CASSANDRA CLARE

ESKİCİ KRAL

Cassandra Clare'in büyüleyici kaleminden çıkan *Castellane Günlükleri* serisinin ikinci kitabı *Eskici Kral*, sizi fantastik bir dünyada taht oyunlarının, yasak aşkların ve unutulmuş güçlerin arasında soluksuz bir maceraya davet ediyor.

Castellane Prensi'nin Kılıç Kapan'ı Kel Saren, prensini korumak için kraliyet sarayında yaşanan katliamın sorumlularını bulmaya koyulur ancak bazı cevaplar ararken Castellane'in yeraltı dünyasına hükmeden azılı suçlu Eskici Kral'la iş birliği yapmak zorunda kalır.

Lin Caster ise şimdiye kadar aldığı en büyük riskin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundadır. Ölmek üzere olan arkadaşının hayatını kurtarmak için Yeniden Doğan Tanrıça olduğunu iddia etmiş ve bu yalanla kendisini dönülmez bir yola sokmuştur. Başarısızlık sürgünle sonuçlanacaktır. Tek şansı, Eskici Kral ile gizli bir ittifak kurarak yasaklı büyüye ulaşmaktır.

Castellane'deki gerilim giderek artınca Lin ve Kel, ölümcül planların arasında hayatta kalmaya çalışırken kimlere güvenebileceklerine karar vermek zorunda kalacaklardır.

Serinin İLK KITABINI henüz okumadın mı?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786255 882158

En sevdiğin her şeyi bırakacaksın,
Sürgün yayının ilk fırlattığı ok budur.
Başkalarının ekmeğinin acı tadını, ne kadar tuzlu olduğunu bileceksin.
Başkalarının merdivenlerinden inip çıkan biri için
Yolun ne kadar zor olduğunu bileceksin.

— *Cennet*, Dante

Castellane Çay İmtiyazı'nın varisi Artal Gremont, okyanusu oldum olası hiç sevmemişti. Elbette okyanus servetinin kaynağıydı. Denizler boyunca Castellane limanına şık gemilerle taşınan milyonlarca kron değerindeki çay ve kahve, ailesini tanrılardan daha zengin yapmıştı. Teoride denizin rahatlığını takdir ediyor, gerçekte ise denizi düz, sıkıcı ve boğucu buluyordu.

Zaten Gremont çoğu şeyi sıkıcı bulurdu. İnsanlar sıkıcı olma eğilimindeydi ve düşünceleri genellikle sınırlıydı. Çoğu parti sıkıcıydı. Castellane'de bir İmtiyaz sahibinin oğlu olarak parasının olup gerçek bir gücünün olmaması da aynı şekilde sıkıcıydı. Ve hayatı daha ilginç hâle getirmeye çalıştığında sürgün edilmiş, ebeveynleri tarafından yabancı iklimlere çay işini denetlemek üzere gönderilmişti. Bu *aşırı derecede* sıkıcıydı.

Ancak artık işler ilginçleşmeye başlıyordu. Babasının ölümüyle çay İmtiyazı ona miras kalmış, Castellane'ye geri çağrılmış ve sürgünü sona ermişti. Taprobana limanından ayrılan bir sonraki gemiye bilet almıştı ve şu anda Castellane'ye tik ağacı sevkiyatı yapan Laurent Aden'ın gemilerinden birindeydi.

Geminin kıç tarafına yakın altı tane minik yolcu kabini vardı ancak kaptanın geniş kamarası tüm pencereleri kaplıyordu. Gremont'un odasında, duvara yerleştirilmiş bir ranza ve gemi

sallandığında kaymasını önlemek için zemine monte edilmiş bir masa vardı. Odası bir dolaptan biraz daha genişti.

Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı. Gremont, kamarasında huzursuzca volta atıyordu. Lanet gemide yapacak hiçbir şey yoktu ve kaygısı giderek artıyordu. Böyle olduğunda, kendini daha iyi hissetmek için bir şeyler yapması *gerekirdi.* Bu, diğer insanların yiyecek veya suya duyduğu ihtiyaç gibi bir ihtiyaçtı.

Ne yazık ki Laurent Aden gemiyi çok sıkı yönetiyordu ve Artal'ın isteklerine karşı pek sabrı yoktu. Geçtiğimiz hafta Favár limanından ayrıldıktan sonra genç bir kaçak yolcu bulunmuş ancak en azından Laurent bunu öğrenip kızı Artal'ın odasından acilen çıkarmadan önce Artal, kızla biraz eğlenebilmişti. Özellikle nazik olmayan sözler işitmiş olan Artal, Black Rose'da bir daha böyle bir işe girişirse imtiyaz sahibi olmasına bakılmadan bir sonraki limanda bir şekilde kovulacağını anlamıştı.

Kızın başına ne geldiğini bilmiyor ve umursamıyordu. En sevdiği ceketine kan bulaşmış ve bu onu sinirlendirmişti. Ama hiçbir şey onu, şu an bu kamarada sıkışıp kalmak kadar sinirlendirmiyordu.

Laurent ona gemide dolaşmamasını söylemişti ama onu kim takardı? Gremont kamarasının kapısını hızla açtı ve geminin boyunca uzanan dar geçide doğru yürüdü. Duvardaki bir çividen cam rüzgâr lambasını çıkardı. Kararlı adımlarla yürümenin daha iyi olacağını düşündü ve geminin içinden güverteye çıkan merdivenlere doğru yol aldı. Kararlı adımlarla yürümek insanların önemli bir işiniz olduğuna kanmalarını sağlardı.

Geminin mutfağını geçti, aşçı bir sandalyede uyuyordu, ayaklarının dibinde yarı soyulmuş patateslerle dolu tahta bir kova vardı. Tanrılara şükür, denizde sadece birkaç günleri kalmıştı. Gremont tuzlanmış sığır etinden, haşlanmış patatesten ve sığır yağından fena hâlde bıkmıştı.

Güvertede hava açıktı. Ay ufuk çizgisine yakın bir yerde duruyor, su boyunca uzanan beyaz bir yol oluşturuyordu. Yelkenlerin ipleri uyuyan yılanlar gibi düzgün kıvrımlar hâlinde uzanıyordu. Bazıları manzaraya hayran kalabilirdi zira gökyüzündeki yıldızlar çivi başları kadar parlaktı ve su, buğulu cam gibiydi. Gremont ise her şeye dik dik bakıyordu. Deniz, onunla Castellane arasında; onunla sürgünde kaybettiği her şeyi geri almak arasında bir engeldi.

Ayaklarının altında gıcırdayan bir tahta, yalnız olmadığı gerçeğini fark etmesini sağladı. Arkasını döndü ve bir an hiçbir şey göremedi. Sonra gölgenin içinden çıkan bir şey gördü.(Onu ilk kez böyle yaparken gördüğünde neredeyse şaşkınlıktan yere düşecekti ama artık onun büyüsüne alışmıştı.) Kız, suikastçı teçhizatını giymişti, her yeri pürüzsüz siyah kumaşla kaplıydı. Kumaş, yüzünü kamufle ediyordu ve Gremont, onun kılık değiştirmiş hâlinin altında nasıl göründüğünü gayet iyi bilmesine rağmen bunu sinir bozucu buluyordu.

"Yaklaşan nikâhın için seni tebrik etmeye geldim, Artal," dedi. Sesi alçak ve boğuktu. Kızın cinsiyetini bilmese, tahmin edebileceğinden şüpheliydi.

"Sanırım kıtadan buraya nasıl geldiğini sormamın bir anlamı yok," diye cevapladı tatsız bir şekilde. "Yarasa üzerinde uçtun, ha?"

Kız kıkırdadı. "Çok avantajlı bir evlilik yapmak üzere olan bir adam için komik şekilde öfkelisin."

Gremont surat astı. "Antonetta Alleyne'den daha yüksek hedeflere sahip olduğumu biliyorsun."

"Senin hedeflerin Kutanili Anjelica kadar yüksekti biliyorum. Ama ailesi seni asla kabul etmezdi, o kraliyet ailesinden. Kraliyet kanı yalnızca kraliyet kanıyla eşleşir."

"Sen bunu iyi bilirsin."

Kız alaycı bir şekilde sırıttı ve geminin korkuluğuna sıçradı. Kolayca dengede dursa da suya düşmesi fikri Gremont'u rahatsız

etmişti. "Suratını asma, Gremont. Umarım anlaşmamız hakkında şüphelerin yoktur."

Gremont omurgasından yukarı doğru hafif bir ürperti hissetti. Kızın büyü yapabildiğini biliyordu ancak küçük büyüler dışında her şeyin Dağılış ile yok olduğuna inanarak büyümüştü. Kızın bunun doğru olmadığını ilk kez kanıtladığı o an şok olmuştu. Elinin arkasında hâlâ yara izi vardı: denizyıldızına benzeyen parlak, yanık bir deri parçası.

Şu an bile kızdan korkuyordu ancak bunu kızın da bilmesi onu çileden çıkarıyordu. "Hiç şüpheye düşmedim," dedi

"Güzel." Kıza baktı, gözleri ve yüzü yoktu, gece engin mavi gökyüzüne ve denize karşı koyu bir gölge gibiydi. "Umarım babandan daha güçlüsündür. O da bize sadık olduğu teminatını vermişti ama sonunda bize ihanet etmeyi seçti."

"O her zaman zayıftı," diye mırıldandı Gremont. Babası onu sürgünden kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmamıştı ve Gremont bunu asla unutmamış veya affetmemişti. Annesi de en az onun kadar zayıftı ama bir kadından daha az şey beklenirdi ama o da babasına körü körüne hayrandı. "Bazı ipler çekilmeseydi sürgünden bu kadar çabuk dönmeyeceğimi hatırlatmana gerek yok. Sadakatimin kime olduğunu gayet iyi biliyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kız "çünkü yeni bir fırsat çıktı. Zekânı göstermen için bir şans. Sevgili müstakbel karın İpek İmtiyazlı Antonetta'nın belli bilgileri var gibi görünüyor. Yanımızda olmasını istediğimiz başka biri daha var ve onu nasıl bulacağını biliyor."

"Antonetta mı? Gerçekten mi? O boş kafasında herhangi bir bilgi taşıdığını düşünmemiştim."

"Bir fare bile değerli bir kırıntıya rastlayabilir. Ne olursa olsun evlendikten sonra ondan gerçeği öğrenmen için... İstediğin her yolu kullanmana izin veriyorum."

"Gerçekten mi? Her yolu mu?" diye sırıttı Gremont. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Leydim."

"Kendini fazla kaptırmamaya çalış, Artal. Liorada Alleyne şimdilik Aurelian Hanesi'nden korktuğundan daha çok bizden korkuyor ancak bu düzen değişirse planlarımız için sorun yaratabilir. Antonetta ile evlenmen, sevgili Liorada'yı tehdit etmek için kullanabileceğimiz bir yol daha elde etmemizi sağlar. O yüzden bana bir iyilik yap ve kızı sağ bırak, olur mu?"

"Elbette," dedi Gremont. "Zaten onu sağ bırakmak çok daha eğlenceli. Sadece bana ait bir oyuncak gibi. İpeği yırtıldığında nasıl biri olduğunu göreceğiz."

Karanlık figür kıkırdadı. "Seni mutlu görmek ne güzel, Artal. Ama unutma. Tepe'de bizim başarısız olmamızı isteyen birçok kişi var. Birçoğu hâlâ Aurelian Hanesi'ne sadık. Muskanı takmayı unutma. Düşündüğünden daha güçlüdür."

"Kesinlikle." Artal, kızın daha bu gemiye ayak basmadan önce ona Taprobana'da verdiği kolyeye dokunmak için elini kaldırdı. "Koruma gücünü küçümsemek aptallık olurdu. Ve aptal olsaydım bana yaklaşmazdın."

Kız hiçbir şey söylemedi. Artal biraz utanarak kızın sessizliğine şaşırdı ve başını kaldırdığında gitmiş olduğunu gördü. Korkuluğa doğru koştu ve üzerinden eğildi ama aşağıda sadece karanlık suyu ve denizin üzerinde uzanarak Castelline'ye giden yolu gösteren ay ışığının yansımasını gördü.

KEL

Kel ve Conor samanlıkta kılıç kullanma alıştırması yapıyorlardı. Epeydir pratik yapmaya vakit bulamadıkları için ikisi de biraz paslanmıştı. Yine de eski çevikliklerini kazanmaları uzun sürmedi. Jolivet'ın sık sık söylediği gibi kasların kendi hafızaları vardı. Kel sabaha kendini gergin hissederek başlamıştı, vücudu yarı uykuluydu ve eklemleri gerilmeye itiraz ediyordu. Küçüklüklerinden beri çalıştıkları alanda bir saat kadar çalıştıktan sonra artık kendisini esnek, kaslarını güçlü ve akıcı hissediyordu.

Kör kılıcının düz ucu, metalik bir çınlamayla Conor'ınkine çarptı. Kel avantajını kullanarak bastırdı ancak bu sefer Conor önünden çekildi ve alanın her yerine dağılmış olan ve pratik yapmak için değişken bir alan yaratan saman balyalarından birinin üzerine atladı. Sol elini kaldırarak mola işareti verdi.

Kel kılıç tutan kolunu indirip omuzlarını geriye attı.

Conor elini koyu renk, terli saçlarının arasından geçirdi ve kaşlarını çattı. "Bunu daha sık yapmamız gerek," dedi. "Kılıcımla

ne yapacağımı zar zor hatırladım. Masa başında çok fazla gece geçirdim, sadece yazı yazdığım elimi kullandım. Geçtiğimiz aylarda hareketsizlikten pudinge dönüştüm, Kellian."

"Tam olarak *puding* diyemem," diye itiraz etti Kel. Conor her zamanki gibi formda ve zindeydi. Ne kadar meşgul olsa da neredeyse her gün yüzüyor ve atı Asti'ye biniyordu. Hem Kraliçe daha geçen gün onun çok zayıf olmasından endişelendiğini söylememiş miydi? Eğer sorun yaşıyorsa bunun sebebinin geç saatler ve uyku eksikliği olması çok daha olasıydı.

Kel'in bunu ona asla söylemeyeceği kesindi. Conor, başkasından asla kabul etmeyeceği şeyleri Kel'den duymayı severdi ancak Conor'da üç ay önce başlayan ve gerçek yönetimdeki rolüne olan yeni garip bağlılığına dair büyük değişimin konusunu açmak Kılıç Kapan için bile yasaktı. Kel, bunun Conor için bir tür kefaret olmasından kaynaklandığını tahmin ediyordu ancak bu, sadece bir tahmindi. Öyle olmak zorundaydı. Conor bu konu hakkında konuşmadı ve Kel de ısrar etmedi.

"İstersen elbette daha sık antrenman yapabiliriz," dedi. "Jolivet ile seanslarıma katılabilirsin. Ben," diye ekledi, "tüm puding olmaktan uzak durman için gereken tüm aktivitelere yardımcı olmaya hazırım."

Kel, mola süresinin dolduğunu belirtmek için kılıcını kaldırdı. Conor güldü ve saman balyasından aşağı dönerek kılıcıyla yanlamasına bir hamle yaptı. Kel ona üstten bir vuruşla karşılık verdi, kılıçlar çeliğin çeliğe çarpmasının tatmin edici sesiyle birbirine temas etti. Conor ona doğru gelirken Kel, tehlikeden uzak durarak dans eder gibi geriye doğru bir hamle yaptı.

Uzun zamandır birlikte böyle kılıç pratiği yapıyorlar ve birbirlerinin yöntemlerini biliyorlardı. Conor çok pervasız, Kel çok dikkatliydi. Saldırıyı savuştururken, çift hamle yaparken, öne doğru atılırken ve sahte hamle yaparken bile sohbet edebilecek kadar rahatlardı.

"Kendini hazır hissediyor musun?" diye sordu Kel. "Neredeyse... Dört aydan beri ilk kez Pazarlık Odası toplantısı yapılacak."

Az kalsın *Parlayan Galeri katliamından beri* diyecekti. Conor, Saray'a yapılan saldırı ve Sarthe'tan gelen küçük Prenses'in öldürülmesi hakkında konuşmaya istekli olsa da hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Hâlâ bununla ilgili kâbuslar görüyor ve çığlık atarak uyanıyordu. Prens'le aynı odada uyuyan Kel bu durumda uyumuyor, gergin bir şekilde Conor'ın nefesinin düzelmesini ve tekrar uyumasını bekliyordu.

Parry, riposte.[1] Conor çevik bir şekilde geri çekildi, yüzü ifadesizdi. "Bir grup korkak," dedi İmtiyaz sahiplerinden, Castellane'deki en güçlü on bir aileden bahsederek. "Yarısı Marivent'e ayak bastıkları anda katledileceklerine ikna olmuş gibi görünüyor." (*Dürüst olmak gerekirse,* diye düşündü Kel, *Marivent'e bir ziyafet yemeği için geldiklerinde neredeyse hepsi katledilmişti.*) "Elbette, sorunun bu olduğunu *söylemeyecekler.* Meşguliyetleri veya garip rahatsızlıkları olduğu konusunda yaygara koparıyorlar. Ama Mayesh önemli bir duyurum olduğuna dair söylentiler yaymış, bu yüzden bu sefer merakları onları harekete geçirecek."

Aristokrasinin korkularına rağmen Conor, aylık Pazarlık Odası toplantılarının mümkün olan en kısa sürede yeniden başlatılması konusunda kararlıydı. Her bir direnen kişiye tek tek giderek fareler gibi saklanamayacaklarını, birleşik ve kararlı bir cephe oluşturmaları gerektiğini belirtmişti. Casuslar her zaman olacaktı özellikle de şimdi Castellane, Sarthe'ın talepleri yüzünden bir şarap presindeki üzüm gibi sıkılıyorken. Casuslar, Castelline'in yönetici sınıfının dehşete düştüğü bilgisiyle memleketlerine dönerlerse sonuç hepsi için daha da kötü olurdu.

---

[1] Eskrimde "savunma ve karşı atak" anlamlarına gelen sıralı hamleler dizisi. -ed.n.

"Ve bu oldukça büyük bir duyuru," dedi Kel.

Conor dikey bir hamle denedi, Kel kendini bir *parry quarte*[2] hamlesi ile savundu. Conor ona sert bir bakış attı. "Endişelisin," dedi. "Sence yanlış mı yapıyorum?"

"Hayır," dedi Kel. "Ancak soylular aynı fikirde olmayabilir. Onlara en son ülkenin sorunlarını çözmek için evleneceğini söylediğinde sonuç kötü oldu."

Kötü yumuşak bir ifadeydi. *Kötü*, Conor'ın kâbuslarına sebep olan Parlayan Galeri'deki katliamdı. Ve Kel'in sadece soru sormamasının değil, aynı zamanda sır saklamasının da sebebiydi. Saklamak istediğinden çok daha fazla sır.

"Eh, bu karar sadece benim değildi. Jolivet ve Mayesh'in de kararıydı. Ve annemin de. Babama gelince... Bu konuda ondan hiçbir cevap alamayacaklar."

Gerçekten de öyleydi. Katliamın ertesi günü Kral, Kuzey Kulesi'ne girmişti. O zamandan beri oradan ayrılmamıştı. Kendisine yiyecek götürülüyordu ancak Kral dışarı çıkmıyor, konuşmuyor, kendisiyle konuşulduğunda tepki vermiyordu. Mayesh buna bir tür şok adını vermişti, katatoni diyordu ve bir hastalık gibi zamanla iyileşeceğini söylemişti.

Ancak Kral'ın bu inzivasının boyutu gizli tutulmuştu. Kel'in yanı sıra sadece Conor, Mayesh, Jolivet ve Kraliçe onun konuşmadığını, Kuzey Kulesi'nden çıkan "Kral'ın emirlerinin" aslında Conor'ın, Mayesh ve Jolivet'ın tavsiyeleriyle hazırlanmış emirleri olduğunu biliyordu.

"Evet," dedi Kel. "Bu biraz utanç verici. Tüm bu zaman boyunca Sarthe ile olan savaşı olağanüstü bir diplomasi izleyerek savuşturdun." *Gece geç saatlere kadar süren çalışmalar, dikkatlice hazırlanmış mektuplar, hiçbir suçu kabul etmeyen özürler, taviz vermeyen uzlaşmalar.* "Ama övgü almayacaksın. Ailelerden yani."

---

[2] Eskrim sporunda "dördüncü pozisyonda savunma" anlamına gelen bir hamle. -ed.n.

"Almayabilirim," dedi Conor. "Ama şantaj konusunda deneyimi olan benim." Gülümsemesi bir bıçak gibiydi. "Sarthe, Prenses'in ölümünü umursamıyor. Onlar bu olayın bize çeşitli taleplerde bulunmak için kendilerine sağladığı avantajla ilgileniyor. Ve bir şantajcı seni bir kez kandırırsa sonu iyi bitmez. Ne verirsen ver, her zaman daha fazlasını isteyerek geri gelmeye devam eder. Sarthe, Prosper Beck'in yaptığı gibi bir gün öylece çekip gitmez."

Prosper Beck. Kel, bir zamanlar Conor'ın güvenliği ve akıl sağlığı için pazarlık ettiği suçlunun Castellane'i öylece terk etmiş olmasına inanmakta zorlanıyordu. İlk başta onu Eskici Kral'ın gölge dünyasına çeken şey Beck'in varlığıydı. Beck, kendini Andreyen'a rakip olarak göstermiş ve Eskici Kral, Beck'in Tepe'deki çeşitli suç girişimlerini kimin finanse ettiğini bulması için Kel'i işe almıştı. Beck, Kel'e Eskici Kral'ın daha zalim, daha tehlikeli bir versiyonu gibi gelmişti. Andreyen'ın tuhaf şeref kurallarını umursamayan biri gibiydi. Her şeyi yapabilecek bir joker gibi.

Conor hâlâ Sarthe'tan bahsediyordu, Kel zihnini âna geri dönmeye zorladı. "Sartianları durduracak tek şey, bize zorbalık yapamayacakları kadar güçlü olduğumuzu göstermek. Bu evlilikle para ve savaş gemileri elde edersek Sarthe bizi kurutmaya çalışmanın çok tehlikeli olduğunu anlayacaktır." Gri gözleri parladı. "Bu bana bir şeyi hatırlattı. Evlilikten bahsetmişken Artal Gremont yakında geliyor olmalı. Bu durumda Lady Alleyne kızını evlendirmeye hazırlanırken biz de kesinlikle bitmek bilmeyen bir zafer gösterisine hazırlanmak zorunda kalacağız."

Kel, Conor'ın hamlesini biraz geç savuşturdu ve Conor, *Dikkat et,* der gibi kılıcının koruyucu başlığıyla ona vurdu. Kel donuk bir şekilde, "Bu hakikaten, kadının Antonetta için yaptığı planların doruk noktası. Evlilik belgesindeki mürekkep kuruduğunda kendisini neyle meşgul edeceğini merak ediyorum," dedi.

"Sanırım hem kendisinin hem de Gremont'un Çay İmtiyazı'nın işlerine karışmak için elinden geleni yapacaktır," dedi Conor. "İkisine de göz kulak olmam gerekecek. Bir ailede yoğunlaşan bu kadar güç muhtemelen sorun yaratır. Neyse ki Antonetta hırslı biri değil," diye ekledi, "ancak annesi onu sorun çıkarmaya zorlayabilir."

Hırslı biri değil. Herkesin Antonetta hakkında düşündüğü buydu; sadece Kel, hepsinin yanıldığını biliyordu. Antonetta bir keresinde ona, İpek İmtiyazı'nın kontrolünü istediğini söylemişti ve ayrıca başka bir zaman annesinin evli olmayan bir kadının bir imtiyazı kontrol etmesinin kabul edilebilir olmadığını düşündüğünü de söylemişti. Ancak o ve Gremont evlenirlerse imtiyazlarını yeni nesle bırakma vakti gelene kadar her biri kendi imtiyazlarını ayrı ayrı ellerinde tutacaktı. Castellane'deki en değerli imtiyazı kontrol etmek için Gremont gibi bir budalayla evlenmeye istekli olması kızın aslında ne kadar hırslı olduğunu gösteriyordu.

"Yine de," diye ekledi Conor ve kılıcının ucu Kel'inkinin altına girip hafifçe omzunu tırmaladı. Kel bir puan kazandığını kabul etmek için hareketsiz kaldı. "Yine de sık sık yaşlı Gremont'un ölmeden önce söylediklerini düşünüyorum. Gerçekten kimseye güvenilmez."

Kel, yaşlı adamın sözlerini hatırlarken az kalsın gözlerini kapatacaktı. Gremont öldüğünde oradaydı, gri kapıdan geçerken yanındaki tek kişiydi ve Gremont onu tanımıyordu bile. Onun Conor olduğunu sanmıştı.

Kimseye güvenme, demişti. *Ne annene, ne Danışman'a, ne de bir arkadaşa. Tepe'de kimseye güvenme. Sadece kendi gözlerine ve kulaklarına güven, yoksa Gri Yılan senin için de gelir.*

Bu sözler Conor'a yönelikti. Katliamdan sonraki o korkunç günlerde, Conor'ın uyumadığı ve sadece odasında volta attığı zamanlarda Kel, ona bu öğütü iletmişti. Kel ona Gremont'un

konuşmasını anlattığında Conor'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirip kaybolmuştu.

"Yeterince iyi bir öğüt," demişti, "ama ben bunu çoktan öğrendim. Senden başka kimseye güvenmem, sen benim gözlerim ve kulaklarımsın, değil mi? Danışmanım, arkadaşım hatta kardeşim değilsin. Sen daha çok ben gibisin. Ve şimdi sana daha da çok ihtiyacım olacak. Sadece beni koruman için değil, aynı zamanda bakman ve dinlemen için de. Bana gördüklerini ve duyduklarını anlatman için."

Ve Kel hiçbir şey söylememişti. Conor'a yalan söylediğini söyleyemezdi, onun iyiliği için olsa bile. Asla. Sessizliğini korudu ve öğütlerini kendisine sakladı, kendine her şeyin Conor'ın iyiliği için olduğunu hatırlattı. Conor'ın bir gün gerçeği öğreneceğini ve ihaneti için onu affedeceğini.

Lin

"Ah, iyi ki buradasın," dedi Antonetta Alleyne yaldızlı ve oymalı yatağını kaplayan devasa yastık yığınına yaslanmak için çabalayarak. "Magali dışında kimse içeri girdiğini gördü mü?"

Lin Caster başını iki yana salladı. Ön kapıda, hizmetçi Magali ile kısa bir mücadele vermişti; Magali, Lin'in paltosunu ve tıbbi çantasını almaya kararlıydı ve Lin ikisinden de vazgeçmeyi reddetmişti. Alleyne ailesi atalarının resmedildiği portrelerdeki dikkatli bakışlar altında sessiz bir mücadele başlamıştı.

Lin, Alleyne evinin iç mekânına hiç alışamamıştı. Burası bir zamanlar Roverge Evi'nin olduğu gibi görkemli ve boş değildi, daha çok manzara resimleri, ipek çiçeklerle dolu devasa gümüş vazolar, yaldızlı saatler ve eski şairlerle oyun yazarlarının mermer

büstleriyle doluydu. Mümkün olan her mobilya parçası yaldızlanmış ve yaldızlanmayanlar da bakire bir gelin gibi beyaz dantelle kaplanmıştı.

Hizmetçi sonunda Lin'in eşyalarına yönelik kuşatmasını bıraktı ve onu yaldızlı bir merdivenden yukarı, düğümlü ipekle kaplı uzun bir salona götürdü. Lin merdivenleri çıkarken kendi yansımasını gördüğü bir düzine gümüş çerçeveli aynanın önünden geçti. Örülerek başında toplanmış kızıl saçları, Ashkar grisi sade elbiseyi, elindeki yıpranmış deri çantayı gördü. Kesinlikle evdeki en sade ve en süssüz şeydi. Antonetta'nın onu ilk çağırdığı zamanı hatırlamadan edemedi. Alleyne Ailesi'nin yüce statüsü göz önüne alındığında bu talebi almak onu şaşırtmıştı ancak Antonetta kararlıydı. Lin'in onu haftalık olarak ziyaret etmesini istiyordu, kesinlikle gizlilik gerekiyordu ve ziyaretler belirli bir saat ve günde olmalıydı. Nedenini söylememişti ama Lin, Kara Köşk'te Kel ile konuşurken ziyaret günlerinin Leydi Alleyne'in, Tepe'nin hanımlarıyla haftalık iskambil oyunu zamanı olduğunu anlamıştı ki bu da Antonetta'nın annesinin büyük ihtimalle evde olmayacağı anlamına geliyordu.

Lin, Antonetta Alleyne'le ilk tanıştığında onu sevmişti çünkü Antonetta onu Saray muhafızlarının dikkatli gözleri altında Saray'a gizlice sokmuştu ve haftalık toplantıları sırasında ondan daha da hoşlanmaya başlamıştı.

Antonetta biraz dağınık olsa da nazik biriydi. Tepe'nin çakalları arasında bir tavşan gibi görünüyordu. Aslında tıbbi bakıma çok az ihtiyacı vardı. Genellikle birkaç saat sohbet edip Lin'in şifalı çaylarından birini içerlerdi. Lin'e göre Antonetta ona, tıbbi hizmetleri için değil, arkadaşlık ettiği için ödeme yapıyordu.

Antonetta'yı devasa bir kumaş yığınının arasında yarı kaybolmuş hâlde buldu. Gökkuşağı renklerinde ipekler ve satenler ayaklı elbise askılarından ve hatta pencerelerdeki perde çubuklarından sarkıyordu. Her yüzey kâğıtla doluydu: menüler,

davetiyeler, ihtiyaç duyulan şeylerin listeleri... Antonetta, kendisi ile yatağının başı arasında bir tür bariyer oluşturan ipek yastıklardan oluşan bir yığının üzerine yaslanmıştı. Yatak başı, güzel ama rahatsız edici görünen yaldızlı bir gül şeklinde oyulmuştu.

Antonetta'nın odası evin geri kalanına göre daha az süslü dekore edilmişti. Duvarlar deniz kabuğunun içi gibi soluk pembeye boyanmıştı, vazolardan ipek çiçekler sarkıyordu ve kıvrımlı koltuklar çoban kızlarının ve çiftlik evlerinin pastoral sahnelerini tasvir eden kumaşlarla döşenmişti. Yine de *daha az oranda* ipek çiçek vardı ve hiç mermer büst yoktu.

Antonetta hizmetçiyi, "Bizi yalnız bırak Magali," diyerek kovdu ve yatağa yaklaşmadan önce Lin'e kapıyı arkasından kilitlemesini işaret etti. Antonetta'nın dağınık saçları, ipek yatak örtüsüyle neredeyse aynı renkte altın buklelerden oluşan bir cümbüş gibiydi. Üzerine dantelli soluk mavi bir sabahlık giymişti ve yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Olmasını hiç istemediğin bir nişan partisi planlamanın stresinden kaynaklanan baş ağrısı için bir şeyin var mı?" diye sordu.

Lin yatağa, Antonetta'nın ayakucuna oturdu ve çantasında söğüt kabuğu özütü aramaya başladı. Yanda kapağı açık duran deri ciltli bir kitabın başlığına gülümsemeden edemedi: *Yalnız Kral'ın Soğuk Kalbi.*

"Gelecek hafta mı?" dedi Lin sempatiyle. "Gerçekten de zaman çok hızlı geçiyor gibi görünüyor. Ve henüz Castellane'e gelmedi bile, değil mi?".

"Gemisi beş gün içinde yanaşacak," dedi Antonetta heyecansız bir şekilde. Umutla Lin'e baktı. "Belki de gizemli bir hastalığa yakalanabilirim, onu görmemi engelleyecek bir şeye? En azından bir-iki aylığına?"

Lin, içinde söğüt kabuğu tentürü olan küçük keseyi Antonetta'ya uzattı. "Bu sadece işleri ertelemek olur," dedi. "Keşke..." Cümlenin geri kalanını tamamlamadan bıraktı.

Antonetta'nın nişanlısı olan Artal Gremont'un, kızdan çok daha yaşlı olmasının yanı sıra kötü bir üne sahip olduğunu da biliyordu. Kel, Gremont'un ailesinin onu yabancı kıyılara göndermek zorunda kalmasına neden olacak kadar tatsız işler çevirdiğini söylemişti. Ve Castellane soylularının bu tür kötü davranışlardan sürekli paçayı sıyırmaları göz önüne alındığında yaptığı şeyler gerçekten de berbat olmalıydı.

Lin, Antonetta'nın tüm bu duruma bu denli boyun eğmiş olmasına da endişeleniyordu. Bu annesinin ayarladığı bir şeydi, Antonetta'nın bu konuda söz hakkı yoktu ve ısrarla, annesinin fikrini değiştirebilecek hiçbir şey yapamayacağını düşünüyordu. Lin, Antonetta'nın tek isteğinin bekâr kalmak ve annesi gibi İpek İmtiyazı'nı kendi elinde tutmak olduğunu biliyordu. Ancak Liorada Alleyne, kızına güvenmiyor gibiydi. Antonetta'ya, evlenip Alleyne soyunu devam ettirmeyi kabul etmezse İmtiyazı ve onunla birlikte gelen tüm gücü uzak bir kuzenine bırakacağını ve kendi kızını tamamen devre dışı bırakacağını söylemişti. Artık Antonetta'nın tüm umudu, Gremont'un da evlilik konusunda kendisi kadar isteksiz olması ve onu kendi hâline bırakmasıydı, böylece çok fazla müdahale olmadan Tepe'deki zengin hanımlar gibi yaşamasına izin vermesi olasıydı.

Antonetta, "Umarım ya hâlihazırda bir metresi vardır ya da yakında bir tane edinir," dedi. "Eğer ona çok bağlı olursa beni hiç rahatsız etmez." Lin'e baktı. "Sence bu mümkün mü?"

"Ne yazık ki birinin kocasının bir sevgili edinmeye nasıl ikna edileceğini bilmiyorum," dedi Lin alaycı bir gülümsemeyle. "Bunu al ve dilinin altına koy."

"Çok ısrarcısın," dedi Antonetta. "Neyse ki evlendikten sonra seni görmeye devam edeceğim. Ne tür bir adam karısının doktora gitmesine izin vermez, bunu hayal bile edemiyorum."

"Sanırım karısına kendisi zarar vermeyi planlayan türden bir adam," dedi Lin dikkatlice. Lin, yaptıklarının anlaşıldığının

farkında olmalarına rağmen yaralanmalarının kendi beceriksizliklerinden kaynaklandığını iddia eden birçok kadını tedavi etmişti.

Antonetta homurdandı. "Gremont, Castellane'de kalmak istiyorsa bana parmağını bile süremez," dedi. "Soylu bir kadına saldırmak sürgünle cezalandırılır. Saldırgan, kadının kocası olsa bile."

Keşke Castellane'deki sıradan kadınlar da böyle bir güvenceye sahip olsaydı, diye düşündü Lin ama bu düşüncesini bastırdı. Bazı kadınların korunması, hiçbirinin korunmamasından daha iyiydi.

Konuyu değiştirmeyi umarak yatakta açık duran kitabı işaret etti. "Güzel mi?" dedi. "Hikâye çarkçılarının hikâyelerine benziyor."

"Prens Conor hakkında," dedi Antonetta hafifçe gülümseyerek. "Hikâye çarkçılarının hikâyelerinin çoğu güzeldir, biliyorsun."

Lin kızardığını hissetti. Castellane Prensi'nden bahsedildiğinde her zaman kızarırdı. Bu çok rahatsız ediciydi. Çantasını karıştırmaya başladı. "Elbette ama hepsi değil."

"Ah, evet," dedi Antonetta. "*Prensin Yedi Gelininin Yedi İskeleti, Buzdan Kalp ve Altın Taçlı Prens, İpekler İçindeki Prens ve Paçavralar İçindeki Kadın, Yaramaz Prensin Zalim Kanunları—*"

"Bu başlıklar daha uzayıp gidecek gibi duruyor," dedi Lin.

Antonetta omuz silkti. "Herkes bir Prens'i sever, özellikle de bekârsa." Boş boş tırnaklarını incelemeye koyuldu. "Ama uzun süre bekâr kalmayacak."

Lin bunu duyunca başını kaldırmadan edemedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Conor nişanlanıyor," dedi Antonetta Lin'in yüzünü inceleyerek. "Her şey ayarlandı. Kutani Prensesi Anjelica ile evlenecek."

Lin'in kulakları uğuldadı. Prens'i en son ne zaman gördüğünü düşünmeden edemedi, onu Sault'un dışında arabasında

görmüştü. Ona söylediği son sözleri düşündü. *O hâlde sadece seni düşünmekle lanetlendim. İğrenç bir insan olduğumu düşünen, seni. Gösteriş yapmaktan kendini alamayan ve bunu yaparken seni perişan eden kendini beğenmiş bir canavar olduğumu düşünen, seni.*

Lin'in bu sözleri yeniden gözden geçirme şansı hiç olmamıştı. Onun canavar olmadığını düşündüğünü de söyleme şansı olmamıştı. O akşam, katliam gerçekleşmişti. Parlayan Galeri katliamı. Büyük İhanet. O gece Marivent'e yapılan saldırının bir sürü ismi vardı. Lin'in kendisini *Geri Dönen Tanrıça* ilan ettiği ve Roverge gemilerinin limanda yandığı gece. Ertesi sabah uyandığında Marivent'in siperlerinde siyah bayrakların dalgalandığını görmüş, şehrin dört bir yanında ağıt çanlarının çaldığını duymuş ve bunun bir şekilde kendisiyle, işlediği suçla, büyük yalanıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüştü.

Ben Geri Dönen Tanrıça'yım.

Ama tabii ki mesele bu değildi. Mayesh evine gelmişti, yüzü bir kafatası gibiydi, bir gecede on yıl daha yaşlanmış gibi görünüyordu. Ona bakmış ve sesi gerginlikten bitkin bir hâlde, "Sarayda bir kan gölü var. Ve şimdi de bu," demişti. Öfkeli bile değildi. Sadece çok yorgundu.

Ona *karak* yapmış ve olanları anlatması için ısrar etmişti. Saldırıyı, Sarthelı Küçük Prenses'in ölümünü, bunun Castellane için ne anlama geleceğini sormuştu ama tüm bu süre boyunca Lin tek bir şey soramamıştı. *Prens yaralandı mı? O YARALI MI? Prens iyi mi?*

Sorma hakkı yoktu. Kel için endişelenme hakkı da yoktu, gerçi çoktan endişelenmişti. Mayesh hikâyesini bitirene kadar titrediklerini gizlemek için ellerini masanın altına koymuştu.

"Savaşa gücümüz yetmez," demişti ve bunu derken Castellane'den değil, onlardan yani Ashkar'dan bahsettiğini anlamıştı. "Castellane dışarıdan saldırıya uğrarsa içindekileri

arındırmak isteyeceklerdir. Kendilerine şunu sormaya başlayacaklar: *Aramızda olan ama bizden olmayan bu Ashkarlar kim? Kime sadıklar?"*

"Yapmayacaklar. Sen çok şey başardın, *zai*. Son yirmi yılda bile çok fazla kazanım elde ettin—"

Adam ona sert bir ifadeyle baktı. "Bunu torunum Lin olarak mı yoksa Geri Dönen Tanrıça olarak mı söylüyorsun?"

Lin güçlükle yutkunmuştu. "Sana—"

"Yapma," demişti Mayesh. "Bütün bunlardan ne kazanmayı umduğunu bilmiyorum ama bana söyleme. Bilmesem daha iyi."

O zamanlar, onun ve Maharam'ın birbirlerinden nefret ediyor olabileceklerini biliyordu ancak bir noktada hemfikirlerdi. Lin Caster, Geri Dönen Tanrıça değildi ve bunu söylemesinin hiçbir faydası olmayacaktı.

"Lin," dedi Antonetta sıkıntıyla, "ne düşünüyorsun?" Daha da yaklaştı. "Conor hakkındaki haberler... Seni rahatsız mı ediyor?"

"Bir keresinde kafasına bıçak saplanan bir adamı tedavi etmiştim," dedi Lin. "Kolay kolay rahatsız olmam."

"İyi, çünkü senden hoş olmayan bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Ne tür hoş olmayan bir şey?"

"Nişan partimize gelmeni istiyo—"

"Ah, hayır," dedi Lin geri çekilerek. "Artık Tepe'de parti yok. Sonuncusu—"

"Çok iyi dans ettiğini duydum," dedi Antonetta. Lin ona sert bir bakış attı ancak Antonetta'nın gözleri kocaman açılmış masum bir şekilde Lin'e bakıyordu. "Orada beni anlayan birine ihtiyacım var, Lin. Lütfen. Benim tarafımda olan birine."

"Peki ya Kellian?" diye sordu Lin. "Orada olmayacak mı?"

Bakışlarını kaçırma sırası Antonetta'ya geçmişti. "Evet ama Prens de hazır bulunacak. Conor partilerde arkadaşlarının etrafında olmasını sever."

Elbette, diye düşündü Lin. Conor da nişan partisinde olacaktı. Bir yanı onu görme fikrinden kaçınıyor olsa da ağır basan

diğer yanı, *Git. Git ve onunla yüzleş. Çok geçmeden Exilarch ve Sanhedrin ile yüzleşeceksin. Bunu yaparken Castellane Prensi'ni düşünmemelisin. Onu son bir kez gör ve vedalaş,* diye fısıldıyordu.

"Lütfen," dedi Antonetta tekrar. "Elbiselerimden birini sana ödünç veririm. Hangisini beğenirsen. Kesinlikle muhteşem görüneceksin."

Ve muhteşem bir elbiseyle Prens'le vedalaşman daha kolay olur, diye düşündü Lin. "Ah peki, eğer bana gerçekten ihtiyacın varsa Ana," dedi isteksiz bir gülümsemeyle, "Elbette gelirim."

KEL

BÜTÜN İYİLİKLER TANRILARDAN, BÜTÜN KÖTÜLÜKLER İNSANLARDAN GELİR.

Kel, Pazarlık Odası'nın kubbeli tavanının iç kısmına altın mozaiklerle kazınmış bu kelimelere bakmaktan kendini alamadı. Üç ay önceye, Castellane'in büyük imtiyazlı başkanlarının burada bir araya geldiği son sefere ait üzerlerinden atamadıkları uğursuz bir yük taşıyor gibi hissediyordu.

Nedeninden tam olarak emin değildi. Sonuçta Conor'ın duyurusu Kel'in beklediğinden daha iyi geçmişti. İlk başta Conor, nişan haberini verdikten sonra protesto sesleri yükselmişti. Kel, küçük konuşmalar, itirazlar (*ki bizi bu duruma sokan şey evlilikti)* ve kendilerine danışılmadığıyla ilgili şikâyetler duyabiliyordu. Conor sabırla oturdu. Sabır üzerinde, âdeta yeni bir ceket gibi tüm vücudunu sarmıştı ta ki gürültü dinene kadar.

"Yeni ortağımız Sarthe ile ilgili durumu biliyor. Yüz bin kronluk bir çeyiz ve savaş durumunda filolarını kullanma sözü

verdiler. On bin savaş gemileri var. Sarthe'ın hiç yok. Onları kullanmak için yalvarmaları, ödünç almaları veya çalmaları gerekir ve eğer bunu yapmayı seçerlerse limanımızın onları Cehennem'e fırlatmaya hazır gemilerle dolu olduğunu görecekler."

Gözleri birer yarık hâline gelene kadar kısılmıştı ve Kel onun bu âna ne kadar özenle hazırlandığını, bunun doğru şey olup olmadığını düşünerek geçirdiği uykusuz geceleri düşünmeden edemedi. Mayesh ile istişarelerini, Danışman ve Elçi ile Kuzey Kulesi'nde kapalı geçirdiği saatleri ve üzerlerine iğneler batırılmış olan o sonsuz haritaları. Her iğne bir orduydu. Ve Castellane ordularını temsil eden her bir iğneye karşılık Sarthe ordularını temsil eden on iğne vardı.

Sonunda, gerçek bir soru kalmamıştı.

İlk konuşan Cazalet oldu. *Olması gerektiği gibi,* diye düşündü Kel. Diğer aileler de onu örnek aldı. "Hayranlık uyandıran bir karar Monsenyör," dedi Cazalet, "ve açıkça Castellane'in çıkarları düşünülerek alınmış bir karar."

Eğer bir yaygara kopmak üzereyse bile daha kopmadan dinmişti. Ciprian Cabrol gerçekten memnun görünüyordu. "Harika bir karar," dedi. "Sarthe böyle birleşik güçlere karşı koyamaz. Denemeye bile cesaret edemezler."

Lady Alleyne bile bunu nezaketle kabul etmişti. Sonuçta Antonetta nişanlıydı, Liorada'nın onu Conor ile evlendirmek için artık hiçbir umudu yoktu. Kızının kraliyet ailesinden olabileceği hayalinden vazgeçmiş ve çok, çok zengin olma ihtimalinin yüksek olduğunu kabul etmişti.

Kel, Antonetta'nın toplantıda olmasını az da olsa ummuştu ama yoktu. Nişanı duyurulduğundan beri onu çok az görmüştü, Parlayan Galeri katliamından sadece bir hafta sonra. Saraya hiç gelmemişti ve bir gece onu Cabrol Hanesi'nde gördüğünde sadece çok parlak bir şekilde gülümsemiş ve düğünün çok fazla hazırlık gerektirdiğini söylemişti. Tahmin ettiğinden çok daha

meşguldü ve sunakta pembe güller olması bir sorun olur muydu çünkü pembe güller onun en sevdiği çiçekleri ama Castellane çiçek dilinde sevginin geçiciliğini ima ediyordu.

Kel söylememesi gereken bir şeyi söylemeden zar zor kaçabilmişti. Kızın aylar önce bu evliliği durdurması için bir şeyler yapması adına ona yalvardığını hâlâ hatırlayabiliyordu ama Kel o sırada tılsımını takıyordu. Kız onu Conor sanmıştı. Bu da Kel'in, kızın bu nişanı istemediğini bilmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Kılıç Kapan yeminini bozmadan bundan bahsedemezdi.

Birdenbire Pazarlık Odası'ndan çıkıp temiz hava almaya can attığını fark etti. Toplantı sona erdiğinde birkaç imtiyaz sahibi, Conor'ın etrafına toplanmıştı. Prens'e yaklaşmaya çalışanların hareket eden vücutları arasında Kel, sadece kırmızı kadife pelerininin parlak dalgalarını ve tacındaki yakutun ışıltısını görebiliyordu.

Kapının yakınında bir kıpırtı dikkatini çekti. Kraliyet muhafızlarının lideri Legate Jolivet. Saçları Parlayan Galeri'den beri daha da grileşmiş gibiydi, yüzü tıpkı bir şahin gibi daha köşeliydi. Toplantı sırasında çok az konuşmuştu ancak Prens'in son aylarda aldığı her kararda etkili olmuştu.

Sarthe Prensesi'nin koruması ve elçileriyle birlikte katledilmesinden sonraki kaotik günlerde Marivent, Sarthe'tan gelecek haberi soluk soluğa beklemişti. İyi niyetlerini göstermek için Sarthe'a hemen bir mesaj göndermeyi öneren Jolivet'tı. Ne olduğunu ayrıntılı olarak açıklayan Jolivet, doğruyu söylemişti, yaşananların hikâyesi yakında her yerde duyulacaktı ve Aquila'daki Kral herhangi bir yalanı kısa sürede keşfederdi. Tek sorun söylenen yalanlar değildi, Kral'ın mesajı kendisi yazdığı ima edilmişti ancak mesajı Conor yazmış ve babasının imzasını atmıştı.

Gelen cevap kısa ve soğuktu. Aquila'daki sarayından yazan Kral Leandro d'Eon, Sarthe Prensesi'ni iyi niyetle gönderdiğini

söyledi. Prenses'in Marivent'te başına gelen felaketin sorumlusu Castellane'di. Savaşı önlemek için bir onur bedeli ödenmeliydi.

Bir milyon kronluk bir rakam söyledi. Mayesh'in ifadesi bile değişmişti. "Ciddi olamaz," demişti. "Castellane'in tamamını satsak da bu kadar para toplayamayız. Belki Kutani hariç hiçbir ülke bu kadar altını verip hayatta kalamaz."

"D'Eon savaş istediğini söylüyor," demişti Conor yorgun bir şekilde. "Bir çıkış yolu öneriyor ama bu gerçekçi bir teklif değil."

"Ya da gerçek bir çıkış yolu," demişti Jolivet. Etrafa bakmıştı, ifadesi her zamanki gibi sarsılmazdı. "Ödeme yapmayacağız. Başka bir yol bulacağız."

Ve öyle de yapmışlardı ama Jolivet planın bariz başarısından pek de memnun görünmüyordu. Kel'e çenesiyle sertçe onu takip etmesini işaret edip gitti.

Kel kalabalığın arasından sıyrılıp geçti. Yıldız Kulesi'nin dışında sıcak, parlak bir öğle vaktiydi. Tepe'nin altından aşağı süzülen şehrin üzerinde bir pus vardı ve okyanusu uzaktaki yeşil bir lekeye dönüştürüyordu.

Jolivet'ı Kraliçe Bahçesi'ni çevreleyen duvarın gölgesinde dururken buldu. Aslan Yüzüğü ve üniformasındaki altın örgünün yanı sıra yüzünde düz bir ifade vardı. Kel yaklaşınca alçak sesle, "Sanırım bu toplantının haberini köşke götüreceksin," dedi.

"Bunu gizlemek için bir neden göremiyorum," dedi Kel. "Tüm şehir yakında öğrenir ve tabii herkesten önce Eskici Kral duyar."

Jolivet homurdandı ve kollarını kavuşturdu. "Sanırım sen ve arkadaşların daha fazla ilerleme kaydedemediniz."

Kel sinirli bir karşılık verdi. Castellane'deki tüm insanlar arasında, Kara Köşk dışında sırrını bilen tek kişinin Elçi Jolivet olmasını kesinlikle istemezdi. Ama bu konuda başka seçeneği yoktu. Jolivet, Parlayan Galeri cinayetlerini kimin

düzenlediğini bulma umuduyla Eskici Kral'la anlaşmasını neredeyse emredecekti.

Kel Saray'a aitti, Saray'ın malıydı. Jolivet ona bir şey yapmasını emretmişse ona itiraz etmek başkaldırmak olurdu. Conor'a gidebilirdi ama Elçi ile aynı fikirdeydi. Galeri'ye saldırıyı gerçekleştiren kişi, onları ziyaret eden Sarthelılardan daha büyük bir şeyi hedeflemişti.

Kel, suikastçılardan birini Galeri'den itibaren takip ederek çatıya hapsetmişti. Siyah giysili figürün yüzü ve vücudu tamamen örtülü olduğu için kimliği bulunamamıştı. O, şaşkın bir şekilde elinde kılıçla dururken figürün kendisine tısladığını hâlâ hatırlıyordu.

Tarihin eşiğinde duruyorsun, Kılıç Kapan. Çünkü bu, Aurelian Hanesi'nin düşüşünün başlangıcı.

Conor, üç kardeşten hayatta kalan tek kişi olan bir kralın tek oğluydu. Aurelian'ın soyunun sona ermesi Conor'ın ölümü anlamına gelirdi. Ve Kel, bunu engellemeye yemin etmişti. Bu, Jolivet'ın faaliyetlerini gizli tutması için verdiği emirleri yerine getirmek anlamına gelse bile. Castellane'deki en büyük suçlu Eskici Kral ile güçlerini birleştirmek anlamına gelse bile.

"Yavaş ilerliyoruz," dedi Kel. "Hayalet kovalıyoruz sanki. Saldırganlar hakkında kimse bir şey bilmiyor. O gece otuz adam ölmüş olmalı ancak herhangi birinin kaybolduğuna dair tek bir fısıltı bile yok. Ve Eskici Kral birçok fısıltıya erişebiliyor."

Jolivet tekrar homurdandı. "Hiçbir şey uyarı olmadan gelmez," dedi. "Sadece uyarılar hayal ettiğiniz şekli almayabilir. Şehirde alışılmadık veya ters giden herhangi bir şey olmalı." Kulenin kapısına doğru baktı. Ciprian Cabrol, Joss Falconet ve Lupin Montfaucon dışarı çıkmış ve ezilmiş taşlardan oluşan patika boyunca onlara doğru yürüyorlardı, konuşurken başları birbirine eğilmişti.

"Cabrol," diye mırıldandı Jolivet pürüzlü sesiyle. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Kel cevap vermeden önce bir an tereddüt etti, üç adamın yavaşça yaklaşmasını izledi. Marivent'in kulelerinin beyaz fonunda, parlak tüylü kuşlara benziyorlardı. Montfaucon her zamanki gibi gösterişli giyinmişti, bir pantolon ve altın sarısı sarıasma kuşu gibi parlayan sarı bir ceket. Joss, bakır rengi ve yılan desenleriyle işlenmiş kardinal kırmızısı bir takım elbise giymişti. Yanındaki Cabrol, koyu gri giymişti ve üçünün en sade olanıydı ancak tuniğinin kolları geriye düştüğünde parlayan balıkçıl mavisi bir astarı olduğu görülüyordu.

"Ona güvenmek zor," dedi Kel sessizce, "Hele ki Boya İmtiyazı'nı elde etme biçiminden sonra."

Castellane Boya İmtiyazı üç ay öncesine kadar Conor'ın yakın arkadaşlarından biri olan Charlon ve kardeşleri Joss ile Lupin'in ailesine aitti. Roverge Ailesi. Parlayan Galeri katliamının gecesi, Roverge filosunun tamamı limanda yanmış ve servetleri yok edilmişti. Birkaç gün içinde Tepe'den gittiler, sadece birkaç eşyalarını yanlarına aldılar, sahip oldukları şeylerin geri kalanını büyük borçlarını ödemek için satacaklardı. İmtiyaz bizzat taht ile Konsey'e aitti ve Cazalet tarafından seçilen (ve teoride Kral tarafından, gerçekteyse Conor tarafından onaylanan) bir aileye verildi. Şehrin önde gelen mürekkep tüccarı olan Cabrollara.

Ailede üç kişi vardı: En büyük oğul Ciprian, kız kardeşi Beatris ve iktidarın el değiştirmesinden beri pek ortalarda görünmeyen yaşlı annesi. Ciprian kibirli ve yakışıklıydı ve Castellane'in en kârlı imtiyazlarından birinin dizginlerinin kendisine devredileceğini tamamen bekliyor gibiydi.

Ve belki de bir nedeni vardı. Lin ile yok edilen filo hakkında konuştuktan sonra Kel, Mayesh'i Kuzey Kulesi'nde köşeye sıkıştırmıştı. "Hepimiz Cabrol Ailesi'nin Roverge gemilerini yaktığını biliyoruz, değil mi?"

"Ah, evet," demişti Mayesh. Sarthe'ın bir haritasını inceliyordu. Üzerinde farklı renklerde iğneler vardı ancak Kel kodlarını çıkaramamıştı. "Bu herkesin bildiği bir sır, Kellian."

"Ve hiçbir şey yapılmayacak mı?"

"Roverge Ailesi'nin birçok düşmanı vardı." Mayesh bir iğneyi oynattı. "Rakip olarak gördükleri herkesi tehdit ediyor ve sindiriyorlardı. Cabrol ailesi en son kurbanlarıydı ve ilk karşılık verenlerdi. Farklı davransalardı muhtemelen Trick'e sürükleneceklerdi. Tepe'deki ve tüccar loncalarındaki birçok kişi bunu Benedict'in cezası olarak görüyor." Kel'e merakla baktı. "İmtiyaz koltuklarının nasıl el değiştirdiğini hiç düşündün mü?"

"Bu şekilde değil," demişti Kel. Yangınların olduğu gece limanı, boya dolu denizi; sarı, kızıl, turkuaz ve mor köpüklerle kırılan dalgaları düşündü. Günler sonra bile duman Castellane'in üzerinde asılı kalmış, gün batımlarını şarap kırmızısı ve altın renginde sanatsal gösterilere dönüştürmüştü. Cabrollar için bir zafer bayrağı gibiydi. "Şu an güçleri olabilir ancak onu nasıl elde ettikleri önemli olacaktır. Uzun vadede her zaman olur."

Mayesh buna hafifçe gülümsemişti. "Akıllıca bir gözlem, Kel. Soyluların imtiyaz koltukları için sürekli olarak birbirlerinin gemilerini havaya uçurmamalarının bir nedenini tespit etmiş oldun."

"Başka bir neden de mi var?"

"Kara barut pahalıdır," demişti Mayesh kıkırdayarak ve haritasına geri dönmüştü.

"Anjuman!" diye seslendi Joss. Her zamanki rahat, tembel ifadesiyle sırıtıyordu. "Sanırım Conor'ın büyük haberini zaten biliyordun, ha? Toplantı boyunca yarı uykulu görünmene şaşmamalı. Senin için sürpriz olmamış."

Kel, *sakin ama ilgi dolu bir ifadeyle dinlemesi* gerektiğini hatırladı. Yüzü, umduğu şeyi yansıtmıyordu. "Evet, biliyordum. Conor için basit bir karar değildi. Bununla çok boğuştu."

"Kesinlikle," dedi Montfaucon kıkırdayarak. Takım elbisesinin sarısı, koyu teninde neredeyse korkutucu derecede parlak duruyordu. "Evliliğin prangalarından bir kez kurtuldu. Şimdiyse isteyerek hapishaneye geri dönüyor."

"Conor nadiren bir yere öylece yürür," dedi Joss. "Bence hapishaneye bir amaç için geri dönüyor." Jolivet'a döndü. "Katılıyor musun Elçi?"

Jolivet birliklerini denetlemesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıp uzaklaştı.

Cabrol kaşlarını kaldırarak arkasından baktı. "Şefkatli biri," dedi kuru bir şekilde. Sıra dışı bir rengi vardı: koyu gözleri ve Castellane'in çatı kiremitlerinin renginde saçları. "Askerlerin genelde meyhanede iyi birer arkadaş olduğunu sanırdım ancak Elçi'nin bir istisna olduğunu söyleyebilirim."

"Askerler görev dışındayken iyi birer arkadaş olabilirler," dedi Kel, Jolivet'ı savunmak için neden kendini tutamadığını merak ediyordu. "Ancak Jolivet hep görevdedir."

Cabrol kalkık kaşını Kel'e doğru çevirdi. "Sanırım bu doğru. Şehre veya taca olan sadakatinden kesinlikle şüphe edilemez. Ya da Conor'a," diye ekledi. "Conor belli ki Castellane'in iyiliği için evleniyor. Ve bunun için halkın minnettarlığını kazanacağından emin olabilir. Tepe'dekilerin bile."

Sesi yumuşak, tonu sakindi. Kel ona bir an için bile güvenmiyordu.

"Minnettarlık." Montfaucon bu kavramı sıkıcı olarak niteler gibi elini salladı. "Dinle Anjuman, bu gece Caravel'de bir toplantım var. İçkiler ve kum saati benden. Genç Prens'imizi de yanında getir. Biraz eğlenmeye ihtiyacı var."

"Gerçekten var ve bunu yapmak için pek fazla vakti yok," dedi Joss gülerek. "Ayrıca, ölümüne çalışıyor..." Biraz garip bir şekilde sustu, Joss için alışılmadık bir durumdu bu. Nadiren garip davranırdı.

"Eh, son birkaç aydır diyebiliriz. Biraz eğlenmeyi hak ediyor."

"Ona bu geceden bahsedeceğim, Lupin," dedi Kel. Conor'ın arkadaşlarıyla ya da tek başına Tapınak Bölgesi'ndeki eğlence evlerine en son ne zaman gittiğini hatırlayamadığını fark etti.

Montfaucon beyaz eldivenli parmağını ona doğrulttu. "Ona önemli olduğunu söyle," dedi. "Tanışmasını istediğim biri var."

Kendini toparlayan Joss, Montfaucon'un sırtına vurdu. "Montfaucon yeni bir kıza âşık," dedi. "Onun hakkında çok ketum davranıyor. Bize adını bile söylemiyor."

Montfaucon omuz silkti ama bundan memnundu. "Sana söylemiştim, Arena adıyla tanınıyor. Gri Yılan."

Cabrol güldü ve Montfaucon'un tutkunun pençesindeyken sevgilisine "Gri Yılan" demesinin makul olmayacağı hakkında bir şeyler söyledi ancak Kel onu zar zor duyuyordu. Zira konuşamayacak kadar şoktaydı, olduğu yerde kıpırdamadan durup geçmişi anımsadı.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Marcel

Labirent'teki Anchor Sokağı'nda, Sault'un duvarlarına neredeyse bitişik bir yerde, ön kapılarında oyulmuş dans eden iskelet resimlerinin olduğu bir tapınak vardı. Bir zamanlar Ölüm Tanrısı Anibal'a tapmak modaydı ve şu an suç merkezi olan Labirent, o zamanlar barakalarla dolu bir bataklıkken tapınak bu amaca adanmıştı. Bir milyon kadar siyah giysili tapınan, yıllar boyunca gelip giderek geniş ön basamakları aşındırmıştı ancak Ölüm Tanrısı'na tapınmak, popülerliğini yitirince ona dua edenlere şüpheyle bakılmaya başlanmıştı.

Sonunda tapınanlar gelmeyi bıraktığında şehrin başrahibi olan Hierophant kapıları kilitlemiş, pencereleri örtmüş ve tapınağı Castellane vatandaşlarına kapatmıştı. Gerçi burası bir harabe değildi, Anibal ve onun gazabından duydukları korku vandalları buradan uzak tutmuştu.

Profesyonel bir ayyaş ve haşhaş suyu bağımlısı Marcel Sandoz, genellikle eski tapınağın basamaklarında uyuklardı. Batıl inanç yüzünden burada, gecenin geç saatlerinde bile kendisini rahatsız eden çok az insan olurdu. Adam o her zamanki renkli, haşhaş dolu rüyalarında kendisini parlak ipek elbiseler giymiş, gülen kızlarla çevrili bir çayırda hayal ederken yabancıların yaklaştığını duydu.

Gözlerini kırpıştırarak açtı, ışık loş olmasına rağmen yüzünü buruşturdu. *Belki de gürültü rüyanın bir parçasıydı,* diye düşündü ya da belki Shomrimler Sault duvarlarından birbirlerine sesleniyordu. Ama başındaki sert ağrı ve altındaki taşın soğuk kokusu bu fikri hemen dağıttı. Bu gerçekti ve ayak sesleri giderek daha da yükseliyordu.

Elleri ve dizleri üzerinde, son basamakları da sürünerek kemeraltına çıktı ve mermer bir sütunun arkasına saklandı. *Muhafızlardır,* diye tahmin yürüttü. Uyuyacak rahat bir yer bulana kadar onu hep telaşlandırırlardı. Ama üç gölgeli figür tapınağın basamaklarını tırmanırken Marcel'in omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Her zamanki kırmızı ve sarı muhafız üniformalarını giymiyorlardı. Bunun yerine, sanki geceye karışmak istiyorlarmış gibi tamamen siyah giyinmişlerdi.

Figürlerden biri, tıraşlı kafası ay ışığında parlayan bir adam, Castellane dili gibi yumuşak olmayan, kaba ve homurtularla dolu bir dilde konuşuyordu. *Garip,* diye düşündü Marcel. Malgasi'den gelen gezginler buralarda nadir görülürdü. Malgasi, Sarthe'ın doğusunda karanlık söylentilerin döndüğü gizli bir krallıktı. *"Cza vayuslam. Vaino sedanto anla."*

Figürlerin en zayıfı bir kadındı ve sert bir sesle, "Bagomer, sana söylediklerimi hatırla. Castellane dilinde pratik yapman gerek," dedi.

Kel adam kalın bir sesle, "Sadece tapınağın kullanılmadığını ve burada kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğini söylüyordum, Leydim."

"Oldukça kasvetli, değil mi?" dedi kadın memnun bir sesle. Marcel şu an kadının ne giydiğini görebiliyordu: yılan derisi kadar sıkı, sanki siyah yağ ile boyanmış gibi simsiyah, dar bir takım elbise. Bir başlık saçlarını örtüyordu ancak karanlıkta gözüken yüzü yukarıdaki dans eden iskeletlerin kafatasları kadar soluk ve kemikliydi. "Janos," diye çıkıştı kadın, yüzünde buruşuk bir çizgi şeklinde çirkin bir yara izin olan ikinci adama. "Artal Gremont'a bir mesaj götür. Ona Belmany tahtının varisi Malgasi Prensesi'nin şehrine geldiğini söyle. Bu onu harekete geçirecektir."

Janos başını sallayıp geceye karışırken Marcel büyük bir korkunun içini kapladığını hissediyordu. Malgasi Prensesi mi? Hayatının çoğunu Castellane'de geçirdikten sonra bildiği bir şey varsa o da hiçbir aklı başında vatandaşın kraliyet işlerine karışmak istemediğiydi. Asla.

Karnı yere dönük bir şekilde yılan gibi kıvrılarak kemeraltından uzaklaşmaya başladı. Fakat çıplak, kirli ayağı talihsiz bir şekilde çöp yığınlarının arasında yatan boş bir şişeye çarpınca şişe, mermerin üzerinde bir sürtünme sesi çıkararak yuvarlandı.

Marcel ayağa kalktı, koşmaya niyetlenmişti ancak ağır bacakları ona itaat etmedi. Basamaklardaki iki figürün kendisine baktığını gördü. Kadının yani Malgasi Prensesi'nin yüzünün sıkıntıyla buruştuğunu gördü.

Büyük, görünmez bir el onu yakalamak ister gibi fırladı. Marcel çırpındı ama işe yaramamıştı. Sırtüstü yere fırlatıldı ve basamakların çatlak mermeri omurgasına battı. Korkuyla yukarı doğru bakarken Malgasi Prensesi'nin yüzü üzerinde belirdi, acımasız gülümsemesi yırtıcı yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. "Şuna bak Bagomer," dedi. "Küçük bir Castellane faresi."

Arkasındaki adam tekrar homurdandı. "Kurtul ondan," dedi kadın. "Kimse görmeden."

Marcel'in ağzında kan vardı. Tükürdü ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Lütfen bana zarar vermeyin. Lütfen. Giderim. Vigilantlara hiçbir şey söyleme—"

"Hayır," dedi Prenses neredeyse hayalperest bir bakışla. "Söylemezsin."

Marcel'in gördüğü son şey, haşhaş suyu rüyalarından fırlamış gibi renkli, ateşli ve tehlikeliydi. Yabancı Prenses elini yukarı kaldırdığında dışarı bakan avucunun ortasında bir alev belirdi. Alevin kenarları altın, kırmızı ve bronz renkliydi. *Büyü*, diye düşündü Marcel ve küle dönüşmeden önce kadının güzelliğine ve sürprizine bakacak vakti bile bulamadı.

BÖLÜM İKİ

KEL

"Sana söyleyip duruyorum," dedi Jerrod, "ayaklarının kenarlarını kullan, parmak uçlarını değil. Dans etmiyorsun, sürünüyorsun."

Kel, başını indirip Jerrod'a dik dik baktı. Biraz midesi bulanıyordu. Sadece el ve ayak dayanakları ile duvarlarda yukarı aşağı kaymayı öğreniyordu. Eğitimine başlamadan önce yüksekliğin onu ne kadar rahatsız ettiğini hiç fark etmemişti.

Jerrod, Eskici Kral için çalışmaya gitmeden ve şu anki ekibinden herhangi birine (Kel, Merren Asper ve Kang Ji-An) sürünme becerilerini öğretmeyi teklif etmeden önce bu konu hiç gündeme gelmemişti.

Sadece Kel onun teklifini kabul etmişti ki bu biraz ironikti. İlk bakışta, Kel'in Jerrod Belmerci'ye güvenmesi için arkadaşlarından daha az nedeni vardı. Jerrod Belmerci, Prosper Beck için çalışırken bir ara sokakta Kel'e pusu kurmuştu. Ancak aralarındaki farklılıkları örtbas etmişlerdi. Gerçi başta Jerrod'a karşı sert davrananlar Merren ve Ji-An'dı. Andreyen'a olan sadakatleri en

üst düzeydeydi ve Beck, Castellane'den aniden ayrılıp Jerrod'ı işsiz bırakana kadar Eskici Kral'a bir tehdit oluşturmuştu.

Şüphelerini yatıştıran Andreyen'di ve onlara Jerrod'ın çok yararlı bir varlık olacağına dair güvence vermişti. Hatta düzensiz girintilere sahip pürüzsüz granitten yapılmış bir tırmanma duvarı modelinin yapılmasını emretmiş ve duvar solaryuma yerleştirilmişti. (Jerrod timsahların, düşmemesi için Kel'e ek bir teşvik sağlayacağını düşünerek tırmanma duvarını nehrin üzerine inşa etmelerini önermiş ancak Andreyen bu fikri reddetmişti. "Bu timsahlar pahalı," demişti, "ve Kel'i yemeleri kesinlikle hazımsızlığa neden olur.")

"*Aşağı* bakma," dedi Jerrod. "Daha önce sana asla aşağı bakmamanı söylemiştim. Ve yana da bakma. Ya da yukarıya," diye ekledi. "Tutacak yerleri arama. Onları hisset."

Kel doğrudan önüne bakıp pozisyonunu ayarladı. Kara Köşk'e varıp da Andreyen'ın bir toplantıda olduğunu öğrendiğinde Jerrod, biraz sürünme pratiği yapmalarını önermişti. Pazarlık Odası toplantısından hâlâ huzursuz olan ve *Gri Yılan* kelimeleri zihninde yankılanan Kel de bu teklifi kabul etmişti... Ama şimdi pişman olmaya başlıyordu.

Sürünmek büyük bir odaklanma gerektirdiğinden bunun onu sakinleştireceğini ummuştu. Orfelinat'ta Cas ile kayalara tırmanan bir çocukken Sürüngen olmayı hayal ederdi. Castellaneli bir yetiminin başarabileceği en üst nokta oymuş gibi görünüyordu. Belki kendi hayatını etkileyecek bir özellik değildi ama en azından eğimli çatıları, kuleleri, kemerleri ve yüksek pencereleri olan şehrin baş döndürücü zirveleri üzerinde olabileceği bir ustalık kazanacaktı.

Bir dayanak noktasını kaçırdı, biraz kaydı ve küfür etti. Güzelce tebeşirlenmiş parmaklarıyla bir tutunma noktası aramak başka bir şey, ayakkabısını dikey bir duvara sıkıştırmaya çalışmak ise bambaşka bir şeydi.

"Duvara yaslan," diye seslendi Jerrod bezgin bir sesle. "Duvarın altındaymış gibi düşün— Ah, merhaba," diye ekledi tamamen farklı bir tonda. "Toplantı bitti sanırım?"

Kel kendini tutamadı ve aşağı baktı. Solaryumun zemini bulanıklaşıyor gibiydi ve neredeyse belirginliğini yitiren yüzeyde, sert bir tırmalamayla düşüşünü durduramadan önce duvarın yarısına kadar kaydı. Bu *utanç vericiydi.*

Geri kalan yolu kayarak kat etti ve neredeyse Jerrod'ın üstüne düşüyordu ama Jerrod onu görmezden geldi. Ji-An ve Merren'ın yanında odaya yeni giren Eskici Kral'a bakıyordu. Ji-An her zamanki ipek ceketini ve şakayık işlemeli pantolonunu giymişti. Siyah saçları başının üstünde toplanmış, bakır bir tokayla tutturulmuştu. Merren, onun yanında soluk siyahlar içinde bir öğrenci gibi görünüyordu, sarı saçları Antonetta Alleyne'inki kadar parlaktı.

Kel, Antonetta'yı düşünmeyi bir kenara bıraktı. Jerrod'ın Andreyen'a değil de Merren'a baktığını fark etti, Merren her zamanki gibi duyarsızdı.

"En tepeden düşersen ne olur?" diye sordu Merren tırmanma duvarının tam yüksekliğine bakmak için başını geriye doğru uzatarak. "Sürüngenlerin bacaklarını kırmamak için iniş yapmayı öğrenmelerinin özel bir yolu var mı?"

"Hayır," dedi Jerrod. "Sadece bacaklarını kırarlar. Bu yüzden ona düşmemeyi öğretmeye çalışıyorum."

"Hâlâ işe yarıyorken onları kırmamaya çalış," dedi Andreyen. Eskici Kral'ın yeşil gözleri solaryumun gölgeleri arasında parladı. "Sanırım buraya Pazarlık Odası toplantısından bahsetmek için geldin Kellian?"

Kel, tebeşiri parmaklarından silmeye çalıştı. Ji-An, Jerrod'a her zaman yaptığı gibi dik dik bakıyordu. Üç aydır Eskici Kral için çalışıyor, Castellane'in her yerinden hatta Labirent'in

derinliklerinden bile istihbarat topluyordu ama Ji-An hâlâ ona güvenmiyordu.

Jerrod buna aldırış etmiyor gibiydi ama bir şeylerin onu ne zaman rahatsız ettiğini söylemek zordu. Yüzünün yarısı çekiçle dövülmüş çelik bir maskeyle kaplıydı. Şimdi Kel ve diğerlerinin etrafında başını açıkta tuttuğu için maskesinin altından iplik gibi çözülen, şakaklarını ve elmacık kemiklerini bozan ince yaralarını görmek daha kolaydı. Kel, Jerrod Belmerci'nin sakladığı bu yaranın neden olmuş olabileceğini sık sık merak ederdi.

"Evet," dedi Kel tebeşirin mümkün olduğunca çoğunu parmaklarından çıkardıktan sonra. Parmakları hâlâ rahatsız edici bir şekilde kuruydu. "Ama sana söylemem gereken başka bir şey var—"

Gri Yılan sözcükleri dilinin ucundaydı ama Andreyen elini kaldırdı. "Sırayla git lütfen," dedi. "Başından sonuna kadar."

Kel iç çekti ama istenileni yaptı. Hepsi süs havuzunu çevreleyen taş banklara otururken Pazarlık Odası toplantısının olaylarını özetledi. Gergin katılımcıları, Conor'ın duyurusunu, İmtiyazlı Ailelerin tepkilerini anlattı.

"Prensiniz tekrar mı evleniyor?" Jerrod kaşlarını kaldırdı. "Sanırım kimse geçen sefer bu planın ne kadar iyi gittiğini dile getirmedi."

"Aslında Montfaucon dile getirdi çünkü hiç kibar biri değil," dedi Kel. "Ama şu anki durum geçen seferden farklı. Bu savaşı önleme meselesi ve hem Kraliçe hem de Bensimon bunun en iyi yol olduğunda hemfikir. Eğer gerçekten rahatlamayan birileri varsa iyi rol yapmışlar demektir."

"Tabii ki rol yapmalarına gerek yok. Kimse savaştan kâr etmez," dedi Merren.

"Bu doğru değil," dedi Andreyen. "*Birileri* savaştan her zaman kâr eder." Geriye yaslandı. "Kutani dünyanın en zengin ülkesi. Sarthe'ın talep ettiği herhangi bir kan bedelini ödeyecek

veya Sarthe'ı oyalayacak bir orduya yetecek kadar altınları olacak. Bensimon ve Kraliçe'nin böyle bir ittifakı güvence altına alabilmelerinden etkilendim doğrusu."

"Müzakerelerin çoğunu Conor'ın kendisi yaptı," dedi Kel ve herkes ona yan gözle baktığında savunmacı bir şekilde ekledi, "Size söylemiştim. O değişti."

Ji-An cebinden bir deste kart çıkardı. Onları göletin yanındaki taş masanın üzerine serdi. "Kutanili Anjelica'yı gördüm," dedi Kel'i şaşırtarak. "Geumjo-seon'daki sarayda. Resmî bir ziyaretti. O... Çok güzel." Kartlara baktı, sonra Aslan'ı, Ağlayan Kız'ın tepesine yerleştirdi. "O kadar güzel ki... Prens Hui'nin tek istediği onunla evlenmekti. Sanırım bunun için her şeyi yapardı. Babası izin vermedi. Böyle bir güzelliğin sadece sorun yaratabileceğini söyledi."

"İlginç," dedi Andreyen çenesini bastonunun başına yaslayarak. "Kutanili Anjelica herhangi bir talip seçebilir. Neden bizim sıkıntılı Prensimiz?"

Kel kaskatı kesildiğini hissetti. Bu gözlem, kendi sorduğu sorulara çok yakındı. Conor bu ayarlamanın detaylarını paylaşmamış ve o da sormamıştı. "Castellane'in Kutani'ye ne teklif ettiğini bilmiyorum," dedi. "Başka bir yerde elde edemeyeceklerine inandıkları bir şey olmalı."

"Prens'e rağmen Castellane değerli bir müttefik olmaya devam ediyor," diye belirtti Ji-An. "Özellikle Kutani gibi ticarete bağımlı bir ülke için."

"Malgasi öfkelenecek," dedi Merren. Kıvırcık saçlarına bir yaprak takılmıştı. Uzanıp aldı ve Jerrod'ın gözleri kızın hareketlerini takip etti. "Aurelian'ın prensesleriyle evlenmesini istemiyorlar mıydı? Şimdi bir kez daha evlenmek üzere ve bir kez daha Elsabet Belmany ile değil."

Kel ellerini iki yana açtı. "Resmî olarak Bensimon sana Conor'ın Malgasi Prensesi ile evlenmesinin Sarthe'ı iki müttefik

ülke arasında sıkıştıracağını söylerdi. *Kendilerini tehdit altında hissedebilirler, hatta savaşa girmeleri gerekebilir,* derdi."

"Peki, gayriresmî olarak?" diye sordu Ji-An, Kılıç Prensi'ni Karanlık Dul'la birleştirerek.

"Gayriresmî olarak mı? Conor, Belmany ailesinden nefret ediyor. Sadece ilişkilerinde dürüst olmadıkları için değil, özellikle de Ashkarlarına işkence edip onları öldürme biçimleri yüzünden."

"İlginç," diye mırıldandı Andreyen. "Dışarıda Ashkarları umursayacak çok az kraliyet ailesi var. Sanırım Mayesh işini iyi yapıyor."

"Conor Aurelian'ın ahlaki bir tereddüt yaşadığını hayal edin," diye düşündü Merren. "Onu her zaman *tereddütsüz* biri sanırdım."

"Tereddütsüz diye bir kelime olduğunu sanmıyorum," dedi Kel. "Ayrıca, o ahlaklı olduğu kadar pratiktir de. Malgasi Kraliyet Ailesi sadece yüzeysel olarak tatsız olmakla kalmıyor aynı zamanda tebaası da bunu fark etmiş gibi görünüyor. Jolivet'ın kaynakları ona her an bir devrimin gerçekleşebileceğini söylüyor."

"Bir monarşi karşıtı olarak teknik anlamda devrimden yanayım," diye belirtti Merren.

Kel gülümsedi ama Kral Markus'un Malgasi Büyükelçisi'ne tıslamasını unutamamıştı: *Oğlunu da beni koyduğun gibi kafese koyardın!* Malgasi ve Castellane meclisleri arasında karanlık bir akıntı vardı. Sessiz Kral'ın zihninde kilitli kalmış bir kan ve sırlarla dolu bir tarih.

"Peki, dostumuz Elçi?" dedi Andreyen. Sesinde hafif bir keskinlik vardı; Eskici Kral, Jolivet ile yapılan düzenlemenin gerekli olduğunu anlamıştı ama Jolivet, Yasa'nın bir yüzünü, Andreyen de tam tersi yüzünü temsil ediyordu. Elçi'yi asla gerçek bir arkadaş olarak görmezdi. "Sanırım o da toplantıdaydı. Bizim için herhangi bir fikri veya talimatı var mı?"

Kel başını iki yana salladı. "Sabırsız," dedi. "Okçu Birliği, şehirde Sarthe'a karşı kin besleyen herkesi sorguladı. Hiçbir şey öğrenemediler."

"O da bu yüzden sana mı güveniyor?" Andreyen'ın sesine hâlâ keskinlik hakimdi. "Sana çok fazla güvenirse kırılacağından endişelenmiyor mu?"

Kel, Andreyen'ın daha önce yalnızken söylediklerini hatırlamaktan kendini alamadı. *Korkarım ki yaşadığın çelişkileri içinde tutamazsın. Bir Kılıç Kapan olmak ve bir de bu.*

Kel sadece omuz silkti. "Jolivet, şu anda bildiğimizden daha fazlasını bilmemiz gerektiğini düşünüyor—"

"Ah bunun kolay olduğunu sanıyor, öyle mi?" dedi Ji-An. "İşini onun yerine bizim yapmamızın?" Başını iki yana salladı. "Castellane'de kimse konuşmuyor. Ne Tepe'ye ne de bize. Hiçbir ipucu yok—"

"Şey..." dedi Kel. "O konuya gelince. Montfaucon bu gece Caravel'de bir toplantı düzenliyor." Merren ona baktı. Kız kardeşi Alys Asper, Caravel'in sahibi ve işletmecisiydi.

"Ve?" dedi Jerrod. "Hepimiz sefahat düşkünü soylularla birlikte kedere boğulmaya mı gidelim?"

"Bunun düşündüğün kadar eğlenceli olacağından şüpheliyim," dedi Kel. "Neyse, Montfaucon hepimizi oraya özellikle son sevgilisiyle yani Gri Yılan olarak bilinen biriyle tanışmamız için davet etti."

"Gri Yılan," diye mırıldandı Andreyen. "Gremont'un son sözleri?"

Kel başıyla onayladı.

"Gri Yılan'ın artık bir insan olduğunu mu düşünüyorsun? Bir metafor değil mi? Hikâyelerdeki yılan başlı kayıkçı değil mi?" diye sordu Andreyen.

"Karanlık Rehber," dedi Merren. "Ruhları yeraltı dünyasına taşıyan."

"Gremont çok telaşlı konuştu," dedi Kel. "Neden son nefesini bana bir masalı hatırlatarak harcadığını uzun süredir merak ediyordum. Ama belki de masal değildi. Bu da bu gece Caravel'de olacağım anlamına geliyor."

"Yani Prens'le birlikte mi gideceksin?" diye sordu Jerrod. "Yoksa onun *kılığında mı*?"

"Hiçbiri," dedi Kel kısaca. Conor hakkında elinden geldiğince az şey söylerdi. Saray hakkında rapor vermek için burada değildi ve Conor bunu asla bilmeyecek olsa bile hatta bu belki de hiç önemli olmasa bile, Conor'ı mümkün olduğunca tartışmanın dışında tutmak ona ihanet etmiyormuş gibi hissettiriyordu. "Kel Anjuman olarak orada olacağım. Eğer bu Gri Yılan bir insansa, onu takip edip ne yapacağına bakacağım."

"Alys'in bu olayların içinde olmasından hoşlanmıyorum," dedi Merren kaşlarını çatarak. "Ona söyle—"

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordu Jerrod. "Lord Montfaucon'un Marivent saldırısına karışan birini tanıyor olabileceğine inandığını mı? Bunu ona söylemen, söylememenden daha tehlikeli olur."

Merren dişlerini sıktığında çenesi gerildi. "Yine de bu gece orada olmak istiyorum."

"Olacaksın," dedi Andreyen. "Ve *siz*," Jerrod ve Ji-An'ı işaret etti, "onunla gideceksiniz."

"Kılık değiştirmemiz gerekir mi? Kılık değiştirmekten nefret ediyorum," dedi Merren kasvetli bir şekilde.

"Hayır," dedi Andreyen. "Kılık değiştirmenize gerek yok. Caravel'in dışında kalmalısınız—"

"Merren fahişe kılığına girebilir. Yeterince çekici," dedi Jerrod dalgın dalgın.

"Kılık değiştirmesine gerek yok dedim, dikkatini ver Jerrod," dedi Andreyen biraz eğlenerek. "Üçünüz de arabada kalırsınız, Kel size ihtiyacı olduğunda işaret verir. Arabayı Ji-An kullanır."

"Katılmıyorum," dedi Jerrod.

Ji-An ona sert bir bakış attı.

"Peki, eğer fikrinizi değiştirip bu akşam kostümlere ihtiyacınız olduğuna karar verirseniz," dedi Kel, "Kraliçe'nin son denizcilik temalı balosundan sakladığım bir korsan şapkası olabilir. Jerrod, ihtiyacın olursa bana haber ver."

Jerrod ona dik dik baktı.

"Kel, Pazarlık Odası toplantısında... Artal Gremont'un planlanan varışından bahsedildi mi?" diye sordu Merren.

Kel başını iki yana salladı. "Hâlâ denizde. Kelimenin tam anlamıyla."

"Oldukça yaklaşmış olmalı, değil mi?" dedi Merren, "eğer ay sonundan önce arkadaşın Antonetta ile evlenmeyi planlıyorsa tabii?"

"Merren." Kel arkadaşının gözlerini yakalamaya çalıştı ama Merren dikkatle diğer yöne bakıyordu. "Hâlâ intikam için Gremont'u öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Merren hızla gözlerini kırpıştırdı. "Somut bir plan diyebileceğin bir şey yapmadım. Olayları akışına bırakmayı tercih ederim."

Jerrod endişeli görünüyordu. "Merren, Artal Gremont çok iyi bağlantıları olan biri. Yakında bir imtiyaz sahibi olacak, bu da kraliyet ailesine mensup olmadan onlara yakın olabileceğin en önemli güç."

"Ah evet," dedi Merren alışılmadık bir buruklukla. "Hem ailemi mahvediyor, hem de bir imtiyaz ile ödüllendiriliyor. Başka bir Gremont'a verilemez miydi?"

"Görünüşe göre annesi onu sürgünden kurtarmak için bunu ona hediye ediyor," dedi Andreyen.

"Öyle olsun," dedi Jerrod. "Merren, onu öldürmek seni büyük bir tehlikeye atar." Kel'e baktı. "Sen de söyle, olur mu?"

"Bence Merren dikkatli bir insan," dedi Kel. "Ve Gremont daha iyisini hak etmiyor."

"Teşekkür ederim," dedi Merren memnuniyetle.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedi Jerrod sinirlenerek. "Yoksa sadece Antonetta Alleyne'in müsatekbel kocasının ölmesini mi istiyorsun?"

Kel gergin bir şekilde gülümsedi. "Neden biri ya da diğeri olmak zorunda?" Merren'a döndü. "Düşündüğünü yap," dedi. "Hiçbir ayrıntıyı bilmesem daha iyi olur."

Ji-An bir kaşını kaldırdı. "O zaman Antonetta Alleyne'den sır saklamak zorunda kalırsın ve bu seni rahatsız eder diye mi?"

"Bu beni neden rahatsız etsin ki?" dedi Kel, gerçekten çok yorgun hissediyordu. "Ben zaten herkesten sır saklıyorum."

LİN

Lin, kapılardan geçmenin her zaman bir sınav olduğunu düşünürdü. Kendisinin sınavı değil, Sault'un ve kendisine karşı olan ruh hâlinin sınavıydı: Geri Dönen Tanrıça'yı beklemiyorlardı, birçoğu bunu gerçekten istememişti.

Bugün kapıda iki muhafız vardı: eski arkadaşı Mez ve Shomrim'in gençlerinden biri olan Adar Gamel. Henüz on sekiz yaşına girmişti, yani koruma görevine başlayabilecek yaştaydı ve hâlâ yeni doğmuş bir tay kadar sıskaydı. Lin'den hoşlanmıyordu ve bunu saklama zahmetine de girmedi.

"Selamlar *Tanrıça*," dedi alaycı bir şekilde. Mez, Lin'e gülümsedi. Belli ki arkadaşının ses tonundan utanmıştı.

"Lin," dedi. "Bir hastayı mı ziyaret ediyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Gayet yolunda, Mez."

"Maharam seni görmek istiyor. Döndüğünde haber vermemi söyledi."

Bu çağrının ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemek ister gibi özür dilercesine omuz silkti. Lin bunun doğru olduğundan şüphe duymuyordu. Mez'e gülümsedi ve Adar'ın sert bakışlarını görmezden gelerek kapıdan içeri girdi ve Sault'u geçip Etse Kebeth'e doğru ilerledi. Acele etmedi, dışarıdan bakınca sıkıldığı belli olsun istemiyordu. Oysa midesi bir ip gibi düğümlenmişti.

O geceyi hâlâ hatırlıyordu. Duyurusunu, limandaki gemilerin patlayan yıldızlar gibi alev alev yanmasını. O gece büyükbabası dışında şüpheci olan kimse olmamıştı ama zaman geçmiş ve surlarla çevrili şehirde her şey değişmişti.

Mez ve Adar, Sault'un bölünmüş fikrini özetliyor gibiydi. Bazıları onun Tanrıça olduğuna inanıyor ya da en azından kendini kanıtlaması için ona bir şans verilmesi gerektiğini düşünüyordu. Diğerleri bariz şekilde yalan söylediğini hissediyordu. Bunu yüzüne söylemiyorlardı ama fısıltılar sokaklarda zehir gibi dolaşıyordu: *İlkinden sonra başka hangi mucizeyi gerçekleştirmiş? Dünyadaki tüm Ashkar kadınları arasında Tanrıça neden dönüşünü müjdelemesi için Lin Caster'ı seçmiş?*

Kahot'u geçerken Arelle, Dorin'i diğer genç kadınlarla birlikte bir taş bankta otururken gördü. Lin onlara geniş bir alan bıraktı. Arelle ile sokakta tek başına son karşılaştığında, Lin'in hayatı boyunca tanıdığı diğer kız ona soğuk bir şekilde bakmış ve "Sanhedrinler yakında geliyor. Yapabiliyorken tadını çıkar," demişti.

O da haklı, diye düşündü Lin. Bu durumun tadını çıkartması konusundan bahsetmiyordu, Sanhedrinler'in gelişi konusunu kastetmişti. Bunu düşünmemeye çalışıyordu. Zamanı ve bu esnada Shulamat'a erişimi vardı. Geleceği düşünemezdi.

Bu arada Lin, belirsizlik içinde yüzüyordu: tam olarak Geri Dönen Tanrıça değildi ama eski benliği de yoktu. Artık Shulamat'a, çalışmaları için ihtiyaç duyduğu kitaplara ve araçlara erişmesine izin verilmişti. Çok az sorgulanarak gidip geliyordu. Hastalarını görmeye devam ediyordu çünkü Tanrıça bir şifacı değil miydi? Onu savunanlar vardı: Chana, Mariam, Mez. Bir gün Sault'taki kapısını açmış ve eşikte gümüş bir kâse bulmuştu. Üzerine, kurtları savuşturmak için yazılmış bir büyünün sözcükleri olan *shedin* ve *lilin* kazınmıştı. Bebekleri hasta eden ve yaşlı insanları yataklarından kaçıran kötü ruhların isimleri. Oraya kendisini korumak için mi yoksa başkalarını *ondan* korumak için mi yerleştirildiğinden emin değildi.

Her iki durumda da bu, aylardır onu rahatsız eden rüyaları uzak tutmaya yaramamıştı. Tanrıça benliğiyle ilgili garip rüyalar görüyordu. Yükselerek Aram'ı çevreleyen alevleri ve bazen de bir adamın denize kitap atması, bir Malgasi erkeğinin bir mağaranın içinde altın ve tehlikeli bir şeyler bulması gibi daha da anlamsız rüyalar görüyordu. Dün gece bile rüyasında, ellerinden ateşler saçan esmer bir kadın ile beyaz mermer bir sütunun önünde küle dönen bir adam görmüştü.

Shulamat öğle vakti sessizdi, uyuyan bir kedi gibi güneşin altında hareketsiz duruyordu. Lin tozlu, taş iç mekânı boylu boyunca inceleyerek arkasında Shulamat'ın kitaplarının bulunduğu altın kafesli kapının önünden geçti. Şu an elinde tuttuğu kitapların ağırlıklarını, ciltlerinin dokusunu hissediyordu. Kitaplar bazen pürüzsüz deriden, bazen oyulmuş ve yazılmış ağır metalden, bazen ise yapıştırılmış değerli taşları dökülmeye yüz tutan sert kumaştan yapılırdı. Üç ay önce onlara dokunmayı aklından bile geçirmezdi. Bunu yapmak her şeye değmişti. Kızgınlığa ve düşmanlığa, yalanlarıyla kendi ruhuna verdiği zarara.

Ve bir de Maharam el koyduktan sonra geri aldığı en değerli kitabı vardı: *Qasmuna'nın Eserleri.* O kadar nadir ve yasak bir kitaptı ki onu siyah kadifeye sarılı hâlde saklıyordu. Prens bunu ona bizzat vermişti ve sayfaları her açtığında onun yüzünü görmemek elinde değildi.

Yoğun güneş ışığında parıldayan toz zerreleriyle dolu koridorlardan geçerek Shulamat'ın arkasındaki kapalı bahçeye çıktı. Burada hava güzel kokuyordu çünkü hanımeli çiçekleri taş duvarlardan aşağı doğru süzülüyordu ve zemin mavi acıbakla çiçekleri ve sarı çiğdemlerle kaplıydı. Yolları sıralayan nar ve hurma ağaçlarından meyveler sarkıyordu.

Maharam'ın bir çınar ağacının gölgesinde durduğunu gördü. Asası yoktu, gürültülü bir kuş sürüsü tohumlar saçmaya dalmıştı. Lin yaklaşırken birkaç kuş zıplayarak uzaklaştı ancak Maharam başını kaldırmadı. Bunun yerine ıslık çaldı ve parlak kırmızı başlı bir kuş ona doğru zıpladı, neredeyse terliğine otu racaktı.

Lin, Maharam'ı selamlamadı ve sabırla durup onun konuşmasını bekledi. Eteklerinin dikenli bir *sahja* kaktüsüne takılmış olması onu yerinde durmaya zorluyordu. Sonunda, "Bu bahçenin amacını hiç merak ettin mi?" dedi adam.

Üç ay öncesine kadar bu bahçeye girmeme izin verilmiyordu. Ama Lin sadece, "Bir bahçenin huzurlu bir inziva yeri olmaktan başka bir amacı var mıdır?" dedi.

Maharam, hacimli cübbesinin ceplerine uzandı ve bir avuç tohum daha çıkardı. "İlk Exilarch olan Judah Makabi, Aram'dan kaçtığında sadece halkını değil, yeryüzünden kaybolmasın diye orada yetişen bitkilerin tohumlarını ve meyvelerini de beraberinde götürdü. Bu bahçede yetişen her şey bir zamanlar Aram'da yetişirdi. *King's crown* ve beyaz anemon çiçekleri dağları, güller ve laleler de vadileri kaplardı. Aram restore edildiğinde geri götürülmek üzere hepsi korunuyor, elimizden geldiğince yetiştirmeye

çalışıyoruz." Koyu renkli gözleri kızı inceledi. "Elbette bu senin görevin."

Lin arkasından bir homurtu duydu. Döndü ve Oren Kandel'ın patikada yanlarından geçtiğini gördü. Elbette, yeni rolünü üstlendiğinden beri olması gerektiği gibi onu çok sık görüyordu. Maharam onu Shulamat'ın bakıcısı olarak atamıştı ve adam her zaman oradaydı, gölgelerin arasından bakardı. Şu an omzunda bir çuvalla kaskatı bir şekilde yürümekteydi.

"Ona aldırma," dedi Maharam. "Tanrıça'nın dönüşüne henüz hazır olmayanlara karşı sabırlı olmak gerekir."

"Bazı insanlar değişimi diğerlerinden daha kolay kabul eder," dedi Lin Maharam gibi yumuşak bir sesle. Maharam bizzat bu kadar şüpheci biri olmasaydı, kendisi için Sault'ta her şeyin farklı olacağını söylemenin bir anlamı yoktu. Adam da bunu biliyordu ve zaten Lin onu tamamen suçlamıyordu.

Şüphe etmekte haksız değildi.

"Sanhedrin geliyor," dedi Maharam oldukça ani bir şekilde. "Bir hafta içinde."

Lin nefesini tuttu. Bahçedeki her şey aniden çok net görünmeye başlamıştı. Çiçeklerin parlaklığı, tozlu toprağa düşen keskin kenarlı siyah gölgeler... Hatta hanımelinin kokusu bile aniden boğucu gelmeye başlamıştı. "Gelmelerinin birkaç ay süreceğini söylemiştin..."

Sustu ancak Maharam yine de memnun görünüyordu. *Çok geç.* "Kendi inisiyatifleriyle hareket ediyorlar. Belki de sana özel bir ilgileri vardır," dedi.

"Ne kadar da gurur verici."

"Bir hafta," dedi Maharam. "Belki de testle ilgili fikrini değiştirmiş olsaydın bu, onlara bir mesaj gönderip gelmemelerini söylemek için çok geç olmadığı anlamına gelirdi."

Bunu neden yapayım ki? Lin neredeyse bunu sesli söyleyecekti ama bu öneriyle heyecanlandığını inkâr edemezdi. Exilarch

ve meclisinin karşısında durmamak, Sanhedrin'e yalan söylememek... Bu sefer elinde bir mucize yoktu. Yalnızca bir gemi filosunun yakılmasıyla ilgili insanın ömrü boyunca sadece bir kez öğrenilebileceği bir bilgi vardı, tesadüfi bir zamanlamayla...

Elinde sadece kendisi ve öğrendikleri vardı. Bunun yeterli olmayacağını biliyordu.

Ama Maharam ona şefkatle bakıyordu. Düğünlere başkanlık eden, bebekleri kutsayan ve kendi elleriyle serçeleri ve kuşları besleyen yaşlı adam bakışıyla. Eğer ondan Sanhedrin'e gelmemesini, kim olduğu konusunda yanıldığını söylemesini isterse o zaman Lin de bu konuda şefkatli davranırdı.

Ama Sault'un geri kalanı. Arkadaşları, komşuları, hastaları. Onu her zaman bir yalancı olarak göreceklerdi. Sürgünden kaçmış olacak ve dışlanacaktı. Şüphe edenler haklı çıkacaktı ama bu onu, inananların kalplerinin kırılacağını bildiği kadar rahatsız etmiyordu.

Ve bir de Mariam vardı. Henüz iyileşmemiş olan Mariam. Ama bir hafta hiçbir şey değildi, bir hafta...

Bir kuş Maharam'ın omzuna kondu. Düşünceli bir şekilde cıvıldadı. "Ne karar verdiğini bana bildir, Linnet," dedi Maharam. "Seni temin ederim, bu senin seçimin."

Elbette öyle, diye düşündü Lin. Maharam, kararın ağırlığını veya sonuçlarını üstlenmeyecek kadar kurnazdı.

"Çok teşekkürler, Maharam," dedi Lin sonunda eteklerini kaktüsten kurtararak. Parmaklarından birine diken batmış, kanamaya başlamıştı. Küçük bir kan damlası tenine değdi, Prens'in yüzükleri kadar parlaktı. "Bunu dikkatle düşüneceğim."

KEL

Kel, Caravel'e Asti'nin üzerinde tek başına geldi. Conor'ı, Kutani Prensesi'nin gelişi için son düzenlemeleri yapan Lilibet ve Mayesh'in yanında Yıldız Kulesi'nde bırakmıştı. "Montfaucon gelmediğim için sinirlenecektir," demişti Conor ama bundan pek de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Ama bu daha önemli."

Kel, Tepe'den aşağı doğru yola koyulurken kendini garip bir şekilde birçok yönden yoksun hissetti. Zevklerinden çok sorumluluklarını daha eğlenceli bulan Conor'ın yanında olmasının daha iyi olduğunu söyledi kendi kendine. Kel yine de onu özlüyordu, özellikle de önünde Tepe'nin soylularıyla bir gece geçirme ihtimali varken. Conor, o gruptan gerçekten sevdiği tek kişiydi. Falconet hariç.

Kel kararlı bir şekilde, ne olursa olsun berrak ve parlak gecenin tadını çıkarmaya koyuldu. Yıldızlar, bir balıkçının gökyüzüne fırlattığı gümüş ağlar gibiydi, hava durgun ve okyanusun üzerindeki dik uçurumun tepesinde tüneyen ilk evi Orfelinat'ın karanlık silüetini görebileceği kadar açıktı.

Caravel'i ışıl ışıl, pencereleri ve kapıları açık, gülüşme sesleri sokağa yayılmış hâlde buldu. Kel uşaklar eşliğinde Asti'den inip içeriye girerken yoldan geçenler onu merakla izledi. Kim olduğunu merak ediyorlardı, şüphesiz onun bir asilzade mi yoksa bir imtiyaz sahibi mi olduğunu sorguluyorlardı.

Ya da belki üzerindeki Marakandi renklerini fark etmişlerdi. Yeşil kadife pantolonunu, seladon ipeği gömleğini ve yeşil taşlarla süslenmiş desenli yeleğini giymişti. Üzerindekiler gerçek zümrüt değillerdi, sadece renkli macunlardı. Kendisi kadar Saray'la ilişkisi de sahteydi.

Caravel'in içi, gümüş ve menekşe rengi olan Montfaucon Hanesi'nin renkleriyle dekore edilmişti. Fahişeler, Montfaucon üniformasının farklı versiyonlarını giymişlerdi ve göz kapakları metalik lavanta rengine boyanmıştı. Ellerinde içki ve yiyeceklerle

misafirlerin arasında koşturuyorlar, gümüş eşarpları uçuşuyordu. Mor moiré ipek kumaşından giysiler giyen Montfaucon, kalabalığın arasında hareket ediyor, kendi yuvasındaymış gibi davranıyordu. Bazılarını selamlıyor, bazılarını görmezden geliyordu. Bu onun davetli listesiydi ve Kel, Montfaucon'un onları yok saymak için davet ettiğini düşündü ki bu gerçekten Montfaucon'un hoşuna gidecek bir şey gibi görünüyordu.

Kel bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi ve birkaç fahişe dışında sadece tanıdık yüzler gördü. Caravel'i ziyaret etmeyeli uzun zaman olduğunu fark etti. Neredeyse dört ay. Mekânın hissi şu an ona tam olarak tarif edemediği bir şekilde yabancı geliyordu. Sahnede bir grup işçi Kel'in tanımlayamadığı bir tür ahşap yapıyı çekiçle birleştiriyordu.

Kel bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve Tepe'den tanıdık yüzler gördü, çoğu sunulan bol miktardaki şarabın tadını çoktan çıkarmış gibiydi. Ji-An'ı veya Jerrod'ı hiçbir yerde göremedi ancak Merren'ı kırmızı bir kanepede Alys ile sohbet ederken gördü. Kel onlara çok yakından bakmamak için elinden geleni yaptı, Ciprian Cabrol ve Joss Falconet ona yaklaştığında işi daha da kolaylaşmıştı. İkisi de içlerinde sütlü bir likör olan gümüş kadehler taşıyordu. Joss siyah kadife giymişti, Ciprian ise ona yakışmayan mütevazı bir gri.

"Sahnede ne hazırlıyorlar?" diye sordu Kel ağır ve ilgisiz görünmeye çalışarak.

"Belki de Gri Yılanı bir tür hayalî fonun önünde göstermek istiyordur," dedi Joss. "Montfaucon her zaman teatral bir yapıya sahiptir."

"Bu gerçekten göz önüne ilk çıkışı mı?" diye sordu Kel. "Montfaucon onu daha önce bir iskambil oyununa bile getirmemiş mi?"

Ciprian başını iki yana salladı. "Montfaucon daha önce hiç bir sevgilisi hakkında bu kadar ketum olmamıştı."

Kel, Ciprian'ın sanki ailesi her zaman Tepe'deymiş gibi hepsinden bu kadar samimiyetle bahsetmesinin tuhaf olduğunu düşündü.

Joss bardağından bir yudum aldı, koyu renk gözleri düşünceliydi. "Görünüşe göre yasaklanmadan önce bir Arena dövüşçüsüymüş. Savaşta o kadar çok kişiyi öldürmüş ki ruhları yeraltı dünyasına gönderdiği için ona Gri Yılan demeye başlamışlar."

Ciprian kaşlarını çattı. "Affedersiniz. Kız kardeşim Beatris'i, Esteve'nin elinden kurtarmalıyım. Sürekli onu köşeye sıkıştırıyor ve atlar hakkında nutuk çekiyor."

"Esteve'in sevgi dili bu," dedi Kel. Ciprian iğrenmiş gibi bir ifade takındı ve kalabalığı iterek uzaklaştı.

Joss sırıttı. "Ben bu yeni boya tüccarlarını eskilerine tercih ederim. Daha eğlenceliler."

Kel kaşını kaldırdı. "Ne yani, Charlon'ı özlemiyor musun?"

"Bacaklarımda Charlon'ı özlemeyeceğim kadar derin yaralar var," dedi Joss açıkça. "Ve Cabrollar bu pozisyona hiçbir sorun olmadan yerleşmiş gibi görünüyor. İnsan bu acımasızlığa hayran kalıyor."

Kel, kız kardeşinin omzuna kolunu dolamış olan Ciprian'a baktı. Kız papatya gibi tamamen beyaz ve sarı renkte giyinmişti ve Esteve'ye dik dik bakıyordu. Arkasında biri akortsuz bir şekilde lavta çalmaya başlamıştı. Oda kalabalıktı, sahnedeki inşaatın gürültüsü sağır ediciydi. Kel kalabalığın arasında kızıl saçlı bir ışıltı yakaladı ve bir an, *O Lin mi?* diye düşünmeden edemedi. Ama tabii ki o değildi. Sadece ustaca düğümlenmiş bir dizi mor ve gümüş eşarp takan Silla'ydı. Dalgaların köpüğünü sürükleyen bir deniz perisinin resmine benziyordu. Başını yana eğerek Kel'e parmağıyla işaret ett.

"Gitmen gerektiğini görüyorum," dedi Joss, "bu çok kötü. Sana Kutani Prensesi'nin ne zaman geleceğini soracaktım."

"Sanırım birkaç haftaya. Çoktan yola çıktı ama uzun bir deniz yolculuğu yapıyor." Kel tereddüt etti. Silla tarafından dikkatinin dağılmasını istemiyordu ama Falconet'e Gri Yılan konusunda fazla baskı yapamazdı. Bu sadece şüphe yaratırdı. Conor'ın nişanı hakkında bir sohbete girmek de istemiyordu. "İzninle, geçebilir miyim?"

Falconet bakışlarını Silla'ya çevirdi ve bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Elbette. Ben kimim ki aşkın yolunu tıkayayım?"

Kel, Falconet'in omzuna bir el attı ve kalabalığın içine doğru ilerledi. *Aşk*. Oysa Silla ile sadece ticaret yapmışlardı ama aşk ve ticaret Tepe'de neredeyse aynı şey demekti. Falconet'e bu konuda kızmanın bir anlamı yoktu.

Yumuşak bir koltuğa yayılmış, kolunda yakışıklı bir genç adam olan Gasquet'in yanından geçerek Silla'ynın yanına gitti. Kel, Montfaucon'un İmtiyazlı Aileler'in her üyesini davet edip etmediğini merak etmişti. Leydi Alleyne veya Leydi Gremont'un katılmasını kesinlikle beklemiyordu. Leydi Gremont yaşlı ve saygın biriydi ve Leydi Alleyne sadece zengin âşıkları kabul ediyordu. Her ikisi de Caravel'in sefahatinden şok olmuş gibi görünmek zorunda hissetmiş olsalar da Kel ikisinin de hayatlarında daha skandal şeyler gördüklerine bahse girerdi.

Silla başparmağı ve işaret parmağıyla Kel'in bileğinin etrafındaki çıplak teni ovuşturunca Kel şaşkınlıkla eldivenlerini çıkarmayı unuttuğunu fark etti. Kız gümüş ve mor boyalı gözleriyle ona baktı. Boyayı ustaca kullanarak parıldayan bir maske yanılsaması yaratmıştı. "Gel," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Silla'nın onu odadan çıkarmasına izin verdi. Ayrılırlarken Esteve ve Beatris arasındaki sohbete kendini dâhil etmiş gibi görünen Montfaucon'u gördü ancak yanında Gri Yılan adında eski bir gladyatör olabilecek kimse yoktu. Montfaucon onu nerede saklıyordu?

"Dikkatin dağılmış," dedi Silla. Hafif bir sertlik sesinin tatlılığını gölgelemişti. "Ve seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Onu Caravel'in kalbindeki kadife kaplı bölmelerden birine götürdü. Bölmeler bir dolaptan çok az genişti ama hepsi peluş döşemeli, yumuşak duvarlı ve yataklıydı. Montfaucon bu odalarla ilgili espri yapar ve bunların, parası olmayan ya da bir fahişeyi yukarı çıkaracak kadar kararlı olmayan müşteriler için olmadığını söylerdi.

Silla, girişin üzerindeki ince perdeyi çekti ve Kel'e döndü. Menekşe renkli mumlar kırmızımsı bir ışık saçarak gölgeleri derinleştiriyordu. "Seni özledim," dedi ellerini tutup kalçalarına yerleştirirken. "Sen beni özledin mi?"

Kel'in eldivenli parmakları refleks olarak kızın eşarbına kaydı. Aynı anda hem ona dokunmak hem de dokunmamak garipti. Kızın hatlarını hissedebiliyordu ama tenini hissedemiyordu. Eldivenlerinin derisinin ipeğe sürtünerek hareket etmesine izin verdi, kadının vücudu ellerinin altında kıvrılıyordu. Onu öptüğünde kadın zaten çoktan ona doğru eğilmişti.

Kel kendisini bir öpücüğe, bir dokunuşa, onu ele geçirip düşüncelerinin ve hafızasının keskin kenarlarını bulanıklaştıran zevke kaptırmaya alışkındı. Şimdi o hissin ne kadar uzak göründüğünü fark ederek sarsıldı. Silla'nın temasının, tadının farkındaydı ama aynı zamanda botlarından birinin çok sıkı bağlanmış olduğunun ve boynunun tutulduğunun da farkındaydı.

Düşünceleri dağıldı. Gri Yılan'ı görme şansını kaçırıyor muydu? Ji-An ve Jerrod söz verdikleri gibi arabayla dışarıda bekliyorlar mıydı? Yanlarında olması gereken Merren'ı kendi başına mı bırakmalıydı? Belli ki kız kardeşi yanındaydı ama—

Silla geri çekilip ona baktı. "Bir sorun var. Kel seni tanıyorum. Seni tanımadığımı sanma. Ben senin ilk kızındım," derken alçalmış göz kapakları yarım ay şeklini aldı.

"Ve hep de öyle kalacaksın," dedi Kel. Elleri hâlâ kızın belindeydi. Ama bir kütük tutuyor gibiydi. Kızı bıraktı ve geri çekildi.

"Prens yüzünden mi?" diye sordu kız leylak uçlu parmaklarını kızıl saçlarının arasından geçirerek. "O gece onunla gitmemem gerektiğini, onunla aynı odayı paylaştığını biliyordum ama..."

Kel'in kızın ne hakkında konuştuğunu hatırlaması bile bir an sürdü. Roverge partisinden sonraki sabah, Silla şafak vakti Conor'ın yatağından gizlice çıkıyordu.

Omuzlarını silkti. "Kendi kararlarını kendin verebilirsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Senden hoşlanıyorum," dedi kız. "Çoğu müşteri için bu bir işlemdir. Bir yatırım. Ama sen..." İç çekti. "Sanırım bana inanmayacaksın ama Prens... Benden çoğu erkeğin veya kadının istediğini istemedi. Sadece orada durmamı ve sessiz olmamı istedi. Bana tek kelime bile etmedi. Sadece uykuya daldı ve ben de uyuyana kadar onu izledim."

Kel iç çekti. "Silla, görmüyor musun benim için garip olan da bu. Bunlar Conor için özel şeyler. Bunları bilmemi istemezdi."

"Bana farklı bir isimle seslendi," dedi Silla. Yüzündeki metalik boyanın bir kısmı akmış, gözlerinden gümüş gözyaşları süzülüyor gibiydi.

Kel elini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum." Bu tamamen doğru değildi ancak son aylarda Conor'ın arkasından yeterince iş çevirmişti. Bunu da hanesine eklemek istemiyordu.

Silla kaşlarını çattı. "Eskiden seni anlardım."

Kel neredeyse, *Ben de eskiden kendimi anlardım,* diyecekti. Dilinin ucundaydı ama sonra bir el, perdeyi yana doğru çekti ve Kel kendini Antonetta Alleyne'in yüzüne bakarken buldu.

Kız çok solgundu, Tepe'deki bazı yaşlı kadınların yaptığı gibi cildini pudralamış gibiydi. Ancak bakışlarını Kel'den Silla'ya

çevirip, "Aman Tanrım çok utanıyorum," dediğinde yanakları kızardı.

Silla elini Kel'in yeleğinin önünden aşağı doğru indirdi. "Bize katılabilirsin, Demoselle." Antonetta utangaç bir kahkaha attı, gözlerindeki parıltıyı sadece Kel görebilirdi. "Aman Tanrım," dedi. "Ne kadar şok edici. Magali'ye söylemem gerek. Buna bayılacaktır." Onlara belirsiz bir şekilde el salladı. "Devam edin," diye cıvıldadı ve gözden kayboldu.

Kel küfür edip Silla'nın elini yeleğinden nazikçe çekti. Gri Yılan'la ilgili düşünceleri bir anlığına uçup gitmişti ve Antonetta'nın peşinden koştu.

Ana odalara geri dönen dar, ahşap kaplamalı koridorda ona yetişti. Alçak sesle adını seslendiğinde, kız dönmedi. Koşarak ilerledi. Kel kızın önüne geçti ve yürümesini engelledi.

"Ana," dedi. "Beni dinle—"

Kız, büyük bir sabırla kollarını göğsünde kavuşturdu ve Kel'e düz bir ifadeyle baktı. Kel de ona bakmaktan kendini alamadı. Parlayan Galeri'deki o korkunç geceden beri ona bu kadar yakın olmamıştı. Kız Montfaucon'un renklerine bürünmemiş, isyan bayrağı gibi kızıl ipekler giymiş ve kıvrımlı altın rengi gür saçlarına kırmızı fiyonklar takmıştı.

"Antonetta," dedi. Ona parfümünü koklayabilecek, boynunda her daim hazır duran madalyonu görebilecek kadar yakındı. Çocukken ona verdiği çimenden yüzüğü saklayan madalyonu. Nabzının kulaklarında attığını duyabiliyordu. "Bu gece burada olacağını düşünmemiştim."

"Ben artık nişanlı bir kadınım Kel Anjuman," dedi kız hafifçe. "Daha fazla özgürlüğe sahibim. Toplumun küçümsemesinden korkmama gerek yok, sadece müstakbel kocamdan korkarım ve o burada değil."

"Bu uzun sürmeyecek," dedi Kel. Artal Gremont'u neredeyse hiç hatırlamıyordu, onu yalnızca çocukken Gremont

Castellane'den sürgün edilmeden önce görmüştü. Levha gibi elleri olan iri bir adamdı. Kel o elleri Antonetta'nın üzerinde hayal ettiğinde; göğüslerini, belinin kıvrımını, kızın ipek gibi etine batan adamın o iri etli parmaklarını düşündüğünde kusmak istedi. Halısını mahvederse Alys bunun bedelini ödetirdi.

"Biliyorum," dedi Antonetta sertçe. "Tepeye ayak bastığı anda haberim olur. İnan bana. O zamana kadar..." Etrafına baktı. "Dünyayı görsem iyi olur."

"Bu dünya değil." Kel hâlâ ona bakıyor, ona bakmayı bırakamıyordu. Açken yemeyi bırakamamak gibiydi. Elbette, insanlar bunu yaparken ölürlerdi. "Burası..."

"Arzu dolu bir yer mi?" dedi kız hafifçe.

Kel başını iki yana salladı. "Yalnızlık dolu."

Kel bakışlarını kaçırdı.

"Antonetta." Kıza doğru bir adım attı. "Birbirimize kızmayalım. Gremont ile evlenmek *zorunda* değilsin—"

"Evet," dedi kız ve onu şaşırtacak şekilde öfkeli görünüyordu. Antonetta'nın kıkırdamasına, umursamaz olmasına hatta kibirli olmasına alışmıştı ama öfke yeni bir şeydi. "Ama mecburum. Conor için işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. O kendisi için seçilen kişiyle evlenmek zorunda. Durum benim için de farklı değil. İki İmtiyaz birleşecek. O Çay İmtiyazı'nı, ben de İpek İmtiyazı'nı yöneteceğim ve birlikte ikisini de kontrol edeceğiz. Annemin tek umursadığı şey bu."

"Conor buna bir son verebilirdi," dedi. "Seni serbest bırakabilirdi—"

Kız beyaz ipek eldivenler giymişti. Elleri iki hareketsiz beyaz kuş gibi sıkıca birbirine kenetlenmişti. "Ondan yardım dilenmeyeceğim."

Ama bunu ondan istedin. İstediğini biliyorum. Gerçi istediği kişi Conor değildi. Kel'di, tılsımını taşıyarak Conor gibi davranmıştı. Görevi buydu. Ve Conor'ın ona cevap vereceğini

düşündüğü gibi cevap vermişti çünkü ona kendisi olarak cevap vermek gibi bir seçeneği yoktu.

Ama Conor o zamandan beri değişmişti. "O zaman senin adına ben isterim."

Kız ona vahşi bir bakış attı. "Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi öfkeyle. "Gremont ile evlenmek istiyor muyum? Hayır. Onunla evlenmekten kurtulursam annemin seçeceği bir sonraki adam da onun kadar kötü olacak mı? Büyük ihtimalle." Ana odadan sesler yükselmişti ve neredeyse Antonetta'nın sesini bastıran bir tür tezahürat duyuldu. "İpek İmtiyazı benim hakkım olmalı. Annem onu bana ancak evlenmem şartıyla verecekse o zaman fark etmez; o da, bir başkası da olur."

"O iyi bir adam değil," dedi Kel. "Bu yüzden sürgüne gönderildi." Gremont'un suçunun ne olduğunu ona söylemek istiyordu ama Merren'a, kız kardeşine ne olduğunu anlatmayacağına yemin etmişti.

"Bunu biliyorum. Herkesten çok," diye ekledi kız alçak sesle, "en azından senin beni tamamen aptal sanmadığını düşünürdüm."

Kel umutsuzluğa benzer bir hisse kapıldı. Kız o kadar yakınındaydı ki boğazında atan nabzını, hızlı nefesleriyle madalyonunun inip kalkışını görebiliyor, yine de kendini ona her zamankinden daha uzak hissediyordu.

"Aptal gibi davranıyorsun," dedi. "Bu senin zırhın."

Bunun üzerine kız başını kaldırdı ve ona baktı, mavi gözleri o kadar koyuydu ki loş ışıkta siyah gibi görünüyorlardı. "Hepimizin zırhı var," dedi. "Sanki senin yokmuş gibi Kel Anjuman."

Söyleyemediği kelimeler Kel'in boğazına takıldı. *Ben Prens'in zırhıyım. Benim kendime ait bir zırhım olamaz.*

"Antonetta—"

Kız bir adım geri çekildi. "Sen benim babam, kardeşim ya da sevgilim değilsin," dedi. "Bu konuda hiçbir söz hakkın yok."

Ve bunu söyleyip ipek elbisesini hışırdatarak yanından geçip gitti. Kel'in kendisini takip ederken görülmek istemeyeceği ana odaya geri döndü.

Kel bir an kıpırdamadan durdu, kızın parfümünün havada asılı kalan kokusunu hâlâ alabiliyordu. Onu hâlâ orada, bir adım ötede hayal edebiliyordu.

Ama arkadaşlarına karşı bir görevi vardı. Prensine ve şehrine karşı bir görevi. Bir genelevde, hassas duyguları hakkında şiirler yazmaya hazırlanan âşık bir öğrenci gibi somurtamazdı.

Kel, Caravel'in merdivenlerini çok kötü bir ruh hâliyle çıktı. Keşke *âşık* kelimesini düşünmeseydi. Hiç âşık olmadığı için övünürdü ve Antonetta ile olan durumu bunu değiştiremezdi. *Bu konuda hiçbir söz hakkın yok*, demişti kız ve tamamen haklıydı. Onun üzerinde hiçbir hakkı ve kocasının pek de istemeyeceği bir arkadaştan başka bir şey olma şansı da yoktu.

Antonetta'yı sevemezdi, bu yüzden de sevmiyordu. Kütüphane kapısına vardığında kendi kendine böyle söyledi. İçeriden yükselen sesleri duyabiliyordu. Bir ses, Montfaucon'unkine çok benziyordu. Başka koşullar altında Kel görünmeden içeri girerdi ama şu anda böyle bir şansı yoktu. Bilmesi gereken şey görgü kurallarından daha önemliydi.

Kapıyı sessizce açtı. Lambalar yanmıyordu, sadece pencerelerden içeri süzülen şehir ışığı vardı. Montfaucon'u ve tartıştığı adamı görünmez birer silüete dönüştürüyordu.

"Raimon," diyordu Montfaucon, "mantıksız davranıyorsun—"

Raimon homurdandı. Montfaucon'dan birkaç santim daha uzundu, sağlam yapılıydı, koyu renkli, kısa kesilmiş saçlarında beyazlıklar vardı. Ay ışığı, yüzündeki çizgileri belirginleştiriyordu; sert bir örümcek ağı gibiydi. Kel şaşırmıştı, Montfaucon'dan epeyce yaşlı görünüyordu. "Yani senin için bir tür şaka mıyım?" diye

sordu adam. Rıhtımlar ve Labirentin olduğu Aşağı Castellane aksanı vardı. "Sahneye çıkıp o arkadaşım dediğin züppelerin çıkarları için insanlara vuracak değilim."

"Seni bir şaka olarak düşünmemle alakası yok." Montfaucon'un sesi rahatlatıcı bir mırıltı gibiydi. "Ne kadar yetenekli olduğunu görmelerini istiyorum. Büyük Gri Yılan'ı tüm ihtişamıyla görmelerini istiyorum."

"Ben artık o adam değilim."

"Sen hâlâ bir savaşçısın," dedi Montfaucon. "Onların hayran olmalarını istediğim biri."

"Sen onların *sana* hayran olmalarını istiyorsun," dedi Raimon. Kapının girişindeki Kel, gülümsemesini gizlemek için başını eğdi; adamların ikisi de onu henüz fark etmemişti. Raimon kesinlikle Montfaucon'u iyi tanıyor gibiydi. Kel birbirlerini ne kadar zamandır tanıdıklarını merak etti. Bu da ona Parlayan Galeri katliamını hatırlattı. Gülümsemesi kayboldu.

"Gidiyorum," diye homurdandı Raimon. "Baştan beri bunun bir parçası olmak istemiyordum, Lupin. Bana kendin söyledin, şehir işleri ve Tepe işleri ayrı kalmalı."

Arkasını döndü, sanki oradaki varlığı son derece önemsizmiş gibi kapıda duran Kel'in yanından geçti. Koridora doğru ilerlerken Kel adamın gömleğinin yakasından taşan, boynunda koyu renkli bir dövme gördü. S şeklinde bir kanca.

Bu bir dövme değil, bir damgaydı. Hüküm giymiş bir suçluyu belirten Tully damgası.

Montfaucon, Kel'e döndü ve sertçe kaşlarını çattı. "Neyin var Anjuman? Neden özel bir konuşma yapılırken aptal gibi orada dikiliyorsun?"

Kel cevap veremeyecek kadar dalgındı. Bir Tully damgası—Yani Raimon bir mahkûm muydu? Bu ilginçti. Bir mahkûm damgası taşıdığınızda iş bulmak zordu. Bu tür bir damga

taşıyan birçok erkek ve kadın evlerine ekmek götürebilmek için paralı askerlik işine yönelirdi.

Montfaucon, tiksinmiş gibi bir ses çıkartarak Kel'in yanından koridora doğru ilerledi ve aceleyle aşağı indi. Kel, peşinden gitmeden önce birkaç dakika bekledi. Montfaucon'un o anda takip edilmekten hoşlanacağından şüpheliydi.

Caravel'in ana odasını karmaşa içinde buldu. Raimon orada değildi ve Montfaucon sahnede, beline kadar çıplak, kolunun altında ayı maskesine benzeyen bir şey taşıyan iri yarı bir adamla tartışıyordu. "Kaçmış olması umurumda değil," diyordu adam, "ya da boks yapacak kimsem olmaması. Ücretimi almayı bekliyorum—"

"Ben seninle boks yaparım," diye seslendi biri kalabalığın arasından sarhoş bir şekilde. Ciprian mıydı o? Herkes etrafta dolaşıyordu, Kel şöyle bir baktı ama Antonetta'yı görmedi. Güzel. Kel oradan ayrılırsa fark edecek tek kişi Antonetta olurdu. "Sahneye çıkmama izin ver!"

"Ben amatörlerle dövüşmem," dedi ayı maskeli adam öfkeyle. Ama kalabalık çoktan bağırmaya başlamıştı. *Dövüş! Dövüş! Dövüş!* Bu ayı adam için kötü ama Kel için mükemmel bir şanstı. Dikkatsiz kalabalığın arasından Merren'a doğru ilerledi, Merren bir köşede Audeta adlı bir fahişeyle parfümün kimyasal bileşimi hakkında konuşuyordu. Audeta kaçmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Merren," diye tısladı Kel arkadaşını ceketinin arkasından yakalayarak. "Gidiyoruz."

"Oh, Tanrılara şükür," dedi Audeta. "Kel, Montfaucon neden o ayıyla dövüşmesi için birini bulmaya çalışıyor?"

"Ona sorman gerekir," diye mırıldandı Kel ve Merren'ı kalabalığın arasından sürükleyerek uzaklaştırdı.

Dışarıda uşak, Asti'yi çağırıp çağırmaması gerektiğini bilmek istedi ancak Kel çoktan Merren'ı Ki-An'ın sürücü koltuğunda oturduğu, kırmızı tekerlekleri olan siyah bir arabanın

beklediği yere doğru götürmeye başlamıştı bile. Tam arabanın kapısı açılıp Jerrod dışarı eğilirken Kel'e işaret etti ve "Birisi Montfaucon'un arabasıyla uzaklaştı, o yüzden çabuk ol aylak piç! *Hadi!*" dedi.

Uşağın bu davranışı "zengin insanların yaptığı garip şeyler" olarak değerlendirip daha fazla düşünmemesini uman Kel, yolun karşısına koştu ve tekerlekler dönmeye başladığı anda açık araba kapısından içeri atladı. Castellane gecesine doğru hızla uzaklaştılar.

Laurent

Castellane'in kayalık kıyısı boyunca uzanan deniz mağaraları hatırlanabildiği kadarıyla her zaman vardı. Tarihçiler, bu mağaraların Sundering deniz savaşlarından beri var olduğunu ve içerisindeki muazzam boyutlu kayalardan Sunderglass çıkarılması ve madenin, kıyı duvarlarını Detmarch peyniri gibi deliklerle doldurması için olduğu konusunda hemfikirdi.

Her birkaç yılda bir, Castellane tüccarları arasından girişimci olanı, mağaraları kaçakçılardan ve ganimetlerinden tamamen temizlemenin vaktinin geldiğine karar verirdi. Bu girişimler hiçbir zaman çok başarılı olmazdı. Korsanlık ve korsanlar mağaraların kendisi kadar uzun zamandır vardı ve Castellane'de mağaraları temizlemekle ilgilenebilecek herhangi bir yetkili çoktan başka yöne bakması için rüşvet almıştı. Ticaretin yasal işleyişi, yasa dışı akrabası kaçakçılıkla o kadar iç içe geçmişti ki ondan asla kurtulamazdı. Bir de tabii ki mağaraların etrafında deniz sisi gibi asılı duran batıl inançlar vardı, derinliklerinin ölü büyücülerin ruhları tarafından ele geçirildiği, kendilerini rahatsız eden herkesi hasta edip öldürecekleri söylenirdi. Bu, rahat bırakılmayı ve Labirent'te onları dinleyecek herkese intikamcı hayaletlerin hikâyelerini keyifle tekrarlamak isteyen kaçakçılar için kullanışlı bir hikâyeydi.

Laurent Aden'ın gemisi Black Rose'u demirlemek için seçtiği mağara, türünün en büyüklerinden biriydi. Bir davulun içi kadar geniş ve boş olan mağara, kayanın içinden geçen parlayan Sunderglass çatlaklarıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Kalyonun yükselen direkleri, tepedeki gölgelerde kaybolmuştu, gemi karanlık suda sessizce sallanıyordu. Şüpheci biri, tepedeki sarkıtlar arasında ölü Büyücü-Kralların hayaletlerini hayal edebilirdi. Ancak Laurent Aden şüpheci bir zihniyete sahip değildi ve uçuşan gölgelerin yarasalar olduğunu gayet iyi biliyordu.

Nesiller önce yasa dışı kargoların yüklenmesini, boşaltılmasını ve mürettebatın gelip gitmesini kolaylaştırmak için mağaranın kıvrımlı yan duvarı boyunca uzun bir ahşap iskele inşa edilmişti. Gemisinden uzaklaşmak istemeyen Aden, iskelenin bir bölümüne bir Marakandi halısı serip üzerine iki sandalye ve küçük bir masa koydu. Masada, önceden açılmış bir şişe şarap ve iki ince kadeh vardı.

Tam sandalyelerden birine yerleşmek üzereyken küçük bir teknenin mağaraya girip yanaşmasından kaynaklanan şıpırtı sesleri duydu. Mağaraya yeni gelen kişi ona doğru yürürken ayak sesleri iskelede yankılandı ve ziyaretçisinin uzun gölgesi üzerine düştü. Başını kaldıran Aden tanıdık figürü incelerken şaşırmış gibi yaptı: cilalı deri botlar, pirinç düğmeli amiral ceketi (şüphesiz gerçek bir amiralden çalınmıştı), delici ve sabit bakan gözler.

"Prosper Beck," dedi Aden. "Geleceğinden emin değildim."

Beck, rahatsız olmuş gibi hafif bir ses çıkardı. "Neden gelmeyecekmişim?"

"Castellane'den ayrıldığını duydum."

"Anlıyorum." Beck kollarını kavuşturup ikinci sandalyeye oturdu ve arkasına yaslandı. "Gidişimle ilgili söylentiler çok abartıldı."

"Öyle mi? Normal karargâhından uzak kaldın ve her zamanki görevlilerin Bron, Kaspar, Jerrod Belmerci— Hepsi şu anda başka bir yerde çalışıyor gibi."

Beck omuz silkti. "Çağırıldıklarında geri döneceklerdir. Hepsi yokluğumun kalıcı olmadığını biliyor."

Daha fazla bilgi vermeyeceği belliydi. "O zaman, mallarını senin için sakladığımı bilmek seni mutlu edecektir. Raspail Hanesindeki sıralı tik ağaçlarının her birinin altına gizlenmiş otuz altı tatar yayı." Şişeyi kaldırdı. "Anlaşmamıza içelim mi?" diye sordu Aden.

Beck'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Ne yazık ki fazla kalamayacağım. Görev bekler."

Aden omuz silkip şarap şişesinden bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu. Tadı acıydı. "Pekâlâ. Ama bilmen gereken bir şey var."

Beck tam arkasını dönmeye başlamıştı ki durdu ve dönüp Aden'a dikkatle baktı. "Nedir?"

Aden, *Castellane dilini tekrar duymak güzel,* diye düşündü. Ana dili. Bazen aylarca duymadığı oluyordu. "Biliyorum," dedi kelimelerini dikkatle seçerek, "Castellane'in servetine çok yatırım yaptın. Burada demir attığınız süre boyunca adamlarım ve ben mağaralara girip çıkan yabancı askerler gördüğümüzü bilmenin ilgini çekebileceğini düşündüm. Onların asker değil de korsanlar olmasını beklerdim. Aslında her türlü haydut olmasını." Şaraptan bir yudum daha aldı. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

Beck açık renkli gözlerini kıstı. "Yabancı askerler mi? Castellaneli değiller mi?"

"Hayır. Tahminimce Malgasi."

Beck'in normalde duygusuz olan yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Malgasi askerleri. Emin misin?"

"Hayır, emin değilim. Ama bence onlar."

"İlginç. Çok ilginç," diye mırıldandı Beck. O kadar alçak sesle konuşmuştu ki Aden bunu duymasını istemediğini düşündü. "Ama— Bu kadar yeter. Bu gece senden malları almak için adamlarımı göndereceğim. Castellane'de ne kadar kalmayı planladığını sorabilir miyim? Yoksa buradaki işin bitti mi?"

Aden şarap şişesine doğru gülümsedi. "Bitmedi. Hayır, bir süre daha buradayım."

Beck ilk kez sırıtmıştı. "Sanırım kalma isteğinin Kutani'den gelen Prensesle bir ilgisi yok, değil mi?"

Aden hazırlıksız yakalandığını belli etmemesi gerektiğini bilirdi.

Şarap şişesinin üzerindeki etiketi inceledi ama üzerinde ne tür bilgiler olduğunu söyleyebilecek kadar kafasını vermiyordu. Bir an sonra tembelce, "Ben kendi işim için buradayım. Seni rahatsız edecek bir şey yok," diye cevap verdi.

"Hımm." Beck, başka bir şey söylemeden dönüp dar iskele boyunca yürüdü. Aden mırıldanarak şarap şişesine uzandı ancak Beck ona tekrar bakmak için döndüğünde geriye yaslandı. "Artal

Gremont." Beck'in sözleri mağara duvarlarında yankılandı ve sanki bir tapınağın içindelermiş gibi uğuldadı. "O adamı Castellane'e sen getirdin. Geminle."

Aden sessizce homurdandı. "İyisiyle kötüsüyle, evet. Buraya vardığımız anda gizlice şehre süzüldü."

"Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Beck'in ses tonu sanki üzerinde çalışılmış gibi düzdü. Aden soğuk bir sesle, "Gremont'u gemiye aldım çünkü Castellane'e gitmek için yüklü miktarda bir ücret ödemeye razıydı. Ve hemen pişman oldum. Bu adam hiçbir şekilde kurtarıcı özelliği olmayan bir domuz. Aslında, bu domuzlara hakaret olur. Onunla iş yapmayı düşünüyorsan bunu tavsiye etmem," dedi. Parmaklarını sandalyesinin kenarına vurarak Black Rose'daki kaçak yolcuya Gremont'un neler yaptığını hatırladı. Laurent vaktinde yetişmese Gremont'un kızı nasıl öldürebileceğini düşündü. "İnsanlara zarar vermeyi seviyor. Kendisinden daha zayıf insanlara. O... Dikkatli bir adam değil."

Beck, tepedeki Sunderglass'tan süzülerek başının üzerinde bir hale oluşturan ışığın altında bir süre kıpırdamadan durdu. "Teşekkür ederim," dedi sonunda başını sallayarak. "Tavsiyen için."

Aden düşüncelere dalmış bir şekilde otururken Beck yakındaki tekneye doğru yürüdü ve içeri girdi. Suyun sesi ile bastırılan dışarıdaki alçak sesleri duyabiliyordu. Şişeyi tekrar kaldırdı ve sıvıdan ikinci bir yudum aldı. Tadı hâlâ acıydı.

BÖLÜM ÜÇ

Lin

Gece ikinci nöbet başlayıp da Kathot'taki lambalar söndürüldüğünde Lin evinden çıktı ve Kadınlar Evi'ne gitmek için Sault'u geçti.

Mutfakta bir bardak *karak* ile kendisini bekleyen Chana Dorin'i gördü. Chana ellerine merhem sürüyordu, artrit hastalığı yüzünden parmak eklemleri şişmişti ve tahtadaki düğümler gibi görünüyorlardı. Maharam'ın o öğleden sonra Lin'i görmek istediğini çoktan duymuştu ve olayları tam olarak anlatmasını istedi.

Lin bahçedeki konuşmayı anlattıktan sonra, "Ah, o yaşlı aptal," diye homurdandı. "Sana *gerçekten* Shekinah'a hazır olmayanlara karşı sabırlı olmanı mı söyledi? Sanki ben son üç ayı sana, *ona* karşı sabırlı olmanı söyleyerek geçirmemişim gibi."

Lin hafifçe gülümsedi. Bu doğruydu. Maharam, Sault'taki en güçlü adam olabilirdi ancak Chana, Lin'in duyurusunun ardından onun huysuz bir çocuk gibi davrandığını hissetmişti.

"Sanhedrin'e gelip beni test etmemesini söylemeyi teklif etti. Sanırım nazik olmaya çalışıyordu."

Chana homurdandı. "Sanhedrin'e Geri Dönen Tanrıça olduğun konusunda yalan söylediğini anlatmanın nezaketle ilgisi yok. Sen yalancı değilsin." Lin'in yüzüne yakından baktı. "Çok az kişi senin Mariam için yaptığın iyilikleri biliyor ve ben halkımız için yapabileceğin daha çok iyilik olduğuna inanıyorum. O an Tevath'ta ayağa kalkıp gücünü talep etmen için bir sebebin vardı. Şimdi korkunun o sebebi elinden almasına izin verme."

Chana'nın sesindeki samimiyet Lin'in yüreğine dokunmuştu. Limandaki gemilerin gece yarısı yanacağını bildiği için o anda ayağa kalktığını söylese acaba Chana ne derdi? Peki ya onları yakma planını Eskici Kral'ın yani bariz şekilde düşük ahlaki karaktere sahip bir adamın evinde öğrendiğini anlatsa? İhlal ettiği yasaların Ashkar Yasaları olmaması onu cesaretlendirmişti ancak Lin'in düzenli olarak Kara Köşk'ü ziyaret ettiği öğrenilirse yine de birçok soru sorulurdu.

Ciprian Cabrol'un Roverge gemilerini yakma planını Kara Köşk'te öğrenmişti. Bu yangın, Sault'taki çoğu kişinin tereddütle de olsa Lin'in iddiasına inanmasının tek nedeniydi: *Tanrıça döndüğünde, ateşler içinde gelecek.* Yaptığı şey bu tarife oldukça yakındı, hem başka nasıl bilebilirdi ki?

Chana'ya gerçeği söyleyemeyeceğini biliyor ve bu onu etkiliyordu. Chana'nın inancı boynuna dolanan bir zincir gibi üzerine çöktü. Mayesh'in madalyonu gibi. Mayesh ise bambaşka bir hikâyeydi.

"Mariam'ı görmeye gitmeliyim," dedi ve yaşlı kadının yanağını öpmek için eğildi. Chana *karak* baharatları ve güçlü şifalı otlar gibi kokuyordu. Lin geri çekilirken Chana elbisesinin kolunu hafifçe tuttu.

"Maharam sadece bir insan," dedi. "O Tanrıça değil, hatta Exilarch bile değil. Her zaman bildiği hayatın değişeceğinden

korkuyor ve sen bu değişimi temsil ediyorsun. Onu her daim önemli kılan her şey artık değişecek."

"Ama Tanrıça'ya inanıyorsa onun getireceği geleceğe de inanmalı," dedi Lin. "Ona yaptığı hizmetten dolayı Aram'da onurlandırılacağına."

Chana hüzünle gülümsedi. "O sadece tuhaf bir ülkede bizim şarkılarımızı söyledi," dedi. "Aram'ın ona yabancı geleceğinden korkabilir. Uzak bir diyarın ilahileri onun hayal edebileceği müzikler olmayabilir."

Uzak bir diyar. Lin koridordan Mariam'ın odasına doğru yürürken bu sözler kafasında yankılanıyordu. Geç olmuştu ve lambalar sönmek üzereydi ama o Etse Kebeth'te yolunu her zaman bulurdu, karanlıkta bile.

Aram, her Ashkar'ın kalbindeki uzak bir diyardan daha fazlası olmalıydı. Şimdiki yaşanmaz çöp yığınından çok farklı, hayal etmesi mükemmel bir yuva olmalıydı.

Yine de Lin, Aram'ı hayal etmeye çalıştığında sadece yeşil tepeler ve sakin koyunlar görebiliyordu. Gerçek olmayan bir masal diyarı. Castellane sokaklarını terk etmeyi hiç hayal etmemişti. Belki de Maharam'dan o kadar da farklı değildi.

Lin, Mariam'ın odasına girmeden önce cebinden broşunu çıkardı ve bileğine, nabzına yakın bir yere taktı. İçindeki Arkhe taşı parlıyordu ama yansıyan ışığın cansız parıltısıydı bu. Taşın içinden hiçbir parıltı gelmiyordu. Lin bakışlarını madalyondan ayırdı zira taşın bu karanlığı onun başarısızlığının simgesiydi.

Mariam'ı yatakta, moda resimleriyle dolu kalın bir kitap okurken buldu. Lin içeri girdiğinde kız doğruldu, zayıf yüzü aydınlandı, battaniyesi omuzlarından kaydı. Gecenin sıcaklığına rağmen kalın bir gecelik giymişti. "Lin! Seni özledim."

Lin'in içini bir suçluluk dalgası kapladı. Mariam'ı daha sık ziyaret etmesi gerektiğini biliyordu ancak büyü çalışmaları, Kara Köşk'e sık sık yaptığı geziler ve Geri Dönen Tanrıça olarak

sorumluluklarını yerine getirirken üç ayrı hayat yaşadığını hissediyordu.

Mariam yüzünde bir şey görmüş olmalıydı. "Hayır, yapma... Kendini kötü hissetme. Öyle demek istemedim." Kitabını bıraktı ve Lin'in yatağa oturmasını işaret etti. "Gel. Yaptığın her şeyi duymak istiyorum."

Lin yıpranmış örtüye yerleşti, bacaklarını altına çekti. O ve Mariam ergenliklerinde saatlerce böyle dedikodu, fantezi ve hayal gücü kırıntılarını paylaşırlardı. Duydukları veya uydurdukları hikâyeleri. Seyahat etmek istedikleri yerleri, bir gün evlenmek isteyip istemediklerini ve eğer evleneceklerse kiminle evlenmek istediklerini. Eğer büyü gerçekten işe yarıyorsa uçma gücüne sahip olmayı mı yoksa görünmez olmayı mı tercih edeceklerini. Peki şimdi Mariam'a ne söyleyebilirdi? *Bildiğin gibi, Shulamat kitaplarını kullanarak büyü öğrenmeye çalışıyorum ama tekrar tekrar aynı duvarlara çarpıyorum. Ya da, Exilarch geldiğinde ne olacağından korkuyorum. Veya çalışmalarımın çoğunu Eskici Kral'ın Kara Köşkü'nde yapıyorum ama hastaları ziyaret ediyormuşum gibi davranıyorum.*

"Alleyne Hanesi'ndeydim," dedi bunun yerine. "Antonetta ile birlikte."

Mariam'ın gözleri kocaman açıldı. "Tepe'de miydin? Prens'in nişanı hakkında bir haber var mı? Şehirdeki herkes bundan bahsediyor."

Lin, Chana'nın çay teklifini kabul etmiş olmayı diledi. Ağzı kurumuştu. "Antonetta bundan bahsetmedi. Dürüst olmak gerekirse..." dedi ve şüpheyle eğildi. "Başka bir düğünü konuştuk. Antonetta'nın nişanlısı yakında Castellane'ye geliyormuş."

Mariam burnunu kırıştırdı. "Hâlâ o kurbağayla evlenmeye mi kararlı?"

"Ne yazık ki evet. Ve annesi kurbağayı kutlamak için bir nişan partisi düzenliyor. Ve Antonetta benim gelip gelmeyeceğimi sordu."

"Başka bir partiye asla gitmeyeceğine yemin ettiğini sanıyordum."

"Biliyorum ama..." Lin ellerini kaldırdı. "Antonetta'yı tek başına bununla yüzleşmeye bırakamam. Hayatında onu anlayacak başka birinin olduğundan emin değilim."

"Sen iyi bir arkadaşsın," dedi Mariam. "Bunu çok iyi biliyorum."

"Antonetta'nın arkadaşı olduğumdan emin değilim," dedi Lin. "Ben onun doktoruyum. Yine de randevularımıza konuşmak istediği için geldiğinden oldukça eminim, kendisinde bir sorun olduğu için değil."

"Bence bu seni onun arkadaşı yapar," dedi Mariam. "Ama ben bu tür ayrımlar konusunda uzman değilim. Ancak moda alanında uzmanım." İnce yüzündeki gözleri parladı. "Castellane soyluları arasında verilecek ikinci partiye giderken ne giyeceksin?"

"Ah. *Off.* Ne giyeceğim umurumda değil," dedi Lin. "Tepe'deki o boş züppelerden hiçbirini etkilemekle ilgilenmiyorum."

"Ama artık Tanrıça'sın," dedi Mariam. "Sen Ashkar'ı ve Sault halkını temsil ediyorsun. Tepeye çuval giyerek gidemezsin."

"Ashkar'ı ve Sault halkını büyükbabam temsil ediyor."

"Mayesh olduğumuz şeyi temsil ediyor," dedi Mariam. "Sen olabileceğimiz şeyi temsil ediyorsun. Gücümüzü."

Gözleri parlıyordu ve Lin, Mariam'ın geçmişini düşünmeden edemedi; Malgasi'de başına gelenleri, ailesinin ve toplumunun Ashkar oldukları için nasıl yok edildiğini. Mari için Sault halkını korunan insanlar olarak düşünmenin ne kadar önemli olduğunu. Güvende olduklarını.

"Tamam," dedi Lin. "Beni bir bebek gibi giydirmene izin vereceğim. Bunu istediğini biliyorum."

"İstiyorum," diye kabul etti Mariam.

"Ama—" Lin elini kaldırdı. "Fırfırlar ve danteller hakkında konuşmaya dalmadan önce yine vakit geldi Mari."

"Şimdi mi?" Mariam sabahlığının paçalarını çekiştirdi. "Yine aynı şey mi?"

"Hemen yapmaya çalışacağım. Sana zarar vermiyor, değil mi?"

Mariam başını iki yana salladı. "Hayır. Ve sonrasında hep daha iyi hissediyorum. Ama bu... Garip." Kendi hastalığına meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Hazırım."

"Yere uzan," dedi Lin ve Mariam da kollarını iki yanına uzatarak denileni yaptı. Lin, Mariam'ın kalbinin üzerine elini koyarken Mariam ona güvenle baktı. O kadar zayıftı ki Lin göğüs kafesinin kemiklerini hissedebiliyordu. Mariam'ın kalbi parmaklarının altında sabit bir ritimle atıyordu.

İçine bak. Tüm kitaplarda böyle yazıyordu. Bu ilk adımdı. Kendi içine ulaşmak, her ruhta bulunan gücü bulmak.

Ancak bu yeterli değildi. Eski büyücüler yeteneklerini, gücü bir rezervuardaki su gibi depolayabilen Arkhe ve Kaynak taşlarını kullanarak artırmışlardı. Büyük bir büyü yapılması gerektiğinde ruhlarını yıkıma sürüklemek yerine depolanan bu güçten yararlanıyorlardı.

Lin, broşunda bulunan Arkhe adlı bir Kaynak Taşı'na sahip olduğu için şanslıydı. Ancak Shulamat'taki kitaplara erişebilmesine ve tüm çalışmalarına rağmen, taşa nasıl güç depolayacağını hâlâ bilmiyordu. Taşın bir lamba gibi parlaması, enerjiyle dolması gerekiyordu ancak ölü bir balığın gözleri gibi cansız ve boştu.

Bazen kendi enerjisini kullanarak küçük büyüler yaptığında, taşın sanki bir şey arıyormuş gibi dışarıyla bağlantı kurmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Bir güç kaynağı mı, yoksa kendisi gibi başka bir taş mı arıyordu? Bir zamanlar dünya onlarla doluydu. Şimdi ise bildiği kadarıyla, var olan tek taş kendisininkiydi. Broşundaki taşı neredeyse başarısızlığa uğratıyormuş gibi hissediyor, onu gücü veya arkadaşı olmadan yalnız bir varoluşa mahkûm ediyordu sanki.

Başarısızlıklarını düşünme, dedi kendi kendine. *Mariam'ı düşün. Mariam'ı tanımlamak için kullanacağın kelimeleri düşün. Tanrıça'nın yıldız denizine düştüğü gibi sen de o kelimeler denizine düş.*

Mariam. Dost. Kardeş. Sadakat. Vaat.

İyileş.

Lin'in görüşü yavaşça yumuşadı. Odadaki gölgeler yoğunlaştı ve Mariam'ın yatağının yanında duran gümüş mumluktaki tek mum ile perdeli pencereden süzülen zayıf ışık huzmeleri daha parlak ve daha bulanık hâle geldi. Mariam'ın bileklerine ve boynuna bağlı olan sağlık ve yaşam tılsımları mavi ateş noktaları gibi parlamaya başladı.

Lin nefes alış verişlerini yavaşlattı, Mariam'a daha fazla odaklanmaya çalıştı. Sahip olduğu en değerli şeyden yani Prens'in ona verdiği kitaptan ezberlediği Qasmuna'nın sözlerini kendi kendine tekrarladı. Kısa bir dua oluşturdular:

Söz, insan iradesinin toplamıdır. Büyü, Söz olmadan var olamaz çünkü irade olmadan var olamaz.

Söz elbette uzun zaman önce kaybolmuş, Dağılış'tan sonra dünyanın hafızasından silinmişti. Ama irade ve istem, bunlar hâlâ mevcuttu ve Lin tüm dikkatini Mariam'a verdi. Göz açıp kapayıncaya kadar görüşü değişti. Önündeki sahnede, sanki bir resme karalanmış gibi kelimeler gördü. *Hastalık, acı ve zehir* gibi kelimeler. Tüm iradesini kullanarak o kelimeleri silmek için çabaladı. Onları *şifa, tedavi* ve *çare* gibi kelimelerle değiştirmek için.

Duman Lin'in parmaklarının arasından dökülürken Mariam'ın vücudu kıvrıldı. Duman Mariam'ın vücudundan, kalbinden yükselip yukarıya doğru kıvrılıyor gibiydi. Lin başka bir kelime düşünemediği için bu karanlık, keskin, dağınık *şeye* duman demişti. Duman onu terk ederken Mariam nefes verdi.

Ve her şey bitti. Dünya eski hâline döndü, sıradan ışık ve gölgelerin olduğu odaya. Lin elini Mariam'ın göğsünden çekti, sanki

avucunu ateşin üzerinde tutmuş gibi kıpkırmızıydı, Mariam'ı iyileştirmek için kendi yaşam enerjisinden vermişti. Deneyimlerinden bildiği kadarıyla canı birkaç saat daha yanacaktı.

"Offf." Mariam doğruldu, ince kahverengi saçları yüzüne dökülüyordu. Rengi yerine gelmişti, hareketleri daha hızlıydı. Ancak yüzündeki ifade üzgün gibiydi. "O şeyin *içimde* olduğunu bilmekten nefret ediyorum."

"Böyle düşünme." Lin daha önce ona açıklamıştı. Bu dışarı çıkardığı şey Mariam'ın hastalığıydı. Mariam'ın içinde bu şekilde yaşamıyordu ama açığa çıkarıldığında karanlık, gölgeli bir görünüm alıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Mariam, Lin'in elini tuttu. Sıkıca tuttu. Lin acıyan avucuna tepki vermemeye çalıştı. "Şikâyet etmek istemiyorum. Benim için yaptığın şey... Bu bir mucize, Lin. Sen olmasaydın aylar önce ölmüş olurdum."

"Daha iyi bir mucize olmalı." Lin kendi sesindeki sertliği duyabiliyordu, elinde değildi. *En iyi ihtimalle yarım bir mucize*, diye düşündü, tabii eğer böyle bir şey mümkünse. Mariam'ın ciğerlerinden her iki haftada bir dumanı çekmesi gerekiyordu, yoksa yine fena hâlde hastalanırdı. Kendi hayatını söndürmeden daha fazlasını yapmak için içinde yeterli güç yoktu. "Tamamen iyileştiğinden ve benim müdahalelerim olmadan idare edebildiğinden emin olmam gerek."

Mariam sadece gülümsedi. "Eh, bu doğru. Eğer Prens tekrar evleniyorsa elbiseler yapmam için hizmetlerime çok ihtiyaç duyulacak. Partileri ve geçit törenlerini düşünsene! Yani iki hafta veya daha kısa bir sürede mucizeyi gerçekleştirebilirsen, bu harika olur."

"Mucizelerin tam olarak böyle işlediğini sanmıyorum," dedi Lin ama gülümsüyordu çünkü Mariam onu her zaman gülümsetirdi. Mariam ona inanıyordu. Chana'nın inandığı sebeplerden dolayı ya da yaşamı boyunca Tanrıça'nın geri dönmesi hasretini çektiğinden değildi Mariam Lin'e her daim inanırdı. Lin

Tanrıça olduğunu söylediyse bu doğru olmalıydı çünkü bunu söyleyen Lin'di. Ve Mariam'ın inancı Lin'i aşağı çekmiyordu, taşıması gereken bir ağırlık değildi. Aksine bu inanç, her zaman Lin'i taşımıştı.

Kel

Ji-An arabayı sanki peşinde Centilmen Ölüm varmış gibi sürüyordu. Jerrod, Merren ve Kel arabanın içinde çömelmiş bir şekilde defalarca kez sağa sola savruldu. Kel, Merren'ın dua ettiğinden oldukça emindi ancak kime ettiğinden emin değildi.

Raimon gerçekten de Montfaucon'un bölmeli, üstü açık çelik mavisi at arabasını sahiplenmiş gibi görünüyordu. Kendi arabalarından çok daha hafifti ancak artık şehir trafiğine ulaşmışlardı. Raimon, sürücünün çok hızlı gitmesini istiyorsa bile kalabalık sokaklar buna engel oluryordu. Ji-An yavaşladı ve Andreyen'ın atlarının varlığına minnettar bir şekilde arabalarını Montfaucon'unkinin arkasına yaklaştırdı.

Merren ve Kel yerden kalktı. Kel pencereden dışarı bakarken Merren morluklarından yakınıyordu. Alçak, kırmızı bir ay, şehrin üzerinde asılı duruyor ve sokakları soluk bir kiraz rengine boyuyordu. Kırık Pazar tüm hızıyla işliyordu ve Ruta Maestra tezgâhlarla doluydu, alıcılar geniş cadde boyunca dolaşıp pazarlık peşinde koşarken etrafta nafta meşaleleri yanıyordu.

Yavaş yavaş ilerlemeye başladılar ve Kel, avlarını görebilmek için camı açtı. Çelik mavisi araba yolun kenarında durmuştu. Merren ne olduğunu öğrenmek isteyince Kel, arabanın hikâye çarkçılarından birinin önünde durduğunu fark etti.

Montfaucon'un arabasından bir el çıktı ve nafta ışığının altında gümüş para yağmuru yağdı. Kel erkek kahkahalarını ve bir kırbacın şaklamasını duydu, sonra da açık kahverengi atlar tekrar yola koyuldu. Kendi arabaları bir kez daha kaldırım taşlarının üzerinde sendeleyerek ilerlemeye, yayaları geçmek için bir o yana bir bu yana zikzaklar çizmeye başladı.

"Ji-An herhangi bir yayayı ezerse," diye merak etti Merren, "sence ucu bize dokunur mu?"

Gümüş Sokaklar'ı kesen Ruta Taur'a doğru hızla ilerlediler. Ruta Magna'nın gürültüsü azaldı. Burada lonca ustalarının ve dükkân sahiplerinin sakin evleri arasında çok daha az yaya vardı. Araba yavaşladı, Ji-An Raimon'ı şüphelendirmemek için sakin bir tempoda ilerliyordu.

Ruta Taur "kuleler sokağı" anlamına geliyordu ve gerçekten de uzun, ince evler, çatı çizgilerinin kenarları boyunca hayalî kuleler gibi görünüyordu. Sıralar hâlinde inşa edilmişlerdi, yanları birbirine yakındı ve aralarında boşluk yoktu.

Montfaucon'un arabası sıralı evlerden birinin önünde durdu. Arabadan çıkan Raimon, sürücüyle öfkeli gibi görünen bir konuşmanın ardından hızla aşağı indi. Kapı kapanır kapanmaz fayton hızla uzaklaştı.

Kendi arabaları sadece biraz gerideydi ve Kel, Raimon'ın onlara bakmasını bekledi. Ama adam başını çevirmedi, sadece ön merdivenlerden yukarı çıktı, kapıyı açtı ve arkasından çarparak kapattı.

"Telaşlanmamıza gerek yokmuş," dedi Merren bir kez daha yerden kalkarak. "Sadece öfkelenmiş ve evine gidiyormuş."

"Evine gitmiyor da olabilirdi," diye belirtti Kel, ve yarın onun da her yerinde morluklar olacaktı.

Ji-An muhtemelen onları susturmak için kırbacını pencerelere vurdu. Eskici Kral'ın arabasını sessizce köşeden döndürdü ve

daha küçük evlerin olduğu karanlık bir yan sokağa girdi. Köşede bir dükkân vardı, alt katında bakır tencere ve tavalar satılıyordu.

Bir hareketlenme oldu, Ji-An sürücü koltuğundan aşağı atladı. Arabanın kapısı açılınca Merren ve Kel kaldırıma yuvarlandı. Jerrod, bir şekilde koltuğa oturabilmişti ve arabanın basamaklarından daha onurlu bir şekilde indi. Kel, artık arabanın içinde bir çocuğun zıplayan topu gibi savrulmadığı için rahatlayarak gerindi.

"Teşekkür ederim," dedi Ji-An'e. "Uzun zamandır birinin bacaklarımı birkaç ayrı parçaya ayırmasını umuyordum."

"Hayalini gerçeğe dönüştürmekten mutluluk duydum." Ji-An'in nedense tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı. Her zamanki gibi temiz ve hatta biraz da kendini beğenmiş görünüyordu, üzerine sıkıca oturan ipek ceketinin yakası, sivri çenesinin etrafında yukarı kıvrılmıştı.

Merren kaldırıma oturdu ve başını dizlerinin arasına aldı. "Chosun'da arabalar böyle mi sürülür?" dedi zayıf bir sesle.

"Castellane'de arabalar böyle sürülür," diye karşılık verdi Ji-An.

"Kalk Merren."

"Oturmasına izin ver," dedi Jerrod. "Kel ve ben biraz tırmanalım ve pencereden ne görebileceğimize bakalım." Parmaklarını çıtlattı ve Kel'e doğru sırıttı. "Ji-An, sen ve Merren nöbet tutun. Raimon evinden çıkmaya çalışırsa veya şüpheli bir şey olursa, alaycı kuş gibi ıslık çalın."

"Ben şehir çocuğuyum," diye yakındı Merren. "Alaycı kuşun nasıl ses çıkardığını hiç bilmiyorum."

"İstediğin gibi ses çıkar." Jerrod dükkânın yan tarafına baktı. "Kel, hazır mısın?"

Kel hazır değildi ancak derslerini uygulama zamanı gelmiş gibi görünüyordu. "Merren ve Ji-An, dikkat çekmemeye veya dikkat çekecek tuhaf bir şey yapmamaya çalışın."

Kel ve Jerrod köşeden Ruta Taur'a doğru süzüldü. Her şey daha önce olduğu gibiydi, sadece şu an Raimon'ın evinin üst pencerelerinden donuk bir ışık yansıyordu.

"Şimdi," dedi Jerrod, "pratik yaptığımız gibi." Evin cephesine tırmanmaya başladı. Kel onu takip etti, parmaklarını tuğlaların arasındaki boşluklara geçirdi. Sokak altlarında kaybolurken Jerrod'ın Kara Köşk'te ona verdiği çeşitli talimatları hatırlamaya çalıştı. *Parmaklarından sarkma, bu seni öldürür. Vücudunu duvara yasla. Her şey ağırlığını nasıl dağıttığınla ilgili. Kendini doğru tutarsan tek bir çivinin üzerinde bile dengede kalabilirsin. Ve aptal gibi davranma.*

Jerrod, düşününce Jolivet'a çok benziyordu, en azından öğretim tekniği açısından.

Kel'in parmaklarının altındaki kum ve kireçten yapılmış tuğlalar pürüzlüydü. Duvarın yerde dümdüz yattığını ve kendisinin üzerinde sürünerek ilerlediğini, yer çekiminin vücudunu evin cephesine doğru çektiğini hayal ederek eğildi. Işıksız bir pencerenin önünden geçti ve içeriye baktı. Mobilyaları ve duvar boyunca yanan bir şömineyi görebiliyordu. Birkaç pencere daha geçti ancak gözlemlenecek ilginç bir şey yoktu: bakır tencerelerin olduğu bir mutfak, fayanslı duvarları olan bir hamam.

"İşte," diye fısıldadığını duydu Jerrod'ın. Tam üstündeki demir parmaklık üzerinde dengede duruyordu. Çok küçüktü ama ikisinin üzerinde durabileceği kadar genişti ancak Kel'in aşağıdaki sokağa baktığında midesinin bulanmaması için yeterince geniş değildi. Görünüşe göre son dersini unutmuştu: *Aşağı bakma.*

Jerrod'ın neden durakladığını kısa sürede anladı. Lamba ışığının süzüldüğü bir pencerenin hemen altındaydılar. Jerrod duygusuz bir ifadeyle içeriye bakıyordu. Kel yanında dengede durarak camdan baktı.

İçeride kırmızı tonlarında dekore edilmiş bir yatak odası vardı. Raimon parti kıyafetlerini çıkarmış, sadece basit bir bağcıklı

pantolon giymiş odada volta atıyordu. Omuzlarında, sırtında ve bacaklarında pembemsi beyaz kalın yara izleri vardı, bunlar hayatının önceki dönemlerindeki profesyonel dövüşten kalma izlerdi. Ve boğazında, Kel yaklaştıkça daha da belirginleşen bir Tully damgası vardı. Onlar kendisini izlerken Raimon durdu, mutsuz bir şekilde alnını ovuşturdu ve sonra yine volta atmaya başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Kel Jerrod'a.

Jerrod, binanın cephesine tutunurken karmaşık bir manevra yaparak omuz silkti. "Şimdi içeri giriyoruz."

Kel tereddüt etti. "Beni tanıyor. En azından partide olduğumu biliyordu."

"Çok dikkatli olacağız," dedi Jerrod. "Ben bir Sürüngen'im. Gürültü yapmadan hareket etmekte uzmanım. Üzerine gelene kadar burada olduğumuzu bile anlamayacaktır."

"Tamam," dedi Kel. "Hadi girelim o zaman."

Jerrod, altlarındaki pervaza baktı ve ayaklarından birini dikkatlice geri çekti. Sanki mesafeyi görüyormuş gibi bir gözünü kapattı, sonra ayağını pencereye doğru salladı, cam tüm mahalleyi uyandıracak kadar yüksek bir sesle parçalandı.

"Gürültü yapmamış hâlin bu mu?" diye mırıldandı Kel. Raimon sese doğru endişeyle döndü.

"Bazen doğrudan yaklaşmak en iyisidir," diye homurdandı Jerrod ve tüm vücudunu pencereden ötedeki yatak odasına fırlattı. Kel, Jerrod'ı takip etti, ellerini ya da giysilerini çerçevede kalan kırık camlarla kesmemek için elinden geleni yaptı. Yerde yuvarlandı ve hızla ayağa kalktı ancak Raimon'ın dönüp kaçtığını fark etti.

Kel ve Jerrod birbirlerine şaşkın gözlerle bakıyorlardı. Raimon, eskiden Arena'da acımasız bir dövüşçüydü hatta ölümle aynı anlama gelen bir lakapla ödüllendirilecek kadar acımasızdı. Öyleyse neden kaçmıştı? Kendi evini savunmak için ayağa kalkıp savaşamaz mıydı?

Ama tereddüt etmenin bir anlamı yoktu. Kel, Raimon'ın peşinden koştu, Jerrod da hemen arkasındaydı.

Ev yüksek ama dardı ve Raimon'ın yukarı veya aşağı koşmaktan başka bir seçeneği olmadığı hemen anlaşıldı. Neyse ki Kel, onun aşağıdaki takırtılarını duyabiliyordu. Sanki keskin bir şekilde kıvrılan merdivenlerden ikişer ikişer iniyormuş gibiydi. Kel ve Jerrod peşinden koştu. Raimon onlardan daha gençti ve ayakları daha küçüktü ancak eski bir gladyatör olarak şaşırtıcı derecede hızlıydı ve spiral basamaklardan aşağı doğru ilerlerken ona dokunamadılar bile.

Bir duvarın çoğunu şöminenin kapladığı, zemin kattaki geniş kabul odasına daldılar. Rahatsız edici görünen yaldızlı sandalyeler, sanki misafirleri ağırlamaya hazırmış gibi yerleştirilmişti ancak uzun zamandır kullanılmamış gibi tozlulardı. Şöminenin üzerinde Arena dövüşlerinde sıklıkla kullanılan türden, hırpalanmış bir dizi silah asılıydı: bir el baltası, uzun bir kılıç, kötü görünümlü bir gürz.

Raimon odanın ortasında durmuş, elinde bronz bir mızrak tutuyordu. Kel adamın duruşundan ve silahını tutuş biçiminden, onu nasıl kullanacağını bildiğini anlayabiliyordu.

"Dur." Kel ellerini havaya kaldırdı. Yanındaki Jerrod zor nefes alıyordu. "Sadece seninle konuşmak istiyoruz."

Raimon alaycı bir şekilde sırıttı. "Yoksa bunu kullanmayı bilmediğimi mi sanıyorsun..."

Ancak adam sözünü bitirmedi ve onlara dikkatle baktı. Kel, adamın evine kimin girdiğini ilk kez gerçek anlamda gördüğünü fark etti. Bakışları bir Jerrod'a, bir Kel'e kayıyordu ve yüzünde Kel'i şaşırtan bir ifade belirdi.

Rahatlama ifadesi.

Bizi kim sanmıştı? Belli ki Raimon bir saldırı bekliyordu. Şaşırmamış ama korkmuştu. Şimdi ise—

Boğuk bir kahkaha attı ve mızrağını kaldırdı. "Aptallar," dedi. "Siz aptalsınız. Ne yaptığınız hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bence oldukça nettik." Jerrod'ın sesi sakindi ama ayaklarının ucunda öne doğru sallanıyordu ve Raimon'a saldırmaya hazırdı.

Raimon kolunu geri çekti. Arkasında bir gölge belirdi. Kel, Raimon'ın boğazına gümüş bir şey çarptığını gördü ve gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

Metal bir zincir. Zincir adamın boğazına dolandı ve onu sert bir şekilde yere düşürdü, elindeki mızrak da düştü. Ji-An adamın üstünde duruyor, zinciri elinde tutuyordu.

Çizmeli ayağını Raimon'ın göğsüne koydu ve Kel ile Jerrod'a dik dik baktı. "Ne bekliyorsunuz?" dedi. Raimon bir ses çıkarınca Ji-An onu hafifçe tekmeledi. "Buraya gelin de onu bağlamama yardım edin. İkinizin bir şeyleri nasıl becerebildiğinizi hiç anlamıyorum."

✦

"Bunun için gerçekten çok üzgünüz," dedi Merren.

Raimon ona dik dik baktı. İri adam Ji-An'in metal zinciriyle yaldızlı sandalyelerinden birine bağlanmıştı. Düğüm ustası olması kimseyi şaşırtmamıştı ve zinciri öyle bir şekilde bağlamıştı ki Raimon'ın mücadelesi bağları daha da sıkılaştırmıştı. Bunu fark eden Raimon mücadeleyi bıraktı. Ağzı tıkalı değildi. Konuşmasını istedikleri için Kel bunun anlamsız olacağını düşünmüştü. Ama Raimon bağlandığından beri sessizdi.

Bağlamak kolay olmamıştı. Raimon'ın artık morarmış bir gözü ve hızla şişen bir alt dudağı vardı. Kel'in eklemleri morarmıştı ve Jerrod da hafifçe topallıyordu.

"Hayır, değiliz," dedi Jerrod Merren'a. "Üzgün değiliz."

"Adamın evine girdik," diye itiraz etti Merren. "Merdivenlerden düşüp ölebilirdi."

"Ölebilirdim," diye kabul etti Raimon.

"Şey," dedi Ji-An. "Bu senin kendi hatan olurdu."

"Çok üzgünüz," dedi Merren, Raimon'a.

Raimon bakışlarını diğerlerine çevirdi. "Siz kimsiniz?" diye sordu. "Siz ikiniz—" Kel ve Merren'dan bahsediyordu. "Sizi Caravel'de gördüm. Soylu olduğunuzu sanıyordum. Ama soylular pis işlerini kendileri yapmazlar, değil mi?"

"Bazen yaparlar," dedi Kel. "Ama konu bu değil. Yüzünü gördüm. İçeri girdiğimizde korkmuştun, sonra bizi görüp rahatladın."

"Elbette rahatladım," dedi Raimon. "Kabul etmelisiniz ki o kadar da korkutucu değilsiniz."

"Ben olsam bu şekilde devam etmezdim," dedi Ji-An botundan çıkardığı ince bir bıçağı elinde döndürerek.

"Tahmin edeyim," dedi Raimon. "Bu Lupin'in bir numarası. Beni Caravel'e geri götürmenizi istiyo—"

"Bunun Montfaucon'la hiçbir ilgisi yok," diye sözünü kesti Kel. Bıkmaya başlamıştı. "İstediğimiz tek şey biraz bilgi. Bize onu ver, biz de seni rahat bırakalım."

"Ya vermezsem?" diye hırladı Raimon. O anda, tam anlamıyla Gri Yılan olmuştu. Gözlerinde biriken öfke için için yanıyor ve Kel, adamın bir zamanlar Arena'ya nasıl hükmettiğini görebiliyordu.

Merren, Kel'in yanından ayrıldı. Odayı geçip alçak bir masaya gitti ve limon yeşili cam bir sürahiyle meşgul olmaya başladı.

"Eğer vermezsen," dedi Kel ona bir şans verdiğini bilerek, "Legate Jolivet'a Parlayan Galeri katliamına karıştığını bildirmem gerekebilir."

Raimon ona yavaşça gözlerini kırpıştırdı. İfadesizdi ama elleri sandalyesinin kollarını öyle sıkı kavramıştı ki eklem yerleri süt gibi bembeyaz olmuştu. "Defol git. Ben katil değilim. Sana bu saçmalığı kimin söylediğini bilmiyorum ama yalan söylemiş."

"Kimsenin olanları araştırmayacağını mı sanıyordun?" Kel arkadaşlarının ona baktığının farkındaydı ve ne söylerse söylesin onların da kendisine uymasını umuyordu. "Sarthe Prensesi ve iki elçi, bizimkilerden birkaçıyla birlikte Saray arazisinde katledildi ve sen hiç kimsenin bununla ilgilenmeyeceğini mi sandın?"

"Bunu düşünseydim ki düşündüğümü söylemiyorum, Vigilantların bununla ilgileneceğini de bilirdim," diye mırıldandı Raimon. "Bana Vigilant gibi gelmediniz."

"Değiliz," dedi Kel. "Biz seçkin insanlarız, Parlayan Galeri'deki vahşeti kimin işlediğini bulmakla görevliyiz. Vigilantların aksine toplumda fark edilmeden hareket edebilir, ipuçları toplayabiliriz."

Jerrod öksürür gibi bir ses çıkardı. Ji-An gözlerini devirdi. Sadece Merren, Kel'in yalanlarından etkilenmemiş gibi görünüyordu. Geri döndü ve bir bardak Detmarch kadehine kırmızı şarap koydu. Bardağı Raimon'a uzattı, Raimon da kafasıyla bağlı ellerini işaret etti. Merren bardağı Raimon'ın dudaklarına götürerek içmesine izin verdi. Kel, Raimon'ın dilinin şarapla çözüleceğini düşündü. Bu hiç de kötü bir fikir değildi.

Raimon içkiyi iki yudumda bitirdi ve yanakları kızarmış bir şekilde geriye yaslandı. Merren'a doğru başını sallayarak içkiyi kabul ettiğini gösterdi. "Seçkin bir birlik olun ya da olmayın," çenesiyle Kel'i ve diğerlerini işaret etti, "boyunuzu aşıyorsunuz."

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi Jerrod. "Katliamdan kimin sorumlu olduğunu bilmek istiyoruz. Yaşlı adam Gremont dudaklarında senin adınla öldü. *Gri Yılan.*"

Raimon bir kahkaha attı. "Gri Yılan uzun zaman önce Arena'dan kovulduğu zaman öldü. Savaşmak için çok yaşlı olduğunu söylediler." Soluk gözlerini kıstı. "Ben sadece geçinmeye çalışan eski bir dövüşçüyüm."

"Çok pahalı bir evin var," dedi Kel, "sadece geçinmeye çalışan eski bir dövüşçü için lüks şeylerle dolu."

"İdare ediyorum," dedi Raimon.

"Sanırım," dedi Merren, "sana bir soru soruyor. Ruta Taur'da bir malikâne alacak parayı nasıl kazandın?"

"Nasıl olduğunu sanıyorsun aptal?" dedi Raimon. "Hiçbir saygın vatandaş, Tully'de bulunmuş ve Arena'da dövüşmüş birini işe almak istemez. Bazen Labirent'te sarhoşları dövmek için iş bulabilirsin ama fazla para kazandırmaz. Paramı kim ödüyor biliyor musun? Soylular. Ve onlar adına ellerini kirletecek birini bulmak için bir sürü altın harcıyorlar. Ben sadece sahip olduklarımı kullandım. İşlerini halledebilecek paralı askerlerle bağlantılarımı. Eski dövüşçüler, eski mahkumlarla. Kimse onları umursamaz. Birinin bunu yapması gerekiyordu."

"Sen gerçek bir hayırseversin," diye mırıldandı Jerrod kendi kendine.

"Yani bir ünün vardı," dedi Kel olabildiğince sakin bir şekilde. "Ve biri gelip sana Parlayan Galeri katliamını gerçekleştirebilecek birini tanıyıp tanımadığını sordu."

Raimon sandalyesinde öne doğru sallandı, kasları iplere karşı gerilmişti. "Bunun bir katliam olması gerekmiyordu!" dedi boğuk bir sesle. "Beni mahvettiler. Yalancılar! Hepsi yalancıydı!"

"Sen hangi si— Kime yanlış yaptın?" diye sordu Merren. Kel, Jerrod'ın sırıtışını gizlediğini gördü. Denizciler küfür ederdi ve soylular da denizciler gibi küfür ederdi. Orta sınıf, lonca başkanları da dâhil çok daha tutucuydu.

"Sadece utanç verici olması gerekiyordu," dedi Raimon, bakışları çok uzaklara dalmıştı. "Hepsi bu. Sadece o küçük Sartheli züppeye sanki burası onlara aitmiş gibi davranmasını, halkının burada dolaşmasını, limanımızı darmadağın etmesini istemediğimizi gösterecektik. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp Sarthe'a geri dönmesi gerekiyordu. Bana gelip Tully'deki eski arkadaşlarımdan bazılarını toplamamı istediler. Vigilantlardan kaçan düşük gelirli insanları. Bu iş için can atacaklarını biliyordum. Sürgüne gönderildiğinizde iş bulmanız zordur."

Raimon nefes nefeseydi, kelimeler ağzından dökülüyordu. Kel sözünü kesmeye cesaret edemedi. Adam sanki nerede olduğunu veya kiminle konuştuğunu unutmuştu. Sanki bu bilgiyi birine sızdırmak için can atıyormuş gibiydi.

Raimon konuşmaya devam etti. "Arkadaşlarım yapmaları gerekeni yaptılar. Giyindiler, Galeri'ye girdiler, kılıçlarını salladılar. Biraz bağırdılar. Onlara... Hepimize..." Kelimeleri bulmak için çabaladı. "Bir çıkış yolu olduğu söylenmişti."

"Galeri'den bir çıkış yolu mu?" dedi Kel şaşkınlıkla. "Ama ön kapılar bloke edildikten sonra başka giriş kalmaz ki."

"Bu yüzden öyle savaştılar," dedi Raimon boğuk bir sesle. "Sıkışmışlardı. Dışarı çıkmak istiyorlardı."

Sana inanmıyorum. Kel'in içinde bir öfke yükseldi, damarlarında kıvılcımlar gibi çakan, tenini karıncalandıran bir öfke.

"Saçmalık," dedi. "Sarthelı Prenses sadece on iki yaşındaydı ve öldürüldü. Bir yaylı tüfekle duvara çivilendi. Bunun kaçmakla ne ilgisi var?"

"Adamlarımdan hiçbiri bunu yapmazdı—"

"Zaten bir çocuğu korkutmak için bir suçlu sürüsünü kim tutar ki? Böyle bir şey için kim para harcayıp plan yapar?"

Raimon tekrar omuz silkmeye çalıştı. "İnsanlar her türlü şeyi ister," dedi. "Ve birçok soylu Sarthe'tan nefret ediyor. Hiç soru sormadım."

"O zaman sen bir aptalsın," dedi Jerrod Kel'i şaşırtarak.

"Arkadaşlarını öldürten bir aptal. Neden hiç soru sorulmadan bir asilzadeye güvenesin ki?" Gözlerini kıstı. "Seni işe alan Montfaucon muydu?"

Raimon boğuk bir kahkaha attı. "Lupin'in siyasetle hiç ilgisi yoktu," dedi. "O benim koruyucum. Her şey olup bittiğinde, halkım öldüğünde, anladım ki ben başıboş bir sondum. Ne olduğunu biliyordum. Kimse ne olduğunu bilerek hayatta kalamazdı. İktidardaki birine yakın olmam gerekiyordu. Lupin daha

önce benimle samimyet kurmaya çalışmıştı. Arkadaşlarını şok etmeyi severdi ve tanınan bir dövüşçüden daha şok edici ne olabilirdi? Partilerini daha da şenlendireceğini düşünse, bir timsahla bile anlaşırdı."

Bu, Kel'e Montfaucon'la ilgili oldukça doğru bir değerlendirme gibi gelmişti. "Doğru," dedi. "Yani Lupin Montfaucon'un planla hiçbir ilgisi yokmuş. Ama bunu bilen başkaları da varmış. Gremont, paralı askerlerinizden biri ona kılıç sapladıktan hemen sonra, partide sizin hakkınızda beni uyardı. Prens için geleceğinizi söyledi. Bu planın bir parçası mıydı?"

Raimon dehşete kapılmış gibiydi. "Aurelianlara zarar vermek mi? Hayır. Gremont beni işe alan grubun bir parçasıydı ama tedirgin oldu. Planın tehlikeli göründüğünü düşündü. Herkes onun konuşup diğerlerini ihbar edeceğinden korkuyordu. Benim hakkımda bir şeyler biliyordu, paralı askerleri benim sağladığımı biliyordu. Kan dökülmesinin arkasında benim olduğumu düşünmüş olmalı. Aptal ihtiyar."

"O kadar da aptal değil," dedi Jerrod. "Bizi sana o getirdi. Belki de son anlarında konuşacak tek kişinin sen olduğunu fark etmiştir."

Raimon homurdandı. "Ya da bir imtiyaz üyesini bir sandalyeye bağlayıp bilgi almak için işkence etmeye cesaret edememiştir."

Haksız sayılmaz, diye düşündü Kel. "Peki, seni kim işe aldı? Gremontlar dışında, İmtiyaz Aileleri'nden hangisi bunu biliyordu? Bir bağlantınız olmalı. Birisi sana Gremont'un sinirlenmeye başladığını söyledi. Sana para ödeyen biri."

Raimon başını eğdi. "Bir kadındı," dedi. "Kendisine Magali diyord—"

Ön cam patladı. Cam parçaları uçuşarak etrafa ışık saçtı, koca bir yorgan gibi her yeri sardı. Göğsüne çarpan gümüş bir tatar oku onu sandalyeye çivilediğinde Raimon'ın bedeni sarsıldı. Okun ucundaki üç siyah tüy, çarpmanın etkisiyle

titredi. Kel kulağının altında at sineği ısırığı gibi keskin bir acı hissetti. Ji-An'in küfür ettiğini ve Merren'ın herkesin iyi olup olmadığını, yaralanıp yaralanmadıklarını sorduğunu duyabiliyor ama kelimeleri zar zor algılıyordu. Eli boynundayken ön kapıya doğru fırladı. Bu tüyleri tanıyordu. Luisa'yı öldüren oktaki tüylerin aynısıydı. Evden fırladı ve etrafına baktı. Atış belli ki sokağın karşısından, muhtemelen çatıdan gelmişti. Tereddüt etmeden Jerrod'ın eğitimine güvenerek en yakın eve doğru koştu.

Elini kanlı boynundan çekip kendi kendine küfür etti. Pencereden düşen bir cam parçası derisini kesmiş olmalıydı. Artık yapabileceği bir şey yoktu, elini pantolonuna sildi ve evin cephesine tırmanmaya başladı.

Hızlıydı, sadece kısa bir süredir duvarlarda sürünen biri için çok hızlıydı. Ama belli ki suikastçı kadar hızlı değildi. Siyah kiremitlerden oluşan düz çatıya ulaştı ve kendini yukarı çekti. Burası boştu. Hiçbir hareket belirtisi yoktu ve hedefini çoktan kaybettiği hissine kapıldı.

Birisi arkadan çarptı ve Kel, çatının sert kiremitlerine düştü. Rüzgâr onu sersemletmişti, Kel nefes almaya çalışıyordu ancak karanlık bir gölge üzerinde belirerek ayı kapattı.

Gölge, çok tanıdık geliyordu. Kesinlikle Parlayan Galeri'nin çatısında tanıştığı, Karanlık Suikastçı olarak düşündüğü kişiydi. Gölgeler içindeki kişi, üzerini sıkıca saran siyah bir malzemeyle kaplıydı. Kel, Suikastçı'nın ne kadar ürkütücü, insanlık dışı olduğunu ve yüzü olması gereken yerde bir boşluk olduğunu neredeyse unutmuştu.

Kel, yeniden nefes almayı başarabilmişti. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ancak Karanlık Suikastçı bundan hoşlanmamışa benziyordu. Kel, göğsüne inen botu gördü ve botun sahibi onu yere bastırdı.

Suikastçı, konuştuğunda erkek ya da kadın, yaşlı ya da genç olduğuna dair hiçbir ipucu içermeyen ve o gırtlaktan gelen tıslamayla konuşmaya başladı. "Beni takip etmeyi bırak *Királar.*"

Sırtüstü yatan Kel geceye, seçimlerine ve kendisinden hiç hoşlanmadığı anlaşılan katile lanet okudu. "Seni ben takip etmedim," dedi. "*Sen* beni takip ettin."

"Öyle mi?" Karanlık Suikastçı neredeyse eğleniyor gibiydi. "Prensin nerede olduğunu biliyor mu, Kılıç Kapan? Onun yanında olman gerekmez mi?"

Bu, Kel'in canını göğsüne atılan tekmeden daha çok acıtmıştı. "Onu korumak için yanında olmam gerekmiyor," dedi Kel dişlerinin arasından. "Ayrıca onun kaderini umursadığını iddia etmene de gerek yok." Karanlık Suikastçı'nın Parıldayan Galeri'nin çatısında övünür gibi kendisine söylediği son sözleri hatırladı. *Tarihin eşiğinde duruyorsun, Kılıç Kapan. Çünkü bu, Aurelian Hanesi'nin düşüşünün başlangıcı.*

"Ah, onun kaderini çok önemsiyorum," diye mırıldandı Suikastçı. "Ve seninkini de çünkü iç içe geçmişler. Sen onun kalkanı, kırılmaz zırhısın. O sonsuza dek yaşayabilsin diye ölürsün."

Kel, Karanlık Suikastçı'nın ötesine, gökyüzünde parlayan iğne oyası gibi dizilmiş yıldızlara baktı. *Sen benim kırılmaz zırhımsın. Ve ölmeyeceksin.*

Bu, Conor'ın dualarının sonunda ona hep söylediği şeydi ve şu an suikastçı aynı şeyleri söylerken Conor'ın sesini ve sesindeki güveni duydu.

Suikastçı bir kahkaha attı. "Saray'daki kan banyosundan kimin sorumlu olduğunu bulmaya çalışıyordun."

Kel Suikastçı'ya sessizce ama dik dik baktı. Suikastçı'nın konuşma tarzında bir şeyler vardı. Kelimeler aksansızdı ama garip bir şekilde resmîydi, sanki ana dili Castellane dili değilmiş gibiydi.

"Sanırım," dedi Kel, "şimdi bana soruşturmayı bırakmam gerektiğini yoksa beni öldüreceğini söyleyeceğin kısıma geldik."

"Seni yine de öldürebilirim," dedi suikastçı keyifle. "Aslında, işime yarayacağın için şanslısın, Kılıç Kapan yoksa seni çoktan öldürmüştüm."

"İşine yaramak mı?" diye tekrarladı Kel ancak Karanlık Suikastçı göz açıp kapayıncaya kadar çatıdan fırlayıp gitmişti. Kel, saldırganının komşu evin çatısına ve oradan da diğer eve sıçradığını görmek için doğruldu. Bitkin bir şekilde ayağa kalktığında Karanlık Suikastçı'nın simsiyah gecede gözden kaybolduğunu gördü.

Lin

Yataktaki kadının gözlerinde yaklaşan ölümün boş ve yorgun ifadesi vardı.

Lin bunu iyi biliyordu. Hekimseniz ölüm her an yanınızdaydı, endişeli ve meraklı bir şekilde sizinle yürürdü. Gelişinin belirtilerini hastadan çok önce fark etmeyi öğrenirdiniz: beyaz bir mendile sıçrayan bir kan damlası, yaz boyunca süren inatçı öksürük, gözlerin hafifçe sararması.

Lin, Domna Delores'in nabzına baktı, hafif ve hızlıydı. Oskültörle göğsünü dinledi ama zaten biliyordu. Kadının yanaklarındaki kırmızı noktalardan, kemiklerini saran teninin gerginliğinden, gözlerinin altındaki gölgelerden anlamıştı. Tükenmişlikti bu, son aşamadaydı. Yakında bundan ölecekti.

Lin çantasından şu an işe yarayacak tek ilacı çıkardı: ağrı için morfin tohumları. Tohumları suda nasıl eriteceğini anlatmaya başladığında Domna Delores, elini onunkinin üzerine koydu. Hasta kadının parmakları içi boş kamışlar kadar narindi.

"Söyle bana, doktor. Sen Ashkar mısın?" diye sordu kadın.

Lin bir an tereddüt etti, afallamıştı. Herhâlde temiz, sade, gri kıyafetleri bunu belli ediyordu. Ve kadın da kendisine hangi doktorun tavsiye edildiğini biliyordu.

"Öyleyim," dedi Lin. Açıklama yapmadı. Her Ashkar bu tereddüdü, kimliğini açıkladığında verilen tepkiyi bilirdi. Öfkelenecek miydi, onu reddedecek ya da merak mı edecekti?

Domna Delores'in gözleri yaşlarla doldu. "Ben de öyleydim, bir zamanlar."

Uzun bir sessizlik oldu. Lin ölmekte olan kadının küçük, güneş alan dairesine ikinci kez baktı. Temiz ama sade ve minikti. Odada tek bir küçük masa ve sadece bir sandalye vardı. Kitap, müzik ya

da bir renk belirtisi yoktu. Lin'e göre bu oda yalnızlığı, sadeliği ve tek başına bir hayatı simgeliyordu. "Sault'tan ayrılmayı mı seçtiniz?"

"Hayır. Sürgüne gönderildim."

Lin derin bir nefes aldı. "Ah. Çok üzüldüm."

Lin, başka söyleyecek bir şey bulamamıştı ama önemli değildi. Ateşli bir enerji Domna Delores'i ele geçiriyormuş gibi görünüyordu. Kelimeler birden ağzından dökülmeye başladı. Bir aşk ve sürgün hikâyesi. Bir Ashkar kızı ile Castellaneli bir çocuk. Kadın âşık olmuştu ve bu ortaya çıktığında Sault'un şu anki lideri Davit Benezar tarafından değil de ondan önce gelen kişi Maharam tarafından sürgün edilmişti. Bu, Lin'in tanımadığı bir adamdı.

Alışılmadık bir şekilde çocuk, kızın yanında durmuştu ve Delores sevgilisiyle evlenmişti. Kocası bir gemi yapımcısıydı ve hep Sault'un duvarlarının içinde yaşamışlardı. Kapıları ve muhafızları her gördüğünde Delores, göğsüne bıçaklar saplandığını hissediyordu. Kız kardeşi, annesi, babası, arkadaşları. Hepsi hâlâ hayatta ve yaşadığı şehirdeydi ancak hiçbiri onunla iletişim kurmak için Yasa'nın sınırlarını ihlal etmek istemiyordu. Hatta bir keresinde pazar yerinde kız kardeşine yaklaşmayı bile denemişti ama kadın sanki zehirmiş gibi Delores'ten kaçmıştı.

Daha sonra kocası Arsenale'de bir kazada öldüğünde Delores, tamamen yalnız kalmıştı. Castellane'de hiç arkadaş edinmemişti. Diğerleri ona mesafeli durmuştu, Ashkar geçmişinden rahatsız olmuşlardı. Bir iğne işçisi olarak becerisiyle pazar yerindeki bir tezgâhta iş bulmuş, dullar için düğmeler dikip tüccar ailelerin ketenlerine aile armaları işlemişti.

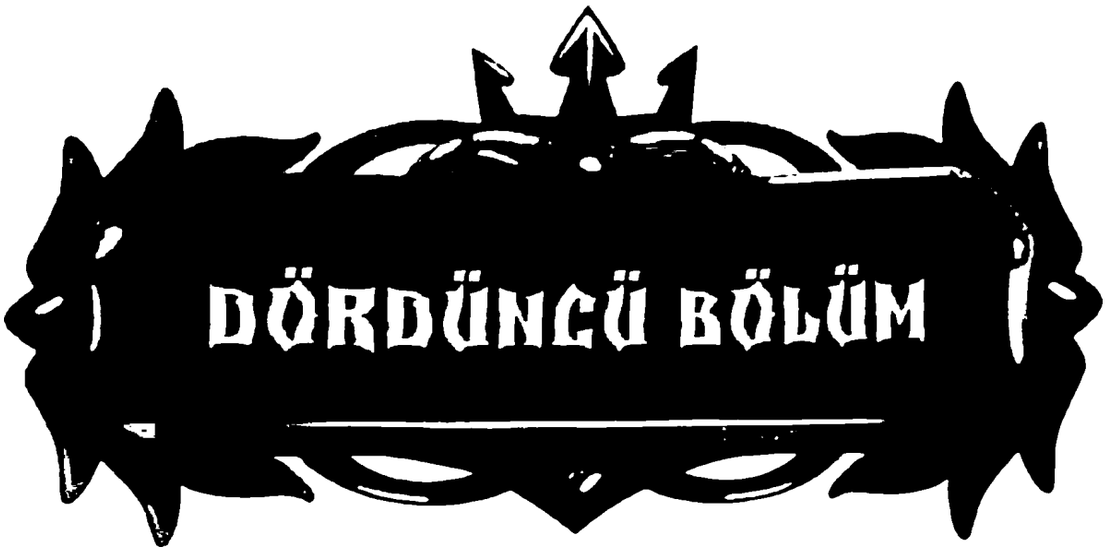
Hayat sessizce akıp gitmişti. Yalnız ve kimsesiz bir şekilde. Rüzgârlı gecelerde, Sault'a yakın bir çay evine gider ve duvarlardan sızan müziği, Maharam'ın sorular sorduğu ve Sault halkının yanıtladığı kutsal gecenin ilahilerini dinlerdi: *Hayat nedir? Dar bir köprüdür. Tanrıça neden geri dönecek? Dünyayı iyileştirmek için.*

"Bana isimlerini verirsen belki sana ailenden bahsedebilirim," dedi Lin nazikçe. "Büyük ihtimalle onları tanıyorumdur ya da büyükbabam tanıyordur."

Ama Lin, Delores'in isminin, Castellane dilinde "hüzün" anlamına geldiğini biliyordu ve hastasının neden bu isimle doğduğunu merak etmekten kendini alamamıştı. Doelores sadece başını salladı ve Lin'in elini sıkıca tuttu. "Hayır," dedi. "Hayır. Bunların hepsi için çok geç. Bana Sault'tan bahset. Kathot'taki badem ağaçları hâlâ çiçek açıyor mu?"

Bunun üzerine Lin, başka bir tedavi uygulamak için morfin tohumlarını bir kenara koydu, hastasını artık çaydan veya ekmekten daha fazla idare edecek bir tedavi için. "Evet," dedi Lin, "badem ağaçları şehrin içindeki surlarla çevrili kasabanın ana meydanında hâlâ çiçek açıyor. Shulamat güneşin altında altın gibi parıldıyor, şifalı bitkiler bahçesi yeşilleniyor ve güçleniyor, çocuklar her zaman yaptıkları gibi duvarlara tırmanmaya çalışıyor ve daha sonra bana dizleri sıyrılmış ve utangaç bakışlarla geliyorlar. Ve elbette kutsal günlerde ballı ekmek ve baharatlı şarap oluyor, ayrıca geceleri tüccar arabaları Altın Yollar'dan döndüğünde müzikle karşılanıyor..."

Delores gözlerini kapattı, ince yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve Lin kendini sessizliğe bıraktı. Bir dahaki gelişinde hastasına bir ballı kek veya kuru üzümle kaplı yumurtalı bir ekmek getirmeye karar verdi. Sürgünün acısını şekerin tatlılığıyla gideremeyeceğini biliyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Kel

Kel, seramik bir kaşıkla erişte çorbasını kurcalıyordu, "Bu akşamı koşulsuz bir başarı olarak görmek zor."

"Belki de koşullu bir başarıdır, ha?" diye önerdi Merren.

Jerrod'ın Castellane'in kalbindeki Yulan Yolu'nda bulunan en sevdiği erişte dükkânındaydılar. Kel, Raimon'ın evinin karşısındaki çatıdan indikten sonra diğerlerinin arabada sabırsızlıkla onu beklediğini gördü. Raimon'ın cansız yattığı evin önündeki sokak kırık camlarla kaplıydı ve hepsi bir an önce gitmek için can atıyordu. Kel arabaya biner binmez Ji-An hızla uzaklaştı, bu sefer kimse arabayı sürüş şeklinden şikâyetçi olmamıştı.

Sonunda halka açık bir sarnıcın önünde durdular, Ji-An arabaya yaslandı ve diğerleri üzerlerindeki kanı ılık suyla yıkadı. Jerrod hiç konuşmadan kendi gömleğinden bir parça koparıp Merren'ın ellerini temizlemek için kullanana kadar o da ellerindeki kurumuş kan lekelerini ovaladı. Ancak pek etkili olmamıştı.

Kel, parmaklarıyla kendi boynundaki yarığı keşfederken kaşlarını çatmıştı. Yarık fark ettiğinden daha uzundu ve derin olmamasına rağmen yakasını kana bulamıştı. Kanaması durmuş gibi görünüyordu ama bundan hoşlanmamıştı. Marivent'te açıklamak zorunda kalacağı bir iz en iyi ihtimalle rahatsız edici olacaktı.

Merren, "Raimon'ı kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz?" dedi. Sesini alçaltmıştı. "Vigilantlar olmasın?"

Jerrod homurdandı. "Hayır. Onlar kapını kırıp seni tutuklarlar, pencereden ateş etmezler. Birisi Raimon'ı bizimle konuşmadan susturmak istedi."

Ji-An düşünceli bir şekilde örgüsünü çekiştirdi. "Bu da Caravel'den buraya kadar bizi takip eden birileri olduğu anlamına gelir. Çatıda birini gördün mü Kellian?"

"Bu arada harika bir sürünmeydi," diye belirtti Jerrod. "Duvardan bu kadar hızlı inip çıkmak. Tüm o Kılıç Kapan eğitimi sayesinde olmalı. Çetemin çoğunluğu bunu yapamazdı."

"Kapa çeneni, Jerrod. Kel'in çatıda suikastçıyı bulup bulmadığını bilmek istiyorum," dedi Ji-An. Kel'e bakışı, *Bir şey gördün, değil mi?* diyordu. Kel, Ruta Taur'un kavisli çatılarındaki siyahlar giymiş figürü düşündü: yüzü olmayan, neredeyse sesi bile olmayan gölgeyi.

"Burada konuşmayalım," dedi. "Saldırganın ok atma konusundaki uzmanlığı ve bizi takip etme yeteneği göz önüne alındığında sokakta savunmasızız."

"Nerede konuşabileceğimizi biliyorum," dedi Jerrod. "Yulan Yolu."

"Harika," dedi Merren. "Erişteyi severim. Ama elime ihtiyacım olacak Jerrod."

Jerrod ifadesiz bir şekilde Merren'ın artık temiz olan elini bıraktı.

Geçtiğimiz üç ayda Yu-Shuang Erişte Evi'ne sık sık gidiorlardı. Jerrod hâlâ oradaki meslektaşları ve muhbirlerle

buluşmayı ve Ji-An ile Merren de yemeği seviyordu. Kel de öyle, içeri girer girmez açlıktan öldüğünü fark etti. Sarımsak ve buharı tüten domuz etinin kokusu havada hoş kokulu bir bulut gibi süzülüyordu.

Personel Jerrod'ı tanıyordu ve hepsi siparişini verdikten sonra arkadaki bölmeye doğru el salladı.

Ji-An, botunun kopmuş bağcığını düzeltmek için yolda durmuş ve içeri en son gelmişti. Şu anda, akşamı nitelikli bir başarı olarak gördüğünü söyleyen Merren'a suratını buruşturuyordu.

"Hangi kısım başarılı?" diye sordu Ji-An kaşığını yalayarak. Tatlıya düşkünlüğü asla düzelmezdi ve şu an şekerle kaplanmış bir yumurtalı muhallebi yiyordu. "Galeri katliamıyla tek bağlantımızı sorgularken öldürüldüğü kısım mı? Gözcüler gelmeden önce kaçmak zorunda kaldığımız kısım mı?" Kızgın görünüyordu ama öfkesi Merren'a karşı değildi. Ji-An çatışmadan kaçmaktan hoşlanmazdı.

"Onu sorgularken, sorgulamadan önce değil." Yaşanan olaylar Merren'ın iştahını kaçırmış gibi görünmüyordu. Sıcak yağın hafifçe karminle karıştırıldığı ikinci sebzeli mantı tabağındaydı. Başparmağını yaladı ve "Bazı yararlı şeyler öğrendik—" dedi.

"Size söylemem gereken bir şey var," dedi Kel.

"Okçu Birliği adına hepimizi tutukluyor musun?" dedi Jerrod.

"Ne— Hayır, tabii ki hayır. Böyle bir şey söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Seni her gördüğümde," dedi Jerrod, "ağzındaki baklayı çıkarmanı bekliyorum."

"Jerrod sen hiç kimseye güvenmeyen bir tipsin," dedi Kel. "Raimon'ı vuran katille ilgili bir şey söyleyeceğim."

Bildiği şeyleri anlattı. Sadece bu gece olanları değil, aynı zamanda Karanlık Suikastçı'yı Parlayan Galeri'nin çatısında ilk gördüğü ânı da. Oradaki okların da bugün atılan okun karakteristik gri ve siyah tüyleriyle aynı olduğunu.

"Bize neden daha önce anlatmadın?" diye sordu Ji-An. "Galeri katliamı sırasında olanları?"

Kel rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Benimle, sanki beni tanıyormuş gibi konuşmasından hoşlanmadım. Tıpkı bu gece yaptğı gibi. Kendimi... Suçlanmış hissettim sanırım."

"Suçlandın," dedi Ji-An. "Ama bu, sorumlu olmakla aynı şey değil."

"Onun kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi hissettim," dedi Kel pirinç şarabı kadehini sıkıca kavrayarak. "Ya da en azından iyi bir tahminim olması gerektiğini. Ama yok."

"Lin," dedi Merren sıcak bir sesle ve Kel bir an için Merren'ın aklını kaçırdığını ve Karanlık Suikastçı'nın Lin olduğuna karar verdiğini sandı. Sonra Merren'ın aslında az önce gelen Lin Caster'ı selamladığını fark etti. Lin Caster gri doktor önlüğü giymiş ve parlak saçları ensesinde bir kurdeleyle toplanmıştı. Omzunda tıbbi çantası vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Kel. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil."

"Ben çağırdım," dedi Ji-An ve Kel aslında onun kopmuş ayakkabı bağcığını tamir etmek için dışarıda durmadığını anladı. "Boynundaki o kesik hoşuma gitmedi. Sanki biri boğazını kesmeye çalışmış gibi görünüyor."

Kel boynundaki kesiğe dokundu ve yüzünü buruşturdu. "Çok düşüncelisin."

"Seni umursadığımdan değil," dedi Ji-An. "Sadece Saray'da şüphelenmelerini istemiyorum."

"Belli," dedi Kel ciddi bir ifadeyle. Lin'e yer açmak için yana kaydı, Lin yanına yerleşti ve Kel'in boynunu incelemeye başladı.

"Çok temiz bir kesik," dedi. "Fena değil ama çok keskin bir şeyle yapılmış."

"Cam," dedi Merren.

Lin endişeyle dolu yeşil gözleriyle Kel'e baktı ama ne olduğunu sormadı. "Tam atardamarın üstünde. Biraz daha derine inse..."

"Kan kaybından ölürdüm," dedi Kel, "oldukça dramatik bir şekilde, bir çatıda. Ev sahipleri için tatsız bir sürpriz olurdu."

"Saçmalık," dedi Jerrod. "Bitkin hâldeyken asla çatıya çıkamazdın."

Ji-An onların şakalaşmalarını duymazdan geldi. "Bizi fark edilmeden takip edebilen biri, yaptığı işte çok iyi olmalı. Bundan hiç hoşlanmadım." Parmaklarını şakaklarına vurarak düşünceli bir şekilde baktı.

Lin Kel'e hiç kıpırdamadan durmasını ve konuşmamasını söyledikten sonra çantasından bir merhem çıkarıp parmak uçlarıyla boynundaki kesiğe sürdü. Kel sanki bir eşek arısı yuvasına girmiş gibi bir acı hissetti.

"Çok uzun süre acımayacak," dedi Lin. "Ve bak, kesik çoktan kapanmaya başladı bile. Saraya geri döndüğünde sadece bir çizik gibi görünecek." Kız Kel'e doğru eğilmişti, üzerinden hoş bir sabun ve yaprak kokusu geliyordu. Kel ise kendisinin yağmur oluğu ve ter gibi koktuğundan emindi. Diğerleri Lin'e akşamki aktiviteleri anlatırken Kel, acının geçmesini beklemek için gözlerini kapattı.

"Montfaucon sevgilisinin ayı kostümü giymiş bir boksörle dövüşmesini mi istedi?" dedi Lin bir noktada. "Neden?"

Hiç kimse bunun cevabını bilmiyor gibiydi ve sohbet devam etti. Lin merhem kavanozunun kapağını tekrar kapatıp kaldırdıktan sonra, "O adamın ölmesine üzüldüm," dedi.

"Raimon'ın mı? Onun için ağlamam," dedi Jerrod. "Galeri saldırısı hakkında itiraf ettiğinden daha fazlasını bildiği neredeyse kesin."

"Bildiğinden emin değilim," dedi Kel. "Kendisini ve arkadaşlarını kandırdığını düşündüğü kişilere karşı gerçekten öfkeli görünüyordu. Bu da bizi şu soruya yönlendirir: Onları kim tuttu?"

Ji-An boş kâsesini itti. "Bildiklerimizi düşünelim. Raimon, yıllar önce Tully'de tanıştığı bir grup suçluyu işe almak için para almıştı. Çoğu sürgün emriyle serbest bırakılmıştı. Bu yüzden kimse kayıp olduklarını fark etmemişti. Saklanıyorlardı. Suçlular, Sarthe Prensesi'ni korkutmaları gerektiğine inanıyorlardı, onu öldürmeleri gerektiğine değil."

"Raimon öyle dedi," diye mırıldandı Merren. "Zavallı kız."

"Kraliyet ailesinden nefret ettiğini sanıyordum." Jerrod şaşkındı.

"*Öldürülmelerini* istemem," diye itiraz etti Merren.

Jerrod başını iki yana salladı. "Seni gerçekten anlamıyorum."

"Durun." Ji-An onlara doğru bir sus hareketi yaptı. "Bu suçlular yani Tully çetesi, bir intihar görevinde olduklarını bilmiyorlardı. Kaçacaklarını sanıyorlardı."

"Doğru," dedi Kel. "Bu da Sarthe'ı cezalandırmak gibi bir tutkuları olmadığı anlamına geliyor, bunu motivasyonlarını henüz bilmediğimiz bir grubun emriyle para için yaptılar. Yaşlı Gremont bu grubun bir parçasıydı ancak ölümünden önce pişman oldu. Paralı askerler asıl suçlular değildi, suçlu tarafların elindeki araçlardı."

"Eh, ufak bir ilerleme de olsa elimizde bir isim var," dedi Merren. Mantısını bitirmiş, boş tabağına hüzünle bakıyordu. "Magali."

"Alleyne Hanesi'nde çalışan bir Magali var," dedi Lin. "Adını not aldığımı hatırlıyorum. Sıra dışı bir isim."

"O kadar da sıra dışı değil," dedi Kel sertçe. "Antonetta'nın hizmetçisi olması için hiçbir neden yok." Lin, onun bu şiddetine kaşlarını kaldırarak tepki verdi.

"Yine de," dedi Jerrod, koyu gözleri düşünceliydi, "titizlenmeden borç verenlerden borç almak için Labirent'e sık sık gelen bir Magali vardı. Kumar oynama alışkanlığına sahipti. Alışkanlıktan çok bir sorundu. Arena'daki oyunlarda bahis

oynardı. Kimin dövüştüğünü umursamazdı. Timsahlar, insanlar, zürafalar... Hepsine bahse girerdi."

"Arenada zürafa dövüşleri mi var?" dedi Merren gözleri kocaman açılmış bir şekilde. "Zürafaları severim. Bu kadar yüksekte olduklarına her zaman şaşırıyormuş gibi görünürler."

"Kapa çeneni, Merren," dedi Ji-An Jerrod'a dönerek. "Bunu daha önce neden söylemedin?"

Jerrod omuz silkti. "Kel'in dediği gibi şehirde birden fazla Magali var. Uzun zamandır onu düşünmemiştim ama Lin'in söyledikleri bana onu hatırlattı çünkü bu Magali, Tepe'de bir işi olduğuyla övünürdü. Hiç inanmadım ama kadın doğruyu söylüyormuş meğer."

"Tabii eğer aynı Magali ise," dedi Kel gergin bir şekilde.

"Bu, aradığımız suçluların Alleyneler oldukları anlamına mı geliyor?" dedi Ji-An. "Magali onların hizmetkârı olduğuna göre?"

"Buna karar vermek için oldukça erken," dedi Lin. "Alleynelerin Magali'nin boş zamanlarında ne yaptığını bildiklerini sanmıyorum. Mesela Antonetta kesinlikle bilmiyor."

Lin, Kel'e güven verici bir şekilde gülümsedi, bu da Kel'in hemen bakışlarını kaçırmasına neden oldu.

"Alleynelere bu kadar hayran olduğumuzu fark etmemiştim," dedi Ji-An. "Birimiz bu Magali denen kişiyle konuşmak zorun—"

"Önce Elçi'yle konuşmam gerek," dedi Kel. Herkes şaşkınlıkla ona baktı. Hepsi Jolivet'ın soruşturmadaki rolünü biliyordu ancak Kel ondan nadiren bahsederdi ve ona danışmaktan daha önce kesinlikle bahsetmemişti.

"Sanırım," dedi Jerrod, "İmtiyazlı Aileler'den birine bu kadar yaklaşmaya başlarsak, Elçi'nin bunu bilmesi gerekir."

"Alleyneler güvenilir olmayabilirler," dedi Merren. "Gremontlarla ittifak kuruyorlar."

Kel hiçbir şey söylemedi. O an söyleyeceklerine pek güvenmiyordu. Lin, "Sizi temin ederim, Artal Gremont ile evlenmek Demoselle Antonetta'nın seçimi değildi," dedi.

Kel, Antonetta'nın sesini kafasının içinde hafifçe duyabiliyordu. *Gremont ile evlenmek istiyor muyum? Hayır. Onunla evlenmekten kurtulursam annemin seçeceği bir sonraki adam da en az onun kadar kötü olacak mı? Büyük ihtimalle.*

Büyük ihtimalle olmayacak Ana, dedi Kel içinden. Daha kötü olabileceğinden emin değildi ve içten içe buruk ve hasta hissediyordu. Kel başka biri olsaydı Antonetta'ya başka bir seçenek sunabilirdi. Çaresiz de olsa kızın kendisiyle evlenmek isteyeceğini varsaymanın büyük bir küstahlık olduğunu düşündü.

Lin, Merren'a dönmeden önce ona baktı. "Raimon'ın size gönüllü olarak her şeyi anlatması beni biraz meraklandırdı. Şarabına bir şey mi koydun, Merren?"

Merren kızardı. "Elbette koydum," dedi ve Kel, Merren'ın sürahiyle uğraştığını hatırladı. Hafif bir rahatsızlık hissetti, Lin'in yaptığı gibi o da bunu tahmin etmeliydi. "Bizzat kendi karışımım. İnsanı gerçeği söylemeye zorluyor, aslında *yönlendiriyor*."

"Bu akıllıca bir hamleymiş," dedi Jerrod ve Merren'a gülümsedi. Kel, onun Merren'a özgü bir gülümseme tarzı olduğunu fark etti, başka hiç kimseye kesinlikle böyle gülümsemezdi.

Ji-An gerindi ve esnedi. Aslında hepsi bitkin düşmüştü ve dışarıdaki nemli gece için baharatlı sıcak ortamı terk etmeden önce yorgun bir şekilde eşyalarını topladılar. Kel, Lin'i Sault kapısına kadar götürmeyi teklif etti; Asti'yi almak için Caravel'e geri dönmesi gerekiyordu ve Lin'in başı Vigilantlarla derde girmemiş olacaktı.

Karanlık Suikastçı'ya gelince Jerrod ve Ji-An, bu tür yeteneklere sahip birinin yeraltı suç dünyasında tanınıyor olması gerektiği konusunda hemfikirdi. Jerrod, onun kim olduğunu bilmediği için rahatsız olmuş gibiydi ve bağlantılarından cevaplar arayacağına söz verdi. "Sürünmek başka bir şey," dedi, "böyle

nişan almak bambaşka bir şey. Raimon'ı sokağın karşısındaki bir çatıdan tam kalbinden vurdu. Pek çok kişi bunu yapamaz."

Ona neredeyse hayranlık duyuyordu.

"Unutma," dedi Kel, "bu kişiyi birini tekrar öldürmeden önce yakalamaya çalışıyoruz, niyetimiz onu işe almak değil, Jerrod."

Jerrod sırıttı, ay ışığı maskesinden yansıyordu. "Ama seni de önce yakaladık, sonra işe aldık."

"Beni siz işe almadınız, Andreyen aldı. Ve bu suikastçının iyi bir müttefik olacağını sanmıyorum."

"Sırf seni öldürmeye çalıştı diye kişisel algılıyorsun," dedi Jerrod sırıtarak.

"Hayır," dedi Kel düşünceli bir şekilde. "Öldürmedi. Garip olan da bu. Oysa beni kolayca öldürebilirdi. Ama onun için faydalı olduğumu söyledi."

"Eh, bu uğursuz," dedi Ji-An. "Eğer yapabiliyorsan fazla faydalı olmamaya çalış."

Kel çarpık bir şekilde gülümsedi. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

LİN

Üçüncü Nöbet vaktiydi ve ay batmıştı. Castelline sokakları karanlık ve olabildiğince sessizdi. Kel, kıvrımlı sokakların lambalarla aydınlatılmış gölgeleri arasında Lin'i evine götürürken etraf ıssız değildi ancak bu kadar geç bir saatte dışarıda olanlar sessizlik vaktinin geldiğini biliyor olmalıydı. Arabasını iten seyyar satıcı ıslık çalmıyor, çalıştıkları asil evlerde sabah ateşlerini yakmaya giden hizmetçiler birbirleriyle gevezelik etmiyorlardı. Kel bile konuştuğunda alçak sesle konuşuyordu.

"Sanırım," dedi, "nasıl bir şey olduğunu sormamalıyım."

"Bu *ne* olduğuna bağlı," dedi Lin biraz eğlenerek. Kel genel de dolaylı konuşmazdı.

"Tanrıça olmanın," dedi. "Erişte dükkânında bunu düşünü yordum. Seni şifa için çok rahat bir şekilde çağırdık ama sen artık hep olduğun gibi sadece şifacı değilsin, öyle değil mi?"

"Hayır, öyleyim," dedi Lin. "Ben o kişiyim. Sadece aynı za manda... Başka bir şeyim de."

Bunu her şeyin yaşandığı günün ertesi günü, Kara Köşk'tek Kel'e ve diğerlerine açıklamaya çalışmıştı. Onlara anlattıkların da dürüsttü. Arkadaşını iyileştirmek için Shulamat'taki kitaplara ulaşamadığını, Ashkar halkının geleneklerinde dönüşü kehanet edilen Tanrıça'nın kendisi olduğunu iddia ettiğini. Onlara bu durumun geçici olduğunu söylemiş ve kendisiyle iletişim kurarlarken bunu düşünmemeleri gerektiğini anlatmıştı çünkü bu sadece Ashkar'ı ilgilendiren bir şeydi ve onlar Ashkar değildi.

Andreyen hariç hiçbiri herhangi bir tepki vermemişti. Andreyen da ona genelde ikisinin de istediği kitaplar hakkında sorular yağdırmıştı ama Kel aniden meraklanmıştı.

"Mayesh sana bununla ilgili bir şey mi söyledi?" diye sordu Lin. Ruta Magna'da batıya doğru yürüyorlardı ve uzakta limanı, daha doğrusu denizin başladığı yeri işaret eden şehrin bitiş noktasını görebiliyordu. Ufuk tek bir mavi şerit gibiydi, okyanus ve gökyüzü birleşmişti. Çocukken Sault'un duvarlarından o maviliğe, hayal edilemez bir özgürlük vadediyormuş gibi görünen o uzun genişliğe atlayabilmeyi dilerdi. Ve ayrıca orayı merak da ederdi. Tanrıça bir şekilde o ışığın diğer tarafında mıydı? Kendi sınırsız genişliğinde ama karanlıkta mıydı, Lin'in bildiği dünyadan uzakta mıydı?

"Ona sordum," diye itiraf etti Kel. "Bunu benimle tartışmayı düşünmediğini açıkça belirtti." Biraz utanmış görünüyordu. "Yanlış mı yaptım?"

Kel'in kolayca utanması ilginçti. Lin, Prens'in utangaç veya kendinden emin görünmediğini hayal edemiyordu. Aynı odada, yan yana yetiştirilen birbirlerine çok benzeyen ve yine de tamamen farklı iki çocuk.

Kel'e, Conor'ı sorarsa ne olacağını merak etti. Prens nişanından, Kutani ile yaklaşan ittifaktan memnun muydu? Prensesi tanıyor muydu? Mektup, portre alışverişinde bulunmuşlar mıydı? Bunu düşünürken Conor'ın güzelliğiyle ünlü Prenses'e hayranlık duyması onu biraz rahatsız etti. Belki de Prenses'in gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Belki de saatleri, dakikaları sayıyordu.

Zihnini bu düşüncelerden uzaklaştırdı ama Prens'ten tamamen uzaklaştırmadı. Kel, Prens Conor'ın değiştiğini söylemişti. O cümleyi unutamıyordu. Ne şekilde değişmişti?

Ama Prens, Kel'in tartışmaktan hoşlanmadığı bir konuydu. Bunu bir tür ihanet olarak görüyordu; şehirdeki faaliyetlerini Conor'dan gizlemek konusunda zaten yeterince arada kalmıştı. *Prens Conor,* diye düşündü. Kel ona adıyla hitap edebilirdi ama Lin bunu yapamazdı.

Kel Saren'in kaçındığı tek konu Prens değildi. Lin, Antonetta Alleyne'den her bahsedildiğinde Kel'in yüzündeki hoş ifadenin gerginliğe dönüştüğünü kaçırmamıştı. Alleynelerin, Parlayan Galeri komplosuna karışmış olabileceği ima edildiğinde Kel, taş kesilmişti ki bu onun için bir apopleksi[3] nöbetine girmesi gibi bir şeydi. Lin ona, Antonetta'yı sık sık gördüğünü, hatta bazen ondan bahsettiklerini ve Antonetta'nın da ondan bahsedildiğinde tıpkı Kel'in, Antonetta'dan bahsedildiği zaman yaptığı gibi telaşlandığını söylerse ne diyeceğini merak etti.

Ama bunun ne anlamı olurdu? Bir Kılıç Kapan evlenemezdi ve Antonetta, Artal Gremont'la nişanlıydı. Lin, Kel ile bu açıdan birbirlerine benzediklerini düşündü. Hem gerçek, hem de

---

[3] Bir iç organın yırtılmasına bağlı semptomlara verilen ad. -ed.n.

hayalî duvarların arasında yaşıyorlardı, başkalarının beklentileri ve planlarına bağlıydılar. Ve geceleri gözlerini kapattıklarında kimin yüzünü gördüklerini kendilerine saklıyorlardı.

"Hayır," dedi. "Hayır, yanlış yapmadın ama Mayesh'e bir şey sorarsan seni kovalayacağını ben de söylerdim."

Kel koyu kıvırcık saçlarını alnından geriye itti. Sol şakağında muhtemelen uçuşan camlardan kaynaklanan hafif çizikler ve güzel giysilerinde küçük çentikler ile yırtıklar vardı. "Danışman ona rahatsız edici sorular sorduğum için beni ofisinden ilk kez kovmuyor."

Lin güldü. Kel bu konuda iyiydi, Lin'i güldürme konusunda. "Tüm bu iş... Sanırım bunlar hakkında konuşmak benim için zor," dedi bir mumcu dükkânının önünden geçerlerken. Gece boyunca pencerede yanan mumlar bırakılmıştı, tüccarın mallarının gözükmesi için yapılmıştı. Şişman beyaz sütunlar ve camın arkasında hafifçe yanan örgülü, rengârenk mumlar. "Yasak olduğu için ya da utandığım için değil, ama..."

"Çünkü olmadığın biriymiş gibi davranıyor olmana rağmen yine de bir sorumluluk hissediyorsun."

Lin onaylarcasına başını salladı. "Sault'un etrafında dolaşıyor ve diğerlerinin beni gördüğünü görebiliyorum ama aynı zamanda benim yerimde başka birini de görüyorlar."

"Evet. Sen Sault duvarlarının arkasında, ben Marivent duvarlarının arkasındayım— Ve işte geldik, çok yazık. Oysa sohbetimizden memnundum."

Gerçekten de sanki onlardan bahsederek onları çağrıştırmış gibi, Sault'un duvarları ileride tüm heybetiyle duruyordu. Lin'in kapıları kimin koruduğunu görebilmesi için yeterince yakın değillerdi ama her zaman olduğu gibi her iki yandaki meşaleler yanıyordu. Onların ışığında, Kel'in gözleri çok gri görünüyordu. Lin, Conor'ınkine benzemeden önce bir zamanlar başka bir

renkte olduklarını söylediğini hatırladı. Hangi renk olduğunu merak etmeden duramadı.

"Sault kapılarının üzerinde ne yazdığını hep merak etmişimdir. Daha önce bu kelimeleri gördüm, bundan eminim. Ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

"Belki de büyükbabamın madalyonundadır," dedi Lin. "Danışman olarak taktığı. Bunlar bizim Eski Dilimizde yazılan yazılar."

"Tüm Ashkarların aynı dili konuştuğunu sanıyordum?"

"Öyle ama aksan ve lehçeler farklı." Lin anne ve babasını, Shenzan, Malgasi ve Hindish'in Rhadanlıların neredeyse anlaşılmaz tüccar dillerini düşündü. Ne bunları ne de sadece Rhadanlıların okuyabildiği işaret ve sembollerden oluşan yazılı dili hiç öğrenmemişti. Bunlarla ilgilenen her zaman Josit olmuştu. "Ama günlük hayatta konuştuğumuz dil ile dua ve şarkı sözleri arasında fark var. *Sanhedrin* veya *Shekinah* gibi kelimeler Eski Dil'dedir. Kapıların üzerinde Büyük Duamız yazılıdır. *Oqodemshe thān Ashkar, Mayyam khaf, anokham miwwod.* 'Dinle ey Ashkar, O Bir'dir, geri dönecektir.'"

"Demek ki Büyük Dua, Tanrıça'dan bahsediyor. Ama *O Bir'dir* ne anlama geliyor?"

"Bu, bizim sizler gibi birçok tanrıya inanmadığımız anlamına geliyor," dedi Lin. "Biz sadece bir tanrıya inanırız. Bizi biz yapan şey, o inançtır. Ve bu yüzden Büyük Dua'nın sözleri bir güvencedir. Boyuna takılan muskalara, giysilere dokunmuş, dövme olarak kazınmışlardır. Ashkarların kim olduklarını gizlemek zorunda kaldıkları zamanlarda genellikle bir kalemin, bir küpenin veya bir çizmenin topuğunun içine kurnazca gizlenmiş kâğıt şeritlerine yazılırlardı. Büyük Dua'yı yanında taşıdığın sürece o seni korur. Ve Ashkar olduğunu asla unutmazsın."

Kel bir an sessiz kaldı. Yüzü, sürekli yanan meşalelerin ışığında ciddi görünüyordu.

"Bunların hiçbirini bilmiyordum," dedi sonunda. "Mayesh'i hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor ancak bunu bilmiyordum."

"Böyle sırları *malbushim*lere söylememiz beklenmez. Son birkaç ayda ben de büyükbabamı daha iyi tanıdım ve Marivent'teki Ashkar adına konuşurken Marivent'teki bizden bahsetmediğini anladım."

"Hayır," dedi Kel. "Bensimon ilginç bir adam. Onun gardını indirmesini sağlayan çok fazla insan olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım bu konuda ben de ona benziyorum," dedi Lin. "Ama senin yanında, Merren, Ji-An, hatta Andreyen ve Jerrod'ın yanında... Kendime Tanrıça mı, Liman Kraliçesi mi yoksa Patates Prensesi mi dememi umursamıyorsunuz." Kel sırıttı. "Onlar senin de kim olduğunu biliyorlar," diye ekledi Lin, "Kılıç Kapan."

"Evet, biliyorlar," dedi Kel. "Şimdi, eğer beni mazur görürsen atımı bir genelevden kurtarmalıyım. Bu kelimeyi yüksek sesle söyleyeceğim aklıma bile gelmezdi. Ve Tanrılar aşkına, Mayesh'e bunların hiçbirini anlatma," diye ekledi gitmek üzere arkasını dönerek. "Yoksa başımı keser ve Saray'ın bahçesinde onunla *boules*[4] oynar."

KEL

Kel Marivent'e döndüğünde güneş Dar Geçit'in üzerinden doğmaya başlamıştı. Asti'yi ahırlara götürdü. At Caravel'de bırakıldığı için oldukça öfkeliydi ve Kel ona bir elma vermeye

---

4 Açık havada oynanan golf benzeri bir top atm[illegible] -ed.n.

çalıştığında homurdandı, onu birkaç avuç samanla besledikten sonra Jolivet'tan gelen ve yem teknesinin içine sıkıştırılmış bir not buldu. Notta sadece, "*Yarın tam bir rapor bekliyorum*" yazıyordu.

Kel notu küçük parçalara ayırıp attıktan sonra Conor ile paylaştığı dairelerine yöneldi.

Conor ile paylaşmayı planladığı akşamını şimdiden prova ediyordu. Bunu olabildiğince gerçeğe yakın tutacaktı. Bu sadece en güvenli yol olmanın yanı sıra yalan söylemek zorunda kaldığında bir kesik gibi sızlayan vicdanının bir kısmını da yatıştırmak için bir yöntemdi.

Ona Montfaucon'dan bahsedeceğim, diye düşündü odaya girerken. *Ayı gibi giyinen boksörden ve Esteve'in Beatris Cabrol'a olan ilgisinden. Silla ile konuştuğumdan.* Ya da belki ondan bahsetmezdi. Conor'ın onunla yatmamış olması bir sürprizdi ama o gece, Roverges'taki o sefil parti gecesinde Conor perişan bir hâldeydi. Ve Kel, bunun gerçekten de onu ilgilendirmediğini düşündü.

Odalar soğuktu, şöminedeki ateş sönmüştü ve içerisi karanlıktı. Tek ışık, pencerelerden içeri bir süt gibi sızan ince, mavi şafak ışığıydı. Conor, bu günlerde sık sık yaptığı gibi masasındaydı ancak Kel eldivenlerini çıkarıp yaklaştığında Prens'in uyuduğunu gördü, yanağı bir kâğıt yığınının tepesine dayanmış, sanki sadece bir anlığına başını koymuş ve anında uykuya dalmış gibiydi.

Kel tereddüt etti. Uykusunda Conor'ın yüzünde gergin, düşünceli bir ifade yoktu ve çocukken olduğu gibi görünüyordu. Masum ya da kötü değil de meraklı ve beklentiliydi. Sanki dört gözle bekleyecek çok şeyi varmış gibi. Kel, Prens'i ilk gördüğünde ne düşündüğünü hâlâ hatırlayabiliyordu. *Onun gibi olmak istiyorum. Dünyayı sanki hayallerim ve arzularım etrafında yeniden şekillenecekmiş gibi dolaşmak istiyorum. Parmaklarımla yıldızlara*

dokunabiliyormuşum ve onları aşağı çekip oyuncaklarım hâline getirebiliyormuşum gibi görünmek istiyorum.

Artık öyle olmadığını biliyordu. Dünya kimsenin etrafında şekillenmiyordu. Ne kadar güçlü olursan ol, senden daha güçlüler vardı. Şehirde ve Tepe'de bu doğruydu.

Conor'ın omzuna elini koydu, onun kıpırdanmaya başladığını hissetti. "Benim," dedi. "Con. Çok fazla çalışıyorsun."

Conor doğruldu, gözlerini ovuşturdu. "Bir Prens'in görevleri asla bitmez."

Eskiden böyle düşünmezdin. Ama Kel bunu yüksek sesle söylemedi. Sadece bir kolunu Conor'ın sırtına doladı ve "Gel. Yatmana yardım edeyim," dedi.

Lin

"Hadi ama," dedi Lin bir çocuğu kandırmaya çalışıyormuş gibi. "Bana bileğini göster."

"Tamam," dedi karşısında oturan kız, adı Silla'ydı. "Hiçbir tedaviye ihtiyacım yok. Sülük falan istemem. Kendiliğinden iyileşir."

Lin gülümsedi. "Ben sülük kullanmam, diğer kızlara sor."

Silla dramatik bir şekilde iç çekti. Güzel bir kızdı, Lin'inkinden birkaç ton daha açık kızıl saçları, koyu renk gözleri ve kırmızıya boyanmış somurtkan dudakları vardı. Uzun, geniş kollu ipek bir sabahlık giyiyordu ve başını çevirdiğinde Lin, kızın boğazındaki koyu morluk izlerini gördü.

Gülümsemesinin kaybolduğunu hissetti ve yüzüne profesyonel bir ifade yerleşti. "Acımayacak," dedi ve bir kez daha iç çekti. Silla sağ kolunu yukarı sıyırıp uzun, ince kolunu açtı. Zarif hareketler için yaratılmış olan bu narin kol, şu an bileğin etrafındaki çirkin, morarmış, şişkin etten bir bilezikle lekelenmişti.

Lin kızın elini tuttu ve bileğini olabildiğince dikkatli incelerken kızın derin bir nefes aldığını duydu. Neyse ki kırık değildi. Sadece kötü şekilde burkulmuştu, sanki biri, Silla uzaklaşmaya çalıştığında bileğini sertçe yakalamış ve bükmüş gibi...

İçine ateşli bir öfke yayılan Lin, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Daha bugün." Kız doğru söylüyor gibiydi çünkü morluklar taze görünüyordu.

"Kim yaptı? Domna Asper'e söylemelisin. Buna rıza göstermeyecektir."

"Alys'in pek fazla seçeneği yok." Silla suratını astı. "Prens ve arkadaşları gibi soylular söz konusu olduğunda değil—"

Lin'in damarlarındaki kan durmuş gibiydi. Birden midesi bulanarak şakaklarında atan nabzını hissetti. "Bunu Prens Conor mı yaptı?"

"Hayır— Ah, hayır," dedi Silla dehşete kapılmış gibi. "Herkes gibi o da içer ve gülünç davranır ama kaba değildir. Kuzeniyle buraya gelmeye başlayalı neredeyse on yıl oldu ve ikisi hakkında da tek bir kötü söz bile duymadım."

Lin rahat bir nefes verdi. Boğazında hâlâ bir yumru vardı ama biraz geçmişti. Prens Conor'ın Caravel'e sık sık gittiğini biliyordu, bunu ona Kel söylemişti. İkisi de sık sık giderdi. Kel, bunun Tepe'deki genç erkekler ve kadınlarla flört etmekten daha güvenli olduğunu çünkü bunun garip ilişkilere yol açabileceğini söylemişti. İşlemin bu şekilde önceden yapılmasının daha kolay olduğunu anlatmıştı.

Yine de. On yıl. Lin, o yaştaki Conor'ı düşünmeden edemiyordu; uzun bacakları, kolları ve kalın, kıvırcık koyu saçları ile büyük gri gözlerinin olduğu yüzünü. Kel, ona Caravel'i ilk ziyaret ettiğinde çok korktuğunu söylemişti, Conor'ın da korkup korkmadığını merak ediyordu.

"Peki, kimdi?" dedi Lin çantasından bir rulo bandaj çıkarırken. "Bunu sana kim yaptı?"

"Artal Gremont," dedi Silla uzun bir duraklamadan sonra. Sırların açığa çıkması ona kolay gelmemiş olmalıydı zira işi sırları saklamayı gerektiriyordu. "Alys biliyor. Ona söyledim."

"Artal Gremont mu?" diye sordu Lin. "Onun Castellane'de olduğunu bile bilmiyordum. Antonetta bana söylemedi."

Silla homurdandı. "Şehre indiği anda, doğruca Tapınak Bölgesi'ne gelmiş. Tek yapmak istediği sarhoş bir şekilde bir yataktan diğerine atlamak. Kızların hiçbiri ona dayanamıyor. Ve Alys, ona nefret ediyormuş gibi bakıyor ama adam başka tarafa bakarken. İyi geçinmemiz gerektiğini söylüyor, güçlü müttefikleri varmış."

"Kendisi de güçlü." Lin, Silla'nın bileğini bağlamaya başlamıştı. "Çay İmtiyazı'nı ele geçirmek ve İpek İmtiyazı sahibi ile de evlenmek üzere."

Silla gözlerini devirdi. "Evlilik duvarları arasına sıkışıp kalmadan önce olabildiğince eğlenmesi gerektiğinden bahsetmişti. Ama karısının arkasından fahişelerle görüşen türden bir adam. Sanırım sadece ilgi istiyor."

"Öff," dedi Lin. "Alys seni tekrar onunla görüştürmez, değil mi?"

"Hayır. Ama onu Caravel'den uzak da tutamaz. Acı çektirmeyi seven erkeklere hizmet eden başka kızlar da var. Sanırım onlara yönlendirir. Ama yaptıklarından gerçekten nefret ettiklerini söylemek zorunda kalacaklar, aksi takdirde adam bundan zevk almayacaktır. Sefalet yaratmak istiyor."

Antonetta'nın evleneceği adam bu mu? diye düşündü Lin. Antonetta'yı uyarmalı mıydı? Uyarırsa bir faydası olur muydu? Antonetta, Caravel dünyasından çok uzaktı, acaba anlar mıydı? Gremont'un ne kadar korkunç biri olduğuna bakmaksızın onunla evlenmeye kararlıydı.

Ve evlilik Tepe'dekiler için farklı bir şey, diye düşündü Lin. Gremont'un Tapınak Bölgesi'ndeki güçsüz bir kıza yapmaktan çekinmediği şeyi İpek İmtiyazı servetinin varisine yapamazdı.

Lin, Silla'nın bileğini sarmayı bitirince eşyalarını kaldırmak için eğilirken Silla belli belirsiz bir sesle, "Kel Anjuman'ı tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Lin sandalyesinde tekrar doğruldu. "Bunu sana Alys mi söyledi?"

Silla başını salladı. "Onu hep görürdüm. En düzenli müşterilerimden biriydi. Sonra gelmeyi bıraktı ama Prens de öyle yaptı ve belki de Conor'ın gittiği yere gidiyordur diye düşündüm."

Birinin bu kadar rahat bir şekilde Conor'a adıyla seslendiğini duymak tuhaftı ama Lin bunun üzerinde pek durmadı, Prens'in Caravel'den vazgeçtiğini duyunca şaşkına dönmüştü. Belki de Kel'in onun hakkında söylediği her şey doğruydu. Belki de değişmişti.

"Kel'i en son gördüğümde görüşmelerimizin bittiğini bana açıkça söyledi," diye ekledi Silla. "Çok yazık. Oysa umuyordum ki..."

Lin bakışlarını kaçırdı, ifadesini Silla'dan saklamak istiyordu. "Sevgi duyduğun kişi Tepe'dekilerden biri olduğunda umutlanmanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Ah, sevgi." Silla, bunu duyunca fikri savuşturur gibi zarar görmemiş elini aşağı yukarı salladı. "Ona yeterince düşkünüm ama evlilik ya da buna benzer bir şeyi hiç hayal etmedim. Belki bir metres ister diye düşündüm... Resmî bir metres. Her fahişenin hayali metres olmaktır. Silver Streets'te bir ev, bir araba ve biriktirilecek biraz para elde edilir. Bağımsızlık. Eğer adam nazikse, makul bir yaşamdır."

"Ve Kel naziktir," diye kabul etti Lin çantasını alarak. "Ama başka bir nazik müşteri bulursun. Bundan eminim."

Silla ona hafifçe gülümsedi. Lin, sözlerinin muhtemelen pek teselli vermediğini anlamıştı. O ve Silla, dünyalar kadar farklılardı ama bir doktor ve bir fahişe olarak aynı bilgiyi paylaşıyorlardı: Castellane'de nezaket, altın kadar ve gerçek iyilik de Sunderglass'ın kendisinden bile daha nadirdi.

BÖLÜM BEŞ

Lin

"Siyah," dedi Lin.

Mariam başını iki yana salladı. "Koyu mavi."

Lin, Mariam'ın duvarındaki askıdan sarkan elbiseye dik dik baktı. "*Siyah*. Ve bu, Ashkarların Sault'un dışında giymesine izin verilmeyen bir renk, Mari."

"Denizci mavisi," diye ısrar etti Mariam inatla. "Denizin rengiymiş."

"Hımm." Lin elini elbisenin kumaşında gezdirdi. Elindeki ipek pürüzsüz ve ağırdı, zenginliğin ve lüksün ağırlığını hissedebiliyordu. Önü bir dizi yıldız gibi küçük boncuklarla kaplıydı. Yakası yeterince mütevazı ama arkası tehlikeli derecede açık görünüyordu. "Bunu iki günde mi yaptın?"

"İki günde ölçülerine göre ayarladım," diye düzeltti Mariam. "Yapmam iki hafta sürdü. Demoselle Mirela Gasquet için tasarlanmıştı ama annesi çok açık buldu."

Lin tekrar elbisenin arkasına baktı. "Eğer bir soylunun kızı için bile çok açıksa, *benim* için de kesinlikle çok açık demektir."

Mariam gözlerini devirdi. "Moda bu. En azından dene."

Mariam böyle bir ruh hâlindeyken onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Lin iç çamaşırlarına kadar soyundu ve ağır elbiseyi giydi, Mariam yan taraftaki kancaları takarken Lin sabırla ayakta bekledi.

"Harika," dedi Mariam işini bitirdiğinde. "Ah, Lin. Çok güzel."

Lin aynaya baktı. Mariam'ın elbise yapımında bir dâhi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Elbise koyu saten bir eldiven kadar dardı. Parıldayan ve ışığı çeken boncuklar kalçaları, bel kıvrımı ve göğüsleri gibi en şehvetli kısımlarını aydınlatıyor gibiydi. Arkasını dönünce az kalsın nefesi kesilecekti. Elbisenin arkası neredeyse beline kadar açıktı ve ay ışığında soluk teni görünüyordu.

"Çıplak gibi hissediyorum," dedi hayretler içinde.

"Bu yüzden bu şalı taşıyacaksın," dedi Mariam, gümüş çiçek desenleriyle dokunmuş yumuşak siyah bir şal çıkarırken. Bir şekilde elbiseyle uyumlu görünüyordu. Lin onu alıp omuzlarına attı ve Mariam iç çekti.

"Gerçekten de elbise şal olmadan daha iyi," dedi, "ama giymen *gerektiğini* hissediyorsan..."

"Giymem gerek," dedi Lin kararlı bir şekilde. "Ah— ve ayakkabılar."

"Demoselle Mirela bana uyumlu bir çift yaptırmıştı. Sanırım şuradalar," dedi Mariam, kumaş artıklarından oluşan bir yığını karıştırıp Lin'in yardım teklifini elini sallayarak savuşturdu. Ellerinde iki ipek terlikle doğrulup yine iç geçirdi. "Keşke ben de seninle gelebilseydim ve herkesin bu elbiseyle sana nasıl hayran kaldığını görebilseydim."

Elbise gibi resmen simsiyah olan terlikleri uzatırken Lin bir suçluluk dalgasının içini sardığını hissetti. Ona göre bu partiye

katılmak bir zorunluluktu ve bundan korkuyordu. (Zihnindeki küçük ses yine ona Prens'in orada olacağını, onu göreceğini ve muhtemelen onu unutmuş olacağını hatırlattı.) Fakat Mari için bu bir ziyafet, Tepe'nin ışıltılı güzelliğini görme şansıydı.

Ve ihaneti, diye düşündü Lin Sarthelı küçük Prensesi hatırlayarak. Zalimliği. Oysa Mariam, nezaketin ta kendisiydi. İmtiyazlı Haneler'deki kurtlar için kolay bir yemdi.

"Sen Tepe'deki insanlar için fazla iyisin, Mari," dedi Lin.

Mari tartışmak istiyormuş gibiydi ama kendini tuttu. Eteğinin bir kısmını parmaklarının arasına alıp, "Önemli değil. Yani, zaten *gidemem* ve ayrıca, bu gece yapmak istediğim başka bir şey var," dedi.

Lin ayaklarını terliklere geçirdi. "Neymiş o?"

"Okuduğun kitaplar," dedi Mariam. "Şeyle ilgili olanlar," dedi sesini alçaltarak, "büyüyle... Ben de onları okumak istiyorum."

Lin şaşırdı. "Gerçekten mi?" Mariam, daha önce Lin'in çalışmalarının bu yönüyle hiç ilgilenmemişti.

"Benim için yaptığın her şey için çok minnettarım Lin." Lin itiraz etmeye başlamıştı ama Mari onun sözlerini savuşturdu. "Ama... Sanki kaderim tamamen benim elimde değilmiş gibi geliyor." Koyu gözleri Lin'in yüzünü inceledi. "Bunu anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Lin. "Sadece kitapların çoğu—" *Kara Köşk'te saklanıyor,* diyecekti zira Maharam içeri dalıp değerli kitaplarına el koyduğundan beri hepsini evinde tutmanın güvenli olduğunu hissetmemişti. Tevath'tan sonra onları geri vermek zorunda kalmıştı ama bunu düşünmek canını acıtıyordu.

"Yasak olsalar bile umurumda değil," dedi Mariam. "Lin, yapabileceğim tek seçim hayatımı kurtarman için sana güvenmek. Ve öyle— Sana tamamen güveniyorum. Ama bu kadar az şey bilmem ikimize de yardımcı olamaz herhâlde. Ne yaptığını anlamak istiyorum. İçimde neler olduğunu."

Lin boğazında bir yumru hissetti. "Mari—"

Kapı hafifçe çaldı, bir saniye sonra Chana'nın içeri doğru bakan gözleri saçlarını saran eşarbın altında parlıyordu. "Oren Kandel dışarıda," diye duyurdu içeri girmeden. "Lin, Maharam'dan sana bir mesaj varmış. Bekleyemeyeceğini söylüyor."

Lin'in elleri korsesine gitti. "*Bununla* Maharam'la görüşmeye gidemem."

Chana başını iki yana salladı. "'Gecikmek yok tavuk,' dedi. Maharam'la üzerinde o elbiseyle görüşmen, onu bekletmekten daha iyidir. Sadece onu sıkıca sar." Lin'in şalına doğru elini salladı.

Lin, endişeli görünen Mariam'a döndü. "Mari," dedi yavaşça. "Aradığın o yabancı çay, mutfak masamda var. Sadece tek çeşit ama güzel bir çay."

Chana onu odadan çıkarıp koridordan aşağı doğru iterken Mariam dudaklarını *teşekkür ederim* der gibi sessizce oynattı. Lin, şalı daha sıkı sarmaya vakit bulamadan dışarı aceleyle çıkarıldı. Oren sokakta onu bekliyordu.

Kızın yaklaştığını izlerken koyu renk gözlerinde düşmanca bir bakış vardı. "Maharam seni hemen Shulamat'a götürmemi istedi, *Tanrıça*."

Oren bakışlarını Lin'in çıplak başından terlikli ayaklarına doğru çevirdi ve Lin, sanki bir bahçe tırmığı derisini sıyırıyormuş gibi hissetti. Lin ona bakarken gözlerindeki açlığı ve nefreti hissedebiliyordu. Çocuk sanki açlıktan ölüyor gibiydi ama bulabildiği tek yiyecek nefret ettiği bir şeydi.

Lin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konu ne, Oren?"

Çocuk sırıttı. "Maharam açıklar."

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Oren üstünlük sağlamıştı ve Lin'in rahatsızlığından zevk aldığı belliydi. Lin şalını daha da çekme dürtüsüne direndi ve başka bir şey söylemeden onu takip etti.

Mavi alacakaranlığa doğru yola koyuldular. Gökyüzü henüz kararmamıştı ancak gün batımında gölgeler, köşelerde ve

ağaçların altında yoğun bir şekilde toplanmaya başlamıştı. Hava kadife gibi yumuşaktı.

Lin'in aklı yürürken hızla çalışıyordu. Acaba Sanhedrin olabilir miydi? Ancak Maharam en azından birkaç gün daha gelmeyeceklerini söylemişti ve ayrıca Sanhedrin ileri gelenlerden oluşan bir kervandı. Kapılar onlar için açılmış, Sault'un yaşlılar konseyi onları karşılamak için toplanmış olurdu. Fark edilmeden geçebilecek bir olay değildi.

Maharam, ima etmeyi bırakıp Geri Dönen Tanrıça olmadığını kabul etme vaktinin geldiğine mi karar vermişti? *Acaba Mayesh ile konuşmuş mudur?* diye merak etmişti Lin. İki adam birbirlerinden hoşlanmıyordu ve daha önce Lin yüzünden çatışmışlardı ama Mayesh'in bilgisi olmadan Maharam'ın Lin'e karşı bir şey yapması kesinlikle mümkün değildi. Büyükbabası bunun için fazla önemli bir adamdı. Ve Mayesh Lin'i uyarırdı, aralarındaki mesafeye rağmen onu uyarırdı. Lin'e hâlâ kızgındı, Tevath'tan beri kızgındı ama sırrını da saklamıştı. Tanrıça olduğu iddiasına inanmadığını kimseye söylememişti ama Lin inandığını biliyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Sault'un ana meydanı olan Kathot'a ulaşmışlardı. Meydanın kalbindeki çiçekli incir ve badem ağaçları kaldırım taşlarının üzerinde büyük gölgeler oluşturuyor ve şahin güveleri karanlıkta hışırdıyordu. Shulamat'ın kubbesinin tepesindeki mavi mozaikler, kararan gökyüzünün ışığı altında parlıyordu. Lin ağır eteklerini kaldırıp basamakları tırmanırken tapınağı her gördüğünde mimarinin güzelliğine, halkının bilgisine ve tarihine duyduğu gururla karışık öfkeyi düşündü. Aram'dan hiçbir şeyleri olmadan kaçmışlardı ve çok şey inşa etmişlerdi; bilgeliklerini, geleneklerini sanki değerli mallarmış gibi taşımışlar, bir nesilden diğerine miras gibi aktarmışlardı.

Yine de aynı gelenekler onu arzuladığı bilgiden alıkoymuştu. *Başka seçeneğim olmadığı için o iddiada bulundum*, diye düşündü.

Çenesini kaldırdı, sırtını dikleştirdi. Oren'in etrafından dolaşıp ondan önce Shulamat'a girdi. Tanrıça, Oren Kandel gibi bir adamı takip etmezdi.

Shulamat'ın orta koridorundan aşağı, Maharam Benezar'ın oturduğu yükseltilmiş kürsüye doğru yürüdü, Oren de onun arkasından aceleyle geliyordu.

Maharam her zamanki koltuğunda, asası kucağındaydı. Omzunda bir yabancı duruyordu.

Yabancı, Lin'in koridorda ilerlemesini izliyordu. Lin'den daha büyük görünüyordu ama yine de genç bir adamdı, belki yirmi dokuz ya da otuz yaşlarındaydı. Saçları koyu, solgun bir altın gibi bronz rengindeydi. Cildi muhtemelen bir zamanlar açık renkti ama koyu bronz bir hâl almıştı. Belli ki Ashkar'dı, her iki bileğine ve her iki koluna çaprazlama sarılmış Rhadanlı tüccarların ince siyah deri kayışları vardı. Kollarında, ellerinde ve gömleğinin bağcıklarının açık olduğu boynunda onların işaretlerini de taşıyordu, piktografik kısaltmalarıyla yazılmış dövmeleri vardı. Bir gezginin tozlu ketenlerine bürünmüştü, çizmeleri kalın ve kahverengi deridendi.

Lin bakışlarını ifadesiz ve dimdik duran yabancıdan Maharam'a çevirdi. Arkasında duran Oren'in sertçe nefes aldığını duyabiliyordu. Hafif ürpermişti. Sadece Sanhedrin'i düşünmüştü ama bu haberlerle gelen bir yolcuydu. Altın Yollar'dan haberlerle. Onu ilgilendiren haberlerle.

"Josit," diye fısıldadı. "Kardeşime bir şey mi oldu?"

Yabancı, Benezar'a baktı. "Bir kardeşi mi var?"

Kafa karışıklığı Lin'in ıstırabına bir son vermişti. Josit'in adını tekrarlayamadan Maharam, "Lin. Bu Amon Aron Benju-dah. Exilarch'ımız," dedi. Derin bakışlarını kıza çevirdi. "Geri Dönen Tanrıça'yı sınamaya geldi."

Lin'in midesi rahatlama ve şok karışımı bir hisle alt üst oldu. Bu Exilarch mıydı? Exilarchların resimlerini görmüştü elbette.

Zengin cübbeler giymiş, gümüş madalyonlar taşıyan adamlardı. Ama karşısında aşırı yıpranmış keten ve geyik derisi yelek giymiş, kolları yukarı kıvrılmış, bağcıklarından biri kısmen çözülmüş bir yabancı duruyordu. Bronz saçları gür ve dağınıktı, yanakları sakalla kaplıydı. Onunla ilgili hiçbir şey yüksek mevkide olduğunu belli etmiyordu. "Amon"un, törenlerde kullandığı bir isim olduğunu biliyordu ancak sıradan insanlar ona doğum ismi ile hitap ederek "Aron" diyorlardı.

"Şimdi mi?" dedi Lin alçak sesle ve sesinin titrememesini umdu. "Sınav şimdi olamaz. Hazırlanmak için hiç vaktim olmadı."

"Hazırlık gerekli mi? Tanrıça sadece... Tanrıça olmamalı mı?" Aron'ın sesi Lin'i ürkütmüştü. Derin, zengin ve müzikal bir sesi vardı. Tanrıça'nın koruyucusu olan ve halkıyla birlikte sürgüne giden Judah Makabi'nin soyundan gelen birinin sesiydi.

Lin ifadesiz kalmak için elinden geleni yaptı. "*Makabi Kitabı'nda* Tanrıça ilk döndüğünde kendini bile tanımayabileceği yazıyor," dedi.

"Öyledir," dedi Aron kuru bir sesle. "Kutsal kitaplarını bildiğini görmek güzel, İin Caster." Gözlerini kısarak yanından geçti. "Bizi yalnız bırak, Kandel."

Oren yalvarırcasına Maharam'a baktı, Maharam ona sakin bir bakış attı. "Exilarch'ın dediğini yap."

Oren omuzları düşük bir şekilde uzaklaşırken Aron Benjudah kürsüden indi ve Lin onun kısa boylu olduğunu düşünmüştü. Ama adam kısa boylu değildi. Ondan en az bir karış daha uzundu. Kehribar rengi gözleri kızın üzerinde dolaştı, ipek terlikli ayaklarını, saten elbisesinin zenginliğini inceledi. Bakışlarında hem açlık hem de Oren'in gözlerindeki öfke yoktu. Soğukkanlıydı, hesapçıydı, onu hesaplıyor ve değerlendiriyordu. "Bu gece Sault'ta bir tür şenlik mi var?" dedi Lin'e dikkatle bakarak, "Benim bilmediğim bir şey mi?"

Lin çenesini kaldırdı. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Bir şenlik var, evet. Ama Sault'ta değil. Tepe'de."

"Tepe'de mi? Şehrinizin soylularının yaşadığı yerde mi?"

"Büyükbabasının Mayesh Bensimon olduğunu biliyorsun? Kral Danışmanı?" dedi Maharam.

"Mayesh'i iyi tanırım," dedi Exilarch. Lin buna çok şaşırdı.

"Lin'in de onun ayak izlerini takip etmesini umuyor," dedi Maharam. "Onun ara sıra Tepe'ye kendisiyle birlikte gelmesini seviyor. Onu tahta yakın olanlarla tanıştırmayı." Ses tonu duygusuzdu.

"İlginç," dedi Aron. "Mayesh'in her zaman alışılmadık bir bakış açısı olmuştur. Tabii değişmediyse. Onu son gördüğümden beri on yedi yıl geçti."

"Değişmedi," dedi Lin kısaca, "değişmedi." Aklı karışmış olsa da büyükbabası, Exilarch'ı on yedi yıl önce nasıl tanımıştı?

"Şu anda Saray'da," diye homurdandı Maharam. "Eminim seni görmek isteyecektir Aron."

"Tam da zamanında," dedi Aron. "Sault'ta başka endişelerim var."

"Birçok adalet meselesi senin yargını bekliyor," dedi Maharam. Ziyaret eden Sanhedrin'in ve liderleri Exilarch'ın Yasa'nın uygulanması için kendilerine getirilen davaları ele alması gelenekseldi. Bunlar genellikle mülkiyet veya gelenek anlaşmazlıklarıydı. Yaşlılar konseyinin karar veremeyeceği şeylerdi.

"Kesinlikle," dedi Exilarch ancak aklının başka yerde olduğu açıktı. Lin'e, Fleshmarket Meydanı'nda satılık bir atmış gibi dikkatle yaklaştı. "Maharam," dedi gözlerini Lin'den ayırmadan. "Bunu yapmam gerektiğini biliyorsun."

"Evet," dedi Maharam kalın kaşlarını çatarak. Exilarch'ın dikkati, hâlâ ellerini yumruk yapma dürtüsüne karşı koyan Lin'in üzerindeydi.

Adam yaklaşırken Lin kendi kendine endişeli olduğunu belli etmeyeceğini söylüyordu. Onun kendisini korkutmasına izin vermeyecekti. Prenslerle deneyimi vardı. Onlar da tıpkı diğer erkekler gibi sadece insandı.

"Lin Caster," dedi Aron. "Ben senin Exilarch'ınım, senin *gadol hador*unum. Bana bak."

Lin istemeyerek başını kaldırdı. Ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Bu kadar yakınken gözlerinin çöl kumlarının renginde olduğunu görebiliyordu, sanki yolculukları sırasında geçtiği kurak manzaralar tarafından boyanmış gibiydi.

Oda tamamen sessizdi. Bakışları birleştiğinde Lin, kendi nefesini duyabiliyordu. Daha önce hiç bu kadar yakından incelenmemişti. Aron sanki iradesinin gücüyle onun kabuğunu kırabilir ve içinde barındırdığı gerçekler veya yalanlar için varlığının her santimini inceleyebilirmiş gibi gözleriyle onu parçalara ayırıyordu.

Lin'in kalbi ona fısıldayan bir tür hastalıklı korkuyla çarpıyor gibiydi: *O, tam da söylediği kişi. Sürgündeki Kral, Aslan Judah'nın soyundan gelen Exilarch. Olduğumu söylediğim kişi olduğuma dair bende bir işaret arıyor: onunla yeniden birleşmeye mahkûm olan Geri Dönen Tanrıça. Kesinlikle ilahi bir kıvılcım, Sürgündeki Kral Tanrıça'ya ilk kez bakınca bir alev yanmalı. Kesinlikle bir şeyler hissetmeyi bekliyor.*

Ama adamın hiçbir şey hissetmediği oldukça açıktı.

Gözüyle teması keserek uzaklaştı. Lin sadece bakışlarını kaçırmak istiyordu ama kendini dümdüz ileriye bakmaya zorladı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Aron'ın sesi ifadesizdi. "Eh, Dağılış'tan beri Geri Dönen Tanrıça olduğunu iddia eden ilk kişi sen değilsin. Bu yıl içinde bile ilk değilsin. Beklentilerimi dizginlemeyi öğrendim. Sanhedrin de öyle, bu yüzden sonunda bana burada eşlik etmemeyi seçtiler. Eğer testlerin ilkini geçersen, onları çağıracağım."

Aksi takdirde zamanlarını boşa harcamış olurlardı. Aron bunu söylememişti ama düşündüğü şey belli ki buydu. Lin, biraz rahatsız olmuştu ve kendi kendine bunun gülünç olduğunu söyledi. Adam tedbirli olmakta haklıydı. Lin bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"İlk test mi?" diye tekrar etti. "Kaç tane olacak?"

"Şu an ilkiyle ilgilenelim," dedi Maharam. "Sonuçta iyi gitmezse bir tane daha olmayacak. Ne zaman yapılacağı sana bildirilecek."

Lin hafifçe reverans yaptı. Bu biraz Castellane tarzı bir nezaket gösterisiydi, Ashkar geleneği değildi ama pek de önemi yoktu. "Biraz önceden haber verirseniz sevinirim," dedi, "çünkü öncelikle hastalarımın bakımıyla ilgilenmeliyim."

"Öncelikle mi?" Exilarch kaşlarını kaldırdı. "İşini, halkına olan görevinden üstün mü tutuyorsun?"

Lin çenesini sıktı. "Bunlar can, Exilarch," dedi. "Ve Tanrıça'nın da dediği gibi, biz Ashkarlar hayatı her şeyden üstün tutarız. Görevden bile."

Seni memnun etmek için tek bir hastanın bile ölmesine izin vermeyeceğim, diye düşündü. *Bu bana neye mal olursa olsun.*

Exilarch, sanki ne düşündüğünü tahmin ediyormuş gibi sadece gözlerini kıstı. Başka bir şey söylemeden ona sırtını döndü. Maharam yukarıdaki kürsüden Lin'e işaret etti. Lin gidebilirdi. İşleri bitmişti.

Shulamat'tan ayrılırken nefesini düzenlemek için merdivenlerin başında durdu. Acaba oradayken nefesini mi tutmuştu? Emin değildi, başı zonkluyordu. Tek düşünebildiği, ilk test yapılmadan önce Mariam için elinden geleni yapması gerektiğiydi. Sonrasında, çok geç olacağı açıkça belliydi.

KEL

"Sanırım bu gece sarhoş olana kadar içeceğim," dedi Montfaucon.

Kel ona pek ilgi göstermeden baktı. Antonetta'nın nişanını kutlamak için Alleyne Hanesi'ne doğru yola çıkmış olan Conor,

Falconet, Montfaucon ve Ciprian Cabrol ile birlikte Saray'a ait küçük arabalardan birine tıkışmıştı. Kel kutlanacak pek bir şey göremiyordu.

"Yani senin için sıradan bir gece," dedi Falconet düz bir sesle. Hepsi gibi o da en iyi kıyafetlerini giymişti. Kadife gibi görünen buz mavisi kesik kollu fildişi ipek bir gömlek ve ellerinde fildişi renginde fırfırlı dantel eldivenler giyiyordu. Montfaucon zehir sarısı, Cabrol ise her zamanki ketenini giymişti.

"Büyük aşkım Raimon için yas tutuyorum," dedi Montfaucon kasvetli bir şekilde. "Onu Caravel'de son kez gördüğümü bilseydim..."

"Onu ayı kıyafeti giymiş bir adamla sahnede dövüşmeye teşvik etmez miydin?" dedi Ciprian.

Conor esnedi. "Ciprian, onu rahat bırak. Montfaucon, sen her iki haftada bir âşık oluyorsun zaten."

Bu doğruydu. Kel, Montfaucon'un Raimon'ın ölümü için yas tutmaktan çok, bu durumdan çıkarılabileceği her damla dramı sömürmeye çalıştığından şüpheleniyordu. Cinayet, Tepe'nin yorgun sakinleri için bile heyecan vericiydi. Montfaucon'a göre Vigilantlar Raimon'ın ölümünü araştırıyordu; Arena günlerinden kalma eski bir düşmanı tarafından öldürüldüğünü varsayıyorlardı.

Kel, Montfaucon'un samimiyetinden ne kadar şüphe duysa da Raimon'dan bahsederken ona bakamıyordu. Montfaucon, Raimon'ın sahip olduğu diğer sevgililerden neden farklı olduğuna dair bir açıklamaya girişirken Kel, arabanın köşesine yığılmış duran Conor'a baktı. Altın uçlu siyah kuğu tüylerinden yapılmış bir pelerin giyiyordu. Parmaklarındaki yüzükler parlıyordu; tacı, ortasında bir pırlantanın parıldadığı altından ince bir halka şeklindeydi. Gözlerinin etrafında siyahlıklar vardı. Bir şeyler mi sürmüştü yoksa bitkinlik miydi, Kel ayırt edemiyordu.

"Çok hassasım," dedi Montfaucon. "Sorun bu. Başkalarının acısını derinden hissediyorum. Sevgili Antonetta'mızın Artal

Gremont ile evlenmek zorunda kalması konusunda da endişeleniyorum."

"Sürgün adamı iyileştirmiş olamaz mı sence?" dedi Kel. Kendisi de bundan şüphe ediyordu ama Montfaucon'un onun bilmediği bir şey bilip bilmediğini merak etmişti.

"Duyduğum kadarıyla hayır," dedi Montfaucon sertçe.

Kel tam olarak ne duyduğunu sormadan önce Falconet, her zamanki ışıltılı gülümsemesiyle Conor'a dönerek, "Bu senin suçun biliyorsun," dedi.

Conor siyah kaşlarını kaldırdı.

Kel, "Nasıl yani?" dedi.

Falconet gülümsedi. "Prensimiz Lady Alleyne'e istediğini verip Antonetta ile evlenmeyi asla düşünmeyeceğini açıkça belirtmeseydi belki de kadın kızı için bu özel ittifakı seçmezdi."

Conor ona sert bir şekilde baktı. "Ben Lady Alleyne'i değil, ulusumuza fayda sağlayacak bir ittifak yapmayı seçtim."

"Leydi Alleyne bunu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulacaktır eminim," dedi Cabrol. "Bana çok pratik bir kadın gibi geliyor."

"Sadece pratik değil," dedi Montfaucon. "Aynı anda hem gülümseyip hem de insanı sırtından bıçaklamaktan mutlu olan türden bir kadın. Sanki damarlarından buz akıyor."

"Bir İmtiyaz Ailesi reisi için iyi bir özellik," dedi Cabrol, "Kızı da ona benziyor mu?"

"Hayır," dedi Kel kesin bir şekilde. "O öyle değil."

Hepsi ona baktı— Conor bile. Neyse ki Alleynelerin malikânesine varmışlardı ve Kel ne demek istediğini açıklamaktan kurtulmuştu.

Altın tutuculardaki meşaleler taşıyan iki sıra hizmetçi, ön kapıya giden yürüyüş yolunun iki yanına dizilmişti. İçeride, daha fazla altınla dekore edilmiş olan Alleynelerin balo salonuna yönlendirildiler. Sarkan avizeler, ipek çiçeklerden oluşan püsküllerle

dolu devasa vazolar, elmaslarla kaplı tabak ve kadeh yığınları... Odanın bir ucundaki sahnenin yarısı, kahve ve çay yapraklarıyla işlenmiş fildişi rengindeki kabarık ipek perdelerle gizlenmişti. *İpek ve çayın birleşimi, imtiyazlar. Büyüleyiciydi.*

Sahnenin yanında aşk tanrısı Turan'ın bir heykeli elinde Hanse'den yeşil şarap kadehleri tutan bir tepsi taşıyordu. Bir an için, geveze asillerle dolu gürültülü oda Kel'den uzaklaşmış gibiydi; burada olmasının nedenini unuttu, sadece yıllar önceki bir anı aklına geldi. Antonetta'nın ilk balosu, annesinin ve Tepe'nin onu olmasını istedikleri gibi gördükleri ilk an. Kulaklarında elmaslarla sert duran ama altın ve ipekle parıldayan bir kızdı. Bıçak sırtı gibi sert bir gülümsemesi olan bir kız. Turan heykelinin yanında Kel'e cansız gözlerle bakmış ve *"Annemin seninle konuştuğunu biliyorum,"* demişti. *"Annem haklı. Biz aynı sınıftan değiliz. Çocukken bahçede oynamak başka bir şey ama gerçekliğe gözlerimizi kapatamayacak kadar büyüdük."*

"İşte orada," dedi Conor Kel'in omzunun üzerinden. Pelerininden çıkan tüyler yüzünün etrafında siyah duman tutamları gibi yükseliyordu. "Artal Gremont. Tam da hatırladığım gibi." Gözlerini kıstı. "Biraz itici."

"Biraz mı?" dedi Falconet kasvetli bir neşeyle.

Kel bakışlarını takip etti ve pastalarla dolu bir ziyafet masasının yanında, kendisi de bir şekerleme gibi görünen bir elbise giymiş olan Lady Alleyne'i gördü. Alleyne dantel detaylı, krem rengi ipekten sıkı bir korse giymiş, saçları yukarı taranmış ve lal taşı ile süslenmişti. Kel'in hemen tanıdığı bir adamla birlikte gülüyordu ancak Kel, Artal Gremont'u uzun yıllardır görmemişti.

Güçlü bir genç adamdı ve hâlâ iriydi, tahta levhalara benzeyen omuzları ve kalın bir boynu vardı. Giysilerinde hafif bir askerî hava vardı ancak Kel onun, altın örgüsü ve uçları yanaklarını dürten dik yakasıyla hiçbir zaman bir savaşın yakınından bile geçmediğinden emindi. Castellane'den genç bir adamken

ayrıldığından beri geçen yıllar onu artık boyası akmış ve netliği bulanıklaşmış bir portreye benzetmişti.

Cabrol hiçbir şey söylemedi. Gremont'u hiç tanımamıştı ve odanın içinde etrafına bakıyordu, sıkıldığı belliydi. Montfaucon'un da gözleri başka yerdeydi. "Sancia Vasey bu gece özellikle hoş görünüyor," dedi.

Sancia, elbisesine uyan ipek menekşelerin yanında durarak Conor'a ve diğerlerine baktı ve göz kırptı. Göz kapakları gümüşe boyanmıştı, göz kırpışı mum ışığında bir bıçak gibi parladı.

"Görüyorum ki Raimon'ı unutmaya başladın bile Montfaucon," diye belirtti Conor düz bir sesle.

"İkimiz için de bunu isterdi," dedi Montfaucon ve dönen sarı bir bulut gibi uzaklaştı. Biraz sonra Falconet de onu takip ederek büyük bir pencerenin mazgalında zar oynayan bir grup genç soyluya doğru ilerledi.

Kel, Conor'a alaycı bir yorum yapmak niyetiyle döndü ancak kelimeler dudaklarında donup kaldı. Gremont kocaman sırıtarak onlara doğru yaklaşıyordu. Kel, yakından bakınca daha kalın görünen boynunun etrafından sarkan kalın bir zincir ve ucunda göz kırpan bir yakutla süslenmiş gösterişli madalyonu görebiliyordu.

"Conor," dedi gür bir sesle, Conor ona neredeyse belirsiz bir hoşnutsuzlukla bakarken. "Monsenyör demek istedim yani." Gremont kıkırdadı. "Özür dilerim. Seni en son gördüğümde on yaşındaydın ve Kraliçe Bahçesi'ndeki çeşmeye düşmüştün."

"Sanırım sarhoştum," dedi Conor hoş bir şekilde. "O dönem sık sık sarhoş olurdum."

Gremont şaşkın bir şekilde tekrar kıkırdadı. "Şey. Gençlik vahşilik devridir."

"Bazılarımız hâlâ genciz," dedi Conor. "Zaman zalim bir efendi, değil mi Gremont? Ve sen de Castellane'den epeydir uzaktın."

"Sevgili şehrim," dedi Gremont. "Beni çok güzel karşıladı."

"Güzel olmalı," dedi Kel, "seni bu kadar uzun süre uzak tutan her neyse, halledilmiş olması yani."

Gremont elini salladı. "Prens'in dediği gibi gençlik şakaları işte. Bütün bu yaygaranın neyle ilgili olduğunu hiç anlamadım. Bu günlerde bir erkeğin iyi vakit geçirmek için nereye gidebileceğini soruşturuyordum. Labirent'teki İnci hâlâ açık mı? Oldukça ilginç bir yerdi."

"Ah, hayır," dedi Cabrol. "Bugünlerde gidilecek tek yer Caravel."

Gremont tatsız bir şekilde sırıttı. "Caravel'i bilmiyorum. Belki de yakında hep birlikte gideriz. Evlilik hapishanesinin kapıları üzerime kapanmadan önce." Yüksek sesle güldü. Kel elini yumruk yaptı. Gremont'un bir şekilde Caravel'in kime ait olduğunu kesinlikle bildiğinden ve onu ezmeyi düşünmekten özel bir zevk aldığından emindi. "Ve sen Monsenyör," diye ekledi Gremont Conor'a. "Yaklaşan nikâhın için tebrikler. Anjelica Iruvai'ın güzelliğine dair söylentiler Taprobana ve Favár'a kadar ulaştı."

"Şu anda Malgasi'de pek popüler olduğumu sanmıyorum," dedi Conor hafifçe.

"Ah, Malgasi hayran stratejisi işte, Monsenyör ve Kutani ile aynı çizgide olman ustalık eseriydi. Ayrıca şu anki haberlere göre, Elsabet Belmany, Gelstaadtlı Floris ile evlenmeyi düşünüyormuş."

Conor ve Kel bakıştılar. Malgasi Büyükelçisi'nin Conor'ın Malgasi tahtının varisi Elsabet ile evlenmesini talep etmesinin üzerinden çok da zaman geçmemişti.

"Ne kadar ilginç," dedi Kel. "Adamın uzun boyu ve kızın vahşi güzelliği ile korkunç bir yavru doğuracakları kesin."

Conor gülümsemesini gizledi. Leydi Alleyne'in sesi odanın diğer ucundan yankılandı. "Artal! Artal, bir dakika buraya gelebilir misin?"

Gremont tereddütlü görünüyordu. Conor'ın yanında kalmayı tercih ettiği açıktı, Conor ona gülümsedi. "Git hadi," dedi. "Ben de odanın diğer ucuna, Sör Marchbolt'a sağlık durumunu sormaya gideceğim."

Gremont şaşkın görünüyordu. "O ölmedi mi?"

"Endişelenmek için bir sebep daha," dedi Conor ve uzaklaştı.

Gremont, Prens'in varlığından yoksun bir şekilde, Kel ve Cabrol'a gülümsedi. "Seni hatırlıyorum," dedi. "Prens'in yabancı kuzenisin. Anjan ya da öyle bir şeydi. Ve sen," Cabrol'a doğru başını salladı, "yanılmıyorsam Boya İmtiyazı'nın yeni sahibisin, değil mi?"

"Doğru," dedi Ciprian. "Umarım sonuncusuna fazla bağlı değildin."

Gremont homurdandı. "Kesinlikle hayır," dedi "ama umarım beni mazur görürsün. Müstakbel kayınvalidem beni çağırıyor."

"Şey," dedi Ciprian, Gremont oyalanmasına sinirlenerek yelpazesini şakırdatan Leydi Alleyne'e katılmak için odanın diğer tarafına doğru ilerlerken. "Çok çekici görünüyor. Elbette güzel Antonetta, evliliği hapishane olarak gören bir kocayla eşleşmekten memnun olamaz."

Koca. Kel midesinin bulandığını hissetti ancak bir şey söyleyemeden önce ölmekte olan bir kuğunun insanlık dışı feryadı odada yankılandı. Herkes sesin geldiği sahneye bakmak için döndü.

Kel de döndü. Perdeler açılmıştı ve sahnede üç müzisyen duruyordu. Biri viyola, diğeri kornet tutuyordu, üçüncüsünün elinde *lior* vardı ve tellerini ayarlıyordu, bu da az evvelki o korkunç, tiz sese neden olmuştu. Herkesin baktığını fark eden müzisyen neredeyse enstrümanı düşürecekti ancak Kel'in bakmasının nedeni bu değildi.

Sahnedekilerin hepsi Alleyne üniforması giymiş olan müzisyenlerin Jerrod, Merren ve Ji-An olmasıydı.

Jerrod

Antonetta Alleyne'in nişan partisinde müzisyenmiş gibi davranmaya zorlanmasından iki gün önce Jerrod, Yulan Yolu'ndaki Yu-Shuang Erişte Dükkânı'nda bir suç muhbirine yarım kron verdi.

Jerrod, küçük adamın kapıdan dışarı fırlamasını yorgun gözlerle izledi. Adam Eskici Kral'ın her zamanki muhbirlerinden biri değildi ama ünlü korsan Laurent Aden'ın kıyı boyunca bir deniz mağarasında saklandığı haberini getirmişti. Bu Jerrod'a göre, orta derecede ilginç bir bilgiydi. Acil değildi ama Andreyen'ın daha önce haberi olmamışsa bilmek isteyeceği bir şeydi. Eskici Kral geçmişte Aden ile çalışmıştı ve Jerrod'ın bildiği kadarıyla, onu şu anda da faydalı bulabilirdi.

Jerrod, her pazar öğleden sonra dört saat boyunca Yu-Shuang Erişte Dükkânı'nda her zamanki standında olmayı severdi. Kimin geleceğini asla tam olarak bilemezdi ama Eskici Kral, vaktini boşa harcamayan bilgiler için ona iyi para ödüyordu. Bu raporları toplamak ve bunların ne kadar faydalı olduğunu değerlendirmek her zaman Jerrod'a düşüyordu. Ji-An herkesi korkutuyordu ve Merren bireysel hikâyelerle çok ilgileniyordu o yüzden muhbirleri saatlerce konuştururdu. Jerrod, Merren'ı düşünerek hafifçe gülümsedi sonra birisi beklenmedik bir şekilde karşısındaki masaya oturduğunda şaşkınlıkla irkildi.

Jerrod şaşırmaktan nefret ederdi. Merren'ı düşünmek konsantrasyonunu bozmuştu.

"Jerrod," dedi yeni gelen. "Uzun zaman oldu."

Jerrod karşısındaki yüzü çukurlarla dolu, iri adama dikkatle bakınca kalbi sızladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Kaspar," dedi. "Prens'in kuzenini bıçakladıktan sonra kasabayı terk ettiğini sanıyordum."

Kaspar'ın keyifsiz olduğu açıkça belliydi. "Bir süre Jahan'da sakinleştim ama şimdi geri döndüm." Masanın üzerinden buruşuk bir kâğıt parçasını kaydırdı. "Sana bir mesaj."

Jerrod kâğıdı açtı. Sıkışık harfler, birinin el yazısını açıkça gizlemeye çalıştığını gösteriyordu. *Sana yakında ihtiyacım olabilir. Hazır ol ve Maeva, Bron ve diğerlerine de hazır olmalarını söyle.*

Notun altında büyük harflerle basılmış bir imza vardı.

PROSPER BECK.

BÖLÜM ALTI

Lin

Lin zaten kötü bir ruh hâlindeydi.

Antonetta'nın onun için çağırdığı at arabası, gül ve altın renginde meşaleler taşıyan uşaklarla çevrili Alleyne malikânesinin önüne yanaştı. Uşaklar Lin'in arabadan inmesine ve partiye giden yolda önünü aydınlatmaya o kadar hevesliydiler ki Lin de telaşlanıp Mariam'ın şalını arabada unutmuş, şal muhtemelen araba koltuğunun arkasında buruşuk bir vaziyette kalmıştı.

Balo salonuna girene ve etraftaki soyluların gözlerinin kendisine doğru döndüğünü görene kadar şalı unuttuğunu fark etmedi bile. İnsanların bakışları, bir parça leşin yenecek kadar ölü olup olmadığını merak eden akbabaların bakışları gibi yarı aç, yarı meraklıydı.

Aralarından sadece birkaçını tanıyordu. Lupin Montfaucon ve mor elbiseli genç bir kadınla sohbet eden keskin yüz hatları olan yakışıklı Joss Falconet. Montfaucon sinirlenmiş görünüyordu. Antonetta'nın annesi Leydi Alleyne, kalın boynuna zincirli ve

gösterişli bir kolye takan bir adamla gülüşüyordu. Lin gözlerini kıstı, bu kolye çok ilginçti. Gerçekten çok ilginçti ama adam o an arkasını dönünce Lin'in kolyeyi görmesi imkânsızlaşmıştı.

Bu arada, Lin'in *görmediği* üç kişi vardı. Prens. Kel. Ve en şaşırtıcı olanı, Antonetta.

Onu buraya davet eden Antonetta idi, bu yüzden yapılacak ilk mantıklı şey onu bulmaktı. Çenesini havaya kaldırdı ve sırtının büyük bir kısmının açıkta olduğunun farkında olarak balo salonundan geçti.

Odanın yarısına gelmişti ki yükseltilmiş ahşap bir sahneye yaslanmış olan Kel'i gördü. Sahnede, beceriksizce müzik aletlerini kavrayan Merren, Ji-An ve Jerrod vardı. Lin kendini tutamayarak tam bakmak için durmuştu ki isminin alçak sesle fısıldandığını duydu.

"Lin. *Lin.* Benim."

Arkasını dönerek kalabalığı taradı. Tanıdığı hiç kimse duyulabilecek mesafede görünmüyordu. Joss Falconet, parlayan siyah gözleriyle ona göz kırptı ama çok uzaktaydı ve ayrıca duyduğu ses bir kadına aitti.

"*Lin.* Perdenin arkasındayım."

Lin döndü. "Antonetta?" Arkasındaki duvara asılı ağır fildişi perde, sert rüzgârda hışırdıyordu. Lin, perdenin arkasına eğilmeden önce kendisini izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına hızlıca bir göz attı.

Kendini biraz gülünç hissediyordu ama perdenin arkasında tahmin edebileceğinden daha fazla yer vardı. Perde duvardan sertçe sarkıyor ve ağır kumaşla desenli ipek duvar kâğıdı arasında dar bir tünel oluşturuyordu. Tünelin yarısında Antonetta vardı, sırtı duvara dönüktü. Koyu gül rengi ipek bir elbise giymişti. Elbisesi o kadar dardı ki Lin onunla kıyaslandığında kendisini oldukça sade hissetti. Elmaslardan oluşan bir ağ saçlarını tutuyor ve boynunun etrafında yakutlardan yapılmış olan gerdanlığın

uçlarındaki damlalar, belindeki altın bir kemere bağlanıyor ve vücudunun üst kısmını bir tür ışıltılı kafes gibi sarıyordu.

"Ne *yapıyorsun*?" diye fısıldadı Lin ona daha da yaklaşarak. Perdenin altından terliklerinin göründüğünden emindi. "Bu senin nişan partin!"

"Şey, ben partide olmak istemiyorum," dedi Antonetta isyankâr bir şekilde. "Ondan nefret ediyorum, Lin." Lin'in kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu. "Gremont korkunç biri. Magali'ye tokat attı, kız şu an bir yerlerde ağlıyor ayrıca annemle flört ediyor ve Puggle'ı tekmeledi."

"Puggle mı?"

"Marivent'teki ahırın kedisi." Antonetta başını iki yana sallayınca saçındaki elmaslar yağmur damlaları gibi parladı.

"Yine de bütün gece burada saklanamazsın," diye belirtti Lin.

"Biliyorum. Annem beni arıyor. Leziz bir böcek arayan kuş gibi her yeri gagalıyor." Antonetta kasvetli görünüyordu. "Gremont ile evlenmek zorundaysam, onunla evlenmek zorundayım demektir. Ama bunun için mutluymuşum gibi davranmamı beklemesi çok fazla. Herkesin... Herkesin önünde."

Herkesin mi? diye merak etti Lin. Antonetta kekelemeden önce belirli bir isim söylemek üzere olduğundan oldukça emindi.

"Adam benimle sanki bir çocukmuşum gibi konuşuyor," diye devam etti Antonetta. "Ve bana bakış şekli— Iyy!" Titredi. "Bu kolyeyi bana Taprobana'dan getirmiş. Takmam için ısrar etti. Bence bir boğaz kesiğine benziyor, sence de öyle değil mi?"

"Bence," dedi Lin, "eğer onunla evlenmek istemiyorsan, hemen annene söylemelisin."

Antonetta iç çekti. "Fikrini değiştirmez. Gremont ona ipek üretimini devretmesi karşılığında en az bir düzine çay tarlasını vereceğine dair çoktan söz verdi bile. Bu, İpek İmtiyazı'nın kasasına binlerce kron daha girmesi anlamına geliyor. Bununla kıyaslanınca başka birinin ne sunabileceğini hayal bile edemiyorum."

Leydi Alleyne kızını satıyor, diye düşündü Lin iğrenerek. "Ama senin ne kadar perişan olduğunu bilse, planını değiştirird—"

"Değiştirmezdi. Ayrıca, bu onun planı olarak başlamış olabilir ama benim de planlarım var." Antonetta'nın gözleri bir an için kedi gibi parladı. "Ama Gremont oyunu değiştirmeye çalışıyor."

Lin şaşkına döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Antonetta başını iki yana salladı. "Beni sakinleştirebilecek bir şeyin var mı?"

"Ah— Çantamı getirmedim. Ve dürüst olmak gerekirse bir kadeh sert şarap önerebilirim. Burada kal, sana bir tane getireyim."

Partiye gizlice geri dönmek, perdenin arkasına gizlice girmekten daha kolaydı. Saklandığı yerden etrafı süzen Lin, herkesin sahnedeki müzisyenlere baktığını gördü. Dikkatlerinin dağılmasından yararlanarak partiye geri döndü ve her biri yarıya kadar soluk kırmızı sıvıyla dolu, narin kadehlerin olduğu bir tepsi tutan hizmetçiye doğru yürüdü.

Tam bir tane almıştı ki arkasından bir ses, "Seninle tekrar görüşmek ne güzel," dedi.

Arkasını dönünce tanıdık bir genç adam gördü. Koyu kızıl saçlar, siyah gözler. Dudaklarının kenarı acı bir şekilde kıvrılmıştı.

"Ciprian Cabrol," dedi Lin. Limandaki Roverge gemisini havaya uçurmayı planladığını Ciprian'dan duymuştu. Lin'in Sault'u Tanrıça olduğuna ikna edebilmesi de aslında Ciprian sayesinde olmuştu... Çünkü yangını, patlamayı tahmin etmemiş miydi? Alev onun emriyle gelmiyor muydu?

Ancak Ciprian'ın bunu bilmesi için hiçbir sebep yoktu.

"Ne kadar ilginç," dedi adam. "İlk tanıştığımızda senin kim olduğunu fark etmemiştim— Bensimon'un torunu. Hiç belli etmedin."

"O sırada önemli gelmemişti. Ve ikimizin de nerede olduğu düşünülünce..." Eskici Kral'ın köşkünde. Ciprian patlayıcı siyah toz, Lin ise yasa dışı büyü arıyordu.

"Gerçekten," dedi adam. "İkimizin de saklaması gereken bir sır."

"Sanırım en azından seni tebrik etmeliyim," dedi Lin. "Artık Boya İmtiyazı senin elinde. İstediğin şeye sahipsin."

Adam ona gözlerini kısarak baktı ve Lin, iyi saklasa da onun oldukça sarhoş olduğunu fark etti. "Hem de tam istediğim şeye," dedi, "ama istediğim şekilde değil. Tepe'de yaşamanın özgürlük olacağını sanırdım ama başlı başına bir hapishaneymiş. Sana pençelerini bir kere geçirdiler mi sıkmayı asla bırakmıyorlar."

Lin gözlerini kırpıştırdı. "Kim? İmtiyazlı Aileler mi?"

Ama Cabrol cevap vermedi. Sanki zihnini temizlemek ister gibi başını iki yana salladı ve dikkatlice kalabalığın içine doğru yürüdü.

Çok garip, diye düşündü Lin ve perdeye, Antonetta'nın yanına geri gitmek niyetiyle döndü. Ama arkasına bakmamıştı, birine çarptı ve şarabı ince bir ipek gömleğin üzerine döktü.

Eli ağzına gitti. "Ah— Çok üzgünüm. Ben—"

"Prensini selamlamanın oldukça ilginç bir yolu, Lin Caster," dedi korkunç derecede tanıdık bir ses.

Özür olarak söylemeyi planladığı her ne varsa söyleyemeden kaldı. Başını kaldırıp bir çift soğuk, gri göze bakarken yüreği sızladı.

Bu Prens Conor'dı.

KEL

Kel daha sonra, Alleynelerin balo salonundaki sahneye panik içinde koştuğunu hatırlayacaktı ama aslında odanın içinde amaçsızca dolaşmak için elinden geleni yapmış ve pek dikkat

çekmemişti. Yolda Turan heykelinden bir kadeh yeşil şarap kapıp perdelerden birkaçına hayran kalmış, sonra sahnenin kenarına doğru kaymıştı.

"Merren," diye tısladı. "*Merren.* Ne *yapıyorsun?*"

Merren sıçradı. Belli ki Kel'in yaklaştığını fark etmemişti, *lior*uyla oynamakla meşguldü. En azından artık korkunç sesler çıkarmıyordu. Sonuç olarak toplanan soylular sahnede olan bitene karşı ilgilerini kaybetmiş ve içkileriyle eğlencelerine geri dönmüşlerdi.

Merren diz çöktü ve enstrümanla oynuyormuş gibi yaptı. Kel, Ji-An ve Jerrod'ın ona baktığını gördü. Jerrod, gümüş maskesini yarı yarıya gizleyen altın ketenden kapüşonlu bir tunik giymişti. Gül rengi ipek bir ceket ve pantolon giymiş olan Ji-An, viyolonunu gayretle incelemeye geri döndü.

Merren cevap verirken gözlerini *lior*dan ayırmadı. "Sana biraz fazladan para kazanmaya çalıştığımızı söylesem?"

"Andreyen o kadar mı az ödüyor?" diye homurdandı Kel. "Pek inandırıcı gelmedi ve sen de bunu biliyorsun."

"Gizemli Magali'yi görmek istedik," diye itiraf etti Merren. "Jerrod'ın Labirent'ten tanıdığı kişi olduğundan emin olmak için. Alleyneler için çalışan Magali olup olmadığından, bu gece burada olur diye düşündük." Kalabalığa baktı. "Onu gördün mü?"

Kel ona sert bir ifadeyle baktı. "Eskici Kral'ın ajanlarının Tepe'de olmaması gerekmiyor mu?"

"Buraya gelmemizi Andreyen istemedi," dedi Merren soluk altın rengi saçları yüzüne düşerken. Saçlarını geriye itti. "Bu bir bilgi toplama görevi, hepsi bu."

"Eh, onu görmedim," dedi Kel. "Antonetta nereye giderse Magali de onu takip eder ama Antonetta'yı da görmedim. Kimi gördüm biliyor musun? Artal Gremont'u."

Merren hâlâ Kel'e bakmıyordu ancak *lior*uyla beceriksizce uğraşırken acı dolu bir tını çıkardı. "Beni tanımaz," dedi. "Çok uzun zaman oldu. Sanırım beni sadece bir kez gördü zaten, o da bir arabanın penceresinden."

"Yine de onunla aynı yerde olmak..."

Jerrod sözünü kesti. "Eğer Demoselle Alleyne'i arıyorsan," dedi, "o perdenin arkasında."

Yakındaki bir duvarda asılı duran buruşuk fildişi ipekten perdeyi işaret etti. Kel, bunun balo salonundan bir çıkış kapısını gizlediğini düşündü. Jerrod'a kaşlarını çattı.

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bir süredir oradaydı," dedi Jerrod ancak Kel'e değil, Merren'ın eğik kafasına bakıyordu.

Kel tartışmayı düşündü ancak bunun bir anlamı yok gibiydi. Zaten sahnede çok uzun süre kalmıştı, yakında meraklı gözleri üzerine çekecekti. Ayrıca, Jerrod'ın inatçılığı meşhurdu ve Kel'in bu aşamada üçünü de görevlerini bırakmaya ikna etmesi mümkün değildi.

Ayrıca Kel uzaklaşırken kendi kendine Antonetta'ya olan ilgisinin, Jerrod, Ji-An ve Merren'ın başını belaya sokacakları şüphesinden daha güçlü olduğunu itiraf etti. Hâlâ dolu olan şarap kadehini bir altın tozuyla kaplanmış masanın üzerine koydu ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için hızlıca etrafına baktıktan sonra kıvrımlı perdenin arkasına eğildi.

İlk başta onu göremedi perde kalındı ve ışık loştu... Ama parfümünün kokusunu alıyordu. Lavanta ve bal. Perde ile duvar arasındaki tünelde daha da derine doğru ilerledi ve işte oradaydı, ona bakmak için dönmüş, gözleri kocaman açılmıştı.

"Ah," dedi Antonetta sesini alçaltarak. "Seni Lin sandım." Kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsun?"

Kel bir anlığına konuşamadı. Kızın bakışları onu bir bıçak gibi kesiyordu. Alleyne Aliesi'nin koyu gül renginde, vücudunu

bir sevgilinin elleri gibi tutan dar kesim bir elbise giymişti. Saçlarının üzerinde elmaslarla işlenmiş parıldayan altından bir ağ vardı ve gözleri, göz bebeklerine damlattığı damla ile gözleri elmasa dönüşmüştü. Boğazının etrafında yakutlarla süslenmiş altın bir *kolye* vardı ve kolyenin altın zincirleri belindeki kemere bağlanmıştı. Bu zincirler Kel'e, ipek elbisenin yakasından gözüken göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkarmak için takılmış gibi geldi. Onu çıplak, üzerinde sadece yakut kolyesiyle banyodan çıkarken hayal etmekten kendini alamadı, tıpkı Su Tanrısı Aigon'u baştan çıkarmak için denizden yükselen Tanrıça Cerra gibi.

"Dedim ki," diye fısıldadı Antonetta, "burada *ne yapıyorsun*? Lin mi sana yerimi söyledi?"

"Onu hiç görmedim bile," dedi Kel kapalı alanın loşluğundan memnun bir şekilde. Bunun ifadesini gizlediğini umdu. "Ve ben de sana aynısını sorabilirim. Eminim bu partiye daha... Görünür bir şekilde katılman gerekiyordur."

Kız ona dik dik baktı.

"Tahmin edeyim," dedi Kel. "Gremont ile evlenmeye razı olmuştun. Ama şimdi o burada olduğuna göre, aslında ne kadar korkunç biri olduğuyla yüzleşmek zorunda kaldın. Ne yazık ki evliliğinin geri kalanını bu perdenin arkasında saklanarak geçiremezsin."

"Bu kadar emin olma. Bu çok güzel bir perde."

"Antonetta—"

"Şşşt." Kız parmağını karmin pembesi boyalı dudaklarına götürdü. "*Sessiz ol.*"

Kel sesini alçaltı, bu da kıza sesini duyurmak için daha da yaklaşmasına neden oldu. Lavanta ve bal kokusunu içine çekti. "Ana. Gremont ile evlenmek zorunda olduğunu söylüyorsun. Bu konuda başka seçeneğin olmadığını söylüyorsun. Ama *seni tanıyorum*," dedi neredeyse vahşi bir güçle. "Son on yılı yalan

söyleyip gülümseyerek geçirdin. Her nefesinde. Şimdi numara yapmanı engelleyen ne? Neden saklanıyorsun? Sen hiçbir şeyden saklanmazdın."

Kızın elmas gibi göz bebekleri bir an için parladı. "İstediğinde zalim olabiliyorsun, Kel Anjuman."

"Gremont kadar değil."

"Gerçekten bilmek mi istiyorsun?" Sözcükleri dişlerinin arasından tıslayarak söyledi. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey... *Hiçbir şey* olmasa bile mi?"

"Evet," dedi Kel. "Söyle."

Antonetta, "Gremont nişan şartı olarak, kendisine ilk gece hakkı verilmesi konusunda ısrar etti," dedi. "Evliliğimizin tamamlanmasına tanıklık edecek birileri olması konusunda."

Kel hiçbir şey söylemedi ama duvara yaslanmak için elini uzattı.

"On bir kişi de bizi izleyecekmiş," dedi Antonetta. "Diğer tüm imtiyaz sahipleri."

Kel, ağzı asitle doluymuş gibi, "Bu barbarlık. Bunu istemeye hakkı yok," dedi.

"Hakkı var," diye fısıldadı Antonetta ve Kel, kızın Caravel'deki sözlerini hatırlamaktan kendini alamadı. *Sen benim babam, kardeşim ya da sevgilim değilsin. Bu konuda hiçbir söz hakkın yok.* Belki de bu yüzden ona bunları söylüyordu. Çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu, kimseye hiçbir şey söyleyemezdi.

"Yüz yıldır kimse Yasa'yı uygulamadı ama bu hâlâ bir Yasa." Yıllar boyunca kızın sesini pek çok farklı tondan duymuştu. Mutlu, hayal kırıklığına uğramış, öfkeli ve yapmacık şekillerdeki aptal ses tonlarını duymuştu ama hiç bu kadar... Düz olduğunu duymamıştı. "Evlendikten sonra ona ait olacağım ve o beni istediği şekilde sergileyebilir."

"Ana. Ya sana zarar verirse?" dedi Kel sonunda en derin korkusunu dile getirerek. "Acı çektirmeyi seviyor..."

Antonetta ona bakmak için başını kaldırdı. Gözlerindeki parıltı— Kesinlikle gözyaşıydı? Ya da belki sadece çiçek damlalarıydı? "Bana şiddet uygulamaz. Yasaları biliyorsun. Onu Judicia'ya götürebilirim. Tekrar sürgüne gönderilme riskiyle karşılaşır," diye ekledi. "Hayır. Bana fiziksel acı çektirmesinden endişelenmiyorum."

"Başka türde acılar da var," dedi Kel. "Seni aşağılamak ve kontrol etmek ister..."

"Bunun farkındayım." Kız soğuk mavi gözlerini Kel'e dikti. "Bunun üstesinden gelebilirim. Ayrıca... Sen bu konuda ne *yapabilirsin ki* Kel?"

Kel asidin içine batırılmış bir bıçak yan tarafına derin bir şekilde saplanmış gibi hissetti. Gözle görülür şekilde irkildiğini sandı.

Onu öldürürüm, diye düşündü Kel. Gece yarısı yatak odasına süzülür ve Antonetta'nın yakut kolyesi gibi adamın boğazına kocaman, kızıl renkte patlak bir yarık açardı. Antonetta onun Kılıç Kapan olduğunu bilmiyordu, neler yapabileceğini bilmiyordu. Kapasitesinin ne olduğunu bilmiyordu.

Ve Kel, ona söyleyemezdi. Sadece ona yarı yorgun bir şekilde, sanki kendisine yardımcı olabileceği bir dünyayı hayal edemiyormuş gibi bakmasına katlanmak zorundaydı.

Antonetta'nın yanından ayrıldığını hatırlamıyordu. Bir an perdenin arkasında onunlaydı ve bir an balo salonundaydı, şenlik sesleri kulaklarına silah gibi hücum ediyordu. Kuğu pelerini içinde koyu tüylü bir kuşa benzeyen Conor'ı gördü. Kızıl saçlı zayıf, güzel bir kızla derin bir sohbete dalmıştı. Kel uzaktan kızın Lin olduğunu fark etti. Bu gece burada olacağını bilmiyordu ve ifadesine bakılırsa Conor da bilmiyordu.

Dans sırasında odada daha fazla insan kurmalı bebekler gibi hareket ediyordu. Sahneye doğru yolu açtı, üç "müzisyen" bir şeyler çalıyordu, ses düzensizdi ama beklediği kadar kötü değildi.

Merren yaklaşırken ona baktı ve yüzünde bir şey görmüş olmalı ki Kel sahnenin kenarına vardığında *lior*uyla beraber diz çöküp soru sorar gibi Kel'e baktı.

"Jerrod'ın veya benim sana Gremont'u öldürmenin tehlikeleri hakkında söylediğimiz her şeyi unut," dedi Kel sesi alçak ama şaşırtıcı derecede kararlıydı. "Hadi git ve öldür onu."

Merren hiç şaşırmamıştı. Ancak rahatlamış görünüyordu. "Bunu söylediğin için çok mutluyum." Bir nefes verdi. "İşe bak, şarabına çoktan zehir koydum bile."

LİN

Lin olduğu yerde donup kaldı. Parti sanki kayboluyormuş, Lin partiden uzaklaşıyormuş gibi sesleri uzaktan duyuyordu. Mırıltılı sesler ile renkler bulanıktı ve bu bulanıklığın ortasında, ipek gömleğinin önüne şarap dökülen Prens Conor ile tek başına duruyordu.

"Sanırım," dedi Conor, "Tanrıça tarafından kutsandım. Bu törensel mi yoksa sadece kişiliğimle ilgili bir yorum mu?"

Sesi. Lin onun *sesini* unutmuştu. Tıpkı bir kedinin dili gibi aynı anda hem sert, hem de yumuşak olduğunu. Conor siyah tüylerden oluşan bir pelerin giymişti, pelerin boynundaki zambak şeklinde oyulmuş gümüş bir broşla tutturulmuştu. Bir hikâye çarkçısının masalından çıkmış, sanki büyülü olması gereken bir giysi gibi duruyordu. Saçları da pelerinin tüyleri gibi simsiyahtı ve alnına dalgalar hâlinde dökülüyordu. Yüzü hatırladığından daha zayıftı, şu an ona bakan koyu gri baskın gözleri kömür karası kirpiklerle çevriliydi.

Onun güzel biri olduğunu biliyordu ama bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordu. Ürkütücüydü ama bu kadar ürkütücü olduğunu daha önce fark etmemişti.

Bir şekilde konuşmayı başardı. "Şanslısın," dedi, "o kadar çok mücevherle kaplısın ki kimse şarap lekesini fark etmeyecektir."

Aslında gömleği siyahtı. Şarap lekesi aslında kan gibi değil, daha çok koyu bir leke gibi duruyordu ve ıslanan bölge tenine yapışmıştı. Conor tek kelime etmeden uzandı, boş kadehi Lin'in elinden aldı ve yakındaki küçük bir masaya koydu.

Odayı saran renkler ve sesler geri gelmeye başlamıştı. Müzik çalıyordu. Tatlı ama uyumsuz bir melodiydi. Müzisyenler daha önceden prova yapmamışa benziyorlardı ancak partiye gelen kalabalık çiftler hâlinde bir araya gelmeye başladı ve dans başladıkça kahkahalar yükseldi.

Prens'in arkasını dönüp gitmesini bekledi. Ama o bunun yerine elini uzattı. "Benimle dans et," dedi.

Lin'in ağzı kurudu. "Ama— Herkes bizi görecek."

Conor sabırsızlanmışa benziyordu. "Eee? Sen Danışman'ımın torunusun. Kimse bunu sorgulamaz. Konuşacak konularımız olduğunu varsayarlar."

Lin yine de geri çekildi. "Öyle mi? Konuşacak konularımız mı var?"

Conor hiçbir şey söylemedi, sadece olduğu gibi elini uzatmış vaziyette bekledi. Lin eğer kabul etmezse, insanların gerçekten onlara bakacaklarını fark etti. Castellane Prensi ile dansı kimse reddetmezdi.

Elini uzattı. Conor hemen elini avucunun içine aldı. Tutuşu dikkatliydi, yüzüklerle ışıldayan uzun parmakları soğuktu. Onu daha da yakınına çekti ve dans etmeye başladılar. Lin adımları bilmiyordu ama Prens— *Conor, ona Conor demeni istedi.* Conor belli ki biliyordu.

"Rahatla," diye mırıldandı Conor. "Dans edebildiğini biliyorum."

Lin yüzünün kızardığını hissetti. En son burada yani Tepe'de dans ettiğinde, dans eden tek kişi oydu. Dans sırasında Tanrıça Adassa'nın hikâyesini anlatırken Conor onu alev gibi yanan bakışlarla izlemişti. Bunun vücudunu nasıl yaktığını, nasıl daha çılgınca dans etmesini sağladığını hatırladı; sanki isyanını, öfkesini vücudunun her hareketiyle ona gösterebiliyormuş gibi.

Bütün o cesareti nereye gitmişti? Başını geriye yasladı, Conor'a dik dik baktı. Etraflarındaki çiftler müziğin ritmiyle dönüyorlardı. "Parlayan Galeri'deki trajediyi duyunca çok üzüldüm," dedi Lin. "Küçük Prenses..."

"Zalimce davrandığım küçük kız. Biliyorum. Söylemene gerek yok. Bunu şehirde, sokaklarda zaten söylüyorlar. Hikâye çarkçıları bununla ilgili bir sürü şey anlatıyor. *Eli Kanlı Prens* gibi şeyler." Sol elini kaldırdığında yüzükleri, küçük kızıl noktalar gibi parladı. "Belki onlar da senin gibi benim sorunlu bir insan olduğumu anlamışlardır."

Kendi sözleri, Lin'e sarf edilmişti.

Bence sen sorunlu birisin. Sanırım bu senin hatan değil.

Söylediklerinden nasıl pişman olduğunu düşündü ve Conor'ın, kendisini unuttuğu gibi bunu da unutmuş olmasını umdu. Ama sesindeki soğukluk, Detmarch'ta hayal ettiği karlar gibiydi. Büyükbabası bir keresinde ona kışın hava solumanın, nane yaprağı yağı yutmaya benzediğini söylemişti. Yakıcı bir soğuk.

Benden nefret ediyor, diye düşündü Lin kasvetle ve neredeyse tökezleyecekti, dansın bir sonraki adımı onu hazırlıksız yakalamıştı. Ama Conor onu tuttu, serbest elini beline koydu, uzun parmakları kıvrılıp sırtındaki çıplak tene değdi.

Lin, onun nefesini tuttuğunu duydu. Parmakları, tenine değen ateş değnekleri gibiydi. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar yoğun hissetmediğini düşündü.

Seni öptüğü zaman hariç. Onun için acı çektiğin zaman. İstediği her şeyi yapmasına izin verdiğin zaman.

Bu düşünceyi aceleyle uzaklaştırdı. "Öfkelisin," dedi. "Ama benim küçük Prenses hakkında ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan, senin ona zalimce davrandığını düşünmen."

Conor'ın dudağının köşesi kıvrıldı. Tiksinti miydi? Neşe mi? "Mayesh gibi konuşuyorsun," dedi Conor. "Ve ona şöyle derdim. İç gözlem yapma lüksüm yok. Önemli olan, İmtiyaz Konseyi'nin benim hakkımda ne düşündüğü, Castellane halkının benim hakkımda ne düşündüğü ve yurt dışındaki düşmanlarımızın benim hakkımda ne düşündüğü. Bir lider olmak hakkında yakında öğreneceğin şey Tanrıça, bizlerin ssadece halkının umutları ve korkuları, hayalleri ve çaresizlikleri için bir araç olduğudur. *Senin* ne istediğin önemli değildir."

"O yüzden mi beni dansa kaldırdın?" dedi Lin, Conor onları döndürürken. Diğer çiftlerin farkındaydı. Bazılarını tanıyordu, örneğin Antonetta ve yakında kocası olacak kişiyi. Antonetta sonunda perdenin arkasından çıkmıştı ve kocasıyla yan yana dikilmiş gergin şekilde duruyordu. Mor elbiseli kızla duran Lupin Montfaucon'u da tanıyordu. Ancak çoğunu tanımıyordu. "Liderlik hakkındaki düşüncelerini paylaşmak için mi?"

"Merak ettiğim için kaldırdım," dedi Conor. Sesi meraklı değil, sanki Lin'in söyleyebileceği hiçbir şey çok da önemli değilmiş gibi duygusuz geliyordu. "Senden yardım istesem, bana yardım eder miydin?"

Lin'in bakışları Conor'ın yüzüne kaydı. Ancak ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Eder miydim?" Sesi kısıldı. Her şeyi geride bıraktıkları için, tekrar onun yardımını isteyebileceğini hiç düşünmemişti. "Bir doktora mı ihtiyacın var?"

"Benim değil," dedi Conor. Belini daha sıkı tuttu ama Lin bunun farkında olduğundan bile şüpheliydi. Sanki ateşi çıkmış gibi Conor'ın kaslarının titrediğini hissedebiliyordu. Sanki ondan bu kadar nefret ederken yardımını istemek onu öldürüyormuş gibiydi. Kelimeler boğazına takılıyor olmalıydı.

Ama onu buna ne itmiş olabilirdi? Şaşkınlığı yüzünden, ona gizlice bakmayı unutup bariz bir şekilde baktı. Alnını saran gümüş halkaya, gözlerinin altındaki gölgelere, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlara. Yakasındaki tüyler, bir sevgilinin öpücükleri gibi çenesine değiyordu.

"Bir hekimin, ihtiyacı olan birini görmezden gelmesi doğru olmaz," dedi Lin yavaşça. "Ama şimdi başka sorumluluklarım var ve Prens'imin bana yasakladığı hiçbir şeyi yapmamalıyım."

"Ama ben senin—" diye başladı Conor, sonra sustu. "Ah. Exilarch'ı kastediyorsun. Mayesh, senin bir tanrıça olduğun iddiasını test etmek için yakında geleceğini söylemişti." Lin hafifçe irkildi zira Conor küçümser gibi konuşmaktan bile daha beter konuşmuştu. Soğuk bir reddediş. "Peki, iddianın yanlış olduğuna karar verirse, ne olacak?"

"Herhâlde benim için endişelenmiyorsundur?"

Conor bunun üzerine gülümsedi, ifadesi vahşi bir kurdun gülümsemesi gibiydi. "Senin için, hayır. Onun için, belki. Prensleri küçük parçalara ayırdığın konusunda onu uyaran oldu mu?"

"Eğer hakkımda böyle düşünüyorsan, neden yardımımı istiyorsun?"

"Bu iyi bir soru," dedi Conor. Kızı biraz daha yakınına çekti, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. Lin onun kokusunu içine çekti. Ten, deri ve misk kokuyordu. "Biliyorsun," diye fısıldadı, "*rica etmek* zorunda değilim."

Lin nefesini tuttu. Karın boşluğundaki ağrı artık neredeyse acıya dönüşmüştü. "Eğer sen—"

Müzik durdu. Conor onu hemen bıraktı ve geri çekildi. Az evvel dokunduğu yer Lin'e buz gibi geldi. "Gitmelisin," dedi kıza.

Her şeye rağmen Lin ona kaşlarını çatarak baktı. Kendini tutamadı. "Senin için gelmedim," dedi. "Beni Antonetta davet etti..."

"Olabilir ama sanırım büyükbaban seni kapıda bekliyor, Tanrıça." Hafifçe eğilerek kıza selam verdi ve kalabalığın derinliklerine doğru uzaklaştı.

Lin ona inanmadan kapıya doğru baktı ama işte oradaydı. Mayesh balo salonu girişinin yakınında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını Lin'e sabitlenmişti. Memnun görünmüyordu.

Kel

"Ne demek onu *zaten* zehirledim?" diye sordu Kel.

Merren, problemin ne olduğunu bulmak için beynini zorluyormuş gibi, dikkatle *lior*una baktı. "Ne anladıysan o demek. Düğün için kadeh kaldırılmasını bekle. Damat kadehine zehir koydum."

"*Merren*," diye tısladı Ji-An. "Sana ihtiyacımız var! Müzik çalıyoruz!"

"Plan yapmadığını sanıyordum..." diye başladı Kel ama Merren çoktan ayağa kalkmış, sahneye geri dönmüştü ve enstrümanını çalıyordu. Kel, Jerrod'ın sert bakışlarını yakaladı, sonra dönüp yükseltilmiş platformdan uzaklaştı.

Birkaç kişi, müzisyenlerden ne istediğini merak eder gibi ona baktı ama çoğu kendi işlerine o kadar dalmıştı ki Kel'i fark etmediler bile. Montfaucon ve Falconet, Sancia Vasey'i etkilemek için yarışıyordu. Sırtını ipek perdeli bir duvara yaslamış olan Cabrol'un bir elinde şarap şişesi vardı. Beatris Cabrol, Alonse Esteve ile dans ediyordu. Ve siyah tüylü peleriniyle Conor, Lin'le dans ediyordu. Kel gözlerini kıstı. Kadrilin basamaklarında hareket ederken bedenleri birbirine yakındı ama ikisi de mutlu

görünmüyordu. Ama kaçmak ister gibi de görünmüyorlardı. Görünmez bir ağla birbirine bağlanmış iki kişi gibilerdi, sadece kendilerinin görebildiği bir ağ ile. Sadece kendilerinin hissedebildiği bir şeyle.

Onları izleyen tek kişi Kel değildi. Ve Conor'ı herkesten daha iyi tanıyor olsa da aralarındaki gerginliği hisseden tek kişinin kendisi olduğundan da şüphe ediyordu. Leydi Alleyne gözlerini Prens'e dikmişti ve ağzı sıkı bir şekilde kapalıydı.

Derken Kel kadının yanındaki Antonetta'yı gördü. Artal Gremont'la birlikte duruyordu, soylu aileler ikili ve üçlü gruplar hâlinde onları tebrik etmek için yanlarına gelmişlerdi.

Kel olan biteni düşündü. İlk Gece, zehir, Antonetta'yı hapseden altın kafes... Kusmak istiyordu. Salondan dışarı fırladı ve oda boyunca uzanan bir balkona çıktı. Korkuluğa yaslanmadan önce ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Başı sanki çok fazla şarap içmiş gibi zonkluyordu. Balkon yerden sadece biraz yüksekteydi. Buradan, Castellane ve Sarthe arasında yükselen engebeli dağların ve aralarındaki tek yol olan Dar Geçit'in karanlık sınırlarını görebiliyordu.

"Kellian?"

Conor'ın sesi. Kel arkasını dönmesine gerek kalmadan kim olduğunu anlamıştı zira kendi sesi dışında dünyada en iyi bildiği ses buydu.

Conor taş korkuluğun yanına geldi. "Nereye gittiğini merak ettim," dedi. "Gösteriden mi sıkıldın?"

"Biraz dayanılmazdı," dedi Kel. "Yıllar Artal Gremont'u hiç değiştirmemiş gibi görünüyor."

"Değiştirmemiş," diye kabul etti Conor. Ellerini korkuluğa koydu. Yüzükleri ay ışığında parıldıyordu. Profili güzel ve keskin, duruşu gergindi. Bir şey onu rahatsız ediyordu. Lin'le dansı mıydı? Kel ona bunu sormayı düşündü ama Conor'ın ifadesindeki bir şey buna izin vermiyordu. "Exilarch'ı tanıyor musun?"

İlginç. "Evet. Ashkar halkının Prensi. Tanrıça'nın yerini alamadığı için sanırım her zaman bir prensmiş, asla bir kral olamamış."

"Aynen öyle. Exilarchların gravürlerini gördüğümü hatırlıyorum... Tarih kitaplarında. Büyük madalyonlu yaşlı adamlardı. Mayesh gibi." Conor yıldızlara baktı. "Tuhaf bir akşam," dedi. "Tepe'de evlilik bir kan sporu gibi, değil mi?"

"En çok da senin için," dedi Kel.

Conor neşesizce güldü. "Ama ben dünyanın en güzel kadınıyla evleniyorum. Duymadın mı? Hiç kimse bana acımamalı. Ve Castellane'in kasalarına altın akacak, barış olacak ve her şey yoluna girec—"

Kel, Conor'ın sesindeki acıya dayanamadı. "Ve sen her gece çığlık atarak uyanmaya devam edeceksin," dedi.

"Belki," dedi Conor. "Ama evliliğimden sonra bunu duymak için yanımda olmayacaksın."

Kel cevap veremeden arkalarından, kasıtlı bir şekillde ağır ağır gelen ayak seslerini duydu. Taşa basan botlar. Birisi yaklaştığını bilmelerini istiyordu. Falconet veya diğerlerinden birini bekleyerek döndü ama bunun yerine Jolivet'ı gördü.

Sert ay ışığında, Elçi'nin yüzü her zamankinden daha çok çökmüş gibi görünüyordu. Kel, Marivent'e ilk geldiğinde adamın saçları siyahtı şimdi neredeyse her yeri gri saçlarla kaplanmıştı. Üzerinde üniforması yoktu ama Saray renklerini giymişti. Kırmızı bir yelek, siyah bir pantolon ve elinde parlayan aslan yüzüğü. "Ona Prenses hakkında soru mu sordun?" dedi.

Jolivet'ın Conor'a hitap ettiğini anlaması Kel'in biraz vaktini aldı. Conor kaşlarını çattı. "Hayır. Başka şeylerden bahsediyorduk."

Jolivet onaylamayan bir tavırla baktı. "Bu önemli. Güvenliğiniz için Monsenyör," dedi. Sonra Kel'e döndü. "Prenses Anjelica üç gün içinde geliyo—"

"Üç gün mü?" Kel şaşırmıştı. Conor neden bu kadar erken geldiğinden bahsetmemişti?

"Evet. Sana açıklayacağım sebeplerden dolayı varış saatini gizli tuttuk." Jolivet duraksadı. "Korsan Laurent Aden'ı tanıyor musun?"

Kel başıyla onayladı. Aden'ı herkes tanırdı. Kutani Sarayı için özel olarak çalışmaya başlamadan önce korsandı. Sadece son beş yılda kendine bir isim yapmış ancak kahramanlıkları şehirde çoktan efsaneleşmişti. Tepe'de ise durum pek öyle değildi, Castellane'in hizmetinde olmayan korsanlar ve kârdan aldıkları paylar, genel olarak nefretle karşılanırdı. Yine de Kel, onun Orfelinat'taki bir çocuk olduğunu ve arkadaşı Cas ile birlikte zenginlerden çalıp kendine vermeyi hayal ettiğini hatırlayabiliyordu. "Bir tür kurnaz düzenbaz, değil mi? Kendisini bir ticaret gemisinin kaptanı olarak son derece inandırıcı bir şekilde gizlediği ve daha birinci kaptan fark edemeden tüm malları boşalttığı hakkında bir hikâye var. Adam fark edene kadar çok geç olmuş. Aden kaçmış."

"Ona atfedilen kahramanlıkların yarısı bile doğruysa," diye mırıldandı Conor, "o zaman İmparatorluk döneminde gelmiş geçmiş en kurnaz korsan olabilir."

"Gerçekten de," dedi Kel, "ama bunun Prenses'in gelişiyle ne ilgisi var?"

"Nişanlımın dünyadaki en güzel kadın olduğunu hatırlıyorsun," diye belirtti Conor neşeyle. "Eh, korsanlar da onun cazibesine karşı bağışık değilmiş gibi görünüyor."

"Bu bir hikâye çarkçısısının hikâyesine benzemeye başlıyor," dedi Kel. "Onu kaçırıp gemisine mi götürmüş?"

"Hayır," dedi Jolivet, "ama bunu yapmayı isterdi. Görünüşe göre bir noktada ona âşık olmuş ve o zamandan beri kafayı Prenses'e takmış. Kutani'den gelen bilgiye göre, gemisini Castellane'deki limana girerken durdurup onu da yanında götürmeyi umuyormuş."

"Gerçekten mi?" dedi Kel biraz kuşkulu bir şekilde. "Neden Castellane'e inerken onu ele geçirmeye çalışsın ki? Neden doğal yaşam alanında, denizde saldırmıyor?"

"Prenses'in gemisi yolculuğu sırasında Kutani savaş gemileri tarafından korunacak," dedi Jolivet. "Ama tabii ki gelenek gereği, savaş gemilerinin limanımıza girmesi yasak. Aden, Prenses'in Kraliyet Rıhtımları'na yaklaşırken korumasının en aza ineceğini düşünüyor olabilir."

"Ama biz, böyle olmamasını sağlayabiliriz," dedi Kel. "Askerleri konuşlandırabili—"

"Ve konuşlandıracağız da," dedi Jolivet. "Denizde liman girişini koruyan gemilerimiz olacak. Ama yine de eğer Aden bir şekilde sıyrılırsa, kaos yaşanabilir. Bastıramayacağımız hiçbir şey yok ama..."

"Conor korunmalı," dedi Kel. "Anlıyorum."

Jolivet başını salladı. "Castellane'in Kılıç Kapan'a ihtiyacı var, Kel."

Conor huzursuzca başını iki yana salladı. "Orada ben olmalıyım," dedi. "Luisa geldiğinde bana ne söylemiştin? Bir nişana yalanla başlamamamı."

"O durumda," dedi Kel, "yalan söyleyen Sarthe'tı. Belki de hepimiz bundan bir şeyler öğrenmişizdir." Elini Conor'ın koluna koydu, Prens'in pelerininin yumuşak tüyleri avucunu gıdıkladı. "Ben giderim. Ben senin kalkanınım, Con."

Balkon kapısı tekrar açıldı ve Conor sinirli bir şekilde kapıya doğru baktı. "Bu partideki *herkes* bize katılmayı mı planlıyor?" diye mırıldandı, Sancia Vasey kapıda belirirken. Kadın gülümsedi, bakır rengi saçları darmadağınıktı.

"İşte buradasın, Conor," dedi şakacı bir şekilde azarlar gibi. "Bu gece benimle dans edeceğine söz vermemiş miydin?"

Conor'ın yüzü, Gündönümü Balosu için maske takmış gibi anında değişti. İfadesindeki tüm tereddüt, rahatsızlık, yorgunluk

gitmişti. Onun yerine yüzüne sadece bir tür cana yakınlık ifadesi takınmıştı.

"Vermiştim," dedi, "ve dedikleri gibi bir prens her zaman sözünü tutar."

"Gerçekten böyle mi diyorlar?" Conor ona doğru yaklaşırken Sancia kıkırdadı. "Oysa ben bir Prens'in *asla* sözünü tutmadığını sanırdım."

Sancia ve Conor birlikte balo salonuna geri döndüler ve Kel'i balkonda Jolivet ile yalnız bıraktılar. Kel, Elçi'ye bakarak kaşlarını çattı. "Bu da neydi?"

Jolivet ifadesiz bir şekilde ona baktı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Conor'ın yanında bana Anjelica Iruvai'a eşlik edip etmeyeceğimi neden sordun? Ben bir Kılıç Kapan'ım. Sen bana emir verebilirsin. Benim ne *yapmak* istediğimin bir önemi yok."

"Bu senin için değildi. Conor içindi. Açıkça belli olmuştur," dedi Jolivet. "Ayrıca, seninle konuşmam gerekiyordu. Ve Prenses hakkında değil." Kel'in bir sonraki sorusunu sabırsız bir hareketle savuşturdu. "Magali Berthe hakkında. Ona soru sormak istiyordun." Onları kimsenin dinlemediğinden emin olmak ister gibi kapıya doğru baktı. "Ellsday'deki Arena'da olacak. Bu sana, Leydi Alleyne'in dikkatli bakışlarından uzakta ona soru sorma fırsatı verir."

"Jerrod, Arena oyunlarında bahis oynamak için hep borç aldığını söylemişti," diye itiraf etti Kel.

"O zaman onu sorgulamak daha da önemli oldu. Borçlu ve çaresizse, dış etkilere karşı çok daha hassastır."

"Bana bundan bahsetmek istemez," dedi Kel.

"İyi ki mükemmel bir aktörsün," dedi Jolivet. "Onu etkilemek için elinden geleni yap. Çok şey buna bağlı."

İçeriden bir tezahürat sesi yükseldi. Jolivet'ın ağzının köşelerindeki çizgiler derinleşiyor gibiydi. "Ah," dedi. "Düğün için kadeh kaldırılacak."

Düğün için kadeh kaldırılmasını bekle.

Merren'ın sesi kulaklarında yankılanırken Kel, Jolivet'ın yanından geçip balo salonuna daldı. Kalabalık, ziyafet masalarını çevreleyen bir kalabalık oluşturmuştu. Kel omuz atarak soyluların arasından geçti. Geçerken dirseklerini kullandı, bu da öfkeli homurtulara ve mırıldanmalara yol açtı. Nemli yün ve ipek, ter ve parfüm kokusu dayanılmazdı. Kalabalığın üzerinden sahneyi görebiliyordu. Merren, Ji-An ve Jerrod unutulmuş, ellerindeki enstrümanlarla sallanıyorlardı.

En sonunda öne geçti. Conor'ı, Falconet ve Montfaucon'la birlikte alkışlarken görebiliyordu. Soyluların çoğu ellerinde boş kadehler tutuyordu. Düğün kadehi kaldırıldıktan hemen sonra doldurulacaklardı.

Antonetta bağırışlar eşliğinde Gremont ve annesiyle birlikte bir ziyafet masasının önünde duruyordu. Güzel yüzü bir bebeğinki gibiydi, dudakları boyalı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, bakışları boştu. Artal kocaman elini sahiplenici bir şekilde kızın sırtına koydu. Diğer elinde kenarı zümrütlerle süslü kadehi vardı, Antonetta'nın kadehi ise yakutlarla süslü olan törensel bir düğün kadehiydi.

Damadın kadehine zehir koydum.

Gremont kadehi kaldırıp gür bir sesle konuşurken Kel hiç kıpırdamadı. "Umarım hepiniz benimle birlikte Gremont Hanesi ile Alleyne Hanesi arasındaki ittifaka kadeh kaldırırsınız. Hepimize sağlık ve zenginlik getirsin, özellikle de zenginlik."

Daha da yüksek bir tezahürat yükseldi. Gremont esir tutulan izleyicilerine sinsice göz kırparak kadehini kafasına dikti ve şarabını son damlasına kadar içti.

LİN

Lin, büyükbabasının yanına gitmek için odayı geçti. Büyükbabası surat asarak bekliyordu, göğsünde asılı duran devasa madalyon ışıldıyor ve her şeyi izleyen bir göze benziyordu.

Kız yaklaştığında gülümsedi ve babacan bir şekilde elini Lin'in omzuna koydu. Ama Lin'i kandıramadı. Büyükbabası öfkeliydi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gelmemi Antonetta Alleyne istedi," dedi Lin. "Kişisel hekimi olarak. Yasa, Ashkar hekimlerinin geceleri seyahat etmesine izin veriyor, biliyorsun."

"Ayrıca istedikleri renkleri giymelerine de izin veriyor mu?" diye çıkıştı Mayesh.

"Elbisem denizci mavisi," dedi Lin soğuk bir şekilde. "Deniz rengi."

Büyükbabası homurdandı. "Antonetta Alleyne sensiz de idare eder," dedi. "Gel."

Lin gitti. Balo salonundan ayrılırken Antonetta'yı görmek için omzunun üzerinden geriye doğru tek bir bakış attı. Kız annesi ve Artal Gremont ile birlikte durmuş, ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Lin kalabalığın arasında Conor'ı veya Kel'i göremedi. Belki de birlikteydiler.

Dışarıda ay doğmuştu. Gökyüzünde bir dolunay vardı, şehrin ve malikânenin önünde onları bekleyen kraliyet arabasının üzerine parlak bir ışık gibi yansıyordu. Mayesh onu meşale taşıyan hizmetkârların arasından aceleyle geçirirken soğuk bir şekilde sordu, "Eğer Antonetta'nın doktoru olarak buradaysan, çantan nerede?"

Lin hiçbir şey söylemedi. Acaba büyükbabası, Ashkar standartlarına göre ona yarı çıplak olduğunu da söyler mi diye merak ediyordu. *Eğer söylerse ben de ayağına basar mıyım?* diye düşündü.

Arabaya ulaştılar ve Aurelian üniforması giymiş bir şoför Lin için kapıyı açtı. Kraliyet Kanı taşımasına rağmen Lin ona teşekkür etti. Tahtın varisinin bir pislik olması *onun* hatası değildi.

Arabanın içine girdiklerinde Tepe'den aşağı doğru hızla uzaklaşırken çenesi dimdik bir şekilde Mayesh'le yüzleşti. Pencerelerden içeri sızan yoğun ay ışığı, adamın yüzünü hatırladığından daha fazla buruşuk gösteriyordu. "Sen," dedi büyükbabası kelimenin bir hakaret gibi duyulmasını başararak, "kendin için ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmeden başkalarıyla ilgilenmeye çalışıyorsun. Antonetta seni sokağa çıkma yasağımızı yöneten Yasa'dan koruyamaz. Bunu sadece ben yapabilirim."

Lin kaşını kaldırdı. "Bu beni Vigilantlara bırakmak için bir tehdit mi?"

Adam bunu duymazdan geldi. "Bu gece Tepe'ye gelmeyi planladığını bana söylemeliydin. Bir olay olsa ancak sen Tully'deyken öğrenirdim."

Lin hiçbir şey söylemedi.

"Genellikle bu kadar pervasız değilsindir," dedi büyükbabası. "Bu öğleden sonra Benjudah ile buluştuğunu duydum. Bu seni korkuttu mu? Belki de ilk testte başarısız olduğunda ne olacağından endişeleniyorsundur."

Lin güldü. "Bana *eğer* deme nezaketini bile göstermeyecek misin?"

"Rol yapmak kabalık olur."

Eğim daha da keskinleştikçe araba savruldu. Lin öne doğru devrilmemek için ellerini koltuk minderlerine dayadı. "Sanırım acınacak bir nesne olacağım. Ashkar halkının Tanrıçası olabileceğine inanan zavallı, deli bir kız."

"Gerçekten mi?" Mayesh ona sert bir bakış attı. "Sence olacak olan tek şey bu mu? Bir doktor olarak çalışmaya devam edebilecek misin?"

"Buna hazırım," dedi Lin sakince. İçten içe, midesi omurgasına doğru çekilmiş gibi hissediyordu. Daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemişti, şimdi de bunu düşünmekten kaçındı.

"Daha kötü cezalar da var. Ya seni sürgün ederlerse?"

Tepe'nin yolları şehir sokaklarına doğru inerken araba düzeldi. Geç olmasına rağmen yollar hâlâ yayalarla doluydu, birçoğu şüphesiz Ruta Maestra boyunca uzanan Kırık Pazar'a gidiyordu. Lin pencereden lambaların titrek ışığını ve koyu yeşil Korku Nehri'nin parıltısını görebiliyordu. "Exilarch bana bu iddiayı ortaya atan ilk kadın olmadığımı söyledi. Diğer tüm kadınlar ceza olarak sürgüne gönderilmiş olsaydı bu haber kesinlikle kulağımıza gelirdi."

"Belki de bu kadınların hepsinin Exilarch'ı çocukluğundan beri tanıyan bir büyükbabaları yoktu."

Lin gözlerini kıstı. "Bunu da söyledi," dedi. "Seni sevgiyle andığı izlenimini edinmedim."

"Eminim anmıyordur."

Ruta Maestra'ya varmışlardı. Araba sürünerek ilerledi. Her iki yanlarında Kırık Pazar'ın tezgâhları vardı, orada bir zamanlar sağlam olan ve şimdi tamire ihtiyaç duyan eşyaları satıyorlardı. Lin, yırtık bir yastığa yaslanmış olan porselen yüzlü kırık bir bebek gördü. Bebeğin bir gözü onu takip ediyor gibiydi. Gökyüzündeki bozulmamış ay, insanlığın yaptığı harap olmuş şeylere bakıyordu.

Lin iç çekti. "Onun senden hoşlanmamasına neden olacak ne yaptın?"

Mayesh bir an sessiz kaldı. Lin'in cevap vermeyeceğini düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre. Sonra adam konuşmaya başladı. "Aron Benjudah yıllar önce Maharam'ın oğlunun bir arkadaşıydı. Asher'ın."

Lin bakakaldı. Herkes, henüz on beş yaşında bir çocukken yasak büyü öğrenen ve bu yüzden sürgüne gönderilen Asher

Benezar'ın hikâyesini bilirdi. Çocuğun başına ne geldiği bilinmiyor ve Maharam oğlunun adını ağzına almıyordu.

Bu bir efsanevi karakterin hikâyesiydi... Uzun zaman önce olmuş, *Makabi Kitabı'ndan* bir alıntı. Asher'in bugün hâlâ sağ ve genç arkadaşları olabileceği Lin'in hiç aklına gelmemişti.

"Aron'a göre," dedi Mayesh, "ben Maharam'ın oğlunu sürgüne göndermesini engellemek için yeterince şey yapmamışım."

"Ama sen Asher adına konuştun," dedi Lin şaşkınlıktan öfkelenmeyi unutarak. "Konsey ile tartıştın. Hepimiz hikâyeyi duyduk. Maharam'a sürgünün çok acımasız bir ceza olduğunu söyledin. Bu yüzden..." Neredeyse, *Bu yüzden artık arkadaş değilsiniz*, diyecekti ama sustu zira bu sözler çok incitici geldi.

"Aron o zamanlar sadece on bir yaşında bir çocuktu," dedi büyükbabası. "Arkadaşını kaybetmenin acısını yaşıyordu. Bana, daha çok çabalasaydım her şeyin gidişatını değiştirebilecek biriymişim gibi bakıyordu." Lin, büyükbabasının artık sadece Asher'dan bahsetmediğini düşündü. "Koşullar ne olursa olsun, yanında olmaya çalıştım ama o Exilarch'ın oğluydu. Hiçbir zaman bir yerde uzun süre kalmazdı ve Asher sürgün edildikten sonra gitti."

"Sence beni farklı mı yargılar?" diye sordu Lin, "senden nefret ettiği için?"

"Öyle yapmayacağını düşünmek isterim. Onu sadece çocukken tanıdım, umarım adil bir adam olarak yetişmiştir. Ama geçmişini bilmen gerektiğini düşündüm."

"Yolumdan dönmeyeceğim, *zai*," dedi Lin, "büyükbaba" anlamına gelen o eski, çocuksu isme geri dönerek. Yorgundu ve Sault'un duvarlarına yaklaşıyorlardı. Kapıları ve sürekli yanan meşaleleri görebiliyordu. "Asher Benezar'ın vaktinde yanında olduğun için mutluyum. Keşke uzun zaman önce benim ve Josit'in de yanımızda olmayı deneseydin."

"Eh," dedi en az Liz kadar yorgun görünen büyükbabası, "Şimdi deniyorum ya."

Antonetta

Nişan partisinin ardından tüm misafirler gittikten sonra Antonetta gece geç vakitlerde, Alleyne malikânesinin arka bahçesine çıktı. Çimenler ve çiçekler sık ve düzensiz çalılıkların içinde yetişiyordu. Burası çocukken Kel ve diğerleriyle oynadıkları yerdi. Liorada Alleyne, evi konusunda ne kadar titiz olsa da geniş bahçesine hiç özen göstermemiş, bu ağaç ve çiçek cümbüşü, haydutlar ve mahkumlar için mükemmel saklanma yerleri sağlamıştı.

Gökyüzü doğuda şafağı müjdeleyerek aydınlanmaya başlamıştı. Hava nemliydi, çimen ve beyaz çiçek kokuyordu. Antonetta, bir kaya çıkıntısının altındaki küçük bir mağaraya giden çakıl patikadan aşağı doğru ilerledi. Küçükken sıcak havalarda küçük bir dere aktığı için her zaman nemli ve serin olan bu alanda oynarlardı. Antonetta bazen yalnız kalmak için de oraya giderdi ama bu gece, orada başka biri vardı.

Şaşkın bir şekilde durdu, başının üstündeki bir dala tutunmak için elini kaldırdı. "Conor?"

Conor ona bakarken Antonetta onun loş ışıkta parlayan gözlerini görebiliyordu. Siyah kuğu tüylerinden pelerinini yere atmış, sırtını mağaranın taşına dayamış bir şekilde oturuyordu.

Giysileri buruşmuş, gömleği üzerine dökülen şarap yüzünden kokmuş, gözlerinin kenarlarını çevreleyen sürmeler göz altında siyah halkalar oluşturacak şekilde dağılmıştı.

Yine de hâlâ yakışıklıydı ve bu hâli umursamaz havasını daha da ön plana çıkarmıştı. Antonetta yıllardır onun yakışıklılığından nefret ediyordu çünkü Conor için bu pek de önemli değildi. Conor Aurelian tuzsuz ekmek kadar sade olsa bile yine de şu an sahip olduğu tüm güce ve tüm sevgiye sahip olacaktı zaten. Bir prens için güzel olmak, zengin işlemeli bir elbiseye eklenen bir sıra

fazladan boncuk gibiydi sadece. Antonetta'nın bakışlarının tüm geleceğini belirlediği bir dünyada bu bir zorunluluk değil, derece meselesiydi.

"Özür dilerim," dedi Conor doğrularak. "Buraya sadece birkaç dakikalığına gelecektim. Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Antonetta tuttuğu dalın altına eğilir. Gremont'un ona verdiği yakut gerdanlığını çıkarmıştır ama ipek elbisesi hâlâ üzerindeydi. Bir anda kendini fazla giyinmiş hisseder ve bundan dolayı Conor'a daha da çok kızar. Yine de. Onunla başbaşa konuşma şansına sahip olmak—

"Sen prenssin, Monsenyör," dedi. "Eğer bütün gece burada kalmak istersen, bunu yasaklamak bana düşmez."

"Sanırım düşmez." Conor bu fikirden pek de hoşlanmış gibi görünmüyordu. Aslında perişan görünüyordu. Pelerinindeki bir tüyü iki parmağının arasında ileri geri döndürüyordu. Conor tüye bakarken Antonetta, onu her gördüğünde tenine bir bıçak batıyormuş gibi hissettiren gerçeği, yani Conor'ın Kel'e olan benzerliğini düşündü. Conor buz gibi ve mesafeliyken son derece sıcak ve kendine has yakışıklılığı olan Kel'e. Zevk aldığı için değil, mecbur olduğu için yalan söylemek zorunda olan Kel'e.

Conor, havada hafifçe uçuşan tüyü serbest bıraktı. "Sanırım neden burada olduğunu sormama gerek yok. Gremont ile evliliğin konusunda sana acımak isterdim ama sanırım ne sen ne de ben aşk evliliği yapabilmeyi hiç beklemiyorduk."

Seni Lin ile dans ederken gördüm, demek istedi Antonetta. *Ona bakışını ve onun da sana bakışını gördüm. İstediğini elde edememek seni paramparça etmiş olmalı.*

Fakat bunun yerine, "Kutani Prensesi'nin dünyanın en güzel kadını olduğu söyleniyor. Sanırım kimse Artal hakkında böyle bir şey söylemez," dedi.

Conor'ın gülmesi kızı şaşırtmıştı. Antonetta o an, Kel'i ya da Conor'ı değil de bir zamanlar tanıdığı ve asla haydutlar kralı veya

korsan gemisinin kaptanı olmak istemediği için başkalarının bu rolleri üstlenmesinden her zaman memnun olan çocuğu gördü. "Gerçekten de," dedi Conor, "ne görünüşü ne de kişiliği için böyle bir şey söylenemez. Acaba benim gözden kaçırdığım iyi bir özelliği mi var?"

Antonetta çimlere oturdu. Conor'a ne çok uzak ne de çok yakındı. "Bence olmadığını biliyorsun. Eminim sana İlk Gece talebinden bahsetmiştir."

Conor başıyla onayladı.

"Tepe'nin geri kalanının onu bu yüzden dışlayacağını ummuştum," dedi.

"Korkarım Tepe'nin ahlak anlayışını çok abartıyorsun. Bazıları gerçekten dehşete düştü ama çoğu bunu kendi işleri veya sorunları olarak görmedi. Ve en kötülerinden birkaçı da bu konuda hevesli. Hatta Esteve neslin devamından emin olmak için atların çiftleşirken izlenmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi."

Antonetta kusacak gibi oldu ama hemen geçti. Sonuçta çok daha kötü şeyler yapan ve düşünen insanlar tanımıştı.

Conor ona doğru döndü. "Ana, müdahale etmemi ister misin? Gremont'un bunu evliliğin bir koşulu hâline getirdiğini anlıyorum ama evlenmek için tek şansın bu değil. İmtiyazlı Aileler, bu işe ben karışırsam şüpheyle bakabilirler fakat zaten yaptıklarımın yarısına şüpheyle bakıyorlar—"

Antonetta onun ciddi olduğunu anlamıştı. Hatta şu an ona gerçek bir cevap veremeyeceği kadar ciddiydi. "Neden bana karşı bu kadar nazik davranıyorsun?" dedi bunun yerine.

Conor gözlerini kırpıştırdı. "Biz arkadaşız. Her zaman arkadaştık."

"Ama bu tam olarak doğru sayılmaz, değil mi?"

Conor yavaşça geriye yaslandı. Çizmeleriyle pelerindeki birkaç kuğu tüyünü ezmişti, Antonetta o pelerini tekrar giyebileceğini sanmıyordu ve tüyler duman kadar hafif bir şekilde ayaklarının ve bacaklarının etrafında uçuşuyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"On beş yaşındaydım," dedi Antonetta. "Anneme, artık tüm vaktimi sen, Kel ve Joss'la geçirmeyi bırakmam gerektiğini söyleyen sendin. Eğer Tepe'de bir geleceğim olmasını umuyorsa doğru olanı yapıp düzgün bir hanımefendi olmayı öğrenene kadar beni Marivent'ten men etmeliydi. Anneme senin beni özleyip özlemeyeceğini sorduğumda güldü ve ona beni özleyeceğine dair hiçbir şey demediğini söyledi." Yerden bir avuç otu çekip koparttı ve koparılmış yeşilliklerin keskin kokusu bir anda burnuna doldu.

Conor konuştuğunda sesi tuhaftı. "Peki, bu seni bunca zamandır rahatsız mı ediyordu?"

"Çocukça bir şeymiş gibi söyleme. Bu konuşma tüm hayatımı değiştirdi. Arkadaşlarım vardı, mutlu bir hayatım vardı. Sonra aniden ikisi de gitti. Aniden annemin hiç hoşlanmadığı özelliklerim onun gözünde doğrulanmış oldu."

"Antonetta." Conor yüzüne düşen saçlarını çekti, bu Kel'in de yaptığı bir alışkanlıktı. Ya da belki Kel bunu Conor'dan öğrenmişti, ikisi için bir şeyin nereden kaynaklandığını bilmek zordu. "Eğer bilseydim—" Başını iki yana salladı. "Durumu kötü idare ettim. On beş yaşındaydım ve bir aptaldım. Sadece şunu bil ki annenin yanına gittiğimde seni korumak istemiştim."

"Neyden?"

Conor iç çekti. "Charlon'dan. Senin hakkında konuşmayı bir türlü bırakmıyordu. Birlikte büyüdüğümüz için Kel, Joss ve benim seni bir arkadaş ve eşitimiz olarak görmeye başladığımızı fark ettim ancak Charlon seni bir mal olarak görüyordu. Onu çileden çıkarmadan senden uzak tutmanın bir yolu yoktu... Yoksa öfkesini senden çıkarırdı. Onu sürekli izlememin de bir yolu yoktu. Ben de annenle konuşmayı düşündüm."

"Kendi başımın çaresine bakabilirdim."

"Bunu şimdi anlıyorum. Ama o zaman bilmiyordum. Üzgünüm, Antonetta. Charlon'u göndermeliydim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bu bir mazeret değil."

Üzgünüm, Antonetta. Kız Conor'a baktı. Bunlar onun söyleyeceğini, *söyleyebileceğini* hiç hayal etmediği sözlerdi. Sanki etrafındaki her şey değişiyormuş gibi hissediyordu. Ona uzun zamandır çok kızgındı ve bu öfke yüzünden çok şey yapmıştı. Henüz bunlardan pişman değildi ama pişman olmaktan korkuyordu. "O hâlde benim için bu kararı sen verdin," dedi. "Ama artık benim için hiçbir karar vermene gerek yok. Ben Gremont'u idare ederim."

Conor başıyla hafifçe onayladı. Artık gözlerinin rengini görebilecek kadar ışık vardı. Gri, fırtına bulutlarına benzeyen o gözler. Kel'inkiler gibi olan gözler. "Planın ne? Çünkü sen her zaman planlı birisindir, Antonetta."

Kız elindeki parçalanmış otlara baktı. "Bilmiyor olabileceğin bir şey var," dedi yavaşça, "evlilik sözleşmesinin bir parçası, evliliğin birinci yılından sonra annemin İpek İmtiyazı'nı bana devredeceği yönündeki bir anlaşmadan oluşuyor. İstediği her şeyi yapmamın ödülü olarak."

"Sence İpek İmtiyazı gerçekten de tüm bunlara değer mi?"

Sadece bir prensin soracağı bir soru bu. "Bağımsızlığım tüm bunlara değer."

"Ama Gremont ile evli olacaksı—"

"Adamla tanıştın." Antonetta saten terliğinin ucunu nemli toprağa gömdü. "*Çok fazla* düşmanı olan türden biri. Hem Tepe'de hem de şehirde. Ne olacağını kim bilebilir? Ve Yasa'ya göre başına bir şey gelirse, şey... Her iki imtiyaz da bana geçer, öyle değil mi?"

Conor koyu kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak değil. Hiç kimse iki imtiyazı aynı anda kontrol edemez. Birini başka birine devretmen gerekir."

Antonetta gülümsedi. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ve benim de bu transferi onaylamam gerekir," diye ekledi Conor. Ona bakarken gözlerinde bir parıltı vardı, hoşuna gitmiş gibiydi. "Elbette."

Antonetta gülümseyeme devam ederek, "Bunun çok fazla sorun teşkil edeceğini hiç sanmam, Monsenyör," dedi.

BÖLÜM YEDİ

LİN

Lin gece geç yatmasına rağmen ertesi sabah erken kalktı, sade gri bir elbise giydi ve gümüş broşunu omzuna taktı.

Exilarch burada, Sault'taydı. Partide bu gerçeği aklından çıkarabilmişti ama bu bilginin üzerinde yarattığı baskı yüzünden göğsünde ezici bir ağırlıkla uyanmıştı. *Exilarch burada. Mariam'a yardım etmek için fazla vaktim yok.*

Bilgi ve büyü kitaplarının çoğu Kara Köşk'te olduğundan, şehrin öbür ucuna doğru yola koyuldu. Castellane'deki sabahları genelde severdi. Günün sıcağı henüz bastırmamıştı, esinti taze ve serindi. Tuzlu havanın parlak boyalarını pastel renge dönüştürdüğü evlerin ferforje balkonlarında renkli kuşlar cıvıldıyordu. Kırık Pazar gölgelere karışmıştı ve Ruta Magna'yı çevreleyen mağazalar, zengin malları sergiliyordu: ağır ipekler, yarı saydam porselenler, muhteşem sırmalı kumaşlar, yabancı tanrılar şeklindeki yeşim ve fildişinden yapılmış heykeller. Gerçi tüm Tanrılar, Ashkar'a yabancıydı.

Fakat bu sabah, Kara Köşk'e vardığında orayı bir kargaşa içinde buldu. Önce kitaplarını almak için laboratuvara gitmişti, fakat laboratuvar boştu. Bağrışmalar duyunca Büyük Oda'ya doğru yöneldi ve kucağında karadikenli bastonuyla sakince bir sandalyede oturan Eskici Kral'ı gördü. Merren ise öfkeyle bir şeyler söylüyor ve darmadağınık olmuş sarı saçlarını çılgınca çekiştiriyordu. Lin bu manzarayı görünce çok şaşırdı.

Kel de oradaydı. Lin bunu hiç beklemiyordu. Her zamanki gibi sıkılmış görünen Ji-An gibi o da duvara yaslanmıştı. Jerrod ise sanki Merren'a yaklaşmak istiyormuş ama cesaret edemiyormuş gibi odanın ortasında tereddütle duruyordu.

"*Ölmeliydi*," diye bağırdı Merren. "Neden ölmediğini anlayamıyorum! Bir atı öldürmeye yetecek kadar kurtboğan otu vardı!"

Lin şaşkınlıkla odaya baktı ama herkes Merren'ın ne hakkında konuştuğunu biliyor gibiydi. "Kim ölmeliydi?"

"Gremont," dedi Jerrod, Merren yakındaki bir sandalyeyi tekmelerken. "Dün geceki partide onu zehirlemeye çalıştık."

Lin, partiden önce birlikte yürüdüklerini düşünerek Kel'e suçlayıcı bir şekilde baktı. "Bana böyle bir planınız olduğunu söylemedin."

"Oraya gidene kadar ben de bilmiyordum," diye cevap verdi Kel üzgün bir sesle.

"Onu öldürmem gerektiğini *sen* söyledin," diye itiraz etti Merren. "Hem de dün gece."

"Ve *sen de* bana onu çoktan zehirlediğini söyledin," diye belirtti Kel. "Ayrıca, ben onu anlık bir öfkeyle söylemiştim."

"Bir imtiyaz sahibini öldürmek ciddi bir iştir," dedi Andreyen. "Daha önce konuştuğumuz gibi."

"*Herhangi birini* öldürmek ciddi bir iştir," dedi Lin. "Anlamıyorum... Onun korkunç biri olduğunu biliyorum ama Merren'a ne yaptı?"

Korkunç bir sessizlik oldu. Merren'ın yüzündeki öfke azaldı. Ağır bir şekilde bir koltuğa oturdu. Birdenbire çok genç göründü; Lin onu açık buklelirinin üzerine bir şapka takan, küçük elleri simyasal çözücülerle lekelenmiş, yeni bir deneyi anlatırken heyecanla yükselen bir çocuk olarak hayal edebiliyordu.

Ji-An bir iç çekti. "Bu saçmalık," dedi ve Lin'e dönerek Merren'ın geçmişinin hikâyesini anlatmaya başladı. Gremont'un, kız kardeşi Alys'e nasıl tecavüz ettiğini ve babasının hapsedilmesini nasıl ayarladığını. Bu kasvetli ve korkunç bir hikâyeydi ve Lin midesinin alt üst olduğunu hissetti. *Ah Antonetta*, diye düşündü.

"Merren," dedi Lin, Ji-An sözünü bitirdiğinde. "Çok üzgünüm."

Merren sadece başını salladı. Bitkin görünüyordu. Jerrod öne çıkıp Merren'ın omzuna elini koydu.

"Sanırım zehrin neden işe yaramadığını biliyorum," dedi Lin.

Merren'ın gözleri kocaman açıldı ve Kel alçak bir ıslık çaldı. Sadece Andreyen şaşırmamış gibi görünüyordu.

"Koruyucu bir muska takıyor," diye devam etti Lin. "Biraz Kel'in tılsımına benziyor. Güçlü, eski bir büyü. Dün gece bir anlığına boynunda gördüm."

"O çirkin kolye mi?" Ji-An yüzünü buruşturdu. "Şey, zehir işe yaramazsa onu okla vurabilir—"

"Hayır," dedi Merren alışılmadık derecede soğuk bir sesle ve bu Jerrod'ın ona endişeyle bakmasına neden oldu. "Ölümünün benim elimden olmasını istiyorum. Başkasının değil."

"Bir okun bile işe yarayacağından emin değilim," dedi Lin. "Muska zehire karşı bir koruma değil. Tehlikeye karşı korumadır. Onu tehdit edebilecek her şeye karşı. Ve muskaların şu an olduğundan çok daha güçlü olduğu bir dönemden kalma. Ok ona çarpmadan önce kırılabilir."

Kel tuhaf bir sesle, "Conor'ın böyle bir tılsımı olsaydı bir Kılıç Kapan'a bile ihtiyacı olmayabilirdi," dedi.

"Gremont'un bunu nereden bulduğunu çok merak ediyorum," dedi Jerrod. "Çok merak ediyorum." Merren'a baktı. "O zaman yapılacak tek bir şey var. Muskayı çalmak—"

"Dur." Andreyen'ın çelik gibi sesi konuşmayı böldü. Oda sessizleşti. "Hepiniz bu aptallığa derhal bir son verin." Ayağa kalktı. Lin bazen adamın ne kadar uzun olduğunu unutuyordu, şafak vakti uzayan bir gölge kadar uzundu. "Muskalar güçlü ve karmaşık olabilir. Eskiden, takan kişiye karşı yapılan herhangi bir eylemin saldırgana yedi katı kadar geri döndüğü güçlü muskalar vardı." Merren'a baktı. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Merren başını aşağı yukarı doğru salladı. Lin, Andreyen'ın muskalar hakkında çok şey bildiğini düşündü ama bu onu hiç şaşırtmamıştı. Zira adam her zaman büyüye meraklıydı. İlk başta Lin'e yaklaşmasının sebebi de buydu.

Andreyen'ın sesi yumuşadı. "Bu muska işine bakacağım. Özellikle de kökenine. Böyle bir şeyin satışı yasa dışıdır. Eğer satın aldıysa, kaynağını takip edebilirim. Bu arada sizler de dikkatinizi *yine* Parlayan Galeri meselesine verin." Parmaklarını bastonunun başında gezdirdi, alışılmış bir hareketti bu. "Ve gerçekten de bu Galeri işinde Gremont'un adını bir yerlerde bulursak şaşırmam."

Kel kollarını indirdi. "Artal Gremont'un katliamla ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun? Onu Tully'nin darağacında sallanırken görmeyi çok isterdim ama olay olduğunda sürgündeydi."

Eskici Kral uzun, sinir bozucu gülümsemesini takındı. "Ve şimdi geri döndü, tam da babası o gece öldürülünce. Sürgünü babasından aldığı mirasla sona eriverdi. Suçluyu ararken her zaman suçtan kimin yararlandığına bakın."

Kısa bir sessizlik oldu. Merren hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ancak Lin, onun bir tür baba figürü olarak taptığı

Andreyen'a karşı çıkmayacağını biliyordu. Gerçi Andreyen onların hiçbirinden *o kadar da* büyük değildi.

"Peki, o zaman," dedi Jerrod, "soruşturmadaki diğer adımımıza geçiyoruz. Elçi, Kel'e Magali Berthe'ün Ellsday'deki Arena timsah dövüşlerine katılacağını söyledi. Onu orada bulabiliriz."

"Peki, ne yapacağız? Onu sorgulayacak mıyız?" diye sordu Lin.

"Onunla konuşacağız. Benimle konuşur. Ben Tepe'denim, beni yıllardır tanır," dedi Kel. "Ellsday planında herhangi bir değişiklik olursa bana her zamanki kanallardan bildirin." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ne yazık ki artık gitmeliyim İki gün içinde bir prensesi almam gerekiyor ve yapmam gereken birçok hazırlık var."

KEL

İki gün sonra Kel, Conor'ın tacı ve tılsımıyla onun kılığında Saray'ın üstü açık arabasında Ruta Magna boyunca ilerliyordu. Dar Geçit'ten limana uzanan büyük yol, yeni prensesin gelişini kutlamak için kalabalıklar hâlinde bekleyen Castellane vatandaşlarıyla doluydu.

Sanki üç ay önce şehirde henüz bir hafta bile yaşamadan öldürülen, tamamen *farklı* yeni bir prenses olduğunu unutmuş gibilerdi. Kel, toplumsal hafızanın kutlamalar için bahane bulma konusunda oldukça unutkan olduğunu düşündü ve kalabalığı selamlamak için arada bir başını hafifçe eğmesi gerektiğini hatırladı. Araba geçerken tezahürat ediyor, sabah Saray muhafızları tarafından dağıtılan altın rengi kasımpatıları sallıyorlardı.

Yeşil saplarını sıkıca tutsalar da Prenses gelene kadar çiçekler atılmayacaktı. Görmek için can attıkları kişi *oydu*. Güzel miydi? Muhteşem miydi? Şehrin itibarını yükseltir miydi? Bugün, Veliaht Prens gölgede kalacaktı. Kel bu konuda rahatlayabilirdi.

Kraliçe Lilibet, Anjelica Iruvai'ın gelişi için her şeyi hazırlamak üzere Saray'da kalmıştı. Jolivet de kalmıştı ve bu Kel'e garip gelmişti. Elçi genelde böyle bir anda orada olurdu. Bunun Parlayan Galeri soruşturmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmişti.

Baş ağrısının başladığını, gözlerinin arkasındaki basınç birikmesiyle hissetti. Soruşturmayı düşünmemeliydi. O artık Conor'dı ve bu durumda Conor'ın yapacağını yapıyordu. Sadece tehlikelere karşı değil, aynı zamanda Conor'ın tasvirinin gerçekliğine karşı da uyanık olması gerekiyordu. Bunu Conor'a ve yeminine borçluydu.

Limanın dönemecine yaklaşıp kraliyet rıhtımlarına doğru döndüklerinde Kel oranın da Prenses'in gelişine hazır olduğunu gördü. Bir kat ahşap yaldızlı boya ile boyanmış, tüm kirişlerin altına ve üstüne sarmaşık güller tutturulmuştu. Çiçekler tekrar altın rengine yani Aurelian Hanesi'nin rengine boyanmıştı. Kel, tüm bunların mavi bir masa örtüsünün üzerinde sürüklenen altın bir yemek tabağına benzediğini düşündü.

Araba yanaşıp Kel indiğinde ortamda sessizlik hâkimdi. Lilibet ve Jolivet o sabah tartışmışlardı. Kraliçe, Prens'in Prenses'le yalnız buluşmasını istiyordu. Havayı bozacak askerler veya danışmanlar olmadan. Elçi ise Kılıç Kapan'ı tam da olası bir tehlike olduğu için gönderdiklerini ve muhafızların orada olmasının iyi bir fikir olacağını belirtmişti. Sonunda uzlaşmışlardı. Okçular Birliği'nin atlı üyeleri iskeleye yaklaşmasalar da Jolivet'ın beyaz atına oturmuş Tuğgeneral Benaset'in arkasında, kızıl bir hilal oluşturmuşlardı.

Kel buradan, Anahtar adını verdikleri liman boyunca uzanan kıyı şeridinin kıvrımını görebiliyordu. Ticari iskeleler gün

boyunca kapalıydı ve kalabalık izleyiciler tahta platformlarda toplanmış, kollarını çiçeklerle doldurmuş, denize bakıyorlardı. Anahtar boyunca uzanan meyhaneler kapılarını açmıştı ve neşeli müzik sesleri suyun üzerinde yankılanıyordu. Sadece Tyndaris açıklarında demirlemiş zırhlı gemiler Castellane'in bir saldırıya hazır olduğunu gösteriyordu.

Kalabalıktaki biri bağırdı. Ufukta bir leke belirmişti, sabit rüzgâr onu limana doğru taşıdıkça hızla büyüyordu. Gökyüzünün ve denizin ufukta kusursuzca buluştuğu türden açık bir gündü. Kutani'den gelen büyük gemi tüm ihtişamıyla görülebiliyordu, bir balo salonuna yelken açan bir kraliçe gibi limanda hareket ediyordu. Kırmızı-turuncu renkli yelkenleri Kel'e, safran ve zerdeçal baharatlarını anımsatmıştı.

Büyük gemi kıyıya yaklaşırken Kel başını geriye doğru uzatıp gemiyi gördü. Bir zamanlar en yakın arkadaşı Cas ile birlikte korsan olmak isteyen küçük Kel'in ruhu gemi karşısında canlandı: cilalı, parıldayan ahşap ve pirinçten geniş yelkenler, parlak boyalı bir mangrov ağacı şeklinde oyulmuş pruva. Erkekler ve kadınlar güverteleri doldurmuştu.

Muazzam gemi rıhtıma varmadan önce durdu. Okçu Birliğinde belirsiz bir mırıldanma başlamıştı. Kel, Kutani gemisi kıyıdan biraz açıkta sürüklenirken kendini bir pislik gibi hissederek ayağa kalktı.

Birkaç dakika sonra, küçük bir *kayık* suya bırakıldı. Kürek çekerek iskeleye yanaştı ve orta boylu, düzgünce tıraş edilmiş bir kafası ve zayıf, yakışıklı yüz hatları olan bir adam karaya çıktı. Tuniği ve pantolonu beyaz ketendi; üstünde sumak rengi, altın işlemeli açık bir cübbe vardı. Bu koyu renk, adamın koyu kahve tenini ortaya çıkarıyordu.

Kutani geleneğine uygun şekilde eğilerek Kel'i selamlarken güneş ışığı altın gözlüklerinden yansıdı. Kel de karşılık olarak eğildi. "Ben Kurame Iruvai'ım," dedi adam. "Bu iskele çok küçük."

"Sen Anjelica'nın erkek kardeşi misin?" Kel, mor-kırmızı cübbenin, bileklerindeki kırmızı kan taşlarıyla süslenmiş altın zincirlerin önemini geç de olsa fark etmişti. Ve Kurame'nin benzerliğini. Elbette kız kardeşine benziyordu. "O zaman sen kan muhafızısın."

Kurame başını eğdi. "Öyleyim. Ama bu iskele yine de çok küçük. Kız kardeşim burada karaya çıkamaz."

"Çıkamaz mı?" Kel şaşırmıştı. "Portresinden anlaşıldığı kadarıyla normal boyutlardaydı. Asla dev bir kadın değildi."

Kurame'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Eğer sorun düzeltilebilirse ne demek istediğimi anlayacaksınız. Düzeltilemezse," diye ekledi düşünceli bir şekilde, "belki de Kutani'ye geri dönmeliyiz?"

Kel, Okçu Birliği'ne doğru döndü ve Conor'ın buyurgan tonunun en iyi versiyonuyla seslendi. "İskeleyi hareket ettirmeliyiz. Hemen."

Birkaç itiraz oldu ama iskele hareketli şekilde tasarlanmıştı. Okçu Birliği suya girerken Kel kıyıya çekildi, dalgalanan gelgit kırmızı ve altın renkli pantolonlarını mahvederek üzerlerine su sıçradığında okçular öfkeyle mırıldandı. Halatlar çok fazla dalgalanarak iskele kenara çekildi ve sudan karaya açık bir yol bırakıldı.

Bu arada Kurame, kitap okuyor gibi göründüğü *kayığa* geri dönmüştü. At sırtında kalan Benaset ona dik dik baktı. Kurame bunu gerçekten muhteşem bir kayıtsızlıkla görmezden geldi. Ağır giysileri içinde terlemeye başlayan Kel, Kurame'nin kişisel kahramanı olup olmadığını düşündü.

İskele yeniden yerleştirildiğinde gemi yaklaştı. Büyük bir iskele indirildi, Okçu Birliği parlayan ahşap alana bariz bir hayretle baktı. Kutani saray mensupları iki uzun sütun gibi yürüyüş yolunun her iki tarafına dizildi. Her biri, alev ağacının kızıl çiçeklerinden oluşan bir dal taşıyordu. Kadınlar, altın ve gümüş

ipliklerle zengin kenar işlemeleri olan muhteşem baskılı kumaştan sade gece elbiseleri; erkekler el ve ayak bileklerinde renkli kumaş bantları olan beyaz keten giymişlerdi.

Kurame'nin küçük kayığı kıyıya geldiğinde adam dışarı çıktı ve Kel'in durduğu yere doğru yürüdü. Kan muhafızları da -ikisi de Kurame'ye çok benzeyen yakışıklı genç adamlardı- yürüyüş yolundan aşağı doğru indiler. Başları dikti, bellerindeki kılıçları parlıyordu. Kardeşleri gibi onlar da rütbelerini gösteren altın bileziklerini takmışlardı. İskelenin eteğine vardıklarında Kel'e selam verip yana çekildiler. Biri sağa, diğeri sola geçmişti. Bu manzara Kel'e, sıradan halkın tapınağın kutsal alevini görmeleri için çift sıra hâlinde yana çekilen Lutan rahiplerini hatırlatmıştı.

İskelenin tepesinde bir hareketlenme başlayınca Kel, boynunu geriye doğru uzattı. Bir şey görüş alanına girdi. O kadar büyük bir şeydi ki bir anlığına güneşi bile kapamıştı. Ahşap iskeleden aşağı doğru ilerleyen bir fil vardı. Gri renkli büyük ve kocaman koyu gözleri bir kızınki gibi kirpiklerle çevrili bir fil. Kehribar renkte sırmalı kumaş kaplanmış eyer örtüsü hayvanın yanlarını kaplyordu. Dişleri gümüş rengine boyanmıştı ve başıyla ayak bileklerine şıngırdayan gümüş çanlar takılmıştı.

Kel'in ağzı açık kalmıştı. Kurame'nin neşeyle güldüğünü duydu. "Sana söylemiştim," dedi.

Yaratık yaklaşırken Kel hayvanın sırtına bağlanmış olan, mangrov ağacı şeritlerinden örülmüş bir sepet bölme gördü. Sepetin içinde Prenses Anjelica oturuyordu, sırtı bir ok kadar düzdü.

Prenses dar bir elbise giymişti ama onunki altın renk sırmalı kumaştandı ve ince omuzlarının üzerinden, altın ve kızıl renkli Marakandi kumaşından yapılmış yarı saydam bir pelerin sarkıyor, yusufçuk kanatları gibi bir etki yaratıyordu. Siyah kıvırcık gür saçları parlak bir file ile bağlanmıştı. Oturduğu yerden Kel'e baktı ve Kel onun koyu renk bakışlarını gördü.

Nefesini tuttu, kendine hâkim olamadı. Bir darbe gibi güzel bir kadındı. Kel elbette onun portrelerini görmüş ve güzelliğine dair tüm hikâyeleri duymuştu. Kız bununla ünlüydü ve haklıydı da.

Ama Kel güzelliği her zaman hayranlık duyulacak ve zevk alınacak bir şey olarak düşünürdü. Bakıldığında acı veren bir güzellik türü olduğunu fark etmemişti. Bu kızın güzelliği, sanki derinden tatlı ve hüzünlü bir müzik dinliyormuş gibi insanın boğazında bir sızıya neden oluyordu.

Ve kız üzgün görünüyor, diye düşündü Kel. *Hayır, kaygılı görünüyor.* Limana yarı beklentili gözlerle bakıyordu. Kel, kızın gerginliğini görebiliyordu. *O da reddedilen talibinden bir saldırı bekliyor.* Ama ufukta hiç gemi yoktu, burası ile Tyndaris arasında bir balıkçı teknesinden daha büyük herhangi bir tekneye dair hiçbir belirti yoktu.

Kız ayağa kalktı ve eğildi ama selamı Kel'e değildi. Onu görmek için toplanan Castellane halkına selam vermişti. Büyük bir çığlık yükseldi. Tezahürat ederek çiçeklerini havaya fırlattıklarında tüylü, safran rengi bir bulut oluştu.

Sonra kız keskin, tek kelimelik açık bir emir verdi ve fil diz çökmeye başladı. Kel'in önüne zarifçe çöktü, ön ayaklarından birini uzattı ve hafifçe eğildi. "Senin de ona katılmanı istiyor," dedi Kurame, bir eli Kel'in omzundaydı. "Tırman."

Bir şey yok, diye düşündü Kel ve filin iri bacağına tırmandı.

LİN

Lin ayrılıp vizite çıkması gerekene kadar Kara Köşk'te birkaç saat bir şeyler okudu. Bugün görmesi gereken sadece birkaç hastası

vardı ama şehirdeki yolları tıkayan kalabalıklar göz önüne alındığında, onlara zamanında yetişmek konusunda endişeliydi.

Şaşırtıcı bir şekilde Kara Köşk'ün ön basamağında Andreyen'ı kendisini beklerken buldu. Bastonuna yaslanmış, Kızıl Meydan'a ve ötesindeki şehre bakıyordu. İfadesi bugün özellikle donuktu, Eskici Kral'ın ne düşündüğünü anlamak hiç kolay değildi.

"Endişelisin," dedi adam. "Bunun sebebi Benjudah'ın şehre varması mı?"

Lin ona meraklı bir bakış attı. Çok az *malbushim*, Ashkar'ın bir lideri olduğunu bilirdi ve bunu bilseler bile, Conor gibi, ona Exilarch derlerdi. Öte yandan Andreyen, Shulamat'taki yasak kitapları biliyordu. Büyüyle ilgili bilgi edinme arayışı onu halkına, çoğundan daha fazla yakınlaştırmıştı.

"Evet," dedi. Gerçeği söylemek biraz rahatlatıcıydı. "Görevi beni sınamak. İddia ettiğim Tanrıça olup olmadığımı görmek. Olmadığımı keşfettiğinde—"

"Sana bir önerim var," dedi Andreyen şehre bakmaya devam ederek. "Sanırım, sana vereceği her türlü görevde kaçınılmaz olarak başarısız olacağını tahmin ettiğin için öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeye çalışıyorsun." Lin'e döndü. "Büyüye güvenebilirsin, Lin. Bu testlerde sahtekârlık yapmaya veya giderek kısaldığını düşündüğün vakte odaklanma. Testi *geçmeye* odaklan. Geçebileceğine inanıyorum."

Lin, bir cevap veremeyecek kadar şaşkındı ve Eskici Kral da bir cevap beklemiyormuş gibi görünüyordu. Andreyen Kara Köşk'e geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

✦

Lin şehirde dolaşmanın zor olacağı konusunda haklıydı. Neredeyse öğle vakti olmuştu ve kalabalıklar tüm güçleriyle dışarıdaydı. Castellane'in tamamı yabancı prensesin güzelliğini

duymuştu ve onun gelişini kutlamaya can atıyorlardı. Ancak Veliaht Prens'in yakında evleneceği ve artık şansları kalmadığı için yas tutan genç kızlar hariç. Onlar göğüslerine kırık kalpleri simgeleyen kırmızı kurdeleler takmış hâlde sokaklarda üzgün üzgün dolaşıyorlardı. Lin gülünç olduklarını düşündü.

Kutani'nin çiçeği beyaz yasemindi. Her balkon, beyaz yasemin çiçeklerinin fışkırdığı birer saksı taşıyordu. Her kapı çiçeklerden oluşan bir çelenk gibiydi. Hava zengin, tereyağlı-tatlı bir kokuyla doluydu. Yaseminlerin yanında Aurelian Hanesi'nin çiçeği olan sarı güller sergileniyor ve her pencereden Castelline'in renkli ipek bayrakları dalgalanıyordu.

Lin, Ruta Magna'ya yaklaştıkça sokaklar daha da kalabalıklaştı. Her yer Castellane'in kutlama renklerine bürünmüştü: parlak kırmızı, altın ve tabii ki yenilebilir gibi görünen limon yeşili ve ahududu renkli ipeklere. Kadınlar çiçekten taçlar takıyor, erkekler düğme iliklerine veya ceplerine püsküller iliştiriyordu. Lin korkunç derecede sade giyindiğini fark etti. Ama o bir Ashkar'dı, insanların bakışları üzerinden kayıyor ve onu her zamanki gibi görmezden geliyorlardı. Ashkarların kraliyet evlilikleri gibi şeyleri kutlamaları beklenmezdi. Sonuçta onlar, gerçek Castellane vatandaşları değildi. Lin kısa süre sonra kendini sarhoş ve gürültücü bir öğrenci grubunun içinde buldu, birkaç sokak boyunca yürüdüler ve Şarkı Söyleyen Kadınlar Sokağı'nın yakınlarında bir yerde durdular. Lin sinirlenerek giysilerini silkeledi ve Tapınak Bölgesi'nden geçip ilk hastası Zofia Kovati'nin yaşadığı Çeşmeler Bölgesi'ne doğru ilerledi.

Zofia'yı çok neşeli bir hâlde buldu. Zofia gençliğinde korsanlık yapmıştı ve hâlâ siyah bir göz bandı takıyordu. Bugün, bol etekli eski moda bir tafta elbisenin üzerine düğmeli bir askeri ceket giyiyordu.

Lin diz çöküp yaşlı kadının zayıf ayak bileklerindeki şişliği hissederken, "Bu gece sokaklarda müzik olacak," dedi Zofia

biraz dalgın bir şekilde. "Aurelianlar, Veliaht Prens'i Kutanili kızla evlendirmekle akıllı bir hamle yapmış."

"Evet," dedi Lin. Akıllı ve acımasız. Conor, bu prensesi sevmiyordu ama belki de söyledikleri kadar güzelse sonunda ona âşık olurdu. Lin'in midesi yine hafifçe bulanmaya başlamıştı ama bunu görmezden gelip oskültörünü aldı.

"Uzun zaman önce Kutani'deydim," dedi Zofia hâlâ aynı hayalperest tonla. "Baharat Kasabası'nda. Oradaki evler kaleler gibidir. Kum o kadar ince ve yumuşaktır ki üzerinde şilte gibi uyuyabilirsin. Sıradan insanlar bile ipek ve kadifeye bürünmüşlerdir, kulaklarında ve parmaklarında altın halkalar vardır. Bahçeler cennet gibidir."

Zofia'nın sesinin uğultusu, oskültörden kalbinin zayıf sesiyle birlikte geliyordu. Lin, kalp ölmeye başladığında kasın etrafında sıvı biriktiğini, bu durumun kalbin işlevini daha da yavaşlattığını ve vücudun su ve tuz tutmasına neden olduğunu biliyordu. Bir Castellaneli doktor, Zofia'nın şişmiş kollarını ve bacaklarını sanki hastalıklarının nedeniymiş de bir semptom değilmiş gibi kanatmıştı. Zofia'ya iyileşebileceğini söylemişti.

Lin bundan daha iyisini biliyordu.

Oskültörünü kaldırdı ve her zamanki ilacı çıkardı. *Digitalis lantana*. "Her sabah suyla bir tablet," diye talimat verdi. "Ve senin için birkaç tılsım da bırakacağım, buraya komodinin üzerine. Onları tenine yakın bir yere tak."

Zofia haylazca baktı. "Dans edebilir miyim? Bu gece sokaklarda kraliyet evliliğini kutlamak için dans edilecek."

"Elbette dans edebilirsin. Aslında tavsiye ederim." Lin çantasını omzuna attı. "Ay ışığı, müzik ve seninle dans edecek yakışıklı bir genç hayran bulmanı öneririm."

Lin yanından ayrılırken Zofia kıkırdadı. Dışarıda hava öncekinden daha sıcaktı. Lin, Tapınak Bölgesi'ne doğru ilerlerken gölgelik alanlarda kalarak binalara yakın yürüdü. Çocuklar

halka açık sarnıçların etrafında toplanıp kendilerini suyla ıslatıyorlardı. Korku Nehri'nde yüzülücek, hava belirli bir sıcaklığın üzerine çıktığında her köşede sihirli bir şekilde beliren tezgâhlarda soğuk şerbetler satılacaktı—

Lin sağ tarafında bir hareket hissetti ve tam yanına bir araba yanaşınca başını çevirdi. Bu herhangi bir araba değildi. Marivent arabasıydı, tamamen kırmızı lakedendi, yan tarafında altın bir aslan arması vardı. Yukarıdaki koltuğunda oturan sürücü Saray üniforması giymişti ve dümdüz ileri bakıyordu, yüzü asıktı, sanki Lin'i görmüyor gibiydi.

Arabanın kapısı açıldı. Dışarıya doğru eğilen adamın gri saçları, şahin gibi bir yüzü ve dar, sert bir ağzı vardı.

Lin olduğu yerde kaldı. Araba onun yanında durdu.

"Elçi Jolivet," dedi. Sokağa şöyle bir baktı. Ruta Magna'ya doğru ilerleyen birkaç yaya vardı ancak arabanın olduğu yöne bakmaktan özenle kaçınıyorlardı. Saray işi Saray işiydi.

Elçi başını eğdi. "Domna Caster."

"Senin Prens'le birlikte olman gerekmiyor mu?" dedi Lin. "Böyle önemli bir günde?" *Ve tehlikeli bir günde?* Mayesh, kraliyet ailesi için halk içinde görünmenin risk ve ödül meselesi olduğunu her zaman söylerdi. Halkın önünde olduklarında tehlikedeydiler ancak halktan saklanmak öfke veya küçümsenme riskini almak anlamına gelirdi.

İnce kaşını kaldırdı. "Seni temin ederim Kel Anjuman durumu iyi kontrol ediyor."

Ah. Kel bir prensesi getirmesi gerektiğini söylediğinde, Lin onun Conor ile *birlikte* rıhtıma gideceğini düşünmüştü. Conor'ın yerine bir Kılıç Kapan olarak gideceğini, prens rolünde hareket edeceğini değil.

"Gel." Jolivet sabırsızca bir işaret yaptı ve ona arabaya binmesi gerektiğini belirtti. "Saray tarafından çağrılıyorsun."

"Prens tarafından demek istedin herhâlde," dedi Lin.

Jolivet ona sadece baktı, ifadesi buz gibiydi. Lin korkması gerektiğini biliyor ama içindeki bir şey isyan ediyordu. O bir doktordu, hasta ziyaretlerini yapıyordu. Başka hastaları vardı, ona güvenen insanlar. Sorumluluklarının kendi kaprislerinden daha önemli olduğunu açıkça hayal edemeyen bir Prens'in aksine.

"Mayesh Bensimon benim büyükbabam," dedi. "Bana bu şekilde davrandığını duymaktan hoşlanmayacaktır."

"Eğer gerçekten yaptığın buysa, Mayseh sana Sarayı reddetmenin aptallık olduğunu söylerdi," dedi Jolivet. Küçümser bir şekilde çevirdiği mühür yüzüğü parladı. "İnan bana. Onu iyi tanırım."

Haklıydı. Lin dişlerini sıktı. Arabanın tekerleklerini tekmelemek ve çığlık atmak istiyordu ama bu işe yaramazdı.

Çenesini kaldırdı ve Elçi'nin dik bakışlarına o da dik dik bakarak karşılık verdi. "Olabilir," dedi. "Ama hava kararmadan Sault'a geri dönmem gerek."

Adam hafifçe gülümsedi. "Nasıl istersen, Domna," dedi ve nasırlı elini uzatarak arabaya binmesine yardım etti.

Elsabet

Anchor Caddesi'ndeki eski Anibal Tapınağı'nın üzerinde belli belirsiz bir ihmal havası hüküm sürüyordu. İçerideki *cella*nın[5] köşeleri, büyük merkezî oda tozla kaplıydı. Zemindeki süslü mozaiklerin fayansları eksik ve şamdanlardan deniz köpüğü gibi örümcek ağları sarkıyordu.

Ancak sunağın yükseldiği *cella*nın kuzey kısmı yakın zamanda süpürülmüştü. Ölüm Tanrısı'nın asık suratlı heykelleriyle çevrili sunağın üzerinde uzun bir rahip sandalyesi vardı ve sandalyede uzun siyah saçlı ve keskin, kartal benzeri yüz hatlarına sahip bir kadın oturuyordu. Kana batırılmış bir eldiven gibi dar, kırmızı bir elbise giyiyordu. O bir prensesti ve ana vatanından çok uzaktaydı.

Karşısında duran iki adama ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Adamlardan biri fena hâlde terlemiş görünen Artal Gremont'tu. Diğeri gerçek adıyla anılmayı istemiyordu. Prenses ona Yedi diyordu çünkü bu, onun Pazarlık Odası'ndaki sandalyesinin saat kadranındaki konumuydu.

"Yani Prens, Kutani ile bu ittifaka kararlı mı?" dedi Elsabet Belmany. "Onu geri çevirmek mümkün değil mi?"

"Onu her zaman iradesi zayıf biri sanırdım," dedi Conor'ı Artal'dan daha iyi tanıyan Yedi, "ama bu konuda dikkat çekici derecede kararlı. Her zamanki danışmanlarının desteğini de alıyor. Bensimon, Jolivet. Hepsi bu eşleşmeye hevesli."

"Elbette olurlar," diye fısıldadı Elsabet. Hepsi de omurgasız fırsatçılardı. Herkes Castellane'in, tıpkı insan vücudunun kan ve lenfle çalıştığı gibi açgözlülükle çalıştığını bilirdi. Prens'in etrafındaki herkes sadece altınla zenginleşmeye çalışıyordu; asalet, katı

---

[5] Pagan tapınaklarındaki ve Hristiyan ibadethanelerindeki mimari bir bölüm. -ed.n.

gurur, Yasa'nın çelik gibi üstünlüğü ve bir ulusu savaşa götürme cesareti gibi kraliyetin daha değerli armağanlarını unutmuşlardı. "Sinir bozucu," dedi, "ama tıpkı şüphelendiğimiz gibi. Şu anda beni endişelendiren Kılıç Kapan. O, başımıza bela olmaya devam ediyor."

Artal'ın alnı kırıştı. "Güya Prens'in kuzeni olan mı? Çok da tehdit oluşturacakmış gibi görünmüyor. Onu öldürmesi için kolayca bir paralı asker tutabili—"

"Göründüğünden daha iyi bir dövüşçüdür," dedi Yedi Artal'a aşağılayıcı bir bakış atarak. "Ve ayrıca, hanımefendimiz onu canlı istiyor."

Elsabet, çoğu insanı kolayca anladığını düşünerek kendisiyle övünürdü. Yedi'nin Artal'dan pek hoşlanmadığı ve onun varlığına bile tahammül edemediği açıktı. Gülümsemesini sakladı. Yedi de tüm imtiyaz sahipleri gibi kendini çok beğenmiş bir tavır takınmıştı ve onu rahatsız olduğunu görmek Elsabet'in hoşuna gitmişti. "Kellian Saren'ı canlı istiyorum," dedi. "Bir yandan da Saray'ın gözünden düşmesini istiyorum."

"Onu koruyan Saray değil, dedi Yedi, "Prens. Onu bir kardeş gibi seviyor. Onun hakkında kötü bir söz duymayız. Bunu denedim."

"Peki, neye dayanarak? Kılıç Kapan kesinlikle sadık biri. Ve eğer en ufak bir şekilde başarısız olursa, Prens onu affeder mi?"

Yedi, Elsabet'in sözlerinin doğruluğunu kabul etmek için başını eğdi.

"Yine de," dedi Elsabet, "bir prens ihaneti bilmeli. Bir dost ihaneti affedebilirken bir hükümdar kendisine karşı yapılan bir eylemi hoş göremez çünkü bu ülkesine yapılan bir saldırıdır."

"Eskici Kral ile çalıştığı için mi?" dedi Yedi. "Ve bildiğim kadarıyla Conor'ın bilgisi olmadan." Elsabet, kırık fayanslı zeminde hızla ilerleyen siyah bir örümceği izledi. "Bu yeterli değil. Castellane'de, Şehirdeki Kral ile Tepe'deki Kral arasında çoğu insanın bildiğinden daha fazla bağ var."

Artal ve Yedi şaşkın bir şekilde bakıyorlardı, belli ki Elsabet'in ne demek istediğini anlamamışlardır.

Anlamaları da gerekmezdi zira onlar sadece zengin adamlardı, kraliyet adamları değillerdi. Bilmelerinin gereksiz olduğu bazı sırlar vardı. "Ama Eskici Kral ile çalışmak— Bence kralın hizmetlerinden rahatsız olmaya başlıyor. O, bir başkası için ölmek, onu kanıyla yüceltmek için doğmuş. Kesinlikle bundan nefret etmeye başlıyor. Bunun üzerine gidebiliriz. Onu izler, gözlemleriz. Mutlaka bir hata yapacaktır." Donuklaşmaya başlayan Artal'a döndü. Ne yazık ki karmaşık entrikalar onu biraz aşıyordu. "Bu arada Artal, sen görevini biliyorsun. Güzel nişanlının Prosper Beck'in nerede olduğunu bildiğine inanmak için nedenlerimiz var. Onu söylemesi için ikna edeceğine güveniyorum."

Artal sırıttı. "Harika," dedi. "Bundan çok keyif alacağım."

BÖLÜM SEKİZ

Lin

Jolivet, Marivent'e varana kadar sessizdi. Araba, kutlamanın tüm hızıyla devam ettiği ana caddelerden uzak durarak yan yollardan ilerledi: Lin, kutlamanın seslerini duyabiliyordu, uzaktan gelen haykırışlar görünmeyen bir şelalenin kükremesi gibi birbirine karışıyordu.

Onu görmezden geldiği için Lin, Elçi'ye merakla baktı. Gerçekten de yakından bakıldığında eğimli burnu, geriye çekik çenesi ve neredeyse hiç kırpmadığı gözleriyle tam bir yırtıcı kuşa benziyordu. Şehir halkının ona Uçurum Kartalı demesine şaşmamak gerekirdi ancak Lin tam olarak hangi uçurumdan bahsettiklerinden hiç emin olamamıştı. Marivent'ten uzaktaki uçurumlar mı yoksa İmparatorluğun uzun zaman önce düşüşü gibi daha mecazi bir uçurum mu? Çünkü o zamanlar da İmparatorlar için yasaları uygulayan elçiler vardı.

Saray'a ulaştıklarında Jolivet bir anlığına rahatlamış gibiydi.

Kutani bayrakları Kuzey Kapısı'nın tepesinde dalgalanıyor ve Marivent duvarlarının içindeki kırmızı üniformalı personel mercan, şeftali ve mandalina tonlarında çiçek saksıları taşıyarak ileri geri koşuşturuyordu. Balkonların arasına altın çanlar takılı teller gerilmiş, kapıların üzerine altın flamalar asılmıştı. Bunların hepsi bu sabah mı yapılmıştı? Yoksa dün gece Lin, Sault'ta bir hastayla otururken miydi?

Araba Castel Mitat'ın avlusuna yanaştı. Jolivet, Lin'in aşağı inmesine yardım etti ve onunla birlikte küçük saraya doğru aceleyle ilerledi. İçerisi ıssız görünüyordu, hatta o kadar sessizdi ki dışarıdaki parıldayan çanların hafif sesini duyabiliyordu.

Prens'in odasının kapısına vardıklarında Jolivet kapıyı çaldı ve kapının arkasında bir ses duyuldu, kapı hafifçe aralandı ve kapıda beyaz şapkalı bir kadın belirdi. Lin onu hatırlamıştı, telaşlı hizmetçilerden biriydi, Conor kanlar içinde kalana dek kırbaçlandıktan sonra onu iyileştirmek için Marivent'e geldiği gece onu bir anlığına görmüştü.

Şu an her şey çok uzun zaman önce yaşanmış gibi geliyordu.

Doktor çantasına sıkıca tutunan Lin, şapkalı hizmetçiyi Prens'in odasına kadar takip etti. Jolivet ise dışarıdaydı. Odalar pek değişmemiş gibiydi. Aynı iki yatak, aynı mermer masalar ve buruşuk ipek divanlar vardı ancak artık odada bir duvara yaslanmış, mürekkeple karalanmış kâğıtlardan oluşan beyaz bir yığınla kaplı ağır bir masa da vardı.

Odanın ortasında bir kasırga yaşanıyordu. Ve bu kaosun ortasında neredeyse tamamen çıplak bir şekilde Prens Conor duruyordu.

Lin şaşkınlıkla etrafa bakınırken çanta yumuşak bir sesle yere düştü. Neyse ki kimse fark etmemiş gibiydi. Elbette çok zenginlerin giyinmelerine yardımcı olan hizmetçileri olduğunu biliyordu ama bunun nasıl göründüğünü hiç düşünmemişti ya da tabii insanı çıplakken giydirdikleri anlamına geldiğini.

Gerçi Prens *tamamen* çıplak değildi. Üzerinde küçük giysiler vardı: ince ketenden, vücuda tam oturması için çapraz kesilmiş kısa bir pantolon. Etrafında tedirgin kuşlar gibi uçuşan, ellerinde iplik, iğne ve dikiş sökücü taşıyan bir grup terzi vardı. Lin'i kapıda karşılayan kadın gardıroptan çeşitli giysiler alıp Prens'in onayı için gösteriyor ve üçüncüsü de içinde çeşitli ışıltılı süs eşyaları bulunan kadife bir kutuyu açmış elinde tutuyordu.

Prens kasırganın ortasında sakin bir şekilde duruyor, sanki yarı çıplak olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Aslında yarı uykulu gibiydi, göz kapakları ağırlaşmıştı, siyah saçları darmadağın ve hamamdan çıktığı için hâlâ nemliydi.

Lin'in orada olduğunu hiç fark etmemiş gibiydi. Kimse fark etmemişti. Ama Lin, âdeta kendi bedeninden ve duygularından sıyrılıp soğukkanlı bir gözlemci gibi uzaktan bakınca Prens'in özellikle oraya oturduğunu anlamıştı, sırf onun bakabilmesi için. Lin, Prens'i bunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Prens onu rahatsız etmek istiyordu. Hiç şüphesiz Lin'i muhafazakâr biri olarak hayal ediyordu ve gerçekten de Tepe'dekilerle karşılaştırıldığında mütevazı elbisesi, yıpranmış ayakkabıları ve sade, açık renk saçlarıyla öyleydi.

Ama rahatsız olduğunu ona belli etmedi. Bakışlarını kaçırmadı, doğrudan Prens'e yöneltti. Conor'ın çıplak tenini daha önce, kırbaç yaralarını iyileştirdiğinde de görmüştü. Ama o zamanlar bir doktordu, parçalanmış deriyi onarmaya odaklanmıştı.

Bu kez farklıydı. Conor mükemmel, sağlıklı ve yara bercsizdi. Teni açık kahverengi, parlak ve pürüzsüzdü. Lin insan bedenlerine tarafsızca bakmaya alışmıştı. Belki de ne kadar güzel olabileceklerini unutmaya zorlamıştı kendini. Hatları birbirine pürüzsüzce akıyordu: geniş omuzlar, zayıf kalçalara doğru incelen bir bel, döndüğünde teninin altında ustalıkla hareket eden kaslar.

Teni, dokununca yumuşakmış gibiydi, ipek kadar inceydi ama vücudu sert ve zayıftı, şüphesiz yıllarca at binmesinin ve

avlanmasının sonucuydu. Ve tabii kılıç eğitiminin. Kel onun sürekli eğitim aldığını söylemişti ve Lin sonuçları görebiliyordu. Karnındaki kaslar, sanki kalemle çizilmiş gibi belirgindi. Annesinin güzelliğiyle de kutsanmıştı. Dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve şiir gibi uzun parmakları vardı. Bu parmaklar bir keresinde Lin'e dokunmuştu; *yakasının kenarını, göğüslerinin kumaşa temas ettiği yeri bulmuştu...*

Conor sanki zihnini okuyabiliyormuş gibi bakışlarını ilk kez Lin'e doğru çevirdi. Kızın gözlerine baktı ve dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılırken Lin de yanaklarının yandığını hissetti.

"Delfina," dedi Conor alçak ve tembel bir sesle, "o değil. Siyah, gümüş düğmeli olan."

Başında kalabalıklar olan hizmetçi Delfina, ellerindeki giysileri ustalıkla değiştirdi ve gömleği Prens'e doğru tuttu. Prens, gardırop kapısının içinde asılı duran cam sehpaya kaşlarını çatarak baktı ve başını iki yana salladı. Delfina reddedilen giysiyi çıkarırken Conor'ın nemli saçlarından çıplak köprücük kemiklerine su damlıyordu.

Bir beden sadece bir bedendir, diye hatırlattı Lin kendine Conor süet gri pantolonunu giyerken. "Belki altın ya da kehribar rengi bir şey seçebilirsin," dedi Lin kollarını göğsünde kavuşturarak. "Kutani renkleri. Beğenilebilir."

Hizmetçi grubu ona, sanki bir kaplanın kafesine çubuk sokmuş bir çocukmuş gibi endişeyle baktı. Conor, gömleğini aşağı çekerken bakışları Lin'in üzerinde gezindi. Conor çıplak gövdesini örterken Lin rahatladı. "Ah," dedi Conor umursamaz bir tonda. "Gelmişsin."

Bu, Lin'in ayakkabısının altında küçük bir çakıl taşı varmış gibi hissetmesini sağlayacak şekilde hesaplanmış bir ses tonuydu.

"Eh, giyinirken seni izlemem için beni buraya getirmişsin gibi görünüyor," dedi Lin. "Ben de giyim seçimin hakkında fikrimi istediğini düşündüm."

"İnan bana," dedi Prens Conor ellerini iki yanına bırakarak, "giyim meselelerinde senin fikrini istemiyorum."

Delfina manşetleriyle ilgilenirken küçük bir hareketlenme oldu. Her birinde altın iplikle işlenmiş dantel fırfırlar vardı. Sırmalı ipekten kalın bir altın yeleği, gömleğinin üzerine geçirdi. Boğazındaki dantel yeleğin üzerinde, köpüren bir şelale gibi görünüyordu.

Lin az kalsın, *Yardımımı istedin*, diyecekti. *Partide benden yardım istedin.*

Bu sözcükleri yüksek sesle söylemedi. Bir şekilde onun bundan bahsetmek istemediğini tıpkı Conor'ın onu huzursuz etmek için elinden geleni yaptığını bildiği gibi biliyordu.

Terzi, Prens'in gömleğini ayarlamak için içeri daldı. Delfina, Lin'e neredeyse kendisi kadar uzun görünen bir çift çizme taşıyordu. "Jolivet'a vizite çıktığında seni almasını söyledim ki çantan yanında olsun. Ama görüyorum ki yere düşürmüşsün. Ne kadar da dikkatsizsin."

Lin ona dik dik baktı ama Conor o sırada kendisine uzatılan mücevher dolu kadife kutuyu dikkatle inceliyordu. Yakutlar ve safirler arasında gidip geldikten sonra yüzüklerin parmaklarına takılması için uyuşuk bir şekilde elini uzattı.

"Gerçekten de bunun acil bir durum olduğunu sanmıştım," dedi Lin, "kırmızı ve mavi arasında seçim yapmak gibi bir şey olduğunu düşünmemiştim."

Conor gözlerini sahte bir acıyla açtı. "Giyim genellikle acil bir konudur. Shenzan Büyükelçisi'nin önünde turuncu giyersem ne olacağını biliyor musun? Uluslararası olay olur."

"Hiç şüphesiz," dedi Lin. "Siyasi zorunluluklardan bahsetmişken senin olman gereken başka bir yer yok muydu?"

Çın. Kadife kutulu hizmetçi bir yüzüğü yere düşürdü. Onu geri almak için bir telaş yaşandı, bu esnada Prens diz çökmüş hizmetkârların başlarının üzerinden Lin'e dikkatle baktı.

"Delfina canım," dedi, kadın elinden düşen yüzükle ayağa kalkarken, "Alois, Ivèta— Bizi yalnız bırakın. Hekimimle baş başa konuşmak istiyorum."

Delfina yüzüğü kutusuna geri koydu ve hizmetkâr grubu sessizce dağıldı. Kapı arkalarından kapanırken Prens elinde çizmelerle kendisini en yakın divana attı. Bir tanesini bacağına geçirmeye çalışırken, "Dünya beni şu an rıhtımda, Kutani gemisini selamladığımı sanıyor. Gerçekten de Saray'ın çoğu orada. Burası, Marivent'in uzun bir süre boş kalması muhtemel olan yer. Bu yüzden seni buraya çağırdım."

Tabii ki Kel'i, Lin'le Saray'da buluşabilmek için gönderdiğini söylemiyordu? Lin bu fikri saçma bularak reddetti.

"Partide yardımıma ihtiyacın olduğunu söyledin," dedi. "Ve hasta olanın sen olmadığını. Bence bana ne istediğini söylesen iyi olur. İsteğini yerine getirme yeteneğine sahip olmayabilirim."

Conor ikinci çizmesini giydikten sonra ayağa kalktı. Bir taç takmamıştı ve siyah saç tutamları alnına dökülüyordu.

Lin onun kuğu pelerinini, tüylerin tenini nasıl öptüğünü düşündü. "Yeteneklerine olan inancım tam."

"Exilarch—"

"Ah evet," dedi Conor. "Tercih ettiğin prens." Sesi, hicivli bir şarkının notaları kadar hafifti. "Bunu düşündüm. Bu yüzden sana bir kraliyet emri veriyorum. Bana yardım edeceksin ve bunu Exilarch'ına söylemene izin yok. Bu da seni oradaki her türlü sorumluluktan kurtarır. Harika bir çözüm, öyle değil mi?"

Lin kulaklarında bir uğultu hissetti. Mayesh'in sesini, kendi kalbinin atışlarının arasından duyabiliyordu. *Kraliyet emri, Kraliyet Kanı tarafından yapılan resmî bir taleptir. Buna uymamanın cezası ölümdür.*

Ama yapmaz, diye düşündü Lin. Conor bunu yapmazdı. Şaka yaptığına dair bir işaret bulmak için Prens'in yüzünü inceledi

ama hiçbir şey göremedi. Yüzü, şifreli yazılmış bir mesaj kadar gizemliydi.

"Ciddi misin?" diye fısıldadı.

Conor'ın ifadesi değişmedi ve Lin ellerini fark etmedi. Conor elleri yanlarında yumruk gibi sıkmıştı.

Gri gözleri soğuk ve mesafeliydi. "Beni son üç aydır görmedin. Çok daha ciddi bir insan oldum."

Bunu gerçekten yapıyor, diye düşündü Lin hayretle. Ama neden yapmayacağını düşünmüştü ki? Sonuçta o her zaman istediğini yapardı.

Düz bir sesle, "Prenslerimden birine meydan okumam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Lin.

"Öyle görünüyor. Açıkçası, bunun ben olmasını tercih etmem. Şimdi ilaçlarını yanına al da seni hastana götüreyim. Fazla vaktimiz yok."

KEL

Kel saniyeler içinde kendini Anjelica'nın yanına oturmuş ona bakarken buldu. Fil yükselirken ve birlikte havaya doğru süzülürlerken örülmüş sepetin kenarlarını kavradı.

Okçu Birliği fili takip etmek için onların etrafında dönmeye çalışıyor ve çok fazla bağırıyordu. Fil çoktan liman yolundan şehre doğru ilerlemeye başlamıştı. Her iki yanında kan muhafızlarının bulunduğu hayvan, yavaş ve görkemli bir tempoda hareket ediyordu. Kalabalığın kükremesi arttı, rıhtımlar arasındaki kaydıraklar gelgitin yüzeyinde süzülen çiçeklerle doluydu.

Şu an, diye düşündü Kel, *ben Conor'ım. Şu an Prens'im, gelinimi karşılıyorum. Kel nazik olmak isteyebilir ama Conor'ın asil*

olması gerekiyor. Asil ve akıllı. Nezaket siyasetin bir parçası değildir ve bu siyasi bir ittifak.

Sepetin diğer yanında oturan Anjelica Iruvai ona kocaman açılmış koyu renk gözleriyle bakıyordu. Kel başını eğdi. "Castellane'e hoş geldin," dedi. "Güvenli bir şekilde varmana sevindim."

"Evet, teşekkür ederim, *Ufalme*." Bu kelime, Kutani dilinde "prens" anlamına geliyordu.

Kızın sesi yumuşak ve mesafeliydi, yakından daha da güzeldi. Göz kapakları altın tozuyla boyanmıştı, çıkık elmacık kemiklerine allık sürmüştü. İnce kolları bakır ve bronz bileziklerle doluydu, elleri kucağında sıkıca kenetlenmişti. Vücut dilini okumaya alışkın olan Kel, her ne kadar liman hızla gözden uzaklaşsa da kızın gerginliğinin geçmediğini anlayabiliyordu.

Sesini alçalttı. "*Ayakemi.*"

Prenses.

Gözlerinde beliren bir altın parıltısı. Kız ona şaşkınlıkla bakıyor, Kutani dilini bilmesini beklemiyordu. Karmaşık bir dildi, baharat tüccarlarının ortak dilinden gelişmişti. Gerçekten de Kel, birazını bile öğrenirken zorlanmıştı.

"Birisi sana düzgün konuşmayı öğretmiş," dedi. "Çok şaşırdım."

Kel sırıttı. Belki de kız ona veya Conor'a hakaret ediyordu ama aldırmadı. Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemişti ve onunla bir filin üstünde olmak çok hoşuna gidiyordu. Ruta Magna'ya dönüp kalabalığa yaklaştıklarında, *Hayal kırıklığına uğramayacaklar,* diye düşündü. *Onu sevmemeleri imkânsız.*

Zavallı Luisa'nın gelişinden çok farklıydı ki o bir skandaldı. Bir utanç. Şimdi öyle değildi.

"Gülümsüyorsun," dedi Prenses. Kızın Castellane dilinde konuşması kusursuzdu, aksanı yoktu. "Seni memnun eden nedir?"

Sokakları dolduran kalabalık coşkuyla bağırıyordu. Bağırıyor, sarı güller ve kasımpatları fırlatıyordu. Bazıları sepete düştü ve sarı yapraklar etrafa saçıldı.

"Şehrin insanları seni sevdi," dedi Kel. "Bu iyi bir şey. Castellane nefesini tutmuş, bir sonraki kraliçesini görmeyi bekliyordu. Güzel olduğun için rahatladılar."

Anjelica ifadesini değiştirmedi, sadece sokakları dolduran vahşi kalabalığa ciddi bir sessizlikle baktı. Havaya bir sürü çiçek atılıyordu, birçoğu balkonlara toplanmış veya mevcut çitlere dolanmıştı. "Bunun bir önemi olmamalı."

"Onlar için önemli," dedi Kel. "Filin yolu biliyormuş gibi görünüyor. Daha önce Castellane'i ziyaret etti mi? Belki de hevesli bir gezginle?"

"*Kızım* çok zekidir. Adı Sedai. Bana Hind Prensi'nden bir hediyeydi." Sedai'ın sırtını okşamak için uzandı. "Kan muhafızlarını takip ediyor. Onlar yolu biliyor. Kutani'de haritalarımız var, biliyorsun."

Sault'un kapalı kapılarından geçiyorlardı. Kel, Lin'in Ashkar duasını düşündü. *Yabancı bir diyarda nasıl söyleriz Kraliçe'mizin şarkılarını?* Anjelica da burada, hükmetmek için geldiği yerde bir yabancıydı.

"*Ufalme.*" Anjelica elinde küçük bir dokuma kutu tutuyordu. İçinde şekerle kaplanmış fındıklar vardı. Birini alıp ağzına attı, sonra kutuyu Kel'e uzattı. "Conor Darash Aurelian'ın uğursuzluk getirdiğini söyleyenler var," dedi ona bakarak. "Sarthelı küçük kız öldüğünde sevinmiş çünkü Sarthe onu göndererek Prens'i küçük düşürmüş."

Kel gözlerini kırpıştırdı. Söyledikleri tam olarak kaba sayılmazdı ancak kraliyet ailesinden bu kadar doğrudan bahsedilmesi alışılmadık bir şeydi. Kendine fazladan bir saniye kazanmak için fındıklardan birini ısırdı.

Sonra yutkundu ve "Luisa uğursuzluk yüzünden ölmedi," dedi. Neden dürüstlüğe dürüstüklüke cevap vermeyecekti ki? "Birisi bizimle Sarthe arasında savaş çıkarmak istediği için öldü ve o kişi hâlâ aramızda. Prenses'in ölümünün yasını tutuyorum. Hem o hem de Castellane için."

Kızın gözleri Kel'in yüzüne sabitlenmişti. "Akıllı bir prens gibi konuştun," dedi. "Ama sen Prens değilsin, değil mi?" Sanki çözülmesi gereken ilginç bir bulmacaymış gibi onu inceledi. "Conor Aurelian fındığa tahammül edemez. Fındık onu hasta eder. Ama sen hiç etkilenmemiş gibisin."

Kel darbe yemiş gibi şok olmuştu. Kız ona bir fındık teklif etmiş ve Kel reddetmeyi unutmuştu. Yıllarca süren eğitiminin ardından nasıl böylesine büyük bir hata yapabilmişti?

Korkarım ki tüm çelişkili şeyleri içinde saklayamıyorsun. Bir Kılıç Kapan olmak ve bu.

Yeminli görevinde hiç bu kadar kötü bir şekilde başarısız olmamıştı. "Alerjinin etki etmesi zaman alabilir. Saraya vardığımızda oldukça hasta olabilirim," dedi. Yaklaşan mide rahatsızlığını göstermesini umduğu bir ses çıkardı.

Kız hafifçe gülümsedi. "Kendi büyünü unutuyorsun," dedi. "Gerçekten kim olduğunu bilenler seni olduğun gibi görebilir. Bana yalan söylemenin bir anlamı yok Kılıç Kapan."

LİN

Lin ve Prens, salonda görevlerini açıkça bilen Jolivet'a katıldılar. Jolivet onları kıvrımlı merdivenlerden aşağı, dar bir kapıdan ve fenerlerle aydınlatılmış ikinci bir merdiven setinden indirdi. Burada pencere yoktu ve merdivenler alttaki uzun, taş kaplı bir

tünele açılıyordu. Lambalar duvarlar boyunca parlak hatlar hâlinde ışıldıyordu. Lin, yer altında olduklarını tahmin etti. Kel'in, Marivent'in altındaki geçitlerin Tepe'ye petek gibi bağlandığını söylediğini hatırladı.

Jolivet, onların soğuk sessizliğinden rahatsız olmuşsa bile bunu kesinlikle belli etmiyordu. Yürürken çizmeleri taş zeminde tıkırdıyor ve Prens'in işlemeli cübbesi, tünelden esen hafif esintide dalgalanıyordu. Duvarlardaki lambalar, bileklerindeki altın işlemelere yansıyıp parlatıyordu.

Kelepçe gibi, diye düşündü Lin. Ama Conor bir tutsak değildi. *Lin* tutsaktı. Kraliyet emrini bozmak ihanet demekti. Bu Trick anlamına geliyordu ve Trick de ölüm demekti.

Prens bundan sonra ona bir daha asla güvenmeyeceğimi biliyor olmalı, diye düşündü. Ama zaten Lin'in kendisine güvenmediğine, hatta ondan *hoşlanmadığına* bile inanmıştı. Lin ona yardım etmeyi reddetmişti, bu yüzden Prens de yardım etmesi için Lin'i zorlamayı seçmişti. O bir prensti, başka ne bekliyordu ki? Hissettiği öfke zehirli bir ot kadar acıydı; sadece Conor'a değil, kendine de öfkeliydi.

Tünelde ilerlerken duvar boyunca kemerli geçitlere yerleştirilmiş birden fazla kapı fark etti. Doğru kapıya ulaştıklarında Jolivet, sanki bir anda sihirle elinde beliren büyük bir anahtarla kapıyı açtı.

Bir kez daha bir merdivenin dibindeydiler ama merdiven bu kez yukarı doğru sarmal bir şeklinde uzanıyordu. Yukarı çıkarken birkaç kanatlı pencerenin önünden geçtiler ve Lin, Marivent'in kulelerinden birinin içinde olduklarını fark etmeye başladı. Merdiven, takımyıldızı desenleriyle dövülmüş metal bir kapıda sona erdi. Kapının kenarlarından ışık sızıyor ve uzayda süzülüyormuş gibi garip bir yanılsama yaratıyordu.

Jolivet garip bir sırayla kapıyı çaldı, önce üç, sonra iki, sonra tekrar üç kez. Kapı, onları içeri almak için odadan çıkan bir

Saray muhafızı tarafından açıldı. Önce Prens Conor girdi ve Lin'e takip etmesi için işaret verdi. Lin içeri girdiği anda Jolivet kapıyı arkalarından kapattı.

Lin kendini parlak bir şekilde aydınlatılmış bir odada buldu. Oda geniş ve daireseldi; üstlerindeki çatı, kulenin ucunda gölgeye dönüşüyordu. Küçük, elmas camlı pencereler yüksekteydi; mobilyalar kestane rengindeydi ve birçok mumun ışığında sıcak bir kahve tonunda parlıyordu.

Altın ve gümüşten yapılmış, gezegenlerin konumlarını gösteren bir güneş sistemi modeli bir masanın üzerinde duruyordu. Duvarlar astronomi, yıldızların konumları ve tarihleriyle ilgili kitaplarla kaplıydı. Bir dolapta bir sekstant[6] ve çeşitli boyutlarda teleskoplar vardı, bazıları fildişinden yapılmış veya değerli taşlarla süslenmişti. Yıldızların konumlarını ve gezegenlerin yollarını gösteren incelikle çizilmiş hatlar ve haritalar duvarlara asılıydı. Her yerde koyu renkli, kötü bir el yazısıyla yazılmış karalamalarla kaplı kâğıtlar vardı. Kâğıtların arasında bir şey parlıyordu ve Lin bir an için bunların masanın yüzeyine dağılmış mücevherler olduğunu düşündü ancak daha yakından bakınca hepsinin kırık cam parçaları olduğunu anladı. *Garip.*

Gözleri ışığa alıştığında Conor'ın pencerenin yanındaki yüksek arkalıklı tahta bir sandalyeye doğru gittiğini gördü. Lin odanın boş olduğunu sanmıştı ancak Prens Conor'ı gözleriyle takip edince yalnız olmadıklarını fark etti. Sandalye doluydu. Sadece üzerinde oturan adam çok hareketsizdi, varlıklarına tepki vermemişti. Hiç kıpırdamıyor gibi görünüyordu, en ufak bir kas seğirmesi veya nefes alış verişi bile yoktu. Odadaki mum sayısına rağmen gölgedeydi.

Prens sandalyenin önünde durdu. Lin karşısında oturan adama bakarken Conor'ın ifadesini okuyamadı. Yüzü bir maske gibi hareketsizdi.

---

6 İki nokta arasında bulunan açıyı ölçmek için kullanılan bir alet. -ed.n

"Baba." Prens'in sesi düzgün ve alçaktı. "Size bir doktor getirdim."

Lin hareket edemeyecek kadar şaşırmıştı. Hasta, babası mıydı? Kral mı?

Ve Kral neden bu kadar hareketsiz, bu kadar sessizdi?

"Kendisi Bensimon'un torunu," diye ekledi Conor. "Bilirsiniz, sık sık bahseder."

Hâlâ yanıt yoktu. Prens, Lin'e yaklaşması için işaret etti. Lin, büyük oymalı sandalyesinde oturan Kral'a dönerek isteksizce hareket etti.

Kral Markus Aurelian. Elbette onun nasıl göründüğünü biliyordu ve bunun tek nedeni Kral'ın yüzünün yarım kronluk madeni paranın üzerinde olması değildi. Kral daha gençken halkın önüne çıkardı. Lin onu, Valerian Meydanı'nda gördüğünü hatırlıyordu; uzun boylu, geniş omuzlu, Kuzeyli annesine benzeyen sarışın bir adamdı. *Ayı gibi bir adam*, demişti babası.

Hâlâ iri bir adamdı. Yine de nedense derisi kemiklerini çok sıkı sarıyormuş gibi görünüyordu. Saçları kemik beyazıydı, uzundu, omuzlarını geçiyordu. Damarları teninin yüzeyine çok yakındı; şakaklarında son derece belirgin, örümcek ağı gibi çizgiler vardı. Yarı felçli gibi çökmüş bir şekilde oturmasına rağmen omuzları kamburlaşmış, siyah eldivenli elleri Lin'in içinde hissedebildiği bir güçle sandalyesinin kollarını kavramıştı. Sanki can havliyle tutunuyormuş gibiydi ama kim bu kadar uzun bir süre böyle tutunabilirdi ki? Yine de odaya girdiklerinden beri bunu yapıyordu. Lin bundan emindi.

En tuhafı yüzündeki ifadeydi. Tam olarak ifadesiz değildi, hiç değildi. Gözleri kocaman açılmıştı ve sanki uzakta korkunç bir şey görüyormuş gibi sabit bir şekilde uzaklara bakıyor gibiydi. Lin neredeyse arkasını dönüp bakmak istedi.

"Uğraşma," dedi Prens acı bir şekilde. "Hiçbir şeye bakmıyor. Her zaman hiçliğe bakar." Ağzını büzerek elini, babasının

yüzünün önünde salladı. "Artık biliyorsun," dedi. "Castellane Kralı yani babam, balmumundan yapılmış, salyalı bir bebeğe dönüştü. Issız bir kalp kadar boş. Tüm o büyük gücü mahvoldu."

Yine de seni kanlar içinde bırakana kadar kırbaçlayan adam bu, diye düşündü Lin. Ama bunu söylememesi gerektiğini biliyordu. Büyükbabasıyla yaşadığı deneyim ona birinden nefret ederken aynı anda onu sevmeyi öğretmişti. Özellikle de seni sevmesi gereken birinden.

"Başka kim biliyor?" dedi bunun yerine. "Babanın durumunu?"

"Babamın hasta olduğu biliniyor. Eğer sorsaydın Kel de sana söylerdi. Bundan fazlasını bilen çok az kişi var. Bensimon ve Jolivet. Muhafızlardan birkaçı. Bir de annem yani Kraliçe."

Kral aniden huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Lin hızla Conor'a baktı ama şaşırmış gibi görünmüyordu. Babasının üzerine eğildi, sanki elini tutacakmış gibi uzandı—

Kral kolunu inanılmaz bir hızla kaldırdı, eldivenli parmakları yumruk hâline geldi. Prens'e sanki onun çenesini kırmak istiyormuş gibi bir yumruk salladı ama Conor, belli ki deneyimliydi, babasının bileğini yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Baba," dedi. "Benim. Oğlun."

Kralın boş gözleri Prens Conor'a döndü. Lin, eldivenlerinin bilekleriyle birleştiği yerde adamın kırmızı, öfkeli tenini görebiliyordu. Hatırladığı kadarıyla Kral'ın elleri yıllar önce resmî bir tören sırasında korkunç bir şekilde yanmıştı ve o zamandan beri eldiven takıyordu.

"*Ryura hini*," dedi Conor yumuşak bir sesle ve Lin kelimeleri bildiğini fark etti. Malgasi dilindeydiler. Mariam yıllar önce Lin kâbuslar görüp çığlıklar atarken saçlarını okşayarak ona da bu sözleri mırıldanmıştı. *Ryura hini. Ryura.* Sakin ol. Sakin.

Kralın kolu yavaşça indi. Conor babasını tutmayı bıraktı ve bir adım geri çekildi. Kral hâlâ ifadesizdi. Conor'ın elmacık kemikleri kızardı.

Lin masanın üzerindeki kırık camı düşündü. "Ne—" *Ne sıklıkla şiddet uyguluyor?* diye soracaktı neredeyse ama fikrini değiştirdi. "Ne zamandır böyle?"

"Parlayan Galeri'den beri," dedi Prens. "O gece kan dökülmesinden sonra babam, Carcel'den uzaklaştı ve bu kuleye girdi. O zamandan beri kuleden çıkmıyor. O zamandan beri neredeyse hiç konuşmuyor. O," elini salladı, yüzükleri mum ışığında parlayarak âdeta göz kırptı, "gördüğün gibi. Çoğu zaman."

"Ama bence seni anlıyor. Onunla Malgasi dilinde konuştun."

"Keşke daha fazlasını bilseydim. Ama evet. Çocukken oradaki Saray'da evlat edinilmişti." Prens sabırsız görünüyordu, gölgelerin ışığı keskin yüz hatlarını soğuk bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Elmacık kemiklerinin köşeleri bıçakla kesilmiş gibiydi. "Gasquet'in babamı muayene etmesini istemiyorum çünkü hiç becerisi yok. Ayrıca, ona güvenilmez. Dünya, Kral'ın hasta olduğunu bilemez. Son aylarda Sarthe ile savaşın eşiğindeydik. Eğer bilirlerse—"

"Ama İmtiyazlı Aileler Kral'ın onlarla iletişim kurmadığını, toplantılara katılmadığını veya büyükelçilerle iletişim kurmadığını fark etmiş olmalılar?"

"Tüm mektuplarını ben yazdım," dedi Prens duygusuz bir sesle. "Büyükbabanın yardımıyla. Neyse ki bizzat gelen büyükelçilerle uğraşmak zorunda kalmadık. Parıldayan Galeri'den sonra bize olan saygıları yüzünden uzak durdular. Ya da belki korkudan. Çarpık bir şekilde gülümsedi. Hastayı muayene etmek istersen yanınızda duracağım. Sana el kaldırmaya çalışırsa, durdururum."

"Daha önce de şiddet uygulayan hastalara baktım. Endişelenmene gerek yok."

Gri gözleri, Kral'a dönmeden önce Lin'i taradı. "Baba. Lin şimdi seni muayene edecek."

Çantasının kayışına tutunan Lin, yavaşça Kral'a doğru ilerledi. Gölgesi üzerine düştüğünde bile Kral'ın gözleri onu takip etmek için hareket etmedi. Conor, kollarını kavuşturmuş bir şekilde yanında duruyor ve Lin'in oskültörünü çıkarmasını izliyordu.

Lin derin bir nefes alarak Kral'a doğru eğildi. Adamın üzerinden eski kâğıt ve kömür gibi hafif bir koku yükseliyordu. Yakından bakılınca Prens Conor'a olan benzerliği biraz olsun görülebiliyordu. Onun da gözleri gri ve deniz suyu kadar berraktı ancak etrafı ince çizgilerle kaplıydı.

Oskültörü Kral'ın göğsüne dayayarak dinledi. Yanında olduğunun farkında bile olmayan bir hastaya bakmak sinir bozucuydu ancak adamın kalp atışları düzenliydi, nefesi normal geliyordu. Lenf bezleri şişmemişti ve sıkıca dokunulduğunda cildi morarmıyordu. Gözleri beklediği gibi, parmaklarının hareketlerini takip etmiyordu. Yine çok uzaklara bakıyormuş gibi görünüyordu ve birkaç dakika önce oğluna saldırdığını hatırlamak zordu.

"Zihinsel olarak değilse bile bedensel olarak yeterince sağlıklı görünüyor," dedi geri çekilerek. "Yemek yiyor ve uyuyor sanırım?"

Prens Conor başını salladı. "Orada küçük bir daire var." Duvar paneline yerleştirilmiş, neredeyse görünmez bir kapıyı işaret etti. Lin, kapıda tuhaf izler olduğunu fark etti. Yanık izleri gibi siyah lekeler vardı. Belki de eski bir deneyin sonucuydu. "Kraliçe ona bakıyor, yiyecek ve su getiriyor. Bazen de Jolivet. Başka kimseye güvenmiyorum."

"Galerideki olayların şoku zihnini etkilemiş olabilir mi?" diye sordu Lin. "Bu durumu daha önce gemi kazalarından kurtulan ama arkadaşlarının boğulduğunu gören denizcilerde de gördüm. Zihin de beden kadar yaralanabiliyor—"

"Öyle değil," dedi Prens. "Bana daha önce Malgasi Sarayı'nda evlat edinilmesini sormuştun, hatırlıyor musun? Babam oradan tek başına dönmemiş. Fausten adında bir adamı da yanında getirmiş. Garip, ufak tefek bir arkadaşmış. O ve babam saatlerce bu kuleye kapanıp yıldızların sırlarını çözdüklerini iddia etmişler. Daha aklı başında olduğu dönem babam onu görmek istedi. Ama Fausten öldü. Babam onu aylar önce idam ettirmişti."

Lin hiçbir şey söylemedi. Hastalarının ve ailelerinin konuşmasına izin vermesi gerektiğini bilirdi. Ona bilmesi gerekenleri anlatırlar, Lin de onlara bunu yapmaları için alan tanırdı. Bu da o anlardan biriydi.

"Trick'e mahkûm edecek kadar güvenmediği bir adamı neden görmek istediğini merak ettim," diye devam etti Conor, idamdan önce hüküm giymiş taç mahkumlarının tutulduğu kara kuleden bahsederek. "Sonra Fausten'ın kendisini değil, babama sağladığı bir şeyi istediğini fark ettim."

Prens bir kez daha babası olan hareketsiz heykele baktı, sonra odayı geçip masaya gitti ve bir cam şişeyle geri döndü. İçinde koyu kahve renkli bir sıvı vardı. Şişeyi Lin'e uzattı. "Bunun ilacı olduğunu söylüyor," dedi dudağını büzerek. "Görünüşe göre Fausten babama bu içeceği düzenli olarak veriyormuş. Bana muhafızlardan biri söyledi. Ama daha fazlasını bilmiyorum, Fausten'ın odasını aradım ama üreticisiyle birlikte ilaç da gitmiş gibi görünüyor."

"Peki, bu ne?"

"Keşfetmeni istediğim şey de bu. Sen bir Ashkar hekimisin, otlar ve ilaçlar hakkında bilgin var. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Bir ilaç, bir zehir veya— Başka bir şey mi?"

Merren, bir ilaç ile bir zehir arasındaki farkın yalnızca dozajda olduğunu söylerdi. Merren'ı düşününce aklına laboratuvarı geldi. Bileşenleri damıtmak, ayırmak ve yoğunlaştırmak için kullandığı mekanizmalar...

"Başka bir şey mi?" diye tekrar etti. Gözleri, Conor'ın gözleriyle buluştu ve Kel'inkilere ne kadar benzediğini ama aynı zamanda bir o kadar da farklı olduğunu bir kez daha gördü. Aynı tondalardı ama irisin içinde farklı desenler vardı. Conor'ın sol gözünde, göz bebeğinin koyu kenarına yakın bir yerde yıldız gibi küçük bir beyaz nokta vardı. "Eğer bir ilaç ya da zehir değilse, o zaman ne?"

"Karışımın ne olduğunu öğrendiğinde bu sorun çözülebilir." Şişeyi kıza uzattı. Lin şişeyi aldı ve bir an için parmak uçları Conor'ın parmak uçlarına değdi. Sanki bir ok göğüs kafesini delmiş gibi sarsıldı.

Elini geri çekti. Bir an sonra *aptallık* ettiğini düşündü. Kendisini bu kadar etkilediğini görmesine izin vermek aptallıktı. *Beni çok gülünç buluyor olmalı*, diye düşündü ve gerçekten de Conor'ın ağzı dudakları, sert ve katı bir hâle dönüşmüştü.

"Bir şey keşfeder keşfetmez bana haber ver," dedi Conor, Lin şişeyi çantasına koyarken. "Sokaklarda gördüğün herhangi bir Saray muhafızı aracılığıyla mesaj gönderebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Lin ifadesiz bir şekilde. "Bir araba istiyorum. Beni şehre geri götürmesi için."

"Şimdi mi?"

"Bu sana kalmış," dedi Lin. "Keyfinizi bekliyorum, Monsenyör. Bunu açık bir şekilde belirttin."

Conor sırıttı. Tebessümü karanlıkta bir bıçak gibi sert ve ışıltılıydı. "Bana kızgınsın," dedi. "Güzel."

Lin ona şaşkınlıkla baktı. "Güzel mi?"

"Bu seni zinde tutar," dedi Conor ve yanından geçip Jolivet'tan, Lin'i Marivent'ten çıkaracak bir araba bulmasını talep etmeye gitti.

Lin, bir an için kulede Kral'la yalnız kaldı. *Bir heykelle yalnız kalmak gibi*, diye düşündü çantasını omzuna takarken. Oda o

kadar sinir bozucu bir şekilde sessizdi ki hareket ederken kolunun hışırtısı veya çizmesinin yere sürtme sesi bile çıkmadı.

Şişeyi çantasına koydu ve gitmek üzereyken Kral aniden derin bir nefes aldı. Lin kalbi çarparak döndü. "Majesteleri?"

Hâlâ uzaklara bakan, elleriyle sandalyesinin kollarını kavramış olan Kral, bir arı vızıltısı kadar sert, alçak ve duygusuz bir sesle, "*Hollazekyer di niellem pu nag*," dedi. Bakışları ona doğru kaydı. "*Hollazekyer di niellem pu nag. Hollazekyer di niellem pu nag. Hollazekyer di niellem pu nag.*"

"Majesteleri—" dedi Lin tekrar ama adamın onu görmediği ve duymadığı belliydi. Sanki dudaklarından dökülen kelimeleri kontrol edemiyormuş gibi aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyordu.

Lin kendine hâkim olamadı ve kaçtı.

Antonetta

Antonetta tüneli on beş yaşındayken keşfetmişti. Arkadaşları tarafından terk edildikten sonraki sefaleti ve yalnızlığı içinde, geceleri malikânede dolaşmaya başlamıştı. Tepe'deki çoğu ev gibi burası da eski temeller üzerine inşa edilmişti. Bodrumda, boyalı bir panelin arkasında saklı, taşa oyulmuş bir tünel keşfetmişti. Fenerini kaldırdığında tünel, kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen ve deniz altında büyüyen mercanlar gibi daha küçük koridorlara doğru açıldığını gördü.

Aşağıya inerken tebeşir getirmeyi akıl etmeden önce yer altı koridorlarının dolambaçlı ağında neredeyse kaybolacaktı. Diğer koridorların çoğunun mühürlenmiş kapılara açıldığını artık keşfetmişti ancak ana koridor onu sonunda Labirent'teki terk edilmiş bir binaya getirdi. Tünelleri kimin yaptığından asla emin değildi ancak bazı tahminleri vardı. Belki de saldırı durumunda Tepe'den kaçabilmeyi dileyen bir atası ya da yasa dışı mal kaçakçılığı yapan biriydi. Bu keyifli bir sırdı, bir zamanlar Kel ve diğerleriyle paylaşacağı bir sır. Artık bunu kendine saklıyor ve keşfettiği yıllardan beri tüneli sık sık kullanıyordu. Ne annesi ne de hizmetçilerden hiçbiri bunu fark etmemişti.

Artal'la evleneceği söylendiğinden beri sanki ihtiyaç duyarsa hâlâ bir kaçış yolu olduğuna kendini inandırmak istercesine sık sık tüneli ziyaret ediyordu. Artal ile cinsel ilişkiye girme fikri Antonetta'nın midesini bulandırıyordu ayrıca Esteve ve Uzec gibi salyalı soyluların ve o sinsi Ciprian Cabrol'un onları izlemesini gerektiren İlk Gece'nin eklediği rezillik daha da iğrençti.

Artal'ın tepesinde dikilip şarap kokan nefesiyle göz kırparak, "Sana seçenek sunmadığımı söyleme. Bu kadar inatçı olmayı bırakıp benim için arkadaşın Prosper Beck ile bir buluşma ayarlarsan

düğün gecemizi istediğin kadar özel yapabiliriz," dediğini hâlâ hatırlıyordu.

Antonetta ona defalarca istediği şeyin imkânsız olduğunu söylemişti ama o inanmamıştı. Bu adamın dizginlerinin henüz tam olarak kimin elinde olduğunu tespit edemese de biri tarafından kontrol edildiği belliydi. Artal, güçlü arkadaşları olduğuna dair ipuçları vermekten hoşlanan biriydi. Ayrıca kendi başına böylesine sinsi bir plan yapamayacak kadar da aptaldı. Artal gördüğü şeyi beğenirse alırdı ve bu onun planları kadar karmaşıktı.

Ama Artal'ın arkasında kim olabilirdi ki? Onu hangi kuklacı yönlendiriyordu? Eski bir sarnıcın kenarında oturan Antonetta, aşağıdaki tüneli gizleyen kapıya asık suratla bakıyordu. Ve en önemlisi de o ismi nasıl ele geçirmişlerdi? *Prosper Beck.* Daha gençken ona ilk kez kılıç dövüşünü öğreten adamın ismi.

Artal'ın İlk Gece planından bahsettiğinde Kel'in yüzündeki ifadeyi hatırladı. Şok, dehşet ve tiksintiyle karışıktı. Bunu Kel'in umursadığının kanıtı olarak almak istiyordu ama bu Kel'di. Herhangi bir yabancının kaderine karşı da aynı şeyi hissedebilirdi. *Empati hoş bir özellik,* diye düşündü çizmeli ayaklarını sinirle sallayarak ama bu Kel'in ne düşündüğünü bilmesini zorlaştırıyordu.

Beni ne kadar iyi tanıyor acaba? diye merak etti. Kel onun duyabileceği öfke ve nefretin derinliğini kesinlikle hayal edemiyor olmalıydı. Bunu kimsenin hayal edebileceğini düşünmüyordu. Tüm bu yıllar boyunca kendisini bu duyguları gizli tutmaya, asla yüzünde belli etmemeye, iyi bir kızın yapması gerektiği gibi her zaman gülümsemeye alıştırmıştı. Artal ile düğün töreni boyunca gülümseyecek ve sonrasında, yani İlk Gece'nin dehşeti bittikten sonra intikamını alırken de aynı şekilde gülümseyecekti.

KEL

Kel yumuşak bir tıslamayla nefes verdi. Kutani'den gelen Prenses onu gafil avlamıştı ve bu sık olan bir şey değildi. Hem derin bir rahatsızlık hem de hafif bir hayranlık duyuyordu, sanki kız onu Castles'ta sinsi bir hamleyle yenmiş gibiydi.

"Rıhtımdan beri her şeyin yolunda olduğunu iddia ediyorsun," dedi kız. "Ama Saray bugün Prens yerine Kılıç Kapan'ı gönderdiyse ciddi bir tehlikenin yaklaştığını hissetmiş olmalılar. Kral'a veya Kraliçe'ye sorarsam sadece yalanlar duyacağımı düşünüyorum. Ama sen biliyorsun. Söyle bana, ne tür bir tehlikedeyim?"

"Sanırım biliyorsun," dedi. "Laurent Aden."

Kızın yanakları kızardı. Öfke mi yoksa utanç mıydı, Kel ayırt edememişti. "Limanda gemi belirtisi görmedim. Ne Aden'ın kalyonunu, ne de Castellane'in savaş gemilerini."

Kız bu yüzden endişeliydi. Demek ki o da etrafına bakıyordu. Kel, "Halkın mutlu olduğu bir günde, ortalıkta görünen savaş gemileri halkı tedirgin ederdi. Ancak gizlenmiş gemiler vardı.

Kayalıklarda, mağara ve tünel sistemleri var. Bu gizli yolları hem kaçakçılar hem de gerektiğinde donanma kullanıyor," dedi.

"Bana başka yollardan da ulaşabilir," dedi kız. "O zengin bir adam. Altın Yollar'da lüks içinde seyahat edebilir. O hayatta olduğu sürece Aden hep peşimde olacak."

"Castellane bir kaledir," dedi Kel. "İçeri girmek için sadece iki yol vardır: liman ve Dar Geçit. İkisi de korunuyor. Ve Marivent ele geçirilemez. Korsanın kesinlikle hayatta olduğunu söyleyebilirim ancak kesinlikle sana ulaşamaz."

Kızın gergin omuzları gevşedi. "Eğer hayatta olduğundan eminsen— Peki, o zaman. Ama daha fazlası var. Marivent'e vardığımda ne olacağını biliyorum. Bana Saray'ın her köşesini, oradaki her portreyi ve heykeli göstermek isteyecekler. Ama kalmayı kabul etmeden önce bir şeye ihtiyacım var. Prens Conor ile konuşmam gerekiyor. Dürüstçe ve Kral veya Kraliçe olmadan. Bunu ayarlayabilir misin?"

Kalmayı kabul etmeden önce. Kel bunun açık bir soru olduğunu fark etmemişti. Kuzey Kapısı'nın altından geçerken tereddüt etti, Sedai'ın tepesindeki sepetleri neredeyse kemere değecekti.

"Evet," dedi sonunda. "Senin yardımınla yapabilirim."

✦

Marivent'e gelenlerin çoğu mekânın büyüklüğünden, saf beyaz taş duvarlarından ve gölgeleri şehrin ve limanın üzerine düşen kulelerden korkardı. Kel çok uzun zaman önce yani çocukken Jolivet'la Kuzey Kapısı'ndan geçtiğinde nasıl hissettiğini hatırladı.

Anjelica hiç de korkmuş görünmüyordu, sadece dikkatliydi. Kapının ötesindeki çimenli alana çıktıklarında her şeyi algılıyor gibiydi, elleri çiçekli sarmaşıklarla dolu saray mensupları düzensiz bir çember oluşturmuştu. Çemberin ortasında Kraliçe

duruyordu. Yanında Mayesh vardı, madalyonu bulutların ardındaki ay gibi donuk bir şekilde parlıyordu. Kel, Jolivet'ı görmedi.

Lilibet, Sedai'ı gördüğünde gülümseyerek öne çıkmaya başlamıştı bile. Yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Kel, hafifçe gülmeden edemedi. Mayesh'in ifadesi, Sedai durup da Anjelica ayağa kalktığında elbette hiç değişmedi. Kel kızın sırma işlemeli terlikler giydiğini gördü ve ayak bileklerini altın ve gümüşten zarif zincirler çevreliyordu. Kız ona bakmadan sepetten indi ve cıvıldar gibi bir ses çıkardı. Bunun üzerine Sedai geriye doğru savurduğu hortumunu Prenses'in beline doladı. Nazik bir hareketle Anjelica'yı kaldırıp çimlere bıraktı.

Anjelica, Kraliçe'ye eğilerek selam verdi. Kel ne söylediğini duyamıyordu zira filin sırtından inmekle meşguldü. Sedai ona yardım etmeye niyetli görünmediği için Anjelica kadar zarif bir iş çıkarmadı. Neyse ki onurunu korucak kadar güvenli bir iniş yapmayı başardı.

Okçu Birliği çoktan kapılardan içeri akın etmeye, saray mensuplarının ve Sedai'ın başında hareketsiz duran kan muhafızlarının etrafında kendi halkalarını oluşturmaya başlamıştı.

Kraliçe, dikkatini Anjelica'ya çevirmeden önce ona sadece bir anlığına baktı. "Hoş geldin, *Ayakemi* Anjelica. Ne güzel bir isim," diye ekledi Anjelica'nın elini kendi elinin arasına alıp gülümseyerek. Kraliçe bugün, kumaşın zenginliğini gösteren ağır kıvrımlarla örtülü yeşil ve beyaz ipek bir elbise içinde âdeta bir zambak çiçeğine benziyordu. İncilerden bir kolye boynundan sarkıyor ve beyaz altınla işlenmiş daha fazla inci alnını çevreliyordu. "Ama sanırım Kutani dilinde değil, öyle değil mi?"

"Adımı annemin hayran olduğu bir müzisyenden almışım. Hanseli Anjelica Kjell'den."

"Harika, harika," dedi Kraliçe ve Anjelica'nın elini okşayıp bıraktı. Arkasında duran Kel, Mayesh'in bir Saray muhafızının kulağına fısıldadığını gördü, muhafız hemen koşup uzaklaştı.

"Seni Saray ve arazide gezdirmeyi çok isterim, canım," dedi Lilibet. "Marivent'i ilk kez genç bir kızken gördüğümü hatırlıyorum, oranın kraliçesi olacağımı biliyordum. Unutulabilecek bir şey değildi." Hüzünlü görünüyordu.

Anjelica gülümsedi. "Harika olur," dedi. "Ama belki yarın. Bugün nişanlımla özel olarak konuşmak istiyorum."

Kraliçe, sanki sessizce Kel'e, *Ne yapıyorsun?* der gibi baktı. Sonuçta, eylem planı çoktan kararlaştırılmıştı. Kraliçe, Anjelica'yı arazide gezdirecekti; tur bitiminde Conor hakkı olan yeri alıp prensesine eşlik edecek ve Kel de gözden kaybolacaktı. "Ama senin için her şeyi planladık, canım. Arazide bir tur ve ardından küçük bir akşam yemeği, sadece on çeşit—"

Anjelica'nın hoş ifadesi değişmedi. Sesinin tonu da değişmedi. "İtiraf etmeliyim ki Prens'ime vuruldum. Onunla özel bir görüşme için can atıyorum," derken sesi bir melodi gibi çıkmıştı. Kraliçe'ye duru bir ifadeyle baktı. "Eminim beni anlıyorsunuzdur."

Lilibet tamamen şaşkın görünüyordu. Kel'e doğru sertçe döndü. "Conor, canım," dedi yüksek sesle, sanki Anjelica orada değilmiş gibi. "Prenses—"

Kel öyle geniş gülümsedi ki canı yandı. "İstediği şeyi yapmalı. Elbette onu odasına kadar eşlik eder ve orada onunla konuşurum. Bensimon, sen yolu gösterir misin?"

✦

"Gerçekten de," dedi Mayesh, "az önce yaşananlar için mükemmel bir açıklaman olmasını umuyorum, Kellian."

Kel ve Danışman, Anjelica'nın birkaç metre arkasında Castel Pichon'a doğru yürüyorlardı. Anjelica'nın her iki yanında kan muhafızları vardı; Kurame, Saray'ın düzeniyle ilgileniyor gibiydi ve Anjelica'ya yanlarından geçtikleri kuleleri ve bahçeleri gösteriyordu.

"Bir açıklamam var," dedi Kel. "Ama bunun mükemmel olacağını garanti edemem."

Mayesh, Kel'e sert bir bakış attı. "Senin kim olduğunu tahmin etti, değil mi? Yoksa zaten biliyor muydu?"

"Biliyormuş. Çok iyi bilgilendirilmiş gibi görünüyor," dedi Kel. Fındıkla ilgili hatasını itiraf edip etmemesi gerektiğini düşündü ama sonra vazgeçti.

Mayesh iç çekti. "Kutani, kaliteli casusluk zanaatı ile ünlüdür. Sanırım önceki olaylardan sonra Castellane'i soruşturmakta titiz davranmışlar. Senden ne istiyor?"

"Benden hiçbir şey istemiyor," dedi Kel. "Conor'la konuşmak istiyor. Yalnız."

"Tek istediği bu mu? Conor'ın Castel Pichon'da ona katılması mı?"

Kel başıyla onayladı. "Ne istediğini biliyor," dedi. "Talebini reddetseydim, Lilibet'e gerçekte kim olduğumu bildiğini söyler ve yine de Conor'la konuşmak isterdi." Şu an Castel Pichon'un önündeki geniş çimenliği geçiyorlardı, yeşil çimenler yakın zamanda yağan yağmurdan sonra beliren küçük beyaz çiçeklerle karışmıştı. Mayesh homurdandı. Kel, Danışman'ın şaşırdığını hissetti ve Mayesh şaşırmaktan hoşlanmazdı.

"Limanda endişeliydi," diye ekledi Kel, "ona Aden'ın ortaya çıkabileceğini söylediğimde. Ama korkak ya da narin biri değil. Bir çiçek gibi görünebilir ama bence demir gibi bir kız."

"Bir sürü demir türü vardır. Bağlayan ve güçlendiren demir, kesen demir." Yaşlı adam yan gözle Kel'e baktı. "Bu kız hangisi?"

"Henüz söyleyemem. Ama Conor onu kendisi gibi karşılamalı." Mayesh'e baktı. "Ona gardını indirerek gelmesini söyle."

Mayesh tekrar homurdandı ve geri dönüp çimenlerin arasından Castel Mitat'a yöneldi.

Kel, Anjelica ve kardeşlerine yetişmek için hızlandı. Çatısının her köşesinde küçük kuleler bulunan, alçak, kare bir bina olan

kalenin ön kapısına vardıklarında onlara yetişti. *Castel Pichon* "Küçük Saray" anlamına geliyordu ve geleneksel olarak ziyaretçi olarak gelen kraliyet mensuplarının kaldığı evdi. Sarthelı Luisa d'Eon, hayatına mal olan kanlı katliamdan önce Marivent'te bulunduğu kısa süre boyunca burada kalmıştı. Onu korumaya yemin etmiş ve bu uğurda can veren koruması Vienne d'Este'nin hayatına da.

Kel bu düşüncelerden kurtulmak için kendini zorladı. Küçük Saray'ın kırmızı kapısına konuşlanmış olan Saray muhafızlarını selamladı ve Anjelica ile Kurame'yi içeri aldı. Diğer iki kardeşi Isam ve Kito, muhafızlarla sohbet etmek için dışarıda kalmışlardı.

Kısa, fayanslı bir koridor oyulmuş devasa kapılara açılıyordu ve bu kapıların ötesinde Anjelica'nın dairesi olacaktı. Kel, Anjelica ve Kurame ile içeri girerken sanki yabancı bir yerde uyuyakalmış ve uyanmış gibi tuhaf, burayla bağı yokmuş gibi bir kopukluk hissetti. O Conor değildi, hatta Kel Anjuman bile değildi. Sıradan biriydi. Kutani Prensesi'nin özel dairesine girmek onun işi değildi. Ama işte buradaydı.

Anjelica odalara bakarken sessizdi. Lilibet, Luisa mekânı işgal ettiğinden beri odaları yeniden düzenlemişti. Kel bunu görünce rahatladı. Aslında, sadece yeniden düzenlenmekle kalmamışlar tam da Lilibet'in sevdiği şekilde *aşırı* dekore edilmişlerdi. Duvarlar safran rengi ipek halılarla kaplıydı ve her yüzey hepsi turuncu, sarı ve kırmızı tonlarındaki ipek veya satenle döşenmişti. Koyu kırmızı kadifeden devasa bir kanepe, duvar boyunca uzanıyor ve oymalı bir sedir sırmalı kumaştan yastıkların ağırlığı altında gıcırdıyordu.

"*Deela tie zia*," dedi Kurame. "Seni kesinlikle evindeymişsin gibi hissettirmeye çalışmış."

Anjelica iç çekti. "Kraliçe'nin beni düşünmesi," dedi, "büyük bir nezaket ve ülkemi severim. Ama ulusal bayrağın içinde yaşamama gerek yok."

"Lilibet bu temayı sever," dedi Kel. "Muhtemelen her şeyden daha çok."

Anjelica başını iki yana salladı. "Her şeyin yeniden yapılması gerekecek."

"Lilibet bundan hoşlanmayacaktır," dedi Kel.

"Maliyeti kendim karşılarım. Elbette bunu kabul edecektir."

Muhtemelen hayır, diye düşündü Kel. Lilibet bunu bir hakaret ve zevkinin reddedilmesi olarak algılayacaktı ki adil olmak gerekirse öyleydi de. Ama Anjelica'ya bunu söylemenin pek bir anlamı olmayacağını çoktan anlamıştı. Kız ona inanacak ama bunu dert etmeyecekti. *Kraliçe bunun üstesinden gelir,* diyecekti. Ve bunlar kızın odalarıydı, öyle değil mi? İstediğini yapardı?

Kel neredeyse onu kıskanacaktı. *Başkalarının hakkında ne düşündüğünü umursamamak özgürlük olmalı,* diye düşündü. Sonra kızın arkaya doğru baktığını gördü ve Conor'ın odaya girdiğini fark etti.

Olaya uygun giyinmişti. Ayak bileklerine kadar uzanan, parlak ipek astarlı bir frak; desenli bir yelek ve beyaz samite kumaşından altın işlemeli bir gömlek. Parmaklarında her biri farklı renkte bir taşla parlayan ağır yüzükler vardı. Zehir yeşili, deniz mavisi, kan kırmızısı. İnce işlenmiş altından bir taç, iğne ucu büyüklüğünde elmaslarla parıldıyordu.

Conor, Anjelica'ya ilk kez baktı. Ve Kel hemen odada olmaması gerektiğini hissetti, ilk buluşmalarında burada olması garipti. Conor'ın gri gözleri Prenses'in koyu gözleriyle buluştu ve Kel, güzelliğinin Conor'ı da etkilediğini gördü, tıpkı ona bakan herkesi etkilediği gibi.

Ama bu şaşkınlık geçiciydi. Sonrasında Anjelica'nın görünümüne uyan, soğukkanlı bir değerlendirmenin karışımıydı. Kel, Conor'ın kendisine bu kadar benzeyen birine bakmasının nadir görülen bir şey olduğunu düşündü. Aynı zamanda kraliyet ailesinden olup ayrıcalığa ve güzelliğe sahip olan birine.

Ne Conor'dan üstün ne de ondan aşağıda olan, tam olarak Conor'a eşit birine. Belki de durum Anjelica için de aynıydı.

"Hoş geldin, *Ayakemi.*" Conor, frakının etrafında koyu kanatlar gibi uçuşmasını sağlayan bir hareket yaptı.

Anjelica başını eğdi. "*Mizuru.*"

Kel'in Kutani dilindeki bu kelimenin ne anlama geldiğini hatırlaması biraz zaman aldı. Rıhtımda ona seslendiği gibi "prens" değil, "nişanlım" demekti. Conor'ın da kızın kelime seçimini fark ettiğini gördü, gözlerinde bir ilgi parıltısı vardı.

Bırakayım da kapışsınlar, diye düşündü Kel. Gerçekten de, Kurame çoktan odadan ayrılmış, bir noktada gizlice uzaklaşmıştı. Kel onu takip edecekmiş gibi yaptı ama Anjelica elini uzattı.

"Konuşurken Kılıç Kapan'ın da kalmasını tercih ederim," dedi. Bakışları Conor'a yönelmişti.

"Kel benim bildiğim her şeyi bilmekten mutluluk duyar," dedi Conor. "Ama bana refakat etmek onun olağan işi değil. Ve sanırım benimle yalnız konuşmak istediğini açıkça belirtmiştin?"

"Seninle dürüstçe konuşmak istiyorum," dedi Anjelica. Yakındaki sedire oturdu, ellerini kucağında birleştirdi. "Ve bir Kılıç Kapan'ın ne yaptığını biliyorum. Yıllarca seninle yaşamış, yanında uyumuş, seninle öğrenmiş, senin konuştuğun gibi konuşmaya ve senin hayal ettiğin gibi hayal kurmuş biri. Bana yalan söylersen, bunu anlar."

"Ve eğer söylerse bunu size söyleyeceğimi mi düşünüyorsunuz?" dedi sesi dikkatli bir şekilde tarafsız olan Kel.

Conor ona göz kırptı.

"Sanırım bunu yüzünden anlayabilirim," dedi Anjelica.

Bence anlayamazsın, diye düşündü Kel ama Conor sessizce ***kal*** demek ister gibi başını ona doğru salladı.

Bu yüzden kalacaktı. Conor dikkatini Anjelica'ya çevirirken Kel duvara yaslandı. "Özürlerimi sunmalıyım, Prenses. Normalde

ilk izlenim bırakma şansını reddetmem. Ne yazık ki bugün sizi Kraliyet rıhtımılarında karşılamam mümkün olmadı."

Anjelica hareket etmedi. Kel'in daha önce nadiren gördüğü bir şekilde tamamen hareketsizdi, düz omurgasından zarif boynuna kadar vücudunun her yeri tamamen kaskatıydı. "Laurent yüzünden gelmediğinizi varsaymıştım," dedi.

"Bir korsanı reddetmek zorunda kalmanız büyük talihsizlik," dedi Conor, "ve belki de daha az tehlikeli bir mesleği olan başka birini reddetmek daha güvenli olurdu. Belki bir bahçıvan ya da bir aşçıyı."

"Bir prensesin bahçıvanlarla ve aşçılarla tanışma fırsatı olmaz."

"Bir prensesin korsanlarla tanışma fırsatı da olmaz sanırdım."

Anjelica başını iki yana salladığında saçlarını tutan altın ağ ateş gibi kıvılcımlandı. "Birçok kraliyet evliliği gördüm. Bazıları iyi, bazıları kötü. Ama bence en önemli şey birbirimize karşı dürüst olmamız."

"Korsanları tartıştığımızı sanıyordum?" dedi Conor hafifçe ve Kel ona uyarıcı bir bakış attı. Anjelica hâlâ bir yabancıydı. Conor'ın dünyadaki gülünç bulduğu her şeye yönelttiği hafif mizahı, kendisiyle alay etmek olarak algılayabilirdi.

Ama rahatsız olduysa bile bunu göstermemek için çok iyi eğitilmişti. "Konuyla alakası var," dedi Anjelica.

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Conor. "Demek kraliyet arasında dürüstlük. Sırada ne var?"

"Sadece gerçekler," dedi Anjelica. "Kutani Kralı'nın on kızından biriyim. En büyüğü ya da en önemlisi değilim. Ama en güzeli olarak kabul edilirim."

"Ben de anne babamın en çekici çocuğuyum," dedi Conor.

Anjelica bunu duymazdan geldi. "En büyüğü veya en çeyizlisi olmayan bir prenses olduğunuzda, avantajlarınızın ve dezavantajlarınızın her biri hakkında pratik olmayı öğrenirsiniz. Ama Saray'a sık sık gelen bir adam vardı. Partilerde ve sosyal

ortamlarda sık sık gördüğüm biri. Korsan Laurent Aden. Bana tutkuyla kur yaptı."

Conor, omuzlarını silken Kel'e hızlıca bir bakış attı. Tutkudan bahseden biri için Anjelica'nın sesi buz gibi ve dümdüzdü.

"Beni gerçekten sevdiğini sanmıştım," dedi. "Ailem öğrenip onu görmemi yasakladığında bile bana sadık olduğuna inandım."

"Tahmin edeyim," dedi Conor. "Sadece çeyizinle kendini zenginleştirmekle mi ilgileniyormuş? Hırsızlık yaparak geçimini sağlayan adamlar kişisel meselelerde bile içgüdülerini bastıramazlar."

"Bundan daha da kötüydü," dedi Anjelica. "Denizcilerinden biri planını Saray'a ifşa etti. Aden, onu Saray'a almamı umuyordu; Black Rose'a binip kaçmadan önce bu erişimi kraliyet kasasını soymak için kullanacaktı. Bu keşfedildiğinde Baharat Kasabası'ndan kaçtı ama bunu yapmadan önce yanıma gelip benim de kendisiyle kaçmam için yalvarmaya cesaret etti. Reddettim. Yüzüne tükürdüm. Bana, ona ait olduğumu ve benim için gelmeye devam edeceğini söyledi. O zamandan beri beni rahat bırakmadı."

"Anlıyorum," dedi Conor. "Ben de korsanların bana kafayı taktığı dönemler geçirdim."

Anjelica'nın dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. Ciddi bir tonda, "Ne kadar da eğleniyorsun, *mizuru*," dedi.

"Başkalarını da eğlendirmeyi umuyorum," dedi Conor ama sesi yumuşak değildi. "Fakat bunun olmayabileceğinin farkındayım." Sedire oturdu, Anjelica'ya onu sıkıştıracak kadar yakın değildi ama olabildiğince uzak da değildi. "Beni uyarman gerektiğini hissediyorsun," dedi. "Aden'ın bugün rıhtımda olacağından korktun ve hâlâ senin için gelebileceğinden korkuyorsun."

"Bilmen gerektiğini düşündüm. Beni rahat bırakmayabilir."

Conor son derece ciddi bir şekilde, "Tehlikeden bir süre önce haberdar olduk," dedi. "Bugün onu arayan filolar vardı ama ne yakalandı, ne de görüldü."

Kızın yüzünden tuhaf bir ifade oluştu. "O zeki biridir. Bence pes etmeyecek," dedi.

"Ona bu Saray'ın bir kale olduğunu söyledim," dedi Kel. "Burada güvende olacağını."

"Bunu bana söylemekten korkmuş olamazsın," dedi Conor. "Hiçbir şey bilmediğimi hayal edemezsin. Bana itibarının zedelendiği söylendi. Ailenin bu yüzden benimle evlenmene onay verdiği."

Ah, diye düşündü Kel. Demek sebep buydu— Castellane'in Anjelica'ya başka hiç kimsenin teklif etmediği şeyi teklif etmesi. Bir prensesin itibarı çeyizi kadar önemliydi, korsanla yaptığı başarısız ittifak onu birçok kraliyet üyesinin gözünde evlilik için uygunsuz hâle getirmişti.

Ayrıca bu, Conor'ın ittifakın ayrıntılarını Kel'e anlatmakta neden isteksiz olduğunu da açıklıyordu. Bunu yaparsa Anjelica'nın sırrını ifşa etmiş olurdu, kendisininkini değil.

Anjelica kızardı. Conor oldukça nazik bir şekilde, "Utanma. Ben de sana herhangi bir skandalla lekelenmemiş olarak gelmiyorum. Tüm nişanlılarımı öldürdüğümü kesinlikle duymuşsundur," dedi.

"Ah evet," dedi Anjelica, "ve içki içiyorsun, kumar oynuyorsun ve fahişeleri seviyorsun... Ama son aylarda değiştiğini de duydum. Ancak sanırım bu bir prens için sıradan bir davranış."

"Korunma konusunda ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın," dedi Conor, "tabii bunu kesinlikle beklemişsindir. Seni rahatsız eden başka bir şey olduğunu hissediyorum. Belki de fiziksel korumadan daha zor istenebilecek bir şey."

Anjelica büyük, koyu gözlerini onun yüzüne doğru kaldırdı. "Laurent kendini büyük bir romantik olarak görüyordu," dedi.

"Ayaklarımı yerden kesmek için elinden geleni yaptı. Limanı çiçeklerle doldurdu... Kuşkusuz korsanlık ganimetlerinden elde ettiği parayla. Beni mücevherlerle ve şiirle şımarttı. Ve tüm bu süre boyunca bana yalan söyledi."

Kel, *Seni sevdiği yalan olmayabilirdi. Aslında, bunun doğru olduğunu tahmin ediyorum*, diye düşündü.

"Şu an çiçekleri ve ilân-ı aşkları düşündüğümde aklıma yalanlar geliyor. Seninle birlikte girdiğimiz şeyin bir iş ittifakı olduğunu biliyorum. Ayrıca, aksiymiş gibi davranmaya teşvik edileceğimizi de biliyorum. Halkın ve Saray'ın zevki için birbirimize hayran olduğumuzu göstermemiz gerekecek. Sanırım söylemek istediğim şey," diye bitirdi Anjelica, "hissetmediğimiz duyguları taklit etmekle ilgilenmediğim."

"Çoğu insanın neden yalın dürüstlüğü bir afrodizyak olarak görmediğini anlamaya başlıyorum," dedi Conor kuru bir sesle. "Halkın önünde birbirimizi görmezden gelmemiz veya belki de isyan eder gibi birbirimize bakmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Çünkü bu gerçekten de bir halkla ilişkiler sorunu oluşturabilir."

"Halkın önünde rol yapabiliriz," dedi Anjelica. "Ama birbirimize değil. Bana yalan söylemene veya sahte tutku gösterisinde bulunmana gerek yok." Ona doğru baktı. "Eğer tüm bunlar sana korkunç geliyorsa, beni Kutani'ye geri gönderebilirsin."

Anjelica'nın başı dik de olsa Kel, Conor'ın cevabını beklerken kızın az evvelkinden daha gergin olduğunu anlayabiliyordu. Bu, belki de kızın zırhında gördüğü ilk gerçek çatlaktı.

"Hiç de korkunç gelmiyor," dedi Conor. "Bütün bunlarda oldukça çekici bulduğum soğuk bir pratiklik var. Bir de sadakat konusu. Sadakat bekliyor musun?"

Anjelica ilk kez hafif rahatsız olmuş gibiydi. "Varisler konusunda sana karşı görevimi yapacağım," dedi sessizce. "Yatağıma başka hiçbir erkeği almayacağım çünkü Aurelianların soyunun

korunması gerektiğini anlıyorum. Evlenmeden önce istediğini yapabilirsin yeter ki son derece ihtiyatlı davran. Nişanlısının aşk aktivitelerinden habersiz bir aptal olarak görülmek istemem."

Conor sakin bir şekilde, "İhtiyat benim parolamdır. Bana karşı bu kadar dürüst davranmışken seni rahatsız etmek, isteyeceğim son şey olur," dedi.

Kız Conor'a hızlı ve keskin bir bakış attı ancak Kel bile Conor'ın ifadesinde hoşnutsuzluğunu gösteren hiçbir şey fark etmedi.

Conor ayağa kalktı. "Eğer benimle konuşmak istediğin tek şey buysa," dedi, "söyleyebileceğim tek şey seninle aynı fikirde olduğum ve buna göre devam edeceğim. Şimdi izninle seni yalnız bırakacağım çünkü yolculuğun yüzünden yorgun olduğunu tahmin edebiliyorum."

Anjelica başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Conor kapıya doğru birkaç adım attı, sonra durdu ve ona doğru döndü. "Söylemem gerektiğini düşündüğüm iki şey daha var," diye ekledi.

Anjelica sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Öncelikle bir filin var," dedi. "Bu yaratıkla tanışmayı çok isterim. Daha önce hiç fil görmemiştim."

Anjelica'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sedai'ın çok sevineceğinden eminim."

"İkincisi," dedi, "her zaman bana âşık olma tehliken var. Zira çok çekiciyimdir."

Anjelica ona büyük bir ciddiyetle baktı. "Böyle bir şey olursa," dedi ciddi bir şekilde, "sana haber veririm."

Conor son bir reverans yaptı ve kapıya doğru yöneldi. Kel onu takip etti, sadece bir an kapıda durup Anjelica'ya baktı. Kız sedirden hiç kalkmamıştı. Sanki büyük bir sırrı açığa çıkarmış gibi kaybolmuş görünüyordu, bundan sonra ne olması gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Kalenin dışında güneş batmaya başlamıştı. Kurame ve diğer kan muhafızları, katlanır bir masanın etrafında iskambil oynayan Saray muhafızlarına katılmışlardı. Hava, yeni yeni açmaya başlayan gece çiçeklerinin kokusuyla doluydu.

Kel'in yanındaki Conor derin bir nefes aldı. Kel ona bakmak için döndü. Rahatlamış olduğunu görünce şaşırdı. Sanki korktuğu bir şeyden kurtulmuş gibiydi. Bu garipti çünkü Kel, az önce yaşananların Conor'ın omuzundan bir yük kaldıracak şeyler olduğunu düşünmüyordu.

"Umduğun gibi mi gitti?" diye sordu gerçekten meraklanarak.

Conor başını geriye attı, koyu mavi gökyüzüne baktı. "Ondan *hoşlandım*," dedi memnun bir sesle. "*Nefis* bir kız, öyle değil mi?"

Lin

Lin uzun bir aradan sonra ilk kez rüya görmüştü.

Rüyası gerçek gibiydi. Yeşil bir vadide duruyordu ve yüzyıllar öncesinin tarzında şık giysiler giymiş bir adamın, bir dağın gölgesinde duran bir eve doğru ilerlemesini izliyordu. Yaklaşırken kapı açıldı ve bir kadın ile birkaç çocuk kollarını uzatarak ona doğru koşmaya başladı.

Ama adam gidip onları kucakladığında hepsi birer birer tutuşup yandı. Adam ağlıyordu ama kendini durduramıyormuş gibi görünüyordu. Kollarına aldığı ailesinin her üyesi göğe uzanan bir alev sütununa dönüşmüştü.

Adam sütunların arasında dizlerinin üzerine çöktü, elleri çimenleri tutuşturuyordu. Kısa süre sonra ev de yanmış ve ağaçlar, yeşillikler küle dönmüştü. Lin acıma ve dehşet içinde çığlık atıyordu ve adam dönüp ona baktı, Lin'in orada olmasına şaşırmamış gibiydi.

"Hollazekyer di niellem pu nag," dedi adam.

Lin kalbi çarparak uyandı. Kaynak Taşı'nı edindiğinden beri garip rüyalar görüyordu ama bunlar nadiren çok net olurdu. Gerçekten de vadide olduğunu, yangını, yeşilliklerin küle dönüştüğünü gördüğünü sanmıştı.

Yana döndü. Kaynak Taşı'nı yatağının yanındaki, her zaman ulaşabileceği sehpanın üzerinde tutuyordu. Onu alıp elinde çevirdi. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye fısıldadı.

Gümüş çerçeveli taş, elinde ağırlaştı. *Her zamankinden daha ağır,* diye düşündü Lin ama belki de hayal görüyordu. Parmaklarını taşın etrafına sardı ve içinde bir duygu sarsıntısı hissetti. Korku gibi bir histi, dışarıdan gelebilecek bir tehlikeye karşı duyulan bir korku. Sanki gecenin bir vakti, dışarıda bir yerde bir fırtına kopmak üzereymiş gibi. Ama daha önce şimşek veya gök gürültüsünde hiç

böyle hissetmemişti. Sanki taş onu bir tehdide, şehirdeki karanlık bir şeye, çarpık kristal gibi yüksek ve uyumsuz bir notayla şarkı söyleyen bir şeye karşı uyarıyor gibiydi.

Doğal olmayan ve kötü niyetli bir şeye karşı.

Merak edip endişelenen Lin, taşı tekrar komodinin üzerine koydu. Gözlerini kapattı, uyumudan önce gözünün önüne karanlıkta dans eden Kaynak Taşı sanrıları gördü.

BÖLÜM ON

LİN

Lin iki gün sonra Kara Köşk'ün laboratuvarındaki tahta bir taburenin üzerine tünemişti. Merren, Marivent'ten getirdiği maddeyi test etmek için hazırladığı çeşitli aletleri çıkarırken büyük bir merakla onu izliyordu. Ellerini korumak için kalın eldivenler takan Merren, her biri farklı bir reaktif içeren bir dizi cam kavanozu masanın kenarına dizdi. Ayrıca, damıtma için altına alev yerleştirilmiş bir imbik de kurmuştu. Bunların hiçbiri malzemelerin toz hâline getirildiği, doğrandığı, damıtıldığı, olgunlaştırıldığı ve ilaçlara dönüştürüldüğü Tabipler Evi'ndeki aletlerden farklı değildi. Merren'ın yaptığı iş ve kullandığı şeyler için farklı sözcükleri vardı... *Simya, retortlar, kabakgiller, anbik.* Tabipler Evi'nde her şey yüzlerce yıldır yapıldığı gibi yapılıyordu. Merren, ilerledikçe kendi tekniğini icat ediyormuş gibiydi.

"Bu konularda çok akıllısın," dedi Lin. Merren başını kaldırıp gülümsedi ama mavi gözlerinde sanki onu sadece kısmen duymuş gibi bir donukluk vardı. "Merren, her şey yolunda mı?"

Sarı sıvı dolu kavanoza şişedeki karışımından bir damla eklerken yüzünü buruşturarak açık renk saçlarla kaplı başını eğdi. "Artal Gremont'un Castellane'de ve hâlâ hayatta olmasından nefret ediyorum. Tepe'de bir kurbağa gibi çömelmiş bekliyor ve benim elim— Elim kolum bağlı." Sarı sıvıda hiçbir şey olmayınca Merren bir sonraki kavanoza geçti. "Sormaktan nefret ediyorum ama bir şey öğrendin mi? Muska hakkında?"

Lin kaşlarını çattı. Shulamat'ta birkaç saat geçirmiş, eski dönemlerden kalma muska ve koruyucu madalyonların örümceği andıran eski çizimlerini incelemişti. Ancak bu onun kendini bir uzman gibi hissetmesi için yeterli değildi. "Taşıdığı çok eski ve güçlü bir şey," dedi. "Dağılış'tan önce bir imparatora veya krala hediye edilmiş olabilecek türden bir nesne. Bu türden birkaç nesne çağlar boyunca hayatta kalmış ancak Gremont ailesi böyle bir şeye nesillerdir sahip olsaydı şimdiye kadar birileri bunu öğrenirdi."

"İlginç." Lin, Merren'ın söylediklerinden mi yoksa az önce içine sıvı damlattığı mavi maddeden mi bahsettiğinden emin değildi. Madde biraz köpürüyor gibiydi. "Peki, Gremont bunu nasıl ele geçirdi? Seyahatlerinde almış olabileceği türden bir şey gibi görünmüyor."

"Sanırım ona verilmiş," dedi Lin. "Ama kim tarafından ve neden?"

"Ve daha da önemlisi, onu elinden nasıl alacağız?"

"Henüz bilmiyorum. Ve Merren, Andreyen haklı. Böyle bir şeyi sahibinden almaya çalışmak tehlikeli olabilir."

Merren suratını asarak baktı. "Beklemek benim için zaten yeterince kötü," dedi. "Kel'in de bundan nefret ettiğini biliyorum. Ona işkence gibi geliyor. Ve kız kardeşim için daha da kötü, Gremont'un şehirde olması, hatta Caravel'e gitmesi."

Lin, Silla'yı; Gremont'tan bahsederken yüzündeki korku ve tiksintiyi düşündü.

"Alys'i tamamen unuttu mu emin olamıyorum," dedi Merren yavaşça, "ya da onu rahatsız etmekten zevk alıp almadığını. Ama

Silla onu dışarı atamaz zira bu Tepe'deki diğer müşterilerini de uzaklaştırır."

Tepe'deki diğer müşteriler. Lin, Gremont'un yıllar önce yaptığı her şeyi Conor'ın bilip bilmediğini merak etmeden duramadı. Kel, Joss Falconet onun detaylarla boğana kadar, bilmiyordu. Conor'ın da bilmemesini ummadan edemedi ve *Keşke ben de bilmeseydim*, diye düşündü.

Conor'ı, Caravel'de de düşünmek istemiyordu. Kel onun değiştiğini söylemişti. Ama değişen biri ona gerçekten kraliyet emri verir miydi?

Parmaklarını şakaklarına bastırdı, baş ağrısının başladığını hissetti. "Bu arada Jerrod nerede?"

Mavi suya benzeyen bir kavanoza bir damlalık sıvı ekleyen Merren biraz irkildi. "Ben... bilmiyorum. Sanırım bir işi var. Neden?"

"Çünkü senin olduğun yerde olmayı seviyormuş gibi görünüyor," dedi Lin hafifçe gülümseyerek. "Kalbini kırabilirsin, biliyorsun."

Merren'ın yanakları pembeleşti. Kavanozdaki sıvı maddeye bakıyordu. "Jerrod beni o şekilde görmüyor. Hatta onun... Hiç kimse için bu tip hisleri beslediğini—"

Kapıda bir ses duyuldu. Lin etrafına baktı ama kimse yoktu. Muhtemelen köşk yerleşiyor diye düşündü ama daha bir şey söyleyemeden Merren bağırdı.

Mavi renk sıvı madde yağlı, opak bir siyaha dönmüştü. "Kara kök," dedi Merren. "Bu karışımın ana maddesi kara kök."

Lin kaşlarını çattı. "Daha önce hiç duymadım."

"Çok garip." Merren, Jerrod'dan bahsetmeyi tamamen unutmuş gibiydi. Artık saf bir simyacıydı. "Sen bir hekimsin. Şu eski deyişi bilirsin. *Zehirle tedavi arasındaki tek fark dozajdır.*"

Lin başını salladı.

"Ama bu kara kök için geçerli değil. Birkaç tanesi bile insanı hasta eder. Bir yudumu, bir öküzü öldürmeye yeter."

Lin şaşkın bir şekilde, "Peki, bu ilacın içinde ne kadar var sence?" dedi.

"Öldürücü bir doz." Merren, kaynamaya devam eden kavanoza baktı. "Bu saf zehir."

KEL

Conor, *Yalnız Kralın Soğuk Kalbi'nin* yıpranmış bir kopyasını taşıyarak dairelerine girdiğinde Kel çizmelerini bağlıyordu. Daha önce Kel'e bu kitabın, kraliyetin gerçek sorumlulukları hakkında hiçbir ayrıntıyı doğru bir şekilde vermediğinden yakınmış ama kitabı okumayı da bırakmamıştı. Kel şaşkınlıktan neredeyse yerinden sıçrayacaktı zira Conor'ın bugün bir toplantısı olduğunu sanıyordu. Aslında buna güveniyordu.

"Harika haberler," dedi Conor bir divana yığılıp kitabını bir kenara fırlatırken. Kahvaltı hikâyesini anlatmaya başladı. Anjelica, Castel Pichon'daki tüm perdeleri kaldırıp yerlerine kendi seçtiği kumaşları koyacağını söyleyerek Lilibet'i dehşete düşürmüştü. "Her perde, her yatak örtüsü," dedi neşeyle. Lilibet, Anjelica'nın eski kumaşlarla ne yapmayı planladığını sorduğunda Anjelica bunları ya depolayacağını ya da şehrin yoksul ailelerine hayır amaçlı dağıtacağını söylemişti.

"*Maman* öfkeli," diye ekledi Conor. "Bu evliliği kabul ettiğine eminim pişmandır."

"Kraliyetin iyiliği için perdelerini feda etmek zorunda kalacağını hiç beklemiyordur eminim," dedi Kel ancak Conor dikkat etmiyordu. Kel'in çizmelerini yeni fark etmişti.

"At binmeye mi gideceksin?" diye sordu.

Kel yalan söylemeyi düşündü, sonra fikrinden vazgeçti. "Hayır, bu öğleden sonra Arena'yı ziyaret etmeyi düşündüm. Ne kadar tozlu olduğunu biliyorsun." Çizmeleri işaret etti. "Bugün Pazarlık Odası toplantısı var yani bana ihtiyacın olmayacak. Anjelica'yı ailelere tanıtacaksın. Ben sadece ayak bağı olurum."

"Olurdun," diye kabul etti Conor, "*eğer* toplantı gerçekleşseydi. Ama iptal edildi. Cazalet'in bir hastalığı varmış, su toplaması ya da ona benzer bir şey." Doğrulup saçlarını yüzünden çekti. "Arena'da ne var?"

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. "Timsah dövüşleri," dedi Kel. "Ya da bir şiir yarışması olabilir—"

"Eğer Ellsday varsa dövüş vardır." Conor ayağa fırladı. "Mükemmel. Ben de seninle geleyim. Arena'daki locada uzun zamandır oturmadık."

"Anjelica'yı oraya getirmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi Kel. Artık terlemiş olan elleri, bağcıklarına kaydı. "Bence bu hoşuna gitmez—"

"Aldırmayacaktır. Onu duydun... Kendisini her yere yanımda götürmemi beklemiyor. Aslında bunu istemiyor bile. Burada, odasını dekore etmekten mutluluk duyacaktır. Bu da Tanrılara ve Cazalet'e şükür, öğleden sonramın boş olduğu anlamına gelir." Conor sırıttı. "Ayrıca, Yeşil Ölüm'e elli taç yatırdım bile. Joss'a bahis oynattım. Artık kazancımı bizzat alabilirim."

Ji-An, Jerrod veya Merren'ı uyarmanın bir yolu yoktu. Kel oraya vardığında doğaçlama yapmak zorunda kalacaktı. Tanrılar hakkında söylenen şeyin doğru olduğunu düşündü: Plan yaptığınız anda aniden saldırırlardı.

İmparatorluk günlerinde, Arena şehrin merkeziydi. Magna Callatis İmparatorları kan sporuna bağımlıydı ve halk da bunu çok seviyordu çünkü onlara ister uzaktaki bir savaş alanında, ister İmparator'un eğlencesi için Arena'nın tozlu kumunda olsun

İmparator için savaşmaktan ve ölmekten daha büyük bir ihtişam olmadığı öğretilmişti.

Gladyatörlerin savaştığı haftalık şiddet gösterileri vardı; bazen birbirleriyle, bazen vahşi hayvanlarla. (Dağılış'tan önce, bir kılıç ustasının bir anka kuşu veya ejderhayla dövüşmeye zorlanabileceği iddia ediliyordu; bu tür savaşlar asla uzun sürmez ve insan savaşçılar genellikle galip gelemezdi.) Hind'den kaplanlar, Detmarch'tan kurtlar, güneydeki Güneş Toprakları'ndan büyük maymunlar ve aslanlar erkek ve kadınları paramparça edip Arena'nın kumlarını kana bularken toplanan kalabalık adeta kükrerdi. İmparatorluk çökmüş ancak şehri ayakta tutan yollar, su kemerleri ve kanalizasyonlar gibi Arena da ayakta kalmıştı. İmparatorluğun çöküşünden sonra ödüller (altın ve şöhret gibi) cezbedici olmaya devam ettiği için köleler yerine artık özgür adamlar Arena savaşlarına gönüllü olarak katılmayı sürdürmüşlerdi.

Spor olsun diye erkeklerin birbirleriyle ölümüne dövüşmesini yasaklayan Yasa'yı çıkaran kişi Conor'ın büyük büyükbabasıydı. Her taraftan itirazler yükselmişti ancak hayvan dövüşleri devam etmiş ve Kral Marchal, Castellane vatandaşları için ücretsiz olarak Arena'da gösteri yapmaları için Altın Yollar boyunca akrobatlar, dansçılar, müzisyenler ve oyuncu topluluklarını getirtmişti. Bu da şikâyetleri bastırmıştı.

Arena, o zamandan bu yana geçen yıllarda büyük bir eşitleyici hâline gelmişti. İster asil, ister tüccar, ister lonca başkanı, ister sokak çocuğu olsun herhangi bir vatandaş eğlenmek için Arena'ya gelebilirdi. Castellane'in tamamı, yüzyıllar içinde pislenmiş ve yıpranmış olsa da bu yerle özel bir gurur duyuyordu. Dairesel arenanın dışı mermerle kaplıydı ancak içerideki antik taşlar çatlamış ve pürüzsüzleşmişti, bir zamanlar koltuk sıralarını süsleyen parlak boya artık güneşten aşınmış ve soluk pastel renklere dönüşmüştü. Kel ve Conor, Saray muhafızları eşliğinde bir kemerden içeri girdiler. Prens'in aralarında olduğunu fark eden kalabalıktan hafif bir tezahürat yükseldi. Anjelica hakkında

birkaç şehvetli hayranlık ifadesi söylendi, ayrıca muhafızlara çeşitli alkollü içecekler ısmarlamak için teklifler yapıldı. Eski bir imparator gibi beyaz keten giymiş olan Conor, sanki onların yorumlarına sağırmış gibi gülümsedi ve başını nazikçe eğdi. O ve Kel daha önce Arena'ya birçok kez gelmişlerdi. Conor bir keresinde Castellane halkının kraliyet ailesinin kendileriyle aynı şeylerden zevk aldığına sevindiğini söylemişti.

Bir dizi taş basamak kraliyet locasına çıkıyordu, burası bir zamanlar İmparator'un oturduğu ve istediği zaman ölüm ya da merhamet dağıttığı yerdi ama artık sadece ayrıcalıklı bir izleme konumuydu. Kel ve Conor muhafızların arasında ilerlediler, Kel kalabalığın yanından geçerken gözlerini onlardan ayırmadı.

Sonunda onları göz ucuyla bir anlığına gördü: Jerrod, Ji-An ve Merren beşinci sırada oturuyorlardı. Ji-An'in öfkeli bakışlarını yakaladı ve başını hızla iki yana salladı. *Gelmesini engelleyemezdim.*

Ji-An, Merren ve Jerrod'a döndü. Birlikte fısıldaşmaya başladılar. Kel, sarı çiçeklerden bir bayrağın asılmış olduğu kraliyet locasına girerken kendi kendine sessizce küfür etti. Buradaki taş sıralar minderliydi ve şarap için hazır duran kadehler alçak, işlemeli bir masanın üzerine konmuştu. Conor'ın yanına oturdu ve aşağıdaki Arena'yı taradı. Koltuklar yarı yarıya doluydu. Tüm aileler küçük çocuklarıyla birlikte gelmiş, taş sıraların üzerine battaniyeler sermişlerdi.

Derken ilk sıranın aşağısında, Kel onu gördü. *Magali.* Kel, onun taç gibi topladığı örgülü gri saçlarını uzaktan bile tanımıştı. Ama Conor yanında olduğu sürece, ona soru sormak için gidemezdi. Kendi kendine ne yapacaklarını merak etti.

LİN

Sıcak bir gündü, güneş sarı bir elmas gibi gökyüzünde parlıyordu. Lin hastalarını ziyaret etmekten dönüyordu. Birçoğunu özür dileyerek yatıştırmak zorunda kalmıştı çünkü Conor onu Saray'a getirdiği gün hiçbirini ziyaret edememişti. Çiçek açan incir ve badem ağaçlarının gölgelerinin düştüğü sokakların daha serin taraflarından ilerledi. Sault duvarlarının üzerindeki gökyüzü bulutsuz, *techelet* mavisi rengindeydi. (*Techelet,* Maharam gibi rahiplerin kıyafetlerini ve kutsal duvar halılarını renklendirmek için kullanılan eski bir mavi boyaydı.)

Sault'un içine girdiğinde, Mariam'ı kontrol etmek amacıyla Etse Kebeth'e doğru yöneldi ancak Kathot'un kenarında durdu ve güneş yüzünden gözlerini kıstı. Tıpkı Tevath gününde olduğu gibi üzerinde Maharam'ın oyulmuş koltuğu bulunan bir kürsü kurulmuştu. Ancak koltuk Maharam tarafından değil, Aron Benjudah tarafından işgal edilmişti.

Exilarch, Lin'in Shulamat'ta onunla tanıştığı zamanki gibi toz ve pislik içinde değildi. Lin'in daha önceden gördüğü Judah Makabi, Aslan ya da Sanhedrin'in ilk başkanının tabloları gibi *techelet* mavisi bir tunik giymişti ve belinde bir kılıç asılıydı. Boynunda Mayesh'inkine benzeyen ağır bir gümüş madalyon vardı ancak bu madalyon tuniğiyle uyumlu koyu mavi taşlarla süslenmişti.

Kürsünün önünde iki küçük grup kümelenmişti ve Aron onları dikkatle dinliyor gibi gözüküyordu. Daha fazla Ashkar'ın olduğu sıra, kürsüden neredeyse Shulamat'ın basamaklarına kadar uzanıyordu. Lin bunu daha önce Sanhedrin'de de görmüştü: Aron davaları dinliyor ve hüküm veriyordu, tıpkı Castellane Kralı'nın bir zamanlar Convocat'ta yaptığı gibi.

Mariam'ı bir izleyici kümesinin yanında dururken gören Lin, gizlice ona yaklaştı ve kızın omzuna dokundu. Mariam onu görünce sırıttı. Yanaklarına renk gelmişti, bu iyiydi ama gözleri yüzüne göre çok büyük görünüyordu. Lin bu gece biraz kantaron çayı demlemeyi düşündü. Bu, Mariam'ın iştahını açardı.

"Hiçbir Yargı Günü'nde bu kadar kalabalık görmemiştim," diye fısıldadı Lin. "Büyüleyici bir şey mi oluyor?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi Mariam gözleri parlayarak. "Ohl Ailesi'nin, meyveleri Kep Chaiken'ın bahçesine düşen bir ağacı varmış. Tartışma bu meyvelerin kime ait olduğuyla ilgili."

"Ne tür bir meyve?"

"Kimin umurunda?" Mariam, Lin'e şakacı bir şekilde dirsek attı. "Herkes Exilarch'ı görmeye geldi. O muhteşem biri. Bir kedi kavgasını çözmesini bile izlerim."

Şaşkına dönen Lin, Aron'a bakmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Onunla son karşılaştığında yakışıklı olup olmadığını düşünemeyecek kadar fazla korkmuştu. Tahmin ettiği gibi herkesin beklediğinden çok daha gençti. Bugün koyu bronz bir haleye benzeyen saçlarını düzeltmişti. Yüz hatları, madeni paranın üzerindeki bir kral profili gibi güçlüydü. Kare bir çene, ciddi gözler. Konuşurken akıcı bir şekilde jestler yapıyor, rahatça yargı dağıtıyormuş gibi görünüyordu. Tuniğinin kolları geriye düştüğünde Lin, kollarındaki Rhadan işaretlerini gördü.

"Ya meyveler halkın sokağına düşerse? Ya da bir sincap onu çalarsa?" dedi Lin.

"Yasal karmaşa," dedi Mariam ciddiyetle. "Ama sence de yakışıklı değil mi?"

"Geleceğimi ellerinde tutuyor, Mari," dedi Lin. "Bunların çekici eller olup olmadığını merak edecek vaktim yok."

Aron tam o anda onlara doğru baktı. Lin, kendi kendine, *Buradaki herkes biliyor. Exilarch'ın Geri Dönen Tanrıça'yı tanıması gerektiğini biliyorlar çünkü Exilarch'ın ruhu kan yoluyla aktarılır ve Tanrıça'nın ruhu ebedidir,* diye düşünürken bile kendini onun gözlerine bakmak için zorladı. Herkes onu ve Aron'ı izliyor, aralarında gözle görülür bir bağ belirtisi arıyor olacaktı.

Gözlerini adamın gözlerinden ayırdı.

"İyi misin, Lin?" dedi Mariam. "Sıkıntılı görünüyorsun."

"İki gece önce bir rüya gördüm. Kötü bir rüya. Çok gerçekti."

Lin, rüyasının özetini Mariam'a anlattı ancak rüyasındaki adamın söylediği sözlerin, kendisine kuledeki Kral tarafından da söylendiğinden bahsetmedi.

"Dokunduğu her şeyi yaktı mı?" dedi Mariam merakla Lin anlatmayı bitirdiğinde. "Sanırım o rüyayı neden gördüğünü biliyorum. Bu senin kitabındaki hikâyelerden biri. Bana ödünç verdiğin."

Lin kaşlarını çattı. "Hangi hikâye?"

"Keşke kitap yanımda olsaydı. Büyücü-Krallardan biriydi." Mariam sesini alçalttı. "Diğerleri ona Anka Kralı derlerdi çünkü ateşin gücünü kullanırdı. Düşmanlarını lanetlerdi, dokunduğu her şey yanardı. Okuduğumuz her türlü garip şey rüyalarda ortaya çıkar, Lin."

"Evet," dedi Lin yavaşça. "Aslında, rüyamda bir hastanın bana söylediği bir şeyi gördüm. Galiba Malgasi dilindeydi. *Hollazekyer di niellem pu nag.*"

"Ne kadar garip bir ifade." Mariam şaşkın görünüyordu. "Evet, bu Malgasi dilinde. 'Beni olduğum kişi olmaktan alıkoymaya çalışıyorlar,' anlamına geliyor."

Lin daha cevap veremeden tanıdık bir tıslama sesi tarafından konuşmaları bölündü.

"Tanrıça," dedi Oren Kandel koyu kaşları titreyerek. "Böldüğüm için özür dilerim. Kapıda sizi arayan öfkeli bir kadın var."

"Öfkeli bir kadın mı? Adını öğrendin mi?" *Acaba hastalarımdan biri mi?* diye merak etti Lin.

"Hayır." Oren ona kibirli bir şekilde baktı. Elbette ismini sormamıştı. "Sanırım Geumjoseon'dan."

Ji-An mi? diye düşündü Lin. Geumjoseon'dan şu anda herhangi bir hastası yoktu, o zaman başka kim olabilirdi? Ama

Ji-An'in bugün Kel ve diğerleriyle Arena'da olması gerekmiyor muydu?

Yoksa korkunç şekilde ters giden bir şey mi olmuştu? Mariam'a hızlıca veda eden Lin, Kathot'tan aceleyle çıktı. Giderken birinin onu izlediğini hissetti. Büyük ihtimalle Aron Benjudah'tı ama omzunun üzerinden geriye baktığında adam yargı dağıtmakla meşgul görünüyordu ve sanki yanından geçen bir güveymiş gibi ondan tamamen habersizdi.

KEL

"İşte geldik," dedi Conor. Elinde yarı dolu bir şarap kadehiyle, kraliyet locasındaki banka yığılmış olan yastıklara yaslanmış oturuyordu. "Eskiden olduğu gibi. Bilirsin, *sorumlu* olmadan önce."

Sesi yumuşaktı ama Kel bunun altında hüzün yatıp yatmadığını merak etmişti. Söz konusu kişi Conor olunca bunu söylemek zordu. O her zaman içki, fahişeler, şans oyunları veya kapalı alanda okçuluk gibi şeylerle tatsız gerçeklerden kaçabilmişti. Artık kendine böyle stratejik kaçamaklar yapma izni vermediğine göre, sert gerçekler böyle tahmin edilemeyen zamanlarda içine işliyor olmalıydı.

"Sorumlulukları gayet iyi üstlenmiş gibisin," dedi Kel. Kendini Conor'a odaklanmaya zorladı ama bu bir zorlama meselesi olmamalıydı. Conor tüm düşüncelerinin merkezi olmalıydı. Ama aklı sürekli Merren, Ji-An, Jerrod ve onların bozulmuş planlarına kayıyordu. "İlk başta tahmin ettiğinden çok daha fazla düşünüyordum."

İlk başta. Başka kimse bilmese de Kel, Conor'daki bu büyük değişimi neyin getirdiğini biliyordu. Ölülerle dolu Galeri'nin önünde, Conor'ın ayakta kalmak için Kel'e ihtiyacı varmış gibi ona tutunduğu ânı hatırladı. Nasıl fısıldadığını, her kelimesinin kederle dolu olduğunu: *Kibirim ve gururumdan dolayı arkalarından iş çevirdim ve şimdi o gururun karşılığı başkalarının kanıyla ödeniyor. Bu— Bu benim yarattığım bir karmaşa. Bunu benim temizlemem gerekiyor.*

"Gereklilikten," dedi Conor şarap kadehinin dar sapını uzun parmaklarının arasında çevirerek. "Bir seçim değil. Acaba gereklilik olması, daha iyi yapabilme becerimi kısıtlıyor mudur?"

"Con. Hükmetme sorumluluğunu üstlenen herkes bunu bir tür gereklilikten ötürü yapar."

Conor gözlerini Kel'in gözlerine çevirdi. Bugün gözlerinde sürme vardı, bu da onları daha büyük gösteriyordu. Daha çok Conor çocukken göründükleri gibilerdi, çocukluklarında Kel'in o gri gözlerle görmeyi hayal ettiği zamanlardaki gibi.

"Çoğu insan benim şikâyetlerimi sempatik bir şekilde dinlemez, Kellian," dedi Conor. "Sonuçta gücün getirdiği sorumluluklardan pişmanlık duyuyorum. Artal Gremont'un, imtiyazın gücünün kendi elinde olduğunu anladığında Castellane'e ne kadar çabuk geri döndüğüne baksana."

Gremont'un adını duymak acı vericiydi. Fakat Kel bir şey söyleyemeden Arena'nın merkezinden bir gıcırtı sesi geldi. İmparatorluğun hidrolik kasnak sistemi hâlâ çalışıyor ve bakımı bir mühendis ekibi tarafından yapılıyordu. İki toprak levha geri çekildi ve aşağıdaki sulu çukur ortaya çıktı.

Kel vahşice, "Gremont kötü nedenlerle güç isteyen türden biri. Antonetta bana evlendikleri zaman İlk Gece hakkını kullanmayı planladığını söyledi. Sanırım biliyorsundur—"

"Biliyorum," dedi Conor sessizce.

Kel kendini Conor'ın yanındaki banka attı. "O zaman neden buna bir son vermiyorsun?"

"Gremont gibi bir adamın, ona hayır dersem bana kızacağından korktuğumu falan sanıyorsun," dedi Conor, "ama onun aklından geçenleri anlamıyorsun. Bunu yaparsam Antonetta'ya kızar. Öfkesini ondan çıkarır."

"Antonetta, onun kendisine zarar verme endişesi taşımadığını söyledi," dedi Kel ancak kelimeler ağzından çıktığı anda çok fazla şey söylediğini anladı.

Conor sadece hafifçe kaşını kaldırdı. "Ona fiziksel olarak zarar vermez, o Tepe'nin soylu bir kadını ve henüz evli değiller. Böyle bir şey yapması aptallık olur. Ama zarar vermenin başka yolları da var. Bizim asla göremeyeceğimiz ömür boyu sürecek hakaretler ve zulümler planlayabilir." Şarap kadehine baktı. "Ona, o tek güç gösterisini yapma fırsatı vermek daha iyi. Anlıyor musun? Onun istediği Antonetta'nın bedenine sahip olmak değil. Onun istediği şey güç ve o gücü başkalarının önünde kullanmak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu anlıyorum," dedi Conor, sesi bir bıçak gibi keskindi ama içine, kendisine dönük bir bıçak gibi.

"Nasıl dayanabildiğini anlamıyorum," dedi Kel.

Conor şarap kadehini bıraktı. "İnan bana, keşke gerekmeseydi." Conor, Kel'in ikiye bölünmüş hissetmesine yetecek kadar yorgun görünüyordu. Gremont'u durdurmanın bir yolu olmamasına, Conor'ın bunu yapamamasına, Kel'in kendi acımasız öfkesi ve katilce hiddetiyle çaresiz kalmasına duyduğu öfke yüzünden yorulmuştu sanki. Ve başka seçeneği olmadığından bu kasvetli hesaplamaları bizzat kendisinin yapmak zorunda kalması onu yiyip bitirmişti.

Arena'da başka bir gıcırtı sesi yankılandı. Aşağıdaki alanın zıt uçlarındaki demir parmaklıklar yukarı doğru kalktı ve içerideki

karanlık boşluktan sıralı uzun bir timsah konvoyu dışarıya çıktı, her birinin pullu boynunda çelik bir halka vardı. Her halkaya, diğer ucu maskeli bir timsah bakıcısı tarafından tutulan bir zincir bağlanmıştı. Birazdan dövüşecek olan sürüngenler Arena'ya birer birer girerken tezahüratlar ve hayranlık dolu çığlıklarla karşılandılar.

Kel ve Conor geçit törenini bir süre sessizce izledi. Conor'ın gözleri yarı kapalıydı. Hayvanlar kalabalığın tezahüratları için geçit törenine çıkarılacak, ardından bahisler oynanacak ve dövüşler başlayacaktı. Kel kan sporuna pek de iyi bakmıyordu ama itiraf etmeliydi ki eğer herhangi bir hayvanın dövüşmesini izlemek zorunda kalırsa, en az sempatiyi bu limanda gizlenen korkunç canavarlara karşı duyardı. Fausten'ı, suya çarptığı an attığı çığlığı, suların sıçramasını ve ardından gelen sessizliği düşündü.

"Bazen," dedi Conor sessizliği bozarak, bir yanı Kel'le diğer bir yanı da kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Duyguları olan yaratıklar olduğumuzu unutmalıyız. Sahip olduğumuz duyguları alıp gömmeli ya da taşa çevirmeliyiz. Ve Tanrılara işe yaraması için dua etmeliyiz." Kel buna ne diyeceğini bilmiyordu ama o anda Benaset yanlarına yaklaşıp nazikçe boğazını temizledi. "Monsenyör," dedi Conor'a, "sizi görmek isteyen biri var."

Lin

Bir üst basamakta duran ve Lin'e tepeden bakıyormuş gibi görünen Saray muhafızı Lin'e üstünlük taslayıp kaşlarını çatarak baktı. "Kraliyet huzuruna öylece çıkamazsın," dedi, birkaç metre yukarıdaki çiçeklerle kaplı locayı işaret ederek. Lin, derin bir sohbete dalmış gibi görünen Conor ve Kel'i görebiliyordu, ikisi

de henüz onu fark etmemişti. "Eğer bir prensin ayaklarına kapanmak istiyorsan, bunun belirli bir usulü var—"

Lin yumruklarını sıktı. Söylemek üzere olduğu şeyden, yapmak üzere olduğu şeyden nefret ediyordu ancak pek fazla seçeneği yok gibiydi. Sault'tan ayrıldığında Ji-An'ı dışarıda, perişan hâlde bulmuştu. Kız ona yalvarmıştı—

Eh. Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Ji-An asla *yalvarmazdı.* Lin'e, Kel'in Arena'da Magali'yi sorgulama planlarının boşa gittiğinden bahsetmişti.

"Prens az önce geldi," dedi Ji-An. "Hiç haber vermeden veya diğer insanların planlarını dikkate almadan—"

"Tam da ona göre bir hareket."

"Magali'yi sen sorgulamak zorundasın." Ji-An, Lin'i omuzlarından tutmuştu. "Tanıdığı tek kişi sensin, konuşabileceği tek kişi—"

"Saçmalama." Lin başını iki yana salladı. "Bana hiçbir şey anlatmaz. Ama... Sanırım başka bir şekilde yardımcı olabilirim."

Kendisini burada, Arena'daki kraliyet locasına uzanmak üzere bulmasının nedeni de buydu. Lin, Arena'ya seyirci olarak bile hiç gitmemişti. İlk geldiğinde tozdan neredeyse boğuluyordu, kızarmış soğanların ve terli vücutların keskin kokularını saymıyordu bile.

"Hiçbir isteğin yok mu?" diye sordu Saray muhafızı, ne kadar süredir sessiz kaldığını bilmediği Lin'e şaşkınlıkla bakarak. "Eğer öyleyse, ayağa kalkmanı isteyeceğim, Domna."

Lin derin bir nefes aldı. "Ben Taht Danışmanı Mayesh Bensimon'un torunuyum," dedi ve muhafızın yüzünün tahmin ettiği gibi değiştiğini gördü. "Lütfen Prens'e burada olduğumu söyle."

Saray muhafızı kararsız görünüyordu. Bu sefer ona daha dikkatlice baktı; Ashkar renklerini, çekingen bir şekilde örülmüş saçlarını fark etti. Lin, muhafızın zihninde dönen çarkları

neredeyse görebiliyordu. Prens'i rahatsız etme fikrinden açıkça hoşlanmamıştı ancak torununu göndererek Mayesh'in gazabını göze almak da istemiyordu. Başını iki yana sallayarak Lin'e kendisini takip etmesini işaret etti.

Arena'nın bir yerlerinde Jerrod, Ji-An ve Merren, Lin'in muhafızın peşinden aceleyle gitmesini izliyordu. Kraliyet locasına yaklaşırken bu bilgi ile kendini daha güçlü hissetti. Kel ve Conor'ın zengin kumaşlarla kaplı uzun bir bankta uzandığını görebiliyordu, yanlarında üzerinde bir sürahi ve şarap kadehleri bulunan yaldızlı bir masa vardı. Aurelian güllerinin baş döndürücü kokusu tozlu havayı parfüm gibi sarmıştı.

"Monsenyör," dedi Saray muhafızı, "sizi görmek isteyen biri var."

Lin, iki çift gri göz onu süzerken olabildiğince sakinliğini korudu. Prens'in göz kapakları ağırdı, sanki tam olarak kim olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi ona gözlerini kısarak bakıyordu. Yanındaki Kel hareketsizleşmişti ancak gösterdiği tek şaşkınlık belirtisi buydu. Lin bazen, yaptığı işi yapması için ne kadar iyi bir aktör olması gerektiğini unutuyordu.

"Domna Caster," dedi Conor başını eğerek. Güneş alnını saran ince altın halkayı aydınlatıyordu. "Bu hoş sürprizi neye borçluyuz?"

Lin hızlı bir şekilde konuştu. "Monsenyör. Size büyükbabamdan haber getirdim. Arenaya kendisi de gelirdi," diye ekledi, "ama o yaşlı bir adam ve güneş burada onun için fazla güçlü."

Conor büyüleyici bir şekilde gülümsedi. *Acaba bunu bir aynada prova mı etmişti,* diye merak etti Lin. Bir tiyatrodaki boyalı bir sahne gibi, o gülümseme bilinmeyeni gizliyordu. "O zaman onu içeri al Benaset. Danışman'ın sözlerini göz ardı edemeyiz."

Benaset geri çekildi ve Lin locaya girdi. Ayaklarının altında bir şey çıtırdadı ve aşağı bakınca kurumuş yapraklarla dolu zemini gördü. Conor, Benaset'in gidişini izlerken yaptığı tek hareket

parmaklarını sandalyesinin koluna vurmak oldu. Kel Arena'ya bakıyordu ama Lin dikkatinin onda olduğunu anlayabiliyordu. Lin'in ne istediğini, bundan sonra ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Kalbinin bir tefin tıkırtısı gibi attığını fark eden Lin, "Sör Kel Anjuman, lütfen bizi mazur görün ama korkarım işim devlet işi. Prens'le yalnız konuşmalıyım."

Kel, omuzlarını silkerek sanki, *Benim suçum değil,* demek ister gibi başını sallayan Conor'a baktı. Ayağa kalktı. "Sorun değil Domna. Ben de bugünkü dövüşe bahis oynamış olurum. Yeşil Ölüm'ün şanslı olacağını hissediyorum."

Kel locadan çıktı ve giderken Lin'e onaylar gibi hızlıca gülümsedi. Bu rahatlatıcı bir bakıştı. Ayrı yollara gitseler bile birlikte olduklarını söyleyen bir bakış.

Kel gittiği anda Conor'ın tüm tavrı değişti. Lin, tüm dikkatini Conor'a verdiğinde ortama bir gerginlik hakim oldu. "Sana bana nasıl ulaşacağını söyledim," dedi. "Saray muhafızları aracılığıyla, böyle değil—"

"Bekleyemedim. Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Bir şey mi oldu? Tehlikede misin?"

"Tehlike mi? Hayır, hiç de değil," dedi Lin ve Conor'ın rahatladığını görünce şaşırdı. "Ama mesaj. Beni tanıştırdığın hasta ile ilgili. Senin dışında başka birinin eline geçmesini istemedim."

"O zaman bana ne olduğunu söylesen iyi olur," dedi Conor ve Kel'in kalktığı boş yere oturması için kıza işaret etti.

Lin tereddüt etti ama reddedemezdi, ayrıca bunların hepsi Prens'in dikkatini dağıtmak içindi. Banktaki Conor'ın yanına yerleşti. Bu, kalın kadifelerle kaplı rahat bir koltuktu, kolları yastıklıydı. Arena'nın manzarası tamamen görünüyordu. Lin, sergilenmek üzere yürüyen yeşil timsah konvoyu birer birer aşağıdaki ağılların karanlığına geri götürülürken her yer ayaklarının altındaymış gibi hissetti.

Gökyüzüne sabitlenmiş, aşağıdaki dünyaya bakıyor olma hissi kaçınılmazdı. Eski imparatorlar kendilerini Tanrı sanıyorlardı. Şu an nedenini anlamak kolaydı.

"Bu eski püskü yerin manzarası mükemmeldir," dedi Prens ve Lin, Prens'in kendisini izlediğini fark etti, büyülenmişlik hissinin Conor'ın yüzüne yansıdığını görebiliyordu.

"Şu an eski püskü," dedi. "Ama bir zamanlar görkemli olduğunu görebiliyorsun."

"İmparatorluğun mimarisiyle özellikle ilgilendiğini hiç düşünmemiştim."

Tuhaf, diye düşündü Lin. Mesajının acil olduğunu belirtmesine rağmen Conor onu duymakla ilgilenmiyor gibiydi, en azından hemen değil. "Herkes güzel şeylerle ilgilenir," dedi.

Bir an sonra, "Evet," dedi Conor kızın ona bakmasına neden olan tuhaf bir tonla. Ancak kızdan uzaklaştı, koltuğunun yanındaki buz sandığından bir şişe almak için uzandı.

Şişeyi aralarındaki alçak masaya koydu. Şişenin camı parlak kırmızıydı, yoğuşma şimdiden kenarlarından aşağı akmaya başlamıştı. Sıvıyı iki kristal bardağa döktüğünde rengi neredeyse kan kadar parlak ve koyuydu.

"Biraz *rabarbaro* ister misin?" diye sordu Prens, parlak kırmızı maddeyle dolu bir bardağı ona doğru uzatarak. Lin otomatik olarak bardağı aldı. Parmaklarının arasındaki kristal buz gibi soğuktu, hoş bir ürperti veriyordu. "Shenzan raventinin köklerinden yapılır, Sarthelılar acılığını azaltmak için kakule ve limon da eklerler."

Lin bir an tereddüt etti. Nadiren içki içerdi. O da genellikle festivallerde ve düğünlerde tatlı şarap. Bir yudum aldı ve neredeyse boğulacak gibi oldu. Raventlerin keskin tadı, alkolün ateşinin gölgesinde kalmıştı.

Kendine engel olamadı ve "Tadı ilaç gibi," dedi.

Prens gülünce şaşırdı. O da bardağını parmaklarının arasında tutuyordu ve sıvının kırmızı rengi beyaz keten giysilerine karşı parlıyordu. Onu daha önce tamamen beyazlar içinde görmediğini düşündü. Şu an sefahat düşkünü bir rahip gibi görünüyordu. "Sanırım öyle. Gençken tadından nefret ederdim, yalnızca *rabarbaro*nun değil, tüm içkilerin ama insan alışıyor. Ve etkisi buna değer."

Lin, bardağına kuşkuyla baktı. Tam bırakmak üzereydi ki Arena'da, Kel'in Magali'ye yaklaştığını gördü. Hızla bir yudum daha aldı, sıvıyı ağzında çevirdi ve onu eğlenerek izleyen Prens'e döndü.

"Baban—" diye başladı, sonra durdu ve dudaklarını yalayarak raventin tadına baktı. "İkimizin de ilgi duyduğu hasta," diye düzeltti. "İlacını test ettim. Bir kereden fazla. Emin olmak istedim."

"Neyden emin olmak?" Prens bardağını bitirmişti. Görebildiği kadarıyla üzerinde hiçbir etki bırakmamıştı. Kendine bir tane daha koydu, hareketleri rahat ve dikkatsizdi. Lin kristaldeki kırmızı sıvının etrafa sıçramasını izledi ve Ji-An ile Merren'ın onları izleyip izlemediğini merak etti. Acaba şu an ne yaptığını merak ediyorlar mıydı?

"İlacın yatıştırıcı bir temeli var ama hepsi bu değil. İçinde kara kök var. Bu da bir zehir. Ve az miktarda da değil. Öldürmeye fazlasıyla yetecek kadar."

Prens hareketsizleşti. Elinde bardağıyla yavaşça arkasına yaslandı. Bakışları Arena'daydı.

"Ama bu ilacı yıllardır alıyor," dedi sonunda. "Fausten onu öldürmeyi amaçlasaydı, çoktan ölmez miydi?"

"Fausten'ın ne yapmaya çalıştığını söyleyemem. Ya da hastanın neden hâlâ hayatta olduğunu. Sadece yaşadığını biliyorum. Ve belli ki ilaç onu etkilemiş ancak kendisine zarar verdiği için mi yoksa ona bağımlı hâle geldiği için mi, bunu henüz tahmin edemiyorum."

"Bağımlılık mı? Haşhaş suyu gibi mi? Ancak bağımlılar uyuşturucu için çaresiz olurlar. Onu elde etmek için her şeyi yaparlar. Bu bizim hastamızı pek tanımlamıyor."

"Öyle değil," dedi Lin. "Ama kara kök hakkında pek fazla şey bilinmiyor çünkü genellikle herhangi bir dozu öldürücüdür. Eğer biri onu aldıktan sonra hayatta kalırsa o zaman ne olacağını söylemek zor."

Conor sessizdi, bakışları içe dönük ve düşünceliydi. Lin *rabarbaro*dan bir yudum daha aldı, bu sefer boğulacak gibi hissetmedi. Karnından bir sıcaklık yayılmaya başladı, cildi karıncalandı. Güneş hem onun hem de Prens Conor'ın cildine güçlü bir şekilde vuruyordu. Conor'ın yüzünü aydınlatıyor, şakağındaki beyaz yara izinin gümüş bir iplik gibi belirginleşmesini sağlıyordu. Tacı, gölgeli saç tutamları arasında parlıyor gibiydi; saçları o kadar koyu renkliydi ki güneşin ısısını bile emerdi. İnsan elini içinden geçirse güneşin ısıttığı telleri avucunda hissederdi. Siyah ipek kadar sıcak ve yumuşak saç telleri.

"Acaba hasta, yıllar içinde zehire karşı bir direnç geliştirmiş olabilir mi?" dedi Prens sonunda. "Belki de Fausten küçük dozlarla başladı ve zamanla artırdı?"

Lin gözlerini kırpıştırdı ve bardağını masaya koydu. Bardağın boş olduğunu görünce dehşete kapıldı. Bir şekilde, tüm *rabarbaro*yu içmişti.

"Mümkün. Bu, Malgasi'de yaygın bir dağ bitkisi. Belki de Fausten orada duymuştur ve Castellane'de bildiğimiz kullanımların ötesinde de kullanılıyordur. Ne yazık ki Shulamat'ta çiçekçilikle ilgili çok az kitap var—"

Prens kaşını kaldırdı. "*Çiçekçilik mi* dedin?"

"Çiçekçilik," dedi Lin kibirli bir şekilde. "Çiçekçilik dedim. Şey hakkında yapılan çalışmalar—"

"Çiçekli bitkiler. Farkındayım." Prens ona yakından baktı. "Sarhoş musun?"

Lin kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Daha önce hiç sarhoş olmadım."

Prens gülümsedi. Bu daha önce pratik yaptığı gülümsemesi değildi. Gerçek bir gülümsemeydi, hiçbir sahtelik yoktu.

"Ben çok meşgul bir doktorum," dedi Lin. "Sarhoş olmaya vaktim yok."

"Gasquet de bir doktor ve sürekli sarhoş," diye belirtti Prens Conor.

"Evet," dedi Lin. "Ama o çok, çok kötü bir doktor. Bu yüzden acil durumlarda bana gelmeye devam ediyorsun. Bunu," parmaklarıyla yüksek sesle saydı, "şimdiye kadar üç kez yaptın. *Üç.*"

Conor'ın gözleri parladı. Bu neşesinde yürek yakan bir şey vardı. Lin kendine, bunun kendisiyle hiçbir ilgisinin olmadığını hatırlattı. Daha önce Arena hakkında söylediği gibiydi. *Herkes güzel şeylerle ilgilenir.* Gerçi onun bir prens ve aynı zamanda yakışıklı olması haksızlıktı. Çok zengin ve çok şanslı olmak gibi. Bir insan gerçekten bunlardan sadece birine sahip olmalıydı.

"Bir fikrim var," dedi Conor. "Annemin bahçelere olan tutkusu nedeniyle Saray kütüphanesinde bolca *çiçekçilik* kitabı var."

"Saray kütüphanesine gittin mi?" Lin şaşkınlığını gizleyemedi.

"Hakkımdaki varsayımların gerçekten tuhaf," dedi Conor. "Görünüşe göre cahil olduğumu sanıyorsun ve bunu yüzüme söylemekten korkmuyorsun. Bu... Alışılmadık bir durum."

"Ben sadece—"

"Okumayı bilmediğimi mi düşündün? İnan bana biliyorum, *hem de* birkaç farklı dilde. Okumayı *severim.* Sana en sevdiğim kitapları gösterebilirim ama muhtemelen bana aptalca olduklarını söylersin."

Lin öfkeli bir ses çıkardı.

"Yarın gece, eğer mecbur kalırsam kaçırabileceğim bir ziyafet var. Marivent'e gel. Seni kütüphaneye sokayım. Bu kök hakkında bilgi aramama yardım edebilirsin."

Yüksek bir gıcırtı sesi duyuldu. Çukurda iki kapı açılmıştı. Her birinden devasa bir timsah çıkıyordu, kesinlikle Arena'nın içinde daha önce dolaşan en büyük timsahlardı. Artık sadece iki tane oldukları için onları daha detaylı görmek mümkündü. Boyunlarını çevreleyen özenle işlenmiş tasmalar vardı, her tasma bir zincire bağlıydı. Pulları parlıyordu. Mücevherler ayrı ayrı pulların içine gömülmüştü, her mücevher kazanılmış bir savaşın sembolüydü. Gözlerinin ve çenelerinin etrafında derileri boyunca uzanan beyaz yara izleri görülüyordu.

Hayvanların zincirlerinin diğer uçlarında bakıcıları vardı.

Kürekçi omuzlarına sahip iri yarı adamlar, hayvanlarını güç ve eğitimin karışımıyla kontrol ediyorlardı. Bunlar Castellane limanından gelen timsahlar değildi, dövüş hayvanları olarak yetiştirilmişlerdi ve bu nedenle bakıcılarına karşılık veriyorlardı. Yine de tehlikeli bir işti. Lin bir zamanlar baktığı hayvan tarafından dizinden ısırılan bir bakıcıyı tedavi etmişti.

Bakıcılar hayvanları serbest bıraktı, timsahlar birbirlerine doğru atıldı ve çeneleri şakladı. Arenanın akustiği sesi, tuttukları dövüşçülerin isimlerini bağıran kalabalığa taşıdı. *Kıvrık Kuyruk! Yeşil Ölüm!* Ancak Lin timsahların umursadığından şüpheliydi.

Dövüşün gürültüsü ve hareketi arasında Lin başka bir kıpırtı gördü. Kel Arena'nın basamaklarına doğru ilerliyordu, belli ki Magali ile olan konuşmasını bitirmişti. Lin şaşkınlıktan bir ses çıkarmış olmalıydı, locadaki amacının Prens'in dikkatini dağıtmak olduğunu neredeyse unutmuştu çünkü Conor ona baktı ve "Seni rahatsız mı ediyor? Timsahların görüntüsü?" dedi.

"Onlardan korkmuyorum, hayır." Alkolün sıcaklığı azalıyor, midesinin bulandığını hissediyordu. "Ben daha çok, ne kadar vahşi olurlarsa olsunlar, iki canlının birbirini öldürmesini görmek istemiyorum."

"Birinin diğerini öldürmesi alışılmadık bir durum." Prens Conor Arena'yı işaret etti. "Ayaklarının dibinde tebeşirle çizilmiş o beyaz

daireyi görüyor musun? Her timsah diğerini dairenin sınırından dışarı atmaya çalışır. Dairenin dışına itilen kaybeder. Tıpkı insanlar gibi onlar da bölge için savaşırlar. Cinayet ilk seçenek değildir, egemenlik oyunu ondan önce gelir. Önemli olan neyi tutabildiğindir," diye ekledi, "bir başkası onu senden almaya çalışabilir."

"Ama birbirlerini yaraladılar," dedi Lin. "Isırıyorlar, kesiyorlar ve kanatıyorlar."

"Elbette." Kızın yüzünü incelerken Conor'ın gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. "Senin hassas olduğunu unutmuştum."

Çukurda, timsahlar başlarını eğip homurdanarak birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Lin, *Ben her zaman hassas biriyim, ben iyileştiririm, ben bir doktorum,* demek istedi. *Gözlerindeki gölgeleri görebiliyorum, babandan bahsederken sesindeki acıyı duyabiliyorum* demek istedi. *Kâbuslar gördüğünü biliyorum. Kel anlattı. Yaralarına üzülüyorum. Nasıl üzülmem ki?*

Ama bunun yerine, *Bana kraliyet emri verdi* diye düşündü. Boğazındaki *rabarbaro*nun tadı daha acı gelmeye başlamıştı.

"Peki," dedi ayağa kalkarak, "Ama prenslere karşı değil. Sadece timsahlara," dedi ve arkasına bakmadan locadan çıktı.

Uzun merdivenlerdeki Saray muhafızlarının yanından geçti ve yürürken kalabalığın kükrediğini duydu. Çukurdaki hayvanlar kavga etmeye başlamıştı.

KEL

Aferin Lin, diye düşündü Kel Arena basamaklarından aşağı inerken. Kraliyet locasının gölgesinden uzaktaydı, Arena daha önce olduğundan daha sıcak ve daha kalabalıktı. Hava yoğun ve tuzluydu, sanki deniz ve hava ufukta birleşmiş gibiydi.

Lin onu Conor'dan uzaklaştırmakta çevik davranmıştı. Mayesh ile ilişkisini bu şekilde kullanmakla akıllılık etmişti. Yine de Conor'ı en azından bir sonraki çeyrek saat boyunca oyalayacak bir şey daha bulması gerekecekti.

Magali Berthe'nin tek başına oturduğu alt kata yaklaşırken Arena'nın bir yerlerinde Ji-An ve diğerlerinin onu izlediğinin farkındaydı.

Kel, Magali'yi Tepe'de Alleyne üniformasının gül ve gümüş rengiyle görmeye alışmıştı. Şu an Castellane'deki sıradan bir kadın, bir dükkân sahibi veya bir meyhanecinin karısı gibi giyinmişti, keten bir içliğin üzerine sade kahverengi, pamuklu bir elbise giymişti. Kucağında tatlı atıştırmalıkların bulunduğu seramik bir tabak duruyordu, tabağı içerisinde kızarmış süt, susamlı *pasteli*[7], Hanse'den alınmış baharatlı bisküviler vardı. Arena zemininde dolaşan timsahlara dik dik bakıyordu.

Kel bir grup insanın yanından geçti; bazıları ona baktı, belki de onu Prens'in arkadaşlarından biri olarak tanıyorlardı. Kel sonunda Magali'nin önüne geldi. Kadın bir macun kemiriyordu, bir çubuğa sarılmış ve Altın Yollar'da popüler olan tatlı-baharatlı bir şekerlemeydi.

Kel, taş banktaki kadının yanına oturdu. "Domna Berthe," dedi. "Arena için güzel bir gün, sence de öyle değil mi?"

İrkilen kadın ona bakmak için döndü, neredeyse *macun*unu düşürecekti. Kel, bu sert ve filtresiz ışıkta, kadının tahmin ettiğinden daha yaşlı olduğunu fark etti. Ellisinden çok altmışına yakındı, gözlerinin ve ağzının köşelerine derin bir şekilde kazınmış çizgiler vardı.

"Sör Anjuman." Başını eğdi ancak kadının meraklandığı belliydi. Kel'in burada ne işi vardı? Soyluların hizmetçilerle böyle sohbetler etmesi kesinlikle beklenmezdi ama o *yabancı*

---

7 Yunan mutfağında yaygın olan, dışı susam kaplamalı tatlı bir bar. -ed.n.

bir soyluydu, değil mi? Doğuştan Marakandi'ydi, belki de onların âdetleri biraz garipti. Nihayet hafif somurtkan bir sesle, "Oyunlara katılmama izin verildi, Sör. Bugün izin günüm ve hanımım bana izin verdi," dedi.

Kel yumuşak bir şekilde, "Sen Alleynelere çok sadık bir hizmetkârsın. Liorada'nın, yani hanımının, sana çok güvendiğinden hiç şüphem yok."

Magali uzun tüylü bir kedi gibi kabardı. "Evet, öyle. Her konuda."

"Onun sağkolu oldun," dedi Kel, yumuşak ve nazik bir sesle, "kızını büyütmesine, evi geçindirmesine, şenliklerini planlamasına, yazışmalarını halletmesine yardım ettin..."

Magali şaşkın ama memnun bir şekilde başını salladı.

"Ve en çok yardımına ihtiyacı olduğu anda Domna Berthe, Sarthelı Küçük Prenses'i öldürmesi için paralı askerler tutmasına da yardım ettin."

Magali bembeyaz kesildi. Seramik kâse kucağından kaydı. Kel parçalanmadan önce kâseyi yakaladı.

"Hanımım asla..." diye başladı Magali ama bundan sonra ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Gözleri Arena'da gezindi. Çıkış arıyor olabilir miydi?

"Kaçma," dedi Kel aynı sakin sesle. "Kaçarsan senin için daha kötü olur."

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı kadın. Uzaktaki kalabalıktan Arena zemininde ilk kanın döküldüğünü haber veren bir kükreme yükseldi.

"Sadece gerçeği. Neler olduğunu bilmeyi."

Magali başını iki yana salladı. "Benden hanımıma ihanet etmemi isteyemezsin."

"O zaman sana zaten bildiğimi söyleyeyim," dedi Kel, bir şekilde hâlâ elinde tuttuğu kâseden bir parça lokum alırken. "Arena'daki bu dövüşlere sık sık katılıyorsun. Bu şekilde

Raimon'la yani Gri Yılan olarak bilinen kişiyle temasa geçtiğini tahmin ediyorum. Raimon'a ve paralı askerlerine Parlayan Galeri'ye, özellikle de Prenses Luisa ve Sarthe'tan gelen heyetine saldırmaları için beş yüz kron teklif ettin. Bir şeyler ters gitti. Raimon bir kaçış yolu vadedildiğini ama hiçbirinin gerçekleşmediğini söyledi. Ve sonuç katliam oldu." Lokumu ağzına attı, şeker ve gül tadını aldı. "İnkâr mı ediyorsun?"

Magali'nin yanaklarındaki allık lekeleri şimdi morluklar gibi belirginleşmişti. "Bunu kim biliyor?" diye fısıldadı.

"Sadece birkaç kişi," dedi Kel. "Aurelian Hanesi henüz bilmiyor ve eğer bilmelerini istemiyorsan, o zaman bana yardım etmelisin. Raimon *seni* irtibat kurduğu kişi olarak adlandırdı ama sanırım hanımının adına hareket ediyordun. Aksi takdirde bu kadar parayı nereden bulacağını hayal bile edemiyorum. Ve Leydi Alleyne'in, Prens'in Antonetta ile evlenmesini umduğunu bilsem de Kraliyet Kanı'na bu şekilde zarar vermenin neden aklına geldiğini de hayal edemiyorum—"

"Vermedi!" diye soludu Magali. "Ah, bu berbat." Yumrulu ellerini ovuşturdu. "Öyle bir şey yapmadı. O asla böyle bir şey yapmaz."

"Ama sonuçta yapıldı."

"Leydim Aurelian Hanesi'ne sadıktır. Sarthlılar bu... Bu velet prensesi bizi aşağılamak için gönderdiler. Castellane'i ve kraliyet ailemizi aşağılamak için. Leydim sadece onları rezil etmek istedi. Bize bir çocuk gönderdikleri için. Amaç onu bir çocuğun korkutur gibi korkutmaktı. Şaka amaçlıydı."

"Birinin bir şey yapması için paralı askerler tutması ve sonra onların başka bir şey yapması nadir görülür. Onlar öldürmek için oradaydılar," dedi Kel.

"Leydim paralı askerlere talimat vermedi. Olanların arkasındaki kişi o değildi, Sör Anjuman. Başkasıydı— Talimat veren, talep eden biri." Magali'nin sesi yükselmeye başlamıştı.

"Kim?" diye sordu Kel. "Talimatları kim verdi? Leydi Alleyne değilse, tüm bunlardan kim sorumluydu?"

Magali dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Hanımının yaptığının ihanet olduğunu anlıyorsun," dedi Kel. "Ve bunun için asılacak, ne de olsa o bir asil. O zaman seni koruyamayacak. Trick'in duvarları ikinizin de etrafını saracak."

"Hayır." Magali hızla gözlerini kırpıştırdı, başını ileri geri salladı. "Ben hain değilim—"

"O zaman söyle bana," dedi Kel alçak ve ısrarcı bir sesle. "Katliamı hanımın emretmediyse, *kim emretti?*"

"Lütfen," diye soludu Magali. "Bana inanmalısın. Galeri cinayetlerinden bir iki gün sonraydı. Hanımımı çalışma odasında duydum. Birisiyle tartışıyordu, 'Bu nasıl olabilir? Başından beri bunu mu planlamıştın? Bu ölümü, bu yıkımı?' diyordu ve bir ses ona cevap verdi. Hayatım boyunca duymadığım kadar karanlık, sert bir ses." Magali ürperdi. "Şöyle diyordu, 'Artık zan altındasın. Bana ihanet etmeye kalkarsan birlikte düşeriz ve senin düşüşün benimkinden çok daha sert olur.'"

Karanlık, sert bir ses. Kel, çatıdaki siyah giysili figürün sert sesiyle, *Seni kullanacağım için şanslısın, Kılıç Kapan,* dediğini düşündü.

"Ve Leydi Alleyne'in kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır. Hayır." Magali zor nefes alıyordu. "Ziyaretçi maskeliydi ve bir başlık takıyordu, tamamen siyahlar içinde geldi ve aynı şekilde amblemsiz bir arabayla gitti ve leydim o günün geri kalanında çalışma odasına kapandı. Kapıdan ağladığını duydum." Magali Kel'e heyecanla baktı. "Yani görüyorsun? Onun hatası değildi. Hanımımı tehdit eden kişiyi bulursan katliamı planlayan kişiyi de bulmuş olursun."

"Amblemsiz bir arabayla gelip giden, tamamen siyahlar içinde gizemli bir figür mü?" Kel'in ses tonu Magali'yi korkutuyordu.

"Bu hikâyeyi Elçi Jolivet'a anlatırsam senin bu kişiyi, Leydi Alleyne'in dikkatini dağıtmak ve suçlamayı ondan uzaklaştırmak için uydurduğunu düşünür. Tabii başka kanıtın yoksa—"

"Bir şey daha var." Magali'nin gözleri şu an kıpkırmızıydı. "Leydim birkaç gün önce bir mektup aldı. Çok öfkelendi. Ben... Ben onu çöpten bulmuş olabilirim. Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmek istedim."

"Ne yazıyordu?"

"Cereday gecesi bir toplantıya gitmesini emrediyordu. Tyndaris'te. Sadakat meselesini tartışmak için."

"Tyndaris mi?" Kel kaşlarını çattı. Yalnızca gelgit sırasında görülebilen Bin Kapılı Tapınak'ı ziyaret etmeye kararlı dindar hacılar dışında, insanlar sular altında kalmış bu adadan uzak dururdu.

"Evet." Magali'nin sesi kararlıydı. Kel yalanları ve yalan söyleyenlerin nasıl göründüklerini bilirdi. Kadın yalan söylemiyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Ayrıca, ona söyleyecek başka bir şeyi olduğunu da hissetmiyordu.

Ayağa kalktı, lokumun dilindeki tadı aşırı tatlı ve yapışkandı. "Bu konuşma aramızda kalsın, Domna Berthe. Yoksa öğrenirim ve ben öğrenirsem, Elçi de öğrenir. Anlıyor musun?"

Magali başıyla onayladı. Ruhu onu terk etmiş, sanki anlaşmaktan başka hiçbir şeye enerjisi yokmuş gibiydi. Kel onu Arena'ya boş boş bakarken bıraktı, artık zincirleri çözülmüş timsahların birbirlerinin etrafında döndüğünü, her birinin kanlı çeneleriyle diğerinin üzerine saldırdığını fark etmiyor gibiydi.

Kel, Magali'yi düşünerek kraliyet locasına giden merdivenlere doğru döndü. Trick, Yasa ve Elçi'den bahsederken kadının gözlerindeki korkuyu düşündü. Kel Anjuman olarak konumunu, daha önce hiç kimseyi tehdit etmek için kullanmamıştı. Bu durumun kendisini sandığı kadar rahatsız etmediğini görünce şaşırdı.

Jerrod

Jerrod bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç hoşlanmamıştı.

Kaspar, Prosper Beck'in resmen geri döndüğü haberini vererek erişte dükkânında karşısına oturduğundan beri derin düşüncelere dalmıştı. Beck'in geri döneceğini ve döndüğünde eski patronunun ona tekrar ulaşacağını her zaman biliyordu. O Beck'in adamıydı, buna yemin etmişti. Ancak Kara Köşk'teki yeni hayatında ne kadar rahat edeceğini hafife almıştı.

Jerrod, Andreyen'ın ekibine katıldığında hiçbir bağ kurmama talimatı almıştı. Kasıtlı olarak uyumlu bir atmosfer olmasına rağmen arkadaş edinmeme talimatı. Fakat Jerrod tehlikeli bir şekilde başarısız olmuştu.

İçten içe köşkteki birliğin bir cephe hatta şu anda içinde durduğu deponun önünde kumar salonu reklamı yapan boyalı tabelalar kadar sahte bir cephe olduğunu düşündüğünü sanmıştı. Beck bir zamanlar burada oyunlar düzenlerdi ama bu, uzun zaman önceydi. Şimdi şans oyunlarından oldukça farklı bir şeye ev sahipliği yapıyordu.

Jerrod'ın beklemediği şey, Kara Köşk'teki grubun birbirlerine ne kadar içten bağlı olduğuydu. O suçluların arasında büyümüştü. Çoğu kendi çıkarları için yaşardı çünkü öyle olmak zorundalardı. Vigilantlar geldiğinde kaçar ve suç ortağının yanında olup olmadığına bakmazlardı. Aslında Tully'de adını söyleyemesin diye suç ortağını bıçaklamayı bile düşünenler oluyordu.

Andreyen Morettus'un ekibi hiç öyle değildi. Onlar birbirlerine göz kulak oluyorlardı. Jerrod, kendisine bile göz kulak olabileceklerinden biraz korkuyordu.

Bir de Merren vardı. Diğerlerinin -Kel, Ji-An ve Andreyen'ın- Jerrod hakkında çekinceleri olabilirdi. Bunun için onları suçlayamazdı. Ama Merren ona güveniyordu. Ünlü bir suçlu için çalışan bir

zehirci için Merren ona genel olarak şaşırtıcı derecede güveniyordu ama Jerrod şöyle düşünüyordu—

Depo basamaklarındaki ayak sesleri Jerrod'ı hayal dünyasından sıyırıp çıkardı. Koridorda beklemişti, şimdi de küçük ofisin kapısına girmiş, içeriye göz atıyordu. Masanın arkasındaki iri adam her zamanki kızıl ve gümüş ceketini giyimişti, bu ceket, bir şekilde adamı olduğundan daha da heybetli gösteriyordu. "Onları içeri getireceğim," dedi Jerrod.

Cevap olarak kısa bir baş selamı aldı, bu Beck'in karakterine çok uygun bir hareketti. Jerrod salona geri döndüğünde iki konuğu da yeni gelmişti.

Birini isminden ve görünüşünden tanımıştı. Artal Gremont. Yanında Malgasili bir kadın vardı. Jerrod'a ismi söylenmemiş, sadece Malgasi'nin güçlü çevrelerinde önemli biri olduğu ve Beck'le konuşmaya kararlı olduğu söylenmişti. Uzun koyu saçları ve ince bir yüzü vardı ve çok katlı siyah kadifeler giymişti. Tek mücevheri boynunda parlayan altın bir zincirdi.

"Aşağıdaki gardiyan bizi yukarı yolladı," dedi Gremont gereksiz yere. Kaspar onları yönlendirmeseydi burada olmayacaklardı.

Jerrod ikisine de ofise girmeleri için işaret etti ve ikisi de onun varlığını gerçekten fark etmemiş gibi yanından geçip gitti. Bir an Jerrod'ın eli kapıda durdu. Artal Gremont'a en çok yaklaştığı an bu andı ve midesinde oluşan bulantıya şaşırmıştı. Jerrod asiller üzerine hiç kafa yormamıştı. Yasa'nın sınırları içinde hareket etmelerine rağmen asiller de tıpkı herkes gibi hile yapar, yalan söyler ve çalarlardı. Bir şekilde daha iyi olduklarına olan inançları Jerrod'a uzak ve saçma geliyordu. Ancak Gremont alışılmadık biriydi; o kadar iğrençti ki diğer soylular bile onu Castellane'den uzaklaştırmak için adım atmışlardı. Ve adam dünyada incinmeyi en az hak eden kişi olan Merren'ı incitecekti.

Jerrod ofise girdi

"...ve şehrin bir lidere ihtiyacı olduğunu biliyorsun," diyordu kadın. Ağır bir Malgasi aksanı vardı ki bu şaşırtıcı değildi.

"Burada yani Castellane'de yeterince iyi işleyen bir monarşimiz var," dedi masanın arkasındaki adam. "Ve bir kralımız."

"Saray çok yozlaşmış," dedi Malgasili kadın sert bir şekilde. Her şey keskindi. Saldırmayı bekleyen açgözlü bir hava vardı, bir yırtıcı kuş ya da kıvrılmış bir yılan gibi.

"Bunu tartışmayacağım." Masanın arkasındaki adam ellerini beline koydu. "Ama burada başka bir kral var. Şehirdeki Kral."

"Sarayınızın emirlerini yerine getiriyor," dedi kadın alaycı bir şekilde. "Hem de sandığından daha fazla."

İlginç, diye düşündü Jerrod.

"Oyun değişmek üzere, Beck," dedi Gremont yapmacık hareketleriyle. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Beck dediği adam sadece omuz silkti.

"Gücün yeniden dağıtılmasından bahsediyorsun," dedi Jerrod hemen.

Malgasili kadın ona doğru bir bakış attı. "Aynen öyle." Başını salladı. "Tepe'de ve şehirde her şey değişecek. Bazıları düşecek ve bazıları kalkınacak. Eskici Kral'ın devri sona erdi. Sokaklarınızı yönetecek bağımsız birine ihtiyacımız var. Birlikte çalışabileceğim birine. Seninle çalışabilir miyim?"

Jerrod'ın midesinin derinliklerinde küçük panik filizleri yeşerdi ve nabzı hızlandı. Kadının Beck ile bir tür anlaşma yapmasını, belki de yasa dışı bir şey satın almasını beklemişti. Silahlar veya benzeri şeyler. Bu... Beck'in şehirdeki en kuvvetli iki güce karşı onunla ittifak kuracağı yönündeki üstü kapalı beklenti onu aşırı derecede telaşlandırıyordu.

Kadın masanın arkasındaki adamın gözlerine baktı, bakışları adeta adama mızraklar fırlatıyordu. Sonunda, "Bunun hakkında düşünmem gerekecek," dedi adam gözlerini kadından uzaklaştırarak. "Bana biraz zaman ver."

Kadının dar ağzının köşesi bir sırıtışla kıvrıldı. "Elbette," dedi ve sonra sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi tereddüt etti. "Meraktan soruyorum, Conor Aurelian'dan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Jerrod masanın arkasındaki adamın dikkatini çekmeye çalıştı ancak artık çok geçti. Adam geniş omuzlarını rahat bir şekilde silkti ve "O yozlaşmış biri. Tüm soylular yozlaşmıştır," dedi.

"Ah," dedi kadın daha çok yumuşak bir nefes vermiş gibi. Bir an sonra, sanki metalik bir kuş havaya fırlamış gibi gümüş bir parıltı belirdi. Masanın arkasındaki adam geriye düştü ve boynuna saplanan bir bıçağın kabzasını kavradı.

Jerrod'ın eli, düşünmeye vakit bulamadan kendi hançerinin kabzasına değdi. Daha kabzayı kavrayamadan geriye doğru savrulduğunu hissetti, sırtı acıyla kapı çerçevesine çarptı. Kadın önünde belirdi, yüzü ondan birkaç santim ötedeydi. Yırtıcı gözleri parladı. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemişti.

"Küçük uşak," dedi ince beyaz parmaklarını Jerrod'ın göğsüne sürterek. "Seğirmeyi bırak. Yaşamana izin vereceğim çünkü yapmanı istediğim bir şey var. Prosper Beck'e gideceksin, gerçek Prosper Beck'e. Ve ona Elsabet Belmany'nin onu aradığını ve aptallara tahammül edemediğini söyleyeceksin. Ayrıca beni bir hileyle kandırmaya çalışmasını da kolay kolay affetmeyeceğimi de söyle." Kadın sırıtınca karanlıkta beyaz dişleri parladı. "Beck benden tekrar haber beklesin ve bir dahaki sefere Gremont'u üzerine salacağım. Gremont acı vermeyi sever ve bu konuda çok iyidir, değil mi Artal?"

Gremont loş ışıkta başını salladı, yüzü ifadesizdi ve Jerrod o an adamın Malgasi Prensesi'nin kontrolünde olduğunu fark etti. Kendisine bunu daha sonra Beck'e anlatması gerektiğini hatırlattı. Beck'in bilmek isteyeceği türden bir şeydi bu.

Bir an sonra kadın sessizce gitti ve Jerrod'ı, masanın üzerinde yığılmış cansız bedene alay eder gibi bakan Artal Gremont ile yalnız bıraktı. Jerrod, bunun soyluların tipik özelliği olduğunu düşünüyordu. Kan dökülmesini emretmeye yetecek kadar isteklilerdi ancak karmaşayı görmekten hoşlanmazlardı.

"O... Beck değil miydi?" dedi Gremont.

Jerrod yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşündü. "Hayır."

KEL

Kraliyet dairelerindeki lambalar kısıktı, saat gece yarısını geçmişti. Kel yatağında oturmuş, sırtını yastıklardan oluşan bir kaleye yaslamış, Conor'ın çalışmasını izliyordu.

Conor bir dizi haritayı inceliyor, her birine bakıyordu ve ince, hırçın el yazısıyla notlar alıyor gibiydi. Kel, Conor'ın el yazısını kendi el yazısı kadar iyi biliyordu. Hatta çoğu açıdan kendi el yazısıydı. Ona yazmayı değil, Conor'ın yazısını taklit etmeyi öğretmişlerdi. Arena'dan döndüklerinden beri birkaç saattir bunu yapıyordu, sadece gerinmek veya yüzüne su çarpmak için duruyordu.

"Bir şeyler yemelisin," dedi Kel sessizliği bozarak. "Dom Valon'un getirdiği yemek uzun süre dayanmaz."

Conor dirseğinin yakınındaki tabağa kaşlarını çatarak baktı. "Soğumuş zaten."

"O zaman Delfina'yı çağır da sana yenisini getirsin." Kel bacaklarını yatağının kenarından aşağı sarkıttı. "Bugün Arena'da

Lin'i görünce şaşırdım," diye dikkatle devam etti. "Ve onunla birlikte güldüğünü görünce. Onu pek umursamadığını sanıyordum." *En azından, benim öyle düşünmemi istediğini biliyorum. Ama birinin seni gerçekten güldürmesinin ne kadar nadir bir şey olduğunu da iyi bilirim. Ve senin Lin'e baktığın gibi başka birine bakmanın ne kadar nadir olduğunu da.*

Conor başını kaldırmadan omuzlarını silkti. "Tanıdığım en iyi doktor o. İkimiz de bunun kanıtıyız."

Kel, sözcüklerin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. Sonra, "Yani karar verdin mi?" dedi.

Conor kalemini bıraktı. "Evet, babam için ondan yardım istemeye karar verdim. Fausten'ın ona verdiği ilacı yeniden yapmasını istedim."

İlacınız, diye bağırmıştı Fausten, Kral onu uçurumdan ölüme itmeden hemen önce. *Onu sadece ben yapabilirim. Beni öldürürseniz hastalığınız daha da kötüleşir. Ne olacağını biliyorsunuz, Lordum.*

"Ve bunun en iyi seçenek olduğunu mu düşünüyorsun? Fausten pek güvenilir biri değildi," dedi Kel.

"Güvenilir olsun ya da olmasın, babam Fausten'ın iksirini içerken daha iyiydi. Şimdi ise kötü. Ve zamanımız tükeniyor." Aniden Kel'e baktı. "Bir zamanlar sahip olduğum babayı geri almayı beklemiyorum, Kel. Ama benimle konuşan ve akıl yürütebilen bir baba bile büyük bir ilerleme olurdu. Hem onu sonsuza dek saklayamayız. Bu, Aurelianları zayıf gösteriyor."

Bu gece anılar yoğun ve hızlı bir şekilde aklına geliyordu. Kel, Galeri'deki katliam gecesi Karanlık Suikastçı'nın sözlerini hatırladı. *Tarihin eşiğinde duruyorsun, Kılıç Kapan çünkü bu Aurelian Hanesi'nin düşüşünün başlangıcı.*

"Pekâlâ," dedi Kel, "bu senin için hamlesini engelleyebileceğim bir kılıç değil. Ama yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Conor kaleminin ucunu düşünceli bir şekilde ısırdı ve "Yarın geceki ziyafette yerimi al," dedi.

Kel belli belirsiz bir hayal kırıklığına uğradı çünkü daha doğrudan bir şeyler yapmayı ummuştu. "Emin misin? En son bir ziyafette senin yerini aldığımda işler hiç de iyi gitmemişti."

Bu kesinlikle bir hafife almaydı. Conor ona alaycı bir bakış attı. "Aynı şeyin iki kez üst üste gerçekleşmesi neredeyse imkânsız görünüyor, öyle değil mi?"

Kel gülmeden edemedi. "Jolivet ve Bensimon bu planından haberdar mı? Ya da Kraliçe?"

"Jolivet biliyor. Diğerleri henüz bilmiyor. Neden katılmadığımı sorarlarsa sarhoş olduğumu veya genelevde olduğumu söylersin. Onlara babama yardım etme umuduyla Lin Caster ile buluşacağımı söyleme yeter."

"Genelev hakkında bana inanacaklarından emin değilim," dedi Kel. "Zira çok değiştin."

"Onlara yine kötü işlere bulaştığımı söyle. Ya da günahlarım için Başrahipten af dilemeye gittiğimi." Conor belirsiz bir şekilde elini salladı. "Sen bir şeyler bulursun."

"Peki, Anjelica'ya ne diyeyim? Nişanlına?"

"Ona katılmayacağımı ben söylerim," dedi Conor, Kel'i şaşırtarak. "Ona karşı açık sözlü olabilirim. İstediği bu zaten ve bu da beni çok rahatlatıyor. Ama ona babamdan bahsedemem," diye ekledi kalemini dişlerine vurarak. "Bu çok ileri gitmek olur."

"Her şeyi gizlemek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Kel. Sırların insana yüklediği ağırlığı bilirdi.

Bunun üzerine Conor gülümsedi, nadiren görülen o samimi gülümsemesini takınmıştı. "En azından sana anlatıyorum," dedi. "Güvenebileceğim tek kişi sensin."

✦

Bir zamanlar ünlü yeteneğinden hiçbir şey kaybetmediğini göstermek için Arena'ya geri dönen bir gladyatör gibi Kraliçe Lilibet de Anjelica'yı karşılama ziyafetinde tüm eğlendirme yeteneğini ortaya sermişti.

Parlayan Galeri o korkunç geceden beri kapalıydı, kapıları çivilenmişti. Bu yüzden Lilibet, sıcak havadan faydalanmaya ve bu özel ziyafeti açık havada, yani yeşilliklerden oluşan duvarları ve ayın değişen renklerini mükemmel şekilde yansıtacak şekilde siyah fayanslı merkezî havuzu olan Kraliçe Bahçesi'nde düzenlemeye karar vermişti. Bu gece havuz, Valdish şarabı gibi hafif maviydi.

Bahçenin önünde, vızıldayan alacakaranlıkta Kel, arkasında sessiz bir muhafız gibi duran Benaset ile birlikte Anjelica'yı bekliyordu. Tüm soylular çoktan gelmişti. Sadece Anjelica geç kalmıştı ama kimse şaşırmamıştı. Zira yeni prenses olarak unutulmaz bir giriş yapması bekleniyordu.

Kel'in partiyi görmesi Lilibet'in, süslemelere katmak üzere Kutani'den getirdiği alev ağaçları tarafından kısmen engellenmiş olsa da soyluların yükselen seslerini duyabiliyor ve yaprakların arasından, denizcilerin açık denizde gördüklerini söyledikleri ürkütücü mum ışığına benzer, dalgaların üzerinde neşeyle yansıyan ışıkları görebiliyordu.

Sıcak bir geceydi ve Conor'ın giymesi için yapılmış ateş kırmızısı kıyafet, kadife ve sırma ipek dokunuşlarıyla rahatsız edici derecede ağırdı. Ayrıca biraz Kutani etkisi de taşıyordu. Uzun kızıl paltonun kollarına ve yakalarına dikilmiş altın deniz ejderhalarının gözleri birer ateş opalinden yapılmıştı. Boğazının ve bileklerinin etrafında, Kutani düğümleriyle işlenmiş altın yakalıklar vardı. Kel, Aigon'daki gece esintilerine şükretti aksi takdirde ter içinde kalacaktı. Sadece sıcaktan değil, gerginlikten de.

Conor'ı taklit etmesi gerektiğinde paniklediği yıllar çoktan geçmişti. Kılıç Kapan olduğu ilk yıllarda en çok nefret ettiği şey

buydu; hem de bundan, tehlikede olma fikrinden çok daha fazla çekiniyordu. Her taklit ip üstünde yürümek gibiydi. Her zaman rol yaptığınızı hatırlarken sizi başka biri yapan her küçük ayrıntıyı da hatırlamanız gerekiyordu.

Bu gece sinirlerinin neden bu kadar gergin olduğundan tam olarak emin değildi. Belki de son kez bir ziyafette Conor'ı taklit ettiğinde gelin adayı bir okla duvara çivilendiği ve bu dehşeti durduramadığı içindi. Belki de Anjelica onu fındık numarasıyla çok kolay kandırdığı için böyle düşünüyordu. Karanlıkta kendi kendine sırıttı. Tamam, biraz komikti. Belki de—

Ama Benaset Kel'in omzuna dokundu, doğrulmasını ve kendini düzgün bir şekilde durmasını söyledi. Kel, Anjelica'nın Saray'dan uzanan patikadan aşağı doğru geldiğini ve kan muhafızı kardeşleriyle birlikte çalıların arasından geçtiğini gördü.

Elbisesi Castellane tarzındaydı, dar bir korse ve pileli bir etek giymişti, ayağında koyu altın rengi deri sandaletler vardı. Ancak kumaş, Kel'in daha önce gördüğü hiçbir malzemeye benzemiyordu. Saten parlaklığındaydı, sanki vücudundan dökülüyormuş gibiydi, koyu kahverengi teni vahşi ve uzlaşmaz sıvı bir alev rengine boyanmıştı. Boğazının etrafında parlak turuncu sitrinlerden yapılmış bir yaka parıldıyor ve aynı taşlar kulaklarından sallanıyordu. Örgüleri altın tellerle sarılmış ve tellere yine değerli taşlar işlenmişti: tarçın renkli garnat, imparator topazı, sarı yeşim ve ametrin taşları.

Güzelliği her zamanki gibi şaşırtıcıydı. Kel'e bir kılıcın güzelliğini hatırlatıyordu. Keskin, parlak ve neredeyse sert. Parçalayacakmış gibi görünen türden bir güzellik.

Yaklaşırken hafifçe başını sallayarak kızı selamladı. Kardeşleri ona yakın yürüyor, kafa kafaya vermiş bir şeyler mırıldanıyorlardı. Tarçın ve altın rengindeki üniformaları karanlık gecede parlıyordu.

Kel işlemeler ve mücevherlerle sertleşmiş kolunu kıza uzattı. "Selamlar, *Ayakemi*," dedi.

"Sana da, *Ufalme*," dedi kız kolunu tutarak.

Kraliçe Bahçesi'ne giden patikada ilerlerken Kel, Benaset ve kan muhafızları ile aralarında bir mesafe bırakarak, "Conor özürlerini iletti," dedi. "Burada olamayacağı—"

"Önemli değil." Anjelica'nın ses tonu küçümseyiciydi."Peki, bunu sana sık sık yapar mı? Planlanmış iki görev varsa seni reddedeceği göreve mi gönderir?"

Kel kızın yüzünü inceledi. Kızgın mıydı? Conor umursamadığı konusunda ısrar etmişti ve eğer üzgünse gerçekten de bunu mükemmel bir şekilde gizliyordu. "Bana inanıp inanmayacağını bilmiyorum ama hayır. Seni temin ederim ki çok gerekmedikçe gelmemezlik etmez. Ve bunu bana yaptığı bir şey olarak düşünmüyorum," diye ekledi. "Bu benim görevim. Geçim kaynağım."

"Geçim kaynağının kılıçların önüne atlamak olduğunu sanıyordum. Ya da hançer, ya da zehir, ya da prensine atılabilecek her neyse o."

"Tehlikeye yürüyoruz diye düşünüp endişeleniyor musun?" dedi Kel. "Burada düzenlenen son ziyafet yüzünden? Saray muhafızları iyi hazırlandılar—"

Kız başını iki yana sallayınca saçındaki mücevherler melodik bir ses çıkardı. "Hayır. Sadece bir aptal sürpriz bir saldırıyı tekrar eder çünkü ikincisi sürpriz olmaz. Saray muhafızlarım her durumda beni korur."

Kel, karanlığın içinden ona göz kırpan Kurame'ye baktı. Isam ve Kito eğleniyor gibi görünmüyorlardı. Kel, kız kardeşlerine karşı saygısızlık ettiğini düşündükleri Conor'a kızdıklarını tahmin etti. Kel her zaman, Prens hakkındaki hislerin iletilip dönüştürüldüğü bir kanaldı, tıpkı Merren'ın simya mekanizmalarından biri gibi.

Yolun sonunda Kraliçe Bahçesi önlerinde uzuyordu. *Lion*un gösterişli sesi (şükürler olsun ki bu kez Merren çalmıyordu) girişlerini duyurdu. Kan muhafızları gölgelerin içinde kayboldu ancak Kel hâlâ yakınlarda olduklarının gayet farkındaydı.

Bahçeye adımlarını atar atmaz, havuzun ortasındaki çeşmeden kırmızı, turuncu ve altın rengi sular fışkırmaya başladı. Misafirler tezahürat yapıp alkışlıyorlardı, annesinin yanındaki Beatris Cabrol şaşırarak yüksek sesle bağırdı ve tarçın rengi sırmalı ipek bir gölgeliğin altındaki altın bir sandalyede oturan Lilibet gülümsedi. Her zamanki gibi yeşil renkte giyinmişti, altın yakası o kadar yüksekti ki çenesinin altına değiyordu.

Her yerde soluk beyaz parşömen fenerler vardı, beyaz çiçekli badem ağaçlarının dallarından sarkıyorlar, yansımaları havuzun üzerinde nilüfer yaprakları gibi süzlüyordu. Portakal ağaçları parıldayan meyvelerle kaplıydı. Dallarından koyu turuncu kristaller ve şekerlenmiş portakallar sarkıyordu. Çimenlerin etrafına dağılmış masaların her birinde, içlerinden Kutani'ye özgü çiçekler olan kırmızı ve sarı Shenzan porselen vazoları vardı. Vazoların içinde turuncu borazan sarmaşığı, kızıl ok kökü ve *ylang-ylang*ın yeşilimsi sarı taç yaprakları. Hepsi turunçgillerin kokusuyla çatışan, güçlü bir parfüm kokusu yayıyordu. Cam leğenlerde hamur işleri ve şekerlenmiş meyveler duruyor, kristal ışığı güneş ışığı sanan şişman arılar üzerlerinde vızıldayıp kendilerine ziyafet çekiyorlardı.

Anjelica bunlardan herhangi birinden etkilenmişse de sakin ifadesi bunu hiç göstermiyordu. Nazikçe alkışlayan soyluların yanından geçerken sırtı kılıç gibi dümdüzdü. Yemek için tek bir masanın kurulmuş olduğu mermer bir çardağa doğru ilerliyorlardı. Kel bunun bir sahne dekoru gibi göründüğünü düşündü ama belki de bu şaşırtıcı değildi. Bütün bunlar Tepe'nin yararına bir gösteriydi.

Soyluların çoğu, Anjelica yanlarından geçerken bakakaldı. Hepsi onun güzel olduğunu duymuştu elbette ama onu yakından görmek farklıydı. Kel, rıhtımda hissettiği gibi onlar için de bunun acı veren bir güzellik türü olup olmadığını merak etmişti. Ama yalnızca ufak bir an bunu düşünebildi. Lilibet'in yanına yerleşen Leydi Alleyne'i ve yanında duran Gremont'u gördü. Ama Antonetta'yı göremedi. Kesinlikle böyle bir gecede burada olurdu.

Anjelica ile birlikte çardağın basamaklarını çıkarken Antonetta'nın burada olmasının bir şey fark etmeyecğini düşündü çünkü o, bu gece Conor'dı. Antonetta'ya kendisi olarak yaklaşamayacaktı.

Zaten kendisi olarak ne yapabilirdi ki? Antonetta yardım edemeyeceğini çoktan söylemişti.

Altın organza kumaş bir gölgeliğin altında duran tek masaya ulaştılar. Anjelica, Kel'in yanındaki koltuğuna oturmadan önce bir an tereddüt etti. Belki de o da bu gösteriden rahatsız olmuştu.

Kel kendisini formalitelerle meşgul etmeye başladı, içinde gül yaprakları yüzen kâseyi aldı. Bir yudum kırmızı şarap dilinde acı bir tat bıraktı. Yanında duran Anjelica ellerini masaya koydu. İnce bileklerinin etrafındaki mercan ve kehribar bilezikler madeni paralar gibi şıngırdadı. Kel üzerlerindeki tüm gözlerin, yakında Castellane'in prensesi olacak kişi hakkında yayabilecekleri bir söz, bir dedikodu parçası için çaresizce çırpınan hevesli bakışların fazlasıyla farkındaydı.

Boğazını temizledi. "Biliyorsun," dedi, "hoşumuza gitse de gitmese de bu çardağı kendimize ayırdık. Castellane'in soyluları bize bakmakta özgürler ama seni temin ederim ki bizi duyamazlar. Soruların varsa şimdi onları sormak için iyi bir zaman."

"Tam olarak soru değil," dedi Anjelica, "ama senden bir iyilik isteyeceğim."

"Benden mi yoksa Prens'ten mi?"

"Senden, *koya-mitimi*. Yoksa aynı anda hem Prens hem de kendin olmak çok mu zor?"

"Conor rolü yapmaya çok alışkınım. Fındıklar hariç."

Kız hafifçe gülümsedi. "Peki ya Kel Anjuman? Onu oynamaya alışkın mısın? Sonuçta, o da sen değilsin."

Kel, sanki biri karın boşluğuna elini koyup itmiş gibi hissetti. "Ona da buna da alışkınım," dedi.

Sesindeki kasıtlı tarafsızlık kızı etkilediyse de tepki vermedi, sadece başını salladı. "Haklısın," dedi ama Kel tam olarak neyin doğru olduğundan emin değildi. "Bu akşamı boşa harcamak için hiçbir sebep yok." Bardağını bıraktı. "Saray'ın bilgisi olmadan bir toplantı ayarlamam gerekiyor ve bana yardım etmeni istiyorum."

Kel elinde olmadan ona bakmak için döndü. Kız meydan okurcasına arkasına baktı. Artık o kadar da uzak ve dünya dışı görünmüyordu. Kızın buyurgan tonunun altındaki gerginliği hissedebiliyor ve bu onu son derece insani gösteriyordu. "Benim mi?" dedi Kel. "Aurelianlardan sır saklamak isteyip istemediğini soran kişinin ben olacağımı düşünmeni sağlayan ne?"

"Aden'ı biliyorsun," dedi. Sesi hafif titriyordu. "Korsanı. Onunla yaşadığım sıkıntıyı."

"Onca insan içinde Aden'la buluşmayı planlamıyorsun herhâlde?"

"Hayır. *Hayır*." Kız öfkelenmişti. "Onu tanıyan biriyle. Beni sonsuza dek rahat bırakmasını sağlayabileceğine söz veren biriyle."

"O zaman bu neden bir sır olmak zorunda?" Kel yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Tartışıyormuş gibi görünemezlerdi, bu skandal olurdu. "Aurelianlar da bu sıkıntıdan kurtulmana kesinlikle yardımcı olmak isterler."

"İsterler," diye kabul etti Anjelica, "ama beni muhafızlarla dolu bir kraliyet arabasıyla şehre gönderirler ve buluşmam gereken kişi de kaçar. Okçu Birliği'nden böyle bir ilgi görmeyi hiç kimse istemez."

"O zaman neden beni dâhil ediyorsun? Neden kardeşlerinden seni götürmelerini istemiyorsun? Onlara, bir gün yönetecegin şehrin bir kısmını görmek istediğini söylersin."

"Şehri hiç bilmiyorlar, beni gezdirmeleri hiç mantıklı olmaz! Hikâyenin mantıklı olması için Castellane'e aşina birine ihtiyacım var ve bunun Danışman Jolivet'tan çok sen olmasını tercih ederim." Kel'e doğru eğildi. *Bu*, onlara merakla bakan Lilibet'i kesinlikle memnun etmiş olmalıydı. "Saray muhafızları eğer Baharat Kasabası'ndakilere benziyorlarsa kesinlikle dedikoducudur. Prens veya Kraliçe tarafından düzenlenen bir gezi turunda olduğuma inanmalarını istiyorum. Sorgulamayacakları bir şey olmalı."

Kel tereddüt etti.

"Sana sadece bunun herkesin çıkarına olduğunu söyleyebilirim, özellikle Prens'in çıkarına. Ve bence sen, Conor'ın çıkarlarını her şeyin üstünde tutan belki de buradaki tek kişisin."

"Ya reddedersem?"

Sandalyesine yaslandı. "O zaman Marivent'ten kendi başıma kaçıp şehirde kendi yolumu çizmeye çalışırım."

"Bunu yapamazs—"

"Beni durduramazsın."

Kel dişlerini gıcırdatmak istedi. Kız elbette haklıydı.

Onu engelleyemezdi ama deneyimlerinden biliyordu ki Marivent'e fark edilmeden girip çıkmak Saray'a aşina biri için bile zor bir şeydi. Kutani'nin casusları ustaydı elbette ama tehlike unsuru her zaman vardı ve yakalanması Kutani ile ittifakları adına bir felaket olurdu.

Ve Conor'ın bu ittifaka ihtiyacı vardı.

"Benden istediğin şeyi düşüneceğim," dedi Kel. Soylular kıpırdanıyor, ayağa kalkıyorlardı. Birazdan Prenses'e kendilerini tanıtmak için yaklaşacaklardı. O ve Anjelica uzun süre yalnız

kalmayacaklardı. "Ve önümüzdeki günlerde sana bir cevap vereceğim. Ben cevap vermeden sakın harekete geçme."

"O zaman çok uzun süre bekletme," dedi Anjelica tatlı bir gülümsemeyle. Bahçeye bakmak için döndü. "Sana bakan o kız kim?"

Kel Prenses'in bakışlarını takip etti. Bu Antonetta'ydı. Kel farkına varmadan bahçeye girmişti. Bir alev ağacının gölgesinde durup çardağa bakıyordu. Bir çiçeğin sapı gibi tamamen yeşil ipeklere bürünmüş ve saçına yeşil ipek kurdeleler takmıştı.

Kel'in gözleri Antonetta'nınkilerle buluştu. Yüzündeki ifadeyi okumak zordu. Bunun endişe olduğunu tahmin edebilirdi ama neden Conor için endişeleniyordu ki? Bir an sonra Gremont, Leydi Alleyne ile birlikte ona katıldı. İkisi de onunla hızlı hızlı konuşunca Kel geç geldiği için azarlandığını kolayca tahmin etti.

Sonra soylular Anjelica ile tanıştırılmaya hazır bir şekilde basamakları çıkmaya başladılar ve Kel artık Antonetta'yı göremiyordu. Masaya ilk önce hoş gülümsemesi ve keskin, parlak gözleriyle Cazalet geldi. Sonra Kel'i şaşırtarak Malgasi'den olduğunu iddia ettiği bir düğün hediyesi sunan asık suratlı Sardou ve ondan sonra da Sedai'nin tahta oymasını hediye eden Raspail geldi. Kel, *Bunu aceleyle hazırlamış olmalı,* diye düşündü ancak Anjelica memnun görünüyordu.

Aslında kız her biriyle tanıştığı için memnun görünüyordu. Kel, bunu tam olarak anlayamadı ancak kız Baharat Kasabası'nda iyi eğitim almıştı. Her soyluya, kişisel ayrıntılarla noktalanan sıcak ve davetkâr bir şeyler söyledi. Ciprian Cabrol'a yeni bir boya türü hakkında sorular sordu ve Gasquet'e erkek ve kız kardeşlerinin sağlığı hakkında sorular sordu. Boş boş baktığı anlarda Kel, eğilip her yeni gelen hakkında kızın kulağına dikkate değer bilgiler fısıldadı.

"Bu gümüşlü adam kim? Kutani kanı taşıyormuş gibi görünüyor," diye mırıldandı Anjelica.

"Lupin Montfaucon mu? Tekstil İmtiyazı'nın sahibi. Pamuk, keten. Bunlar onu ilgilendirmiyor."

"Onu ne ilgilendiriyor?"

"İçki. Genelev. Kumar. O şehvet düşkünü biridir, amacı zevktir."

"Tam da bu şehre özgü," diye cevapladı Anjelica ancak Montfaucon yanına geldiğinde gümüş ceketi hakkında adamın çok hoşuna giden bir soru sordu. Joss Falconet ile baharatlar hakkında sohbet etti, Esteve'ye (Kel'in verdiği bilgiler doğrultusunda) Valderan atlarına olan takıntısı hakkında ciddi sorular sordu.

Leydi Gremont, Artal ile birlikte geldi. Artal da Anjelica'ya, ona özel yapılmış olduğunu ve yakında Castellane'deki tüm kahve dükkânlarında satışa sunulacağını iddia ettiği bir çay hediye etti.

"*Të Anjelique*," dedi Leydi Gremont kendinden memnun bir şekilde.

"Görünüşe göre Prenses'in kraliyet portreleri abartısızmış. Çoğu fazla abartılır ve çiçek hastalığı izlerini veya yumrulu burunları göstermez." Gremont sırıttı. "Rıhtıma vardığında nişanlını resimlerinden daha çekici bulduğun için mutlu olmalısın, Conor."

Dehşete düşmüş görünen Leydi Gremont, Kel veya Anjelica cevap veremeden Artal'ı kenara çekti.

"Ne kadar da tatsız bir adam," dedi Anjelica.

"Sorma," dedi Kel.

Ve sonra sıra Alleynelere geldi. Leydi Alleyne, zambak renkli ipek elbisesinin içinde telaşla koşturdu, Antonetta da hemen yanındaydı. Leydi Alleyne, sırf kibarlık olsun diye Kraliçe Lilibet

ile konuşmak için basamakları çıkmadan önce uzun süre kaldı. Ancak Antonetta ellerini kavuşturup gözlerini Anjelica'ya dikti.

"Şimdi anladım," dedi boğazı titreyerek. "Uzun bir süre Conor'la ben evlenirim sanıyordum." Kel neredeyse boğulacaktı. "Ama sen çok güzelsin, Prenses. Görüyorum ki kaderinde Castellane Kraliçesi olmak varmış."

Anjelica o gece ilk kez afallamışa benziyordu. "Ah, ben—"

Ama Leydi Alleyne kızının kendisine katılmasını istedi ve Antonetta sarı bukleler ve yeşil satenden oluşan bir girdap içinde aceleyle uzaklaştı. Anjelica şaşkın gözlerini Kel'e çevirdi. "Nişanlandılar mı?" diye fısıldadı. "O ve Prens?"

"Hayır. Asla," dedi Kel fazla sert bir şekilde. "Annesi çocukluğunda kafasını Conor'la doldurdu, hepsi bu."

Anjelica ona uzun, düşünceli bir bakış attı. "Anlıyorum. Yani artık evlenmekte özgür mü?"

"Hayır. Gremont ile nişanlı. O tatsız olan adamla."

"Ne kadar da talihsizmiş," diye mırıldandı. "Peki, bu kız güvenebileceğim biri mi?"

Kel, Joss Falconet ile sohbet eden ve tilki kürkü pelerinine hayranlıkla bakan Antonetta'nın ardından baktı. "Güvenebileceğin birini mi arıyorsun?"

"Buradaki soylular Kutani'dekilere benziyorsa," dedi, "kime güvenebileceğimi bilmem önemli."

Kel, ışık ve gölgelerin dans ettiği bahçeye baktı. "Anladım," dedi, "Kutani'de güvenebileceğin soylular varsa o zaman buradaki soylulara pek benzemiyorlar demektir."

Anjelica ona merakla baktı. "Karanlık bir tablo çiziyorsun."

"Şöyle düşün," dedi Kel. "Bir gün Kraliçe olacaksın, bu yüzden seni memnun etmek isteyecekler çünkü tahtın yakınında olmak, iktidarın yakınında olmak demektir. En azından buna güvenebilirsin."

Lin

Marivent'teki kütüphane Lin'in hayal ettiği gibi muhteşemdi ancak Shulamat'ın güzelliğini gölgeleyemiyordu. Ve bu, onu düşündüğünden daha fazla memnun etmişti.

Marivent'e giderken giymek için uygun bir elbise bulmak üzere neredeyse Mariam'a gidecekti ancak son anda kendini durdurdu. Saraya soyluların bir üyesi olarak davet edilmemişti. Oraya çalışmak için gidiyordu, üstelik gizlice girecekti. Manşetleri ve eteği gri renkte, düz mavi bir elbise giydi, saçlarını ördü, çantasını kitaplarla doldurdu ve Sault'un kapılarından çıkıp sokakta bekleyen kraliyet arabasına doğru yürüdü.

Saray'a Kuzey Kapısı'ndan değil, varlığından haberdar olmadığı bir yan girişten vardılar. Onu Şehirden çıkaran Saray muhafızı Manish'in ardından aceleyle yürürken alacakaranlık koyu mavi gölgesini Marivent'in üzerine seriyordu. Gölgelerin arasında minik iğne ucu alevler gibi görünen ateş böcekleri, beyaz taş patikaları çevreleyen çalılıklarda uçuşuyordu. Uzakta, denizin sonsuz enginliğine doğru yükselen uçurumları görebiliyordu. Denizle gökyüzü arasındaki ufuk çizgisi çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı, yakında tamamen kaybolacaktı.

Kütüphane, kuzeyden yükselen, sevimli, yuvarlak ve koyu gri taştan yapılmış dikdörtgen bir yığın olan Castel Saberut'un üzerine kurulmuştu. Yaklaştıklarında Lin uzaktan gelen şenlik seslerini, müziği ve yüksek sesli sohbetleri duydu. Kalın ağaçların arasından, yarı saydam elmalar gibi dallarda asılı duran altın fenerlerin parıltısını gördü.

Manish, kütüphaneyi bulmanın yeterince kolay olacağını söyledikten sonra onu kalenin kapısında bıraktı. Kütüphane

ikinci katın tamamını kaplıyordu. Lin, loş ışıklı merdivenlerden aceleyle çıktı ve bir kemerden geçerek kendini bir düzine kafesli lambadan süzülen ışıkla dolu, geniş, yüksek tavanlı bir odada buldu. Işık ve kitaplar... Tıpkı Shulamat'ın zenginlikleri gibi göz kamaştıran *çok sayıda* kitap vardı. Ancak Shulamat'ta kitaplar, altın bir ağ gibi perdelerin ardında düzgünce sıralanmıştı. Burada, her yerdeydiler; uzun masaların üzerinde, sandalyelerin üzerinde ve yerde yığınlar hâlinde. Bazı yığınlar boyundan bile daha yüksekti. Dağınıklık Lin'i rahatsız etmedi. Gıcırdayan bir masanın üzerindeki bir yığın tepesi, bolluk hissi veriyordu. *ÇOK FAZLA KİTAP.*

"Ciltler ülkeye göre düzenlenmiş." Conor'ın sesi, bir dalganın ardından çekilen okyanus sesi kadar tanıdık ve yumuşaktı. Lin döndü ve onu, dışarıdaki yuvarlak kuleye açılan bir kapının kemerinde dururken gördü. "Kitap bulmanın *en kolay* yolu sayılmaz. Sanırım büyük büyükbabamın tasarımıymış. Oldukça eksantrik bir adammış."

Lin odaya girdiğinde onun tacını takmadığını fark etti. Şimdiye dek hiç görmediği kadar sade giyinmişti. Tamamen koyu kırmızılar içinde, kan ve Castellane rengindeydi. Ceketinin bileklerinde siyah danteller vardı. Sadece bir çocuğun bilyesi büyüklüğünde, sedefli bir ay taşıyla süslenmiş tek bir yüzük takıyordu.

"Burada herhangi bir şeyi nasıl buluyorsunuz anlamıyorum," dedi Lin.

"Aşağı bak," dedi Prens ve Lin aşağı baktığında düz, dönen mozaik desenlerle kaplı sandığı zeminin, aslında bir Dannemore haritası olduğunu gördü. Farklı ülkelerin ana hatlarının üzerine raflar dolusu kitap yerleştirilmişti. Valderan, Hanse, Marakand, Hind, Shenzhou... Zemini geçti ve sonra tekrar aynı yerine döndü, gülümsemesini engelleyemiyordu. Şu an tüm Dannemore'u geçtiğini düşündü, tıpkı Josit gibi. Keşke bunu ona söyleyebilseydi. Josit buna gülerdi.

Haritanın bir zamanlar Aram olarak adlandırılan ama şimdi ıssız bir çöl olan kısmına ulaştı. Burada raf yoktu, kitap yoktu. Aram yalnızca tarihte vardı. Bu Lin'i gerçekliğe geri döndürdü. Başını kaldırdı ve Conor'ın onu izlediğini gördü. Yüzündeki ifadeden bir şey anlayamıyordu. Dudaklarında tuhaf bir yumuşaklık vardı ama belki de tamamen başka bir şeye bakıyordu.

"Bu gece nerede olman gerektiğini sormalı mıyım, Tanrıça?" dedi.

"Evde," dedi Lin. "Çalışıyor ya da belki arkadaşım Mariam'la vakit geçiriyor olmalıydım. Ama ne yaptığımı bu kadar yakından takip eden kimse yok."

"Bu kulağa hoş geliyor. Kimsenin yaptıklarını takip etmemesi." Kafesli lambaderlerin sarı ışığı, Conor'ın ayna grisi gözlerinden yansıyordu. "Gel. Bakmamız için çoktan birkaç kitap topladım bile."

Lin onu kemerli kapıdan dairesel bir odaya kadar takip etti, gerçekten de kulenin içinde olmalılardı çünkü çatı konik bir noktaya uzanarak keskinleşiyordu, duvarları kitaplarla kaplıydı. Burası biraz daha topluydu ama Lin buranın bir okuma odası olarak hayal edildiğini düşündü. Her yere, kanatlı pencerelerin manzarasını sunan peluş koltuklar yerleştirilmişti. Daha çok kafesli lambaderler alanı aydınlatıyor ve rahat bir sıcaklık hissi yaratıyordu. Odanın ortasında kitaplarla dolu yuvarlak bir masa vardı ve üzerinde yalnızca kitaplar yoktu. Bir şişe şarap, bir şişe su, tuzlu ve tatlı hamur işleriyle dolu tabaklar vardı. Kaleler ve yıldızlar şeklinde kesilmiş badem ezmesi, pudra şekerine bulanmış *gibassier*[8], biberiye ve karabiberle kızartılmış darı, beyaz kremalı *rousquille*[9] ve dilimlenmiş incir ile biraz peynir.

---

8 Fransa'nın Provence bölgesine özgü, zeytinyağlı ve anason aromalı tatlı çörek. -ed.n.

9 Katalonya kökenli, beyaz şeker kaplı, yumuşak, halka şeklinde bir tatlı. -ed.n.

Lin bir an duygulandı zira yemek düşünceli bir jestti. Sonra kendi kendine gülünç olduğunu söyledi. Conor bu ziyafeti kendisi hazırlamamıştı ki. Bir hizmetçiye birkaç emir vermişti, bundan daha fazla bir çaba sarf etmemiş veya düşünceli davranmamıştı.

Ona bakmak için döndü. Kendisi yemek hakkında hayaller kurarken Conor, açık pencerenin önüne gitmişti. Alacakaranlığın mavisi yerini siyaha bırakmıştı ama yine de dışarıda hareket eden ışıkları görebiliyor ve uzaktaki bulanık sesleri duyabiliyordu.

"İşte," dedi. "Benim de bu gece orada olmam gerekiyordu."

Pencerenin pervazına yaslanmıştı. Duruşunda sanki uçmak üzere olan bir şahinmiş gibi bir gerginlik vardı. Lin onun yüzünü göremiyordu, karanlıkta sadece koyu renk buklelerini seçebiliyordu. Biraz daha yaklaştı ve sonunda Conor'ın kâğıt fenerlerle aydınlatılan bir bahçeye baktığını gördü. Bahçe bir renk cümbüşüyle parlıyordu: fosforlu sarı, tarçın kırmızısı, safran turuncusu. Masalarda yiyecek ve çiçekler vardı; yukarıda ay kadar mavi, içeriden parlıyormuş gibi görünen bir havuz bulunuyordu. Uzaktan kim oldukları belli olmayan karanlık figürler, çiçekli çalıların arasında hareket ediyordu. Esinti sıcaktı ve beraberinde okaliptüs ve lavanta kokusu getiriyordu.

"Prenses Anjelica için hoş geldin ziyafeti," dedi Conor. "Jolivet asla risk almıyor. Bakarsan, ağaçların arasında konuşlanmış Saray muhafızlarını görebilirsin."

Lin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ve sen orada olmana gerek olmadığını mı hissediyorsun?"

Conor huzursuz bir hareket yaptı. Parmağındaki aytaşı yüzük parladı. Üzerine bir aslanın yüzü kazınmıştı. Aslanın başı geride, yelesi dalgalanıyordu. Denizciler ne derdi? *Castellane kükredi ve dünya titredi.*

"Orada olmam gerekirdi. Ama kendimi birden fazla ihtiyacı aynı anda dengelemem gereken bir durumda buldum. Ziyafeti

Kel yönetebilir. Babamın durumuyla ilgilenmek benim için daha önemli."

Lin bir sonraki sorusunu sormaktan kendini alamadı. "Peki, nişanlın bu değişikliği umursamıyor mu?"

"Anjelica bir Kılıç Kapan'ım olduğunu biliyor. Ve Kel'den hoşlanmamak zor."

"Kendini hoşlanılması kolay olmayan biri gibi mi görüyorsun?"

Conor düz bir sesle, "Çekicilik herkesin öğrenebileceği bir beceridir ancak çekici olmak için çaba sarf edilmesi gerekir. Ve şu anda odaklanmam gereken çok fazla şey var," dedi. Ortadaki masada duran kitapları işaret etti. "Eğer göz atmak istersen *çiçekçilikle* ilgili en kapsamlı kitaplarımızı getirdim."

"*Çiçekçilik*— Ah." Lin dik dik baktı, sabırsız bir ses çıkardı ve masanın yanındaki yüksek bir sandalyeye yığıldı. Odanın diğer ucundaki Conor'ın eğlendiğini hissedebiliyordu.

Kitaplar rengârenk bir koleksiyondu. Farklı boyutlar, farklı diller, farklı tarihlerdeydiler. Lin kısa bir süre araştırmasına daldı. Sonra Conor'a döndü; karşısındaki koltuğa oturmuş, onu kısık gözlerle izliyordu çünkü yabancı bir dille karşılaşmıştı.

"Al," dedi, masanın üzerinden Lin'e doğru küçük bir kitap iterek. Lin, mürekkebinin çoğu okunamayacak kadar solmuş olan eski kitaba dik dik baktı. "Şuna bak."

Lin kaşlarını çatarak kitabı aldı. Çatlak deriyle kaplı, Fleshmarket Meydanı'nda satın alabileceğiniz türden küçük bir ciltti. Başlık donuk altın rengiyle basılmıştı: *Morwenna Aurelian'ın Çiçek Kitabı.*

"Aurelian mı?" Lin başını kaldırdı. "Bunu kim yazmış?"

"Büyük büyük büyükannem," dedi Conor görgü kurallarına hiç uymayan bir saygısızlıkla dirseklerini masaya yaslayarak, "ve açıkçası, bunu yaparken birkaç Yasa'yı çiğnemiş. Ama kraliyet ailesi sıradan insanların yapamayacağı şeylerden kolayca sıyrılabiliyor."

Lin ona bir bakış attı. "Bunu duymuştum."

Conor sırıttı ve ağzına bir incir attı. "Kraliçe Morwenna bitkilere, özellikle de belirli niteliklere sahip olanlara hayranmış. Onlardan oluşan bir bahçesi varmış. Her bitkinin tarihini, şifacılıktaki ve... Büyücülükteki kullanımlarını bilmek istemiş." Arkasına yaslandı. "Kitabı geçmişte ben de faydalı buldum. Akşamdan kalmalık için olan ilaçlar hakkında mükemmel bir bölümü var."

Lin gül suyuna batırılmış bir böreği ısırırken gözlerini devirdi, sonra lezzeti karşısında hissettiği zevk yüzünden ses çıkarmamak için kendini zor tuttu. *Kitaba odaklan*, dedi kendi kendine ancak okurken Conor'ın onu izlediğinin farkındaydı.

Kraliçe Morwenna metni çok eski ve zar zor okunabilen bir üslupla, elle yazmıştı. Lin kitabın sonlarına doğru kara kökten bahsedildiğini gördü: *Güzel obsidyen çiçekleri vardır, kokusu yoktur, çiçekleri ve yaprakları hayvanlar ve insanlar için zehirlidir. Efsaneye göre, Dağılış'tan önce kara kök, büyünün etkilerini bastırmak için kullanılırdı. Büyücü-Kralların, güçlerinin keskinliğini azaltmak için düellodan önce düşmanlarının kadehlerine kara kök koydukları bilinirdi.*

Lin, kitabın üstünden Conor'a baktı. "Bu ilginç," dedi. "Kara kök bir zehir, bu şüphesiz ancak aynı zamanda büyüyü *bastırmaya* da yarıyor. Fausten'ın bir büyüyü etkisiz hâle getirmeye çalışıyor olma ihtimali var mı?" Kaşlarını çattı. "Ama hayır, bu kesinlikle olamaz—"

"Göster bakayım." Conor kitaba doğru elini uzattı. Bunu yaparken bileğindeki dantel düştü ve Lin onu dairesinde gömleksiz gördüğünde orada olmayan, derisindeki kırmızı yanık izini gördü.

İfadesiyle bir şeyleri ele vermiş olmalıydı çünkü Conor kolunu hızla aşağı doğru sallayıp yarayı örttü. Ama Lin ona dik dik baktı. "Bileğinde bir yanık var."

Conor omuz silkti. "Önemli değil. Bir mum lekesi." Ama onunla göz göze gelmedi.

"Göstersene."

Morwenna'nın kitabını karakteristik kaş çatışıyla bıraktı. "Israr ediyorsan," dedi ve kolunu ona doğru uzattı.

Lin bu noktaya kadar pek düşünmemişti. Ama o her şeyden önce bir doktordu ve Prens Conor'ı daha önce tedavi etmişti. Elini tuttu ve incelemek için kolunu çevirdi, kolunun içindeki deri bir ton daha açık renkti, neredeyse Lin'in derisi kadar soluktu. Derisinin altında bir harita gibi uzanan mavi damarları, avucunun içinden geçen uzun, narin çizgileri, başparmağı ve parmak uçlarındaki hafif nasırları görebiliyordu. Tenine değen teni sıcaktı.

Conor eğildi ve tıpkı Lin gibi o da kendi bileğindeki yanığa baktı. Yara soluk kırmızıydı, neredeyse parlaktı, alışılmadık bir şekli vardı. Lin parmağını hafifçe yanığın üzerinde gezdirdi ve izin pürüzsüzlüğünü hissetti. Conor kızın nefesini tuttuğunu hissedince hızla elini geri çekti.

"Seni incittim mi?" diye sordu Lin endişeyle.

"Hayır." Sesinde boğuk bir şey vardı ve Lin'in ona bakmasına neden oldu. Conor ona bakıyordu, gözleri sıcak ve gümüştü, beyaz dişleri alt dudağına gömülmüştü. Saçları yüzünün etrafında koyu yumuşak bir isyan bulutu gibiydi ve Lin onları geriye doğru taramak istedi, içinde bir ağrı hissetti. Karnının derinliklerinde hissettiği sert bir ağrı.

Nefes almaya çalıştı. Aralarındaki hava, sanki oda dumanla dolmuş gibi yoğun ve sıcaktı. Hâlâ elini tutuyordu. Uzun, çok uzun bir an boyunca ikisi de kıpırdamadı. Lin, ona bakmayı bırakamadı. Conor normalde konuşur, güler, yüz ifadeleri yapar, kaşlarını çatarak bakardı. Onu hiç bu kadar hareketsiz görmemişti. Sol şakağında bir çil olduğunu ya da gözlerindeki

renklerin, yüzüğündeki aytaşında olduğu gibi nasıl değiştiğini ve kaydığını hiç görmemişti.

Conor nihayet konuştuğunda, sesi çakıl taşlarının üzerinde sürükleniyormuş gibi çıkmıştı. "Ne kadar ciddi, Tanrıça?"

Lin başının döndüğünü hissetti. "Ne ne kadar cid—"

"Yanığım."

"İyileşecek." Yaraya tekrar hafifçe dokundu ve Conor'ın göz bebeklerinin etrafındaki rengin koyulaştığını gördü. "Ama... Bir mumun el şeklinde dökülmesi ne kadar garip. Bak, işte avuç içi ve işte parmaklar."

Conor elini çekti. Lin olduğu yerde kıpırdamadan oturdu. Nefes alamadığını gizlemeye çalıştı. Elini tekrar eline almak, gözlerinin tekrar üzerinde olmasını istiyordu. Ama şimdi bunu düşünemezdi. Bunun yerine kendini rüyasını, Kral'ın kulesinin duvarlarındaki yanık izlerini ve Mariam'ın Dağılış'tan önceki dönemde lanetli Kral hakkında söylediklerini düşünmeye zorladı.

"Bunu baban yaptı, değil mi?" diye fısıldadı. "Dokunduğunda seni yaktı."

Conor kolunu sertçe aşağı çekti, yanığı gizledi. "Neden böyle dedin?"

"Sault'ta Dağılış'tan önceki dönemdeki büyülerden bahseden kitaplara erişimim var."

"Bu yasa dışı." Conor'ın gözleri parladı. "Ve artık büyü yok."

"Tam olarak öyle olmadığını sen de biliyorsun," diye fısıldadı Lin. "Kel'in sahip olduğu, onun senin Kılıç Kapan'ın olmasını sağlayan tılsımların büyüsü var. Ve yaptığım tedavilerde de büyü var."

"Biliyorum." Gözleri, *Sırtımdaki kırbaç izlerini iyileştirip yok ettin, oysa bu imkânsız olmalıydı*, diyordu.

"Hepimiz eski büyülerin, ufak büyülerin varlığını bildiğimiz hâlde büyünün olmadığını söyleriz. Bunu söylediğimizde

kastettiğimiz, yeni ve büyük bir büyünün yaratılamayacağıdır." Derin bir nefes aldı. "Ve yine de Fausten'ın ilacının doğası gereği büyülü bir hastalığın tedavisi olarak kullanıldığını sanıyorum. Bu da doğası gereği büyülü. Eğer dünyamızda hâlâ şifa büyüsü varsa bunun zıttı da var olamaz mı?"

Conor ayağa kalktı. Dışarıdaki ay tepelerin arkasından geçerken oda kararmış ve Conor daha bir gölge gibi görünmüştü. *Beni Trick'e atacak*, diye düşündü Lin, *büyüden bahsettiğim için. Kral'ı etkileyebileceğini ima ettiğim için.*

Conor alçak sesle, "Ölümünden önce Fausten babama, eğer ölürse babamın hastalığının daha da kötüleşeceğini söyledi. Ona, 'Ne olacağını biliyorsunuz, Lordum,' dedi." Ellerini saçlarından geçirdi. "O hâlde babam neden onu öldürmek istedi? Neden hastalanmak, ölmek istedi?"

"Belki de ona bağımlı olmak istemiyordu," dedi Lin yumuşak bir sesle. "Başka birine ihtiyaç duyduğunu hissetmek zor olabilir. Özellikle de ona güvenmiyorsan."

Conor'ın bakışları okyanusun üzerindeki bir şimşek gibi gümüşi bir ışıltıya benziyordu. Ceketinin içine uzandı. Elini geri çektiğinde Lin, bir kuşun kanatları gibi çırpınan soluk bir şey gördü. Onu masaya fırlattı, bunlar kanat falan değildi. Üzerinde karalanmış sembol çizgileri olan uzun parşömen şeritleriydi. Bir çocuğun çizimleri kadar basitlerdi. Bir tekerlek, bir pusula, bir gül ve bir madeni para.

"Fausten'ın notları," dedi Conor. "En azından ben öyle olduklarını tahmin ettim. Bunları odasındaki kilitli bir kutuda buldum. Saçma görünüyorlar ama onları gizlemeyi önemsemiş olmalı. Belki bir şifre—"

"Saçma değiller, şifre de değiller." Lin kâğıtları kendine doğru çekti, kalbi güm güm atıyordu. "Bunları bana verir misin? Birkaç gün içinde sana geri getireceğim, yemin ederim. O zamana kadar anlamlarını öğrenmiş olurum."

"Gerçekten mi? Bunları okuyabiliyor musun?"

"Hayır," dedi Lin, "ama okuyabilecek birini tanıyorum. Ve babanı tekrar muayene etmeliyim. Elbette büyünün varlığını test edemem ama belki birkaç başka rahatsızlığı eleyebilirim."

Conor tereddüt etti. "Sanırım sana güvenmeliyim."

Lin kâğıtları dikkatlice katladı ve cebine koydu. "Sana neden yalan söyleyeyim ki?" dedi. "Bana ne faydası olacak?"

Conor bir an için neredeyse öfkelendi ama sonra bu ifadesi hemen kayboldu. Çok yorgunmuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Beni affet," dedi. "Evet. Kral'ı tekrar görmeni sağlayacağım, güvenli olduğuna karar verdiğim bir anda." Gözleri çok koyu griydi. "Anlıyorsun ya, güvenebileceğim pek fazla kişi yok."

Bir an için çok küçük göründü ve Lin, Prens'in içinde, bir zamanlar olduğu küçük çocuğu görüp göremeyeceğini merak etmişti. Kel'in onunla ilk tanıştığı ve *O, korumak için canımı vereceğim biri,* diye düşündüğü zamanlardaki çocuğu. Ayağa kalkmak, ona doğru gitmek istedi ama o an kırbaç şaklamasına benzer bir ses duyuldu ve pencerenin dışındaki gökyüzü parlak bir şekilde aydınlandı.

Havai fişekler. Koyu turuncu, kırmızı ve altın renkli kıvılcımlar açık pencereden bir alev yağmuru gibi yansıyordu. Şehrin insanlarını düşündü, şimdi sokaklarda duruyor ve Marivent'in üzerinde patlayan ışık gösterisini hayranlıkla izliyor olmalılardı.

Kendisinin de orada olması gerektiğini düşündü. Sault halkıyla birlikte, gökyüzüne bakması gerektiğini. Burada Saray'da, kraliyet emri altında olmamalıydı. Omuzlarında garip bir kederin ağırlığını hissetti. Kederin ve daha da garip bir hissin gölgesini, çok uzakta olmayan uğursuz bir şeyin huzursuz hissini...

Conor pencereye doğru baktı. "Ziyafet sona eriyor," dedi. "Kel'i bulmalıyım. Her şeyin nasıl gittiğini sormalıyım. Soyluların düzgün davranıp davranmadıklarını." Sesi yorgun geliyordu. "Ama burada kalmayı tercih ederim."

Fakat Lin çoktan ayağa kalkmış, çantasını alıyordu. "Gitmeliyim," dedi. Ama sonra durakladı. "Elbette, bana daha fazla ihtiyacın yoksa?"

Conor'ın gözlerinin kısıldığını gördü. *Başka birine ihtiyacın olduğunu hissetmek zor olabilir.* "Hayır, sana *ihtiyacım* yok," dedi Conor. "Gidebilirsin. Manish aşağıda arabayla seni bekliyor olacak."

Dışarıdaki gökyüzü bu sefer daha parlak renklerle tekrar aydınlanırken pencereye döndü. Koyu altın ve maviler, puslu ay ışığında mora dönmüştü.

Lin kütüphaneden aceleyle çıktı, geriye bakmak için sadece bir kez durdu. Onu görebiliyordu, pencerenin önündeydi. Yaralı kolunu sağ avucunda tutuyordu, parmakları ceketinin altında gizlenen yanığın üzerindeydi. Belki de hâlâ canı acıyordu.

Elsabet

Bir kuş kadar hafif olduğunuzu, özgürce uçtuğunuzu hayal edin. Tuz beyazı duvarları ve yukarıdaki gece kadar siyah ve dantel gibi köpüklerle çevrili okyanusa doğru alçalan uçurumları olan Marivent'in üzerinde uçtuğunuzu hayal edin. Aşağıda aydınlatılmış bir bahçe var. Ağaçlarda, ışıldayan meyveler gibi duran fenerler asılı. Üzerinden geçerken şık kıyafetleri, lamba ışığında parlayan altın, ipek ve satenleri içinde asilzadeler görüyorsunuz. Onlardan ne kadar da nefret ediyorsunuz. Gremont ve Yedi de şüphesiz orada, kraliyetle yakınlık kurmaya çalışıyorlar; onlardan da aynı şekilde nefret ediyorsunuz.

Ayağa kalkıyorsunuz, büyünüz hava akımlarına tutunuyor ta ki Saray kütüphanesinin penceresine varana kadar. İçeride, Prens aç bir adamın bir tabak yemeğe bakarkenki ifadesiyle, kızıl saçlı bir kızın kitap okumasını izliyor. Durup sahneyi, özellikle de kızı izlemek istiyorsunuz ancak gitmeniz gereken başka bir yer var. Bu gece Saray kalabalık. Bu gece elinizdeki en iyi fırsat. Bunu boşa harcayamazsınız.

Kuzey Kulesi'nin gri sivri ucuna doğru hızla uçuyorsunuz. Kulenin tepesinde, kemerli ve dar bir pencere var. Kendinizi bir ok gibi ona doğru nişan alıyorsunuz.

Karanlık ve sessiz kule odasındaki Kral kıpırdamadan oturuyor, eldivenli elleri sandalyesinin kollarında kaskatı ve hareketsiz. Saatlerdir, günlerdir böyle. Artık ne yiyor ne de içiyor. Karanlığa dik dik bakıyor, bakışları hiç kaymıyor. Pencerede karanlık bir figür belirdiğinde bile. Pencerenin menteşeleri gıcırdayarak açıldığında ve Elsabet odaya girdiğinde bile.

Elsabet tamamen siyahlar içindeydi ama yüzü açıktaydı ve teni karanlıkta bir ay kadar solgundu. Siyah bir iğne kadar ince ve

keskin görünüyordu, mürekkep gibi saçları başının arkasına sıkıca bağlanmıştı. Göğsünün ince derisinin altında, bir kalp gibi atan ve bir ateşle parlayan koyu bir taş vardı. Bir Arkhe.

Kral onu veya taşı tanıdıysa bile hiç belli etmedi. Yaklaştığında hareketsizdi. Elsabet'in boynundaki kolye ışık saçıyordu; odayı, Kral'ın donuk yüzünü ve gölgeli gözlerini aydınlatıyordu. "Hayatım boyunca," dedi Elsabet bir adım daha yaklaşarak, "ülkemi neredeyse mahveden adamın yüzüne bakmak istedim."

Kral cevap vermemişti. O, canlı ve etten yapılmış, zar zor nefes alan bir heykel gibiydi.

"Bana baktığında ne görüyorsun?" diye sordu Elsabet. "Annemi görüyor musun? O seni gayet iyi hatırlıyor. Favár'daki sarayın büyük salonlarında koşturan sessiz bir çocukmuşsun. Böylesine gösterişsiz bir *pilcza*nın tüm gücümüzün kaynağını yok edebileceği kimin aklına gelirdi?" Sertçe elini yakındaki masaya indirince astrolabın ve diğer göksel kehanet araçlarının titremesine neden oldu. "Kıskanıyor muydun? Sendeki kraliyet kanının bizim kanımızdaki gibi büyü taşımadığını fark ettin mi? Belmany Hanesi özel olduğu için Aurelian Hanesi'ni özel kılmak mı istedin? Çok az büyüsü olan Fausten ile kaçarken kendini çok akıllı sanmış olmalısın. Sanki seni bizim gazabımızdan, intikamımızdan koruyabilecekmiş gibi. Hayır. Bunu hiç yapmadı. O her zaman bizim tarafımızdaydı, hatta burnunun dibinde sana iksirini veriyordu. İksire bağımlı olduğunu söyledi çünkü kafandaki çığlığı susturuyormuş. Anka kuşunun çığlığını."

Kralın eli hafifçe hareket etti. Bir anda yanında beliren Elsabet ona baktı. Acaba ışık oyunu muydu? Kral'ın gözleri her zamanki gibi boştu.

"Ne olacağını sanıyordun?" dedi Elsabet. "Büyüye can veren kanı bizzat dökebileceğini mi? Tüm doğası dönüşüm olan bir varlığı yok ettin. Bunun seni değiştireceğini hiç düşünmedin mi? Kendi çocuğunu doğuracak kadar aptal olduğun hiç aklımıza gelmedi. Çaldığın büyünün artık kanında olduğunu ve bunu ona geçireceğini

gerçekten hiç fark etmedin mi? Oğlun, güzel Prens'in? Belki de biraz olsun anladın. Belki de bu yüzden bir *Királar'ı* olmasında ısrar ettin. Bir Kılıç Kapan'ı."

Elsabet zihni kısa bir süre Prens'te takılı kaldı, şu anda bile yakındaki kütüphanedeki kalbinin içindekiler yüzüne damgalanmış olan Prens'te. Sonunda onun olacağını biliyordu çünkü bu büyük planın bir parçasıydı: Akılsız olabilirdi, büyünün kölesi olabilirdi ama Elsabet'e ait olacak ve Elsabet onunla istediğini yapacaktı. Bu düşünce damarlarına bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

"İksir değişimini yavaşlattı," diye fısıldadı. Annesi, Markus'un gençliğinde yakışıklı olduğunu söylemişti ama onda Conor'ın bakışlarını göremiyordu. "Ama tamamlandığında ki tamamlanacak ah, işte o zaman seni bir kafese kapatıp öyle derine gömeceğiz ki çığlıkların sonsuza dek duyulmayacak Ve şımarık, biçimsiz olan oğluna gelince o bir güç tohumu— Malgasi toprağına yeniden ekilecek bir tohum. İçime." Kralın varlığından haberi olup olmadığını umursamadan sırıttı. "Ondan sonra ona ihtiyacımız kalmayacak. Ama onu yok etmeden önce tadını çıkaracağım. Ve gurur duyduğun şehrine gelince ikinci bir Favár olacak. Temiz, sessiz, düzenli ve Belmany'nin gücü altında." Krala doğru eğildi, dumanın acı kokusunu hissedebileceği kadar sokuldu. "Sahip olduğun her şey elinden alınacak. Sevdiğin her şey yok edilecek."

Kral çok yavaşça ağır göz kapaklarını kaldırdı. Ve Elsabet bir adım geri çekildi. Yine hareketsizdi ancak gözlerinde ateşi görebiliyordu, Arkhe'nin gücünü kullanırken kendi gözlerinde de parlayan o aynı ateşi. Herhangi bir alevden daha çok altın rengindeydi. Dağılış ile dünyadan kaybolduğu düşünülen bir ateş. Dahası Kral'ın arkasında, duvara yansıyan kanatların gölgesini gördüğünü sandı.

Elini boğazındaki Kaynak Taşı'na götürdü. Bu taş uzun zaman önce Belmany Hanesi'nin kullanabileceği sonsuz büyüye sahip olduğu dönemde dolmuştu. Artık o eski gücün soluk bir gölgesiydi ama yine de çoğu kişinin erişebileceğinden daha fazlasıydı.

Dannemore'da başka bir Kaynak Taşı varsa da bundan haberi yoktu.

Yavaşça kanındaki büyüyü çağırdı ve kanı cevap verdi. Yıllar geçtikçe zayıflamıştı ama yine de yeterliydi. Elsabet tek bir amaçla büyütülmüştü: Ailesinin kaybolan büyüsünü geri kazanmak. Güçlerini geri kazanmak.

Kral'a, onun yanan gözlerine baktı. "Seni tekrar gördüğümde tamamen değişmiş olacaksın," dedi. "Fazla zamanın kalmadı."

Sonra pencereye atladı, taşın büyüsünün onu havaya kaldırmasına ve geceye doğru taşımasına izin verdi.

BÖLÜM ON İKİ

KEL

Gündüzleri Ruta Maestra, Castellane'in üst sınıflarına satış yapan zengin dükkânlarla çevrili geniş bir yoldu. Kız, güzel bir aristokrattı; zengin ipeklere bürünmüştü ve boynundaki elmaslarla oynuyordu. Ancak geceleri kürklerini çıkarır ve olduğu sahtekârı ortaya çıkarırdı... Macundan mücevherleri olan, gözleri hırsla parlayan bir tüccar kızı.

Kel ve Conor Kırık Pazar'ın ışıklarında birlikte at sürüyorlardı. Conor, Asti'nin ve Kel ise Asti'nin kardeşi olan Matix adındaki bir kır atının üzerindeydi. Conor, kimliğini kalabalıktan gizlemek için kapüşonunu takmıştı. Bazen, Conor'ın yüzünün bir kısmını ortaya çıkaran bir nafta meşalesinin yanından geçiyorlar ve Kel, onu elmacık kemiğinin kıvrımından veya gülümsemesinin keskin parıltısından nasıl tanımadıklarını merak ediyordu. Castellane'deki en tanınan yüze sahipti, yine de sanki sadece ev yapımı keten bir pelerin giydiği için görünmez gibiydi.

Tapınak Bölgesi'ne girerken Kel, onun da kendine özgü bir muskası var olduğunu düşündü. Kel'in gerçekte kim olduğunu bilenler kandırılamazdı ancak Prens'i görmeyi bekleyenler Prens'i görürdü. Her şeyden önce bu bir beklenti oyunuydu.

Caravel'e vardıklarında atlarından inip dizginlerini, onları bekleyen seyislere verdiler. İçeri girerken Conor başlığını geriye attı, Kel'e baktı ve gülümsedi.

Kel, bu rahat gülümsemeye aldanmadı. Teoride Caravel'i ziyaret etme sebepleri, yeni gelen bir baharat sevkiyatından büyük miktarda para kazanmış olan Falconet ile kutlama yapmak içindi. Üç ay önce bu, Conor'ın kaçırmayı aklından bile geçirmeyeceği türden bir şeydi. Bu geceyse Kel, onu kandırıp neredeyse kapıdan dışarı itmek zorunda kalmış ve eğer gitmezlerse Falconet'in öfkeleneceğini söylemişti.

Aslında Kel, Joss'ın öfkelenip öfkelenmeyeceğini pek umursamıyordu, Conor için endişeleniyordu. Dün gece ziyafetten döndüğünde Conor'ı odalarındaki divanlardan birinde, alışılmadık bir sessizlik içinde yatarken bulmuştu. Conor ona soylular veya Anjelica hakkında sorular sormamıştı. Sanki yaralıymış gibi kolunu tutuyordu ama görmek istediği için Kel'e çıkışmıştı. Ve Kel ona Lin hakkında soru sorduğunda Conor sadece, Kel'in ifadesini görmesini istemiyormuş gibi yüzünü çevirmişti. Conor'ın duygularını bu şekilde gizlemesi alışılmadık bir durumdu ancak Kel, Lin ve Conor söz konusu olduğunda her şeyin alışılmadık olduğunu zaten biliyordu.

Sonra Conor gece yarısı çığlık atarak uyanmıştı. Castellane ve Malgasi dillerinde bir şeyler söylemişti. Kel kelimelerden bazılarını tanımıştı. *Atma az dóta.* Ateş ve gölge.

Conor'ın yatağına oturmak için yanına gitmiş ve Conor sırtüstü yuvarlanarak çocukken yaptığı gibi kocaman gri gözlerle 'e bakmıştı. "Güvendiğim tek kişi sensin," demiş ve Kel'in eğini sıkıca tutarak uykuya dalmıştı.

Yeter artık, diye düşündü Kel. Joss'ın partisi, tanıdık bir kutlama için uygun bir bahaneydi. Sadece bir geceliğine de olsa unutma şansı sunan bir parti. Conor'ı buna ikna etmişti ve şimdi kalabalık olan ana odaya girmişlerdi.

Beklenen tüm misafirler buradaydı. Falconet şöminenin yanındaki bir kanepeye uzanmıştı, sırtı Hanseli, yakışıklı genç bir sarışın adamın çıplak göğsüne dönüktü. Bir elma yiyordu. Kel ve Conor'ı görünce sırıttı ve elmayı Conor'a doğru fırlattı.

Kel'in kolu havaya kalktı ve elmayı refleksleri sayesinde yakaladı. Conor ona neşeli bir bakış attı.

Kel omuz silkti. *Ben Prens'in kalkanıyım, onunla kendisine atılan meyve arasında dururum.* Joss'a sırıtarak elmayı ısırdı ve durumu geçiştirdi.

Montfaucon çoktan onlara yaklaşmıştı, Ciprian da hemen arkasındaydı. "Conor," dedi. "Duvarlardaki sanat eserlerine ne oluyor?"

Şu an Conor sırıtıyordu. "Malgasi düğünümün şerefine bir hediye gönderdi," dedi. "En ünlü sanatçılarından biri benim birkaç portremi çizmiş."

"Onları Caravel'e vermedin," dedi Kel. "Verdin mi?"

"Kraliçe onları Saray'da istemedi." Conor omuz silkti. Kel de Kraliçe ile aynı fikirdeydi. Conor'ın portreleri korkutucu derecede ona benziyor ve onu çeşitli rahatsız edici uğraşlarla meşgulken gösteriyordu. Bazıları onu tatmin olmuş bir bakışla ölü prenseslerin bedenlerinin tepesinde dururken resmediyor, diğerleri onu Sedai olduğu belli olan bir fille, tehlikeli pozisyonlarda gösteriyordu.

"Kellian." Biri omzuna hafifçe dokundu. Kel döndü ve arkasında duran Alys Asper'ı gördü. Kadın her zamanki gibi temiz ve zarifti, koyu saçları başının üstünde karmaşık bir örgü olarak toplanmıştı. "Silla yukarıda, Ochre Odası'nda. Seninle birkaç dakika geçirmeyi umuyordu."

Kel tereddüt etti.

"Kum saati yok," dedi Alys. "Sanırım sadece konuşmak istiyor."

Bu garip, diye düşündü Kel Conor'a mazeretini sunarken. Conor o anda Montfaucon ile bir Kaleler oyununu oynuyordu ve merdivenlerden yukarı doğru yöneldi. Uzun zamandır Silla'yı ziyaret etmemişti ve son konuşmalarından sonra aralarının açıldığını düşünmüştü. Belki de kızın onunla konuşmak istediği başka bir şey vardı ama ne olduğunu tahmin edemiyordu.

Ochre Odası ikinci kattaydı, kapı koridordaki diğer odalardan ayırt edilebilmesi için sarıya boyanmıştı.

Kapı kilitli değildi ve Kel odaya girdi, Silla'nın altın rengi örtüsü olan yatakta, saçlarının Kel'in hoşuna giden şekilde dökülürken ustaca poz verdiğini görmeyi umuyordu. Tam ona, *Bu gece* ve *muhtemelen bir daha asla,* demeye hazırlanıyordu ki aniden sustu.

Yatakta oturan, saçları dağılmış, yüzünde kararlı ve panik karışımı bir ifade olan kişi Silla değildi.

Antonetta Alleyne'di.

Kel, istemsizce döndü ve kapıyı arkasından kapatıp sürgüyü itti. Sonra Antonetta'ya döndü. Ve ona baktı. Antonetta. *Ana.* Krem rengi ipek bir elbise giymiş, dört direkli yatağa oturmuştu. Teni yatağın yanında pembe görünüyordu ya da belki de kolayca kızaran bir teni vardı. Meydan okurcasına Kel'in gözlerine bakarken yanakları pembeleşti.

"Alys'i suçlama," dedi. "Ona ziyaretimin senin için bir sürpriz olduğunu söyledim. Küçük bir şaka yapmamızın sorun olmayacağını ilettim."

"Anlıyorum," dedi Kel. Alys'in bunun yüzeysel bir eğlence olduğuna inanıp inanmayacağından şüphe ediyordu. Büyük ihtimalle Antonetta'nın kimliğini gizleme isteğini Tepe'deki konumuna bağlamıştı. Ve kesinlikle bu da bir sebepti. "Antonetta eğer benimle konuşmak istiyorsan evine de çağırabilirdin."

"Ve ziyaretin anneme bildirilirdi?" dedi Antonetta. "Elbette çağıramazdım. Ayrıca seninle konuşmak istemiyorum."

"Anlamadım."

Antonetta ayağa kalktı. Altın gölgeli bir lambadan ikisinin de üzerine ışık dökülüyordu. Elbisesinin ipeği kalçalarına yapışıyor ve uzun bacak hatlarını takip ederek terliklerinin uçlarına kadar iniyordu. Üzerinde astar olmadığı belliydi, ipeğinin altında hiçbir şey yoktu, kumaş o kadar inceydi ki teniyle bütünleşmişti. Kel kalçalarının kıvrımlarını, yuvarlak uyluklarını görebiliyordu. Karnının altında bir sıcaklık titreşti ve kendine aptal gibi davranmaması gerektiğini söyledi.

Antonetta çenesini kaldırdı. Saçları gevşekti, yüzünün etrafına bukleler hâlinde dökülüyordu. Yanakları kızarmıştı. "Birkaç hafta içinde Artal Gremont ile evleneceğim," dedi. "İlk Gece merasiminde ısrar ediyor ve bunu benim için olabildiğince tatsız hâle getirecek. Bundan zevk alacak."

Kel, ellerini yumruk yapmamak için kendini zorladı. "Ne düşündüğümü biliyorsun. Onunla evlenmeyi reddet, Ana."

"Yapamam. Ve eğer söyleyeceğin tek şey buysa, o zaman bu kısa bir konuşma olacak."

"Ama o—"

"İğrenç biri," dedi Antonetta. "Bunu biliyorum. Ama buna katlanabilirim. Çok şeye katlanabilirim." Eli bilinçsizce boynuna gitti ve madalyonuyla oynadı. "Sadece yardımını istiyorum."

Kel gitmesi gerektiğini biliyordu. Bu işkenceydi, ikisi için değilse bile en azından kendisi için. Ama ona bakmaktan, onunla aynı odada olmak istemekten kendini alamıyordu. Bundan daha yakın olmayı istiyordu. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

Kızın yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı. "Artal'ın ilkim olmasını istemiyorum. Senin olmanı istiyorum."

Kel nefesini tuttu. Antonetta'nın böyle söylediği senaryoları hayal etmişti ama onun gerçekten böyle bir şey söyleyeceğini

asla tahmin edemezdi. Yine de ona tek kelime etmeden bakarken neyi kastettiğini anladı. Yüzüne yayılan kızarıklıktan, dişlerinin alt dudağına gömülmesinden anladı. Gözlerindeki kararlılıktan anladı.

Kulaklarında bir uğultu vardı, kanı damarlarında hızla pompalanıyordu. Ona gitmeyi o kadar çok istiyordu ki bu kör ediciydi. Silla ile birlikte olduğu o ilk günlerde hiçbir şey bilmediği zamanlarda bile daha önce hiç böyle hissetmemişti.

"Yapamam," dedi boğuk bir sesle. "Katlanamadığın biriyle evlenmenin kefareti ben olamam."

Kızın eli madalyondan indi. "Ama nedenini bilseydin—"

"O zaman söyle," dedi Kel. "Bana nedenini söyle. Bir neden varsa bana söyle, Ana çünkü buna ihtiyacım var. Sandığından daha çok."

Antonetta cevap vermedi. Kel bir an sonra kapıya doğru gitti, eli mandaldaydı. Kız nihayet arkasından, "Sen benim ilk tercihimsin, Kellian ama tek tercihim değilsin. Bunu isteyebileceğim başkaları da var," dedi.

Kulaklarındaki uğultu artık sağır ediciydi. İnsanların kırmızı gördüklerini söylediklerinde ne demek istediklerini hiç anlamamıştı ama şu an gözlerinin önünden kızıl bir sis geçiyor gibiydi. Elini kapıdan çekip kıza doğru döndüğünde Antonetta'nın sert nefes alışlarını duyabiliyordu.

Dudakları aralık, gözleri çok parlaktı. Elbisesinin ince askılarından biri omzundan düşmüş kremsi tenini, köprücük kemiğinin kavisli kıvrımını açığa çıkarmıştı. Onu oradan, boynuyla omzunun birleştiği yerden öptüğünü hayal etti ve tadının nasıl olacağını merak etti. Badem ezmesi gibi tatlı mı yoksa ter ve parfüm gibi keskin ve tuzlu muydu?

Odanın öbür ucuna doğru yürüdü. Kızın irkilmesini bekliyordu ama Antonetta olduğu yerde durdu, sadece başını geriye atıp Kel'e baktı. Göz bebekleri kalp şeklindeydi.

"O zaman söyle. Ne yapmamı istiyorsun?" dedi Kel.

"Ben..." Kızın daha fazla kızarabileceğini sanmıyordu ama kızarıyor gibiydi. "Sana söyledim. İlkim olmanı istiyorum," dedi.

"İlk neyin?" Ona doğru hafifçe sallandı ve kendini geri çekti. "Kelimeleri söyle, Antonetta. Bana tam olarak ne yapmamı istediğini söyle. Yoksa yapmam."

"İlk..." Kız nefesini tuttu, gözlerini kocaman açtı. Ona sertçe baktı. "Dokun bana. Ellerini vücuduma koy," dedi. Dudağını ısırdı ve diş izi olan yeri yaladı. "Bundan hoşlanmamı sağla," dedi.

Kel ellerini kızın omuzlarına koydu. Sıcak ve çıplak teni saten gibiydi, avuçlarını vücudundan aşağı doğru gezdirdi. Elleri kızın giydiği ipeğin üzerinde, göğüslerinin kıvrımlarında kayıyordu. İpek su gibiydi, vücudunun hissetmesine engel olmuyordu. Meme uçları avuçlarında sertleşirken parmaklarıyla onları kavradı, kız çığlık atana ve vücudunu sertçe ona bastırana kadar kızı tahrik etti ve ona dokundu.

"Öp beni," diye fısıldadı Antonetta. "Doğru düzgün öp beni."

Kel kendine hâkim olması gerektiğini biliyordu. Onu nazikçe, dikkatlice öpmesi gerektiğini. Ama dudaklarını onunkine bastırdığı anda dikkatli planlamasının her bir parçası uçup gitmişti. Kız onu hevesle öptü, kollarını boynuna doladı ve Kel kızda kayboldu. Onu öpmenin karanlık, keskin zevkinde; dudaklarının yumuşaklığında; dudaklarına doğru sıcak bir şekilde kayan dilinde kayboldu. Kızı kollarının arasına aldı, havaya kaldırdı ve yatağa taşıdı.

Yatağa geçtiklerinde hâlâ öpüşüyorlardı, kızın elleri şimdi ceketinin yakalarını kavramış, yırtıyordu. Pantolonun içindeki gömleğinin ucunu çekip çıkardı ve ellerini Kel'in çıplak göğsünden yukarı kaydırdı, parmaklarıyla onu keşfederken dudaklarına doğru bir iç çekti.

Kel dudaklarını kızınkilerden çekti. Bir elini kızın üstüne koyarak düzensiz nefeslerle, "Antonetta. Şimdi ne istiyorsun? Söyle," dedi. Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kel'in öpücüklerinden kızarmıştı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ne isteyeceğimi bilmiyorum. Sadece—" Bir elini kaldırıp Kel'in yanağını okşadı, gözleri arzuyla kararmıştı. "Durma."

Kel inledi ve kızı tekrar öptü... Ateşli bir şekilde. Kızın elleri onun sırtını okşuyuordu ve Kel o an gömleğinin altındaki yara izlerini hissedip hissetmediğini merak etmişti. Ama uzun süre merak edemeyecek kadar sersemlemişti. Kızın alt dudağını emdi ve inlemesine neden oldu. Sonra öperek boynundan aşağı indi. Elbisesinin askılarını aşağı itmek, yüksek ve yuvarlak, uçlarında sertleşmiş pembe uçları olan güzel memelerini ortaya çıkardı. Kız hareketsiz kalmıştı. "Kel..?" diye fısıldadı.

Kel ona muhteşem, güzel ve mükemmel olduğunu söylemek istiyordu. Ama kelimelerin çok ötesindeydi. Vücudundaki tüm kan aşağı doğru akarken dudaklarını kızın meme ucunun etrafına doladı. Kız hafif bir çığlık attı ve uyluklarını Kel'e doğru kaldırdı. Parmakları Kel'in yanlarına gömüldü. Kalçalarını havaya kaldırıp Kel'in kalçalarına sürtündü ve Kel'in vücuduna kör edici zevk kıvılcımları gönderdi.

Kız ona durmaması için yalvarırken Kel, göğsünün içinde bir şeyin genişlediğini hissetti. Kızın zevkinden aldığı haz duygusu olduğunu düşündü ya da onu memnun edebildiği için duyduğu gurur. Ve bu yine, daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Eli aşağı doğru kayarken hayatında zevk hakkında öğrendiklerinin bu önemli anda kendisini yarı yolda bırakmaması için o an uygun olan her tanrıya dua etti.

Eli kızın karnının kıvrımında kaydı, giderken parmakları elbisesinin ipeğini topladı ve kumaşı kızın beline doladı. Kızın altında kıvrandığını hissetti, işaret parmağıyla göbeğinde daireler

çizerken kız soluk soluğa kalmıştı. Karnındaki kaslar ellerinin altında titriyor, avucuna çarparak çırpınıyordu.

"Kel," diye fısıldadı kız neredeyse gözyaşlarıyla. "Kel... *Kel...*"

İsmini söylemesi, ona yalvarması, Kel'i neredeyse mahvetmişti. Kızın içinde olmak istiyor, canı yanıyordu. Bu düşünceyi unutmalıydı zira bu imkânsızdı. Bunun yerine elini aşağı ve daha aşağı doğru hareket ettirdi, kızın yumuşak iç uyluklarını buldu. Dudaklarını boynuna doğru hareket ettirdi, parmakları kızın merkezini bulurken gergindi. Kızın orasının sıcaklığı genzinden alçak bir inleme sesi çıkarmasına neden oldu. Önce nazik, sonra daha sert bir baskıyla parmaklarıyla daireler çizmeye başladı.

Kızın üzerine eğilirken Antonetta da vücudunu ona sıkıca bastırmıştı. Kız kızarıp beyazladığında, dudakları aralandığında, kirpikleri titremeye başladığında Kel, şimdiye kadar hiç hissetmediği yoğun bir zevkle büyülenmiş gibi Antonetta'nın yüzünü izledi. Parmaklarını bastırdı, kız vücudu altında kıvranıyordu, elleri yatağın çarşaflarını öyle sıkı kavramıştı ki Kel, kızın onları yırtacağını düşündü.

Kızın gözleri kocaman açıldı ve bakışları Kel'inkilere kilitlendi. Kız titrerken ve bağırırken nefesini tuttu, bacakları Kel'in elini sıkıca kavradı. Onu sarsan her spazmı hissedebiliyordu ve bir an için kontrolünü kaybedeceğini sandı. Kızın aldığı zevkin her şokunu öyle keskin bir şekilde hissediyordu ki...

Kız son bir zevk dalgasıyla titrerken iyice gevşedi. Bir anlığına kızı kendine bastırdı. İkisini de çevreleyen durgunluğa, sessizliğe hayran kaldı. Vücudu tatmin edilmemiş arzuyla ağrısa da bütün gece böyle yatabileceğini düşündü.

Derken kız doğruldu. Saçları altın tellerden oluşan vahşi bir karmaşaydı, köprücük kemiği terden parlıyordu. Kel, onun boynunu yalamak için karşı konulmaz bir istek duydu.

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum," dedi. "Ya *sen*?"

Ve Kel'i öpmek için eğildi. Kel şaşkınlıkla, öpücüğe doğru yumuşak bir sesle mırıldandı ve kızı kendine doğru çekti. Yarı ipek yarı çıplak teniyle kız âdeta eriyordu, eli Kel'in karnı boyunca kaydı ve bacaklarının arasına daldı—

Kel doğruldu, neredeyse kızı üzerinden fırlatacaktı. Yataktan yuvarlanarak kalkmıştı ancak tüm vücudu istekle sızlıyordu. Kızın elbisesi uyluklarına kadar kıvrılmış, saçları omuzlarına dökülmüş ve dudakları öpüşmekten şişmiş hâlde ona zar zor bakabildi. Elini ağzına götürdü.

"Ama Kel," dedi, "ben—"

"Seninle sevişemem. Ne demiştin? *Doğru düzgün öpmemi istemiştin.* Haklısın. Yapamam. Senin ilkin olamam, Antonetta. Gremont'un bakire olduğundan emin olmak için seni bir doktora muayene ettirme hakkı var. Ve muhtemelen de ettirecektir."

Kız, sanki Kel ona tokat atmış gibi bembeyaz kesilmişti.

Daha fazlasını söyleyemeden kapı çalındı. "Kel Anjuman." Bu Hadja'nın sesiydi. "Prens seni arıyor."

Antonetta'ya baktı. Antonetta çoktan elbisesini düzeltmeye başlamıştı bile. "Gitsen iyi olur," dedi. "Conor bu. Önemli olabilir."

"Muhtemelen değildir," dedi Kel. Neyse ki arzunun acısı onu terk ediyor, yerini çok farklı bir acı alıyordu. "Antonetta... Sana istediğini veremediğim için üzgünüm."

Kız ayağa kalktı ve süslü sarı başucu komodinden keten bir örtü aldı. Kollarını içine soktu, kumaşı etrafına savurdu ve vücudunu örttü. "Zevk istedim ve sen bana bunu verdin," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Muhtemelen bir daha da asla hissetmeyeceğim."

"Antonetta—"

"Sadece git," dedi kız geri kalan eşyalarını toplamak için dönerek. Ses tonu sert ve kesindi. Annesinin sesi gibiydi, Kel'e uzak durmasını emrediyordu.

Kel gitti. Odadan çıkarken ceketini kaptı ve aşağı inerken giydi. Aşağı inmek istemiyordu, Antonetta'ya geri dönüp ona yalvarmak *istiyordu*. Ama ne için? Ona ne verebilirdi ki? Gerçekten *ona* ne verebilirdi? Gerçek adını bile söyleyemezdi.

Basamakların yarısında sesler duydu. Birini tanıyarak donup kaldı ve hemen duvara yaslandı. Midesi bulanmaya başladı. *Gremont*. Kel'in ensesi karıncalandı. Artal, nişanlı olsun ya da olmasın Tapınak Bölgesi'ndeki genelevlerden tam olarak yararlanmayı planladığını çok açık bir şekilde belirtmişti ama bu Antonetta'nın burada olmasını onaylayacağı anlamına gelmiyordu. Bilse çok öfkelenirdi. Belki de zarar verebilirdi.

"Bu bir sorun," diyordu Gremont. Kel çömeldi, korkulukların arasından baktı. Gremont'un gösterişli bir yelek içinde, hantal omuzlarını ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde bir sonraki sahanlıkta durduğunu görebiliyordu. Karşısında Falconet vardı, telaşlı görünüyordu. Gremont'un boynundaki muska parlak merdiven ışığında daha da çirkin görünüyordu. Kel ona bakmaktan kendini alamadı. Gremont'u bu kadar çok insanın gazabından (kendisi de dâhil) korumaya yetemeyecek kadar küçük görünüyordu.

"Bu kendi kendine hallolacak bir sorun, Artal," dedi Joss. "Gerçekten. Bu yaygaranın ne olduğunu anlamıyorum."

Gremont alaycı bir şekilde sırıttı. "Her zaman avantaj elde etmeye çalışıyorsun, değil mi Joss? Büyük sorun çözücü Joss Falconet." Tükürdü ve tükürüğü Falconet'in çizmesini kıl payı iskaladı. "Önemli değil. Kendim hallederim."

"Gerçekten," dedi Joss. "Ya Liorada?"

Kel korkuluğa daha da yaklaştı. Neden Antonetta'nın annesini tartışıyorlardı?

Ancak Gremont cevap veremeden, koyu renk saçları ve yanaklarında parlak allık lekeleri olan fahişe Audeta merdivende belirdi. Suratını asmıştı.

"Artal," dedi, "Seni Persimmon Odası'nda bekliyorum. İster gel ister gelme, kum saatini çalıştıracağım."

Güzel, diye düşündü Kel. *Onu buradan götür Audeta.*

Gremont'un gözleri kısıldı. Kel, bir an için Audeta'ya çıkışacağından veya daha kötüsünden endişelendi ancak adam omuz silkti ve sırıttı. "Sonra görüşürüz, Falconet," dedi ve Audeta'yı merdivenlerden aşağı doğru takip etti.

Adam gider gitmez Kel ayağa fırladı ve aceleyle aşağı indi. Sahanlıktaki Joss'ın yanından geçti. Joss düşünceli görünüyordu, neredeyse içine kapanmış boş boş havaya bakıyordu. Kel selam vermeden yanından geçecekti ancak Joss sanki bir rüyadan uyanmış gibi irkildi.

Kel'e baktı, ifadesi ciddi değildi, her zamanki gibi alaycı ve neşeliydi. "Conor seni arıyordu," dedi. "Önemli bir şey değildi, Montfaucon ile Kaleler oyununa katılmanı umuyordu." Sırıttı. "Hadja senin Silla ile olduğunu söyledi," diye ekledi. "Ondan sıkıldığını sanıyordum."

Kel bir şeyler mırıldandı. Hadja'nın Antonetta'yı korumak için yalan söylemesine sevindi ancak bu küçük aldatmacalardan bıkmıştı. Antonetta hariç her şeyden bıkmıştı. Hâlâ onu istiyordu, ona geri dönmek istiyordu. Onu öptükten, ona dokunduktan sonra bunların hiçbirini yapamadığı bir hayata nasıl geri dönebilirdi?

Bu açıdan bakınca büyük odayı görebiliyordu. Conor'ın bir kanepeye uzanmış, isteksizce Kaleler oyununun tahtasına dokunduğunu gördü. Joss'ın yaslandığı sarışın çocuğun şimdi Ciprian Cabrol ile güldüğünü gördü. *Caravel'de her şey her zamanki gibi,* diye düşündü. Sadece kendisi değişmişti.

Lin

Lin Sault'a döndüğünde Kırık Pazar tüm hızıyla devam ediyordu. Gece geç saatlere kadar dışarıda kalmış, Warren'da yavaş yavaş kör olan bir kadına bakmıştı. Ona ilaçla yapabileceği pek bir şey yoktu. Kadın bir terziydi ve onlarca yıl yetersiz mum ışığında dikiş dikmek görme yeteneğini onarılamayacak şekilde bozmuştu. Lin'in tek yapabildiği, ona geceleri dikiş dikmeyi bırakması için yalvarmaktı ama bunun işe yaramaz bir tavsiye olduğunu biliyordu. Domna Bondion'un üç çocuğu vardı ve dikiş işinden kazandığı yetersiz parayla onları zar zor besleyebiliyordu. Tamamen kör kalana kadar mücadele etmeye devam edecekti.

Yardım edememek Lin'i eve vardığında bile azalmayan bir hayal kırıklığı içinde bırakmıştı. Kapıyı koruyan Mez'di ve Lin'e, Exilarch'ın Shulamat'ın bahçelerinde olduğunu ve "soruları yanıtladığını" söyledi. Lin öfkeyle, *Daha çok yargıda bulunuyor,* diye düşündü.

"Evet ve?" diye çıkıştı ve zavallı Mez ona Exilarch'ın tekrar halkın karşısına çıktığında kendisine haber vermesini istediğini hatırlattı. Aron'ı durdurmaya kararlı bir şekilde Shulamat'a koşmadan önce Mez'den özür diledi. Sıcak bir akşamdı ve bahçelerden çiçek kokuları yükseliyordu. Şaşkınlıkla Exilarch'ı rahat mavi ketenler içinde bir bankta bağdaş kurmuş otururken buldu. Etrafı çocuklarla çevriliydi. Ebeveynleri tarafından neredeyse parlayana kadar yıkanmışlardı, tanıdık yüzleri Aron'a dönüktü, gözleri kocaman ve ciddiydi. Bazıları Lin'in hastalarıydı, hepsinin büyümesini izlemişti. Rahel'in en küçük kız kardeşi Sania Dorin'i tanıdı. Kulakları o kadar iyi yıkanmıştı ki hâlâ

pembeydi. "Kızların neden Shomrim olamayacağını anlamıyorum," diyordu içtenlikle. "Tırmanmada daha iyiyiz ve her şeye dikkat ediyoruz." Lin bahçeye girdiğinde hafifçe başını kaldıran Aron gülümsedi. "Bunun resmen yasak olduğunu düşünmüyorum," dedi, "ya da en azından neden yasak olması gerektiğini göremiyorum. Maharam'la konuşacağım." Bir çocuğun eli havaya kalktı. Lin onu da tanıyordu. Mez'in kuzeni küçük Kaleb Gorin. "Rhadanitler neden sadece karadan geçiyor da denizden geçmiyor?" diye sordu. "Boğulmaktan mı korkuyorlar?"

Aron daha sonra Lin'e baktı. Bronz gözleri parıldarken, "Tanrıça döndüğünde Dannemore'a geleceği söyleniyor. Bu nedenle, Ashkarlar asla çok uzakta olmak istemezler," dedi. Çocuklar hafifçe mırıldanmalarına rağmen Kaleb, bu cevaptan memnun görünüyordu. Sonunda büyük kızlardan biri olan Dara Malke elini kaldırdı ve "Exilarch. Malgasi'de olduğu gibi Castellane'de de biz Ashkarlar'a kötü bir şey olacak mı?" dedi. Bu soru Lin'in kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Ashkar çocuklarının böyle şeylerden korkması büyük haksızlıktı. Kendisinin bile ne zaman bir Ashkar olmanın güvende olmamak anlamına geldiğini fark ettiğini hatırlayamadı. Sault'un dışında hiçbir yere ait olmamanın, duvarların sizi tamamen koruyamayacağını bilmenin. Bildiği tek şey, bunun çok uzun zaman önce olduğuydu. Aron ellerinin üzerine yaslandı. Her zamanki gibi sakin görünüyordu ancak gözlerinde Lin'e öfkesini paylaştığını düşündüren taş gibi bir ifade vardı. "Lin Caster burada. Belki de soruna en iyi cevabı o verebilir," dedi.

Lin neredeyse yerinden sıçradı. Tanrıça aşkına. Neden bu sorumluluğu ona yüklüyordu? *Çünkü sen Tanrıça olduğunu, halkından sorumlu olduğunu iddia ediyorsun*, dedi zihninin derinlerindeki bir ses.

On altı çift genç göz, beklentiyle üzerine dikildi. Lin, "Castellane'de olduğu gibi Malgasi'de bizden bir Taht

Danışmanı yoktu. Ve böylece Malgasi Kraliçesi ve Kralı, Ashkarların tıpkı kendileri gibi insanlar olduğunu unuttular. Ama endişelenmemelisin," diye ekledi. "Burada sık sık Saray'da bulunan ve orada bizim adımıza konuşabilen Mayesh var. Kral bize zarar vermez. Danışmanını veya nezaket konusundaki itibarını kaybetmek istemez."

Çocuklar Lin'e düşünceli bir şekilde bakarken uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Kaleb elini tekrar kaldırdı ve Aron'a dönerek sordu, "Bu kadar ağır oldukları hâlde tekneler nasıl yüzer?"

Aron'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Lin onun cevabını duymadı zira kendi cevabı konusunda çok endişeliydi. Çocukların zihinlerini rahatlatmayacak olsaydı bunu söylemezdi. Aron onlara veda edip Kathot'taki ebeveynleriyle buluşmaları için geri gönderdiğinde bile çocuklar her zamanki kasvet ve neşe karışımındaki hâllerindeydiler.

"Bu iyi bir cevaptı," dedi Lin ile bahçede yalnız kaldıklarında. Gerindi, uzun ellerini esnetti. Sırtında ve ve gömleğinin açık yakasında çiller vardı. Maharam'ın aksine hayatının çoğunu tapınaklarda ve yargı salonlarında değil, gökyüzünün altında geçirdiğini hatırlatan bir şeydi bu.

"Bu soruyu sık sık alıyor musun? Malgasi hakkındaki?" diye sordu Lin.

"Her Sault'ta bana bunun bir versiyonu sorulur, üstelik her zaman çocuklar tarafından da değil. Çoğu Sault'ta büyükbaban gibi kimse yoktur. Yani ülkenin en yüksek gücüyle bizim adımıza konuşacak bir halk temsilcimiz yok."

"Peki, genelde ne cevap veriyorsun?"

"Ben evden bahsediyorum," dedi. Sesi biraz sert çıkıyordu, çocuklarla konuştuğu rahatlığı kaybolmuştu. Lin, Exilarch ile daha önce hiç yalnız kalmadığını fark etti. Onun beceriksiz veya çekingen olabileceği hiç aklına gelmemişti. "Toprakları, evleri olan ve bize ters ters bakan başkaları var çünkü evleri olmayan

bir halkı anlamıyorlar. Aralarındaki benciller korkuyla, 'Ama bu insanların evi yok, kesinlikle bizimkini almaya çalışacaklar,' der. Ben de onlara, bu tarz insanların yanıldığını hatırlamalarını söylüyorum. Bizim evimiz birbirimiziz. Biz evlerimizi içimizde yaparız, dışarıda değil. Bu yüzden farklıyız."

Lin bir an sessiz kaldı. Yapraklardaki rüzgârın kuru sesini duyabiliyordu. "Bu çok güzel bir cevap," dedi, "ama bir vaat değil? *Güvende olacaksın* demiyor."

"Çünkü onlara güvende olacaklarını vadedemem," dedi Exilarch. "Bu senin görevin, Tanrıça."

"Sadece benim değil," dedi Lin. "Exilarch'a verilen kader, Tanrıça'nın yanında yürümektir. Ona yardım etmektir."

"Eğer testi geçerse, evet." Bakışları düşünceliydi. "Bu yüzden mi buraya geldin? Test hakkında benimle konuşmak için mi?"

Lin başını iki yana salladı. "Hayır. Geldim çünkü... Yani, sen Rhadanlısın. Onların dilini okuyabiliyor musun?"

Adam şaşırmışa benziyordu. Bir şey söylemeden Lin ceketinin içinden Fausten'ın buruşuk notlarını çıkardı. Onları bankta oturan Aron'a verdi.

"Annem ve babam Altın Yollar'da tüccardı," dedi Lin. "Sanırım bunu biliyordun. Ve şimdi de kardeşim Yollar'da. Bunun Rhadanlı tüccarların kodu olduğunu biliyorum ama kendim okuyamıyorum. Hiç öğrenemedim."

Kaşlarını çatan Aron kâğıtları ondan aldı. "Bunu nereden buldun?"

"Annemle babamın eşyalarının olduğu eski bir sandıkta. Josit benim için tercüme edebilirdi ama şu an çok uzakta. Anne ve babam hakkında çok az şeyim var, sadece... Şey, bana ne yazdığını söyleyebileceğini umuyordum."

Aron sessizce sayfalara baktı. Lin Fausten'ın, *Bugün Kralı zehirlemeye karar verdim. Kesinlikle mükemmel bir fikir,* gibi

notlar almamış olması için sessizce dua etti. Zira bunu Aron Benjudah'a nasıl açıklardı, hiç bilmiyordu.

Sonunda Aron ona baktı ve Lin ancak o zaman adamın tepesinde dikildiğini ve ellerini kavuşturup onun eğik kafasına baktığını fark etti. Bu kadar yaklaşmayı istememişti.

Aron keskin bir sesle, "Bunu annenle babanın yazdığına inanmıyorum. Ayrıca yardımımı almak için neden yalan söylemen gerektiğini de anlamıyorum," dedi.

Lin dudağının kenarını sertçe ısırdı. *Ona seni korkuttuğunu belli etme.* "Bildiğim her sır, bana ait ve söyleyebileceğim bir sır değildir."

"Sen meraklı bir insansın, Lin Caster," dedi Aron elindeki kâğıdı katlayarak. "Çocuğun sorusuna verdiğin cevap beni şaşırttı. Benezar bana hep Mayesh'in işini pek sevmediğini söylemiştir."

"Son günlerde anlamaya başladım," dedi Lin, "bazen yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak üzere seçiliriz ancak bunları yapmazsak yerimizi alacak kimse olmaz."

"Üç Soru'dan ikisini soruyorsun," dedi Aron banktan kalkarken. Soluk ay ışığında, saçları ve gözleri daha açık bir altın rengine dönmüş gibiydi. "Şimdi değilse ne zaman? Ben değilsem kim?" Bakışları Lin'i düşünceli bir şekilde taradı. "Sen bir bilmecesin. Daha önce tanıştığım ve Tanrıça olduğunu iddia edenlerin hepsi ilgi ve onay arardı. Sen ilgiden hoşlanmıyor gibisin ve onaya da ihtiyacın yok."

"Üçüncü Soru'yu hatırlıyorum," dedi Lin. "*Tüm dünya dar bir köprüdür. Peki, korkmadan nasıl geçilir?*" Aron'a baktı, bu kadar uzun olduğunu neredeyse unutmuştu. "Buna bir cevabım yok. Sık sık korkuyorum. Şimdi bile beni korkutuyorsun."

"Öyle mi?" Adamın ifadesi sert ve soğuktu. Mesafeliydi. "Lin Caster, bu belgeleri senin için bir şartla tercüme ederim. Doktor vizitlerine katılmak ve çalışmalarını gözlemlemek istiyorum."

Lin kaşlarını çattı. Aron'ın vizitlerine gelmesine izin verme fikrinden hoşlanmamıştı ama geri adım atmak, saklayacak bir şeyi olmadığı hâlde onu şüphelendirirdi. Üstelik bu tercümeye ihtiyacı vardı.

"Bu bir emir mi?" diye sordu.

"Daha çok bir değiş tokuş," dedi Aron. "Ama dilersen bunu Exilarch'ından gelen bir emir olarak da düşünebilirsin."

En azından bir simetri var, diye düşündü Lin bahçeden ayrılırken. Gergin ve karmaşık bir simetriydi ama vardı işte. İki farklı prensten emir alıyordu.

Silla

"Silla," diye fısıldadı Audeta. "Silla, bir dakika buraya gel."

Silla diğer kıza tereddütle yaklaştı. Audeta'yı seviyordu, her zaman sevmişti ama Audeta'nın başkalarının kaygılarına karşı onu biraz duyarsız kılan bir cesareti vardı. Artal Gremont diğer soylulardan bazılarıyla Caravel'e geldiğinden beri bütün gece tetikte beklemişti. Adam sık sık yaptığı gibi kahkahalarla gülüyor (bu hâliyle Silla'ya bir atı hatırlatıyordu) ve Joss Falconet'in sırtına vuruyordu. Silla'yı fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermemişti ama Silla yine de onunla karşılaşma riskini almak istemiyordu zira bileği daha yeni iyileşmişti. Bunun yerine Alys'in Tepe'den gelen sarışın kızla oturduğu ofisinin önünden geçip gitti.

Audeta üzerinde renkli ipek bir cübbe ve elinde puroyla açık bir kapının girişinde tembelce oturuyordu. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Yaklaşıp geri çekilerek Silla'nın Artal Gremont'un yatağa yayılmış, horladığı ve... Oldukça çıplak olduğu odaya net bir şekilde bakmasını sağlarken Silla'ya göz kırptı. Adamın üzerinde hiçbir şey yoktu, genellikle taktığı o gösterişli kolye bile.

Audeta halka şeklinde bir duman üfledi. "Uyuşturulmuş. Alys'in kardeşinin iksirlerinden biriyle. Saatlerce uyanmaz."

"Ona ne yapacaksın?" diye fısıldadı Silla. Artal'ı uyandıramayacağını biliyordu ama kendine engel olamadı.

"Ona parmağımızı bile sürmeyeceğiz, korkak kedi." Audeta sırıttı. "Ama Alys, onun yakında yaptığımız şeyi zor yoldan öğreneceğini söyledi."

BÖLÜM ON ÜÇ

KEL

Ertesi akşamın erken saatlerinde Kel, Anjelica'yı buluşmasına götürmek için Kel Anjuman kılığına girdi.

Gitmeye hâlâ isteksizdi hatta o kadar isteksizdi ki yumuşak deri çizmeler, yosunlu ipek bir tunik ve astarlı, geniş bir kapüşonlu gri-yeşil keten ceketini giyerken içinden küfür etti. Ama Anjelica, onunla birlikte olsun ya da olmasın zaten gidecekti ve tek başına giderse sonuçları felaket olabilirdi. *Her iki şekilde de muhtemelen felaket olabilir,* diye düşündü ve çizmesinin tepesine bir hançer geçirdi. Sonra her ihtimale karşı koluna da bir tane ekledi.

Castel Mitat'tan ayrılırken Lilibet'i avluda ileri geri yürürken buldu. Lilibet onu gördüğünde hevesle başını kaldırdı ancak yüzünde hemen hayal kırıklığı belirdi. Kel'in sayısız kez gözlemlediği bir olaydı bu. Lilibet ilk bakışta onu oğlu sanıyor, daha yakına geldiğinde kim olduğunu anlayıp yüzünü asıyordu.

O da tıpkı Kel gibi yeşil giymişti. Marakand rengi. Bugün elbisesi zümrüt rengi kadifeydi ve boynunda zümrütlerden bir gerdanlık vardı. Aniden, "Conor nerede?" diye sordu.

"Mayesh'le birlikte," dedi Kel. Kel, dar kolunun altındaki hançerin şeklini görmemesini umdu. İstediği son şey, nereye gittiğini merak etmesiydi. "Gündönümü Balosu davetiyelerine bakıyordu. Sanırım bir sorun olmuş."

Lilibet'in boyalı kaşları kalktı. "Bana söylemediler... Neyse. Önemi yok." Karanlık bakışları keskinleşti. "Sana bir şey sormak istiyordum. Prenses hakkında ne düşünüyorsun?"

"Anjelica hakkında mı?" Kel şaşırdı. "Fikir belirtmek benim haddime değil, hanımım."

Lilibet burnunu çekti. "Yine de onunla oğlumdan daha fazla zaman geçirdin. Ziyafete kendisi yerine seni gönderdi. Neden? Onu çok mu inatçı buluyor?" Sıcaktan sarkan bir gül bordürüne öfkeyle tekme attı. "Onun ne kadar iyi bir kraliçe olabileceğini sorguluyorum. Bir kraliçe uzlaşmayı bilmeli ve bu kız herhangi bir konuda uzlaşmayı reddediyor."

"Sizden sadece övgü dolu sözlerle bahsetti, hanımım," diye yalan söyledi Kel.

"O zaman sözleri eylemleriyle uyuşmuyor. Fili konusunda daha yeni bir anlaşmazlık yaşadık. Hayvanın Kutani'ye ne zaman döneceğini sordum. Fillerin bakımı çok pahalıdır biliyorsun."

Kel yorum yapmadan sadece onaylarcasına ufak bir ses çıkardı.

"Filin geri gitmeyeceğini ve burada süresiz kalacağını söyledi. Marivent'in artık onun evi olduğunu söyledi. İtiraz ettiğimde bana yaratıkla ilgili herhangi bir kararın bana değil Conor'a ait olduğunu ve Conor'ın fili onayladığını kesin bir ifadeyle dile getirdi."

"Bu doğru," dedi Kel. "Conor fili onaylıyor. Hatta Prenses'ten çok fil konusunda heyecanlı olabilir."

Lilibet bezgin bir ses çıkardı. Kel uzaklaşmak için can atmıyor olsaydı, tüm bu olayı komik bulurdu. Birisinin Lilibet'in canını bu şekilde sıkması nadir görülürdü. "Oğlum, gelininin bu kadar inatçı olmasından rahatsız oluyor mu?"

"Conor'ın bu birlikteliğin Castellane'in iyiliği için olduğunu düşündüğüne inanıyorum," dedi Kel ciddi bir şekilde, "ki bu da elbette onun en büyük endişesi."

"Elbette," dedi Lilibet ancak ses tonunda bir alaycılık vardı. "Oğlumun Castellane'in iyiliği için evlenmeye kararlı olduğunu anlıyorum, tıpkı benim ülkem için avantajlı bir evlilik yapmaya kararlı olmam gibi. O zamanlar böyle hayaller kurmuştum." Kuzey Kulesi'ne baktı, gözleri kısılmıştı. "Ama hayaller zayıf şeylerdir. İnsan hayallerin üzerine bir şey inşa edemez." Tekrar Kel'e döndü. "Conor'ın Mayesh ile olduğunu söyledin? Nerede buluşuyorlar?"

"Cephanelikte. Gündönümü Balosu'na çok az kaldı—"

Ama Lilibet çoktan fırlamış, eteklerini kararlı bir şekilde savurarak gidiyordu. Kel başını iki yana salladı ve adımlarını Batı Kapısı'na doğru çevirdi.

Alacakaranlık çöküyordu, gündüz sıcağının yaklaşan gece gölgesi altında hapsolmuş gibi göründüğü türden bir alacakaranlıktı bu. Kel, Anjelica ve Kurame ile buluşacağı yere doğru yürürken çizmelerinin altındaki çimenler kuru ve gevrekti.

Sarayın Batı Kapısı nadiren kullanılan ve kalenin surlarında saklanması amaçlanan bir arka kapıydı. Kel geldiğinde Anjelica'nın gri arabası çoktan orada, duvarların içindeydi. Sadece bir muhafız görev başında gibi görünüyordu. Muhafız, kale duvarına yaslanmış ve Kel'i ilgiyle selamlayan Benaset'ti. "Kutani Majesteleri sizi bekliyor," dedi, çenesini arabaya doğru çevirerek. "Gece şehri görmek istediğini söyledi, Kırık Pazar ve benzeri yerleri. Prens de size katılacak mı?"

Kel, Benaset'e rahatça gülümsedi. Sinirlerine rağmen gülümseyebilmek Saray'da öğrendiği ilk şeylerden biriydi. Yeteneğini Benaset'e ortada ilginç bir şey olmadığı konusunda güvence vermeye yöneltti. "Ne yazık ki Conor'ın yükümlülükleri var," dedi. "Majestelerinin bir rehbere ihtiyacı vardı ve benden onun yerine geçmemi istedi." Sesi sanki gizli bir şey söylüyormuş gibi alçaktı. "Son zamanlarda çok meşgul, Prenses'in sıkılmasından endişeleniyor."

Benaset sırıttı. "Böyle bir kadın muhtemelen kolayca sıkılır," dedi ve kapıyı iterek açtı. Kel, Kurame'nin sürücü koltuğunda oturduğu arabanın yanına koştu. Solan güneş, Kel'i başıyla selamlayan Kurame'nin mücevherli gözlüklerinden yansıdı.

Arabanın kapısı açıldı, Kel içeri girdi ve Anjelica'nın karşısına oturdu. Bir an sonra araba hareket etmeye başladı, kapıdan geçip dışarıdaki Tepe'ye doğru ilerlerken birkaç büyük çukurun üzerinden geçti.

"Kaçmakta hiç zorluk çekmedin, öyle mi?" dedi Anjelica. Kel'in daha önce hiç görmediği kadar sade giyinmişti, siyahlar içindeydi, saçları örülmüştü. Kırmızı bir taşla işlenmiş sağ elindeki gümüş bir bileklik dışında hiç mücevheri yoktu. "Peki, nereye gittiğimizi biliyor musun? Toplantı Kale Caddesi'nde—"

Gergin, diye düşündü Kel. Bu düşünce garip bir şekilde kendi gerginliğini biraz olsun bastırmıştı. Anjelica her zaman çok sakin görünüyordu, gergin olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu, onun söylediğinden daha çaresiz olduğu anlamına geliyordu ve Kel çaresiz olmanın ne demek olduğunu kızın tahmin edebileceğinden çok daha iyi biliyordu.

Kel pencereden dışarı baktı. Tepe'den aşağı doğru gidiyorlar ve şehir önlerinde uzanıyordu, kıyılar alacakaranlıkla yumuşamıştı. Havada bir titreme, bir sıcaklık yükseliyor gibiydi.

"Kale Caddesi'ni biliyorum," dedi Kel. "Ve evet, kaçmakta hiç sorun yaşamadım. Daha önce Saray'ın izni olmadan da bir şeyler yaptım, bilirsin."

"Yapmışsındır." Elindeki yüzüğü çevirdi. "Ama bu iş için sana neredeyse şantaj yapmak zorunda kalacaktım."

"*Neredeyse* kelimesini kullanmanı sorguluyorum," dedi Kel ama iğnelermiş gibi görünmemek için hafifçe gülümsedi. "Güzel bir yüzük."

Kız biraz şaşırmış görünerek yüzüğünü çevirmeyi bıraktı. "Conor'dan bir hediyeydi. Bana hediye vermesine gerek olmadığını söyledim ama belli ki istediğini yapıyor. Bana güzel bir çift eldiven verdi ancak eldivenler daha önce hiç ihtiyaç duymadığım veya takmadığım bir şey. Ayrıca Sedai için altın bir başlık ve Kurame için mücevherli bir gözlük hediye etti. Kito ve Isam için de verdi ancak onlar gözlük takmıyorlar."

"Fazla nazik ve düşünceli şeyler yaptığı konusunda Conor'ı bana şikâyet eden ilk kişisin."

Şehre ulaşmışlardı ve Tepe'nin aşağısındaki dar sokaklarda dolaşıyorlardı. "Böyle söylüyorsun," dedi Anjelica yavaşç, "ama Conor'ın hiç de resmedildiği gibi olmadığını görüyorum. Bana serseri olduğu, hayatını zevk için, içki ve kumar oynayarak, hoşuna giden herkesle yatarak geçirdiği söylendi. Sorumsuz ve boğazına kadar borca batmış olduğu söylendi. Ama ben onu neredeyse acımasızca sorumluluk sahibi biri olarak gördüm. Neredeyse her zaman kütüphanede veya danışmanları ya da babasıyla birlikte gizlice dolaşıyor. Onu bir anlığına gördüğümde ve kimsenin bakmadığını sandığındaysa çok... *Üzgün* görünüyor."

Kel de Conor'ın yorgunluk veya hayal kırıklığı olarak açıkladığı şeylere rağmen ondaki bu hüznü görmüştü. Anjelica'nın da bunu görmesi ne kadar garipti ama Kral'da sıra dışı bir şeyden şüphelenmediği için tanrılara teşekkür etti.

Kel, "Parlayan Galeri'den beri değişti. Ve bunun için nedenleri var," dedi.

"Küçük Prenses'in ölümünden kendini bu kadar sorumlu hissettiğini fark etmemiştim."

Ruta Magna'dan ayrılıp manzarasıyla ünlü kıvrımlı yollara sahip Marivent'ten, Kale Caddesi'ne doğru dönmüşlerdi. Kale Caddesi, Labirent'teki bir ara yola benziyordu; dar ve eski, sıvalı cepheli binaların sarhoşlar gibi birbirine yaslandığı bir yerdi. Zengin bir bölge değildi ama orada yaşayanlar evlerine ve dükkânlarına belli ki önem veriyorlardı. Tertemiz ve düzenliydi, canlı meyhanelerin ve restoranların üzerinde renkli tabelalar asılıydı.

Kel arabanın kapısını açtı ve Anjelica ile sokağa çıktılar. Burası Kutani'den gelen göçmenlerin yerleştiği mahalleydi ve Yulan Yolu gibi çok uzak toprakların kokularını ve renklerini taşıyordu. Yakındaki limanın kokusuna keskin baharat kokuları karışıyordu: sıcak kimyon, kakule, acı biber ve kavrulmuş tarçın. Kızın Kel'e verdiği adresin canlı bir turkuaz rengine boyanmış, sıvalı cepheli bir çay evi olduğu ortaya çıktı. Üstünde asılı duran tabelada *Naali Canaali* yazıyordu ve Kel bunun "Altın Işık" anlamına geldiğinden oldukça emindi.

Kel ve Anjelica yaklaşırken Kurame arabada bekledi. Anjelica, belirgin yüzünü kısmen gizleyen beyaz bir şal ile başını örtmüştü. Çay evinde, Baharat Kasabası'nın geleneksel siyah beyaz *geyas*ı içindeki genç bir kadın Anjelica ve Kel'i karşıladı, sonra onları *patoun* kokusuyla kaplı bir odaya götürdü. Evlerini özleyen Kutani denizcileri, çaydanlıklar ve tereyağlı pide tabaklarıyla dolu masaların etrafında toplanmıştı. Çoğu orada olmaktan mutlu görünüyordu, tek başına oturan ve sanki ona hakaret ediyormuş gibi çayına bakan, yüzü vahşice yara izleriyle dolu solgun bir adam hariç.

Anjelica başını öne eğdi ama kimse ne onu ne de Kel'i fark etmemişti. Kel keşke ona, *Kılık değiştirmenin yarısı beklentidir.* diyebilseydi. Burada kimse Prenses'i görmeyi beklemiyordu, kimse onu burada aramıyordu ve bu yüzden kimse onu görmeyecekti.

Genç kadın onları dışarıya, ortasında bir alev ağacı büyüyen küçük, duvarla çevrili bir bahçeye götürdü. Üç kişilik bir çay servisinin çoktan hazırlandığı dairesel taş bir masa dışında bahçe boştu. Kel'in beklenmediği açıktı, hem de birden fazla açıdan çünkü masadaki iki kişi Eskici Kral ve Ji-An'di.

Kel olduğu yerde donup kalmıştı. Onları bahçeye getiren genç kadının çay evine geri döndüğünü belli belirsiz fark etti ama Ji-An'in gözleri kocaman açılmış bir şekilde ona baktığının farkındaydı. Andreyen elbette ifadesizdi, uzun soluk elleri her zamanki gibi bastonunun üzerinde kavuşturulmuştu. Tüyler ürpertici yeşil bakışları Kel'i dikkatle inceleyerek onu kayıtsız bir ifadeyle süzdü.

Kel kulaklarındaki uğultuya rağmen Anjelica'nın öne çıkıp şalını çıkardığını gördü. Kızın uzun örgüsü omuzlarına döküldü ve "Selamlar *namimi keyami.* Ben Anjelica Iruvai. Yanımda muhafızım Marakand'lı Kel Anjuman var," dedi.

Ji-An umutsuzca bir şeyler söylemek istiyormuş gibiydi ama Andreyen kızın ayağına bastı. Prenses'e yumuşak bir sesle cevap verdi, "Hoş geldin, *Ayakemi.* Ve Kel Anjuman. Prens'in kuzenisin. Seni duymuştum." Masadaki iki boş sandalyeyi işaret etti. "Gelin. Bize katılın."

Kel ve Anjelica yerlerine otururken siyah beyaz *geya* içindeki genç kadın bir semaver tepsisiyle geri döndü. Kel, kendisine nefes alma fırsatı veren çay servisi ritüeline şükretti.

Anjelica onun Eskici Kral'ı tanıdığından belli ki habersizdi, aksi takdirde ona buraya eşlik etmesini asla istemezdi. Kutani casusları o kadar da titiz davranmamışlardı. Ve Anjelica'nın Kel'e özellikle sadık olması için hiçbir nedeni yoktu. Eğer

Kel'in, Andreyen'ı tanıdığını hatta iyi tanıdığını keşfederse bunu Conor'a ihanet olarak görebilirdi. Hatta Conor'a söyleyebilirdi bile ancak bunu yaparsa kendi sırrını da ifşa etmiş olurdu.

Yine de. Andreyen'ın Kel'le hiç tanışmadıkları kurgusunu korumak istediği belliydi. Kel, şu anda kendilerine açık olan tüm eylem yolları arasında bunun en akıllıcası gibi göründüğünü sessizce kabul etti.

Çayı, koyu mavi bardaklarda servis eden genç kadın onları tekrar avluda yalnız bıraktı. Gökyüzündeki son ışık kaybolmuş ve yıldızlar tepelerinde belirmeye başlamıştı. Kel, bir bardak çay aldı ve elindeki çayın yakıcı sıcaklığını memnuniyetle karşıladı zira heyecanı dışında odaklanacağı bir şeyi vardı.

"Mesajınızı aldığımda şaşkınlığa uğradım," dedi Andreyen Anjelica'ya hitap ederek, "Kraliyet ailesinden her gün haber almam."

Kel çayını neredeyse boğazına kaçırıyordu. Çok şekerliydi; tarçın, karanfil ve kakule ile baharatlandırılmıştı. Bardağının kenarından baktığında, Ji-An'in ona bir şeyler söylediğini gördü ama dudaklarını okuyamadı. Ona dik dik baktı. *Kes şunu.*

"Castellane'de Tepe'deki Kral ve Şehirdeki Kral olduğunu söylerler," dedi Anjelica o melodik sesiyle. "Sadece çok dar görüşlü olanlar bir tanesine ilgi duyar."

Andreyen çay bardağını ona doğru kaldırdı. "Yine de" dedi, "biri senin kayınpederin olacak oysa ben sadece sıra dışı bir şansla kutsanmış sıradan bir suçluyum."

"Umarım o şans şimdi bana da yardım eder. Korsan Laurent Aden'ı tanıyor musun?"

Ji-An şaşkın gözlerle Kel'e baktı. Kel de ona donuk bir gülümsemeyle baktı.

"Ah, evet," dedi Andreyen. "Giderek yükselen ve kendi imparatorluğunu kuran genç bir adam."

"Korsanlık ve hırsızlık imparatorluğu," dedi Anjelica gergin bir şekilde. "Hiç vicdanı olmayan bir adam."

"Vicdan pahalı olabilir," dedi Ji-An.

Anjelica bunu duymazdan geldi. "Bana, eğer ona ulaşabilecek biri varsa, bunun Eskici Kral olduğu söylendi. Ona bir mesaj iletmem gerek, umarım benimle görüşür."

"Saray'ın senin kıyı şeridimizdeki bir deniz mağarasında saklanan eski sevgilinle iletişim kurduğunu duymayacak kadar kayıtsız olacağını hayal bile edemiyorum," dedi Andreyen.

Anjelica kızardı. "Sevgili değil. Bir *talip*."

"Ne olursa olsun." Andreyen bastonunu düşünceli bir şekilde çevirdi. "O bir suçlu. Bir prensesin onunla iletişim kurması Aurelianlar için endişe verici olur. Aurelianlar için önemli olan sadakattir. Senin gizlice plan yapman..." Ona nazikçe baktı. "Aden'ı unut. Senin üzerinde ne gibi bir etkisi varsa onu unut. Yakında Castellane Kraliçesi olacaksın. Sana dokunamaz."

"Aden asla sevgilim olmadı," dedi Anjelica, sesi titriyordu. "Ama bir zamanlar ona âşık olduğuma inanıyordum. Ona mektuplar yazdım, yanlış ellere geçerse felaketle sonuçlanacak türden mektuplar. Aptalcaydı ve şimdi eğer ona geri dönmezsem bunları Tepe'deki tüm soylulara göndereceğini söylüyor. Bu korkunç bir skandal olur ve Aurelianlar ailemle olan ittifaklarını sona erdirmek için baskı görür. Ama ailem buna asla izin vermez, artık benim için Castellane kraliçeliğinden daha iyi bir pozisyon bulamazlar ve bu ülkelerimiz arasında Sarthe ile yaşadığınızdan daha kötü bir çatışmaya yol açabilir. Çünkü hiçbir ücret bunu ortadan kaldıramaz."

Eskici Kral hiçbir şey söylemedi. Kel onun hızlı zihninin çalıştığının, düşüncelerinin yavan ifadesinin ardında saklı olduğunun farkındaydı.

"Aden sorun çıkarmak istiyor," dedi Kel. "Aurelianlar ve Castellane için kötü olan türden bir sorun. Ve bana her zaman Castellane'de ne olacağını önemsediğin söylendi."

Andreyen düşünceli bir ses çıkardı. "Diyelim ki sana bu konuda yardım ettim, Prenses. Planın ne olurdu? Mektuplarını geri almak için yalvarmak mı? Aden gibi adamlar merhametleriyle tanınmazlar."

"Dilencilik falan olmayacak. Ona para teklif etmeyi düşünüyorum, sahip olduğu şey için adil bir altın takası."

"Ve ona ödeme yaptıktan sonra benim ücretimi de karşılayabileceğini düşünüyor musun? Çünkü düşük olmayacak."

Kel, Andreyen'a sert bir bakış attı ama Andreyen onu görmezden geldi. Adam bu durumun önemini gerçekten anlamıyor muydu? Aurelianlar için politik bir tehlike olduğunu?

"Sana bilgi vermeyi umuyordum," dedi Anjelica, "Prosper Beck hakkında bilgi."

Kel şaşkınlıkla irkildi, neredeyse çayını dökecekti. Hem Ji-An'in, hem de Eskici Kral'ın gözlerinde bir soruyla kendisine baktıklarının farkındaydı. *Bunu söyleyeceğini biliyor muydun?*

"Prosper Beck mi?" dedi Kel sertçe. "Prosper Beck hakkında nasıl bir şey bilebilirsin ki?"

Anjelica şaşkınlıkla ona baktı. "Prosper Beck'i duydun mu?"

"Herkes Prosper Beck'i duymuştur," dedi Ji-An. Bu doğru değildi ama belki de Anjelica bunu bilmiyordu. "Ve herkes onun gittiğini biliyor."

"Prosper Beck gitmedi," dedi Anjelica sakince. "Prosper Beck Castellane'e döndü. Bir kavgaya hazırlandığına dair söylentiler var. Belki de seninle."

Andreyen'ın yeşil gözleri karardı. "Eğer şu anda istediğini elde etmek için yalan söylüyorsan Prenses, bir şeyi anlamanı sağlayayım. Bu, yürünecek güvenli bir yol değil. Benimle olmaz."

Andreyen sesini yükseltmedi veya ifadesini değiştirmedi ancak konuşma biçiminde Ji-An ve Merren'a karşı nazik davranan ve çatıdaki bahçesinden zevk alan bir adamdan daha fazlası

olduğunu belli eden bir şey vardı. Karşısında insanları öldürmüş ve bunu hiç düşünmeden yapmış bir adam duruyordu.

"Yalan yok," dedi Anjelica. Ellerini kucağına koymuştu, Kel sıkıca birbirine kenetlendiklerini görebiliyordu. "Labirent'te Arsenal Yolu üzerinde bir depo var. Karartılmış bir kapısı olan bir depo. Çay depolamak için olduğu iddia ediliyor ancak istiflenmiş silahların olduğu sandıklarla dolu olduğunu göreceksin."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" dedi Kel. "Kutani casuslarından mı?"

"Ülkemin casusları mükemmeldir," diye kabul etti Anjelica. "Ama sen," Andreyen'a baktı, "benim için Aden ile temas kurana kadar bundan fazlasını söylemeyeceğim."

Andreyen'ın gözleri yeşil buz parçaları gibiydi. Ji-An ayağa kalktı. Baharatlı çayına dokunmamıştı. "Ben Anahtar'a gidiyorum. Depoyu kontrol etmeye."

"Böyle yetenekli bir suikastçı için önemsiz bir iş gibi görünüyor," dedi Anjelica.

"Ortağımı tanıtmadım sanırım," dedi Andreyen. Sözcükleri sakindi ama üzerinde gözlerini kısmış, kuyruğunu sallayarak saldırmayı bekleyen bir kedinin aurası vardı.

"Sen Kang Ji-An'sin, değil mi?" dedi Anjelica. "Senin yüzünden Geumseong'da koca bir aile öldü."

Ji-An ve Andreyen bakıştılar. *Dikkatli olsan iyi olur Anjelica*, diye düşündü Kel. Ji-An'in hesaba katılması gereken bir güç olduğunu göstermeye çalıştığını biliyordu, tahmin ettiklerinden çok daha fazlasını bildiğini. Ama çok fazla şey bilmek diye bir şey vardı. "Koca bir aile mi dedin?" dedi Ji-An, eldivenlerini giyerek. Parmaklarını esnetti. "Bana bu bir suikastmiş gibi gelmedi. Bu bir katliam."

"Ama bunu sevdiğin kız için yaptın," dedi Anjelica. "Ve aşk için böyle şeyler yapmak asilcedir."

Ji-An ona dik dik baktı. Yüzü çok solgundu. Eskici Kral ayağa kalktı. "Daha fazla tartışmaya gerek yok," dedi. "Depoyla ilgili hikâyen doğru çıkarsa *Ayakemi*, benden Aden ile ilgili haber bekleyebilirsin. O zamana kadar dikkatli ol. Para için şantaj yapan bir adam başka bir şey, aşk için şantaj yapan bir adamsa çok daha tehlikelidir."

Lin

Lin, mutfağındaki küçük masada bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, kitapları ve kâğıtları önüne seriliydi. O öğleden sonra kitaplarını Mariam'dan geri almıştı ve şu an eski ciltlerin kenarlarına farklı renkte kalemlerle karalanmış olan Mariam'ın notlarına neşeyle bakıyordu.

Görünüşe göre Mariam, esas olarak Büyücü-Kralların muhteşem işleriyle ilgileniyordu. İnanılmaz derecede görkemli olanlardan (bir Büyücü-Kral, bir dağ sırasının deniz manzarasını engellemesinden rahatsız olmuş ve tüm dağları şu anki Marakand'a taşımıştı) biraz gülünç olanlara (düğününde refakatçi olarak on bin kediyi büyüyle getirmiş bir Büyücü-Kraliçe gibi) kadar. Ancak Mariam daha faydalı başka notlar da almıştı. Lin'in neredeyse elinin tersiyle ittiği bir kitapta Kaynak Taşlarının sahiplerine nasıl mühürlendiğini anlatan bir bölüm bulmuştu. *Büyücü ve taş daha sonra birlikte Sulemon mağaralarına gitmeli, buradaki Yontma Taş Koridorları'nı geçtikten sonra, mücevherin gücünü elinde tutacak olan Büyücü'ye bağlanmadan önce Acı Su Alanı'nda temizlenmeli.*

Belki de sorun bu, diye düşündü Lin. Belki de taşı ona bağlanmamıştı. Ama bunu nasıl başaracaktı? Zira bahsedilen bu yerler Dağılış'ta kaybolmuştu.

Lin, kapının çalınmasıyla kasvetli düşüncelerinden sıyrıldı. *Kesinlikle Mayesh ya da Mariam gelmiştir,* diye düşündü ama ön kapıyı açtığında karşısında Aron Benjudah'ın durduğunu gördü. Dışarısı karanlıktı, ay bulutların arkasına yarı yarıya gizlenmişti. Ama loş ışıkta bile adamın yorgun göründüğünü fark edebiliyordu. Kaba ketenden Rhadanlı tüccar kıyafetleri giymişti ve gözlerinin altındaki gölgeler belirgindi.

"Exilarch," dedi Lin, "seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum."

"Benden senin için bir iyilik yapmamı istedin ve ben de yaptım." Ceketinden bir parça kâğıt çıkardı. "İstediğin çeviri burada."

Lin kâğıdı ondan aldı. "Teşekkür ederim."

Aron yarım bir gülümsemeyle ona baktı. "Okumayacak mısın?"

Lin dişlerini gıcırdattı. Kâğıdı hemen açmazsa Aron'ın bu ipucunu anlayıp gideceğini ummuştu ama görünüşe göre Exilarchlar ipuçlarını anlayan tipler değildi. Kâğıdı yavaşça açtı. Beklediği gibi, düzgün ve dikkatli bir el yazısıyla yazılmış bir malzeme listesiydi. Listeyi tararken rahatladığını hissetti. Burada daha önce hiç duymadığı, edinilmesi imkânsız hiçbir şey yoktu.

"Bir tür reçeteye benziyor," dedi Aron, "ama bir Ashkar ilacı değil. Ben şifacı değilim ama," parmağıyla kâğıda vurdu, "sarı haşhaşın bir sakinleştirici olduğunu biliyorum. Altın Yollar'da şifacılar yaralılara, ne kadar acı verici olursa olsun tedavileri boyunca bilinçsiz kalmaları umuduyla bunu verirler. Ama işe yaramaz bir ilaçtır ve kolayca fazla miktarda verilebilir. Biz Ashkarların bundan daha iyi sakinleştiricilere erişimimiz var."

İşe yaramaz bir ilaç. Haklıydı ama Lin ona bu ilacı kimseye verme niyetinde olmadığına dair güvence vermekten başka ne söyleyebilirdi ki? Bu elbette doğru değildi. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi bunun yerine.

"Sen gelecekteki Tanrıça'sın," dedi Aron kuru bir şekilde. "İstediğini sorabilirsin."

"Acı Su Alanı diye bir şey duydun mu?"

Sözlerinin etkisi adamı şok etmişti. Gözleri kocaman açıldı ve sanki Lin onu itmiş gibi hafifçe geri çekildi. "Bunu bana sormanı kim söyledi?" dedi sertçe. "Mayesh mi?"

"Elbette hayır," dedi Lin. "İsim Shulamat'tan aldığım bir kitapta geçiyordu. Büyücü-Kralların tarihinde. Ama belki de," Lin ona dikkatle baktı, "sadece bir hikâyedir diye düşündüm. Gerçek değildir."

Aron biraz rahatlamış gibiydi. "Merak etmediğin bir şey yok, değil mi?" dedi. "Evet, bir zamanlar böyle bir yer vardı. Bir zamanlar Aram olan yerin sınırında, yer altının derinliklerinde uzanıyordu."

"Dağılış'ta mı yok oldu?"

Aron omuz silkti. "O dönem çok şey yok edildi. Çok şey kaybedildi ve çok şey gizlendi ama bazı şeyler haklı sebeplerle gizli kalır."

"Bilmece gibi konuşuyorsun," dedi Lin. Aron tam gitmek üzereyken en alt basamakta durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı.

"O zaman beni şaşırt," dedi ve gölgelerin arasında kayboldu.

KEL

"Eskici Kral'ın böyle olacağını hiç düşünmemiştim," dedi Anjelica araba Kale Caddesi'nden uzaklaşırken. Kel'in karşısına oturmuş, ellerini genç bir kız gibi kucağında kavuşturmuştu. Gözleri parlaktı, yanakları kızarmıştı. Kel belli bir bakış açısından bakıldığında kız için heyecanlı bir buluşma olduğunu

düşündü. Kendisi için heyecan verici değildi, vaktini kusmak isteyerek geçirmişti.

"Prosper Beck," dedi Kel sertçe. "Prosper Beck hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Anjelice başını iki yana salladı. "Bana yardım ettiğin için sana minnettarım, Kılıç Kapan. Ama bunu sana söyleyemem."

"Bunu bana borçlusun," diye çıkıştı Kel. "Prosper Beck'i ona bir yem gibi sunarak Andreyen Morettus'a rüşvet vermeyi planladığını bana söylemeliydin. Sen delirdin mi? Şiddet yanlısı suçlular arasında oynanan oyunlara kendini dâhil etmen—"

"Prosper Beck'in kim olduğunu *bileceğini* tahmin etmedim." Anjelica incinmiş gibi görünüyordu. Şu an Ruta Magna'dan aşağı doğru ilerleyerek Tepe'ye dönüyorlardı.

"Bir Kılıç Kapan birçok şey bilmeli." *Bu teknik olarak doğru,* diye düşündü Kel. Kendini beğenmiş biri gibi görünmemeyi umuyordu. "Ve sen çok tehlikeli adamlarla oyun oynuyorsun. Aden de onlardan biri."

"Ben yapmam gerekeni yapıyorum." Arabanın loş ışığında kızın kendisine baktığını hissetti. "Ama sana daha fazlasını söylemeliydim. Seni uyarmalıydım. Beni affet. Hata ettim."

Kel olanlara rağmen yumuşadı. Kraliyetten birinin özür dilemesinin nadir bir şey olduğunu biliyordu. Yine de kızın Prosper Beck hakkında nasıl bilgi topladığını merak ediyordu. Kutani casusluğu ile ünlüydü ve belki de sebep sadece buydu ama yine de onu rahatsız ediyordu, özellikle de ona sorsa bile söylemeyeceğini gayet iyi bildiği için. Arkadaşlıkları (tabii arkadaşlarsa) o kadar ileri boyutta değildi.

Anjelica pencereden dışarı baktı. "Bir şeyler mi oluyor? Bir festival mi?"

Kel'in bakmasına gerek yoktu. Naphtha işaret fişeklerinden gelen ışığın arabanın içini aydınlattığını görebiliyordu. "Burası Kırık Pazar. Burada kusurlu ve tamire ihtiyacı olan her şey satılır."

"Ama neden birileri böyle kırık şeyler istesin ki?"

"Bazı insanlar bir şeyleri tamir etmekten hoşlanır," dedi Kel. "Zipangu'da kırık çanak çömlekleri eritilmiş altınla onarırlar, böylece parçalanmış nesne tekrar bir araya getirildiğinde daha güzel olur. Ve tahminimce bazıları hiçbir şeyin asla kurtarılamayacak kadar mahvolmadığından emin olmak ister."

"Baştan hiç kırılmamasını tercih ederim," dedi Anjelica, uzun bir duraklamadan sonra. Öne eğildi. "Eskici Kral," dedi. "Onun böyle biri olacağını tahmin etmiş miydin? Sen Castellane'de büyüyen, Centilmen Ölüm'ün hikâyelerini ve efsanelerini dinleyen birisin."

"Tam da beklediğim gibi çıktı," dedi Kel hafifçe. "Ancak toplantımızın sonunda saksağan kanatlarıyla uçup gitmedi ya da gölgeye dönüşmedi. Hayır," diye ekledi Kırık Pazar'dan geçerlerken, "beni şaşırtan sendin."

Kız buna hafifçe gülümsedi. "Bir şeyler bilmeyi severim. Ve bir saraydaki on kız kardeşten biri olmak sıkıcı bir şey."

"Anlıyorum. İnsan kendini eğlendirmek için casusluğa yönelmeli," dedi Kel. Kel ona dikkatle baktı. "Onunla tanıştım, bilirsin işte. Prosper Beck'le."

Tam araba durup da bir çukura çarparak hafifçe sallanırken kızın yüzünde bir ifade belirdi, gerçekten şaşkın bir ifade. Kapı açıldı, Kurame kız kardeşinin arabadan inmesine yardım etmeye hazırdı. Mücevherli gözlükleri gökkuşağı böceklerinin kabukları gibi parlıyordu ve Kel içinden güldü çünkü bunların Conor'dan bir hediye olduğunu biliyordu. Üçü de sessizdi. Arka kapıdan Marivent'e geri döndüler. Yanlarından geçerlerken Benaset nazik bir şekilde başını sallayınca Kel, Anjelica'ya odasına kadar eşlik edip etmemesi gerektiğini merak ediyordu. Bu nazik bir hareket olurdu ama o âna kadar hiçbir şey normal olmamıştı ve Anjelica kardeşiyle yalnız kalmayı tercih edebilirdi.

Sonuçta bunları düşünmesi gereksizdi. Kemerli geçitten Castel Mitat'ın bahçesine yürüdüklerinde Kel, fayanslı çeşmenin kenarında tek başına oturan Conor'ı gördü. Tepesinde kararmış bir güneş saati vardı ve saatin üzerine eski bir şarkıdan bir kıta kazınmıştı: *Ah, aşk hakkında çok şey bildiğimi sanırdım ama aslında ne kadar az şey biliyormuşum.*

Conor yaklaştıklarını görünce başını kaldırdı ve gözleri Kel'inkilerle buluşunca gülümsedi. "Nereye gittiğinizi merak ettim," dedi. "En iyi arkadaşımın *ve* müstakbel gelinimin."

Ve Kurame'nin, diye düşündü Kel ama etrafına baktığında Kurame kaybolmuş, kan muhafızlarının eğitildiği gibi gecenin gölgelerine karışmıştı.

Conor kederli görünüyordu. "Öyle yalnızdım ki kendimi bu çeşmede boğmayı düşündüm ama su kurbağalarla dolu."

"Kellian bana ünlü Kırık Pazar'ı göstermek istedi," dedi Anjelica Conor'ın yanındaki çeşmenin kenarına yerleşerek. "Şehriniz geceleri çok güzel oluyor. Gece Bahçesi'ne de baktık," diye ekledi. "Annenizin çiçek zevki mükemmel."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Conor, "çünkü annem, onun zevkinden hiç hoşlanmadığına inanıyor. Endişelenme, ben de hoşlanmıyorum."

Anjelica güldü. Gerçek bir kahkaha gibiydi; sahte olmayan, gümüş kadar parlak.

"Lilibet'i gördüm, Con," dedi Kel. "Senin ve Mayesh'in Gündönümü Balosu'nu onsuz tartışmanızdan rahatsız olmuş gibiydi."

"Ah, biliyorum." Conor esnedi ve zayıf vücudunu gerdi. Saçları darmadağınıktı, sanki yine masasının üzerinde uyumuş gibiydi. Kel, pişmanlıkla karışık sevgi olduğunu bildiği o tanıdık, keskin acıyı hissetti. Conor'ı ne kadar çok korumak istediğini. Sakladığı sırları.

Conor Anjelica'ya, Aurelian saltanatının yıllık kutlaması olan Gündönümü Balosu'nu anlatırken Kel, konuşmayı yarım yamalak dinledi. Balonun yaklaştığını ve şenliklerde Anjelica'nın da parmağı olması gerektiğini düşündüğünü söylüyordu.

Kel de Kurame gibi gizlice kaçıp gitmesi gerektiğini düşündü. Conor'ı Anjelica ile yalnız bırakmayı. İyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı ve bu kesinlikle teşvik edilmeliydi, değil mi?

"Bu bir maskeli balo, değil mi?" dedi Anjelica. "Herkes kostümlü."

"Ve her yılın bir teması var." Conor başını salladı. "Geçen yıl tema yıldızlar ve gezegenlerdi. Ondan önceki yıl..."

Kel'e döndü, gözlerinde soru soran bir ifade vardı.

"Tanrıların hikâyeleriydi," dedi Kel. "Montfaucon, Deniz Tanrısı Aigon kılığında gelmişti ve tüm halıları mahvetmişti."

Conor, Anjelica'ya döndü. "Annem çoktan yemeği ve süslemeleri seçmiştir. Ama kostümlerin temasını senin seçmenin uygun olacağını düşünüyorum, Leydim."

Anjelica sevinçle ellerini çırptı. "Canavarlar," dedi hemen. "Herkes en çok benzediği hayvanın kılığına girsin."

"Benzerinin mi? Maskelerin kimlikleri gizlemek için olduğunu sanıyordum," dedi Kel.

"Tam tersine kişinin kılık değiştirme seçimi çok şey ortaya koyar," dedi Anjelica. İfadesi değişmemişti ama Kel sesindeki gülümsemeyi duyduğunu düşündü. "Kellian, sen bir bukalemun olabilirsin, kendini iyi gizleyen bir hayvan. Ve sen Prens'im," Conor'a döndü, "sen bir aslan olursun çünkü sen Castellane'sin."

"Peki ya sen, *Ayakemi*?" dedi Conor.

"Bekleyip görmen gerekecek." Anjelica gülümseyerek ayağa kalktı. Kel'i şaşırtarak eğilip Conor'ı yanağından öptü. "Benim için bir şeyler düşünmen çok nazik bir davranış," dedi.

Döndü ve Castel Pichon'a doğru yürüdü. Gökyüzünde mavi renkte bir ay vardı ve kızın soluk beyaz şalı ay ışığının altında

parlıyordu. Kel onu izlerken Kurame'nin karanlıktan çıkıp kız kardeşine katıldığını gördü.

"Benimle otur," dedi Conor Kel'in hayal dünyasını bölerek. Geniş çeşmenin kenarına uzanmış, gökyüzüne bakıyordu. "Garip bir şekilde moralimin iyi olduğunu fark ettim. Birlikte içelim ve yıldızları sayalım."

Kel, Conor'ın istediğini yaptı. Fayansa yaslandı ve gökyüzüne baktı. Ay bulutlarla çocuk oyunu oynuyor gibiydi, arkalarından girip çıkıyor, asla tamamen görünmüyordu.

"Moralinin iyi olmasının bir nedeni var mı?" diye sordu Kel.

Conor kollarını başının arkasında kavuşturdu. *Bir gün,* diye düşündü Kel, bir gün o ve Conor bunu tekrar yapabileceklerdi; yan yana uzanıp çocukluklarından beri bildikleri yıldızlara bakacaklardı; aralarındaki bu mesafe olmadan, tanımlayamadığı veya adlandıramadığı bu boşluk olmadan. "Bir denizci gibi hissediyorum," dedi Conor, "Uzun süre denizde kaldıktan sonra nihayet karayı görebilen bir denizci gibi."

Kel, prensine baktı. Conor'ın gözleri odaklanamıyordu, sanki gökyüzüne hiç bakmıyormuş gibiydi, sanki onun ötesinde başka bir şeye bakıyordu. "Geçen gece kütüphanede aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu Kel.

"Bulduğumu düşünüyorum," dedi Conor. "Sanırım gerçekten buldum."

LİN

Lin o gece huzursuz uyudu ve garip rüyalar gördü. Rüyasında dokunduğu her şeyi yakan adamı görmese de yanmış tepeleri ve vadileri, kömürleşip sıcaktan kavrulmuş toprakları gördü.

Her zamankinden daha geç uyandı ve Etse Kebeth'i ziyaret etme niyetiyle sade, gri patiska kumaş bir elbise giydi. Başka bir şifa seansına ihtiyacı olan Mariam'ı ihmal ettiğini hissediyordu. Kral'ın ilacı meselesi ve yaklaşan testleriyle ilgili kendi endişeleri arasında Mariam'ın durumuna karşı gerektiği özeni vermediği için huzursuz oldu. Ve Mariam'ın sağlığı tüm bunların tek amacı değil miydi?

Elbisesi kirlenmesin diye beyaz bir önlük giydi ve saçlarını taramaya devam ederek yatak odasından çıktı. Bir şeyler yemeliydi ama belki de Etse Kebeth'teki mutfağa girmesine izin vermesi için Chana'yı ikna edebilirdi.

"Günaydın, Linnet."

Kız neredeyse çığlık atacaktı. Büyükbabası mutfak masasında oturuyor, ağzındaki pipodan ince bir gri duman yükseliyordu. Ona gözlerini kısarak baktı. İçeri nasıl girmişti? Hırsız olarak yeni bir kariyere başlamak için kesinlikle çok yaşlıydı.

"*Zai*," dedi saç fırçasını suçlarcasına ona doğrultarak. "Beni korkuttun! Buraya nasıl girdin?"

Büyükbabası cevap vermemişti ve bu Lin'i pek şaşırtmadı. Danışman cübbesi olmadan sıradan bir tunik ve pantolonla daha yaşlı görünüyordu ancak gür kaşlarının altından Lin'e bakan gözler her zamanki gibi parlak ve anlayışlıydı.

"Sana bir mesajım var," dedi. "Prens Conor'dan."

Masanın üzerinden katlanmış bir kâğıt parçasını kaydırdı. Lin ona okuyup okumadığını sormadı. Tabii ki okumuştu.

"Prens bunu bana iletmeni senden mi istedi?" diye sordu kâğıdı alarak. Prens'in ona söylediklerini hatırlamadan edemedi: *Her ulağa güvenilmez.* Danışman'a güvenmiş miydi?

"Hayır," dedi Mayesh.

Lin, bu konuda onu sıkıştırabileceğini biliyordu ama bunu yapmasının hiçbir işe yaramayacağını da biliyordu. Kâğıdı açarak gülünç derecede zarif bir el yazısıyla yazılmış mesajı okudu:

Bu Gözyaşları Günü'nde Saray neredeyse boş olacak. Öğlen Valerian Meydanı'na gel. Bir araba seni meydandan Marivent'e götürecek. Orada senden ne isteneceğini biliyorsun.

Prens kâğıdı baş harfleriyle imzalamıştı. Tam kraliyet adı herneyse şüphesiz o şekilde. Lin kâğıttan başını kaldırıp Mayesh'in *patoun* dumanını kalın bir bulut hâlinde üflediğini gördü. "Üç gün sonra Aigon Başrahibi, ana meydanda Prens Conor ve nişanlısı Kutanili Anjelica Iruvai'ı kutsayacak," dedi Mayesh.

Ah. Lin, Castellane'deki herkes gibi bu törenin yapılacağını biliyordu. Kraliyet evliliğinden önceki festivallerin, alayların, ritüel protokollerinin ve uzun yürüyüşlerin bir parçasıydı. Sadece bu kadar erken olacağını bilmiyordu.

Prens Conor'ın onu neden meydanda istediğini merak etmişti. Herkes şehirdeyken Saray boş olacağı için, onu Saray'a getirmesi daha mantıklıydı. Ama Sault'a doğrudan bir araba göndermek daha kolay olurdu?

"Conor seni neden Saray'a çağırıyor?" dedi Mayesh sessizce. "Orada ne yapmanı bekliyor?"

"Demek notu okudun," dedi Lin suçlayıcı bir şekilde.

"Her iki durumda da şüphelerimi doğruladın," dedi. "Ben aptal değilim, Lin ve Marivent'tin her yerinde gözlerim var. Conor'ın seni ziyafet gecesi kütüphaneye getirdiğini biliyorum. Neden? Senden ne *istendiğini* söylerken ne demek istiyor?"

Lin tereddüt etti. Kolayca kontrol edemeyeceği bir yalan düşünemiyordu. Saray hakkında, kraliyet ailesi hakkında çok fazla şey biliyordu. Kendilerinin bile bildiğinden daha fazla.

Derin bir nefes aldı. Prens ona bundan kimseye bahsetmemesini söylemişti. Ama büyükbabasına bir şey söylemekten başka çaresi yoktu. Aksi takdirde adam, bahçede gömülü bir kemiği bulmaya çalışan bir köpek gibi kazmaya devam edecekti. "Söyleyemem," dedi. "Prens beni kraliyet emri altına aldı."

Mayesh Lin'e baktı, ağzındaki piposu yarıya kadar gelmişti. "Ciddi değilsin."

"Böyle bir şey hakkında yalan söylemem," dedi Lin.

"O zaman konu babasıyla ilgili." Mayesh aniden ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüdü, Sault'un mütevazı manzarasına baktı, Arnavut kaldırımlı sokak aşağıya ve ilerideki kapılara doğru uzanıyordu.

"Sana söyleyemem," dedi Lin kendini kötü hissederek. "İstemediğimden değil. Sorularım var ve sen cevapları biliyor olabilirsin. Ama *söyleyemem*."

"Bundan hoşlanmadım." Mayesh'in piposu parmaklarının arasında yanıyordu, orada olduğunu unutmuş gibiydi. "Conor değişti, biliyorsun. Kel yaralandığı zaman, onunla ilk tanıştığından bu yana."

"Öyle duydum," dedi Lin kuru bir sesle. "Genelde Kel'den."

"Yanlış değil. Yine de... Belirli bir insan olarak yetiştirilmiş bir adam gerçekten ne kadar değişebilir?" Mayesh'in piposu sönmüştü. Sabırsızlıkla masanın üzerine fırlattı. "Geçmişte, planları felakete yol açtı. Seni de kendisiyle birlikte felakete sürüklemesini istemiyorum."

"Sana söyleyebileceğim çok şey var, *zai*." Lin merak etmekten kendini alamadı. Büyükbabasının sesindeki endişe gerçek geliyordu. Ama bu endişesinin sadece Lin için olduğu anlamına gelmezdi. Ayrıca Castellane için, Kutani ile ittifak için, Tepe'deki soylular ve Prens hakkındaki düşünceleri için de endişeleniyor olabilirdi.

Lin iç çekti. "Sana şunu söyleyebilirim ki Con... Prens Conor benden, beni bir emir altına almamış olsaydı bile yapmaya gönüllü olmayacağım bir şey yapmamı istemedi."

"Bilgelerimizin ne dediğini hatırla. *Yasalara göre yaşa ama yasalar yüzünden ölme.* Kendi güvenliğini her şeyden önce

tutmalısın, Lin." Lin cevap vermeyince sinirli bir nefes verdi ve "O zaman seni neden emir altına aldı?" dedi.

"Ondan hoşlanmadığımı düşünüyor," dedi Lin ve büyükbabasının kaşını kaldırdığını gördü. "Böyle bir şeyle ne yapacağını bildiğini sanmıyorum. En azından kendisinden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda olmayan hiç kimseyle birlikte olmadı. Sadece kendisine yardım etmesi için birinden nasıl yardım isteyeceğini bilmiyor, karşısındaki de ondan bir şey istemeden."

Mayesh'in yüzünde neşeli bir ifade belirdi. "Görüyorum ki Prens'imizi düşündüğümden daha iyi tanıyorsun. Hatta onun kendisini tanıdığından bile daha iyi." Masadan notu aldı. "Seni dua sırasında Valerian Meydanı'nda istiyor," dedi. "Tamam. Gel ve Mariam'ı da yanında getir. Mariam tüm bu ihtişam ve görkeme bayılacaktır. Onun hatrına," diye ekledi notu katlayarak, "güzel bir manzaranız olmasını sağlayacağım."

Jerrod

Jerrod,

Uyarılarını düşündüm ve haklı olduğuna karar verdim. Malum kişiyi yakınlarda tutmak uygun görünse de tehlike, artık sağlanacak faydadan daha ağır basıyor. Lütfen aşağıdaki talimatlar listesini dikkatlice oku, sonra yapman gerekeni yap. Çok hızlı hareket edeceğine inanıyorum.

Beck.

KEL

"Andreyen senden memnun değil, biliyorsun," dedi Ji-An.

"Gerçekten mi?" Kel limana doğru baktı. "Sana böyle mi söyledi?"

Genel karamsar ruh hâline rağmen Tyndaris'e yelken açmak için iyi bir gece olduğunu kabul etmek zorundaydı. Rüzgâr durgundu ve limanda çok az dalgalanma vardı. Ay, kalın bir bulut örtüsünün ardında sadece ara sıra parlıyor, Merren, Jerrod ve Ji-An dar bir iskelenin kenarında kümelenirken karanlığın hareketlerini gizlemesine izin veriyordu.

Andreyen'ın söz verdiği gibi onları küçük bir kayık bekliyordu. Görünüşe bakılırsa Andreyen'ın, kaçak malları demir atmış gemilerden kıyı şeridi boyunca korsanların beklediği mağaralara taşıyan sığ, hızlı hareket eden kayıklardan oluşan bir filosu vardı.

Ji-An, kayığa binmeden önce Kel'e sinirli bir bakış attı. Kel, Jerrod ve Merren onu takip etti.

Kayık, Anahtar boyunca uzanan meyhanelerden birinde bira içmeyi tercih eder gibi görünen, yıpranmış muşamba giymiş iki sert kürekçi tarafından yönetiliyordu. Ancak onlar Andreyen'ın adamlarıydı ve Kel ile diğerleri kayığa yerleşip kıyıdan uzaklaşırlarken yeterince naziklerdi.

Küreklerin ritmik şapırtıları dışında suyun üzerinde sessizce kayarak ilerliyorlardı. Gelgit en düşük seviyedeydi ve Tyndaris'in batık adası liman ağzının yakınından yükseliyordu, bulutlu gökyüzüne karşı ana hatları belirgin bir şekilde öne çıkan engebeli tapınak kalıntılarıyla taçlandırılmıştı.

Merren ve Jerrod pruvada kafa kafaya verip oturmuştu. Kel ne tartıştıklarını merak etmişti ama uzun sürmedi. Ji-An kaşlarını çatarak ona doğru dönük olan bir koltuğa oturdu. "Kıyıda söylediklerimi duymadın mı?" diye sordu sesini alçak tutarak. "Eskici Kral—"

"Benden memnun değil, evet." Kel iç çekti. "Seni duydum. Aslında bu gece onunla konuşmayı umuyordum. Bizimle olmayacağını bilmiyordum."

Ji-An kürekçilere bakmak için döndü ama ikisi de kayıktaki sohbeti önemsemiyor gibiydi. Kel'e geri dönerek, "Eh, ne *bekliyordun ki*? İkimize de kızın ne istediğini hatta onunla geleceğini bile söylemeden dün bir anda Kutani Prensesi ile birlikte karşımızda belirdin..."

"*Bilmiyordum.*" Kel bacaklarını uzattı. Diğerleri gibi o da siyahlar giymiş, çizme hançerlerini, bilek bıçaklarını takmış ve beline de bir bıçak yerleştirmişti. "Bana sadece bir toplantısı olduğunu ve Castellane'de ona rehberlik etmemi istediğini söyledi."

"Hıh." Bu gece ayda hafif yeşil bir ton vardı, Ji-An'in gözlerine ürkütücü bir hava katıyordu. "Hem bir prenses neden bir suçluyla temasa geçmek ister ki? O kurnaz biri. Anjelica Iruvai. Ona ne kadar güvenmen gerektiğinden emin değilim."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Kel. Merren'ın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığını gördü. Daha derin sulara, yüksek gemilerin demirlediği yere ulaşmışlardı. Büyük tekne sudan doğruca yükseliyor, küçük kayığı gölgede bırakıyordu. Sanki her iki tarafında dağlar yükselen karanlık bir vadideydiler.

Ancak bu dağlar meskûndu. Gemilerden süzülen ışıklar parlıyor ve sesler dalgaların üzerinden geçiyordu. Kürekçiler gemilerin yanlarına yakın durarak kürek çekiyor, görülmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bütün bu enginlikte Kel'i tuhaf bir yalnızlık hissi sardı. Hayatının tamamını bir şehirde, başka bir insandan en fazla birkaç adım uzakta olduğu bir yerde geçirmişti. Ancak deniz ölçülemezdi. Limandan ayrıldıklarında acı sularla dolu geniş ve boş bir ova, kavurucu bir çöl kadar acımasız olan Kutani'ye kadar uzanıyordu.

"Anjelica silah konusunda haklı mıymış? Depodaki?" diye sordu Kel.

"Evet," diye cevapladı Ji-An isteksizce. "Haklıymış. Sanırım Andreyen onun istediğini yapacak ve Aden için haber gönderecek. Muhtemelen çoktan göndermiştir."

"Yani Prosper Beck konusunda haklıymış. Beck geri dönmüş."

Ji-An dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Öyle görünüyor."

Kız, kendisinden hiç beklenmedik bir şekilde yorgun görünüyordu. Kel ona daha fazlasını sormak istiyordu. Andreyen'ın Prosper Beck'in dönüşü hakkında ne düşündüğünü, Beck'in ne isteyebileceğini... Ama o anda kayık uzun gemilerin arasından fırladı ve Kel sudan yükselen Tyndaris'i gördü.

Dalgalardan dışarı fırlayan kırık bir kuvars parçası gibi batık ada, kıyıdan hep parlıyor gibi görünürdü. Yakından bakınca Kel, bu parıltının Bin Kapılı Tapınak'tan geldiğini görebiliyordu. Tapınağın sütunları Tyndaris'in asla suya batmayan tek parçasıydı ve beyaz mermer sütunlar cilalı kemikler gibi parlıyordu.

Kulelerinin çoğu yıkılmıştı ancak birkaç tanesi etsiz parmaklar gibi aya doğru uzanıyordu.

Adanın geri kalanı üzerindeki ıslak ve ufalanmış toprak harabelerden oluşan bir kütleydi ve şu an her yerini yoğun bir şekilde siyahımsı yeşil renkte deniz yosunları sarmıştı. Deniz kabuklularını adanın kenarlarına yapışmıştı. Kel'in uzaktan ağaçlar sandığı şey aslında dallanan mercan kuleleriydi ve üzerlerinden nemli deniz yosunu kümeleri sarkıyordu.

Kürekçilerden biri mırıldandı, diğeri göğsünde bir daire çizerek kötü şansı savuşturmak için Aigon'un Çemberi işaretini yaptı. Kel, adaya yaklaşıyor olmalarına rağmen onları suçlayamazdı. Zamanın büyük bir kısmında yabancı bir atmosfere gömülmüş, etrafında köpek balıkları ile timsahların dolaştığı ve güneşin bile ulaşamadığı bu yerde korkutucu bir şeyler vardı.

Kayık sığ, tuzlu suda durdu. Kayığı karaya oturtmadan adaya daha fazla yaklaşamayacakları kesindi. Kürekçiler adanın yan tarafına oyulmuş bir dizi taş merdiveni işaret ettiler ve bunun tapınağa giden tek yol olduğunu söylediler.

"Gelgit ne zaman yükselir?" diye sordu Kel kayıktan atlayarak. Yüksek çizmelerinin altından bile deniz suyunun soğukluğunu hissedebiliyordu.

"Belki bir saat," dedi kürekçilerden yaşlı olanı. Soluk gri saçları düz bir şapkanın altından saman gibi fırlamıştı. "Adayı kaplaması biraz zaman alır ama bu olmadan çok önce kaçmak isteyeceksiniz. Sizi burada olabildiğince uzun süre bekleriz. Ama eğer mecbur kalırsak," omuz silkti, "sizi burada bırakırız."

Dördü de sığ sudaki yosunlu basamakların dibine doğru yürürken sessizdi. Kel hepsinin aynı şeyi hayal ettiğini düşündü: Gelgit yükselip de suyun üzerinde sadece tapınak sütunlarının tepeleri kalana kadar Tyndaris'te kapana kısılmanın nasıl bir şey olacağını. Ta ki harabelerin arasında sürüklenene ve yeşil bir ölümün seni boğmasını ya da timsahların seni almasını bekleyene kadar.

Basamaklara ilk ulaşan Ji-An oldu. Ayağa sıçradı, bir eline yayını aldı, ok kılıfı sırtındaydı. Jerrod ve Merren onu takip etti ve en son Kel geldi. İlk basamağa ayağını koyduğunda minik pembe yengeçler etrafa dağıldı.

Merdivenler, bir zamanlar muhtemelen bir orman olan ve şu an yıllarca güneş ve tuzlu suyun sürüklediği kütüklere dönüşmüş ölü ağaçlarla çevrili, basamaklı bir patikaya dönüşmüş bu yerden yukarı doğru kıvrılıyordu. Dikkatli basmak gerekiyordu. Taş kaygan olmakla kalmıyor, basamaklardaki çatlaklar denizyıldızlarının ve keşiş yengeçlerinin parladığı küçük gelgit havuzlarını da tutuyordu.

Onlar yükselirken deniz altlarından çekildi. Kel, suyun üzerinde fenerle aydınlatılmış parlak bir nokta gibi duran kayığın görüntüsüyle rahatladı. Deniz canlı bir varlık gibi iç çekiyor, nefes alıyor ve adanın etrafında dolanıyor gibiydi. Adanın zirvesine ulaştıklarında küçük kayıkları bir kaya çıkıntısının altında kaybolmuştu.

Bitki örtüsü, bir basamaktan diğerine hızla değişti. Artık deniz çayırı ve orada burada çiçekler açan birkaç dayanıklı çalı vardı. Basamaklar, adanın tepesinden Bin Kapılı Tapınak'a doğru uzanan düzgün bir yola dönüştü.

"Komik," dedi Merren yaklaşırlarken. Adaya ayak bastıklarından beri ilk söylenen şey buydu. "Aslında *hiç* kapısı yok."

"Duvarlar yokken kapı olması zor," dedi Kel.

"Bu biraz haksızlık," dedi Jerrod, "Çünkü *bir* duvarı var."

Gerçekten de bu mekândan geriye kalan tek şey mermer sütunlarla kaplı dikdörtgen bir mermer zemindi. Sütunların bir zamanlar desteklediği çatı çoktan yok olmuş ve bir duvar hariç hepsi çökmüştü. Tüm mekân muhtemelen bir zamanlar parlak bir şekilde boyanmıştı. Solmuş renk lekeleri hâlâ biraz biraz kendini belli ediyordu. İyi korunmuş bir mozaik tek duvarı süslüyor, dalgalanan mavi-yeşil saçları ve sakalı ile Aigon'u tüm

ihtişamıyla resmediyordu. Önünde diz çökmüş bir adam ona bir kılıç uzatıyordu, teslim olma işareti. Adam bir Büyücü-Kral'dı. Bu, başının üzerindeki siyah fayans deseninden anlaşılıyordu. Kılıcın kabzasında, altın mozaik kümeleriyle temsil edilmiş bir taş parlıyordu.

"*Bak.*" Ji-An mozaiği işaret etti ve Kel onu neden bu kadar net görebildiğini anladı. Küçük bir fırtına feneri, duvardaki bir kancadan sunağın kalıntılarının üzerine sarkıyordu. Fenerin içinde bir alev sürekli yanıyordu, bu da demek oluyordu ki...

"Birisi çoktan gelmiş," dedi Kel alçak bir sesle. Yapraksız bir çam korusunun arkasına eğildi ve diğerleri de onu takip etti.

Sadece on dakika kadar beklemişlerdi ki ayak sesleri duyuldu, taş üzerine basan çizmeler ve ardından gelen alçak sesler. Bir an sonra Leydi Alleyne belirdi, çalılıkların arasından buluşma yerini gösteren bir işaret fişeği gibi yanan fenerin asılı olduğu tapınağa doğru yürüyordu.

Liorada yalnız değildi. Kel, yanında siyah giyinmiş iri yarı bir adam görünce şaşırdı, adamın boynunda gösterişli bir lamba gibi parlayan bir kolye vardı. Kel, Jerrod'ın şaşkınlıkla nefes verdiğini duydu. "*Gremont,*" diye fısıldadı.

"Bu kesinlikle çok *saçma,*" diye öfkelendi Leydi Alleyne. Koyu kırmızı kadife bir pelerine sarınmıştı, eteği kir ve deniz suyundan siyaha dönmüştü. Soluk saçları yakut tokalarla tepeden toplanmıştı ve gözlerindeki bakış camı bile eritebilirdi. "Bizi burada, bu saçma yerde bir toplantıya zorlaması..." Çamur yüzünden siyaha dönmüş ayakkabılarına dik dik baktı.

"Haklı nedenleri olmalı," dedi Gremont boğuk sesiyle.

Gremont'un sesi Kel'in midesinin düğüm düğüm olmasına neden oldu. Yanında duran Merren'ın nefes verdiğini, nefesinin dişlerinin arasında tısladığını duydu. Kel onu suçlayamazdı zira kendi elleri de Gremont'u boğma arzusuyla kaşınıyordu.

"*Nedenlermiş*," dedi Leydi Alleyne alaycı bir şekilde. "Beni utandırmak istiyor, hepsi bu."

İki soylu tapınağa ulaştı ve Gremont kadının çatlak basamaklardan yukarı çıkmasına yardım etmek için öne çıktı. Dikenli dallar Kel'in sırtına rahatsız edici bir şekilde batıyor olsa da önlerinde aydınlatılmış bir sahne gibi uzanan tapınağın zeminini iyi görebildiğini kabul etmek zorundaydı.

Leydi Alleyne başı dik, dudakları kıvrılmış bir şekilde tapınağın kalıntılarına baktı.

"Neredesin?" diye sordu, sesi duyulacak kadar tizdi. "Seninle burada buluşmamı emrettin. İşte geldim. Kendini göster!" Tapınağın tek duvarının kırık tepesinden bir gölge aşağı doğru süzüldü. Bu sahne Kel'in aklına zıplayan, sessiz ve zarif bir kediyi getirmişti. Ve bu gölge çok tanıdıktı. Gölge mermer zeminin ortasına inmeden önce bile ayakkabılarının tabanlarına yastık takılmış gibi sessizdi ve Kel onun kim olduğunu tam olarak biliyordu.

Karanlık Suikastçı. Bir kukla gibi hızla doğruldu. Üzerini baştan ayağa örten siyah kumaş, ay ışığı altında hafifçe parlıyordu, onunkisi kara barutun parıltısı gibi kaygan ve koyu bir parlaklıktı. Yüzü olmayan, hareketsiz suikastçı, Liorada Alleyne'e baktı, o da korkarak Gremont'un yanındaki tüm dik duruşuna rağmen istemsizce geri adım attı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jerrod. Kel, onun telaşlı mı yoksa etkilenmiş mi olduğunu anlayamadı. Ya da belki biraz kıskanmıştı.

"Bu suikastçı," diye mırıldandı Kel. "Raimon'ı öldüren kişi. Ve Sarthelı Prensesi."

Gremont'un ifadesi değişmemişti. Kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde, Lady Alleyne'in onurunu, kadife pelerini gibi tekrar kendine doğru çekmesini izledi. "Güzel," dedi. "Buradasın. Ne istiyorsun?"

Suikastçının sesi, Kel'in hatırladığı aynı pürüzlü tıslama şeklinde çıkmıştı. "Bu toplantıyı ben istemiş olabilirim, Alleyne ama beni zorlayan sendin. Bana gönderdiğin mesaj—"

"Arkasındayım." Lady Alleyne'in sesi bir oktav yükseldi. "Bu iş çok ileri gitti. Sarthelılara bir şaka yapmak için anlaşmıştık, Parlayan Galeri felaketi için değil. Bunu bize karşı kullandın ve şimdi daha da kötüsünü yapmamızı istiyorsun."

Biz. Kel'in tüm vücudu kasıldı. *Biz* kimdi?

"Bu ittifak ideal bir şekilde başlamamış olabilir, Liorada," dedi Gremont yatıştırıcı görünmek için elinden geleni yaparak. "Ve eminim Majesteleri bundan pişmanlık duymuştur." Siyahlı figüre bir bakış attı. *Majesteleri.* O zaman kadındı ve kraliyet ailesindendi. "Ama sana teklif edilen onca şeyi düşün."

"Teklif mi?" Leydi Alleyne'in dudakları seğirdi. "Parlayan Galeri'deki kâbusu canlandırmana yardım eden bizlere hiçbir şey teklif etmedin, planlarının boyutunu bilseydik bunu yapmazdık. Bizler imtiyaz sahibiyiz ve sen bize adi suçlular gibi davranıyorsun." Burnunu çekti. "Kızım tüm bunlardan habersiz olsa da benim kendi hanem, Gremontlar, Cabrollar ve diğerleri... Hepimiz sana yardım ettik. Karşılığında aldığımız tek şey, yaptıklarını bağlantılarımıza ifşa edeceğin şantajıyla bizi tehdit etmen oldu."

Cabrollar. Gremontlar. Alleyneler. Kel'in başı dönüyordu. *Başkaları da vardı ama kimler?*

Karanlık figür, sanki Leydi Alleyne başını ağrıtıyormuş gibi ellerini şakaklarına kaldırdı. Hızlı bir hareketle, onu saç derisinden boynuna kadar örten koyu kumaşı çekti. Mürekkep siyahı saçları omuzlarına döküldü ve soluk, karanlık bir yüz ortaya çıktı.

Güzel bir yüz değildi ama dikkat çekiciydi. Yüksek elmacık kemikleri, kavisli kaşları, ince ama biçimli bir ağzı vardı. Gözleri karga tüyleri kadar koyuydu. Kel'in portrelerden tanıdığı bir

yüzdü bu ama hiçbiri koyu gözlerindeki yoğunluğu yakalayamamıştı.

Elsabet Belmany, Malgasi Veliaht Prensesi. Malgasi Büyükelçisi'nin uzun zaman önce söylediği sözler Kel'in zihninde yankılandı. *Prens Conor, belki de Milek Elsabet'in Castellane'e gelmesi yerine siz bize gelebilirsiniz? Elsabet size şehirde rehberlik eder.*

Karşısında duran kadını sakin bir tur rehberi olarak hayal edemiyordu. Favár'da ilginç mimari eserleri göstermektense kuleleri ve köprüleri rahatça yakacakmış gibi görünüyordu.

Elsabet alçak ve tok bir sesle kıkırdadı. "Siyasette şantaj olmaz, Liorada. Sadece pazarlık olur. Ve Artal sana sunulanı göstermekte haklı. Aurelianlar uzun zamandır İmtiyaz Aileleri'ni kendi çıkarları doğrultusunda kontrol ediyorlardı. Biz çok daha adil bir güç paylaşımı öneriyoruz."

"Aurelianları oyundan çıkardıktan sonra," dedi Liorada. "Öneriniz bu mu?"

"Tepe'de yaşayan, Parlayan Galeri'deki komplocu arkadaşlarınızdan biri Prens'e çok yakın," dedi Elsabet. Gırtlaktan gelen bir Malgasi aksanı vardı. Kel gerildiğini hissetti. Diğerlerinin ona baktığını biliyor, Merren'ın endişeli bakışlarını hissedebiliyordu. Kıpırdamadı. "Aurelianlar hakkında çok şey biliyor. Sizi temin ederim ki onlarınki çürüyen bir soy. Bu şehrin iyi yöneticileri olmaktan çıktılar. Kral deli, oğlu serseri. Kraliçe yabancı, kendi topraklarına dönmeli."

"Ama çocuğun hükmetmesini istiyorsun," dedi Artal.

"Castellane halkı, tahtta tanıdık bir yüzle yeni durumu kabul etmeye daha istekli olacaktır," dedi Elsabet. Bilinçsiz bir hareketle elini boynuna götürünce Kel'in dikkatini kadının boyun boşluğunda duran bir şey çekti. Parlıyor gibi görünen bir şey. Bir kolye ve bir kolye ucu. "Çok geçmeden deli ihtiyardan kurtulacağız ve yakışıklı Prens Aslan Asası'nı alacak. Ama gerçek güç

sizin yani ailelerin elinde olacak. Cabrollar için neler yaptığımıza bak, Liorada. Onlar ezildi, aşağılandı ve biz onları küllerinden yeniden yarattık. Aynısını senin için de yapabiliriz."

"Sana sadık olanlarımız için," dedi Liorada. "Kast ettiğin bu."

Elsabet zarif bir şekilde omuz silkti. "Malgasi ve Castellane çok uzun zamandır kılıçlarını çekmiş durumda," diye mırıldandı. "Belmany Hanesi şimdi Castellane hükümetiyle bizim... İttifak yapmamızı sağlayabilir."

Kel, sözcükleri omurgasında yürüyen soğuk parmaklar gibi hissetti.

"Ve lekelenmiş Castellane'i eski ihtişamına kavuşturmak için yapabileceğimiz çok şey var," diye ekledi Elsabet. "Öncelikle şehir pis Ashkar'dan temizlenecek. Göreceksin—"

"Sanırım son politik sıkıntıyı göz ardı ediyorsun," dedi Leydi Alleyne. "Prens, Anjelica Iruvai ile ittifak kuruyor. Çok azı Kutani'ye saldırmaya cesaret edebilir."

"Onlardan korkmuyorum." Elsabet gururla başını geriye attı ve boynundaki taş parladı. Bu bir kolye değildi, Kel zincir göremiyordu. "Malgasi, Aurelianları kontrol altına aldığında karşımızda hiçbir ordu duramaz."

"On bin savaş gemisi var—" diye başladı Leydi Alleyne.

Elsabet kolunu savurdu. Kel bir an için bunun bir bezginlik hareketi olduğunu düşündü ama öyle değildi. Kadın kıpırdamadan durdu, gözleri yarı kapalıydı, eldivenli parmaklarını uzatmıştı. *Siyah eldivenli eller, Kral'ın elleri gibi örtülü.*

Ve boynundaki taş parlamaya başladı. Bir yıldız parçası gibi Kel gerçekten bir kolye ya da gerdanlık olmadığını görene dek daha da parlayarak ışığı yoğunlaştı. Taş Elsabet'in derisinin altına yerleştirilmişti ve bir abajurdan geçen alev gibi teninin içinde parlıyordu.

"Altınla satın alınabilecek güçlerden başka güçler de var, Alleyne. Bıçak ve baruttan başka silahlar."

Elsabet parmaklarını açtı. Dar bir ateş sütunu havada parladı ve Lady Alleyne'in ayaklarının dibindeki tapınak zeminine çarptı. Mermer çatlayıp parçalandı.

Lady Alleyne haykırdı, sendeleyerek geri çekildi. Elsabet elini hızlı bir hamleyle aşağı indirirken Artal onu kolundan yakaladı. Avucundan tekrar ateş fışkırdı, gökyüzüne doğru parlak bir tüy gibi yükseldi. Alevler yayıldı ve dağıldı ve bir an için Kel, bunların kanatlarını açmış bir kuş şekli oluşturduğunu gördüğünü sandı.

"Elsabet!" diye bağırdı Gremont. "Yeter—"

Bağırışı boğulma sesine dönüştü. Kel bakmak için hızla döndü. Elsabet'in ateşinin keskin ışığında Gremont'u kolayca gördü. Adam mücadele ediyor, elleri boğazına doğru savruluyordu. Arkasında karanlık bir gölge vardı, Gremont'un boynuna değen gümüş bir şey.

Leydi Alleyne çığlık attı.

Gremont dizlerinin üzerine çöktü, elleri kendi boğazının etrafına dolanmıştı. Kan parmaklarının arasında nabız gibi atıyordu ve adam boğucu bir gurultuyla yere yığıldı. Arkasında siyah pelerinli bir figür duruyor, başlığının altından gümüş bir maskenin kenarı parlıyordu. Elinde kırmızı lekeli bir bıçak vardı.

"*Jerrod*," diye fısıldadı Merren. Dehşete kapılmış gibiydi.

Jerrod hızla koştu ve Gremont'un bedeni Leydi Alleyne'in ayaklarının dibinde uzanırken Jerrod gölgelerin içinde kayboldu. Dehşet dolu hafif bir çığlık atan Liorada, Gremont'un yüzüstü yatan bedenine bir tekme attı ve sırtüstü yuvarlanmasına neden oldu. *Onun yenilmez olması gerekir*, diye düşündü Kel ancak Gremont tamamen güçsüzdü ve etrafındaki kan, karanlık bir gölet gibi yayılıyordu.

Leydi Alleyne tekrar çığlık attı. Bu sefer eteklerini topladı ve koştu, Kel'in saklandığı yere birkaç santim kala hızla onun yanından geçti.

Elsabet haykırdı. Liorada gitmişti, çalılıkların arasından hızla uzaklaşıyordu ancak Elsabet'in gözleri Kel, Ji-An ve Merren'a sabitlenmişti. Yarattığı ateşin parlaklığı saklandıkları yeri aydınlatmıştı ve şimdi Elsabet doğrudan onlara bakıyordu.

"*Podrot! Siszokti!*" diye bağırdı.

"*Kaçın!*" diye bağırdı Ji-An şoktan donup kalmış olan Merren'ı iterek. "Koşun!"

Koşmaya başladılar. Tapınağın yanından geçerlerken gölgelerden daha çok karanlık figür belirdi. Elsabet'in muhafızları. Kel arkada koşuyordu, hançeri elindeydi. Hançeri fırlatmak için dönerken bir şey bileğine takıldı, az kalsın düşüyordu.

Bu Gremont'un eliydi. Kel tek dizinin üzerine çöküp baktı. Gremont'un yüzü çarpık ve kanlıydı. Kemik gibi bembeyazdı ve son nefesini verirken boğazındaki yaradan daha çok kan pompalanıyordu.

"Kel Saren," diye soludu. Kel şaşırdı. Gremont hâlâ konuşabiliyorsa soluk borusunun kesilmemiş olması gerekiyordu. Gremont'un onun gerçekte kim olduğunu bilmesi fikri midesini bulandırdı. Ama elbette biliyordu, bunu Malgasi'den öğrenmişti. "Bana yardım et—" Dudaklarında bir kan kabarcığı oluştu. "Sana her şeyi veririm. Para... Prens'in sana verebileceğinden daha fazlasını..."

Kel eğildi ve bir an için Gremont'un gözlerinde bir rahatlama kıvılcımı gördüğünü sandı. Musakyı avucuna aldı, Gremont'a hiç faydası olmamıştı ve muskayı çekip çıkardı. Muska koptu. Kel kanlı mücevheri elinde tuttu.

"Yardım et," diye soludu Gremont tekrar. Sesi şimdi daha zayıftı, gözleri dışarı fırlayıp kaymaya başlamıştı. "Lütfen..."

"Bundan daha kötüsünü hak ediyorsun," dedi Kel, kendi sesindeki soğuk mesafeye neredeyse şaşıracaktı. "Antonetta'ya herkese davrandığın gibi davranabileceğini sandın. Onu koruyacak kimsesi olmadığını düşündün." Ayağa kalktı. "Yanıldın."

Gremont son kez boğuk bir ses çıkardı, belki de itiraz ediyordu. Kel bunu asla bilemeyecekti ve o an Gremont kaskatı kesildi, boş gözleri geceye döndü.

Kel koştu. Engebeli zeminde son hızla koşmaya devam etti, diğerlerine yetişmek için çaresizce koşuyordu. Etrafındaki karanlığın içinde parlak ışık noktaları patlarken eski merdivenlerden aşağı indi. Bir şey havada ıslık çaldı, Kel'in sol kulağının yanından geçip cüce çam ağacının gövdesine çarptı ve orada minyatür bir yıldız gibi parladı.

"*Neler oluyor?*" diye bağırdı Merren, Kel ona yetiştiğinde. Jerrod ve Ji-An de hemen önündeydi. Kel muskayı cebine tıkıştırdı, sıçradığında çizmesi gelgit havuzuna indi, az kalsın tökezleyecekti.

"*Birileri bize alevli oklar atıyor!*" diye bağırdı Kel. Çizmeleri ıslak taşta kayıyordu. Yana doğru döndü, ağırlık merkezini düzeltmeye çalıştı. Ji-An'in elinde bir ok vardı ve koşarken onu yayına takmaya çalışıyordu.

"*Biliyorum*!" diye bağırdı Merren. "Bu retorik bir soruydu!"

"İkiniz de çenenizi kapatın!" diye bağırdı Ji-An ve bir ok fırlattı. Kel bir çarpma sesi ve acı dolu bir çığlık duydu ve kendisini bile şaşırtan vahşi bir tatmin duygusu hissetti. Keşke kendisi de okçuluk öğrenseydi; kılıç dövüşünde çok iyiydi ama bu, uzaktan pek işe yaramıyordu.

Ji-An oklarını fırlatırken koşarak gelgitin, alt basamakları açgözlülükle yaladığı merdivenlerin dibine ulaştılar. Jerrod oradaydı, çizmeleri yarı yarıya suyun içindeydi. Bıçağını atmıştı ama ellerinde ve ceketinin kolunda hâlâ kan lekeleri vardı. Arkasını dönen Merren'a çaresizce baktı.

"Jerrod, aklından ne geçiyordu?" diye sordu Kel. "Sana Gremont'u öldürmeni kim söyledi? Ve Tanrılar adına kayık nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," Jerrod elini yüzüne sürdü, yüzünde kırmızı bir leke bıraktı. "Gitmişler..."

Kel onu iterek geçti ve diz hizasındaki suya atladı, çılgınca etrafına bakındı. Kayık veya kürekçilerden hiçbir iz yoktu. Arkalarındaki Malgasi muhafızları yaklaşıyordu; Kel onları duyabiliyordu, düşen kayalar gibi basamaklardan aşağı çarpıyorlardı. Oklarının *hızlı vızıltısını* duydu. Birkaçı yol boyunca uzanan çarpık kütükleri delmişti ve kütükler yanıyordu. Alev nemli kütükle buluştuğunda cızırdamaya başladı.

"Buraya!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Kel döndü ve parlak renkli, yüksek, geniş gövdesi ve keskin bir kıçı olan dar bir teknenin görüş alanına girdiğini gördü. Yelkenler alçak rüzgârda dalgalanıyordu. Teknenin pruvasında, omuzlarındaki soluk pembe şalı sıkıntılı bir kelebeğin kanatları gibi çırparak kollarını çılgınca sallayan Antonetta Alleyne vardı.

"Çabuk!" diye bağırdı. "Kel! Kel Anjuman! Buraya!"

Merren'ın ağzı açık kalmıştı. "Bu da ne?"

Jerrod ve Ji-An koşarken Kel'e baktılar.

"O bizden yana," dedi Kel kendinden emin bir şekilde ama Antonetta'nın burada ne işi olduğunu veya annesinin eğlence teknelerinden birini Tyndaris'e onu ve arkadaşlarını kurtarmak için neden gönderdiğini hiç bilmiyordu. "Yemin ederim..."

Alevli bir ok yanından fırlayıp sığ suya girdi ve kıvılcım saçarak söndü.

"Tamam," dedi Jerrod. "Hadi gidelim."

"Acele edin!" Antonetta daha da çılgınca el sallıyordu. Kel suya doğru yürümeye başladı. Su diz hizasına gelmişti, hareketlerini yavaşlatıyordu ancak giderken zikzaklar çizmek için elinden geleni yaptı, arkalarındaki adadan uçmaya devam eden ateşli oklardan kaçındı. Oklar denizin yüzeyine çarptığında suya batırılmış kibritler gibi tıslıyordu.

İşte o an duydu. Kulağının yanından geçen bir okun vızıltısını. Ona çarpacak kadar yakın değildi ama Merren'a çok yakındı. Uyarmak için bağıracak zamanı yoktu. Gözünün ucuyla bir bulanıklık yakaladı ve Merren düştü.

Ji-An çığlık attı.

Kel, sığ suda sıçrayan Merren'a doğru yürüdü. Dalgalı yüzeyde koyu bir leke yayılıyordu ve Kel'in aklına uzun zaman önceki bir anı geldi: Conor şaraba absent döküyor, yeşil-siyah likörün sıvının berraklığında yavaşça yayılmasını izliyordu.

"Merren," diye soludu ve ona doğru yürüdü ama Jerrod daha hızlıydı. Kel'in yanından hızla geçti, ve hiç yavaşlamadan Merren'ı yakalayıp ayağa kaldırdı. Ok Merren'a isabet etmemişti ama kolunda bir kesik açmıştı. Korkutucu miktarda kan koluna bulaşmıştı ve Jerrod'ın elleri sırılsıklamdı.

Kollarını Merren'a saran Jerrod, onu tekneye sürükledi ve yukarı kaldırdı. Kanamaya devam eden Merren tekneye yuvarlanıp arkasından da Jerrod gelirken Antonetta çığlık attı. Kel bir saniye gerideydi, teknenin kenarını kavradı ve içeri girdi. Ji-An onu takip etti ve pruvaya hafifçe indi. Elinde yayı ile döndü.

"*Hadi, hadi, hadi!*" diye bağırdı. Adamlar telaşla halatları ayarladı. Tekne suyun üzerinden hızla geçti, uzaklaşırlarken bile Ji-An adaya oklar fırlatmaya devam ediyordu.

Kel herhangi birine isabet edip etmediğini göremedi. Öfke ve panikten yarı kör olmuş bir hâlde döndü ve Antonetta'yı omuzlarından yakaladı.

Kız gözlerini kocaman açmış etrafına bakıyordu, yarası kanayan Merren'ın üzerine diz çökmüş olan Jerrod'a ve Ji-An'e baktı. Kalbi güm güm atan Kel, Antonetta'nın omuzlarını yakaladığında şaşkınlıkla soludu. Kel onu sıkıca tuttuğunu biliyordu, muhtemelen korkudandı ama kalbi dehşetle atmaya devam ediyordu. "Nereden *bildin*?" diye sordu. Konuşurken sesi sanki nefes

alamıyormuş gibi titriyordu. "Ve neden— Az önce yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Ana, ölebilirdin—"

"Kel," dedi Jerrod. Ceketini çıkarmış Merren'ın kanayan koluna bastırıyordu. Buz gibi bakışları Kel'in üzerine sabitlendi. "Hayatımızı kurtardı. Kes şunu."

Tekrar uzun gemilere ulaşmışlardı. Büyük gölgeler aralarından geçerken Alleynelerin küçük teknesinin üzerine düştü. Antonetta, Kel'den uzaklaşmaya çalışmamıştı. Olduğu yerde duruyordu, yüzü solgundu ve Kel'in şok olduğunu tahmin ettiği şekilde donakalmıştı.

"Annem," dedi sesi ürkütücü bir şekilde sakindi. "Annemi takip ediyordum. Bu gece bir şeyler planladığını biliyordum. Çılgınca bir şey olmasından korktum. O... Yani, nasıl olduğunu bilirsin." Kel'e baktı, mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Onu Tyndaris'e kadar takip ettim ve Artal'la birlikte olduğunu gördüm. O zaman ne yapacağımı bilemedim. Eğer bir randevuları varsa bunu bilmek istemiyordum. Sadece gitmem gerektiğini düşündüm ve sonra *seni* koşarken gördüm. Ve oklarla peşinde adamlar vardı ve o parlak ışık— *Ateş*—" Bir nefes aldı. "Ben— Seni öldüreceklerdi. Yardım etmeliydim."

"Ama öldürülebilirdin," dedi Kel. Onu tekrar sarsmak istiyordu. Kendine çekip sıkıca bastırmak istiyordu, böylece kalbinin hâlâ attığını hissedebilirdi.

"Eğer bunu yapmasaydı *biz* öldürülebilirdik," dedi Ji-An pruvada dimdik durarak. Ok atmayı bırakmıştı ama okçu duruşunu koruyordu, dengeli ve hazırdı, gözleri ufku tarıyordu.

"Annem—" diye başladı Antonetta.

"Kaçtığını gördüm," dedi Kel. "Ama Gremont öldü."

Antonetta bir nefes aldı. "Ne? Ama nasıl—"

"Onu ben öldürdüm," dedi Jerrod, metal maskesi uzun gemilerden gelen ışıkta sertçe parlıyordu. "Boynuna hançer sapladım, tamam mı? Kel buraya gel ve Merren için bana yardım et.

Bu yarayı saracak bir şeye ihtiyacım var. Ve düşerken kafasını bir kayaya çarptı. Bir doktor lazım." Sesi, Kel'in daha önce hiç duymadığı kadar sarsılmış bir şekilde çıkıyordu.

"Al." Antonetta, endişeli gözlerle ipek şalını Kel'e doğru uzattı. Kel, kadife kaplı bir bankın üzerinden Merren'ın gövdeye yaslanarak dinlendiği noktaya ulaşmak için çabaladı. Jerrod iki santimlik acı suyun içinde Merren'ın yanına diz çöktü. Alçak sesle Merren'la konuşuyordu ama Kel sadece Merren'ın adını söylediğini duyabildi.

Merren şaşkın görünüyordu, gözleri yarı kapalıydı, açık renk saçları nemli bir şekilde alnına yapışmıştı. Alnının sol tarafında kötü bir kesik vardı, çoktan koyulaşmaya ve şişmeye başlamıştı. Gömleğinin kolu kırmızıya bulanmıştı ve teknenin dibindeki suya daha fazla kırmızılık karışmıştı.

Jerrod, yavrusunu koruyan bir ayı gibi Merren'ın üzerine koruyucu bir şekilde eğildi.

"Kel," diye mırıldandı Merren Kel yanına diz çökerken.

"Şşş," dedi Kel, Antonetta'nın şalını Jerrod'a uzatarak. "Dinlenmelisin."

Jerrod narin ipek şalı şeritlere ayırmaya başladı, belli ki Merren'ın kolundaki yarayı sarmak istiyordu. Kel'e bakmadı.

"Ne oluyor, Jerrod?" diye tısladı Kel kısık sesle. "Gremont'u sen öldürdün... Ama nasıl? Muskası boynundaydı." Cebindeki ağır mücevherli kolyeyi çıkarıp havaya kaldırdı. "Ölürken boynundan çıkardım. Onu koruması gerekiyordu."

Jerrod göz kırpan kolyeye baktı, sonra başını iki yana salladı. "Elinde tuttuğun şey sahte," dedi. Merren'ın kolunu yırtık şal şeritleriyle sıkıca bağlarken Kel onun daha önce kaç kez böyle bir şey yaptığını merak etti. Bir Sürüngen olduğu için yaralanmak şüphesiz kolaydı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye çıkıştı Kel.

"Bana öyle söylendi."

"Kim tarafından? Eskici Kral mı? Ama o nereden bilebilir ki—"

"Alys Asper," dedi Jerrod. "Gremont Caravel'de horlarken sahte muska gerçek olanla değiştirildi."

Merren kız kardeşinin adını duyunca kıpırdandı. Jerrod, geri çekilmesinin daha iyi olabileceğine karar veren Kel'e dişlerini gösterdi. En azından Jerrod ona saldırmamıştı.

Ayağa kalktı, sahte muskayı cebine geri koydu ve aydınlanmış kıyıya yaklaştıklarını gördü. Alleynelerin Anahtar'ın hemen yanında kendi iskeleleri vardı. Oraya yanaştılar ve Ji-An, Kel ve Antonetta'nın tekneyi emniyete almasına yardım etmek için dışarı atladı.

Alys Asper. Muska Caravel'de değiştirildi. Jerrod'ın Merren'ı tekneden dikkatlice indirmesini izlerken Kel'in başı döndü. Jerrod, Merren'ın sağlam kolunu kendi omzuna atmıştı. Kel, Jerrod'ın Alys'i Caravel'in sahibi ve tabii ki Merren'ın kız kardeşi olması dışında daha yakından tanıdığını hiç fark etmemişti. Gremont için Alys'e mi gitmişti? Ya da daha tuhafı, Alys mi ona gelmişti?

"Arabamı al," dedi Antonetta tabelasında BAHTSIZ GÜL yazan bir tavernanın önünde duran pembe-beyaz faytonu işaret ederek. Alleyne üniforması giymiş bir sürücü ön koltukta yarı uykulu bir şekilde oturuyordu, şapkasını yüzünü gizlemek için öne doğru eğmişti. "Annemle başım yine de çok derde girecek. Arkadaşını en kısa sürede Lin'e götürmelisin."

"Emin misin?" Jerrod, Antonetta'ya tüm asillere baktığı gibi yarı sert, yarı küçümseyici bir şekilde bakıyordu. "Güzel beyaz koltuklarına kan bulaşacaktır."

Antonetta gözlerini kırpıştırdı. "*Bu* umurumda bile değil," dedi. "Beni ne tür bir insan sanıyorsun?"

"Jerrod sessiz ol," dedi Ji-An aceleyle. "Demoselle Alleyne, arabanı ödünç verdiğin için teşekkür ederiz. İşimiz biter bitmez onu Anahtar'a geri göndeririz."

Jerrod başını salladı. "Kel, Merren'ı taşımama yardım et."

"Ben yaparım," dedi Ji-An daha Kel hareket bile edemeden ve hızla Merren'ın diğer kolunu omzuna doladı. Ji-An, Kel ve Antonetta'ya bir kez baktıktan sonra Jerrod ile birlikte arabaya doğru gitti. Yüzünde bilgiç bir ifade vardı.

Kel Antonetta'ya döndü. Anahtar boyunca uzanan meyhaneler ışıl ışıldı ancak Alleyne teknesi üzerlerine eğik bir gölge düşürüyordu. Yine de mahremiyetten çok uzaklardı.

"Ana," dedi Kel. "Üzgünüm. Sana bağırmamalıydım. Sana teşekkür etmeliydim. Hayatımızı kurtardın."

Kız küçük elleriyle Kel'in ceketinin önünü kavradı. Sudan gelen soğuk rüzgâr onları üşütmüştü, Antonetta titriyordu. Kel her şeyden çok onu pelerinine sarmak istiyordu.

"Ne oldu, Kel?" diye fısıldadı kız. "O insanlar kimdi? Seni neden kovalıyorlardı? Ve birlikte olduğun kişiler—"

"Antonetta." Boğazı acıyordu hem de yıllardır olmadığı kadar sert. Antonetta'nın ilk balosunda onu geri çevirdiğinde Kel duygularını göstermemeye, boğazının acıdığını belli etmemeye zorladığı o günden beri olmadığı kadar sert. *Antonetta, sana söyleyemem. Çok istiyorum ama söyleyemem.*

"Bana sorma," dedi. "Eğer bir cevap istersen sana yalan söylerim. Ve ben çok iyi bir yalancıyım."

"Biliyorum," diye fısıldadı Antonetta. Kel'in ceketini daha sıkı kavradı, parmak uçlarına yükseldi. Rüzgâr saçlarını ikisinin de etrafında yumuşak bir bulut gibi savurdu. Dudakları Kel'in dudaklarına değdi. Bu bir öpücük değildi, tam olarak değildi. Çok hafifti, çok kısaydı ama dudaklarının değdiği yerdeki sıcaklık Kel'e, kalbinin üzerindeki bir ağırlık gibi baskı yapmıştı.

Kız Kel'in ceketini bırakıp uzaklaştı. Antonetta'nın sıcaklığı olmadan rüzgâr tenine binlerce küçük bıçak gibi saplanıyordu. "Gidip arkadaşlarına katılsan iyi olur," dedi kız arkasını dönerek. "Seni neyin oyaladığını merak edeceklerdir."

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Kaleb

Sekiz yaşındaki Kaleb Gorin, Sault'un karanlık sokaklarında bir lastik topun peşinde koşuyordu. Bu onun en iyi oyuncağıydı, kapıda bekçilik yapan kuzeni Mez'in doğum gününde ona hediye ettiği bir oyuncaktı. Kapıda bekçilik yapması onu Sault'taki en önemli insanlardan biri yapıyordu. Kaleb'ın annesine göre bu, Kaleb'ı de çok önemli bir kişi yapıyordu; bu yüzden de Kaleb'a başını belaya sokmamak için fazladan çaba sarf etmesi gerektiğini, Gorinlerin koruması gereken bir itibarları olduğunu söylüyordu.

Annesi hava kararddıktan sonra sokaklarda koşturmasını, topu evlerin duvarlarına çarptığı için yetişkinlerin ona yumruk sallayarak pencerelerinden dışarı sarkmalarını kesinlikle onaylamazdı. Ve topu kaçtığı için Shulamat bahçesinin duvarına tırmanmasını da onaylamazdı. Kaleb, annesinin bunu öğrenme ihtimali çok düşük olduğu için bunun önemli olmadığını düşündü.

Duvara tırmanmak yeterince kolaydı; ufalanan eski taş, tutunacak ve ayak basacak yerlerle doluydu. Tereddüt ettiğinde çoktan zirveye ulaşmıştı. Bahçede insanlar olabileceği hiç aklına gelmemişti. Geç olmuştu, ay çoktan çıkmıştı ve çoğu insan akşam duasından sonra evlerine girmişti. Ama işte orada birileri vardı. Taş bir bankta birlikte oturan çiçekler ve yeşilliklerle çevrili iki kişi. Ağaç dallarına takılmış lambalar onları aydınlattı. Kaleb kim olduklarını anladığında donup kaldı. Biri o gün çocukların tüm sorularını yanıtlayan iri yarı, sarışın adamdı. Exilarch. Diğeri ise kendisine Tanrıça diyen kadındı. Donuk gri bir elbise giymiş olan parlak, ateş rengi örgülü saçlarıyla Lin Caster.

Kaleb, Lin'i uzun zamandır bir doktor olarak biliyordu, hasta olduğunda evine gelip ona iğrenç kokulu çaylar içirme olasılığı yüksek biriydi. Ancak son zamanlarda başka bir şeye, yetişkinlerin fısıltılarının ve konuşmaların konusu hâline dönüşmüştü. Tanrıça

bir efsaneydi, ateş ve büyü temsilcisiydi ve Lin'in insan olduğu açıkça belliyken Kaleb onun nasıl Tanrıça olabildiğini anlayamıyordu. Ancak bu, tokat yemenize neden olabilecek türden bir soruydu, bu yüzden soramazdı.

Exilarch'tan çok daha fazla korkuyordu. Annesi ona Aron Benjudah'ın tüm Ashkarların en önemlisi olduğunu, Maharam'dan bile daha önemli olduğunu ve herkesin düzgün davrandığından emin olmak için Sault'a geldiğini söylemişti. Exilarch yukarı bakıp Kaleb'ı görse, yaramazlığını kesinlikle Maharam'a ya da daha kötüsü Kaleb'ın annesine bildirirdi.

Kaleb bir yırtıcı kuşun kendisini görmemesini uman bir kertenkele gibi yavaşça duvarın tepesine yapıştı. Altında duran Lin Caster uzun örgülerinden birinin ucunu çekiştiriyordu. "Ah, bilmiyorum. İnsanların senden korkması o kadar da kötü sayılmaz, değil mi? Yeter ki senin yapman gereken şeye karışmasınlar," dedi Lin.

Exilarch ondan uzağa doğru bakıyordu ve Kaleb onun gülümsediğini gördü. Gerçek bir gülümsemeydi bu, içinde hem sevgi hem de neşe barındıran türden. Ancak Exilarch, Lin'e döndüğünde yüzü ifadesizdi. "Ben bundan o kadar emin değilim," dedi. "Malgasilerin neden Ashkarlarına yüz çevirdiklerini hiç merak ettin mi?"

Malgasi. Kaleb bu ismi biliyordu, bir tür lanetti ama bu insanların kim olduğundan veya bu kadar korkunç ne yaptıklarından tam olarak emin değildi.

Lin bu soruyu düşünüyor gibiydi. "Hayır. Mariam bana nasıl bir şey olduğunu anlattı ama nefretlerinin hiçbir sebebi yok gibi görünüyor. Onlar sanki daha çok... Bir yılan yuvası gibiler."

"Oradaki Kraliçe'nin Iren Belmany olduğunu biliyorsun," dedi Exilarch. "Ve tahtın varisi de kızı Elsabet. Ama Elsabet'ten önce bir prens vardı, bir varis. Belmany Hanesi'nden Prens Andras."

"Ama artık varis değil mi?"

Exilarch başını iki yana salladı. Çok sarışındı, teni ve saçları güneşten bronzlaşmıştı. Kaleb, onun yaşadığı tüm maceraları kıskançlıkla düşündü. "Andras genç bir adamken Ashkar bir kadına

âşık olmuştu. Onun halkı hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye kararlıydı ve kadın da onunla hayatını paylaşmaya hevesliydi. Elbette ona Tanrıça'dan ve vadettiği dönüşten bahsetti. Andras da tüm masumiyetiyle, büyüleyici olduğunu düşündüğü bir hikâyeyi ailesine aktardı ancak onlar büyülenmemişlerdi. Dehşete kapıldılar."

Lin çok şaşırmış görünüyordu. "Hikâyeyi zararsız bir halk masalı olarak görmezden gelmediler mi? Onların kendi tanrıları, kendi hikâyeleri var. Bizimkine inanmıyorlar."

"Belmany Hanesi alışılmadık bir yerdir. Her zaman batıl inançları olmuştur, büyünün kullanımı için her zaman sert cezaları vardı. Ashkar büyüsü Malgasi'de hep sıkı bir düzene tabidir. Yani inanmanın onların doğasında olduğu söylenebilir." Exilarch, son derece insani bir hareketle ellerinin üzerine yaslandı. "Bunun doğru olma ihtimali varsa diye yani bir Ashkar kadınının büyü gücüyle yükselip otoritelerine meydan okuyabilme ihtimali varsa diye bu olasılığı ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yapmaları gerektiğine karar verdiler."

"Ama..."

"Efsanelerin gücünü anlamalısın, Lin. Tanrıça, halkı ona inanıyorsa tanrıçadır."

Kaleb biraz kımıldandı, rahatsız olmuştu. Kendi annesinin Lin'in gerçekten Geri Dönen Tanrıça olduğuna inanmadığını biliyordu. *"O sadece küçük bir kız, hiç de etkileyici değil,"* derdi annesi hep hatta Mez, Lin'in limandaki gemileri yakmak için gücünü kullandığını gördüklerini onunla tartıştığında bile. (Kaleb o anı görmemişti zira o gece erken yatağa gönderilmişti ve bunun için hâlâ kızgındı.)

Exilarch konuşmaya devam etti. "Belmany Sarayı Ashkar'ı hedef almaya başladı ve gerisini zaten biliyorsun. Arkadaşın Mariam kaçanlardan biri ama çoğu kaçamadı."

Kaleb tekrar kıpırdandı. Exilarch'ın ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı. Kurt yüzlü askerlerin cesetlerinin, çamaşır kurutur gibi asıldığı uzun darağaçlarının hikâyelerini duymuştu. Bunların sadece insanları korkutmak için yazılmış hikâyeler olduğunu ve

ejderhalar, anka kuşları, deniz canavarları gibi Dağılış ile birlikte ortadan kaybolan büyülü hayvanlar misali gerçek olmadıklarını düşünmüştü.

"Prens'e ne oldu?" Lin endişeyle yüzünü buruşturdu. "Ashkar kadınına âşık olan hani?"

"Kadın kurt muhafızları tarafından öldürüldükten sonra kendi canına kıydı. Korkarım ki bu mutlu sonla biten bir hikâye değil."

Lin sakin bir sesle, "Bu yıkımın aşktan kaynaklandığı hiç aklıma gelmezdi," dedi.

Exilarch ona baktı ve Kaleb'ın duymak için yana doğru eğilmesi gereken bir şey söyledi. Çocuk pozisyonunu değiştirirken tutuşunu gevşetti ve neredeyse duvardan düşecek gibi oldu. Bir an başı döndü, parmaklarıyla altındaki taş duvara tutundu. Başının döndüğü o an, Lin'in bağırdığını duydu. Aşağı baktığında Lin'i, kollarını beline dolamış ve omuzları acıyla kaskatı kesilmiş hâlde gördü.

Lin'in, "Ateş," diye fısıldadığını duydu Kaleb. "Karanlık bir kadın görüyorum ve suyun üzerinde ateş—"

Aron Benjudah elini kızın omzuna koydu. Ve o anda Kaleb artık karşısında Exilarch ve hekimin tanıdık figürlerini göremiyordu; alevlere sarılmış, gözleri inciler gibi beyaz bir kadın ve yanında kanatlarını açmış büyük bir kuzgun duruyordu.

Bir an sonra görüntü kayboldu ve Kaleb dehşet içinde gözlerini kırpıştırdı. Kesik kesik nefes alıyordu. Korkuyla aşağı baktığında ilk başta gördüğü şeyi gördü: Lin ile Exilarch'ı. Kulaklarındaki uğultu onları duymasını engelliyordu. Topunu almayı unutarak hızlıca uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmeden duvardan aşağı doğru kaymaya başladı.

Görüntünün tuhaflığı Kaleb'ı haftalarca rahatsız edecekti. Kuzgunlar sık sık gördüğü hayvanlardan biri değildi ve onları çoğunlukla tarih kitaplarındaki resimlerden biliyordu. Sonuçta, Castellane'de kuzgun uğursuz bir kuştu ancak Ashkar için kuzgun, Tanrıça'yı en savunmasız zamanında koruyan ve Ashkar halkını özgürlüğe götüren Judah Makabi'nin sembolüydü.

BÖLÜM ON BEŞ

KEL

Kel'in Merren'a söylediği gibi Kara Köşk'e varır varmaz Lin'i çağırdılar. Andreyen, Büyük Oda'daki uzun sandalyesine tünemiş, tetikteki bir yırtıcı kuş gibi onları bekliyordu. Varır varmaz harekete geçti, Lin'e bir haberci göndererek Merren'ın odasına sıcak su, konyak ve keten bandajlar getirilmesini emretti ve kan kaybından zayıflamış olan Merren'ın hemen gidip yatmasını istedi.

Jerrod, hiç kimsenin hatta Ji-An'in bile Merren odasına gidene kadar kendisine yardım etmesine izin vermedi ve Merren'ın sağlam kolu boynuna dolanmış hâlde bu işi kendisi yaptı. Andreyen gözlerini kısarak gitmelerini izledi, sonra Kel ve Ji-An'e, "İkinizden biri yaralandı mı?" diye çıkıştı.

İkisi de olumsuz yanıt verdi.

Andreyen, Kel'e baktı. "Öyleyse üzerindeki kan Merren'ın mı?"

Kel içinde bulunduğu durumun farkında değildi. Ellerinde, boynunda ve şüphesiz yüzünde de çamın keskin iğnelerinin

bıraktığı uzun çizikler vardı. Giysileri yırtık ve kirliydi, botları çamurlu ve yosun lekeliydi. Merren'ın kanı ceketinde ve gömleğinde kızıl lekeler bırakmıştı. Kanın metalik kokusu tuzlu su ve yosun kokusuyla karışmış, giysilerinin Montfaucon'un en kötü kolonyalarından biri gibi kokmasına neden olmuştu.

Kendisini incelerken küçük bir keşiş yengeci çizmesinin üstünden sürünerek çıktı ve halının üzerine düştü. Yengeç, Andreyen'ın sırma işlemeli koltuğunun altına kaçmadan önce bir an etrafına bakındı.

Andreyen gözlerini devirdi. "Gidip temizlenin," dedi. "İkiniz de. Halıları kirletiyorsunuz. Sonra geri gelip bana neler olduğunu *tam olarak* anlatın."

"Bu *bizim* suçumuz değil," dedi Kel, Ji-An'le yeşil fayanslı küçük hamamda temizlenmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlardı. "Birini batık bir adaya casusluk yapması için gönderirsen ıslak bir şekilde geri dönmesini de beklemelisin."

"Islaklıktan veya yengeçten rahatsız değil," dedi ıslak çizmelerini ve pantolonunu temiz giysilerle değiştiren Ji-An. Kel'inki gibi birkaç çam sıyrığı dışında nispeten yara almadan kurtulmuştu. "O Merren'dan rahatsız. Hem sana çıkıştığı için mutlu olmalısın. Bu senden hoşlandığı anlamına gelir."

"Bana kızgın olduğunu söylediğini sanıyordum." Kel de hamamın yanındaki küçük odada, Jerrod ile sürünme derslerinde giydiği bol pamuklu tunik ve pantolonu giymişti. Saraya döndüğünde bu değişikliği nasıl açıklayacağından henüz emin değildi.

"Birine kızgınken de ondan hoşlanabilirsin." Ji-An nemli saçlarını fırçaladı. Örgüsüz saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu, saçları mürekkep kadar koyu bir siyahtı ve ok gibi dümdüzdü. "Sadece onu önceden uyarman gerektiğini düşünüyor..."

"Anjelica hakkında. Biliyorum." Kel bakışlarını Ji-An'e çevirdi. Ji-An yeterince sakin görünüyordu, gerçi o sadece kafeslerdeki kaplanlar kadar sakin olabilirdi. İçinde hep, tamamen özgür

kalırsa ne yapacağını planlayan bir yanı varmış gibi görünüyordu. "Öfkeli olanın o değil de sen olmadığından emin misin?"

Ji-An'in fırça darbeleri yavaşladı. "Neden öfkeleneyim ki?"

"Çünkü Anjelica senin hakkında çok şey biliyor gibiydi." Prenses'in o sabit sesiyle, *Senin yüzünden Geumseong'daki koca bir aile öldü*, dediğini düşündü. "Yoksa yanılıyor muydu?"

Ji-An saçlarını, başının arkasına o tanıdık topuz şeklinde kıvırdı. "Aşk konusunda değil," dedi şaşırtıcı bir sakinlikle. "Na Ri'yi seviyordum. O Nam Hanesi'nin kızıydı. Ve onu öldürdüler." Saçlarını bir ametist iğneyle tutturdu ve Kel'e döndü. "Kanını dökenlerin her birini öldüreceğime yemin ettim ve öyle de yaptım."

Kaç tanesini? diye sormak istedi Kel ama sormadı. Zira bu, Ji-An'in cevaplamak isteyeceğinden emin olmadığı bir soruydu.

"Andreyen hayatını o zaman mı kurtardı?" diye tahminde bulundu. "Seni Geumjoseon'dan o mu çıkardı?"

Ji-An'in karanlık bakışları sabitti. "Göründüğün kadar aptal değilsin." Ceketini aldı ve omuzlarına savurdu. "Şimdi, Tyndaris'te ne olduğunu bilmek isteyecek."

"Bekle," dedi Kel. "Ne kadar aptal görünüyorum?"

Ama Ji-An çoktan Büyük Oda'ya geri dönmüştü. Kel, sorduğu şey için biraz üzülerek onu takip etti. Ji-An'in bu laf sokmalarını, koruyucu tavrını, kara mizahını ve sakladığı nezaketini sevmeye başlamıştı.

Büyük Oda'ya geri döndüklerinde ortam gergindi. Andreyen sandalyesinde oturuyordu, gözleri kapalı, asası kucağındaydı. Kel ona adada neler olduğunu, gördüklerini ve öğrendiklerini, Merren'ın nasıl yaralandığını, Antonetta'nın müdahalesini anlatırken o da ahşabın ince damarlarını okşuyordu.

Bitirdiğinde Andreyen ellerini her zamanki pozisyonunda birleştirdi ve asasının tepesindeki kuzgun başının üzerinde kavuşturdu. "Yani," dedi gözleri ürkütücü bir yeşil tonla parlarken,

"Bana söylediğin şey Parlayan Galeri katliamının, İmtiyaz Aileleri'nden birkaçını, bunun basit bir siyasi şaka olacağı bahanesiyle iş birliği yapmaları için kandıran Malgasi tarafından planlandığı, öyle mi?"

"Sadece 'Malgasi' değil," dedi Kel. "Tahtın varisi. Prenses Elsabet."

"Aynı zamanda bir suikastçı," dedi Andreyen. "Ve Büyücü-Krallar zamanından beri görülmemiş bir büyücü. Parlayan Galeri'nin ardından, Malgasiler kendilerini olaya karışan İmtiyaz Aileleri'ni ifşa etmekle tehdit ederek şantaj yapmış." Çenesini ellerine yasladı. "Ve iktidarı bırakmaktansa her şeyi yapmayı tercih edecekleri için gerçeği söylemek ve sonuçlarına katlanma riskine girmektense Malgasilere ve onların Castellane'i parçalama planlarına uyacaklar."

"Yeni bir Castellaneli doğduğunda Malgasilerle birlikte onu yöneteceklerine inanıyorlar," dedi Ji-An. "Aurelianlar sembolik olarak yerlerinde kalacaklarmış."

"Buna inanıyorlarsa aptallardır," dedi Andreyen. "Malgasi, ordularını Castellane'e getirdikten sonra onları çöp gibi kenara atar."

Endişe, Kel'in kafasının arkasında bir arı gibi vızıldıyordu. "Önemli değil," dedi. "Bunu anladıklarında, çok geç olacak."

Andreyen hafifçe başını salladı.

"Mevcut komploda yer alan üç aile biliyoruz," dedi. "Liorada Alleyne ama kızı değil. Cabrollar, intikam almalarını da sağlayan Malgasi tarafından mevcut imtiyaz sahibi konumlarına yükseltildiler ve şimdi karşılığında Malgasi'ye hizmet etmek zorundalar. Yaşlı Gremont, Galeri'deki kan gölüne yol açan orijinal planın bir parçasıydı. Katılımından bahsetmemesi için orada öldürüldü. Ve Artal Gremont, Elsabet Belmany ile çalışıyordu ama şimdi o da öldü. Malgasi ile çalışan diğer ailelere gelince

henüz isimlerini bilmiyoruz." İç çekti ve oturdu. "Şu an cevaplamamız gereken bir soru var."

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Ji-An.

"Hayır." Eskici Kral, Kel'e baktı. "Kel bu gece öğrendiklerimizi Elçi Jolivet ile paylaşacak mı?"

Kel kaskatı kesilmişti. Bunu düşünmek şu âna kadar aklına gelmemişti. Jolivet'a söylemek imkânsız görünüyordu ama yine de—

"Ama ona söylemelisin." Bu Lin'di. Yorgun bir şekilde kapıda belirmişti. Üzerinde sade gri bir elbise vardı, saçları iki uzun örgü şeklindeydi. Tıbbi çantası yanında değildi. Merren'ın odasında bırakmış olmalıydı.

"Ne kadar süredir orada dikiliyorsun?" dedi Andreyen kaşlarını kaldırarak.

"Bir süredir." Lin odaya doğru biraz daha yaklaştı ve Kel ilk kez yüz ifadesini gördü. Midesi bulanmış gbi görünüyordu, bu ona tuhaf geldi zira kız Merren'ınkinden çok daha kötü yaralar görmüştü. "Merren'a şok ve kan kaybı tedavisi uyguladım. Jerrod şu an onun yanında ama iyi olacak. Ne duyduğumu bilmek istiyorsanız..." Önce Kel'e, sonra Ji-An'e ve sonra da Andreyen'a baktı. "Aurelianların tehlikede olduğunu bilecek kadarını. Prens'in tehlikede olduğunu. Elçiye söylemelisin, Kel. Onları korumak Elçi'nin görevi."

"Conor'ı korumak benim görevim," dedi Kel. "Jolivet'ın daha geniş kapsamlı endişeleri var."

"Jolivet kurnaz biri değil, Lin," dedi Andreyen. "Öğrendiğinde, olaya karışan İmtiyaz Aileleri'nin her biri tutuklanır. Sonları Trick olabilir. Ve çete liderleriyle de kalmazlar. Bu arkadaşın Antonetta için de çok kötü olabilir."

Endişe uğultusu Kel'in kafasına geri döndü ve ses her zamankinden daha yüksekti. Lin hemen, "Annesinin yaptıklarından Antonetta'yı sorumlu tutmak yanlış olur," dedi. Kel'e bir bakış

attı. "Ama... Onu korumakla Conor'ı korumaktan daha mı çok ilgileniyorsun?"

"O kadar basit değil," dedi Ji-An. "Malgasi Prensesi komplocularından birinin Tepe'deki biri olduğunu söyledi, Conor'a yakın biri. Bildiğimiz kadarıyla, o Jolivet."

"Öyleyse neden benden araştırmamı istedi?" Kel gözlerini ovuşturdu. Delilik. Bu delilikti. "Tamam. Bunu Jolivet'tan saklayacağım ama uzun süre değil. Cabrollar, Alleynelerden veya Gremontlardan çok daha az yerleşiktir. Ciprian'la yüzleşirsek olay çözülür. Diğer komplocuların kim olduğunu ondan öğreniriz."

"Yakında," dedi Lin.

"Yakında," diye kabul etti Kel.

Ji-An, Lin'e meraklı bir bakış attı. "Aurelian Hanesi'ne bu kadar düşkün olduğunu fark etmemiştim," dedi.

Lin solgundu. "Bundan daha fazlası var. Malgasiler ülkelerindeki Ashkarları yok etti. Hepsini öldürdü veya sürdü. Burada iktidara gelirlerse aynısını yapacaklardır."

"Bu doğru," diye onayladı Kel. "Prenses de aynısını söyledi."

Andreyen geriye yaslandı. "Belki de Castellaneli Ashkarların kendilerini yönetecek bir Tanrıça'ya ihtiyaç duymalarının nedeni budur. Belki de sen böyle bir dönem için doğmuşsundur."

Lin ona uzun ve soğuk bir bakış attı. "Sandalyenin altında bir keşiş yengeci var," dedi sonunda.

Eskici Kral küfür etti ancak Kel ne dediğini anlayamadı. Köşkün içinden gelen yüksek sesler onları bastırıyordu.

"Bu Merren," dedi Ji-An. "Daha iyi hissediyor gibi sanki."

Kel kaşlarını çattı. "Hemen dönerim."

Büyük Oda'dan çıkmak; güven ve ihanetten, Jolivet'tan, Conor'a yönelik tehlikeden uzaklaşmak onu rahatlatmıştı. Merren'ın odasını daha önce bazen kitap ödünç almak, bazen sadece sohbet etmek gibi çeşitli vesilelerle ziyaret etmişti. Odası,

Merren'ın Öğrenci Bölgesi'ndeki dairesi gibi kitaplarla ve bitkilerle doluydu. Köşkün geri kalanının karanlık estetiğinden de bir şeyler taşıyordu ama Merren ışık ve renk getirmek için elinden geleni yapmıştı: koyu duvar halılarının üzerine parlak kumaşlar asmış, kasvetli bir taş vazoyu pembe bir kumaşla kaplamıştı. Kel ona nedenini sorduğunda, *"Hep içinden bir yılan çıkacakmış gibi hissediyorum,"* demişti.

Şu an Merren yatağında oturuyordu. Solgundu, düğmeleri açık bol bir gömlek giymişti, kolu Lin'in tanıdık bandajlarıyla sarılıydı. Buruşuk örtü beline dolanmıştı. Yüzü ellerindeydi, parmakları sarı buklelerinin arasından geçiyordu.

Yatağının yanındaki bir sandalyede Jerrod vardı. Kel içeri girdiğinde başını kaldırdı. Kel maskesinin gümüşi ışıltısını görebiliyordu. Jerrod'ın bunu taktığını unutmaya başlamıştı, bu sadece onun bir parçasıydı ve Kel artık bunun Jerrod'ın ifadelerini gizlediğini hissetmiyordu. Her şeye rağmen onu yeterince iyi okuyabiliyordu. Şu an Jerrod'ın yüzündeki çaresizliğe benzeyen ifadeyi görebiliyordu.

"Gremont'tan kendi ellerimle intikam almamın benim için ne kadar önemli olduğunu gayet iyi biliyordun," dedi Merren başını kaldırmadan. Sesi boğuktu. "Bunu yapamayacak kadar zayıf olduğumu mu sandın?"

"Hayır. Sorun bu değildi."

"Hem kız kardeşimi bile çok az tanıyorsun. Sana sahte bir muska taktığını nasıl söyledi?" Merren yüzünü ellerinden çekti ve Kel'i gördü. İfadesindeki acı son derece bariz ve ürkütücüydü. Merren de Jerrod gibi sık sık bir maske takardı ama onunki metalden değildi. Samimiyet, neşe ve rahat bir gülümseme maskesiydi.

"Ben gideyim," dedi Kel arkasını dönerek.

"Hayır. Bunu sen de duymalısın," dedi Jerrod. "Alys bana ulaştı. Ben onla iletişime geçmedim. Gremont, Caravel'e

gitmekten ve varlığını onun yüzüne vurmaktan zevk alıyor gibi göründüğünden, bunu ona karşı kullanmaya karar vermişti. O uyurken Audeta'ya gerçek muskayı çıkarıp yerine bir kopyasını taktırdı."

"Yani biliyordun?" diye fısıldadı Merren. "Tyndaris'e gittiğimizde Gremont'un orada olacağını, biliyordun ve onu öldürmeyi planlıyord—"

"Hayır. Bu bir şanstı. Bir fırsattı ve ben onu değerlendirdim. Bu gece olmasaydı, Caravel'e bir dahaki gidişinde bunu yapacaktım. Alys'in planladığı buydu."

"Sana neden ulaştığını hâlâ anlamıyorum," dedi Merren.

"Çünkü benim her şeyi yapacağımı biliyor..." Jerrod sustu ve ayağa kalktı. "Çünkü senin bunu yapmanı istemiyordu. Kardeşinin ellerinde kanla yaşamasını istemiyordu. Ve benim ellerim..." Çarpık bir ifadeyle gülümsedi. "Zaten yeterince kanlı."

Merren öfkeyle yumruğunu bacağına vurdu. "O benim kız kardeşim. Elbette benim bir çocuk olduğumu düşünür. Oysa sen daha iyisini bilmelisin. Ne zayıfım ne de narin."

"Zayıf olduğunu asla söylemedim," diye homurdandı Jerrod. "Ama bir can almanın seni değiştireceğini düşünüyorum ve değişmeni istemiyorum."

Merren ona dik dik baktı. "Bu senin vereceğin bir karar değil."

Jerrod'ın maskenin ardındaki gözleri parladı. Kel utanarak araya girdi. "Merren, bence—"

Ama Jerrod çoktan odanın karşısına doğru iki adım atmış ve Merren'ın gömleğinin önünü kavramıştı. Eğilip onu öptü. Vahşi, ateşli, talepkâr bir öpücük. Elleri Merren'ın ensesini kavramak için kalktı. Merren istemsizce geriye doğru çekildi, parmakları her iki tarafındaki şilteye gömüldü.

Jerrod geri çekildiğinde Merren sersemlemişti ama bunun kafasındaki yarayla pek ilgisi yoktu. Dudaklarına dokunmak

için elini kaldırdı. Kel daha önce böyle bir şey yaşayıp yaşamadıklarını merak etmişti ama şimdi yaşamadıklarını biliyordu. Odadaki hava, bir şimşek çakmasından sonraki hava gibi elektrik yüklüydü.

Jerrod'ın başlığı geriye düştü. Titreyen ellerini kızıl-kahverengi saçlarından geçirdi. "Bitti," dedi. "Hepinizle işim bitti."

Odadan çıktı, Arena'dan ayrılan yenilmiş bir dövüşçü gibi başı öne eğik bir şekilde Kel'i iterek geçti.

Merren yatakta dimdik doğruldu ve bağırarak omzunu tuttu. "Peşinden git," dedi. "Kel—"

"Merren—"

"Sadece *git*."

Kel koridora koştu. Jerrod sadece birkaç dakika önce ayrılmıştı ama kaybolmuş gibiydi. Koridorlar kıvrımlı ve dönemeçliydi ve Jerrod bir Sürüngen'di. Onlar nasıl kaybolacaklarını bilirdi. Kısa bir aramanın ardından Kel kendini Büyük Oda'da buldu, derin bir sohbete dalmış olan Ji-An ve Lin şaşkınlıkla ona baktı. Sandalyesinde oturmaya devam eden Andreyen başını kaldırmadı. "Eğer Jerrod'ı arıyorsan çoktan gitti," dedi.

"Hiçbirimizin peşinden gelmemesini söyledi," dedi Lin. "Eğer gidersek bunu anlarmış ve... Yani, geri kalanı kaba sözlerdi."

Kel iç çekti. "Ne büyük rezalet."

"Geri dönecektir," dedi Ji-An.

"Sanırım dönmeyecek," dedi Andreyen. "Sanırım hepimiz için bundan sonra olacakların bir parçası olmayı istememesi şaşırtıcı değildir."

"Sırada ne var?" dedi Kel. Kara Köşk'e geldiklerinden beri en çok bilmek istediği şey buydu.

"Yeni bir tahtada bir Kaleler oyunu," dedi Andreyen ateşe bakarak. "Jerrod Castellane sokaklarında doğdu. Çalmak onu rahatsız etmez, cinayet onu rahatsız etmez, şiddet onu rahatsız etmez. Ama şimdi kendimizi ülkeler arasına yerleştiriyoruz.

Savaşmaya hazır ülkeler." Andreyen uzun parmaklı eliyle hiçbirinin göremediği bir oyun tahtasını işaret etti. "Bu nankör bir görev ve tehlikeli. Eğer redderseniz hiçbirinizi suçlamam."

Kimse konuşmadı ve kıpırdamadı. Alevlerin ışığı odanın her yerinde tuhaf ve dans eden gölgeler oluşturuyordu. Andreyen hepsine dikkatle baktı, gözleri sonunda Kel'in üzerinde durdu.

"Tamam o zaman," dedi. "Gündönümü Balosu yakında, değil mi? Ve Ciprian Cabrol da orada olacak mı?"

Kel başıyla onayladı. "Dört gün içinde."

"Mükemmel." Eskici Kral öne doğru eğildi. "Yapman gereken şey şu..."

LİN

Lin, Kara Köşk'ten dertli bir şekilde dönip bitkin bir hâlde yatağa girdi. Yine de uyuyamadı. Gecenin olaylarını zihninde tekrar tekrar düşündü. Kara Köşk'ten ayrıldıktan sonra Andreyen'ın onu sessizce takip ettiğini görüp şaşırmıştı.

Kızıl Meydan karanlık ve sessizdi, gökyüzünde henüz şafak sökmemişti. Andreyen, onun yanında bir gölge gibi şehre bakıyordu. "Bir sorun mu var?" diye sormuştu. "Az önce... Alışılmadık bir şekilde sıkıntılı görünüyordun."

Lin ona söylemeyi planlamamıştı.

Kimseye söylemeyi planlamamıştı. Hiç kimseye. Kelimelerin sanki bir sele kapılıp beklenmedik bir şekilde ağzından döküldüğünü görünce şaşırmıştı. "Bu gece Sault'taydım, sen beni çağırmadan önce," dedi. "Exilarch'la konuşuyordum ve garip bir şey hissettim."

Andreyen kaşlarını çatmıştı. "Onun yüzünden mi?"

"Hayır. Bir şekilde Sault'un dışında bir şey hissettiğimi biliyordum. Korkunç bir şey oluyordu. Sanki bir ses bana uyarıda bulunmuş gibiydi ve bana seslenirken suyun üzerinde yanan ateşi gördüm."

"Ah." Eskici Kral elini alnında gezdirmişti. "Elsabet Belmany'nin Tyndaris'te yaptığı büyüyü hissettin."

"Bu duyguyu ilk kez hissetmiyorum, genellikle bir rüyadan uyandığımda hissederim ama öncekinden daha güçlüydü. Daha korkutucu."

"Majestelerinin bir süredir Castellane'de olduğunu tahmin ediyorum. Planlar yapıyor. Komplocularıyla birlikte çalışıyor. Bir Kaynak Taşı'n var ve artık onun da bir Kaynak Taşı'na sahip olduğunu biliyoruz. Bir şekilde birbirlerini hissedebilmeleri mümkün."

Lin donup kalmıştı. "Bu onun da benim hakkımda bir şeyler bildiği anlamına mı gelir?"

"Sanmıyorum," demişti ama yavaşça, sanki emin olamıyormuş gibi. "Taşını çektiğinde onu hissettin, büyüyü besleyebilecek kadar büyük bir güçle dolu olmalı. Seninkini henüz şifa büyüsünden daha fazlası için kullanmadın ve Elsabet Belmany bir Ashkar'dan şifa büyüsü bekler. Hissetse bile bunun olağan dışı olduğunu düşünmez."

"Onu çağırmalı mıyım? Nerede saklandığını bulmaya çalışmalı mıyım?"

"Hayır," demişti sertçe. "Seni bilmiyor ve bence bu böyle kalmalı. Elsabet Belmany, Lin Caster'dan ne kadar uzun süre habersiz kalırsa o kadar iyi."

Lin yatağında döndü. Dünyada ilk kez büyü yapan başka birini hissetmişti ve bunun Elsabet Belmany'den başkası olmasını dilemekten kendini alamadı. Onun zihninde Malgasi korkunun, kurt suratlı vahşi katillerin, Ashkar çocuklarını darağaçlarında sallandıran ve bunu kötülüğe karşı bir zafer ilan edenlerin

sembolüydü. En azından şimdi, Ashkarlar nesiller boyu barış içinde Favár'da yaşamışken Malgasilerin nüfuslarını Ashkar halkına karşı nasıl bu kadar çabuk ve bu kadar kapsamlı bir şekilde çevirdiklerini anlamaya başladığını düşündü. Güçlerini kullanmışlardı. Bundan hiç şüphe yoktu.

Lin sonunda uykuya daldığında yüzünü göremediği birinin kollarını ve bacaklarını farklı renklerde uzun kumaş şeritleriyle bağladığı korkunç rüyalara daldı. Ayak bilekleri kırmızı bir iple, bir el bileği mavi, diğeri ise siyahla bağlanmıştı. Uzuvları acı içinde farklı yönlere sürüklenirken çığlık attı. "Sus," dedi onu esir alan kişi, "mücadele etme, senin için daha kolay olacak."

Bu Conor'ın sesiydi.

✦

Lin ertesi sabah uyandığında Chana'yı ön kapısında elinde bir raporla buldu. Bir merdiven kırılmış ve Shomrimlerden biri duvara çarparak yaralanmıştı. Lin, onu iyileştirmek için çok uğraştı çünkü içinde kırılan şey ilaç ve muskaların yardımıyla yeniden bir araya geliyordu.

İki gün sonra nihayet kendi evine geri döndü ve dehşete kapılarak bugün şehrin Başrahibinin, Conor ve yeni gelininin düğününü kutsayacağı gün olduğunu ve Marivent'ten gelen arabayı karşılamak için Valerian Meydanı'nda olması gerektiğini fark etti. Baş ağrısı için ıhlamur almak üzere mutfağa gitti ve kasvetli bir şekilde dünyada Conor Aurelian ve Anjelica Iruvai'ın nişanının Başrahibin tarafından kutsanmasını izlemekten daha az yapmak istediği bir şey olup olmadığını merak etti. Mayesh onlara iyi bir manzara vadetmişti ama bu durum kötü bir manzaradan bile daha kötüydü. Arabanın öğleden sonra çok geç olmadan gelmesini umdu.

Giyinip Etse Kebeth'e gitti, orada Mariam'ı küçük aynanın önünde ayak parmaklarının ucunda, saçlarına gümüş kurdeleler dolarken buldu. Kızın yüzü Lin'i gördüğü anda düştü.

"*Bunu* giymeyeceksin, değil mi?" dedi.

Lin, mükemmel derecede kullanışlı gri keten elbisesine baktı. Dulavratotu kökü karışımını yanlışlıkla etek ucuna yakın bir yerde döktüğü için elbisesinde bir delik vardı ama etek uçlarına kim bakacaktı ki?

"Bu bir olay, bir dua," dedi Mariam. "Herkes güzel giyinmiş olacak. Ve sonrasında Saray'a gitmeyecek misin?"

"Sadece bir hastayı görmeye," diye itiraz etti Lin. Mariam, bileklerinde ve etek ucunda şık katlama detayları olan, dallı muslin kumaştan mavi bir elbise giymişti.

"Hasta ne kadar göz alıcı göründüğüne şaşırır ve bu arada Valerian Meydanı'nda eskici gibi dolaşarak halkımızı utandırmamış olursun." Mariam gardıroptan güvercin grisi saten bir elbise çıkarıp Lin'e uzattı. "Bunu giy," dedi. "Gözlerin daha yeşil görünür."

"Sanki insanlar fark edecekmiş gibi," diye mırıldandı Lin ama yine de üzerini değişmeye gitti. Aslında, büyükbabasının Mariam'ı meydana getirmesini söylemesine sevindiğini itiraf etmeliydi. Mariam'ın etkinliğin ihtişamına duyduğu zevk, artık hiçbir şeyin basit veya karmaşık olmadığı bir dünyada basitti ve karmaşık değildi.

"Biliyor musun," diye seslendi Mariam, Lin kaygan gri kumaşın içine girmeye çalışırken, "Prenses Anjelica ne giyerse giysin, herkes hemen benzer bir şey isteyecektir. Onu o muhteşem filin sırtında gördün mü?"

Lin görmediğini itiraf etmek zorundaydı ama tabii ki nedenini söylemeyecekti.

"O kesinlikle muhteşem biri. İsterse önümüzdeki on yıl boyunca modayı belirler. Aslında, istese de istemese de büyük ihtimalle böyle olacak."

Lin yorum yapmadı ve yatak odasındaki Mariam'a katıldı. Mariam'ın, gür saçlarını mavi ipek bir kordonla arkaya bağlamasına izin verdi, sonra ikisi birlikte aceleyle Etse Kebeth'ten çıktı. Sadece mutfakta yaprak kaynatan Chana'ya sarılmak için durdu.

Çantasını omzuna atmış olan Lin, Ruta Magna'ya giderken Mariam'la kol kola girdi. Hava güneşli, gökyüzü bulutsuzdu ve parlak bir gündü. Valerian Meydanı, Lin'in beklediği gibi insanlarla doluydu ancak ciddiyetin hâkim olduğunu görünce şaşırdı. Bağımsızlık Günü'nün şenlikli ruhundan eser yoktu. Kalabalığın arasında yiyecek ve içecek satan kimseler yoktu, ne de müzik veya doğaçlama dans. Halkta bunun ciddi bir olay olduğu hissi vardı, çocuklar bile temiz ve düzgün giyimliydi, anne babalarının ellerini tutuyorlardı. Herkes şehrin tarihindeki önemli bir âna tanıklık etmek için oraya gelmiş gibi görünüyordu.

Tapınağın önüne sahneye benzer tahta bir kürsü kurulmuştu. Altın kumaşla kaplanmıştı ve üzerinde Mariam'ın *luminància* adını verdiği, çiçeklerle sarılmış iki mermer sütun tarafından tutulan, ışıltılı kadifeden yapılmış kemerli bir kanopi vardı. Tapınak basamaklarının yakınında bir muhafız kalabalığı toplanmıştı. Lin aralarında duran Benaset'i tanıdı ve gözlerini kısarak Mayesh'in Saray kalabalığının arasında olup olmadığını görmeye çalıştı.

"Sanırım Castellane'in bu yeni Prenses'e sahip olması iyi olacak," dedi Mariam ve Lin suçlu bir şekilde irkilerek arkadaşının sözlerine pek dikkat etmediğini fark etti.

"Gerçekten mi?" Lin meydandaki altın aslanlardan birine yaslandı. "Neden?"

"Evlilikler, bebekler, bunlar mutluluk getiren şeyler. İnsanların moralini yükseltir." Mariam, Lin'e dilini çıkardı. "Bence bir doktor bunu bilir."

"Bedava bira da insanların moralini yükseltebilir," diye belirtti Lin. "Herkesin moralinin yüksek olmasını istiyorlarsa bira dağıtmaları gerekir."

Mariam güldü. "Sen gösterişten hiç anlamıyorsun." Tapınağa düşünceli bir şekilde baktı. "Biliyor musun Dağılış'tan önce, evlenecek bir kral veya kraliçe Tapınağa bir ejderhanın sırtında veya bir anka kuşu eşliğinde gidermiş. Böyle bir kutlamayı hayal edebiliyor musun?"

Lin rüyasındaki kömürleşmiş toprağı düşündü. "Böyle bir ihtişam beraberinde büyük tehlikeler getirir."

"Aman Tanrım," dedi Mariam. "Moralin bozuk, değil mi? Gösterişten, prenseslerden ve anka kuşlarından nefret ediyorsun. *P* kişisi yüzünden mi?"

"Mariam—"

"Prens'in evleniyor olmasına seviniyorsun, değil mi?" diye sordu Mariam alaycı bir şekilde.

"Elbette," dedi Lin dişlerinin arasından. "Ah bak, Mayesh orada. Bize el sallıyor."

Gerçekten de büyükbabası Tapınak basamaklarının dibinde belirmiş, Lin'e işaret ediyordu. Lin kalabalığın arasından ilerleyerek Mariam'ı da beraberinde çekti ve Tapınağı çevreleyen Saray muhafızlarının yanına ulaştılar. Lin, Benaset'e başını salladı ve Benaset de ona ve Mariam'a asık suratlı bir bakış atarak geçmeleri için kenara çekildi.

Lin ve Mariam Mayesh'e katılırken Rüzgâr Kulesi Saati öğleni gösteriyordu. Lin etrafına bakındı ama onu arayan bir kraliyet arabası göremedi. Mariam'ın büyükbabasıyla heyecanlı bir şekilde gevezelik ettiğini duyabiliyordu, büyükbabası da biraz eğlenerek başını sallıyordu. Mariam'ı her zaman sevmişti. Lin, Mayesh'i selamlamadan önce yüksek mermer kapılar beyaz Tapınak cübbeli rahipler tarafından çekilerek açıldı. Tapınağın büyük kapısı önlerinde belirdi, bir mezar kadar siyahtı. İlk önce

Başrahip gölgelerin içinden çıktı. Aigon'un din adamlarının yeşil-gri rengini ve sırtından aşağı dökülen dalga desenleriyle dokunmuş uzun bir pelerin giymişti. Başı çıplaktı, saçları gür ve griydi. Bir elinde, üzerinde Sunderglass küresi olan gümüş bir asa tutuyordu. Kürenin içinde duman hareket ediyor gibiydi, beyaz ve gri dumanlar camdan dairenin içinde belirip kayboluyordu. Başı dik ve hiç gülümsemeden mermer basamaklardan aşağı inmeye başladı. Kalabalık neredeyse sessizdi. Ondan sonra her biri hanedanlarının mührünü temsil eden bir bayrak taşıyan İmtiyaz Aileleri üyeleri geldi. İlk önce Boya İmtiyazı'nın kök boya çiçeği sancağını taşıyan Ciprian Cabrol geldi. Sonra Gasquet ve Montfaucon, Esteve ve Uzec, Falconet ve Cazalet. Çay yapraklarından taçlı Gremont sancağını, gri saçlı ve çelik gibi bir ifadeye sahip siyah giysili yaşlı bir kadın taşıyordu. *Leydi Gremont*, diye tahmin etti Lin. Alleynelere gelince onların ipek sancağını üniformalı bir hizmetçi tutuyordu. Lin, Leydi Alleyne'in törene hangi mazeretle katılmadığını merak etti.

İmtiyaz Aileleri'nden sonra Kraliçe Lilibet geldi, her zamanki gibi yeşiller içindeydi, saçları zümrütlerle süslenmişti. Onu böyle bir etkinlikte yanında Kral olmadan tek başına görmek garipti hatta Lin'in Kral'ın neden orada olmadığını bilmesine rağmen.

Başrahip hariç herkes merdivenlerde konuşlandı, ortayı bir tür koridor oluşturacak şekilde boş bıraktılar. Meydan sessizliğe gömüldü, tek ses Başrahip'in kürsüye çıkıp Tapınak'a doğru dönerken çıkardığı ayak sesleriydi.

Lin omzunda bir el hissetti. Mayesh. Sakinleştirici bir dokunuştu, sanki onun için endişeleniyordu ama neden endişeleniyordu ki? Tam Mayesh'e dönmüştü ki onlar kapıda belirdi.

Conor ve müstakbel gelini. El ele değillerdi ama omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Yükselen fısıltılar yükselerek sessizliği bozdu. *Prenses çok güzel.*

Lin, Anjelica Iruvai hakkında ne hayal ettiğini veya dünyanın en güzel kadını olarak anlatılmasının ne anlama gelebileceğini bilmiyordu. Antonetta'nın sahip olduğu türden, arzu edilirliğin standardı gibi görünen kıvrımlar hayal etmişti. Kırmızı dudaklar ve yanaklar, iri gözler. Şu an hayal gücünün kıtlığından neredeyse utanıyordu. Anjelica'nın duruşunu ve hafifliğini, her bir parçasının Mariam'ın zarif elbiselerinden biri gibi, tasarımla bir araya gelmiş gibi göründüğü hiç aklına gelmemişti.

O ve Conor. İkisi de resmî kıyafetler giyinmişlerdi, Conor gümüş ipekle işlenmiş koyu gri kadife bir ceket ve pantolon, Anjelica ise arkasındaki basamaklarda yelpaze gibi uzanan bir kuyruğu olan koyu mor bir elbise giymişti.

Mariam hafifçe soluk aldı. "Tyndaris moru."

İmparatorluk döneminde bu koyu mor boyayı ada, dalgaların altında kalmadan önce Tyndaris'te yaşayan deniz yaratıklarının kabuklarından çıkarıyorlardı. Bunlar eskiden renkliydi ve o renkteki tek kumaş Aurelian Hanesi'nin malıydı. Kraliyet ailesinin yeni bir üyesi doğduğunda hayatları boyunca kullanmaları için bir parça ayrılırdı. Lilibet, Markus ile evlendiğinde ona da kendi parçası verilmişti. Görünüşe bakılırsa Anjelica'ya da verilmişti.

Anjelica'nın yanındaki Prens başı dik bir şekilde yürüyordu. İncecik kalçalarını deri bir kemer çevreliyordu, üzerinde kınının içinde parıldayan törensel bir kılıç vardı. Siyah bukleleri alnını saran altın halkanın üzerine dökülüyordu. İfadesi sabitti, gölgeliydi. Sanki bir çile için hazırlanmış gibiydi.

Basamakların dibine vardıklarında kalabalığın mırıltıları yükseldi. *Anjelica ne kadar güzel. Bu şehir için ne kadar iyi olacak. Çocukları ne kadar güzel olur.*

Tek bir harekete veya söze gerek kalmadan Anjelica'nın güzelliği onları etkiledi, diye düşündü Lin yüreğinde bir sızıyla. Güzelliğin böyle bir gücü vardı. Conor'ın bir katil, bir Tiran veya kalpsiz

yalnız bir kral olduğu hikâye çarkçılarının hikâyelerinde bile o yakışıklıydı. Güzellik her hareketi bir tür cazibeyle dolduruyor ve affetmeyi kolaylaştırıyordu.

Conor, Anjelica'nın kürsüye çıkmasına yardım etmek için elini uzattı. İkisi de Başrahip'e döndü. O kadar yakınlardı ki Lin, Conor'ın kendisini Mayesh'in yanında durduğunu görüp görmediğini merak etmeden duramadı. Ama gördüyse bile hiç belli etmiyordu.

"Ah Lin," diye soludu Mariam. "Bu çok *heyecanlı*."

Başrahip Aigon kutsamaya başladığında Saray muhafızları arasında aniden bir hareketlenme oldu. Mayesh'in eli Lin'in omzundan düştü. Lin etrafa baktı ve Exilarch Aron Benjudah'ın Saray muhafızlarından biriyle konuştuğunu gördü. Dikkatle dinliyor gibi görünen Saray muhafızı, Aron'ın korunaklı alana girmesine izin vermek için kenara çekildi.

Aron yaklaşırken ona baktı. Karşısında ne yoldan gelen o kir pas içindeki Rhadanlı tüccar ne de Kathot'ta adalet dağıtan ciddi cübbeli Exilarch vardı. Aron gümüş işlemeli yüksek yakalı siyah bir ceket giymişti ve belinde, kabzası siyah metalden yapılmış ve tutma yerine kuzgun oyulmuş bir kılıç vardı. Ortasına, batan güneş kadar kırmızı, kızıl bir taş yerleştirilmişti. Lin bunu hemen tanıdı, her Ashkar tanırdı. Tanrıça'nın Aram'ın çöküşünden sonra Judah Makabi'ye verdiği silahtı bu. *O günden itibaren tüm Exilarchlar Makabi'den gelecek ve Benjudah ile Tanrıça'nın hediyesi olan Akşam Kılıcı'nı taşıyacak.*

Akşam Kılıcı. Lin bu kılıcı göreceğini hiç sanmıyordu. Bu kılıç da anka kuşları ve ejderhalar gibi bir efsaneydi. Aron, Mayesh'in önünde durduğunda ona bakmaktan kendini alamadı. Kılıç, Ashkar var olduğundan beri tarihinin bir parçasıydı. Sadece geçmişe değil, geleceğe de uzanan bir tarih. Sonuçlarını düşünmeden kendini dâhil ettiği bir hikâye.

Mayesh sanki burada Exilarch ile karşılaşmayı bekliyormuş gibi başını eğerek selam verdi. "Aron," dedi. "Seni görmek güzel."

"Taht Danışmanı'nı tebrik etmenin iyi olacağını düşündüm," dedi Aron, Lin'e sadece bir bakış atarak. Ona kocaman gözlerle bakan Mariam'ı tamamen görmezden geldi. "Kutani ve Castellane arasındaki bu akıllıca ittifakın ne kadarı senin işin?"

"Bir kısmı," dedi Mayesh. "Bildiğin gibi bir danışmanın sadece kazandığı kadar nüfuzu vardır."

"Ve sen bu insanların, bu *malbushim*lerin güvenini kazanmak için çok çalıştın," dedi Aron. "Sanırım, birkaç yıl önce bana tavsiyede bulunduğunu hatırlıyorum. Tavsiyeni dinlediğimi sanmıyorum."

Mariam, sanki sessizce, *Neler oluyor?* der gibi Lin'e baktı. Lin sadece başını hafifçe salladı. Aron'ın yüzündeki ifadeyi tarif edemezdi. Tam olarak öfkeli değildi ama öfkeden daha soğuk ve sert bir ifadesi vardı.

"Hayır," dedi Mayesh. "Dinlemedin."

"Ama o zamanlar çok gençtim," dedi Aron, " sadakat ve dürüstlük gibi şeylere inanmaya meyilliydim."

"Sana yalan söylemedim," dedi Mayesh sakin bir şekilde. Büyükbabası üzgünse bile Lin bunu anlayamadı. Ama adamın yüzünde Lin'in bu konuşmayı beklediğine inanmasını sağlayacak bir şey vardı. Ama belki de bunun burada ve şimdi gerçekleşmesini beklemiyordu.

Başını kaldırıp baktı ve Başrahip'in hâlâ ilahiler söylediğini ve Anjelica ile Conor'ın başlarının eğik ve gözlerinin kapalı olduğunu gördü.

"Bir yalana inanmama izin verdin," dedi Aron. "Bu daha mı iyi? Asher sürgün edildiğinde denizlerin ötesine gönderildiğine inanıyordum. Çok uzak bir yere. Burada, Castellane'de, aç ve

yalnız olduğunu bilmiyordum. Çok geç olmadan ona yardım edebileceğimi bilmiyordum."

"Ona yardım edemezdin." Mayesh'in sesi çöl yolu kadar düzdü. "Deneseydin, sen de kendini sürgünde bulurdun. Ve sana ihtiyacımız vardı. Sen Ashkar'ın Prensi'sin. Sorumluluğun tek bir kişiye değil, halkına karşıdır."

Lin, Aron'ın bronz tenine rağmen kızardığını görebiliyordu. "Torununun danışman olarak senin izinden gitmesini önerirken sen de halkına karşı sorumluluğunu mu düşünüyordun? Gerçekten bu göreve uygun başka kimse yok mu, yoksa sadece gücü ailenin elinde mi tutmak istiyorsun?"

Sonra Lin'e baktı ve Lin adamın gözlerindeki öfkenin ona mı, Mayesh'e mi, yoksa uzun zaman önce kaybedilen fırsatlara mı olduğunu anlayamadı.

"Lin bir sonraki danışman olmayacak," dedi Mariam. Lin çok şaşırdı. Mariam da Aron kadar öfkeli görünüyordu, küçük elleri yanlarında yumruk olmuştu. "O Tanrıça."

"Ah," dedi Aron gözlerini kısarak. "Gerçek bir inanan. Eh, yakında gerçeği öğreneceğiz."

Mayesh'e son bir bakış attıktan sonra arkasını döndü ve Saray muhafızlarını aşarak uzaklaştı.

Lin hiç düşünemeden peşinden fırladı ve kalabalığın içine daldı.

Elsabet

"Bu bir mesajdı," dedi Elsabet. "Bana yönelik bir mesaj."

Yorgundu ama bitkinliğini belli etmeyecekti. Sabahın erken saatleriydi, bu şehrin Başrahibi bugün Prens'in lanetli evliliğini ve getireceği bütün iyi şeyleri kutsayacaktı. Elsabet rahip koltuğunda oturdu, sırtı dikti, gözleri altın mangalda yanan ateşe dikilmişti. Eski tapınakta hava her zaman soğuktu, Janos bu yüzden ateşi hep yakıyordu.

Yedi, çatlak fayans zeminde ileri geri yürüyordu. Sonra durdu ve ona bakmak için döndü. "Artal'ın ölümünü mesaj olarak kim kullanıyor olabilir?" diye sordu, sesinde bir gerginlik vardı. "Kimsenin onun bizimle— Seninle çalıştığını bilmediğini sanıyordum."

Elsabet ateşe gülümsedi. Küçük alevler mangalın etrafını parlak diller gibi yalıyordu. Elsabet ateşi her zaman sevmişti. Ateşi sevmek onun ve ailesinin kanında vardı. "Kendi canın için endişeleniyorsun." Umurunda değildi, bu Yedi hakkında takdir ettiği şeylerden biriydi. Adam tahmin edilmesini kolaylaştıran amansız bir çıkarcılığa sahipti.

Adam koyu renk başını eğdi. "Biraz," dedi. "Derimin yüzülüp imtiyaz sahiplerine ders olsun diye Trick'in önünde sergilenmesi hoşuma gitmez."

"Sakin ol," dedi Elsabet. "Saray bizim faaliyetlerimizden habersiz. Mesaj Prosper Beck'tendi."

Yedi kaşlarını çattı. "Beck mi? Onun Labirent'te bir dizi kumarhanesi yok muydu?"

"Bu şehirdeki önemli olan herkes kanunlara uyan vatandaşlar değildir, Yedi. Beck'i davamıza katabilirsek şehrin yeraltı dünyasının hâkimiyeti için Eskici Kral'a meydan okuyabilir."

"Eskici Kral mı?"

"Çok fazla gücü var. Ona Şehirdeki Kral diyorlar. Castellane'de kontrol edemediğim bir kral olmasını istemiyorum. Ama Beck... İnatçıdır."

Yedi homurdandı. "Yani Eskici Kral'ın yerine Beck'i işe almak istedin ve o da red mi etti?"

"Bana saygısızlık etti. Habercisini öldürdüm. Şimdi de öyle görünüyor ki Beck intikam istiyor."

Elsabet, Beck'in düşük seviyeli bir memurun ölümüne bu kadar aldıracağını aklına getirmemişti. Eğer biri Janos'ı veya Bagomer'ı öldürmüş olsaydı Elsabet bunu kişisel olarak almazdı ancak bunu Yedi'ye söylemek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. "Artal'ın boğazını kesen adam Beck'in adamıydı. Onu tanıdım. Bir kez öldürme şansım oldu ama kaçırdım. Bir daha kaçırmayacağım."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Yedi. "Karmaşadan hoşlanmam."

Kimse senin neyden hoşlandığını umursamıyor, diye düşündü Elsabet. Malgasi'de annesi, Kraliçe'ye hangi politikaları beğenip beğenmediğini söylediği için küçük bir soyluyu hapse attırmıştı. Aurelianlar Castellane'de her şeyin kontrolden çıkmasına izin vermişlerdi, tüm bu aptal küçük imtiyaz sahipleri kendilerini küçük feodal beyliklerin kralları olarak görüyordu. Elsabet onlara gerçek bir hükümdarın nasıl hükmettiğini göstermeyi dört gözle bekliyordu.

Ve sadece gerçek bir hükümdarın değil, aynı zamanda eski Büyücü-Kralların hüküm sürdüğü gibi hüküm süren birinin. Gücünü Aurelianlardan zorla aldıktan sonra atalarının yaptığı gibi sadakati zorlayan bir güç ışıltısıyla hüküm sürebilecekti. Malgasi halkının şu anki huzursuzluğunu, ihanetlerini, tahta bağlılıklarındaki eksikliği düşünmek istemiyordu. *Her şey eskisi gibi olacak*, dedi kendi kendine. *Belmany Hanedanı gücünü geri aldığı anda Malgasi tekrar muhteşem olacak.*

"Beck'in sadece Artal'dan haberi vardı," dedi gergin bir şekilde. "Onu bir toplantıya getirdim. Hepsi bu. Kendini erkenden mezara göndermene gerek yok."

"Birimiz öldürüldü," dedi Yedi. "Bu hiç de güven verici değil. Ve Artal'ın muskası vardı. Muskanın onu koruyacağını sanıyordum."

"Görünüşe göre Beck gerçek muskayı sahtesiyle değiştirmeyi başarmış." Elsabet göründüğü kadar sakin hissetmese de Beck'in onu bu kadar kolay alt etmesinin kendisini ne kadar korkuttuğunu Yedi'nin bilmesini istemiyordu. Artal'ın aptallık etmeyeceğine güvenerek hata yapmıştı. Şimdi ailesinin en güvendiği eşyalarından biri olan muska, onun iyiliğini istemeyen birinin elindeydi. Beck'in yok edilmesi gerekiyordu ama henüz değil. Önce konumunu daha da güçlendirmesi gerekiyordu. "Sen bir kumarbazsın, değil mi, Yedi? Ödül bu kadar yüksekken biraz riske girmekten kaçınmazsın."

"Büyük bir ihanete girişmek az bir risk değil," diye çıkıştı Yedi. "Bunu Artal olmadan yapabilir miyiz?"

"Planlarda değişiklik gerektirecek. Liorada ve kızını daha yakından gözleyeceğiz. Ama en önemlisi... Kılıç Kapan'a ihtiyacımız var. Onu oyundan çıkarmamız ve kullanmamız lazım." Gözlerini Yedi'ye doğru kıstı. "Kılıç Kapan'ın Anjelica Iruvai ile Eskici Kral arasında toplantılar ayarladığından Prens'in haberdar olup olmadığını öğrendin mi?"

Yedi o gün ilk kez gülümsedi. "Conor'ın hiçbir şeyden haberi yok," dedi. "Kel söz konusu olduğunda, Jiqal Çölü büyüklüğünde bir kör noktası var."

"Şimdilik ihtiyacımız olan tek şey bu olabilir," dedi Elsabet. "Saren'ı gözetlemeye devam et. Tüm İmtiyaz Aileleri'ni ve Prens'i de yanlarına almaya hazır ol. Tüm kanıtları Tepe'nin gözleri önünde ayaklarına serdiğimizde, harekete geçmekten başka seçeneği kalmayacak."

Lin

Lin'in etrafındaki herkes Aigon'a dualar ediyor, sesleri kulaklarında arı vızıltısı gibi uğulduryordu.

Aigon, insanlığın bu çocukları için ruhumla dua ederken sesimi duy! Onlara mutluluk, zenginlik ve evlatlar ver!

"*Oshozo!*" diye seslendi Lin. "*Bekle!*"

Bu Ashkar dilindeki kelime ritmik ilahiyi bastırdı. Aron ona bakmak için döndüğünde Lin öndeki kalabalığın içinde bir hareketlenme gördü. Kısa bir sürede ona yetişti. Aron kalabalıktan uzakta, Justicia'nın basamaklarında duruyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Ne mi *istiyorum*?" Lin ellerini beline koydu. "Büyükbabamla neden Sault'ta yüzleşemedin? Onu *malbushim*lerin önünde küçük düşürmek zorunda mıydın?"

"Bana küçük düşürülmüş gibi gelmedi."

"Demek ki yapmak istediğin buydu." Lin'in saçları tokasından kurtulmuş, rüzgârda yüzüne çarpıyordu. "Ona zarar vererek tüm Ashkarlara zarar verdiğini anlamalısın."

Aron ona dik dik baktı. "Büyükbabanı Sault'taki evinde ziyaret etmeye çalıştım. Tekrar tekrar. Ama her zaman evde olmuyor."

"Bunun bir mazeret olmadığını biliyorsun," dedi Lin soğuk bir şekilde. "Neden Mayesh'e öfkelisin? Neden Maharam'a değil? Büyükbabamın Asher Benezar için konuştuğunu biliyorsun. Onu sürgünden kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorsun."

"*Elinden gelen her şeyi.*" Exilarch'ın sesi ölçülüydü ancak gözleri çöl kumlarındaki güneşin parıltısıyla yanıyor gibiydi. "Bu bir sürü günahı örtbas ediyor, değil mi? Bir adamın kendi içinde neleri yapıp neleri bulamayacağını nasıl ölçebiliriz?" Lin'e doğru eğildi, o kadar uzundu ki Lin onu duymak için neredeyse ayak parmaklarının ucuna yükselecekti. Ama yapmadı. "Gerçek şu ki Maharam'dan daha iyisini beklemiyordum. Ama büyükbabandan daha iyisini beklerdim. Ona güvenmiştim."

"Ama şimdi ona güvenmiyorsun?" Exilarch'ın yüzünü inceledi. Ne kadar garip bir yüzdü. Hiçbir şey belli etmeyen sakin bir ifadesi vardı ve yine de o gözleri, bir kâğıt maskedeki kesikler gibi görülmeyen bir dünyanın; öfke, isyan, reddedilme gibi ateşli bir duygunun bir temsili gibiydi. "Seni korumaya çalıştığına inanmıyor musun? Sen Exilarch'ın oğluydun. Fark edilmeden ne yapabilirdin? Asher'a yardım etmeye çalışsaydın yakalanırdı—"

Aron ona sessiz olmasını emreder gibi elini kaldırdı. "Büyükbabana olan sadakatin normal," diye başladı. "Ama—"

"*Sadakat.*" Bu sözcüğü söylerken sesindeki burukluğun Aron'ı şaşırttığını gördü. "Ben, Mayesh'e sadık mıyım? Ben de eskiden senin gibi hissederdim. Ondan *nefret* ederdim. Beni, Tepe'deki kraliyet için terk ettiğini düşünürdüm."

Aron'ın bronz gözleri kısıldı. "Peki, ya şimdi?"

"Şimdi anlıyorum ki o kendi yöntemiyle beni korumaya çalışıyordu çünkü hepimizi korumaya çalışıyordu. Mayesh her

zaman Ashkar halkını bir tek bireye tercih eder. Ve bu da onu iyi bir danışman yapar."

"Öyle değilse bile," dedi Aron, "iyi bir büyükbaba yapar."

"O Tepe'deki sesimiz," dedi Lin yavaşça. "Hepimiz Malgasi'de olanları biliyoruz. Ashkarların orada sesi yoktu ve bizi öldürmüş ya da sürmüşlerdi. Ben Exilarch'ın bunu—"

"*Umursamadığımı* mı sanıyorsun?" Bir an sessiz kalarak ona baktı. Lin, uzaktan Hiyerofant'ın, Anjelica ve Conor'ı temiz suyla çevrelemesini, Aigon'a denizin gücü ve gelgitlerin sadakatiyle birliklerini kutsaması için dua ettiğini duyabiliyordu.

Conor ve sadakat? Lin dudağının içini ısırdı.

Aron'ın ona bağıracağını sanmıştı. Ama adam bağırmak yerine sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Seni anlamıyorum, Lin Caster. Sana baktığımda göründüğünden çok daha fazlası olduğunu görüyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve oradaki ateşi görüyor ve bu Tanrıça'nın ateşi mi diye düşünüyorum. Görmek için doğduğum o ateş mi? Ama etrafında... Senin etrafında sadece karanlık görüyorum."

Lin elinde olmadan irkildi zira tam yanlarına kırmızı ve altın rengi bir araba yanaştı. Jolivet pencereden dışarı eğildi. "Tapınak'ta beklemen gerekiyordu."

Lin kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir mesaj almadım."

Jolivet sanki zor durumdaymış gibiydi. "Bin," dedi. "Çok az zaman var."

Lin, Jolivet'ın Aron gibi bir yabancının önünde bu kadar özgürce konuşmasının tuhaf olduğunu düşündü ama Aron'la konuşmak için döndüğünde o çoktan gitmişti. Bir hayalet gibi kalabalığın içinde kaybolmuştu, ne kadar ararsa arasın onu görememişti.

Peki, Aron onu izliyor muydu? Lin, üzerinde ağır gözlerin olduğu hissinden sıyrılamadı. Tapınağa doğru bakmak için döndü ve Conor'ın, diz çökmüş olan Prenses'in yanında bir

eli kılıcının kabzasında dimdik durduğunu gördü. Başrahip'e bakmıyordu. Doğrudan Lin'e bakıyordu ve Lin uzaktan bile bakışlarındaki keskinliği hissedebiliyordu.

KEL

Kel, Antonetta'nın evine doğru yürürken sıcak güneş Tepe'ye vuruyordu. Asti'yi ödünç alabileceğini sanmıştı ancak bunun bir şekilde tek başına yapması gereken bir şey olduğunu hissediyordu, Saray'ın bile desteği olmadan.

Alleyne malikânesine yaklaşırken düşünceleri Valerian Meydanı'na kaydı. Conor şu an Başrahip'in kutsaması için oradaydı. O da tek başına olacaktı. Elbette Saray muhafızları, Mayesh ve İmtiyaz Aileleri tarafından (Liorada'nın hastalık bahanesiyle gitmediği Alleyneler hariç) çevrelenmiş bir şekildeydi ama Kel'e göre Conor, onsuz halk içine çıkıyorsa, yalnızdı.

Conor'ın sanki henüz sarılmamış bir yara gibi fiziksel olarak korumasız olduğunu hissedebiliyordu.

Kendini başka düşüncelerle oyalamaya çalıştı. Sanki yeteri kadar endişesi yokmuş gibi. Kel Tyndaris'teki olayları takip eden günlerde Gremont'un ölüm haberinin Tepe'nin soyluları arasında yayılmasını endişeyle beklemişti.

Ama öyle olmadı.

Yokluğu hakkında söylentiler dolaşmaya başlamıştı. Falconet'e göre Artal, Labirent'te üç günlük bir eğlencedeydi ya da belki de Castellane'de sunulanlardan sıkılmış ve Valderan'ın meşhur genelevlerini keşfetmeye gitmişti. Belki de kendisine borcu olan bir grup aşağılık tarafından rehin alınmıştı. Bazıları,

bilerek ya da bilmeyerek o kadar çok haşhaş suyu içtiğine inanıyordu ki belki de kim olduğunu unutmuş ve yeni bir hayata başlamıştı.

Hiçbiri onun öldüğünü düşünmüyordu, bu da adamın hayatının kayıp gitmesini bizzat izleyen Kel'e tuhaf geliyordu. Sahte, kanlı muskayı almış ve saklaması için Andreyen'a vermişti. Suçluluk duygusu hisetmeyi beklemişti, Gremont'a hayatının son saniyelerinde öyle davrandığı için pişman olmalıydı ama asla olmadı. Keşke öldürücü darbeyi vuran kişi Jerrod değil de kendisi olsaydı.

Elbette, Leydi Alleyne ve Antonetta gerçeği biliyordu ama bunu dile getirmek ikisi için de bir avantaj olmazdı. Kel, Antonetta'nın böyle bir sırrı koruyarak yaşadığı gerginliği hayal bile edemiyordu.

Castel Mitat'ta onu bulacağını ummuş ama bulmamıştı. Ona bir not göndermiş ama hiçbir geri dönüş alamamıştı. Bir yanı, Leydi Alleyne'in mesajı ele geçirip çöpe atmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu ama diğer yanı Antonetta ile rıhtımda yaşadığı son anları, kıza gerçeği söylemeyi reddettiğinde yüzünde beliren hayal kırıklığını hatırlamaya devam ediyordu. Kafasında tekrar tekrar çalan, beynine bir oluk açan bir şarkı gibiydi.

Şu an Antonetta'ya ne söylemek istediğine dair net bir fikri yoktu ancak hayal kırıklığını onarmanın, ona her zamanki Kel olduğuna, güvenebileceği biri olduğuna dair güvence vermenin bir yolu olmalıydı—

Aniden durdu. Gelmesi gereken yere gelmişti.

Alleyne Hanesi'ne en son nişan partisi için gittiği zamanı hatırladı. *Tanrılara şükür artık asla evliliğe dönüşmeyecek bir nişan.* O gece ön kapıya giden yolda ellerinde meşale tutan hizmetçiler dizilmişti. Şimdi ise kapıda uyuklayan, üniformalı tek bir muhafız vardı ve Kel'i hemen tanıdı. İki parmağını şapkasının

siperliğine koyarak Kel'in ön kapıya doğru devam edebileceğini belirtti.

Kel, evde örümcek ağı gibi etrafını saran bir baskının olduğunu hissetmeden edemedi. Ev tamamen sessizdi, içeriden hiç ses gelmiyordu. Sıcaklığa rağmen pencereler kapalıydı ve elini kaldırıp kapıyı çaldığında, sesin içerideki boş odalarda yankılandığını hayal etti. Tuhaf bir korkuya kapıldı. Ya gitmişlerse? Lady Alleyne'in ısrarı üzerine her şeyi toplayıp Malgasi ile yaptığı pazarlığın sonuçlarından kaçmayı umarak buradan ayrıldılarsa?

Ama kapı ardına kadar açıldı. Kel eşikte duranın Magali değil de Leydi Alleyne'in kendisi olduğunu görünce şaşırdı. Kadına bakmadan edemedi. Onu hep kusursuz bir şekilde giyinmiş hâlde görmüştü. Tyndaris'te bile yakut takmıştı ama şimdi sadece siyah bir sabahlık giyiyordu, ayaklarında ipek terlikler vardı. Uzun saçları sırtına dökülüyordu, daha önce hiç fark etmediği gümüş çizgilerle sararmıştı. Her zamanki makyajı ve rengi olmadan, yüz hatları gergin ve gri, yüzü kırışık görünüyordu. Ona neredeyse nefretle baktı. "Sen," dedi. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?"

Kel kadına baktı. Leydi Alleyne'in ondan pek hoşlanmadığını biliyordu ama asla böyle aşırı derecede kaba davranmazdı. Genellikle onu görmezden gelir ya da soğuk ama nazik davranırdı.

Arkasından eve bakmaya çalıştı ama kadın onu engellemek için hareket etti. Kel bakışlarını tekrar Leydi Alleyne'e, kadının alev alev yanan gözlerine doğru çevirdi. Duygusuz bir şekilde, "Demoselle Alleyne'i görmeye geldim," dedi. "Prens Conor'dan bir mesajım var."

"O zaman mesajı bana ilet."

Kel başını iki yana salladı. "Prens mesajı bizzat Demoselle'e iletmemi istedi."

"Sen bir yalancısın," dedi Leydi Alleyne soğuk bir sesle.

Kel gözlerini kıstı. "İyi olmadığınızı anlıyorum, Leydi Alleyne. Bu nedenle kabalığınızı Prens'e iletmeyeceğim. Ama onun emirlerine göre hareket ediyorum—"

"Öyle mi?" diye mırıldandı Leydi Alleyne. Kapı pervazına yaslanmak için elini uzattı. "Sana hiç güvenmedim, Kel Anjuman. Saygısızlığını, öfkeni sakladığını mı sanıyorsun? Hiçbir zaman yerinin farkında olmadın. Prens, kör nezaketiyle sana konumunun çok üstünde değer verdi." Bakışları Kel'in üzerinde gezindi. "Sana kızımdan uzak durmanı söylediğimden beri..."

"Kızından uzak durdum," dedi Kel. Sesindeki saf öfkeyi saklamak için elinden geleni yapıyordu. "Yıllarca ondan uzak durdum. Sen iki çocuk arasındaki masum bir dostluğu mahvettin. Onu kendisinden nefret ettiğime inandırdın. Onun mutluluğunu hiç umursamadın..."

Leydi Alleyne gerildi. "*Tek* umursadığım Antonetta," diye tısladı. "O geceden beri uyumadım, o zamandan beri..." Kel kadının neredeyse, *Tyndaris'teki o geceden beri,* diyeceğini sandı ama bunun yerine, "Yani Antonetta evimizden ayrıldığı geceden beri," dedi.

Kel'in kulakları uğuldadı. "Antonetta burada değil mi?"

Aptalca, diye düşündü Kel uyuşmuş bir şekilde. *Ona Demoselle yerine Antonetta demem aptalcaydı.* Ama Leydi Alleyne bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Sabahlığının cebine elini soktu ve buruşuk bir kumaş parçası çıkarıp tek kelime bile etmeden Kel'e uzattı.

Anne, yazıyordu Antonetta'nın tanıdık el yazısıyla. *Gremont beni toplum içinde küçük düşürmekten başka bir şey yapmıyor. Buna dayanamıyorum. Eğer sorarsa bir süre bir arkadaşımın evinde olacağımı söyle. Ziyaretçi istemiyorum.*

Leydi Alleyne'in bakışları öfkeyle yanıyordu. "Yemin et," dedi. "Kızımın Castel Mitat'ın odalarında saklanmadığına yemin et."

Kel'in aklı karışmıştı. Antonetta'nın annesine Tyndaris'e yaptığı gezi hakkında hiçbir şey söylemediği, Leydi Alleyne'e Gremont'un öldüğünü bildiğini söylemediği açıktı. "Yemin ederim," dedi. "Nerede olduğunu bilsem neden buraya geleyim? Senden hakaret yemek için mi? Ama sanırım *benim konumumdakilerin* bundan hoşlandığını düşünüyorsun."

Leydi Alleyne'in yüzü gerçekten endişeli görünüyordu, bunun Kel'le hiçbir ilgisi yoktu. Kızının yerini bilmediğini söylemesinin dışında diğer söylediklerini anlayıp anlamadığından bile emin değildi.

"O zaman... Nerede?" dedi. "Başka bir arkadaşıyla mı?"

"Aklım almıyor," dedi Kel Antonetta'nın notunu kadına uzatarak. Midesi bulanıyordu. Leydi Alleyne kendi kızı hakkında o kadar az şey mi biliyordu ki Antonetta'nın Tepe'de gerçekten hiç arkadaşı olmadığından habersizdi?

Bu korkutucu bir düşünceydi. Kendine kızın belki de Sancia Vasey'e kaçmış olabileceğini söyledi ama kendini buna inandıramadı. *Peki, Antonetta nerede?*

"Prens'e sor," dedi Leydi Alleyne notu ondan alarak. "Eğer biri onun nerede saklandığını biliyorsa—"

"Hayır," dedi Kel. Öfke ve dehşet, yükselen bir girdap gibi içinde dönüyor ve Kel bu girdabı bastırmakta zorlanıyordu. Tıpkı söylememesi gerektiğini bildiği şeyi söylemekten kendini alıkoyamadığı gibi. "Conor onu yine senin baskıcı ellerine geri versin diye mi? Kızını nefret ettiği bir adamla nişanlanmaya zorladın, şehirdeki genelevlere defalarca gidip gelerek onu aşağılamaktan başka bir şey yapmayan ve İlk Gece töreniyle onu daha da aşağılamayı planlayan bir adamla."

Liorada'nın ifadesi şaşkınlığa dönüşmüştü ama kadının sert bir yapısı vardı. Antonetta'nın damarlarındaki çelik, annesine dayanıyordu. Ancak annesi çok daha sertti.

Lady Alleyne çenesini kaldırdı, küçümser gibi bakan gözleri Kel'in üzerinden geçti. "Kızım hayatta her zaman en güzel şeylere sahip olacak," diye çıkıştı. "Ben bunu sağladım." Sesi donuklaştı. "Bu *senin* anlayabileceğin bir şey değil. Sen kraliyet kanıyla yaşıyorsun. Sorumluluğun anlamını veya bir başkası için fedakârlık yapmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacaksın."

"Fedakârlık mı?" diye karşılık verdi Kel. "Bir fedakârlığın anlam kazanması demek *senin* için önemli olan bir şeyden vazgeçmen demektir ve ben bunu gayet iyi bilirim. Kendi yerine kızını feda etmek değil."

Kadın bu sözler üzerine irkildi ve Kel onu incittiği için vahşi bir zevk duyuyordu. Sevdiği kıza sunabileceği hiçbir şeyi olmadığı ve kendi iyiliği için ondan uzak durması gerektiği söylenen on beş yaşında bir çocuğun acısından doğan bir zevk.

Leydi Alleyne'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Kızım geri dönecek. Aptalca ve inatçı davranıyor, hepsi bu. Ve geri döndüğünde, hiçbir şeyin değişmediğini hatırlamanı istiyorum. Ondan uzak dur, Anjuman."

Kel hafifçe gülümsedi. "Artal Gremont nişanlısından uzak durmamı istiyorsa bunu bana kendisi de söyleyebilir. Söyleyemez mi?"

Leydi Alleyne'in yüzünde bir an için korkuya benzer bir ifade belirdi. Sonra kapıyı Kel'in yüzüne çarptı.

Lin

Araba Tepe'den yukarı doğru Marivent'e ilerlerken Lin kucağındaki ellerini sıktı. Kalbinin avuçlarında attığını hissedebiliyordu. Elbette bunun gerçekten kalp atışı olmadığının farkındaydı.

Kanı vücuttan geçiren damarlar sadece bilek ve boğaz gibi belirli yerlerde yüzeye yakın olurdu. Fakat sıkıntılı vücut kırık bir ayna gibiydi, garip şeyler yansıtırdı. Vücudun bir tarafındaki yara diğer tarafta da hissedilebilir ya da kesilmiş bir uzuv hâlâ acıyabilirdi. Aron'ın sözleri, zehir ya da hastalık gibi derisinin altına işlemişti.

Aron ona baktığında Tanrıça'yı göremediği gerçeğini kabullenmişti. Onun sadece sıradan olduğunu ve belki de sıradanlıktan daha kötüsü aptal, yalancı, ilgiye muhtaç biri olduğunu ima etmişti. Bu Lin'in kıvranmasına neden olmuştu.

Ama şimdi Lin'in içinde bir ateş gördüğünü söylüyordu. Bunun Tanrıça'nın gerçek ateşi olup olmadığını bilmiyordu ama bu fikir, onu neredeyse daha sonra söylediği şey kadar korkutuyordu. Aron'ın gördüğü ateş, Lin'in yapmakta olduğu büyünün kalıntısı mıydı? Kaynak Taşı'nın bir tür parlak yansıması mı? Ama şunu da söylemişti—

Etrafında sadece karanlık görüyorum.

Ne tür bir karanlık görüyor olabilirdi? Lin onun *bir şey* gördüğünden bir an bile şüphe etmedi. O Exilarch'tı, Judah Aslanı. Bilinçsiz bir şekilde taşının iğnelenmiş olduğu koluna uzandı. Taş dokununca soğuk, hareketsiz ve büyüden uzaktı.

Kuzey Kapısı'ndan Saray'a girerken dudağını ısırdı. Marivent'e ilk geldiğinde bir hikâye çarkçısının masalına adım atmış gibi hissetmişti. Ama artık burayı tanımaya başlıyordu. Castel Mitat ve merkezdeki avlusunu, her bir ana noktadaki kuleleri, bahçeler arasındaki Küçük Saray'ı, uçurumun kenarındaki yürüyüş yollarını, aşağıda kayalara tırmanan istilacı bir ordu gibi çarpan denizi...

Zihnindeki karmaşa, araba Kuzey Kulesi'nde durup da Lin Jolivet'ın merdivenlerden yukarı eşlik etmesine izin verdiğinde yatıştı. Kendisini rahatsız eden her şeyi bir kenara bırakıp bir

hastaya nasıl odaklanacağını biliyordu. Ve en önemli hastası olan Mariam'a gelince... Önemli olan tek şey Exilarch ve Sanhedrin onu durdurmadan önce Mariam'ı iyileştirmekti.

İnecekleri alana ulaştılar. Çantasını ve not defterini aldığından emin olmak için telaşla koştu, sonra Okçu Birliği'nin başına işaret etti. "Tek başıma girsem daha iyi olur," dedi. "Hastayı görmeye."

"Hasta," dedi Jolivet. Bu kelimeyi beklenmedik şekilde kasvetli kılmayı başarmıştı. Elçi garip bir adamdı, elindeki kan kırmızısı mühür yüzüğü dışında gri ve ciddiydi. "İstersen onunla yalnız kalabilirsin. Sana iyi şanslar. Son günlerde çılgın bir ruh hâlindeydi."

Lin, sessiz ve boş boş bakan Kral'ı çılgın bir ruh hâlinde hayal etmeye çalıştı. "Anlıyorum. Uyarı için teşekkür ederim."

"Seni iniş alanında bekleyeceğim." Jolivet kule odasının kapısını açarken ona bakmadı. Lin'in midesi gerginlikten kasılmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Jolivet'ın yanından geçip Kral'ın odasına girdi ve arkasından kapının uğursuz bir tıkırtıyla kapandığını duydu.

İlk bakışta hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Astronomik aletler hâlâ her yerdeydi. Bronz usturlaplar, kozmolojik haritalar, altın ve abanoz oktantlar, İmparatorluk Dönemi'nden kalma pirinç bir *torquetum*[10]. Ve tabii ki duvarlardaki daha önce de fark ettiği yanık izleri.

Kral, daha önceki gibi kanatlı pencerenin yanındaki büyük ahşap sandalyede oturuyordu. Lin, Jolivet'ın uyarısını aklında tutarak yavaşça ona doğru yaklaşırken pencerede tuhaf bir şey fark etti. Cam eğrilmiş gibiydi, sanki içinde bir kusur varmış gibi. Ama bir kusur olduğunu hatırlamıyordu...

---

[10] Yarım daire biçimli bir açıölçerle donatılmış astronomik gözlem cihazı. -ed.n.

Yaklaştıkça camın eğrilmediğini, çizildiğini gördü. Aslında oyulmuştu. Berrak malzemenin içine derinlemesine dar kanallar kazılmıştı. Saray ve denizin ötesindeki manzaraya da hasar görmüş bir kırsal alan izlenimi veriyordu. Lin uçurumlarının kenarında nöbet tutar gibi duran, beyaz sıvalı bir dizi minyatür kameriyeyi görebiliyordu. Bir kulübe, bir çiftlik evi ve bir tapınak vardı. Hasarlı cam, tapınağın sütunlarını kırılmış gibi gösteriyor ve uzakta yükselen Trick, soluk yara izleriyle parçalanmış gibi görünüyordu.

Pencereden dışarı bakan Kral bunlardan herhangi birini fark ettiyse bile hiç belli etmemişti. Gri ve siyah cübbe giymiş bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu. Taç takmamıştı ama her zamanki gibi o koyu renkli eldivenleri ellerindeydi.

"Majesteleri," dedi Lin sessizce. "Ben sizin hekiminizim. Sizi muayene etmeye geldim."

Önünde diz çöktü. Çantasını açıp neşterini, içi boş kamıştan bir kanülü ve küçük bir cam şişeyi çıkardı. Bu kan toplama yöntemi onun kendi icadıydı.

Castellane cerrahları hastalardan kan almanın, sülük kullanımı dışında bir anlamı olmadığını düşünüyorlardı. Kana *bakmanın* bir anlamı yoktu, size ne anlatabilirdi ki? *Cerrahlar aptalmış*, diye düşündü Lin kanülü ve şişeyi düzenlerken. Kan bir tabletti, bir kitaptı. Eğer nasıl yapılacağını bilirseniz içindeki sırları okuyabilirdiniz.

Lin neşterin ucunu Kral'ın bileğine, eldiveninin siyah derisinin üzerine koydu. Soğuk metal tenine değdiğinde adamın sarsıldığını hissetti. Başını kaldırdığında adam ona bakıyordu; onun ötesine bir yere değil, doğrudan gözlerinin içine.

"Hiçbir şans olduğunu sanmıyorum, Fausten," dedi Kral boğuk bir sesle. "Kaçmamıza asla izin vermeyecekler."

Lin hiç kıpırdamadı. Adamın konuşamayacak durumda olduğunu biliyordu, daha önce bir kez konuşmuştu ama bu,

duyduğu en sakin ses tonuydu. Lin'in kim olduğunu bilmiyordu. "Ben Fausten değilim. Ben Lin'im, Lin Caster. Oğlunuz beni size daha önce getirmişti..."

Kral başını iki yana salladı. "Onların en büyük hazinesini aldım. Onları, onlar yapan şeyi. Ama *onu çaldılar*. Zaten baştan beri onların değildi." Sesi yükselmişti. "Belmany Hanesi karanlığın üzerine inşa edildi ve karanlığa geri dönecek."

Belmany Hanesi. Lin diğerlerinin ona Tyndaris hakkında söylediklerini düşündü. Malgasi hakkında. Denizde yanan ateş hakkında. "Onlardan ne aldınız?" diye fısıldadı.

Kral'ın bakışları odada huzursuzca dolaştı. "Bütün gece bağırdığını duydum. Kafesteydi. Özgürlüğü için yalvarıyordu ama ona verebileceğim tek şey ölümdü. Onu asla serbest bırakmazlardı. Tüm güçlerinin kaynağıydı."

"*O* dediğiniz nedir? Bir... Kaynak Taşı mı?" Neşteri sandalyenin koluna koydu, elbisesinin kolunu katladı, içine iğnelenmiş gümüş broşu gösterdi, siyah ve ışıksız Kaynak Taşını—

"Atma!" diye kükredi Kral. Başını geriye attı, gözleri parladı, dişleri ortaya çıktı. *"Atma, sur az koval!"*

Lin daha onu durdurmak için hareket bile edemeden Kral sandalyenin kolundaki neşteri kaptı ve kendi sol avucuna sapladı.

Lin bir çığlık attı. Kral'ın eli, neştere değdiği gibi gevşedi ve neşter yere düştü. Lin, Kral'ın yaralı elini yakaladı. Kan, eldiveninin manşetinden akıyor, kolunu ıslatıyor ve Lin'e sıçrıyordu. Kanın sıcaklığını hissetti ve sonra bileğinde keskin bir acı duydu.

Aşağı baktı. Broşundaki Kaynak Taşı, kolunun içinde parlıyordu. Sıcaktı. O kadar sıcaktı ki tenini yakıyordu.

Etrafında ateş yükseldi. Oda yanıyordu, kâğıtlar aniden tutuştu, Kral'ın sandalyesi alev alev bir cenaze ateşi gibiydi. Dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı ama duman nefes alamayacak kadar yoğundu. Göğsü acıyordu, kapıya doğru sürünmeye

çalıştı ama duman boğazını yaktı, ciğerlerindeki havayı boğdu. Karanlık içeri hücum edip nefesini keserken soluk soluğa bir köşeye kıvrıldı.

✦

Lin, tanımadığı bir yerde uyanmanın getirdiği ani şokla gözlerini açtı. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordu; üstünde kemerli, alçak bir taş tavan vardı. Yakınlardan loş bir ışık geliyordu. Akciğerleri havasız kalmıştı. Derin bir nefes aldı, oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı.

Anılar hemen aklına doluştu, ateşi ve düştüğünü hatırladı. Karanlık bir yere indiğini, bir bıçağın keskin ucunu ve bir kafesin parmaklıklarını. *Ama bunlar gerçek değildi*, dedi kendi kendine. Bilincini kaybetmişti, rüya görüyordu ama kule odası yanıyordu. Bundan emindi. Ve bilincini kaybetmişti, nefes alamıyor, düşünemiyordu. Nasıl kurtulmuştu?

Hâlâ Saray'daydı. Oda küçüktü, taş duvarlıydı ve tek bir yüksek penceresi vardı. Duvarlar Dannemore, Altın Yollar, Malgasi ve Sarthe'ın haritalarıyla kaplıydı; gümüş iğnelerden oluşan takımyıldızlarıyla donanmıştı. Yıldızların haritaları ve dönen parçalara sahip bir dizi kâğıt yapı da vardı: çarklar ve numaralı kadranlar. Bunlara *volvelles* deniyordu, karadaki mesafeden ayın yörüngesine kadar, her şeyi ölçen dönen kalıplı çizelgelerdi.

Yandılar mı diye görmek için hızla ellerine, kollarına baktı ama teninde hiçbir iz yoktu. İnce battaniyesini geriye attı ve oturdu. Oda etrafında dönüyor gibiydi. Kendisini sabitleyecek bir şeye uzandı ama görüşü bulanıklaştı. Parmaklarını şilteye gömdü—

"İyisin." Tanıdık bir ses, bir varlık. Elleri onu sabitlemek için kenetlendi. "Lin. Nefes al. Nefes al."

Nefesini içine çekti. Yalnız olmadığını söyledi kendi kendine. Rüya da görmüyordu. Conor yanındaydı. Onun sıcaklığını, varlığını hissetti. Conor, Lin'in yüzündeki saçlarını geriye doğru taradı. "Bana bak, güzelim," dedi. "Bunu yapabilir misin?"

Lin gözlerini kırpıştırdı. Onu bulanık görüyordu; gümüş ipek, gri kadife, siyah saç ve güneş ışınları gibi parlayan tacının ışıltısı. Elini tutarak odaya baktı. Burası gösterişli, eski moda mobilyalarla doluydu. Birkaç masa ve çekmeceleri çıkarılmış, içindekiler dağılmış bir gardırop vardı. Eldivenlerden makaslara, seramik sıcak su torbalarına kadar her şey. Yerde ince ciltli deri bir kitap duruyordu, başlığı kapağına altınla yazılmıştı: *OREL VALARATİ.*

"Neredeyim?" diye fısıldadı.

"Burası Fausten'ın odası, ya da eskiden öyleydi." Conor artık bulanık değildi. Artık onu net şekilde görebiliyordu. Hâlâ meydanda giydiği aynı ince gri kadifeyi giyiyor, işlemeleri soluk ışıkta donuk bir ateş gibi parlıyordu. Gözleri aynı gümüş renkteydi ve son derece gergin bir tenin içinde yanan, dikkatli ışıklar gibi görünüyorlardı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Korkmuş değildi. Konuşurken bunu büyük bir kontrolle yapıyordu. "Seni kulede buldum. Baygındın. Seni buraya taşıdım. Lin, ne oldu?"

"Baban," dedi Lin. "Ateş... Oda yanıyordu. O iyi mi?"

Ayağa kalkmaya çalıştı ama başı çok dönüyordu. Kafası zonklayarak yatağa gömüldü.

"Lin. Dur." Örgüleri çözülmüştü, Conor onları tekrar geriye itti. Dokunuşu tarif edilemeyecek kadar rahatlatıcıydı. "Ateş yoktu. İçeri girdiğimde babam sandalyesinde oturuyordu. Her şey her zamanki gibiydi, sen hariç—" Sustu. "Bilmem gerek, Lin. Sana zarar verdi mi?"

"Hayır," dedi Lin. Başını iki yana salladığında saçları boynuna, omuzlarına düştü ve Prens'in önünde dağınık saçlarla durmasının ne kadar garip olduğunu düşündü. "Öyle bir şey

olmadı. Ateş var olmayabilirdi ama bir illüzyon olsa bile Kral'ın eseriydi."

"O bir büyücü değil, Lin. Eski bir Büyücü-Kral değil." Conor'ın ses tonu nazikti.

"Ama yine de burada bir büyü var. Dediğim gibi, bu sıradan bir hastalık değil. Biliyorum—" *Çünkü Kaynak Taşı'm yanıyordu.* Ama bunu söyleyemezdi. *Çünkü Malgasiler gerçek büyü kullanır.* Ama bunu da söyleyemezdi. Öfkeyle dudağını ısırdı. "Babanın gençken başına ne geldiğini biliyor musun? Malgasi Sarayı'nda? Oradan ayrıldığında..."

"Kaçtığında," diye düzeltti Conor. "Ama orada geçirdiği dönemden hiç bahsetmedi." Eli kızın saçlarında gezindi, saç telleri parmaklarının arasına dolandı. Onu yan gözle, sanki geri çekilmesini bekliyormuş gibi izledi ama Lin yerinden kıpırdayacak hâlde değildi. "Bana neden Malgasi hakkında soru soruyorsun? Fausten yüzünden mi?"

"Sadece Fausten değil. Baban sıkıntılı olduğunda Malgasi dilinde konuşuyor. Zihninin geçmişten bir yarayla, Favár'daki döneminin bir anısıyla ateşlendiği açık..."

Conor kaşlarını çattı. "Seni bulduğumda," dedi, "Malgasi dilinde bir şeyler söylüyordun. *Atma, atma, sur az koval.* Bu dili konuştuğunu bile bilmiyordum."

"Konuşmuyorum," dedi Lin. "Bu kelimeler ne anlama geliyor?"

"Ateş, ateş, kan ve kafes."

"Kan ve kafes," dedi Lin. "Babana ne *yapmışlar?*" Bileğindeki taş, kibrit çöpünün dokunuşu gibi Lin'in içine bir kıvılcım saçtı. Lin irkildi.

Conor doğruldu. "Yaralısın," dedi neredeyse suçlarcasına. "Lin eğer bu büyüyse, bir lanetse, çok tehlikeli. Dâhil olmanı asla istememeliydim."

"Bilmiyordun," dedi Lin. "Ve yaralanmadım... *Conor.*"

Ama Conor ayağa kalkmıştı. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, neredeyse tacını düşürecekti. "Buraya tek başına gelmene izin vermemeliydim," dedi. "Meydanda olmanı istedim. Beni Anjelica ile görmeni istedim. Senin..." Elini kaldırdı ve eli gardıroba çarptı, dolabın içinde kalan şeyler şangırdadı. "Senden asla benim ve sadece bana ait olan bir sorunu çözmeni istememeliydim."

"İstemedin," dedi Lin ve bunu yumuşak bir sesle söylemesine rağmen Conor'ın irkildiğini gördü.

"Sana kraliyet emri verdiğimi kastediyorsun." Yan tarafındaki elini o kadar çok sıkıyordu ki Lin yüzüğünün tenini keseceğinden endişelendi. "Peki, emri geri çekiyorum. Artık kraliyet emri altında değilsin, Lin Caster. Seni bundan ve bana karşı hissettiğin diğer tüm yükümlülüklerden azat ediyorum—"

Lin yataktan kalktı. Ayaklarının titreyeceğinden endişelenmişti ama şükürler olsun ki sağlamdı. "Hastama karşı hissettiğim yükümlülük ne olacak? Babana yardım etmek istiyorum. Onu tedavi etmek. Benim işim bu."

"Dâhil olman için tek sebep benim bunu senden talep etmem," dedi Conor. Aralarındaki birkaç adımı kapattı ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. Başparmağı elmacık kemiği boyunca gezindi. Lin'in içindeki bir şeyi çözüyordu, tıpkı Mariam'ın bir sıra dikişi çözmesi gibi. "Seni yerde bulduğumda öldüğünü sandım," dedi sertçe. "Ve bunun ne anlama geldiğini anladım. Eğer senden yapmanı istediğim bir şey yüzünden yaralanırsan ve bu bir çizik bile olsa..." Gözlerini, tahammül edemeyeceği bir şeyi görmek istemiyormuş gibi kapattı. "Emri iptal ediyorum, Lin. Ve Tanrılar aşkına, eğer senden bir şey yapmanı istersem ve sen de bunun aptalca ve tehlikeli olduğunu düşünürsen bana hayır de. Hep yaptığn gibi, beni reddet."

"O zaman şu an seni reddediyorum," dedi Lin. "Emrin iptalini. Babanın tedavisini kesmeyi. Beni buna sen sürükledin, şimdi beni bundan uzaklaştıramazsın."

"Kendini dâhil etmemeni emredebilirim."

"*Conor.*" Ellerini Prens'in göğsüne koydu, temasıyla birlikte Conor'ın kaslarının seğirdiğini hissetti. Conor ona hayretle bakıyordu. "Her şey emir, talep olmak zorunda değil. Bana güvenmeni istiyorum."

"Sana zaten güveniyorum," dedi.

"O zaman kendine de güven." Sağ elinin altındaki kalbinin atışını hissedebiliyordu. Koşuyormuş gibi hızla atıyordu. Ellerini ona daha sert bastırmak, *kendini* ona yaslamak istiyordu, arzunun acısı teninin altına takılmış bir balık kancası gibiydi. "*Çabalıyorsun,*" diye fısıldadı. "Bir gün iyi bir prens, daha iyi bir kral olmak için. Castellane'in büyük kralı olabileceğine inanıyorum. Sen de kendin için buna inanmalısın. Bana emir vermek istemiyorsun. Bu sen değilsin. Kendine güven."

Conor'ın gözleri kocaman açılmıştı. *Çok yakışıklı,* diye düşündü Lin. O kadar yakışıklıydı ki canını acıtıyordu, siyah mürekkep rengi saçları ve yüz hatları bir balıkçıl kuşu kadar zarifti.

"Kendime hiç güvenmedim ki," dedi Conor. "Ama bence, eğer sen güvendiysen ben de güvenebilirim."

Lin o sırada hangi çılgınlığın kendisini ele geçirdiğini bilmiyordu. Göğsünde, kemiklerinde anlayamadığı veya açıklayamadığı bir ağrı vardı. Vücudu onu yukarı, ayak parmaklarının üzerine doğru itiyordu, elleriyle Conor'ın omuzlarına bastırırken dudaklarını Prens'in yanağına sürttü, neredeyse öpücük bile sayılamayacak kadar hızlı bir öpücüktü bu.

Geriye çekilince Conor'ın gözlerinin koyulaştığını, grinin neredeyse göz bebeklerinin karanlığı tarafından yutulduğunu gördü. Prens'in eli kızın saçlarına dolandı, tutamları yakaladı, parmaklarının arasından kaymalarına izin verdi. "Lin..." diye soludu. "Bunu yapma."

Lin ona hiç bu kadar yakın olmamıştı; gözlerindeki açık ve koyu renk lekeleri, şakaklarındaki açık renkli teni, boynundaki

güneş değmeyen yerde duran saçlarının arasındaki tacın parıltısını görebiliyordu. Nabzı boğazında o kadar hızlı atıyordu ki açıkça görülebiliyordu. "Az önce bana," diye fısıldadı, "senden emir almamamı söyledin."

Conor dişlerinin arasından tıslar gibi nefes verdi. "*Sen*," dedi ve sonra Lin'i yakalayıp kendine doğru çekti, dudaklarını onunkine sürterken elleri göğsüne yaslandı.

Öpücüğün kuvveti Lin'i neredeyse düşürecekti ama Conor'ın elleri çoktan Lin'in beline inmişti, onu kendine doğru çekiyor, olduğu yerde tutuyordu. Dudaklarındaki bal ve baharat tadını alabiliyordu, kutsamada verilen kutsal şarabın tadı... Conor onun alt dudağını emerek dilini üzerinde gezdirdiğinde, Lin'in gözlerinde yıldızlar patladı.

Onun yanında olduğu her an kendisini sıkan o kontrol sarmalından kurtuldu. Ellerini Conor'ın göğsünden yukarı kaydırdı ve tenine değmese bile ona böyle dokunmanın verdiği haz, acıdan daha keskindi. Avuçlarını omuzlarından aşağı doğru kaydırdı, kollarını kavradı, Prens'in sert kaslarını avuçlarının içinde hissetti.

Ellerini çekip vücudunu ona daha da sert bastırdı, bedeninin her parçası Conor'ın vücuduna temas ettş. Bu temasıyla Conor dudaklarına doğru inledi. Lin'i tekrar tekrar öptü, her seferinde daha sertti, dili onunkine doğru kıvrıldı, Lin parmaklarını ceketinin yumuşak kadifesine geçirdi. Ve onu hâlâ istiyordu.

Susuzluktan ölmek üzere olan insanlar kendilerine su verildiğinde bazen ölünceye kadar içerlerdi, su bir parçaları hâline gelen bu ihtiyacı gideremezlerdi. Lin onları şimdi anlıyordu, bir şeye sahip olup yine de asla yeterince sahip olamamanın nasıl mümkün olduğunu. Conor titriyordu, kasılmış olan kaslarını daha da sertleştiren titremelerdi bunlar. Hissettiği sıcaklığı, gücü ve elinin kalçasında yarattığı baskıyı Lin'in de farkına varmasını istiyordu.

Conor irkilerek ondan uzaklaştı. Hızla pişman olmuş gibi değil, bir yarası varmış gibi irkilmişti. Kemikleri ve kasları parçalanmış gibi irkilmişti. Kız elini dudaklarına götürdü.

"*Conor*," diye soludu Lin.

Conor, elleri yarı kalkık bir şekilde, sanki kızı uzaklaştırmak ister gibi birkaç adım ötede durdu. Sesi titriyordu. "Gitsen iyi olur."

"Senin hatan değil," diye fısıldadı Lin. "Ben istedim—"

"Bugün Başrahip'in önünde durdum," dedi. "Tüm halkımın önünde Anjelica'ya bağlandım. Ve şimdi—" Sözlerinde acı vardı. "Lütfen. Seni Kral'dan uzaklaştırmıyorum. Hatırım için sana yalvarıyorum. Şimdi git."

Lin'i yaralayan şey *lütfen* kelimesiydi. Conor Aurelian sormazdı, rica etmezdi, *lütfen* veya *hatırım için* demezdi. Conor Aurelian yalvarmazdı. Ama şimdi ona yalvarıyordu.

Elleri titreyerek çantasını aldı ve odadan çıktı.

Kuleden fırlayıp kendisini bekleyen arabaya atlayana kadar yavaşlamadı. Araba avluda ilerlerken titremesini durdurmak için kollarını kendine doladı ve tam o sırada onu gördü. Uzun zamandır ölü ve boş bir göz gibi olan broşundaki Kaynak Taşı, kalbinin derinliklerinde minik bir ışık titremesiyle parıldıyordu.

KEL

Kel, Conor ile paylaştığı odaya girdiğinde bir şey ona tuhaf geldi. Ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Aylar sonra ilk kez içki dolabının kapısı ardına kadar açıktı ve Conor'ın masasının üzerinde, kâğıtların üstünde bir dizi şişe duruyordu.

Kel, Alleyne malikânesinden ayrıldıktan sonraki birkaç saatini Tepe'de dolaşarak ve Castellane yaylalarını kaplayan lavanta, dikenli çalı ve biberiye otlarıyla dolu yeşillikte yürüyerek geçirmişti. Tepe'deki yüksek noktalardan şehre doğru bakabiliyordu. Sault nokta gibi oradaydı ve doğusundaki Valerian Meydanı, evlilik duasını görmek için toplanan kalabalığın yoğunluğuyla siyaha dönüşmüştü. Yine Conor'ı düşündü ama artık Conor'la ilgili düşünceleri Antonetta'yla ilgili düşünceleriyle iç içe geçmişti. Conor'dan kızın nerede olduğunu bulmasına yardım etmesini isteyebilir miydi? Ama notunda gönüllü olarak ayrılmadığını gösteren hiçbir şey yoktu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Tepe'deki söylentiler zehirliydi ve Antonetta bildiklerini, kendi annesini suçlamadan söyleyemezdi.

"Kel?" Conor'ın sesi. Gözleri odadaki loşluğa alışırken Kel, Conor'ı ilk kez gördü. Kemerli batı penceresinin mazgalında oturuyordu, hâlâ tören kıyafetleri içindeydi, koyu gri kadife ceketi parlak gümüş ipliklerle bezenmişti. Elinde bir şişe vardı. "Kel, sen misin?"

"Öyle olmayı umuyorum." Kel odanın karşısına geçti, geçerken masanın üzerindeki şişelere baktı. Hanse'ten koyu kırmızı kan kökü likörü, soluk sarı zencefil şarabı, menekşelerden yapılmış soluk leylak iksiri. Conor'ın seçim yapmakta zorlandığı anlaşılıyordu.

Kel, Conor'ın ona baykuş gibi baktığını görmese de hissedebiliyordu. Yaklaştı ve pencere pervazına oturdu. Bribirlerine bakabilsinler diye bacaklarını yana doğru indirdi, her biri taşın kemerli oyuğunun zıt uçlarında oturuyordu. Pencere camı yüzünün kenarına serin serin değiyordu.

Bu şekilde oturdukları zamanları sayamazdı. Bir yanlarında karanlık oda, diğer yanlarında camdan süzülen şehrin ışıkları. Kel şimdi Conor'ı daha net görebiliyordu, yeşil bir şişeyi sıkıca

kavranış olan elini görebiliyordu, gözlerindeki yarı savunmacı bakışı görebiliyordu.

Kel hafifçe, "Uzun zamandır absent içmiyordun Con. Kutsama töreni planlandığı gibi gitmedi mi?" dedi.

Conor başını eğdi. Kel, Prens'in aşırı gerilmiş bir viyola teli gibi alışılmadık derecede gergin bir frekansta titreştiğini hissetti. "Her şey yolundaydı," dedi. "Kutsandım ve bağlandım, Prenses de öyle. Zihnimi meşgul eden şey tören değil."

Güzel, diye düşündü Kel. *En azından aklını kurcalayan bir şey olduğunu kabul ediyor.*

"O zaman Gündönümü Balosu mu seni rahatsız ediyor? Bana sakın kostümünün hazır olmadığını ya da sana yanlış kostüm gönderdiklerini, aslan yerine kirpi olarak gitmek zorunda kalacağını."

"Asil bir kirpi olurdum," dedi Conor ciddi bir şekilde. "Hayır, balo değil. Sadece bugün kendimi neye bağladığımı ve son aylarda gönüllü olarak irademi teslim ettiğim tüm bağlarımı düşünüyordum. Ben anlaşmalarla, sözleşmelerle, hem açık hem de örtük vaatlerle ve beklentilerle bağlıyım."

"Başkalarının senden beklentileri mi, yoksa senin kendinden beklentilerin mi?"

"Sanırım artık farkı bilmiyorum."

"O kadar da kötü olmayabilir, biliyorsun," dedi Kel. "Bütün yöneticilerin böyle yükümlülükleri vardır, yine de idare ederler. Senin neden farklı olduğunu anlamıyorum."

"*O kadar da kötü değil* diyerek umut edemem," dedi Conor ciddi bir sesle. "Umut tehlikedir, biliyorsun. Umut seni bir süre zirveye taşıyabilir ama hayal kırıklığına uğradığında düşüşün çok daha sert olur."

Sıkıntılı olduğunda hep yaptığı gibi işaret parmağını şakağına bastırmak için uzandı. Ve o anda, Kel ona her şeyi anlatmak istedi. Komployu, Malgasi'yi, Tyndaris'te gördüklerini. Ona

sessizlik yemini ettirebilirdi. Kimseye güvenemeyeceğini söylerdi. Jolivet'ın isteği üzerine yaptığı şeyi ve Eskici Kral'ın düşman olmadığını açıklardı. *Tepe'deki Kral ve Şehirdeki Kral her zaman var olmuştur—*

Gözlerinde bir şeyler belirmiş olmalıydı. Gerginlik, endişe... Conor doğrulup başını sallayarak durumu netleştirmek istedi. "Önemli değil," dedi sakin bir gülümsemeyle. "Ne yazık ki artık sert içkilere alışkın değilim sanırım. Bu şişeyi elimden al, Kel. Gündönümü Balosu'nda akşamdan kalma olmamın bir anlamı yok. Partiden *sonraki* gün bunun için var zaten. Şimdi, kostümüm hakkında tavsiyene ihtiyacım var..."

Jerrod

Jerrod, Labirent'e doğru birkaç blok ilerledikten sonra çatıların üzerinden uçan figürün farkına vardı. Hareket eden gölgenin onu takip ettiği açıktı. Durakladığında duruyor, döndüğünde dönüyordu.

Bir an için sırtında soğuk bir huzursuzluk hissetti. Sinirlerindeki o soğuk hissi iyi bilirdi ama Castellane sokaklarında bununla büyümüştü.

Arsenal Yolu'nun ortasına dikkatsizce adım attı, sahte mücevherlerden çorbaya kadar her şeyi satan bir dizi derme çatma tezgâhın önünden geçti, sonra yukarı ve yanlara bakındı. Figür hâlâ oradaydı, depoların tepelerinde süzülüyordu.

Labirent ile Anahtar arasındaki boşluğun daha da derinlerine giden bir köşeyi aniden döndü, burada kıyıya vuran okyanus suyunun çürük tuz kokusunu alabiliyordu. Sokak dar ve pisti, boş ve parçalanmış kutu yığınlarıyla kaplıydı.

Kel'in ölümden döndüğü yer de böyle bir sokağa benziyordu. Jerrod'ın üzerinde durmaktan hoşlanmadığı bir andı bu. Ağlarına yanlış balığın takıldığını haber verdiğinde Prosper Beck'in ne kadar öfkelendiğini hatırladı. Prens değil, Kılıç Kapan. Beck çizmeli ayağıyla duvarı tekmelemişti. *Kel'e asla zarar verilmemesi gerekiyordu, Jerrod. Bunu bilmen gerekirdi.*

Yukarı baktı, tepedeki çatıların arasında gri-mavi bir renk görünüyordu. "Ji-An," dedi, "Aşağı in. Sen olduğunu biliyorum, gizlice dolaşıyorsun."

Ji-An hafifçe karşısına indi. Üzerinde çok koyu mor renkte ipek bir ceket ve pantolon vardır ve neredeyse siyah gibi gözüküyordu. Kel'in ölümden döndüğü o gece çatıda onu bir anlığına gördüğünü hatırladı, daha koyu bir gökyüzünde hareket eden bir gölge gibi.

"Benim kendime özgü gizli bir dolaşma tarzım var," dedi. "Yoksa beni o mu sandın? Malgasili kadın?"

"Belki bir an için. Ama benden hoşlanmasa da öncelik listesinde üst sıralarda olduğumdan şüpheliyim." Başını yana doğru eğdi. "Neden beni takip ediyordun? Beni bu kadar mı özlüyorsun?"

Ji-An soğuk bir şekilde gülümsedi. "Sadece o depoya doldurduğun silahlarla Prosper Beck'in ne yapmayı planladığını merak ediyorum. Beck için çalışıyorsun, değil mi?"

Jerrod sırtını bir sandık yığınına yasladı. "Beni Kara Köşk'e aldığında Beck'in adamı olduğumu biliyordun."

"Gitti demiştin."

"Şey," dedi Jerrod. "Geri geldi."

Ji-An yavaşça başını iki yana salladı. Kızgın değildi, bu da Jerrod'ı şaşırtmıştı. Jerrod, hep aralarından en az affedici olanın Ji-An olduğunu sanardı. "Bizi bırakmaya karar vermeden önce onunla ne kadar süredir iletişim hâlindeydin?" dedi Ji-An. "Tyndaris'te Malgasili kadınla olanlara en az şaşıran sendin. Beck yüzünden mi kadından haberin vardı?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Beck seni nasıl geri aldı?" diye sordu. "Bizden son derece memnundun. Öyle olduğunu biliyorum."

"Prosper Beck hayatımı kurtardı." Bulutlar tepede toplanmış ve gökyüzü daha da grileşmişti. "Ona borçluyum. Tıpkı senin Morettus'a borçlu olduğun gibi."

Ji-An'in ifadesi yumuşadı. "Onunla paylaşmayı planladığın bilgi konusunda endişelenmeli miyiz?"

"Hayır. Beck sizin düşmanınız değil. Silahların ne için olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen satmak içindir—"

Ji-An'in gözleri kısıldı. "Malgasi'ye satmak için mi?"

"Kesinlikle hayır." *Keşke sana her şeyi anlatabilseydim.* "Malgasi hepimizden nefret ediyor. Tehdit onlar. Beck değil."

"Hımm." Ji-An dudağını ısırdı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Sana anlatabileceğim her şeyi anlatıyorum," dedi Jerrod. Eri azından tüm gerçeği anlatmadığı belliydi. "Köşkten bu yüzden ayrıldım. Hiçbirinize anlatamadığım çok şey vardı. Yalan söylemekten çekinmem ama şey yaptığım insanlara değil..."

Ji-An gülümsedi. "Sevdiğin mi?"

Jerrod kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana gülme."

"Merren seni özlüyor, biliyorsun," dedi Ji-An. "Artık deneylerle bile ilgilenmiyor. Sadece oturup imbiklerine bakıyor. Somurtuyor ve," tırnaklarını inceledi, "iç çekiyor."

Jerrod ona dik dik baktı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Ji-An doğruldu ve ona sert bir bakış attı. "Beck'in bu silahları Eskici Kral'a veya herhangi birimize karşı kullanmak için stoklamadığına Merren'ın hayatı üzerine yemin etmeni istiyorum."

Jerrod başını salladı. "Yemin ederim."

Sert bakış yavaş yavaş yumuşayıp başka bir şeye dönüştü. Kesinlikle güven veren bir bakış değildi ama nefret de içermiyordu. Jerrod, alabileceğini alması gerektiğini düşündü.

"Yeterince iyi," dedi Ji-An ve gökyüzü açılıp yağmur yağmaya başlamadan hemen önce gölge gibi bir hareketle karanlığın içinde kayboldu.

BÖLÜM ON YEDİ

LİN

"İyi olduğundan emin misin?"

Lin masanın karşısındaki Merren'a endişeyle baktı. Kara Köşk'teydiler, Merren elinde yuvarlak bir cam imbikle bir tabureye tünemişti. Çokça hırpalanmış uzun masa aralarındaydı ama Lin yine de Merren'ın ifadesini net şekilde okuyabiliyordu.

Merren, Eskici Kral veya Ji-An'in aksine duygularını gizleme konusunda hiç iyi değildi. Dağınık saçlarının altındaki yüzü mutsuzluktan kaynaklanan çizgilerle doluydu. Mavi gözleri kırmızıydı. *Acaba Jerrod'ın adını anmaya cesaret etsem mi?* diye merak etmişti Lin çünkü Jerrod gideli günler olmuştu ve hâlâ Merren'ın bu konuda ne hissettiğini gerçekten bilmiyordu.

Merren, bandajlı omzuna dokunmak için elini kaldırdı. "Endişelenme. Gayet güzel iyileşiyorum."

Lin, söylediğini kasten yanlış anladığını düşündü. Ama onu suçlayamazdı. Kendisi de Conor hakkındaki karışık düşüncelerini Mariam'a bile anlatmaya hevesli değildi.

"Çok ağır bir şey kaldırma," dedi Lin. Masanın üzerinde düzgün bir sıra hâlinde duran, bazıları bahçeden, bazıları bu sabahki pazardan getirilmiş taze malzemelerden oluşan paketlerden birine dokundu.

"Değiştirilmiş ilacı formüle etmenin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Merren düşünceli görünüyordu. Lin, en azından yeni projenin Merren'ın dikkatini dağıtmasını umuyordu. Aslında bu ikisi için de geçerliydi. Conor'ın veya öpüşmelerinin ne anlama geldiğine kafa yormak istemese de bu imkânsızdı. O sabah pazara doğru yola çıktığında kapısının önünde kraliyet mührüyle işaretlenmiş kalın bir zarf bulmuştu.

Gündönümü Balosu'na bir davetiye. Mariam geldiğinde Lin orada durmuş, çaresizce zarfa bakıyordu. Lin, Mariam'ın şoke olmasını bekleyerek zarfı sessizce ona uzatmıştı. Fakat Mariam, Lin'in böyle bir davet almasını *beklediğini* ve bir önceki hafta sadece birkaç son dokunuşa ihtiyaç duyan bir elbise dikmeye başladığını neşeyle duyurmuştu.

"Offf," demişti Lin, ya da buna benzer bir şey. Mariam'ın varsayımda bulunmasına kızamazdı zira kız haklıydı. Ve Conor'a kızabileceğinden bile emin değildi. Davetiye nazik bir jestti ve kişisel bile olmayabilirdi. Belki de profesyoneldi, politikti? Resmî bir şekilde ifade edilmişti, Mayesh'in teslim ettiği mektupta olduğu gibi Conor tarafından imzalanmamıştı.

Bu da Lin'in gidip gitmemesi gerektiğinden hiç emin olmadığı anlamına geliyordu. Kişiselse, kesinlikle evde kalmalıydı. Profesyonelse—

"*Lin*," dedi Merren yüksek sesle ve Lin irkilerek Merren'ın ona hem neşe hem de bıkkınlıkla baktığını fark etti. "Nerelere daldın?" Masadaki malzeme yığınını işaret etti. "İlacın ne zaman bitmesini istiyorsun?"

"Ah." Lin kızardığını biliyordu. "Mümkün olan en kısa sürede."

"Hımm." Merren imbiği bıraktı ve Lin'in onun için hekim yazısıyla yazdığı tarife uzandı. "İlaç yapmak zehir yapmaktan çok da farklı değildir. Ama bir endişem var." Burnunu ovuşturdu ve üzerinde hafif bir kül lekesi bıraktı. "Formülde ağır dozda sakinleştirici var. Birine vermekten rahat edeceğimden daha fazla ve ben geçimimi insanları zehirleyerek sağlıyorum." Tereddüt etti. "Jerrod..."

Lin bir kaşını kaldırdı.

"Jerrod Labirent'te çalışıyordu. Birkaç haşhaş bağımlısı tanıyordu. Eğer alışkınsan bu tür şeylerin oldukça yüksek dozlarına dayanman mümkün ama bunun zihnine ne yaptığını söylemek bile istemem. Jerrod biliyor olabilir ama o..."

Kaçtı ve hiçbirimizin peşinden gitmemizi istemiyor. Merren perişan görünüyordu. Lin masanın üzerinden uzanıp Merren'ın elini okşadı.

"Başka biri de bana benzer bir endişesini dile getirdi," dedi bronz saçları ay ışığında parlayan ve ön kapısında duran Aron'ı hatırlayarak. Sabah, kırmızı kraliyet mührünün beyaz keten üzerinde kızıl bir kan damlası gibi parladığı davetiyeyi bulduğu aynı kapının eşiğinde...

"O zaman sarı haşhaşı çıkar," dedi Lin bir anda birkaç şeye karar vererek. "Bunun yerine iki tane *morphea* koy."

Merren arkasına yaslandı. "Emin misin?"

"Eminim. Teşekkür ederim, Merren." Çantasını aldı. "İlacı almak için geri geleceğim..."

"Yarın," dedi Merren ona merakla bakarak. "Neden bu kadar neşelisin?"

"Bilmek istiyorsan bu gece Gündönümü Balosu'na gidiyorum," dedi Lin kapıda duraklayarak. "Endişelenme," diye ekledi Merren'ın iki kaşı da havaya kalkınca. "Tepe'deyken monarşiyi devireceğim."

"Boşuna umutlanma, Lin," diye seslendi Merren arkasından. "İnsanın kaldırabileceği hayal kırıklığının da bir sınırı vardır."

KEL

Castellane'de yazları, Aurelianlar iktidara geldiğinden beri gündönümü kutlanırdı çünkü sembolleri güneşti. Gerçi maskeli balo geleneğini başlatan Lilibet'ti. Marakand'da popülerdi çünkü maskeli balolar, soyluların eylemleriyle ilgili olarak belli ölçüye kadar eğlenmelerine zemin hazırlardı.

Serin bir geceydi, yağmur tehlikesi vardı ama Lilibet eski cephaneliğin kapılarını ne olursa olsun açmıştı. Ordular kötü hava koşulları nedeniyle planlarını değiştirebilirdi ama Lilibet asla değiştirmezdi.

İçerideki dairesel balo salonu sıcak bir şekilde parlıyordu. Zemin altın mozaik levhadandı. Merkezî dairenin etrafındaki eşit noktalara, güneş ışınları gibi uzun oyuklar açılmıştı. Her oyukta bir hazine vardı: Güneş arabasındaki Lotan'ın gerçek boyutlardaki bronz heykeli, ateş akıtan bir çeşme, dallarından altın elmalar sarkan ve tamamen altın rengine boyanmış bir ağaç.

Üstteki yuvarlak çatı camdı. Kel, çatının içindeki Saray lambalarının aydınlattığı kalın alçak bulut tabakasını görebiliyordu. Yağmur tehdidi, Lilibet'i insanları eşikten balo salonuna götürecek altın halı fikrinden vazgeçmeye zorlamıştı. Bunun yerine çimlerin ve taş basamakların üzerine sarı-beyaz renkli çiçek yaprakları serpiştirilmişti. Misafirler geldikçe çiçekleri ayakkabılarıyla içeri taşıdılar ve ezilmiş yaprakların kokusu baş döndürücü bir şekilde yasemin mumlarının kokusuyla karışarak havaya yükseldi.

Dom Valon ve ekibi muhteşem ziyafet masalarına son rötuşları yaparken Lilibet de oradan oraya koşturuyordu. Her şey Aurelian Hanesi'nin renklerindeydi: limonla kızartılmış domuz, safranla pişirilmiş kuzu, zerdeçallı pilav, mango ve çarkıfelekten buzlu şerbetler, şekerli kalamansi[11] suyu.

Conor bu gece iyi davranmaya karar vermişti. Turlar atıyor, misafirleri abartılı iltifatlarla karşılıyor ve Lady Alleyne'in yarı kaplan maskesinin arkasında kızardığını duyurmasına neden oluyordu. Kadın siyah ve altın rengi ipekten, çizgili bir elbise giymişti.

Maskenin sağladığı örtüye rağmen tüm kanıtlar Lady Alleyne'in gergin olduğunu gösteriyordu. Duvar boyunca aralıklarla yerleştirilmiş uzun divanlardan birinde oturan Kel (Lilibet konukların ayağa kalkıp dans etmesini ve kaynaşmasını istiyordu) onun kahkahasının biraz fazla tiz, flört edişininin biraz fazla kırılgan olduğunu fark etti. Kel, Conor'ın bunu göreceğinden şüpheliydi ama Conor onun ne yaptığını bilmiyordu.

Aslında Kel, sekiz yaşından beri Tepe'deki soyluların bir araya geldiği toplantılardan hiç bu kadar rahatsız olmamıştı ve o zamanlar bu insanların hepsi ona yabancıydı. Hiçbirinin kendi çıkarları dışında bir şey yapmasına güvenemeyeceğini bilerek büyümüştü ama safça kendi çıkarının, Aurelian Hanesi'ne sadakati de içerdiğini varsaymıştı. Ancak şu an, sadece yabancı gibi değil aynı zamanda etrafta dolaşan ve öldürmeyi bekleyen vahşi bir hayvan sürüsü gibi görünüyorlardı.

Hepsi öyle değil, diye hatırlattı kendine. O sırada Conor, Leydi Alleyne'in yanından ayrılıp beklenmedik bir şekilde at kılığında gelen Esteve'yi selamlamak için yürüyordu. Conor'ın kendisi bile oniks yüzüklerine kadar siyahlara bürünmüştü. Yarım maskesi, Anjelica'nın önerdiği gibi altından bir aslan maskesiydi ve

---

[11] Filipinler'e özgü, limon benzeri bir narenciye. -ed.n.

göz delikleri parıldayan topaz parçalarıyla çevriliydi. Kel de siyah giymişti ancak maskesi gümüştü, şakaklarında kıvrılan iki koç boynuzu dışında sade bir kostümdü. Elsabet Belmany'nin Tyndaris'te bahsettiği isimleri düşündü: Alleyne, Gremont, Cabrol. Peki diğer komplocular kimlerdi? Malgasi'nin konuştuğu ancak kararlı duran aileler olmuş muydu? Yaşlı Gremont son anda dâhil olduğu için pişman olmuştu ama bu aynı şey değildi. Kel, Cazalet'in adını ve servetini çılgın bir plan için riske atmayacak kadar akıllı olduğunu düşünüyordu. Ve genç Gremont konuya dâhil olmuşken bu, Leydi Gremont'un da haberi olduğu anlamına mı geliyordu? Kocası, Conor'ı ölümünden önce uyarmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

"Söylentilerin doğru olup olmadığını merak ediyorsan, doğruymuş gibi görünüyor," dedi Falconet sırma işlemeli kanepede Kel'in yanına otururken. Bir Shenzan ejderhası maskesi takmıştı, burnu şeytan gibi kıvrıktı. Yanında Montfaucon ve Ciprian Cabrol vardı. "Artal Gremont kaçmış, Antonetta'yı isminden ve servetinden mahrum bırakmış."

"Leydi Alleyne, sanki hiçbir olumsuzluk yaşanmamış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor," dedi Montfaucon. Bir tavus kuşu maskesi ve mumlu kâğıt gibi çatırdayan altın malzemeden yapılmış bir kıyafet giyiyordu. "Valderan'daki bir ticaret ortağını ziyaret etmeye gittiğini iddia ediyor ama ben bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum."

"Sence rol mü yapıyor?" dedi Kel. Leydi Alleyne'in planını merak etmişti. Ama belki de sadece Elsabet'ten emir bekliyordu. Tepe'deki komplocular bir şekilde Gremont'un ölümünün hesabını vermek zorunda kalacaklardı.

"Eh bu ona kötü yansır, değil mi?" dedi Cabrol. Buruşuk kahverengi kadife bir kostüm giymişti ve bir çakal maskesi takıyordu. "Ya da en azından kızına kötü yansıyor. Gremont mirasını geride bırakıp Antonetta ile evlenmek yerine gece yarısı

Castellane'den kaçmayı tercih ediyorsa, kızı gerçekten de çok tatmin edici bulmamış olmalı."

"Onu tam da beklediği gibi bulduğunu sanmıştım," dedi Falconet. "Güzel ve aptal. Eğer onu sadece bir süs bebeği olarak düşünmeseydi, İlk Gece ayrıcalığını kullanma zahmetine girmezdi."

"*Bunun* olmasını izlemek zorunda kalmadığım için üzgün olduğumu söyleyemem," dedi Falconet. "Gelinlerden bahsetmişken güzel Anjelica geldi."

Kel döndü ve Anjelica'nın balo salonunun girişinde Conor ile birlikte durduğunu gördü. Conor kızın ellerini kendi ellerinin arasına almıştı ve alçak sesle konuşmak için eğilmişti, Kel alaycı bir şekilde genç âşıkların bir resmi gibi gözüktüklerini düşündü.

"Conor için böyle güzel bir geline sahip olmak tuhaf olmalı," dedi Montfaucon küstahça. "Partilerde en güzel kişi olmaya çok alışkın."

Anjelica bir kuğu kostümü giymişti; maskesi sim, boya ve satenden yapılmış, uzun soluk tüyler ve elmas hilallerle süslenmişti. Saçları toplanmış, boynunun arkasına kıvrılmıştı ve tüylere benzeyecek şekilde oyulmuş fildişi iğnelerle tutturulmuştu. Elbisesi sadeydi, vücuduna sıkıca yapışıyordu ve üzerinde beyaz ipek ve inci taneleri vardı. Sırtından çıkan iki beyaz kanat, tüyler ve elmaslarla süslüydü ve ışıl ışıl parlıyordu.

Ona ve Conor'a bakmak muhteşemdi. Ama Kel'in düşündüğü gibi hepsi birer kostümdü... Ve sadece maskeler de değildi. Çok daha sinsi bir rol oynuyorlardı. Birbirlerine yaslanma biçimleri, Conor'ın Anjelica'yı balo salonuna götürürken elini tutma biçimi. Her hareket maksimum etki için prova edilmiş, kurgulanmış ve uygulanmıştı.

"Leydi Alleyne'e bak," dedi Falconet neşeyle. "Sanki limon yemiş gibi görünüyor."

"Hep Antonetta'yı Conor ile evlendirmeyi ummuştu," dedi Montfaucon. "Ama Conor'ın hedefleri daha yüksekti ve şimdi Antonetta'nın hiç kocası yok. Bu sadece hırsın kötü bir alışkanlık olduğunu gösteriyor," diye ekledi kibirli bir şekilde.

Cabrol homurdandı. "Sarhoşsun, Lupin. Hem Antonetta nerede?"

"Kalabalığa dayanabileceğini sanmıyorum," dedi Falconet. "Çok fazla fısıltı var. Bazıları, İlk Gece rezilliğinden kaçınmak için Gremont'u onun ortadan kaldırdığını bile söylüyor."

"Ve eğer yaptıysa onu kim suçlayabilir ki," diye mırıldandı Kel.

Montfaucon şaşkın görünüyordu. "Sence Gremont'u o mu öldürdü?"

"Elbette hayır," dedi Kel sinirli bir şekilde. "Bence Caravel'de sarhoş olmuştur ve günlerdir de öyledir. Sanırım herkes bu durumun gerçekte olduğundan çok daha heyecan verici olmasını umuyor."

"Tebrikler, Kel," dedi Joss sırıtarak. "*Dedikodu* kelimesinin tam tanımı bu olmalı. Ayrıca, bizim Antonetta basit bir ruha sahip. Bir cinayet planını uygulayacak kadar zeki değil."

Kel'in midesinin derinliklerinde bir öfke kabardı. Cevap veremeden bir el omzuna dokundu. Başını kaldırdığında, olay için altın üniforma giymiş olan Benaset'in yanında belirdiğini gördü. "Bir dakika benimle gelebilir misin, Sör Anjuman," dedi. "Yağmur yağmaya başladı."

"Peki, ben bu konuda ne yapabilirim?" dedi Kel şaşkın bir şekilde.

"Kraliçe'ye sorman gerekecek," dedi Benaset, Kel'e sert bir bakış atarak. *Ah.* Kel kendisiyle konuşmak isteyenin Conor olduğunu fark etti ve gerçekten de Anjelica'nın yalnız olduğunu, Leydi Gremont ile derin bir sohbete daldığını gördü.

Conor'ın arkadaşlarından gelen eğlenceli ıslıklar korosu eşliğinde Kel ayağa kalktı ve Benaset'i oyuklardan birine kadar takip etti. Bu oyukta metalden yapılmış bir ağaç vardı, bronz gövdesi parlıyordu, yaprakları altın, pirinç ve gümüşten dövülmüştü. Ağacın altında Benaset'i uzaklaştırmak için el sallayan Conor bekliyordu. Konuşmadan önce birkaç dakika bekledi, muhtemelen Benaset'in duyamayacağı kadar uzaklaştığından emin olmak için beklemişti.

"Tılsımın yanında, değil mi?" dedi Conor sonunda.

"Evet," dedi Kel yavaşça. "Conor ne oldu? Bir tür tehlike mi var?"

Conor, maskesini tutan ipek kordonları çözmek için elini uzattı. Maskesi düştüğünde, yüzü garip bir şekilde çıplak görünüyordu, maskenin tenine battığı gözlerinin yanında belli belirsiz çizgiler vardı. Elleri hafifçe titriyordu. "Benimle maskeni değiştirir misin? Sadece birkaç dakikalığına."

"*Neden?*"

"Hiçbir tehlike yok." Conor, Kel'e dikkatle baktı ve Kel, gözlerinin ardında çocukken Saray'ı ilk ziyaret ettiğinde gördüğü o ışığı gördü. Ne istediğini hiç fark etmediğin bir şeyi istemenin ne olduğunu ilk kez öğrendiği zamanı. "Ama bana güvenmeni istiyorum."

"Bütün gece boyunca seni rahatsız eden bir şey oldu." Kel maskesini çıkarmak için elini uzattı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bu parti başladığından beri gerginsin."

Maskesi iplerinden sarkan Conor acı içinde gülümsedi. "Benim dikkatli Kel'im."

"Söyle bana," diye ısrar etti Kel. "Bana ne olduğunu söyle. Başka türlü sana yardım edemem."

Conor'ın gözleri onunkilerle buluştu. Gri gözler, Kel'inkilerle aynı renkteydi ama her zaman aynı değillerdi. "Vakit yok," dedi.

"Şimdi olmaz. Seni buna zorlamayacağım, Kel ama bana güveniyorsan—"

Kel maskesini uzattı. Hızlıca değiştirdiler, ağır altın taç ve mücevherli aslan maskesi Kel'in avucuna çarptı. Ve ardından bir düzine küçük soğuk çelikten halka. Conor'ın oniks yüzükleri.

Conor yeni maskesinin gümüş iplerini başının arkasına düzgünce bağladı.

"Sana anlatacağım," dedi boğuk bir sesle. "Yemin ederim ama... Şimdi gitmeliyim."

Kel hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. Conor döndü ve Kel'i arkasında bırakarak uzaklaştı.

Lin

Lin Marivent'e vardığında yağmur yağmaya başlamıştı. Hafif bir çiselemeydi ve sürücü onu dikkatli adım atması ve çamurdan kaçınması konusunda uyarmıştı.

Lin aldırmadı. Hava sadece Saray'ı daha büyülü gösteriyordu. Mücevher tonlarındaki lambalar, renkli havanın esintileri gibi yumuşayan bir sisin içinden parlıyordu. Sürücü ona Gündönümü Balosu'nu bulmak için çiçek yolunu takip etmesini söylemişti; çiçekler ıslak ve parlaktı, yapraklarında yağmur damlaları titriyordu. Yürürken terliklerinin altında ezilen, parlak yeşil şeylerin kokusu yayılıyordu, sümbülteber ve yaseminle kaplıydılar.

Kalın kadife şalına daha da sıkı sarındı. Burada olmak garipti. Saray'da bir baloya çağrılan genç bir kızla ilgili hikâye çarkçılarının sayısız masalı vardı, masallardaki Saray hangisiyse artık. Marivent tarafından daha önce Kel'i ve ardından Kral'ı iyileştirmek için gizlice çağrıldığında Saray onu hiç büyülememişti.

Bunlar telaşla ve gizlice yaptığı keşif gezileriydi, görünmekten korktuğu geziler. Keşfedilmekten. Ama şimdi burada olması *gerekiyordu.*

Lin yasak olan bir renkte giyinmişti. Ancak Mariam, Lin'in Tepe'deki hiç kimsenin umursamadığını kabul ettiği, ışıldayan gül rengi elbisesinin modanın zirvesi olduğuna yemin etmişti. Dağınık buklelerden oluşan saçlarının olması gerektiği gibi göründüğüne de. Ve gerçekten de araba onu Sault'tan almaya geldiğinde sürücü şaşırmış ve Lin'e hayranlıkla bakmıştı.

Öz güveni onu neredeyse balo salonunun kapısına kadar götürdü. Cephanelik, Marivent'in yeşil çimenlerinin deniz kayalıklarına doğru uzandığı yerin yakınındaki gri taş bir binaydı. Üstüne kavisli bir cam kubbe yerleştirilmişti; yolun bu son bölümünde meşaleler yanıyor, çiseleyen yağmurun altında cızırdıyordu. Cephaneliğin kurşunlu cam pencerelerinden titrek mum ışıklarını görebiliyordu, süslü kıyafetler giymiş erkek ve kadın figürlerinin yüzleri farklı hayvan şekillerinde bir dizi maskeyle gizlenmişti: kediler, yaban domuzları ve tilkiler, tavus kuşları ve anka kuşları.

Ah, hayır. Bir anda telaşla maskesinin olmadığını ve nasıl bir tane edineceğine dair bir plan yapmadığını fark etti. Davetiyede Gündönümü Balosu'nun maskeli bir etkinlik olduğu belirtilmiş ve yine de bunu tamamen unutmuştu.

Sanki aniden içlerinde bir maske belirecekmiş gibi çaresizce boş ellerine baktı. Arkasından kahkahalar duyuldu ve bir şey omzuna çarptı. Hızla dönünce iki sarhoş soylu gördü, parıldayan kalplerle süslenmiş gri bir fare maskesi takan bir kadın ve siyah-beyaz renkte çizgili domino maskesi takan bir çocuk. "*Çok* üzgünüm." Kadın kıkırdadı, onu balo salonuna geri götüren çocuğun (ya da oğlunun mu demeliydi? Sevgilisi miydi?) koluna yaslandı.

Lin midesinin bulandığını hissetti. Balo salonuna yüzü açık bir şekilde girme fikri ona hiç çekici gelmiyordu. Onun kim olduğunu bileceklerdi. Soylular, İmtiyaz Aileleri hatta Prens bile ona bakıp fısıldayacaktı... *Mayesh'in torunu belli ki görgü kurallarını hatırlayamayacak kadar aptalmış.*

Tanrıça adına, buraya neden *gelmişti* ki?

Bir an sonra balo salonundan sızan sarı ışıktan hızla uzaklaştı. Islak çimenlerin üzerinden, uçurum yolunun ezilmiş taşlarına doğru ilerledi. Sağındaki okyanusu görebiliyordu, gri-yeşil renkli sular uçurumların dibinde dalgalanıyordu.

Başının üstündeki gök gürlüyordu, gri-siyah bulutların sesi uzaktan denize çarpıyordu. Yağmur artık gerçek bir sağanağa dönüşüyordu. Kuzey Kulesi'nden gördüğü beyaz boyalı ahşap ve alçıdan yapılma kameriyeler, göz zevkini artırmak ve memnun etmek için yapılmış geçici yapılardı ve uçurumun kenarına bir sıra hâlinde yerleştirilmişti. Çoğunun üzeri açıktı. Lin, barınak olabilecek birine daldı. Bu kameriye eski bir tapınaktan esinlenerek yapılmış, açılı alçı çatısı yivli sütunlarla desteklenmişti. Sütunlar arasındaki boşluklardan okyanustan gelen fırtınayı görebiliyordu. Fırtınada suyu beyaz uçlu dalgalara dönüşüyordu.

Bir sütuna yaslandı ve başını geriye attı. Neyse ki gerçek mermer değildi, sadece taşa benzeyecek şekilde boyanmış ahşaptı. Mariam'ın dikkatlice kıvırıp tokaladığı saçlarını mahvettiğini biliyordu. Bunun için suçluluk hissetti ve çamurla lekelenmiş ıslak terlikleri için de üzgündü. *Çok aptalca*, diye düşündü. Neden Tepe'ye gelmek, kendini soyluların ve onların yandaşlarının yargısına açmak istemişti ki?

Doğruldu, ellerini elbisesinin önünden aşağı doğru kaydırdı, gülün gerçek rengine o kadar yakın renkte koyu bir satendi ki neredeyse bir kokusu olmasını beklerdi. Malzeme ellerinin altında serin ve kaygandı. Boynuna annesinin *magal*ını takmıştı. İnce altın zincirin ucundan sarkan içi boş bir halka.

Mariam'ın onu boynuna taktığını hatırladı. Sevgili Mariam, Lin'in Gündönümü Balosu'na katılmasından o kadar memnundu ki bir sinek kuşu gibi odada uçuyordu. Lin bunu hatırlayınca gülümsedi ve kendi kendine saçmalamamasını söyledi. Bu kadar yol gelmişti, olması gerektiği kadar şık giyinmişti, maskesi olsun ya da olmasın utanacak hiçbir şeyi yoktu. Ve Mariam, Lin'in partiye hiç katılmadan sadece saklandığını öğrenirse ne kadar hayal kırıklığına uğrardı?

Üzerindeki gök yine gürledi. Denizde çakan şimşekler ufku aydınlattı, dalgalanan sular hareketli birer gümüşten dağlara dönüştü. Yağmur, alçı çatıyı sallayarak yağıyordu. Lin kendi kendine iç çekti. Eh, bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Baloya sırılsıklam gelen tek misafir o olmayacaktı.

Bir kıpırtı dikkatini çekti ve sütunların arasından gözlerini kısarak baktı. Birisi uçurumun yanındaki yoldan iniyordu. *Garip.* Böyle bir havada kim yürüyüşe çıkardı ki?

Yaklaştı. Bu bir erkekti, şimdi görebiliyordu, gümüş bir koç maskesi takmış uzun boylu genç bir adamdı.

Adam içeri daldığında Lin bir adım geri çekildi. Adam kadife pelerininin başlığını geriye itti ve ıslak kumaştan akan su taş zemine doğru patırdayarak damladı.

Kameriye karanlıktı ama kör olacak kadar da karanlık değildi. Adamın kafasına yapışmış ıslak koyu bukleleri olduğunu görebiliyordu. Her iki tarafında da kıvrımlı boynuzları olan gümüş renkli maskesi bir yıldız kadar parlaktı. Yüzünün yarısını örtüyordu ama Lin onu hemen tanıdı.

Bu Prens Conor'dı, saçlarından sular damlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştı Prens. "Benaset Batı Kapısı'ndan geldiğini haber verdi. Partiye gelmeyince uçurumlardan birinden düştüğünü sandım."

Lin saldırıya uğramış gibi hissetti. "Kayboldum."

Maskenin ardındaki gri gözlerin büyüdüğünü görebiliyordu. "Kayıp mı oldun? Nasıl kaybolabilirsin? Cephaneliğin kapılarının önünde uzanan bir çiçek yolu var—"

Lin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, bunu nasıl bilebilirdim? Bundan hiç bahsetmedin."

Conor başıyla onayladı ve koyu renk saçlarından gümüş damlacıklar sıçradı. "*Her şeyi tek tek* söylemem gerektiğini düşünmemiştim—"

Lin kaşlarını çattı ancak kameriyenin karanlığında Conor'ın bunu görebileceğinden şüpheliydi. "Sadece kaba olmayı planlıyorsan beni bulmak için neden bu kadar yol geldiğini anlamıyorum."

"Kaba olmayı planlamıyordum. Aman Tanrım." Conor elini yüzünde gezdirdi. "Bu kesinlikle inanılmaz," dedi ortaya. "Ünlü elçiler bana bağırdı. Öfkeli diplomatlar bana mürekkep hokkaları ve pahalı seramikler fırlattı. Hükümdarla birden fazla kez yumruk yumruğa kavga ettim. Yine de hiçbir şey ama hiçbir şey beni senin kadar çileden çıkarmadı."

"Gelmemeliydim." Lin kollarını indirdi. "Hikâye çarkçısı masallarındaki kızlar katıldıkları kraliyet partilerinde her zaman mutlak zafer kazanır ve herkes onlara hayran kalır ama bu benim başıma *asla* gelmeyecek. Ben her zaman tuhaf ve beceriksiz bir kız olacağım ve bir kameriyenin içinde saklanacağım—"

"Demek saklanıyordun. Yani kaybolmadın." Sesindeki öfkenin altında yatan neşeyi duyabiliyordu.

"Önemi var mı? Ben buraya ait değilim."

"Lin." Conor'ın ona baktığını gördü ve tacını takmadığını fark etti. "Büyükbaban Kral'ın danışmanı. Seni kendim davet ettim. Marivent'te davetsiz misafir değilsin."

"Neden?" diye fısıldadı Lin. Kameriyenin dışında yağan yağmur sert topraktan gümüş kıvılcımlar çıkaracak kadar yoğun yağıyordu. "Beni *neden* davet ettin?"

Ve o anda bunun gelme sebebi olduğunu fark etti. Ona bu soruyu sormak için gelmişti. Neden onu burada istediğini bilmek için.

"Lin." Conor'ın sesi çatallaşmıştı. Maskeyle bile neredeyse sabit gözlerle ona baktığını görebiliyordu. Prens'in bakışları kızın gözlerinden dudaklarına kaydı, vücudunda gezinen bakışları bir elin teması kadar ağırdı. Lin o bakıştaki sıcaklığın, tenine sıçrayan kıvılcımlar gibi üzerinde gezindiğini hissetti. "Gerçekten soruyor musun? Çünkü buna cevap vermemeliyim. Kendi iyiliğim için, senin iyiliğin için. Pek çok şey için."

Lin başını geriye doğru eğdi. "Lütfen," dedi ve bu kelimeyle Conor'ın içinden geçen ürpertiyi gördü. Kendi nabzı da hızlandı. "Ben gerçeklerden korkmuyorum."

"Hayır. Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun. Kesinlikle benden de hiç korkmadın." Yavaşça, neredeyse sanki yaptığı şeye inanamıyormuş gibi elini kaldırdı ve kızın yanağına koydu, teni kendi sıcak yüzüne karşı serindi. "Ama bir kez verildiğinde asla geri alınamayan bazı cevaplar vardır. Asla unutulmayan."

Lin uzandı, parmaklarıyla Conor'ın bileğini çevreledi. Nabzının çekiç gibi atışını parmak uçlarında hissediyordu. Kalbinin, tıpkı kendisi gibi çılgınca attığını hayal etti. "Söyle," dedi. "Yoksa giderim."

"Neden gelmeni istedim?" diye fısıldadı Conor. "Çünkü başka bir şey yapamadım. Davetiyeyi mühürlerken bile kendime öfkelendim, kendi aptallığıma ve bencilliğime ama yine de kendimi durduramadım." Parmak uçları kızın yanağını okşadı, bu çok hafif bir dokunuştu ama Lin'in damarlarında akan ateş dalgası kandan bile daha sıcaktı, dudaklarını ayıracak, vücudunu titretecek kadar sıcaktı. "Seni istedim çünkü seninle olmadığımda, Lin Caster, sanki bir parçam kopmuş gibi hissediyorum. Sanki *kanıyorum*, benden başka kimsenin göremediği bir yaranın

acısıyla duyarsızlaşıyorum. Sen yanımdayken... Kendimi bir bütün olarak hissediyorum."

Lin dışarıdan bakılınca hareketsizdi. Ama içinde sanki bir şey kırılmış gibiydi. Sanki Merren'ın tatlı ölüm getiren zehirlerinden birinin şişesi, damarlarını ateşle doldurmuştu. Ve ilk kez hikâye çarkçılarının masallarını anladı, insanların *bunun* gölgesini bile hissetmek için bir masalın yavaş ilerleyişini dinlemek adına haftalarca nasıl sıraya girip beklediklerini.

"Lin?" diye fısıldadı Conor ve Lin sesindeki korkuyu duydu. Onun nasıl tepki vereceğinden, dönüp kaçacağından korkuyordu. Aralarındaki son boşluğu da kapattı. Parmak uçlarında yükselip Conor'ı öpmeden önce vücudunun sıcaklığını hissetti. Conor onu tutmadan önce bir an donup kaldı ve sonra kızı kendine doğru çekti. Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Saatlerdir parmak uçlarıyla bir ipe tutunmuş ve sonunda kendini düşüşe bırakmış bir adamın sesiydi bu.

Onu öpmek yağmur kadar doğal ve asi görünüyordu. Lin'in öpücüğü nazikti ama Conor nazikçe karşılık vermedi. Dudaklarını onunkilerin üzerine doğru eğdi, dilinin sert hareketiyle dudaklarını ayırdı. Lin meyve ve şarap tadı alıyordu. Dili onunkine doğru kıvrıldı, boğazından bir inleme sesi çıktı. Lin ona doğru uzandı, neredeyse ayak parmaklarının ucundaydı. Conor kızın alt dudağını ağzına aldı, dilini üzerinde gezdirdiğinde Lin kıvranmaya başladı.

Giysileri nemliydi, tenine yapışmıştı. Lin onun her yerini hissedebiliyordu, sertliğini hissediyordu. Fizyolojik nedenleri biliyordu, nedenlerini ve nasıllarını biliyordu ancak kendi vücudunun bu arzuya nasıl tepki vereceğini tahmin etmemişti. Korsesinin içindeki memelerinin uçları sertleşmişti. Sıcak bir arzu dalgası karnından aşağı doğru iniyordu. Conor'a doğru eğildi, onun kendisini öpmeyi bırakmaması dışında hiçbir şeyi umursamadı.

Yağmur bir battaniyeye dönüşmüştü, durmadan vızıldayan bir patırtı onları içeride tutuyordu. Kimsenin onlara yaklaşmamasını sağlıyordu. Conor'ın elleri Lin'in yüzünden vücuduna indi ve sertçe beline dolandı. Küfür ettiğini duydu ve sonra elleri saçlarındaydı, Mariam'ın çok dikkatli bir şekilde yerleştirdiği iğneleri çekiştiriyordu. Serbest kaldıklarında kızın tokalarını sanki onlardan nefret ediyormuş gibi taş zemine fırlattı ve hepsi madeni paralar gibi yerde şıngırdadı. Lin'in saçları uzun dalgalar hâlinde aşağı indi, sıkışmış ve nemli hava yüzünden birbirine dolanmışlardı. Conor ellerini hayvani bir homurtuyla kızın saçlarına gömdü, tutamlar parmaklarının arasından kaydı. Şakaklarını, yanağını öptü, çenesini öptü, boynuna kadar öptü. Yaşadığı karmaşanın kanıtı gibi boynunda hızla atan nabzını öptü. Dudaklarını köprücük kemiği boyunca gezdirdi.

O an Lin için zaman donmuş gibiydi. Conor yüzünü kızın saçlarına gömdü. Lin kulağına değen hırıltılı nefesini duyabiliyordu. Neredeyse hiç olmadığı kadar tereddütlü görünüyordu, sanki ne yapacağına karar veremiyormuş gibiydi. Sanki devam etmesini istediğini hayal edemiyormuş gibi.

Lin onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve kararlı bir şekilde yönlendirdi. Elbisesinin korsesine koydu, korsesi aşağıya kadar kancalıydı. Daha önce yaptığı hiçbir şey hatta tüm Sault'a Geri Dönen Tanrıça olduğunu ilan etmesi bile bu kadar cüretkâr hissettirmemişti. Ellerini kaldırdı, Conor'ın nefes alışını duydu. Yüksek sesle söyleyemediği şeyi anlamış olmasını umdu.

Dokun bana. Dokunmanı istiyorum.

Kancalar Conor'ın parmaklarının altında eridi ve Lin'in korsesi açıldı. Conor artık tereddüt etmeden onu öpüyordu ve elini elbisesinin yakasının altına kaydırıp göğsünü avucunun içine aldı. Tenine değen parmakları sıcaktı, başparmağı ustaca meme ucunu çevreliyor, Lin'in inlemesine neden oluyordu. Daha fazlasını isteyerek Conor'a doğru eğildi.

Prens'in gülümsediğini hissetti. Omurgası bir sütuna çarpana kadar Lin'i geriye doğru itti. Başını eğip meme ucunu ağzına almadan önce Prens'in, *Lin, benim Lin'im,* diye fısıldadığını duydu.

İçinden geçen delici arzu okuna hazırlıklı değildi. İnledi, onu tırmaladı, tuniğinin eteğini pantolonundan kurtardı. Islak parmakları, sert kasların üzerinde gerilen ipek teni ile çıplak karnının üzerinde kaydı. Havada şimşekler çakıyordu ve Lin onu, daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu.

Conor başını Lin'in göğsünden kaldırdı. Lin yüz ifadesini göremiyordu ama nefesi sert ve düzensizdi. Onu sert ve derin bir şekilde öptü, belinden kavradı. Kaldırdı. Lin omuzlarını yakaladı ve ondan destek aldı. Conor vücudunu onunkine bastırdı. Lin onun titrediğini hissedebiliyordu. Conor'ın sol eli eteğinin altına kayıp olması gereken yere dokunurken bile vücuduyla Lin'i ayakta tutuyordu.

Lin sadece kendine böyle dokunmuştu ve bir başkasının bunu yapmasının nasıl bir şey olacağını hayal bile etmemişti. Ama zevk bir kasırga gibiydi. Diğer tüm düşüncelerini alıp götürdü. Conor onu okşarken, etrafında dönerken çaresizce ağzına doğru inledi ve verdiği haz içinde sıkı sıkıya yoğunlaşmaya başladı, onu sardıkça sardı.

Hâlâ bir eliyle Conor'ın omzunu tutarken diğer eliyle aşağı uzandı ve Conor'ın pantolonunun düğmelerini çözdü. Etraf, herhangi bir şey göremeyeceği kadar loştu; kör bir şekilde karanlıkta uğraşıyordu ve sonunda onun serbest kaldığını hissetti çünkü avucuna sertçe çarpmıştı. Aynı anda hem sert hem de yumuşaktı ve okşamaya başladığında teni sıcak bir ipek gibiydi, neredeyse tamamen içgüdüsel olarak ne isteyeceğini tahmin etti. Eliyle onu sardı ve yukarı aşağı sıvazladı.

"Ah... Tanrılar aşkına... *Lin,*" diye soluk soluğa kaldı Conor ve Lin, onu nefessiz bıraktığı için anlık bir zafer hissetti. Lin'in

dudakları onunkine çarptı. Kalçalarını büktü ve Conor'ı kendisine doğru yönlendirdi. Lin kaybolmuştu, tereddütten çok ötedeydi ve mutluydu. Conor içine girerken Lin bacaklarını onun beline doladı. Zaman durmuş gibiydi. Şimşekler denizi aydınlatarak Conor'ın gri gözlerini maskenin koyu gümüşüyle çevrelenmiş gümüşlere çevirmişti. Lin ufak bir sızı hissediyordu ama umursamadı. Artık Conor tamamen içindeydi, dudakları boğazına değiyordu. Hiç kıpırdamadan dururken Conor'ın çaresizce nefes aldığını duyabiliyordu. Lin onun, kendisini incitmek istemediği için durduğunu biliyordu ama bu çaba içindeyken hafifçe titriyordu, Conor'ın elleri Lin'in belinde titriyordu. Lin ellerini Conor'ın karga kanatları kadar siyah, ince kıvrımlı saçlarına daldırdı. Maskenin kurdelesi parmaklarını gıdıkladı. Conor'ın dudaklarını öptü, tenindeki yağmuru tattı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Sev beni. Beni sevmeni istiyorum."

Cevap olarak çıkardığı ses neredeyse insaniydi. Tekrar içine girmeden önce geri çekildi ve Lin onun hâlâ kendini tutmaya çalıştığını hissetti. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Ama buna izin vermeyecekti. Bacaklarını ona daha sıkı doladı, onu daha da derine çekti. Conor'ın gözleri kararadı. Lin onu uçurumdan aşağı ittiğini hissetti ve buna sevindi. Kalçalarını morartana kadar kavramasına sevindi, içine girme şekline sevindi. İçindeki o kıvrılma hissi giderek artıyordu ta ki bir parçasının kopacağından emin olana kadar. Daha önce okuduğu hiçbir kitap onu buna hazırlamamıştı; bu yıpratıcı, ezici zevk, Conor'ın vücudunun her hareketiyle yükseliyordu. Lin insanların neden *bu konuda* kavga edip öldüğünü ve bunun hakkında neden şiirler yazdıklarını artık anlayabiliyordu. Ve yükseldikçe yükseliyordu, ta ki haz doruğa ulaşıp kırılıncaya, denizi kırbaçlayan bir şimşek gibi içinden geçinceye kadar.

Spazmlar içini parçalarken Conor'ın nefesini içine çektiğini duydu. Bir an sonra, Conor'ın dudakları Lin'inkilerin üzerine

kapandı ve son bir kez içine girdi. Onun kırıldığını hissetti, kollarında parçalandığı ânı hissetti, ateşli bir hazla nefes nefese kalmışlardı ve o an Conor'ın tamamen kendisine ait olduğunu anladı. Ona aitti, aralarındaki ve etraflarındaki bu boşluğa.

Yağmur yavaş yavaş hafif bir fısıltıya dönüşmüştü ancak Lin bunun ne ara olduğunu bilmiyordu. Conor yavaşça gevşerken kollarını onun boynuna doladı, vücudu sıcak ve sertti. Hâlâ onu dikkatlice tutuyor, kesik nefes alış verişi azalıyordu. Ona o kadar yakındı ve onu o kadar sıkı kucaklıyordu ki Lin kendini tutamadı ve ellerinin nazikçe Conor'ın üzerinde dolaşmasına, saçlarına ve yanaklarına dokunmasına izin verdi. Conor kızın sağ avucunu tembelce öptü. "Canım," diye mırıldandı sesi canlı ve yavaştı. "Daha önce hiç... Ama hiç..."

Lin birdenbire onun kollarında bir tahta parçası gibi kaskatı kesildiğini hissetti.

"Dışarıda biri var." Geri çekildi ve kızın yere inmesine izin verdi. Lin ağırlığını tekrar bacaklarına verdiğinde hafifçe titrediklerini fark etti. Kameriyenin girişine endişeyle bakarken eteklerini indirdi. "Burada kimse bizi göremez," dedi Conor ve Lin sesindeki endişeyi duydu. "Partiye önce ben gideyim, sonra sen arkamdan gelirsin."

Lin'in kulaklarındaki çınlama Conor'ın sesini duymasını engelliyordu. Az önce güvenli bir şekilde kucaklandığı, Conor'ın tamamen kendisine ait olduğu hissini hatırlamaya çalıştı. Ama hepsi gitmişti ve bu gece unuttuğu her şey, sakladığı her şey liman sahiline doğru çarpan bir dalga gibi geri gelmişti.

Elbette yakalanacaklarından korkuyordu. Anjelica'yı kaybedebilirdi, Kutani ile olan ittifakını kaybedebilirdi. Lin onu suçlayamazdı. Yine de bundan sonra cephaneliğe girmeyi, hiçbir şey olmamış gibi davrandığını hayal etmeye çalıştığında, onu güzel Anjelica Iruvai ile dans ederken ve asil arkadaşlarıyla gülerken

gördüğünü, bunun onun hayatı olduğunu ve Lin'in o hayatta hiçbir rolü olmadığını fark etti. Kusmak istiyordu.

Midesi bulandı. Titriyordu ama sadece soğuktan değildi. *Tanrıça adına ben ne yaptım?* Kendisine hangi acıyı hissetmeye izin vermişti? Nasıl bu kadar *aptal* olabilirdi?

"Hayır," dedi ve sesi kendi kulağına bile yabancı geldi. "Partiye geri dön, Monsenyör. Ben kalamam."

Conor anında kıza doğru döndü. Ona bakarken nemli siyah bukleleri yüzüne düştü. "Lin—"

"Yapma." Lin ondan uzaklaştı. Conor ona hayretle bakıyordu, öylece kalakalmıştı, sanki ona uzanmak, onu da beraberinde çekmek ister gibiydi. Onu tanımadığı numarası yapmakta hiçbir sorun yaşamayacağı cephaneliğe geri götürmek istiyordu çünkü olan biten hiçbir şey Conor için alışılmadık değildi.

"Bana bir daha dokunma," diye fısıldadı Lin ve kameriyeden çıkıp hızla yağan yağmura doğru uzaklaştı.

Mariam

"Kim var orada?"

Mariam yün örtüsüne sıkıca sarılmış, yatakta oturuyordu. Çok az uyumuş, uykusu gök gürültüsü ve aralıklı çakan şimşeklerle bölünmüştü. Daha çocukken Lin'le birlikte, Sault'un duvarlarının tepesinde oturup rüzgârın, bir ordu gibi denizin üzerinden şehre doğru ilerleyen ufuktaki bulutları sürüklemesini izlemeyi severdi. Okyanusa düşürdükleri gölgeler, dalgaları maviden siyaha çevirir, onları köpükle kaplı tepelere dönüştürürdü.

Şimdi ise farklıydı. Uyumak yine de zordu çünkü en az acı veren nefes almanın en kolay olduğu pozisyonu bulmaya çalışarak sürekli dönüp durmak zorunda kalmasıydı. Sık sık odasına siyah bir kedinin girdiğini ve göğsüne kıvrıldığını, ağırlığı altında nefes almaya çalışırken bir an bile kırpmadan altın rengi gözleriyle kendisini izlediğini hayal ederdi. Gök gürültüsü artık gökyüzünün görkemli gücünün hatırlatıcısı değildi, onun değerli uykusunu bölen can sıkıcı bir şeydi.

Gözleri karanlığa alıştıkça onu uyandıran hışırtının kaynağını fark etti.

"Lin," diye fısıldadı. Yatağının yanındaki pencereyi örten perdeyi çekti. Fırtına dinmiş ve ay ışığı odayı doldurmuştu. Arkadaşını net şekilde görüyordu. Lin ellerini kavuşturmuş, Mariam'ın odasının eşiğinde duruyordu. Sırılsıklamdı, ipek elbisesi yağmur suyuyla ağırlaşmış, saçları sırtından aşağı dağınık kuyruklar hâlinde sarkmıştı. *Ne oldu?* diye sormak istiyordu Mariam. Lin'in bütün gece yıldızlar üzerinde dans etmesi ve nefes kesici bir ihtişam ve harika anılarla Sault'a dönmesi gerekiyordu.

Ama Mariam, Lin'e baktığında sorusu dilinde yitip gitmişti. Mariam'ın tanıdığı en inatçı, en kararlı kişi olan Lin, sanki zar zor ayakta duruyormuş gibi görünüyordu.

Mariam kollarını açtı. "Buraya gel," dedi ve Lin minnettar bir şekilde yatağa girdi. Islaktı ve üşüyordu ama Mariam ona sarıldı, tıpkı yıllar önce yetim bir çocukken büyükbabasının onu istemediği dönemde sarıldığı gibi.

"Sana zarar mı verdi?" diye fısıldadı Mariam. "Sana zarar verdi mi, *khum lōq?*"

"Hayır. Ama ben çok aptalım, Mariam," diye fısıldadı Lin. "Çok aptalım."

"Şşş." Mariam, Lin'in nemli saçlarını okşayarak, "Şşş, küçük kız kardeşim, küçük kalbim," diye fısıldadı. Bu sırada pencerenin dışındaki yağmur ince şeritler hâlinde yağmaya ve ipek gibi camlara fısıldamaya devam ediyordu.

KEL

Kel ana balo salonuna döner dönmez, endişeli Ciprian Cabrol tarafından karşılandı. "Monsenyör. *Monsenyör!* Seninle konuşmam gerek."

Çakal maskesinin ardında bile Ciprian'ın gözlerinin endişeden kan çanağına dönmüş olduğu anlaşılıyordu. Beyazlamış parmaklarıyla Kel'in kolunu tuttu. *Conor'ın kolu*, diye hatırlattı Kel kendine. O artık Conor'dı. Kendini buna alıştırmak için bir an daha geçmesini isterdi ama öyle olmayacaktı.

"Lütfen bırak beni, Ciprian," dedi Kel hoş bir şekilde ve Ciprian elini geri çekti. "Elbette. Konuşalım. Aslında, ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Öyle mi?"

"Ah evet," dedi Kel yumuşak bir şekilde. "Bir adamla hükümdarı arasında çok fazla sır olmamalı, öyle değil mi? Ve sen de epeyce sır saklıyorsun sevgili Ciprian. Örneğin, Elsabet Belmany ile bu kadar yakın ilişkiler içinde olduğunu bilmiyordum."

Ciprian biraz geri çekildi. Başını öne eğmiş bir şekilde vahşi bir çakaldan çok endişeli bir teriyere benzemeye başlamıştı. "N-Ne?"

"Malgasi Prensesi," dedi Kel. "Bir tüccar ailesinin yabancı bir prensesle bu kadar yakın bir bağı olması alışılmadık bir şey, sence de öyle değil mi?"

"Ben..." Ciprian maskesini düzeltmek için elini uzattı, bunu yaparken etrafına baktı. Conor'ın bu gibi herhangi bir olayda takındığı hayranlık, merak ve arzunun bir karışımı olan bakışların dışında kimse onlara özel bir ilgi göstermiyor gibiydi. Kel, Beatris Cabrol'un kardeşine baktığını fark etti, yüzünde çok belirgin bir endişe vardı.

Ciprian tekrar konuştuğunda sesi kısıktı. "Ne ima ettiğini bilmiyorum."

Kel çok kısa bir an için tereddüt etti. Bunun tehlikeli bir şey olduğunu biliyordu. Okyanusun üzerinde, bir uçurumun kenarındaydı. Aşağıda timsahlar vardı. Hiç korkmuyordu, sadece konsantre olmalıydı, ip üstünde yürümenin o temkinli ve zevkli hissini düşündü.

"Bir şey ima etmeme gerek yok, Ciprian," dedi. "Ne hakkında konuştuğumu gayet iyi biliyorum." Başını yana eğdi. "O zaman özel konuşalım. Caravel'e ne dersin? Yarın öğlen? Orada rahatsız edilmeyiz."

Cabrol başını gergin bir şekilde salladı. "Evet. Evet," diye mırıldandı. "Yarın öğleden sonra." Kaskatı kesildi. "Monsenyör," diye ekledi ve sesinde Kel'in arkasını dönmesine neden olan hafif bir uyarı vardı.

Anjelica arkalarında durmuş gülümsüyordu. Kel'e elini uzattı. "Benimle dans eder misiniz, Lordum?" dedi. Kel, Conor'ın yapacağı gibi Ciprian'ı tek kelime etmeden gönderdi ve Anjelica'nın onu dans pistine sürüklemesine izin verdi. Müzik canlıydı, müzisyenler kadife bir perdenin arkasına saklanmıştı, *viol* ve

lior seslerinin ilahi bir kaynaktan geldiği izlenimini veriyordu. Anjelica dans ederken zarifçe hareket ediyordu. Maskesinin soluk tüyleri, şüphesiz kasıtlı bir gelin danteli yanılsaması yaratıyordu. Kel'in kollarında ince ve güçlüydü ve Kel, kızın Conor'a duyduğu hisler karışımına yeni bir duygunun daha eklendiğinin fark etti: kıskançlık.

"Gel," dedi kız. "Kraliçe'den uzaklaşalım."

Kel, elinde gümüş bir kadehle Leydi Gremont'un yanında duran Lilibet'i fark etmemişti. Onları gözlemliyor gibi görünmüyordu ama yine de odanın karşısına doğru Anjelica'yı takip etti. Lilibet'in gözleri Kel'in muskasının illüzyonunu hemen deler ve bu da daha sonra belaya yol açardı.

"Pekâlâ." Anjelica yüzünü ona doğru kaldırdı. Gülümsemesi onun için değil, onları izleyen gözler içindi, Kel bunu biliyordu. "İtiraf etmeliyim ki etkilendim. Onun gittiğini bile görmedim. Kendi hanedanının kutlamasından kaçmak zorunda hissetmesine neden olan bu acil şey de ne?"

O. Ne kendisinin ne de Anjelica'nın Conor'ın adını kullanma ihtiyacı hissetmediklerini düşündü. O, etrafında döndükleri gezegendi. Sadece bir tane *o* olabilirdi.

"Hiçbir fikrim yok ama daha sonra öğreneceğimden eminim." Tacı Kel'in saçına takılmıştı; yeniden düzeltmek için can atıyordu. "Ve sanırım ona sorarsan sana da söyler."

Hiç şüphesiz, diye düşündü Anjelica. "Prens'in bir Kılıç Kapan'ı olduğunu öğrendiğimde onunla bu kadar çok zaman geçireceğimi hiç düşünmezdim. Ama bu gece şanslıyız. Çünkü Eskici Kral'dan bir mesaj aldım."

Kel anında alarma geçti. "Ne tür bir mesaj?"

"Bana Laurent Aden'ın bu gece burada olacağını söyledi. Gündönümü Balosu'nda."

"İnanılmaz," dedi Kel, "Ama bu delilik! O aranan bir suçlu."

"Laurent risk almayı sever." Dudakları nazikçe kıvrıldı. "Sanırım maskeler çok cazip geldi. Kendini Hanse'ten bir diplomat olarak gizlemeyi planlıyormuş." İç çekti. "Kendisini Tully'deki darağacında sallanırken görmekten başka bir şey istemeyen bir grup soylu arasında fark edilmeden dolaşmaktan kesinlikle zevk alacaktır."

"Peki, sonra ne olacak?" Kel kızın bu sakinliğine inanamadı. "Ona para verip elindeki mektupları mı alacaksın? Ve konu kapanacak mı?"

"Güya."

"Bu konuda onun sözüne gerçekten inanıyor musun? Sana zaten şantaj yapıyor. Dürüstlüğüne bu kadar güvenebilir misin?"

Kızın gözlerinde rahatsız bir ifade parladı. "Daha iyi bir önerin varsa keşke Eskici Kral'la buluştuğumuzda dile getirseydin."

"Sadece endişenlendim."

"Ama benim için değil," dedi kız kuru bir şekilde. "Prens'inin değerli ittifakı için endişeleniyorsun. Kellian, anlamalısın. Laurent'in istediği beni görmek. O, bizi ayıranın ailemin isteği olduğuna inanıyor. Benim onu *istemediğimi*, ayrıldığımız için acı çekmediğimi duyması gerekiyor. Kendi iyiliğim için beni yalnız bırakması gerektiğini duymalı."

"Ondan ayrılmaya dayanamayacağına mı inanıyor gerçekten?"

"İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar," dedi Anjelica. Narin elleri Kel'in omuzlarını daha da sıkı kavradı. "Geldi," diye mırıldandı. "Bak. Kartal maskesine bak."

Anjelica çok gerilmişti, kanı çekilmiş bembeyaz bir çizgiye dönen dudaklarını birbirine bastırdı. Kel dikkatlice balo salonuna baktı.

Ve işte oradaydı, dansçıların hemen kenarında, Hanse'ın siyah ve sarı renklerini giymişti. Uzun boylu, sarışındı ve korkunç gagası olan bir kartal maskesi takıyordu. *Bir diplomat gibi kılık*

değiştirmiş ama duruşu asla bir diplomata benzemiyor. Sabit bir şekilde bir geminin sallanan güvertesinde durmaya alışmış, düz ayaklı bir adam gibi duruyor.

Oda yükselen fısıltı sesleriyle doldu. Bir an için telaşlanan Kel, Aden'ın tanınıp tanınmadığını merak etti. *Eğer tanınırsa ne yapmalıyım? Onu kurtarmaya mı gitmeliyim?*

Ancak bir an sonra tamamen yanıldığını fark etti. Kimse aralarındaki suçluya bakmıyordu. Hepsi odaya yeni giren Antonetta'ya bakıyordu.

Kel, Anjelica ile birlikte pistte dans etmesini sağlayan, o yıllarca süren çalışmalarına şükretti. Tek istediği, Antonetta'nın yanına gitmek, onu kollarına almaktı. Antonetta'ya sarılarak onu, yargılayıcı bakışlardan ve fısıltılardan korumak istiyordu.

Ama o şu an Conor'dı. Ve Conor ona gitmezdi. Antonetta başı dik bir şekilde balo salonuna girerken Conor, onu ilgi ve hayranlık karışımı bir duyguyla izlerdi.

Başka bir kadın olsa dikkat çekmemek ve gözleri üzerinde toplamamak için daha sade giyinebilirdi ama Antonetta alev alevdi. Elbisesi kızıl ipektendi, eteğinin her kıvrımı yırtmaçlıydı, böylece hareket ettikçe ince bacakları kumaşın arasından parlıyordu. Omuzlarında altın ve kızıl renkli bir pelerin vardı; maskesi, altın ipek kulakları olan, keskin hatlara sahip parlak turuncu renkli bir tilkiydi. Boğazında kalp şeklinde bir kolye parlıyordu.

Kel, Anjelica'nın arkasındaki sol elini yumruk yaptı. Bu Conor'ın yapacağı bir şey değildi ama kendine engel olamadı; Antonetta'dan bakışlarını ayırabilmek için baskıya, acıya ihtiyacı vardı.

Anjelica'nın sempati ve acıma karışımı bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Gözlerinin ardındaki düşünceyi okuyabiliyordu. *Ah, zavallı sen. Laurent kadar şaşkın ve yanılmış görünüyorsun.*

"Anlıyorum," dedi Anjelica.

"Anjelica—"

Kız ondan uzaklaştı. "Herkes Demoselle Alleyne'e bakarken ben gitsem iyi olur," diye mırıldandı ve Kel onun haklı olduğunu biliyordu. "Ayrıca. Senin ilgilenmen gereken başka bir şey olduğunu düşünüyorum."

Anjelica'nın omzuna hafifçe vurduğunu hissetti ve sonra kız kalabalığın içine doğru kayboldu, inci tokaları koyu saçlarının arasında parlıyordu. Kel bir saniye kadar bekledi. İki saniye. Ve üç. Sonra odanın karşısına doğru yürüdü, kalabalık zar zor duyduğu mırıltılarla ona yol açıyordu. "*Monsenyör, orada olduğunuzu görmedim.*"

Derken Antonetta'nın yanındaydı. Yakından bakınca dudaklarında kırmızı ruj ve yanaklarında allık olmasına rağmen kızın yüzünün solgun olduğunu gördü. Kız ona doğru döndüğünde Kel tam adını söylemek üzereydi ki aralarından biri geçti.

Lady Alleyne, kaplan maskesiyle vahşi ve yabani görünüyordu. Kızına bir fareye saldıran kedi gibi döndü. "Nerelerdeydin—"

Antonetta maskenin ve allığın altında kıpkırmızı olmuştu. Kel boğazını temizledi.

"Sevgili Liorada," diye mırıldandı Kel. Daha önce hiç Conor'ın sesinde konuşurken bu kadar aşağılayıcı bir ton kullanmamıştı. Yavaş, ekşi-tatlı, bayat bir bal gibiydi. Lady Alleyne ona doğru sarsılarak döndüğünde duyduğu memnuniyetle neredeyse zevkten dört köşe olmuştu. "Sanırım annem sizinle konuşmayı umuyordu."

Lady Alleyne, dışarıdaki yağmurda cızırdayan mumları yeniden yakmaları için bir grup hizmetçiye talimat vermekle meşgul olan Kraliçe'ye baktı. Lilibet, altın bir geyik maskesinin ardında sabırsız görünüyordu.

"Kızım—" diye başladı Lady Alleyne gergin bir şekilde.

"Bu gece muhteşem görünüyor. Nişanlım henüz gelinliği için bir terzi seçmediği ve zaman daraldığı için elbiseni kimin diktiğini bilmem gerek, Demoselle." Kolunu Antonetta'ya uzattı. "Gel dans edelim, sen de bana her şeyi anlat."

Başka biri olsa Lady Alleyne'in kızıyla olan konuşmasını bölmek, görgü kurallarını ihlal etmek olurdu ancak Conor'ın yaptığı hiçbir şey için izin istemesi gerekmiyordu. Bu da Kel'in ödünç aldığı taç gibi sadece ara sıra kullanabileceği bir ayrıcalıktı ancak Antonetta'yı cilalı dans pistine çıkarırken bunun verdiği hazzı iliklerine kadar hissetti.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim, Monsenyör," dedi Antonetta, Kel bir kolunu onun beline dolayıp müziğin ritmine göre yönlendirmeye başlarken. "Beni annemden kurtardığın için... Hayvanlar âlemindeki en korkunç yaratıktan."

Antonetta'nın maskesinin ardındaki gözlerini görebiliyordu, göz bebekleri çiçek damlalarıyla elmas şekline dönüşmüştü. "Seninle konuşmak istiyordum, Nettle."

Kız ona şaşkın bir bakış attı. "Yıllardır bana böyle seslenmedin."

Kel dansta neredeyse bir adımı kaçırıyordu. *Onunla Conor'ın konuşacağı gibi konuş. Senin konuşacağın gibi değil.*

Bunu kendine hatırlatmak zorunda kalmamalıydı.

"Hatta benimle görülmeye razı olmana bile şaşırdım," diye ekledi Antonetta. "Sonuçta ben toplumsal bir zehirim. Artal Gremont benimle evlenmektense şehirden kaçmayı tercih etti."

Öyle olmadığını gayet iyi biliyorsun, Antonetta.

"Onu gerçekten kovduysan," diye mırıldandı Kel, "o zaman hepimize iyilik yapmış oldun."

Diğer dansçıların arasında hareket ediyorlardı ve Kel kalabalığın içinde Anjelica'yı gördü, gösterişli beyaz elbisesiyle kolayca fark ediliyordu. Laurent ile dans ediyordu ve Kel'e tartışıyorlarmış gibi geldi.

Onlara göz kulak olması gerekeceğini düşündü.

"Gremont'un Tepe'den neden ayrıldığını bildiğimi iddia etmiyorum," dedi Kel, "ama bunun seninle değil, daha çok onunla ilgisi olduğunu düşünüyorum. Fısıltılar seni ana konu hâline getirmiş olabilir ama yakında kaybolurlar. Sana Gremont'tan daha iyi bir eş buluruz."

Antonetta bir an için sessiz kaldı. Sonra, "Bana karşı çok nazik davranıyorsun, Monsenyör. Yeni nişanınla çok mutlu olmalısın," dedi. Kız ona doğru yaklaştı. Dansın gerektirdiğinden daha da çok. Kel, kızın saçlarının ve teninin kokusunu alabiliyordu. Beyaz gül ve bal. Bu, ona Caravel'deki sarı odayı, kendini nasıl kollarına attığını düşündürdü ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "O hâlde iyiliğinin karşılığını sana ödememe izin ver." Kel ona ne demek istediğini sormak istedi ama nefes alamıyordu. Kız ona bakıp gülümsedi.

"Tavsiyeyle yani," dedi.

Kel'in çılgınca atan nabzı yavaşladı. "Güvendiğim birinden tavsiye almak her zaman hoşuma gider." Kız başını yana eğince gür saçları omzuna düştü. "Aslında vereceğim tavsiye de güvenle ilgili."

"Öyle mi?"

"Dikkatli olmalısın, Monsenyör," dedi Antonetta. Bakışlarını ona çevirmeden önce odaya hızlıca göz gezdirdi. "Kel ile paylaştığın şeylere dikkat et."

Kel kaskatı kesildiğini hissetti. "*Ne?*"

Antonetta'nın mavi gözleri endişe doluydu. "Onu Eskici Kral'ın arkadaş çevresiyle gördüm," dedi. "Onları gayet iyi tanıyor gibiydi."

"Anlıyorum." Kel, Antonetta'yı kollarında çevirdi. "Kel benim için birçok şey yapıyor. Bazen bu onun tatsız insanlarla karşılaşmasını gerektiriyor," dedi. Gülümsedi ama sırıtıyor olmaktan korkmuştu. "Bazen ben de tatsız olabiliyorum."

"Ah, Kel'in seni sevdiğine inanıyorum," dedi Antonetta umursamazca. "Ama asla eşit olmayacaksınız. Her zaman onun üzerinde gücün olacak. Buna içerleyebilir."

"Sadakatini sorgulamıyorum," dedi Kel gelecekteki tartışmaları bastırmayı amaçlayan bir tonda. Kızın başka ne söyleyebileceğini duymaya dayanabileceğinden emin değildi.

"Duydum ki," dedi Antonetta şüpheci bir fısıltıyla, "Eskici Kral'ın saf amaçları olan kişileri bile manipüle etme yolları varmış. Kel, Morettus'un adamlarını iyi tanıyor ve onlara güveniyormuş gibi görünüyor. Bu onu manipülasyona açık hâle getirir. Ve Eskici Kral manipülasyon konusunda ustadır. Kel daha ne olduğunu bile anlamadan onu sana karşı doldurabilir."

Kel, çocukluğundan beri kendisini Conor rolünü bozmaya bu kadar yakın hissetmemişti. Antonetta'yı yakalayıp neden bunları söylediğini sormak istiyordu. Onu sarsmak istiyordu. Onu duvara yaslayıp nefessiz kalana kadar öpmek istiyordu. *Ben Conor değilim. Ben Kel Anjuman değilim. Ben Kel Saren'im ve kimsenin oyuncağı değilim.*

"Ondan aptalmış gibi bahsediyorsun," dedi.

"Aptal değil ama samimi biri ve samimiyet suistimal edilebilir. Olanları bir düşün. Biri, onu seninle karıştırdığı için bıçaklandı. Senin Prosper Beck'e olan borçlarını o ödemeye çalıştı." Antonetta ürperdi. Kel bunun gerçek mi yoksa sahte bir tepki mi olduğunu anlayamayacak kadar tedirgindi. "Onu o sokakta yatarken düşündüğümde..."

Senin Prosper Beck'e olan borçlarını o ödemeye çalıştı. Birbirinden farklı sayısız parça bir araya geldiğinde Kel, gözlerinin arkasında aniden korkunç bir baskı hissetti.

Sanki yer altından kayıyormuş gibiydi ama bunu belli edemeyeceğini biliyordu. Yıllarca süren eğitimi onu kurtarmıştı. Sanki biraz sıkılmış gibi, "Yeter, Antonetta. Seni duydum ve inan bana, söylediklerini dikkate alacağım. Ama canım," dedi ve

doğrudan kızın elmas göz bebeklerine baktı, "bu endişeleri başkasına anlatmamalısın. Bu bir kraliyet emridir. Anlıyor musun?"

Tilki maskesinin altındaki kız şaşırmış gibi gözüküyordu ama hemen kendini toparladı. "Çok ihtiyatlı olacağım." Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. "Bak, Kel geldi. Acaba neredeydi? Sırılsıklam olmuş."

Kel neredeyse körü körüne onun bakışlarını takip etti. Kız haklıydı. İliklerine kadar ıslanmış ve Kel'in maskesini takmış olan Conor, sessizce odaya girmişti.

Başını öne eğmiş ve duvara yaslanmıştı. Kel onu aramasa, görmezdi.

Conor, dansçıların çoğunun görüş alanından çıkarak duvar boyunca ilerledi ve merkezî alana açılan koridorlardan birinde gözden kayboldu. Kel başka hiç kimsenin onu fark etmediğinden emin olmak için etrafa hızlıca baktı.

"Onun peşinden gitsem iyi olur." Kel, Conor'ı takip etmek için dönmeden önce Antonetta'ya doğru sertçe eğildi. Başı zonkluyor, dönüyordu ve biraz midesi bulanıyordu. Antonetta'yı gerçekten tanıyor muydu? Kızın her zaman dünyaya gösterdiği bir yüzü ve kendisine gösterdiği başka bir yüzü olduğunu düşünmüştü. *Ama ya ikisi de gerçek yüzü değilse? Ya hiç tahmin etmediği başka, gizli bir gerçek varsa, kendisi ve sadece kendisi gerçeği bildiği düşüncesiyle gözleri kamaşmış ve herkes kadar kör olduğu aklına bile gelmemişse?*

Bu hoş bir düşünce değildi ve Conor'ın peşinden koridora daldığında bu düşüncenin acısını taşıyordu. Koridorun sonunda el yapımı bir mağarada bulunan altın rengi bir şelale vardı. Birisi daha önce burada piknik yapmıştı, yarı yenmiş yiyeceklerle dolu bir tepsi ve çeşmenin kenarında tehlikeli bir şekilde duran bir şişe şarap vardı.

Kel bir an için Conor'ın kaybolduğunu, Büyücü-Kralların bir zamanlar yaptığı gibi buhar olduğunu düşündü.

Sonra aşağı baktı.

Conor yerde oturuyordu. Pelerininin eteği, çizmelerinin derisi çamurdan koyulaşmıştı. Saçları ve gömleği yağmurdan ıslanmıştı. Kel bakarken Conor sessizce yukarı uzandı ve maskesinin bağlarını çözdü. Maske kucağına düştü.

Kel'e baktı.

"Con," dedi Kel dizlerinin üzerine çökerek Conor'ın tepesinde olmaya, aşağı bakmaya dayanamıyordu. İçindeki kızgınlık ve öfke kaybolmuştu. Conor'ı daha önce hiç böyle görmemişti. Göz bebekleri kocaman ve simsiyahtı; ince, gümüş bir halkayla çevriliydi. Yüzündeki kemikleri derisinden çok keskin bir şekilde dışarı fırlamış gibi görünüyordu. Dudağında kan vardı. Isırmış olmalıydı ama bu onun yapacağı bir şey değildi. "Conor," diye soludu Kel. "Ne oldu?"

Conor gözlerini kapattı. Başını yavaşça iki yana salladı. "Ben," dedi, "aptalın tekiyim."

"Bana bak." Kel, Conor'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Avucunda kemiğin keskinliğini, Conor'ın elmacık kemiklerinin tanıdık eğimini, yağmurdan ıslanmış soğuk tenini hissetti. "Herkes aptaldır," dedi Kel. "Bazı insanlar diğerlerinden daha iyi rol yapar, hepsi bu."

Conor gülümsemedi ama yüzünü Kel'in eline doğru çevirdi. Bu da bir şeydi.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle. Seni asla suçlamam, bunu biliyorsun. Sadece söyle."

Conor gözlerini açtı. *Söyle bana*, diye düşündü Kel. *Söyle bana. Senin için düzelteyim. Prosper Beck sorununu düzelttiğim gibi. Şimdi de düzeltmeye çalıştığım gibi. Söyle bana, sadece söyle ki seni tekrar anlayabileyim.*

"Söyleyecek bir sırrım yok," dedi Conor. Sesi ifadesizdi. "İçecek bir şeye ihtiyacım var. Hem de çok."

"Bu işe yaramaz," dedi Kel.

Conor dişlerini göstererek gülümsedi. "Canımı da yakmaz."

Kel ayağa kalktı, terk edilmiş tepsideki şarap şişesini aldı. Şişe açılmıştı ama hâlâ yarısı doluydu ve Kel tekrar diz çöktü. Şişeyi Conor'a uzattı, Conor başını geriye attı ve birkaç uzun yudum aldı.

Şişeyi indirdiğinde eli daha sabitti. Biraz şarap eline ve tuniğinin siyah kadifesine dökülmüştü.

"Konu babanla mı ilgili?" diye fısıldadı Kel. Kendi sesindeki korkuyu duyabiliyordu. *Conor, bana bile anlatamayacağın kadar kötü ne oldu?*

Yoksa bundan daha mı kötüydü? Antonetta'nın uyarılarını düşündü. Kendi yalanlarını. Kum üzerine inşa ettiği iskambilden evinin, tek bir yanlış sözcüğün her şeyi yerle bir edecek kadar tehlikeli olduğunu.

"Hayır." Conor sol elinin arkasına baktı, parmaklarının arasından akan kırmızı şarap damlalarını izledi. Şelalenin altın ışığında parlıyor gibiydiler. "Konu babam değil. Ben..." Conor Doğrudan Kel'e baktı. "Sahip olduğumdan farklı bir hayat istiyorum."

"Ah," dedi biri yumuşak bir sesle. Alçak ve tanıdık bir sesti bu.

Kel yukarı baktı, Conor da öyle. Anjelica koridorun ağzında duruyordu. Çok uzakta değildi, Kel onun ne zaman geldiğini merak etti. Kesinlikle her şeyi duymuş olmalıydı.

Anjelica onlara doğru yürürken Conor gözlerini kırpıştırdı, sersemlemiş görünüyordu. *Çünkü kız güzel,* diye düşündü Kel. Ve elmas elbisesiyle bir meşale gibi parlıyordu. Şelalenin yansıyan ışığı elbisesini gümüşten altın rengine çevirmişti. Conor'ın oturduğu yere ulaşıp elini uzattığında parmaklarındaki yüzükler parladı.

"Ayağa kalk," dedi kız. "Conor Darash Aurelian, Castellane Veliaht Prensi, yerden kalk."

Sesinde Kel'in daha önce duymadığı bir şey vardı. Conor'la sanki kraliyet arasında gizli bir dil varmış gibi konuşuyordu. Conor ona baktı. Ve sonra, sanki sözcükler kaburgalarının altına saplanan kancalarmış gibi ayağa kalktı. Omuzlarını dikleştirdi. Anjelica'ya baktı, maskesizdi, bakışları düzdü.

"Beni duydun," dedi Conor. "Ne kadarını duydun?"

Kel sessizce ayağa kalktı. *Dengeler değişti,* diye düşündü. Göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti. Prens ve Prenses birbirlerine bakarken Kel artık arka plandaydı. Conor'ın bir şarap şişesini kavraması, çamurlu ve yağmurdan ıslanmış olması önemli değildi. O, olduğu kişiydi. Anjelica da öyle.

"Farklı bir hayat istediğini duydum," dedi Anjelica. Conor'a doğru bir adım attı. "Beni veya bu evliliği seçmediğini anlıyorum—"

"Konu sen değilsin." diye lafa başladı Conor.

Anjelica sadece başını salladı. "Ve ben de seni seçmedim," dedi ufak bir gülümsemeyle. "Ama sanırım ikimizin de görevi, hayatımızı seçebileceğimiz bir şeye dönüştürmek."

"Bence sen benden daha cesursun," dedi Conor.

"Sen de yeterince cesursun," dedi Anjelica nazikçe. "Değişimden daha korkutucu ne olabilir? Ve sen son aylarda çok değiştin. Seni daha önce tanımıyordum ama herkes bundan bahsediyor. Parlayan Galeri'den beri ne kadar değiştiğinden. Bu, kan ve dehşetle doğmuş bir değişim olabilir ama yine de değişim değişimdir."

"Belki de," dedi Conor. Ona baktı. "Şimdi ne yapacağız, *Ayakemi*?"

"Görevimizi," dedi Anjelica. "Balo salonuna döneceğiz. Tepe'ye, Kutani ve Castellane olarak bir olduğumuzu göstereceğiz." Elini ona uzattı ve Conor da kızın uzattığı eli tuttu. "Onlar çalacak, biz dans edeceğiz."

Anjelica

"Bana öyle bakma," dedi Anjelica neredeyse fısıldayarak.

"Sana nasıl bakıyorum?" Laurent'in sesi yumuşaktı. Dansın gerektirdiği gibi kolları ona dolanmıştı. Dokunuşunu aylardır ilk kez hissediyordu ve başı dönmeye başladı. Kendi kalbinin kulaklarında yankılanan atışını hissediyor, onun tanıdık kokusunu alıyordu: okyanus ve baharat. Bir tutam siyah barut. Bu koku, tüm bu insanların önünde savunmasız kalabileceği kadar tehlikeli bir dalga hâlinde anılarını geri getirmekle tehdit ediyordu. Gizlemesi gerekeni gizleyemez hâle getirecek bir dalga.

Annesini düşündü. *Duygularını kontrol et kızım, yoksa başkaları onları seni kontrol etmek için kullanır.* Anjelica her zaman kız kardeşlerinin en isyankârı olmuştu, neden kendi başına Baharat Kasabası'na gidemediğini, Kral yargı dağıtırken ya da büyükelçilerle görüşürken neden onunla oturamadığını öğrenmek istemişti. Babası küçükken bunu eğlenceli buluyordu ve onu şımarttı. Ancak sonradan bunu yaptığına pişman olmuştu.

Bana nasıl bakıyorsun? diye düşünür Anjelica. Ateş gibi. Bakışları sanki giysilerini yakıp kül edecekmiş, onu kollarında çıplak bırakacakmış gibiydi. *Sanki sadece güzel bir nesne değilmişim de normal bir insanmışım gibi. Buraya geldiğimden beri Kel ve Conor dışında hiç kimse bana böyle bakmadı.*

"Hanse Büyükelçisi'nin bana bakacağı gibi değil," dedi.

"Emin olamazsın," diye cevap verdi Laurent. "Seni ilk gördüğümde âşık oldum. Burada olsaydı aynı şey onun başına da gelebilirdi." Laurent'in sesi kızı ve kendisine verdiği tüm sözleri boşa çıkarmak için bir tehditti. Sert ve yoğundu, gelgit çekildiğinde midye ve kumların üzerinden sıyrılan okyanus gibi alçaktı.

"Andreyen'dan gelen mesaj bana ulaşmadan önce seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım," diye devam etti Laurent. "Yine de tüm umutlarım tükenene kadar beklemeye karar verdim."

"Biliyorum." Dansın bir sonraki kısmına geçilmişti. Ellerini adamın omuzlarına koydu, avuçlarının altındaki kaslarının esnediğini hissetti. Adamın vücudunun verdiği hisle anıları aklına geldi. Baharat Kasabası limanındaki demir atmış teknesine nasıl gizlice girdiğini hatırladı. Anjelica, Black Rose'daki ofisinde ona olan aşkını nasıl itiraf ettiğini ve mavi gözleri kocaman olmuş bir şekilde sadece ona baktığını anımsadı. Ta ki Anjelica bu rezillik yüzünden öleceğini düşünene ve adam ancak o zaman ayağa kalkıp kızı kollarına ve daha sonra da yatağına alana kadar.

O zamanlar geleceği düşünmemişti. Sadece onu istediğini ve istediğini elde edeceğini düşünmüştü. Ona âşık olmayı hiç beklememişti. Aşkın nasıl bir his olacağını bilmiyordu.

"Ben de seni kaybettiğimi sanıp korktum," diye cevap verdi kız, "Castellane'e vardığımda beni sana geri götürecek Black Rose'un orada olmadığını gördüğüm zaman. Ben... Ben öldüğünü sandım." Kel'in Laurent Aden'ın hâlâ hayatta olduğundan emin olduğunu söylediği ânı ve içinden bir bıçak gibi geçen rahatlama hissini hatırladı.

"Birisi onlara geleceğimi söylemiş." Laurent'in yüzü öfkeyle sertleşmişti. "Mürettebatımın yarısını öldürmelerine izin vermeden limana girmemin bir yolu yoktu ve bunu yapsam bile hemen tutuklanırdım." Çenesini kaldırdı, avizelerin ışığı zalim kartal maskesinden yansıyordu. Ama Anjelica, maskesizken onun nasıl göründüğünü biliyordu. Üzerinde hiçbir şey yokken nasıl göründüğünü, ne kadar sert, yaralı ve güzel olduğunu biliyordu. Vücudu, gösteremediği bir arzuyla işkence çekiyordu.

"Aşkım, bana hiçbir haber göndermedin," dedi Anjelica. "Bunca zaman..."

Adamın elleri kızın belini daha sıkı kavradı. "Artık burada olduğuna göre seni Saray'dan kurtarabileceğimi sanmıyorum," dedi. "İçeriye girip yüzlerce Saray muhafızının burnunun dibinden seni zorla alıp götüremem..."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Anjelica. "Laurent Aden birkaç muhafızdan mı korkuyor?"

"Şu an burada olmak için hayatımı riske attım," dedi adam bakışlarıyla kızı inceleyerek. Mavi gözleri buz gibiydi, yine de bu hâli Anjelica'ya garip bir şekilde çekici geliyordu. Adam bunu ona her zaman yapıyordu. "Ama seni görmeye değer."

"Hâlâ beni isteyip istemediğini bile bilmiyordum."

"Seni isteyip istemediğimi bilmiyor musun?" Dansın gerektirdiği gibi döndüler. "Nişanlına âşık olmuş olabileceğini düşündüm. Castellane'de kalmanın sana bir gün Kraliçe olma fırsatı sunduğunu sandım ki ben sana bunu veremem. Anjelica—"

"Şşş," diye fısıldadı kız. "Adımı söyleme. O şekilde değil." *Seni duyan herkes hislerimizi anlayacaktır.* "Söylediklerinin hiçbiri olmadı."

"Güzel. Bize yardım etmeye istekli olanlar var. Hâlâ istiyorsan ikimizi ve kardeşlerini de buradan uzaklaştırabilirim—"

Anjelica gözlerinin kocaman açıldığını hissetti ve maskesi ifadesini gizlediği için minnettardı. "Castellane'deki kaçınılmaz olarak herkesle anlaşmazlığa düşecekleri bir konuda kim yardım teklif eder ki... Ah." Başını iki yana sallar. "Malgasi."

"Ben de onlardan pek hoşlanmıyorum ama prenseslerini Conor Aurelian ile evlendirmek için can atıyorlar. Bana yardım edecekler—"

"Onlara güvenilmez, Laurent. Castellane'e geldiğimden beri onlar hakkında daha fazla şey öğrendim. Halklarına gerçekten kötülük yapmışlar—"

"Onlara güvenmiyorum ki," dedi Laurent. "Hiçbir hükümete, hiçbir monarşiye güvenmiyorum. Hepsi bencil. Hepsinin sırları, yaptıkları korkunç şeyler var. Haksız yere kullanılmamış büyük güç diye bir şey yoktur."

"Bir prensese söylenecek güzel bir laf," diye gülümsedi Anjelica. Tebessümünün garip karşılanmamasını umdu. Hem sizde bir büyükelçiye pek de dikkat çekmeden gülümseyebilindi?

Adamın hafifçe güldüğünü hissetti. "Açıkçası, sen farklısın. Bu yüzden seni tüm bunlardan uzaklaştırmak istiyorum. Seni kurtarmak için Malgasi'den biraz yardım almaya hazırım ama bir planım var. Sedai'ı da içeriyor—"

"Laurent. Bunu yapamam." Sözcükler canını yakmıştı ama bunları söylemek zorunda kalacağını biliyordu. "Conor'ı terk edemem."

"Yani ona *hayran* oldun. Şaşırdım. Özellikle sevimli bir kişiliğe sahip olduğunu duymamıştım."

"Ben de aynısını duydum. Ama o, dedikleri gibi biri değil." Conor'ın yüzünü, ciddi gözlerini, yüzündeki düşünceli ifadeyi gördü. Conor ona karşı hep açık sözlü olmuştu. Oysa Anjelica onun kendisini kızdıracak sahte sevgi ifadeleriyle dolu olacağını düşünmüştü ama Conor şaşırtıcı derecede dürüst davranmıştı. Kızın vermek istemediği hiçbir şeyi talep etmemiş ya da kendisinin de acı çektiğini saklamamıştı. "Açıklaması zor. Ona âşık değilim ama bana dürüst ve saygılı davrandı. Ve Conor'ın neyle karşı karşıya olduğunu anlıyorum. Bunu senin anlayamayacağın şekilde anlıyorum."

Laurent alçak sesle küfür etti. Dansın bir sonraki adımında kızı mekanik bir şekilde döndürürken belini kavrayan eli gevşedi. Kız tekrar ona döndüğünde, "Şu an seninle kaçarsam, bu onun itibarını lekeler. Gücünü zayıflatır..." dedi.

Laurent bezgin bir ses çıkardı. "O bir prens. Ona bir şey olmaz. Malgasiler bir düğün için can atıyorlar, ona bir prenses ve gerekirse Sarthe'ı savuşturacak bir ittifak sağlamak için devreye girecekler. Soylular, değerli ticaretleri korunduğu sürece onun Kutani veya Malgasi ile evlenmesini pek umursamıyor."

"Ama Elsabet'le evlenmeyecek. Ondan nefret ediyor, Malgasi'den ve tüm Belmany Ailesi'nden nefret ediyor. Castellane'e yapacaklarından—"

"Birdenbire Castellane'i önemsemeye mi başladın?" Kız, Laurent'in gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Nasıl açıklayabilirdi, ona onunla gitmesinin tek istediği şey olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

"Buranın gerçekten harika bir yer olduğunu mu sanıyorsun? Burada bir yetim olarak büyüdüğünü, Saray'a bakıp oradaki zenginlik ve lükslerden hiçbirine sahip olamayacağını, tek görevinin açlıktan ölmek olduğunu bilerek büyüdüğünü hayal et?"

"Lütfen," dedi Anjelica. "Seni seviyorum, Tanrılar aşkına, çok seviyorum ama bana biraz zaman ver. Bir yıl. Durumun ciddiyeti azalana kadar nişanı uzatabilirim—"

"Bir yıl mı?" Müzik yavaşlayıp dururken Laurent başını iki yana salladı. "Aurelian seninle evlenmek için bir yıl beklemez. Ben de bir yılımı bir deniz mağarasında saklanarak geçiremem."

"Laurent, lütfen—"

Ama dans bitmişti. Laurent'in yüzündeki acı geçmiş, ardından öfkeli bir ifade belirmişti. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kalabalığın içine doğru yürümeye başladı.

Sadece bir yıl, diye düşündü Anjelica. *Sana geri dönmeden evvel, verdiğim sözleri yerine getirmem için sadece bir yıl. Laurent, lütfen. Dinle beni.*

Ama onun peşinden koşamazdı, ona seslenemez ve geri dönüp kendisini dinlemesi için yalvaramazdı. Sonuçta o, güya Hanse'ın Büyükelçisi'ydi.

BÖLÜM ON DOKUZ

Lin

Lin ertesi sabah Etse Kebeth'ten ayrıldığında Mariam'ın dolabından ödünç aldığı temiz mavi bir pamuklu elbise giymişti ve havayı fena hâlde sıcak buldu. Ruh hâline uygun yağmur ve gök gürültülü bulutlar bekliyor hatta belki de öyle bir hava olmasını umuyordu. Ama bunun yerine güneş parlak ve sıcak bir şekilde doğmuş, bir önceki gece içine girdiği su birikintilerini kurutmuştu. Tıbbi bitki bahçesi, aydınlıkta yeşil-beyaz parlıyordu. Birkaç beyaz bulut birer fırça darbesi gibi gökyüzünü boyuyordu. Fırtına denize geri savrulmuş olmalıydı. Muhtemelen artık Kutani'ye doğru gidiyordu.

Lin kendisi için de aynısını söyleyebilmeyi isterdi. Karnına bir taş oturmuş gibi hissediyordu. Gecenin çoğunda uyumamış, yağmuru ve o kameriyeyi hatırlamıştı. Kendini kaybetme şeklini, yıllar boyunca çok dikkatli ve hassas bir şekilde inşa ettiği tüm kontrolünü kaybedişini. Conor'ı kendini durduramayacak kadar çok istemişti ve artık Conor Lin'in ne kadar zayıf olduğunu biliyor ve bunun için onu küçümsüyordu.

Tıpkı Chana'nın yaptığı bitki çayının ağızda bıraktığı tat gibi, dilinde hayal kırıklığının acısını hissedebiliyordu. Hayal kırıklığına Conor yüzünden uğramamıştı, ondan hiçbir şey beklemiyordu. Kendisi yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı.

Birinin ona seslendiğini duydu. "Lin Caster. Bir dakika."

Kadınlar Evi'nin kapısındaydı. Döndü ve sokağın ortasında kollarını kavuşturmuş duran Aron'ı gördü. İlk gördüğü zamanki gibi Rhadanlı tüccar kıyafetlerini giyinmişti. Saçları çöl rengiydi ve güneş ışığında gözleri parlıyordu.

Yorgun bir şekilde ona baktı. Eğer enerjisinin olmadığı bir şey varsa o da Aron Benjudah ile tartışmak ya da adamın kendisinden bir sorunu çözmesini istemesiydi.

"Bir dakikam yok," dedi Lin. "Şehirdeki hastalarımla ilgilenmek için vizite başlamak üzereyim—"

"Biliyorum," dedi Aron. Lin, ebeveynlerini kaybettiklerinde Josit'in olduğu yaşlarda olan bir grup çocuğu, adamın arkasındaki Dāsu Kebeth'in bahçelerinde oynarken gördü. Güneşin altında birbirlerini kovalarken umursamazca ve mutlu bir şekilde tozu dumana katıyorlardı. "Sanırım bir anlaşmamız vardı. Metni senin için tercüme etmem karşılığında beni de vizitlerine götürüp hastalarınla ilgilenirken seni izlememe izin verecektin."

Lin bunu neredeyse unutmuştu. "Bugün mü?"

Aron soğuk bir şekilde gülümsedi. "Test için fazla vaktin kalmamış olabilir."

Ne kadar sinir bozucu bir adam, diye düşündü Lin doktor çantasını almak için eve koşarken. Ama belki de sinirlenmesi iyi olurdu. Böylece aklı Prens'ten uzaklaşabilirdi.

Sault duvarlarının dışında Aron'a tekrar katıldı. İlk randevusu için Kale Caddesi'ne doğru Ruta Magna'ya yürürken Aron da ona yetişti. "Peki," dedi. "Hastalarım sana kim olduğunu sorduklarında onlara ne söylemem gerekiyor?"

"Onlara doktor olmayı öğrenmeye çalıştığımı ve bana talimat verdiğini söyle. Yahut da tıp üzerine bir kitap yazdığımı ve onların vakalarını incelediğimi."

"Harika," dedi Lin. "Hastalarım tedavi edilirken asık suratlı, iri bir adamın kendilerini izlemesine bayılacaktır."

"Onlara kocan olduğumu ve nereye gidersen git ısrarla peşinden geldiğimi de söyleyebilirsin."

"Beni buna katlanmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorlar," dedi Lin tatlı bir şekilde ve Aron isteksiz bir kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. Lin yanlarından geçerken birinin ona baktığını gördü. Büyük ihtimalle deri kol askıları ve Rhadan dövmeleri olan Aron'ın kim veya ne olduğunu merak ediyorlardı. Ya da belki de sadece yakışıklı olduğunu düşünüyorlardı. Yakışıklıydı ve bu, onun birçok sinir bozucu özelliğinden biriydi.

Ayrıca Lin, onun tıp konusunda düşündüğü kadar cahil olmadığını öğrenmişti. Önce Lark Caddesi'ndeki genç bir anneyi ziyaret edip onun ve yeni doğan bebeğinin iyi olduğundan emin oldular. Aron sessizce gözlemledi ve çocuğun memeye tutunmasını sağlamak için yapılan uzun tartışmadan rahatsız olmuş gibi de görünmüyordu. Ondan sonra, Yulan Yolu yakınlarında timsah ısırığından iyileşen bir denizciye gittiler. Lin adamın yarasını kontrol ederken Aron, sessizce aletlerini ona uzattı ve denizcinin limanda suya düştüğünde sarhoş olduğunu ve Tyndaris'e giderken bir tekne dolusu dindar tarafından yarı çıplak ve kanlar içinde çıkarıldığını neşeyle anlatmasını dinledi.

Lin, Silver Caddesi'nde iğneden korkan bir terzinin elindeki kesiği dikerken Aron da adamı rahatlattı. Tower Caddesi'ndeki çocuğun annesi Lin'in büyük oğlunun kulak enfeksiyonuyla ilgilenmesini endişeyle izlerken Aron da huysuz bir bebeğin dikkatini dağıttı. Son olarak Lin, Fountain Meydanı'nda Zofia'yı ziyaret etti ve Zofia'nın Aron'la utanmazca flört etmesini gizlice gülümseyerek izledi.

"*Aman Tanrım,* sen ne kadar iri ve yakışıklısın," dedi gözleri haylazca parlayan Zofia. "Eğer Lin seninle evlenmeyi planlamıyorsa, ben evlenirim."

Aron kızardı ve Lin, Zofia'nın yüksük otu tentürünü tahta komodinin üzerine koyarken ona hayretle baktı. Exilarch'ın kızarabileceğini hiç düşünmemişti. Bunun ona yakıştığını düşündü, onu daha insan gibi gösteriyordu. Bu şekilde uzaklara bakan, kimsenin göremediği asil bir kadere odaklanmış bir heykele daha az benziyordu.

"Kaslarını hissetmeme izin ver," dedi Zofia ve Aron tekrar kızardı ama neşeyle itaat etti. Zofia'nın kolunu sıkmasına ve Laurent Aden'dan sonra denizlerde yelken açan en korkunç korsan olan Zalim Nestor'un sevgilisi olduğundan beri böyle bir pazı görmediğini haykırmasına izin verdi.

Aron, Nestor'u duymuştu ve Taprobana kıyılarında gizemli bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra geride bir hazine haritası bırakıp bırakmadığını bilmek istiyordu. "Belki, belki," dedi Zofia göz kırparak. "Şimdi arkanı dön de..."

"Zofia *hayır*," dedi Lin kararlı bir şekilde. Yaşlı kadının topuz yaptığı dağınık gri saçlarını öptü ve "Geçmiş olsun, ilacını al, gelecek hafta görüşürüz," dedi.

"Onu da yanında getirecek misin?" Zofia, uzun parmağını Aron'a doğrultarak sordu.

"Eğer iyileşirsen," diye güvence verdi Lin yanındaki şaşkın Aron ile kaçarak. Birlikte sessizce Sault'a doğru yürüdüler. Aron düşüncelere dalmış gibiydi, elleri gevşekçe arkasında kenetlenmiş hâlde mahalleye adını veren kurumuş çeşmelerin yanından, çiçekli sarmaşıkların ferforje balkonlardan ve sıra sıra evlerin beyaz sıvalı duvarlarından aşağı döküldüğü Elemi'nin yolundan geçtiler. Hava sıcak, kuruydu ve portakal ile yasemin kokuyordu. İnsanların şehre âşık olmasını sağlayan türden bir gündü ancak Aron böyle hissediyorsa da bunu iyi saklıyordu.

Birlikte Ruta Magna'yı geçtiler, dükkânlar öğleden sonraki dinlenme saati için kapanıyordu. Lin onları suçlayamazdı. Onun da tek istediği evine dönmek, yatağa girmek ve uyumaktı, gerçi daha dün gece bir daha asla uyuyamayacağını düşünmüştü. Hafif bir şaşkınlıkla, en azından son birkaç saattir Aron'la birlikte hastalara bakarken Conor'ı hiç düşünmediğini fark etti.

✦

Mez kapıdaydı ve Lin, Exilarch'la birlikte yanından geçerken ona göz kırptı. Kız ona surat astı ama aslında aldırış etmiyordu. En azından Mez, Tevath'tan beri ona karşı tavrını değiştirmemişti.

Kathot'a vardıklarında Lin, Aron'ın onu kapısına kadar geçirmek isteyip istemediğini merak ederek durakladı ve döndü. "Umarım," dedi Lin yüzünde belli belirsiz sorgulayıcı bir ifadeyle, "bilmek istediğin her şeyi öğrenmişsindir?"

Aron cevap vermek için biraz bekledi. Çöl kumları kadar kuru bir şekildeki bakışları kızın üzerinde gezindi. Kathot'un ağaçları neredeyse mantıksız bir şekilde çiçek açmıştı. Dantel gibi safran salkımları sarı Hint gül ağaçlarını aydınlatıyordu ve incir ağaçlarından ağır yeşil meyveler sarkıyordu. Lin, çocukken Mariam ile incir hırsızlığı yaptığını hatırladı ve sık sık yaşlılardan birinin sopasını sallamasıyla Kathot'tan kovulurlardı. *Castellane halkının çoğunun asla göremeyeceği kadar güzel bir yer*, diye düşündü Lin. Tıpkı onların Marivent'in içini asla görmeyecekleri gibi. Ama çok farklı sebeplerden dolayı.

"Sen mükemmel bir hekimsin," dedi Aron. Hem sözleri hem de bunları söylemek için bu kadar beklemesi Lin'i şaşırtmıştı. "Gerçekten yeteneklisin. İtiraf etmeliyim ki... Neyse, ne düşündüğümün bir önemi yok." İfadesi sanki Lin'e iyi haber değil de kötü haber veriyormuş gibi çok ciddiydi. "Yeteneğinin boşa gitmesini istemem."

"Boşa mı? Ne demek istiyorsun?"

Aron, yalnız olduklarından emin olmak ister gibi etrafına bakındı. Shulamat kapıları öğleden sonra saatlerinde kapalıydı ve meydan sessizdi. Sıcaklık, bir ağırlık gibi üzerine baskı yapıyordu. "Sınavdan önce seni gözlemlemek ve değerlendirmek görevimin bir parçasıydı ve sanırım seni artık biraz tanıyorum, Lin Caster. Tanrıça olduğunu neden iddia ettiğini anlıyorum. Sen inatçı bir şifacısın ve arkadaşın Mariam'ı kurtarmak istiyorsun, büyük ihtimalle de bunu sadece Shulamat'ta bulabileceğin bilgiyle yapacaksın."

Lin ona baktı, midesi bulanıyordu. Kaç tane çaresiz insanla karşılaşmıştı kim bilir? Lin gibi aynı iddiayı ortaya atanlardan kaç farklı neden duymuştu?

"Olduğun kişi olman çok yazık," dedi sessizce.

Lin sesinin sabit kalmasını istedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Büyükbaban Mayesh Bensimon. Eğer sınavda başarısız olursan ki geçebileceğinden pek de emin değilim. Sahte iddian, Sanhedrin tarafından basit bir hata değil, politik bir kumar olarak görülür."

"Ama bu saçmalık. Büyükbabam bilmiyordu bile—"

"Beni duyuyor musun, Lin? Sürgüne gönderilirsin."

Bu sözler Lin'e bir yumruk gibi çarptı. *Sürgün.* "Ama—Benim büyükbabamın işiyle hiçbir ilgim yok—"

"Tepe'ye sık sık gidiyorsun," dedi Aron ciddi bir şekilde. "Soyluların partilerine katılıyorsun. Bunun Sanhedrin'in gözünde nasıl görüneceğini anlarsın."

"Peki, senin gözünde?" Rüzgâr çıkmıştı. Lin saçlarını sabırsızlıkla yüzünden çekti. "Senin gözünde nasıl görünüyor?"

"Bana kolay bir seçim gibi görünüyor, Lin," dedi Aron. "İddianı geri çek, küçük cezayı kabul et ve bu iş bitsin. Sürgün edilenleri gördüm. Bunun acısını hayal etmek zor. Tanıdığın

herkes, bildiğin her şey bir anda elinden alınır. Ve artık Ashkar olamazsın. Tanrıça sana yüz çevirir. Bu yaşarken ölmek demektir."

"Anlıyorum," dedi Lin uyuşuk bir şekilde. Shulamat'ın çatısını aydınlatan güneş gözlerini iğneler gibi deliyordu. "*Küçük ceza* dediğin nedir?"

"Altı ay boyunca Sault'tan ayrılman veya tıp pratiği yapman yasaklanacak," dedi Aron. Lin adamın bunu söyleyiş tarzından, konuyu Maharam'la tartıştığını, bunu birlikte tasarladıklarını anladı. Bağımsızlığına, becerisiyle duyduğu gurura karşı bir cezaydı bu. Ve dahası—

"Altı ay çok uzun bir süre," dedi. "Mariam'ı tedavi etmeliyim. O zamana kadar ölebilir."

"Mariam'ın adı Hayat Kitabı'nda yazılı. Hem doğum tarihi hem de ölüm tarihi. Gördüğüm en iyi hekimsin ama her hayatı kurtaramayacağını kesinlikle biliyorsun."

Lin nefessiz kaldı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Hatta nasıl *düşünebilirsin*?"

"Demek ki beni dinlemiyorsun." Başını iki yana salladı. Öfkeli değil daha çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ve bu bir şekilde çok daha kötüydü. "Her halükârda kararını vermelisin. Bilmem gereken her şeyi biliyorum, sınav yakında yapılacak Lin. Çok geç olmadan doğru kararı ver."

KEL

Kel'in başı zonkluyordu. Parlak güneş ışığı ve yanından geçen arabaların gürültülü takırtıları da ona yardımcı olmuyordu, kesinlikle akşamdan kalmaydı. Tapınak Bölgesi'nin yeşil kanal suyuna kusmak istiyor ama nedense hayatını mahvetmeye

kararlı görünen kötücül gücü tatmin etmek istemiyordu. Bu kader miydi? Tanrılar mıydı?

Balo nihayet sona erip de konukların sonuncusu da bulutlu ve dumanla kalınlaşmış gökyüzünün altında sendeleyerek kapıdan çıktığında Kel, ballı kantaron likörüyle karıştırılmış ısırgan otu şarabıyla iğrenç bir şekilde sarhoş olmuştu. Zehirli şeker içmek gibi tatlı ve ölümcüldü.

O gece Antonetta'ya, ne Conor ne de kendisi olarak tek bir kelime bile etmemişti. Antonetta da ona yaklaşmamıştı. İyi vakit geçiriyor gibi görünüyor; Sancia Vasey, Montfaucon ve Falconet, Beatris Cabrol ve hatta Lady Gremont ile sohbet ederken gülümsüyordu. Kel ona bakmak istememiş ama onu *görmezden de* gelememişti. Parıldayan elbisesiyle çok parlaktı, karanlık bir gökyüzünde hareket eden bir yıldız gibiydi.

Conor o sabah, Kel'in yatağının ayakucunda oturmuş, ceketinin uzun manşetlerindeki düğmeleri ilikliyordu. Castellane'in en yeni savaş gemisinin tanıtımı için Kraliyet Rıhtımları'nda Anjelica'ya eşlik etmeye hazırlanıyordu. "Gemiye Anjelica'nın adını veriyorlar," dedi Conor. "Hiçbir gemiye benim adımı vermediler."

"Eh, o senden daha güzel."

"Tartışılır," dedi Conor. Düğmelerini ilikleme işini bitirmişti ve hiçbir şey görmeden pencereye bakıyordu. "Halk mutlu, soylular mutlu. Annem bile mutlu, perdeler hakkında olanları düşünmediğinde yani. Ben neden mutlu değilim?"

"Conor—"

"Umut edebileceğim en iyi şey buydu," dedi Conor biraz da kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Asla aşk evliliği yapamayacaktım. Ve Anjelica. Güzel biri, öyle olacağını biliyordum ama aynı zamanda zeki de. Ve becerikli. Her şeyin gerçeğini görüyor. Ve bunlar hakkında dürüst."

Kel, Anjelica'nın bir önceki gece Aden ile yaptığı gizli buluşmayı düşündü. Dürüstlük belki de göreceliydi. Özellikle de kendisininki.

"Ve bana karşı sabırlı görünüyor," diye ekledi Conor, "ki bence sen de bunun alışılmadık bir şey olduğunu onaylarsın."

"Eskiden daha alışılmadıktı," dedi Kel ve Conor ona yan gözle baktığında konuşmaya devam etti. "Hissetmen gerektiğini düşündüğün şeyi hissetmek için kendini çok zorluyorsun. Anjelica'dan *hoşlanıyorsun.* Arkadaşlığa doğru ilerliyor gibisin. Evliliğin çok daha kötü temelleri de olur."

Conor'ın ne cevap verdiğini hatırlayamıyordu ve şu an birinin adını seslenmesiyle dikkati dağılmıştı. Bu, Caravel'in dışında Ji-An ile birlikte bekleyen Merren'dı.

İkisi de kanalın üzerindeki taş köprünün bariyer duvarında oturuyorlardı. Merren elini kaldırdı ve Kel'e el salladı. Ji-An her zamanki gibi hoşlanmadığı tüm insanları ve şeyleri düşünmekle meşgul gibiydi.

"Korkunç görünüyorsun," dedi Kel'e selam vererek. Her zamanki mor ipek ceketini giymişti, uzun saçları başının arkasında mercan tokalarla tutturulmuştu.

"Ben," diye bilgilendirdi Kel, "akşamdan kalmayım."

Merren burnunu kırıştırdı. "Yüzün yeşil... Üzerindeki renk neyse onunla uyuşmuyor." Elini Kel'in kıyafetlerine doğru salladı, Kel şarap rengi bir ceket ve ona uygun bir pantolon giyiyordu.

"Şunu al," dedi Merren korkuluktan kayarak. Ceketinin cebini karıştırdı ve kalay kaplı bir şişe çıkardı.

Kel şişenin kapağını açtığında ağaç özünün keskin kokusu yüzünü buruşturdu. "Bunun zehir olmadığından emin misin?"

"Seni zehirleyecek olsaydım söylerdim," dedi Merren onuru incinmiş gibi.

"Hıh," dedi Kel ve şişeyi kafasına dikip yutkundu. Küçük bir havai fişek gibi gelen şey boğazından aşağıya, midesine doğru indi. Gözlerine yaşlar hücum etti. Merren'ın ona dün gece Kara Köşk'e gönderdiği mesajı yeni aldıklarını söylediğinin ve Kel'in Ciprian Cabrol'u Caravel'de onunla buluşmayı nasıl kabul ettiğinin farkındaydı.

"Sanırım Kel ölüyor olabilir," dedi Ji-An öksüren Kel'e ilgiyle bakarak. "Onu zehirlemediğinden *emin misin,* Merren?"

"Hiç kimse bana güvenmiyor," diye yakındı Merren. Kel başındaki ağrı gibi yanma hissinin de kaybolduğunu fark edince şaşırdı. Şişeyi Merren'a geri uzattı, gözlerini kırpıştırdı. Damarlarına hiç de hoş olmayan bir berraklık yayılıyordu. Çevresindeki dünya netleşmiş gibiydi. Sanki isterse köprünün her taşını dakikalar içinde sayabilirmiş gibi hissediyordu. Bu, Dom Valon'un akşamdan kalmalık için uyguladığı tedavi yöntemlerini bile gölgede bırakan bir şeydi.

"O şey neydi?" diye sordu. "Conor'ı kovalarca satın almaya ikna edebilirim. Tabii eğer satmak istersen."

Merren şişeyi tekrar ceketinin içine koydu. "Bazen çalışmalarıma odaklanmam gerektiğinde kullanırım. Ve Saray'a hiçbir şey satmayacağımı biliyorsun," diye ekledi. "Bu prensiplerime aykırı."

"Elbette," dedi Kel. "İlkeleri olan insanlarla çok nadir karşılaştığım için nasıl göründüklerini unutuyorum."

"İlkesizlerden bahsetmişken..." diye araya girdi Ji-An.

"Doğru. Ciprian." Kel arkalarındaki Caravel'e baktı. Oraya son gidişini düşünmek istemiyor, Antonetta'yı düşünmeye hiç dayanamıyordu. "Conor'la buluşacağını sanıyor. Merren, Raimon'da kullandığın o gerçeklik serumundan var mı?"

Merren kuşkulu görünüyordu. "Conor olmadığın ortaya çıktığında elinden bir yudum içmeye gönüllü olur mu sanıyorsun?"

"Conor'ın elinden bile bir yudum içmeye gönüllü olacağından emin değilim." Kel gözlerini ovuşturdu. "Tamam. Düşünelim. Ondan bu bilgiyi almak için bir şansımız var. Planımız ne?"

Hem Merren'dan hem de Ji-An'dan bir sürü öneri gelmişti. Kel arkadaşlarını köprüde bırakıp Caravel'e doğru yöneldiğinde daha hassas noktalarda hâlâ anlaşamamışlardı. Ağzında çam ormanının zeminini yalamış gibi bir tat olmasına aldırmamaya çalıştı.

Bakır zili çaldığında Hadja, altın küpelerini sallayarak kapıyı açtı. Kel'i içeri aldı ve Domna Alys Asper'in onu beklediğini söyledi. Kel, onu daha önce hiç görmediği kadar boş olan ana odaya kadar takip etti. Caravel'in işinin çoğunu geceleri yaptığını düşünüyordu. Eğlendirecek kimsesi olmayan bir grup fahişe ana odadaki kanepelerde dostça toplanmıştı. Bunlardan biri, kızıl başını kartların üzerine eğmiş olan Silla'ydı.

Alys odaya girdiğinde Kel bakışlarını kaçırdı. Kız hiç değişmemişti, her zamanki gibi minik ve tertipliydi, koyu saçları omuzlarına dökülüyordu. Kel, ilk bakışta birbirlerine benzemeseler de gerçekten de şaşırtıcı derecede Merren'a benzediğini düşündü. Aynı narin yapıya, aynı ince kemikli ellere, aynı tavırlara sahiplerdi. Kel, daha önce Merren'ı bunu görebilecek kadar iyi tanımıyordu.

"Burada mı?" dedi Kel.

Alys başıyla onayladı ve onu merdivenlerden yukarı çıkarmaya başladı. Yukarı çıktıklarında Kel, Silla'nın ona küçük, pişman bir gülümsemeyle baktığını gördü.

Kel, "Bize bir kez daha yardım ettiğin için teşekkürler, Domna Asper," dedi.

Kız sakin bir şekilde, "Sana yardım ettiğimin farkında değildim," dedi.

"Gremont'un koruyucu muskasını çıkardın. İnan bana hepimize bir iyilik yaptın."

Kızın yüzünde gerçek bir zevk ifadesi belirdi. Pişmanlık yoktu, sadece dengenin sağlandığını görmenin verdiği memnuniyet vardı. "Onun öldüğünü kim biliyor?"

"Sadece birkaç kişi," dedi Kel. "Şu an için Tepe'deki herkes onun bir yerlere gittiğini düşünüyor. Bu arada muskayı ne yaptın?"

"İyi ellerde," dedi en üst kata ulaştıklarında. Tanıdık koridorda ilerlerken ona yetişti. Aylar önce Merren'la ilk kez burada karşılaşmıştı, Andreyen tarafından kaçırıldığı ve Kara Köşk'te çalışması için kendisine iş teklif edildiği gece. Hayatındaki her şeyin bir anda değiştiği ikinci gece.

Sırtındaki gerginlik şu an omurgasını çok sıkı saran bir tel gibi canını yakıyordu. "Tehlikeli bir nesne," dedi. "Büyüleyici derecede güçlü bir şeyin kesinlikle güvende tutulması gerekiyor."

Alys bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Aynen öyle. Beni anla, sana muskanın nerede olduğunu söyleyemem. Ama hepimizin sırları var, değil mi Kel Anjuman?"

Kütüphane kapısının önünde durakladı. Kapı hafifçe aralıktı. Kel içeriden gelen *patoun* dumanının kokusunu alabiliyordu.

"Bazılarının diğerlerinden daha çok," dedi Kel ve içeri girdi. İçeride dumanın tatlı kokusu daha güçlüydü ve ışık daha loştu. Oda hatırladığı gibiydi. Kitap rafları, dağınık masalar, okuma odasına giden kemer... Merren'ın Kel ile ilk tanıştığında oturduğu pencerenin önünde şu an Ciprian Cabrol vardı.

Kel kapıyı arkasından kapatırken Ciprian döndü. Omuzları gerildi, yüzündeki ifade beklentiden şaşkınlığa dönüşmüştü. "Anjuman? *Sen* burada ne arıyorsun?"

Kel hiç de gergin değildi. Yıllarca her girdiği odayı taramak, Conor'ı çevreleyenlerin davranışlarını bir kuyumcunun saatin ince işleyişini incelediği gibi incelemek üzere eğitilmişti.

Genelde çok zarif olan Ciprian Cabrol'a baktı ve kızıl saçlarının, ellerini birden fazla kez ovaladığı yerlerin dağıldığını gördü.

Gözlerinin altındaki deri gergin ve parlaktı, bu da uyumadığının açık bir işaretiydi.

Korkuyor, diye düşündü Kel. *Hayır. Dehşete kapılmış.*

Kel kapıyı arkasından kilitledi, sonra sırtını kapıya yasladı ve bakışları Ciprian'a sabitlendi. "Beni Conor gönderdi," dedi rahatça. "Korkarım kaçamadı. Nasıl olduğunu bilirsin. Yoğun kraliyet programı." Tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Yapılacak çok şey var. Eğlence, içki, köylülere tepeden bakma, dün gece daha düşük rütbeli soylulardan hiçbirinin kaşıkları alıp kaçmadığından emin olmak için bütün gümüşleri sayma..."

Ciprian ona dik dik baktı. "Ciddi misin anlayamıyorum."

"Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum," dedi Kel. "Conor ruhunu birine açmak istiyormuşsun gibi göründüğünü söyledi. Merak etme, yükünü hafiflettiğini Conor'a memnuniyetle ileteceğim."

Ciprian öfkeyle kızardı. "Söyleyeceklerimi sadece Prens duyabilir. Uşağı değil." Bariz bir öfkeyle kapıya doğru yürüdü, Kel'i itmek zorunda kalacaktı.

"Dur," dedi Kel Ciprian'ı durduran sessiz bir tehdit ile. "Sana imtiyaz verdikleri için Aurelian Hanesi'ne borçlusun, değil mi? Ama Malgasi'ye daha fazlasını borçlusun."

Hakkını vermek gerekirse Ciprian ne blöf yapmış ne de inkâr etmişti. Sadece gözlerini kısıp Kel'e, "Conor sana her şeyi anlatıyor galiba, değil mi?" dedi.

"Kendine sorman gereken şey," dedi Kel, "bugünkü toplantımız hakkında Conor'a ne anlatacağım. Onunla paylaşacak bir şeyin olduğunu düşünmüştün, belki de seni Parlayan Galeri katliamındaki rolünden temize çıkaracak bir şey. Peki ama ney?"

"Benim o olayla hiçbir ilgim yok," diye başladı Ciprian öfkeyle. "Tek istediğim Rovergelardan kurtulmaktı ve Belmany Prensesi de bana bunu teklif etti."

"Ah kesinlikle," dedi Kel. "Sana Roverge filosunu havaya uçuracak kadar kara barut satın alman için para vererek."

Ciprian macun rengine döndü. "Ne?" dedi gergin bir şekilde. "Tam olarak ne biliyorsun?"

Kel bir ayağını uzatıp bir sandalyeyi kendine doğru çekti. Oturdu ve bacak bacak üstüne attı. İç çekerek geriye yaslandı ve Ciprian'ın göz kapağının seğirdiğini gördü.

Kendi kendine gülümsedi. Başkaları rahatsız olurken rahat görünmenin ne kadar zevkli olduğunu Eskici Kral'dan öğrenmişti. "Sanırım tahmin ettiğinden daha fazlasını biliyorum," dedi. "Ama şüphelerimin doğru olup olmadığını öğrenelim, olur mu?"

Ciprian sabırsızlıkla başını salladı.

"Malgasi Sarayı'nın Aurelian Hanesi'ni devirmeyi ve bunu yapmak için İmtiyaz Aileleri'ni kullanmayı hayal ettiğini biliyorum," dedi Kel. "Birçok ailenin onlara sadık olduğunu ve senin ailenin de onlardan biri olduğunu biliyorum." Konuşurken telleri kendine doğru topluyor, onları daha önce hiç görmediği bir kilime dokuyordu.

Ciprian'ın göz bebekleri büyümüş gibiydi. "Seni şeytan," diye hırladı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"İnsanları gizlice gözlemleyerek öğrendim, Ciprian. Sana tavsiyem, bunları nasıl bildiğime değil de ne bildiğime odaklanman." Kel, ikinci kütüphane odasının kapısının gıcırdadığını duyduğunu sandı. Sesi bastırmak için yüksek sesle konuştu. "Bana, Malgasi'nin ilk başta Alleyneler ve Gremontlar gibi soylulara, sadece Sarthelı Prensesi *korkutma* planıyla yaklaştığını söylemek üzere olduğunu biliyorum. Ve belki de bu doğrudur. Ancak bu plan kanlı bir katliama dönüştüğünde Belmany Ailesi,

komplocuların bu suçunu onlara şantaj yapmak için kullandı. Bir arkadaşımın dediği gibi... Malgasiler pençelerini bir kere saplarsa sonsuza dek çekmezler. Senden daha fazlasını talep etmekten asla vazgeçmezler. Öyleyse söyle bana, planlarının geri kalanı ne?"

Ciprian soluk soluğaydı. "Conor bunların hepsini bilemez. Biliyor olamaz. Eğer bilseydi hepimiz Trick'te olurduk."

Burada Kel'in dikkatli davranması gerekecekti. "Conor, olan bitenin tam resmini keşfetmekle beni görevlendirdi," dedi. "Ve tabii ki Malgasi için planları var." Öne eğildi, ifadesi tarafsız ve dostçaydı. "Ciprian. Seni severim. Sadece Rovergelerden kurtulmak istediğini ve bunun için haklı nedenlerin olduğunu biliyorum."

Ciprian onaylayarak başını salladı.

"Her şey olup bitene kadar, Parlayan Galeri planından haberin bile yoktu."

"Hayır, hayır, bilmiyordum," dedi Ciprian neredeyse acınası bir telaşla.

"Bir Malgasi tuzağına düştün," dedi Kel. "Ve eğer bana diğer komplocuların isimlerini verirsen senin için Conor'a aracılık etmeye hazırım. Ona affedilmen gerektiğini söyleyebilirim."

"Ama diğer komplocuların isimlerini bilmiyorum," diye itiraz etti Ciprian. "Sadece bahsettiklerin var, Alleyneler ve Gremontlar. Malgasi'nin önceden babasıyla— Parlayan Galeri'de ölen yaşlı Gremont ile bir anlaşması varmış. Ama adam vazgeçmiş. Bu yüzden onu öldürüp yerine oğlunu getirmişler."

"Artal."

Ciprian başını salladı. "Artal Gremont her şeyin sorumluluğunu üstlendi. Prensesle onun aracılığıyla iletişim kurduk. İki aile daha olduğunu biliyorum ama hangileri bilmiyorum."

Kel bir an sessiz kaldı. Ciprian'ın konuşmama ihtimalinin olduğunu biliyordu ya da sadece bilmiyor, bundan nefret de

ediyordu. Daha fazla vakit kaybı olacaktı. Conor'a daha fazla yalan söyleyecekti.

"Gerçekten," dedi Ciprian. Bir çocuk gibi kollarını ellerinin üzerine indirmiş parmaklarına bakıyordu. "Bilmiyorum."

"Tamam." Kel ayağa kalktı. "Sahip olduğun bağlantıları kullan. Gerekirse bizzat Elsabet Belmany'ye git. Onu büyüle. Diğer komplocuların kim olduğunu öğren, sonra bana isimlerle geri dön."

Cabrol tereddüt etti.

"Bu, kendini Trick'ten uzak tutmanın tek yolu, Ciprian. Castellane'e ve Aurelianlar'a olan sadakatinin bir kanıtı olacak."

Ciprian'ın gözlerinde bir şey belirdi ama hemen kayboldu. Başını iki yana salladı. "Güzel bir teklif," dedi. "İnan bana Trick'ten korkuyorum. Aptal değilim. Ama Malgasiler—" Sözünü yarıda kesti. "Trick, darağacı, beni korkutuyor. Ama Malgasilerin bana yapabileceklerini hayal bile edemem."

Kel, Elsabet'in elinden çıkan alevi, okyanusun üzerinde yanan ateşi düşündü. Demek ki Ciprian, Belmany Prensesi'nin yapabileceği büyü hakkında bir şeyler biliyordu. Artal da bunu biliyor gibiydi ancak Leydi Alleyne şok olmuş görünüyordu. Yine de burada dikkatli olması gerekecekti. Bu, paylaşılması tehlikeli bir bilgiydi. "Malgasilerin güçlü olduklarını biliyorum," dedi. "Başka hiç kimsenin olmadığı kadar—"

Ama Ciprian başını sallamaya devam ederek kapıya doğru yürüdü. Ciprian'ın söyleyeceklerinin bittiği açıktı, bu yüzden Kel ayağa kalktı ve adamın yolundan çekildi. Ciprian kapıyı ardına kadar açmadan önce eşikte bir an tereddüt etti.

Ji-An ve Merren'ı kapının diğer tarafında buldu. Merren olan bitene ilgi duyuyor, elinde bir hançer tutan Ji-An ise gülümsüyordu.

"Bu konuşma bitmedi," dedi Ji-An.

Ciprian gözlerini kıstı. "Seni tanıyorum. Eskici Kral için çalışıyorsun." Bakışlarını çevirip Kel'e döndü. "Ve sen..."

"İçeri girin," diye bağırdı Kel ve Merren ile Ji-An aceleyle kütüphaneye girdiler, Ji-An hançerinin ucuyla Ciprian'ı odaya geri sokmaya çalıştı. Kel bunun tamamen gerekli olup olmadığından emin değildi. Ciprian kaçmak istemeyecek kadar şaşkın görünüyordu ama bu hamle olaya biraz teatrallik katıyordu.

Merren kütüphane kapısını arkasından tekmeleyerek kapattı. "Hepimiz Andreyen için çalışıyoruz, evet."

"Kara barutu bu şekilde öğrendin." Ciprian Kel'e döndü. "Ama sen Prens'in kuzenisin. Sen... Pekâlâ, tamam, tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ama belli ki Aurelianlara sadıksın. Castellane'in ayaktakımıyla ne işin var?"

Ji-An dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Sözlerine dikkat et."

"Tepe'de bir kral ve şehirde başka bir kral var," dedi Kel. "Ve bu sadece bir söylenti değil, gerçek. Hükümdarların birbirlerini tanımadıklarını sanma. Malgasilerle ittifak kurarsan, her iki Kral'ı da kendine düşman edersin."

"Ama Tepe'deki Kral'ı gözetirsen Şehirdeki Kral da seni gözetir," dedi Merren.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Andreyen seni koruyacak," dedi Ji-An. "Kel için o isimleri al ve Eskici Kral seni ve aileni Kara Köşk'e götürsün. Oranın ne kadar güvenli olduğunu biliyorsun. Ve Malgasi ondan korkuyor. Onlar da aptal değiller. Şehirdeki Kral'ı kızdırırlarsa, Tepe'yi kontrol etseler bile Castellane sokaklarının onlar için asla güvenli olmayacağını biliyorlar."

Ufuklara doğru uzanan bir deniz gibi görünen uzun bir sessizlik oldu. Kel, Ciprian'ın ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordu. Sadece sinirliydi, direnen elleri durmuştu. Sonunda, "Tamam. Tamam. Yapacağım. İsimleri alacağım," dedi. Kel'e bakmak için döndü. "Ama Malgasi hakkında anlaman gereken

bir şey var. Onlar Sarthe gibi değiller. Onları harekete geçiren açgözlülük ya da daha fazla toprak arzusu değil. Nefret. Aurelianlar'a olan nefretleri. Neden bilmiyorum ama beyaz ateş kadar saf bir nefret bu. Aurelian soyu kül dönene kadar rahat etmeyecekler."

Lin

"Adın ne?" diye sordu Lin nazikçe. Domna Delores'in yatağının yanında oturuyordu. Öğleden sonra geç saatlerdi ve gölgeler odanın köşelerinde aç hayaletler gibi toplanmaya başlamıştı. "Ashkar adın yani. Eğer söylemek istersen."

Yatakta yatan ufak tefek kadın gülümsemeye çalıştı. Lin'in onu son gördüğü günden bu yana geçen birkaç gün içinde, çok hasta bir kadından ölüm döşeğindeki bir kadına dönüşmüştü. Ölmekte olanların sıklıkla yaptığı gibi yemek yemeyi reddediyor ve Lin'i çağıran komşuya göre sadece birkaç yudum su içiyordu. Lin'in avucundaki eli, bir demet kuru dal gibiydi.

"Talia," diye fısıldadı kadın. "Adım Talia'ydı."

Lin başını salladı. "Talia," dedi. "Senin için dua etmemi ister misin?"

Çünkü Maharam ölürken senin için dua edemez çünkü bunu yapacak bir ailen, hatta bir Ashkar arkadaşın bile yok. Bu sürgünün zulmüdür.

Ashkarların Ashkar olmayan insanlar için dua etmeleri özellikle yasaklanmamıştı ancak Lin bunu genelde yapmazdı. Diğer dinlerin kendi duaları vardı ve o duaları etmek için genelde bir rahip veya bir aile üyesi yatak başında dururdu. Ancak bu durum farklıydı.

Talia çok yalnızdı.

Talia yatakta huzursuzca kıpırdandı. "Korkarım ki benim için dua edemezsin. Korkarım ki öteki dünyada benim için yer yok. Gerçek bir Ashkar olmadığım için."

Durumun adaletsizliğine dair Lin'in içine ağır bir his çöktü. Ashkarlara beşikten itibaren adaletsizlik, zulüm ve ön yargıyla dolu olan dünyanın büyük yaralarını sarmaları öğretilirdi. Birini

inancından ve halkından, sadece sevdiği kişi yüzünden özünden uzaklaştırmak, Lin'e başlı başına büyük bir adaletsizlik gibi geliyordu. Sürgüne zorlanan bir halk nasıl sürgün uygulayabilirdi?

Peki ya diğer suçlar? Sen ve Maharam'ın oğlu Asher gibiler ne olacak? Yasak büyüyle uğraşanlar? diye fısıldadı zihninde küçük bir ses ama Lin onu savuşturdu. Şu an bir hastayla birlikteydi ve kendi endişeleri üzerinde duracak değildi.

"Şşş," dedi Lin. "Sen birini sevdin. Onunla bir yuva kurdun, o zamandan beri huzur ve yalnızlık içinde bir hayat yaşadın. Bu dünyaya hiç zarar vermedin. Öteki dünyaya geçtiğinde Tanrıça'nın seni karşılayacağından hiç şüphem yok."

Bu doğruydu. Hiç şüphesi yoktu ve bunu şimdi, altı ay önce bile asla yapamayacağı bir şekilde yüksek sesle söyleyebiliyordu.

Talia bu kez gülümsemeyi başardı. Lin çantasından bir eşarp çıkarırken çökük gözlerle onu izledi. Bu eşarp annesindi ve üzerine Büyük Dua işlenmişti.

Eşarbı Talia'nın eline koydu ve kadın parmaklarını kumaşın etrafına doladı. Dua altın iplikle işlenmişti: TANRIÇA BİRDİR, GERİ DÖNECEKTİR.

Bunlar, Ashkar'ın gittiği her yere gitmesi, her Sault'un kapısına yazılması, bu dünyadan öbür dünyaya giderken taşınılması gereken sözcüklerdi.

Talia'nın gözleri kapalıydı. Elinin ağırlığı altındaki eşarbının kenarları, sığ nefes alıp verişleriyle hafifçe dalgalanıyordu. Artık çok fazla vakti kalmamıştı. Lin tüm endişeleri bir kenara bırakarak olabildiğince yumuşak bir sesle Ölmek Üzere Olanların Dua'sını okumaya başladı. "Git çünkü Tanrıça seni gönderiyor. Git ve o seninle olacak..."

BÖLÜM YİRMİ

Lin

Lin, Aron ile birlikte vizitten döndükten sonra Merren'dan Kral'ın ilacını almak için Kara Köşk'e gitmeye hazırlandı. Kapıdan dışarı çıktığında ön basamaklarda duran katlanmış bir parşömen parçası gördü. Yaklaşan sınavıyla ilgili olduğundan emin bir şekilde, zarif bir el yazısıyla karalanmış üç kelimeyi okumak için kâğıdı açtı.

Konuşmamız gerek.

Ve altında, baş harfler vardı.

C. A.

Conor Aurelian.

Kalbi sanki koşmuş gibi çarpıyordu ve ağzında metal tadı vardı. Parşömeni buruşturdu ve dışarı çıkarken kapıyı arkasından çarpmadan önce şömineye fırlattı.

KEL

Kel ve Conor, odalarının zemininde oturmuş birkaç bakır peni için Zafer oyunu oynuyorlardı. Kel'in o öğleden sonra pek şanslı değildi. Elindeki kartlara gözlerini kısarak baktı, onların düzelmesini istiyordu. Cadı, Asma ve Gemi'ye sahipti ama Büyücü, Kadeh, Güneş Camı Kulesi gibi daha güçlü kartlar şimdiye kadar ondan kaçmıştı. Conor kesinlikle kazanmak üzereydi.

Başka bir zaman olsa bu Kel'i memnun ederdi. Conor kaybetmekten nefret ederdi ama kazanmasına *izin verilmesine* karşı da hassastı. Ancak şu an çok az dikkatle oynuyor, hem Lotan'ın Kılıcı'nı hem de Kule'yi fark etmemiş gibi görünüyordu.

Dünkü Gündönümü Balosu'ndan beri dikkati dağınıktı ve bu Kel'i şaşırtmaya devam ediyordu. Conor, cephanelikten ayrıldığında her ne olduysa onu çok rahatsız etmişti ve Anjelica akşamın geri kalanının tadını çıkardıklarını gösterseler de Kel bunun sadece bir oyun olduğunu biliyordu, en azından Conor'ın rol yaptığından emindi.

Ne olduğunu nazikçe sormaya çalışmış ama Conor onu sadece oyalayarak sürekli konuyu değiştirmişti. Kel, Conor'ın hazır olduğunda ona söyleyeceğini düşünüyordu. Ya da her şeyi unutacaktı, her iki olasılık da tamamen mümkün görünüyordu.

Kel'in aklına her zaman Eskici Kral'ı getiren Centilmen Ölüm kartını koydu. Centilmen Ölüm elbette gülümsüyordu ve Kel, Andreyen'ı en son gördüğünde adam çileden çıkmıştı.

Kel, Merren ve Ji-An Ciprian Cabrol'u sorguladıktan sonra Kara Köşk'e geri dönmek ve Eskici Kral'a, Ciprian'a onun korumasını teklif ettiklerini itiraf etmek zorunda kalmışlardı. Andreyen bundan hiç memnun olmamıştı. "*Koruma* belirsiz olmuş. Ona *ne* teklif ettiğimi belirttiniz mi? Yani evimi Ciprian Cabrol ve tüm ailesiyle mi paylaşacağım?"

"Eğer konu buysa, burada bolca oda var," demişti Merren.

Andreyen, Merren'a teslimiyetle bakmıştı. "Merren, bunun beni neden rahatsız edeceğini anlamanı beklemiyorum," demişti. "Ama Ji-An— Sen genellikle adımı bu kadar cömertçe kullanmazsın."

"O ânın heyecanına kapıldım," diye itiraf etmişti Ji-An. "Kel ile çok fazla vakit geçirdik. Onun hep pervasız fikirleri oluyor."

Kel itiraz eder gibi bir ses çıkarmıştı.

"Peki, ama bir daha önce bana danışmadan benim adıma bir şey teklif etme." Andreyen sandalyesinde geriye yaslanmıştı. "Yine de sizin için ilginç bir kumar olmuş. Sonucunu ben de merak ediyorum."

✦

Conor kartlarını yere fırlattı. Sırtını bir divana yaslamış oturuyordu, gözleri gölgelerle çevriliydi. Kel onun gece boyunca dönüp durduğunu duymuştu. "Pes ediyorum," dedi Conor. "Zaferi sana teslim ediyorum. Son kuruşuna kadar al."

Kel kuruşlarla ilgilenmiyordu. "Ama kazanıyordun, Con." Zavallı kartlarını yelpaze gibi açtı. "Gördün mü?"

Conor'ın dudaklarının köşesi seğirdi. "Kartların kötüymüş."

"Sana söyledim—" Dairenin kapısı hızla açıldı. Kel koridorda bir Saray muhafızının telaşlı sesini duyabiliyordu ancak Anjelica yanından geçip odaya girdi.

Safran rengi ipekler içinde muhteşem görünüyordu, el ve ayak bileklerinde ince altın zincirler vardı. Kel'in daha önce gördüğünden farklı görünen bir şey vardı. Onu gergin, hatta endişeli görmüştü ama soğukkanlılığını ve kontrolünü kaybettiğini hiç görmemişti. Laurent Aden ile başa çıkmaya hazırlanırken bile sakindi ama şimdi—

Conor ona sanki bir arabanın penceresinden dışarı bakıyormuş gibi hoş bir şekilde el salladı. "Bir tur Altılı oynamak ister misin?" diye önerdi. "Berbat bir oyuncu olduğum için tatmin edici ve kolay bir zafer kazanırsın—"

"Bana," diye çıkıştı Anjelica buz gibi bir sesle, "beni küçük düşürmeyeceğini söylemiştin."

Conor hareket etmedi, tepki de vermedi. Sadece ağzının etrafındaki kaslar gerildi... Ve Kel dışında hiç kimse bunu göremezdi. "Ne demek istediğini daha ayrıntılı anlatman gerekecek," dedi yavaşça ve Kel onun düşüncelerini toparlamak için elinden gelen her şeyi yaptığını anladı. "Konu kıyafetim mi? Terzim bordo rengi deniz mavisiyle eşleştirmemem konusunda beni uyarmıştı—"

"Görülmüşsün," dedi Anjelica sakin bir şekilde. "Gündönümü Balosu gecesi."

"Kamuya açık bir etkinlikti," dedi Conor. "Sanırım sık sık görüldüm, evet."

"Cephanelikten ayrılırken," dedi Anjelica. "Bir devlet meselesi için çağrıldığını varsaymıştım, acil bir şey olduğunu. Ama bugün Kurame'den, sıradan biriyle zina yaptığını öğrendim. Hem de herkesin görebileceği bir yerde." Sanki tersliyormuş gibi her kelimeyi bastırarak söylemişti.

"*Ne?*" dedi Kel. Conor'a baktı, öfkeyle inkâr etmeye hazır gibiydi. Ama etmedi. Conor'ın ifadesi pes etme ile rahatlama arasında bir yerdeydi. Kel, kendi büyüyen öfkesiyle, *Üzerine yük*

olan şey buymuş, diye düşündü. *Onu herşeyden daha çok rahatsız eden şey buymuş. Hatta belki yakalandığı için mutludur.*

Kim olduğunu da merak ediyordu ama bunu Conor'a şimdi soramazdı.

"Yanlış bir karar verdim," dedi Conor, "ve planlı bir şey değildi. Ama bunun senin için bir fark yaratmayacağını biliyorum, *Ayakemi.*"

"Benimle konuşurken o kelimeyi kullanma." Anjelica'nın yanakları kızardı. "Senin için hiçbir şey ifade etmeyen saygı ifadeleriyle konuşuyorsun ama bana saygılı davranmıyorsun."

Conor'ın gözleri öfkeyle parladı. "Kardeşin beni mi gözetliyor?"

"Conor," diye sözünü kesti Kel. "*Özür dile.*"

Anjelica ilk kez Kel'e baktı, bu sefer biraz şaşkındı. Kel, kızın bu olayı onun da bilip bilmediğini merak ettiğini düşündü. Baloda kızla dans ederken bile Conor'ı koruyup korumadığını.

Kel ayağa kalktı. "Gitmeliyim," dedi. "Bu aranızdaki bir mesele—"

Anjelica elini kaldırırken altın bilezikler şıngırdadı. "Hayır. Kal. Çünkü sen de bunun bir parçasısın."

"Kel bunun bir parçası *değil,*" dedi Conor. Ayağa kalktı ve doğrudan Anjelica'ya baktı. "Ona sadece balodan ayrıldığımı söyledim. Başka bir şey demedim ve kesinlikle nedenini de söylemedim. Yokluğumun fark edilmemesinin daha iyi olduğu konusunda hepimizin hemfikir olduğumuzdan eminim."

Anjelica, "Gizli davranacağın konusunda anlaşmıştık ve ben *gizlinin* ne anlama geldiğini bildiğini varsaydım. Bu, Kılıç Kapan'ı bir baloda yerini almak için bırakıp annenin gülünç kameriyelerinin birinde, herkesin seni görebileceği bir yerde bir fahişeyle buluşman anlamına *gelmiyor.* Bu seferlik seni gören Kurame olmuş ve hiç kimseye söylemeyecek. Ama İmtiyaz Aileleri'nin herhangi bir üyesi de olabilirdi. O zaman herkesin

öğrenmesi ne kadar sürerdi sence? Ve ayıplanan sen olmazdın. Ben olurdum."

Conor elini yüzünde gezdirdi. "Senin ayıplanacağın bir şey yok, Anjelica," dedi Kel'i şaşırtan bir tür yorgun, kendinden nefret eder gibi bir tavırla. "Ve Kılıç Kapan'ım haklı. Görüyorsun ya, o sadece koruyucum değil aynı zamanda vicdanım. Sana bir özür borçluyum."

Anjelica gözlerini kıstı. "O zaman dile," dedi. "Ve eğer beni tatmin ederse sana söylerim."

"Buraya gelmeden önce bile sana zayıf olduğum söylendi. Şehrini hiç umursamayan, zevki sorumluluktan üstün tutan biri olduğum. Ve bunlar sadece rezil söylentiler değildi. Bunlar gerçekti. Ama değiştiğim de bir gerçek. Ve öğrendiğim kadarıyla değişim tek bir karar değil, her gün alınan birçok karar demekti. Yaptığım şey bir hataydı, bunu kesinlikle söyleyebilirim. Yaptığım şeyi yaptığımda, o anda istediğim şey olduğu için yaptım ve incittiğim kişileri hiç düşünmedim."

Bir sessizlik oldu. Kel göz ucuyla Anjelica'ya baktı. Acaba o da kendisi gibi Conor'ın bu şekilde konuşmasının ne kadar sıra dışı olduğunu anlayacak mıydı? Gerçek düşüncelerini ve şüphelerini herhangi birine açıklamasının tuhaf olduğunu?

"Yani," dedi Anjelica. "Bu tam olarak bir özür değildi."

Conor kızın gözlerine baktı. "Üzgünüm," dedi. "Hem de dile getiremeyeceğim kadar çok."

Kesinlikle, diye düşündü Kel. *Zira dile getirmediğin bir sürü şey var.*

Anjelica yavaşça başını aşağı yukarı doğru salladı. "Seni affedeceğim," dedi. "Ama şimdi değil. Önce yapmam gereken bir şey var ama seni affedeceğim. Bu seferlik."

Çıkmak üzere arkasını döndü. Eli kapının mandalındayken tereddüt etti. "Balodaki birine bana hep onur ve saygıyla

davrandığını söyledim," dedi ve Kel'in tam olarak kavrayamadığı derin bir öfke, sözlerinin altını çizdi. "Beni yalancı çıkarma."

Kapı arkasından çarparak kapandı.

Conor kızın arkasından baktı. "Acaba," dedi. "Ne yapması gerektiğini düşünüyor?"

"*Conor*," dedi Kel. "Bana bak. Kimdi o? Kameriyedeki kız?"

Conor'ın gri gözleri karardı. "Boş ver Kel. Önemi yok."

"Önemi olmasaydı yapmazdın. Siyasi açıdan önemli olan bir partiden ayrıldın ve seninle yer değiştirmemi istedin. Bu senin önemsediğin biri olmalı, Con."

Ve sanırım kim olduğunu biliyorum.

Conor içinden küfretti, döndü ve kuleye çıkan spiral merdivenleri tırmanmaya başladı. Normalde Kel onu bırakırdı ama bu durumla ilgili hiçbir şey normal değildi. Onun ardından basamakları çıkmaya başladı.

"Conor—"

Conor yukarıdaki basamaktan ona sert sert baktı. "Eğer haklıysan," dedi, "ve haklı olduğunu söylemiyorum, bu sana soruna neden cevap veremediğimi anlatmalı."

Kulenin tepesine ulaşmışlardı. Yine sıcak ve parlak gündü. Porselen mavisi gökyüzünü tek bir bulut bile bozmuyordu. Marivent bahçeleri etraflarında yemyeşil uzanıyor, deniz uçurumlarının açık kenarı görünüyordu, okyanus mavi bir demir levha gibiydi.

"Ne söylemek istediğini biliyorum," dedi Conor ve Kel sesindeki vahşet karşısında şaşırmıştı. Bu vahşet Kel'e değil, Conor'ın kendisine yönelikti. *"Anjelica'ya onunla evlenemeyeceğini söyle. Castellane'in Sarthe'a olan borcunu ödeyebileceği ve kendini koruyabileceği başka bir yol bul. Kendine işkence etme.* Ama başka bir yol olmadığını sen de biliyorsun."

"Ben *işkence* kelimesini kullanmazdım," dedi Kel alçak sesle. "Ama yaptığın benim için bir şey ifade ediyor."

Conor Kel'e doğru döndü. "Onları görüyorum," dedi. "Geceleri, gözlerimi kapattığımda."

"Kimi görüyorsun?"

"Castellane halkını," dedi Conor. Sanki söylediklerini söylemek istemiyormuş gibi sesi isteksiz çıkıyordu. Kel, bunun söylediklerinin doğru olma ihtimalini arttırdığını biliyordu. "Lonca başkanları, meyhaneciler, tüccar eşleri, dükkân sahipleri, çocuklar. Sarthelıların Dar Geçit'i aştıklarında hepsinin kılıçtan geçirildiğini görüyorum. Sarayın yandığını, Şair Tepesi'nin kül olduğunu, şehrimizin benim başarısızlığım yüzünden mahvolduğunu görüyorum. Çünkü Kutani ile bu ittifakı yönetemedim." Conor gri gözlerini Kel'e çevirdi. "Sen her zaman bir idealisttin, Kellian. Ama bu ideal bir dünya değil. Eğer bilseydin—"

Gürültülü bir patlama sesiyle sözü yarıda kesildi. Bir fil sesiyle.

Sedai. Kel, yanında Conor ile birlikte kulenin kenarına koştu ve korkuluğun üzerinden baktı. Günün berraklığı onları görmelerini kolaylaştırıyordu. Sedai, sırtında Anjelica ile uçurum yolunda yürüyordu. Anjelica her zamanki hasır oturağında değildi, onu sürerken Sedai boyutuna rağmen nazikçe ilerliyordu. Kel bu mesafeden bile kızın, Sedai'ın başına tünediğini, öne eğilip hayvanının geniş kulağını okşadığını ve bacaklarının kenarlardan sallandığını görebiliyordu.

"Eh," dedi Conor normal sesiyle. "En azından iyi vakit geçiriyor..."

Kel bunun, görünenden daha fazlası olduğunu düşündü. Hiçbir şey söylemedi, Marivent'in hizmetkârlarının ve filin sesiyle alarma geçen Saray muhafızlarının birçoğunun avlulara dökülmesini izliyordu. Birkaç kişiden hafif bir tezahürat yükseldi. Herkes Sedai'ı seviyordu. Kel, Kurame'nin nerede olduğunu, Anjelica ve Sedai'ın uçurumun kenarındaki kameriyeye doğru ilerleyişini izleyip izlemediğini merak etti.

"O—" diye başladı Conor ama Sedai geri çekilip iki kocaman ayağını da doğrudan kameriyenin üzerine indirdiğinde sözünü tamamlayamadı. Kel parçalanan kameriyeden çıkan sesi duyabiliyordu. Sedai geri çekilip güçlü bacaklarıyla tekmeler attığında tozlar duman gibi yükseldi. Kameriyenin çatısı çökerken daha çok tahta ve sıva sanki bir çalı çırpı yığınının üzerine düşen bir tabak gibi düştü.

"Pekâlâ," dedi Kel, "zaten sen de hep bu kameriyelerin manzarayı mahvettiğini söylerdin."

Conor güldü. Gerçek bir kahkahaydı bu; yarı hayret, yarı neşe karışımıydı. "Yani beni affetmeden önce yapması gereken *bu* muymuş?" Sedai çoktan arkasını dönmüş, Anjelica ile kameriyenin yanından geçip uçurum yolundan aşağı doğru ilerliyordu. Bu onları Castellane'i Detmarch'tan ayıran tepelerin omurgası boyunca uzanan ormanlık yola götürecekti. Giderken Anjelica arkasını döndü ve Castel Mitat'a doğru el salladı.

"Sanırım öyle," dedi Kel. "Bizzat seni değil de sadece kameriyeleri mahvettiğine sevin."

Conor, Detmarch'a ve dağlara bakıyordu. "Sen hayatımda her zaman gerçek olan tek şey oldun," dedi. "Ama Kral olduğumda seni kaybedeceğim."

"Ben hâlâ burada olacağım," dedi Kel, Conor'ın ne demek istediğini bilmesine rağmen. Bir daha asla Conor olmayacaktı, onun yerine geçmesine asla gerek kalmayacaktı; nasıl konuştuğunu, yürüdüğünü ve düşündüğünü hiçbir an hatırlamak zorunda kalmayacaktı ve Okçu Birliği'nin başı olarak sadece Conor'ın kalkanı olmayacak, aynı zamanda tüm Castellanelerin kalkanı olacaktı. "Ama benden daha fazlasına gereksinimin olabilir." *Anjelica'ya? Belki de ona karşı dürüst ve istediği kadar gizli olursan.* Ama bunu söylemedi.

"*Gereksinim*," diye tekrarladı Conor. "Şimdi tek bir şeye gereksinimim var. Yani Anjelica ile tekrar konuşmadan önce."

Sanki daha önce hiç görmemiş gibi, ellerine ve parıldayan yüzüklerine baktı. "Emin olmaya."

Sonra da bordo ve turkuaz renki ipekli kadifesini savurup gitti.

Conor'ın terzisi renkler konusunda haklıymış, diye düşündü Kel çıkıntılı korkuluğa yaslanarak. Renkler gerçekten de birbirleriyle çarpışıyorlardı.

Lin

Lin odaklanamıyordu. Kara Köşk'ten ilaçla döndükten sonra sınavına hazırlanmak için elinden geleni yapmaya karar vermişti ancak odaklanamıyordu. Genellikle en iyi araştırmalarını yaptığı mutfak masasında kitaplarını etrafına yaymış, huzursuzca oturuyordu. Gözleri Kaynak Taşları'nın şemalarına bakmaktan ve güçlerini nasıl taşıdıklarına dair çeşitli anlatımları okumaktan bulanıklaşmıştı.

Keşke *odaklanabilseydi.* Ancak zihni her daldığında önceki geceye, kameriyeye ve orada olanlara geri dönüyordu. Conor'a, dudaklarına, ellerine, yağmurun sesine, ona karşı hissettiklerine, kalbinin teklemesine, aynı anda hem midesinin bulanmasına hem de sanki cildi yanıyormuş gibi vücudunun alev almasına...

Zihnini anılardan kurtarmaya çalışmak, derisini soyan dar çıtaların arasından elini geri çekmeye çalışmak gibiydi. Ancak bunu yaptı, kendine Conor'ı unutmayı ve gücün bir Kaynak Taşı'na nasıl zorla sokulduğuna odaklanmayı söyledi. Yine de Conor'ın ona gönderdiği mektup zihninde belirmeye devam ediyordu. Conor'la başka hiçbir şey hakkında konuşmak

istemese de babasının ilacı için onunla konuşması gerektiği gerçeğinin farkındaydı.

Odaklan, diye fısıldadı kendi kendine. *Lin, içeriğini tahmin edemeyeceğin bir sınavla karşı karşıyasın. Hazırlanmalısın.* Kral Markus'u son gördüğünden beri taşında bir güç titreşimi fark ettiği doğruydu ama bu sadece bir titreşimdi.

Kuledeki o bulanık anları tekrar düşündü. Kral Malgasi dilinde bağırıyordu. Kanı ona değdiğinde taş bir ışıkla parlamıştı, o kadar sıcaktı ki metal canını yakmıştı. Hâlâ yanıktan kalan soluk pembe bir yara izi vardı.

Eski efsaneler bir kralın veya kraliçenin doğası gereği büyülü olduğunu iddia ediyordu. Mucizeler yaratabildiklerini, elleriyle iyileştirebildiklerini. Ama Lin pratik bir hekimin zihnine sahipti. Mucizelere inanmıyordu ya da en azından Dağılış'tan sonra var olduklarına inanmıyordu. Kraliyet kanında, onu sıradan erkeklerin damarlarında dolaşanlardan farklı kılan fiziksel bir farklılık olduğuna da inanmıyordu.

Zihninde Aron'ın şöyle dediğini duyabiliyordu: *Bana kolay bir seçim gibi görünüyor, Lin. Talebini geri çek, küçük cezayı kabul et ve bu iş bitsin.*

Kapıya vurulmasıyla kendine geldi. Belki Mariam'dı veya Lin çalışırken ona yardımcı olsun diye korkunç çaylar demleyen Chana'ydı.

Kapıya ikinci kez vuruldu. "Tamam, tamam, geliyorum," diye mırıldandı Lin kapıya doğru aceleyle yürürken. Kapıyı açtığında aklındaki ilaçla ilgili her şey uçup gitti. Karşısındaki kişi elinde çayla verandasında duran Chana değildi.

Conor'dı.

Kalbi göğsünün içinde acıyla kıvrandı. Conor berbat görünüyordu. Sade giyinmişti, şüphesiz yüzünü gizlemek için kapüşonlu siyah keten bir pelerin giymişti. Ama Lin, kül gibi açık kahverengi tenini ve gözlerinin mavi-siyah halkalar hâlinde

olduğunu fark edecek kadar görebiliyordu. Başında taç yoktu ve siyah saçları birbirine karışmıştı. Çenesindeki kaslar gergindi, ağzı sımsıkı kapalıydı.

"Kapılardan nasıl geçtiğimi merak ediyorsan," dedi düz bir sesle, "gözcüler şaşırtıcı derecede duygusal. Onlara, yalvarmak istediğim bir sevgilimin olduğunu ve Altın Yollar'da bir tüccar olduğumu söyledim. Bir de her birine üç kron bahşiş verdim. Duygusallığın işe yaramadığı yerde, eski moda rüşvet yöntemi daima işe yarar."

Lin'in kulaklarında hafif bir uğultu vardı. Mekanik bir şekilde, "Gözcüler rüşvet almak için yaratılmamıştır," dedi.

"O zaman bu konuda onlarla konuşman gerekecek." Lin'e gergin bir şekilde baktı. "Evde başka biri var mı? Yoksa içeri girmemi mi istemiyorsun?"

İçeri girmeni istemiyorum. Onun içeri girmesinin, başbaşa kalmalarının ne anlama geleceğinden korkuyordu. Kendisine güvenmiyordu. Dün geceden sonra onun karşısında ıslak kum gibi parçalanacağını biliyordu.

Ama. Onunla konuşurken görülmemek çok daha güvenli olurdu. Kılık değiştirmiş olsa bile Sault'ta dedikodular yayılır ve herkes onları kapının önünde birlikte görebilirdi.

Lin kenara çekildi. "İçeri gir."

Conor üzerinde şehrin kokusuyla yanından geçti: sıcak taş, nehir ve deniz suyu. Lin kapıyı arkasından kapattı ve parmaklarını hızla saçlarında gezdirdi. Birdenbire nasıl görünmesi gerektiğinin farkına vardı. Beyaz elbisesi buruşmuştu, kollarından birinde mürekkep lekesi vardı. Ayakları çıplaktı, saçları örgülerinden çıkmış ve taranmamış bukleler hâlinde sırtından aşağı dökülüyordu.

"Daha önce sana bir mesaj gönderdiğimi biliyorum." Conor oğlak derisinden yapılmış siyah eldivenlerini çıkarıyordu. Küçük evinin içinde Conor, garip bir şekilde büyük görünüyordu, sanki

başı kirişlere değecekmiş gibiydi. "Ama bu konunun bekleyemeyeceğine karar verdim."

Lin neredeyse gözlerini kapatacaktı. Yağmurun, kameriyenin, kalçalarındaki ellerinin hatırası çok güçlüydü. Onu dipsiz hislerin akıntılarına geri çekmekle tehdit ediyordu ve Lin bu hislerin derinliğinden ve gücünden korkuyordu. "Kameriyede yaptığımız... Bir hataydı," diye fısıldadı Lin. "Bunu hemen anladın. Ben de öyle. Başka ne söylenebilir ki?"

Conor eldivenleri çıkarmış, ellerinin arasında çeviriyordu. Başı eğikti. Lin yüzünü göremiyordu. "Hepsi bu mu?" dedi. "Bir hata mı?"

"Birine olanları anlatmamdan mı endişeleniyorsun?" Lin, ona baktı. "Mayesh'e ya da—" Yutkundu. "Kimseye anlatmayacağım. Bunu bilinmesini istememek için senden daha fazla sebebim var."

"Anlatacağını düşünmedim."

"O zaman, başka bir şey yoksa..."

"Elbette hepsi bu kadar değil," diye çıkıştı Conor. "Lin. Ben aptal değilim. Yaptığımız şey—Senin ilk seferindi, değil mi? Bilseydim asla—"

"*Dur,*" diye tısladı Lin ve Conor kızın sesindeki şiddete şaşırarak başını kaldırıp ona baktı. "Bu benim seçimimdi. İstedim. Hem de çok."

"Ama..." Conor şaşkındı. "Bunun bir hata olduğunu söyledin."

"Elbette öyle!" diye haykırdı Lin. Conor bunu nasıl anlamazdı ki? "Hikâye çarkçılarının prens ve köylülerle ilgili hikâyeleri de tam olarak böyledir, Conor. *Hikâye.* Ve ben Ashkar'ım. Eğer birisi ne yaptığımızı öğrenirse—"

"Bunu *biliyorum,* Lin. Birbirimize dokunmamız suç. Yasaları biliyorum, onları *koyan* benim ailemdi—"

"O zaman neden buradasın?" diye sordu Lin. "Benden özür dilemek, bana bunun bir hata olduğunu söylemek için mi? Bir mektup gönderebilirdin. Kraliyet zarfıyla gelen mühürlü bir şey." Sesi titriyordu ve gözlerinin arkası sanki bir şey sertçe baskı yapıyormuş gibi ağrıyordu. "Sault'a gelerek riski neden artırıyorsun?"

"Çünkü..." Gri gözleri gümüşten yarıklar gibiydi. "Seni görmem gerekiyordu. Görmek *zorundaydım*."

"Neden?" Ve Lin dehşetle sesinin bir hıçkırığa dönüştüğünü fark etti. Gözlerinin arkasına bastıran sıcaklık gözyaşlarına dönüştü ve gözlerinden aşağı doğru akmaya başladı. Onları durduramadı. Şok olmuş bir şekilde eliyle ağzını kapattı ve titreyen dudaklarını sakladı.

Conor tamamen değişmişti. Gözleri kocaman olmuştu. Sert, katı, savunmacı duruşu eriyip giderken tuttuğu eldivenleri düşürdü. Kızın yanına gitmek için çılgına dönmüştü. Onu kendine doğru çekti; eli kızın saçlarındaydı, sesi yumuşaktı. "Lin, Lin. Yapma güzelim. Lütfen."

Onun sesini daha önce hiç böyle duymamıştı. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti. Conor kızın yanaklarını, tuzlu gözlerini öptü; kollarını ona doladı, yüzünü saçlarına gömdü. Kalbi yanağının altında, sinek kuşunun kanatları kadar hızlı atıyordu.

"Seninle evlenemem," diye fısıldadı Conor.

Lin ona hemen cevap verdi. "Biliyorum."

"Ama sana başka şeyler sunabili— Lin, bana bak. Bana *bak*."

Lin yarı gönülsüzce başını geriye doğru uzattı. Conor'ın gri gözleri parlak bir ışıkla yanıyordu. Neredeyse çıldırmış gibiydi, sanki kurtuluşu için dua ediyor gibiydi ya da belki de lanetlenmek için. "Ben bir prensim," dedi. "Sana altın verebilirim. Mücevher. Bir filo gemi. Ama sen bunların hiçbirini istemiyorsun. Yapamayacağım tek şey seninle evlenmek... Aksi takdirde parçalarım, Castellane'i bir arada tutan ittifakları

parçalamış olurum. Tahtı kaybederim ve sonra kimin eline geçer? Güvendiğim biri olsa tahttan kendi isteğimle vazgeçerdim ama böyle biri yok—"

"Conor." Lin afallamıştı. "Bu şeylerden asla vazgeçmemelisin. Bunu senden asla istemem."

"Ama ben hepsinden vazgeçmek istiyorum." Sesi boğuktu. "Fakat yapamam. Sana sokaktaki en aşağılık köylünün bile sunabileceği şeyi sunamam. *Kendimi.* Çünkü *kendim* bana ait değil. Castellane'e ait."

"Biliyorum. Zaten başka bir şey beklemiyordum." Conor'ın kaskatı kesildiğini hisseden Lin yüzünü çevirdi.

"Sana istediğim şeyi sunamam, Lin. Ama sana... Biraz para verebilirim. Silver Caddesi'nde görkemli bir ev. Bir araba, hizmetçiler. Neye ihtiyacın varsa."

"Ve ben de senin metresin olurum, öyle mi?"

"Gizli kalır," dedi Conor. "Ama birbirimizi görebiliriz. Seninle geceler geçiririm. Her gece değil, başlangıçta olmaz ama birkaç gece. Seni olabildiğince sık görmeye çalışırım."

Lin konuşamıyordu. Silla'yı düşündü. *Her fahişenin hayali metres olmaktır. Silver Caddesi'nde bir ev, bir araba ve biriktirilecek kadar para. Bağımsızlık. Eğer adam iyiyse, bu düzgün bir yaşamdır.*

Lin bir adım geri çekildi. "Conor. Hayır."

Conor'ın yüzündeki acıyı gördü ve bir daha ona bu kadar yakın olup olamayacağını merak etti. Titreyen ifadelerini, acıyı yansıtan anlık öfke parıltısını görebilecek kadar yakınlardı. Conor'ın şakaklarına yaslanmış koyu renkli buklelerini geriye doğru tarayacak bir el için yalvarmasını görebilecek kadar ona yakındı. Dudak kıvrımlarını inceleyebilecek kadar yakın.

"Neden olmasın?" dedi Conor.

"Benim ne olduğumu biliyorsun," dedi Lin. "Ben bir Ashkar'ım. Halkım burada. Bana sunduğun şey, bu duvarların

dışında ama bir evin içinde hapsolmak, senin ziyaretlerini bekleyerek geçen bir hayat benim için sürgün anlamına geliyor."

Conor'ın yanakları kızardı, teklifini bu açıdan düşünmediği belliydi. "Ve sen buna değmez diye düşünüyorsun."

"*Conor.*" Ona bakarken yüreği sızladı. Bir yanı incindiğini ve gözlerindeki acıyı, yumruk yaptığı elleri yüzünden tırnaklarının avuçlarına nasıl battığını görüyordu. Onu ne kadar iyi, ne kadar tuhaf bir şekilde tanıyordu. "Eğer senin metresin olursam," dedi, "benden bıkman ne kadar sürer? Vücudumdan bıktığında, artık istediğin ama sahip olamadığın bir şey olmadığımda o zaman ne yapacaksın? Ve bana ne olacak?"

Conor'ın yüzü bembeyaz olmuştu. "Seninle zaten birlikte oldum," dedi sertçe. "Unuttuğundan şüpheliyim. Ve seni hâlâ istiyorum. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti." Ellerini saçlarına, sanki avuç avuç yolacakmış gibi daldırdı. "Sen bir şifacısın," dedi acı bir kahkaha atarak. "Eğer bu hayranlığı benden bir kanser gibi kesip atabilseydin, ah... Sana izin verirdim. Çünkü bu bana *işkence ediyor,* Lin. Sadece seninle bir an daha geçirmek için her görevi, her gereksinimi ihmal ettim. Herhangi biri beni seninle görürse, bunu yüzümden anlayacağından, senin bağımlın olduğumdan, sırf sana dokunmak için doğuştan gelen hakkımı feda edeceğimden korktum—"

"*Dur.*" Bu sözcük Lin'in ağzından amaçladığından daha sert bir şekilde çıkmıştı. "Lütfen. *Yapamam.*"

Conor bir nefes aldı. "Cevabından eminsin," dedi. "Hayır demeye kararlısın."

Conor çok yakınındaydı. Hatta o kadar yakınlardı ki Lin onun dudaklarının tadını, şarabı ve yağmuru tekrar hatırladı. Elleri, içinde hiç hayal etmediği bir Lin'i açan anahtardı. Ateş gibi yanan, kalbi gök gürültüsü, rüzgâr ve fırtına gibi olan, vücudu bir bıçağın kenarı kadar keskin ve ince duygulara sahip

olan bir kız. Konuşurken o Lin'i sonsuza dek kaybettiğini biliyordu, bu konuda başka seçeneği olmadığını da.

"Sen evliliğinden vazgeçer miydin?" diye fısıldadı Lin. "Kutani ile olan ittifakını iptal eder miydin? Bunun yerine beni Kraliçe yapar mıydın?"

Az evvel kızın üzerine eğilmiş olan Conor irkilerek doğruldu. "Yapamayacağımı biliyorsun. Lin. *Biliyorsun.*"

"Vazgeçemeyeceğin hayat senin hayatın, tıpkı benim kendi hayatımdan vazgeçemeyeceğim gibi. Senin metresin olmayacağım," dedi Lin. "Senden, zamanından ve benliğinden bir parça istemiyorum." Yüzünü ona doğru kaldırdı, gözlerinde gördüğü arzu ve anı kıvılcımının sadece kendi yansıması olup olmadığını merak etti. "Bir sevgili istemiyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum ve sen bunu bana veremezsin."

Conor'ın acı çekerek ürperdiğini gördü. "Bir şey daha var," dedi Conor sanki bunu söylediği için kendinden nefret ediyormuş gibi. "Bir çocuğumuz olabilir."

"Hayır." Lin'in aklına bu sabahın erken saatlerinde Kadınlar Evi'nin mutfağında yalnız başına, yağlı çay kupasını karıştırdığı geldi. Bunu başka kadınlar için o kadar sık yapmıştı ki kendisinin de buna ihtiyacı olacağını hiç düşünmemişti. Tadı güçlüydü, acı nane gibiydi. "Gebe kalmamam için gerekeni yaptım."

O an sanki Conor'ın içinden hayati bir şey çıkmış gibi olmuştu, kesikten akan kan gibi. "Bu kadar kolay mı?"

Lin çay fincanını iki eliyle tuttuğunu, tereddüt ettiğini hatırladı. Bir an için fırtına bulutları gibi gümüş renkli, dünyanın en güzel gözlerine sahip bir çocuğun aklından geçtiğini hatırladı.

Ama o Lin'in çocuğu değildi. Bir gün Anjelica'nın çocuğu olacaktı. İşler böyle yürüyordu.

"Bu kadar kolay," dedi.

Korkunç bir sessizlik oldu.

"Şey," dedi Conor sonunda. Yüzünde bir şeyler farklı görünüyordu, sanki kemiklerin şekli değişmiş gibiydi, yüzü daha sert, daha keskindi. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

Sanki karanlık bir odada yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi biraz yalpalayarak kapıya doğru yürüdü. Ona bakmak için arkasını dönmeden eşikte durdu. "Babam," dedi. "Orada bitmemiş bir işimiz var, senin ve benim."

"Ah, evet. Bir dakika bekle." Lin mutfağa daldı ve Merren'ın ona verdiği tıpalı şişeyle geri döndü. Aralık kapının eşiğinde duran Conor'a doğru yürüdü. Ona bakmaya dayanamıyordu ama şişeyi alması için uzattı. "İlaç," dedi. "Uygulaman için hazır. Ve tabii ki Kral'ı tedavi etmeye devam edeceğim," diye ekledi. "O benim hastam."

Conor şişeyi alırken parmakları Lin'in parmaklarına değdiğinde elini hızla geri çekti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten de mükemmel bir hekimsin, Lin."

Ve gitti.

Lin bir sandalyeye çöktü, hâlâ açık olan ön kapıya ve ötesinde görebildiği sokağa baktı. Tozlu Arnavut kaldırımlarına. Garip bir şekilde çok hafiflemiş hissediyordu, sanki bir rüzgâr içinden esecek ve hiçbir dirençle karşılaşmayacakmış gibi.

Ne kadar zamandır orada oturduğunu bilmiyordu ki bir gölge eşikten geçti. Birisi kapının ağzında belirdi, gözleri parlak ve kısıktı.

Oren Kandel. Onu mutfağında çıplak ayakla oturmuş, açık bir kapıya bakarken bulmak hiç de garip değilmiş gibi boş boş bakıyordu.

"Shekinah," dedi. "Sınavın yarın gün batımında yapılacak. O saatte Shulamat'a gel. Exilarch'ın talimatı böyle."

Lin derin bir iç çekti. Tüm bunların aynı anda olması çok fazlaydı. Zihnini toparlayamıyor, büyük bir boşluktan başka hiçbir şey hissedemiyordu.

"Oren," dedi bitkin bir şekilde. "Bana Shekinah demene gerek yok."

"Şimdilik öyle demeliyim," dedi Oren. Lin onun küçük, parlak gözlerindeki nefret parıltısını görebiliyordu. "Ama yarından sonra, bir daha asla bunu söylemem gerekmeyecek."

Kel

Güm. Kılıç saman balyasına tatmin edici bir sesle saplandı. Kel bileğini çevirerek onu kurtardı ve gevşek samanları döşeme tahtalarına döktü.

Samanlıktaydı ve öğleden sonranın altın ışığı yavaşça damlayan bal gibi pencerelerden içeri sızıyordu. Conor gizemli görevi için ayrıldıktan sonra gerçekten de gidilecek daha iyi bir yer yok gibi gelmişti. Kel, özellikle kameriye yıkıldığı için kesinlikle çok öfkelenecek olan Lilibet'ten kaçmak istiyordu.

Castel Mitat'tan ayrıldığında üzerinde egzersiz kıyafetleri vardı ve hizmetçiler çoktan kameriyenin kırılan parçalarını taşımaya başlamıştı. Akşama kadar tamamen yok olacaktı, hiçbir iz kalmayacaktı, sanki orada olanlar hiç yaşanmamış gibi. Lilibet, Parlayan Galeri'deki katliamı kapıları sürgüleyerek örtmüştü. *Neden kanı temizlemiyor, yerleri yıkamıyor ve eski hâline getirmiyorsun?* diye sormuştu Conor.

Çünkü görülmeyen şey unutulur, diye cevaplamıştı Lilibet.

Güm. Kel'in kılıcı başka bir saman balyasına çarptı ve silahını geri çekti. Yarın kolları ağrıyacaktı ama bugün umurunda

değildi. Öfke, hamlelerini güçlendiriyordu. Conor'a, Kutani ile ittifakı neredeyse mahvedecek olan anlamsız ve tehlikeli o şeye karşı duyduğu öfke. Castellane'i Sarthe ile olan probleminden kurtarmanın tek yolunun Conor'ın hayatı olmasına karşı duyduğu öfke. Conor çok perişandı ve Kel bundan nefret ediyordu. Kendisine de kızgındı. Conor'ı gözlemlemek, ruh hâline ve hareketlerine dikkat etmek onun göreviydi ve buna rağmen Conor'ın balodaki hareketleri Kel'i şaşırtmıştı hem de Anjelica'yı şaşırttığından daha fazla. Conor'dan nasıl bu kadar uzaklaşmıştı ki özleminin ve çaresizliğinin bu kadar derin olduğunu görememişti?

Ama belki de duygularını sakladığı için Conor'ı suçlaması haksızlıktı. Kel de duygularını saklamamış mıydı? Son iki gecedir neredeyse hiç uyumamıştı. Tekrar tekrar Antonetta'nın sesini duyuyordu: *Kel'le ne paylaştığına dikkat etmelisin.*

Oysa güvenebileceği tek kişinin Antonetta'nın kendisi olduğuna inanmıştı. Şimdi ise kızın ona hiç güvenmediğini biliyordu. Kendi gerçeğine bile. Tepe'de onun yapmacık tavırlarını, ipek kurdelelerin ve kıkırdamaların ardındaki zekâyı gören tek kişi olduğu için kendini tebrik etmişti. Şimdi ise Antonetta'nın farklı bir oyunculukla onu kandırdığını anlamış ve bu kendini övme duygusu artık boş gelmeye başlamıştı.

Kel bunu görmemişti. Baloda Conor gibi davrandığı sırada onunla konuşana kadar. Neden böyle söylediğini, amacının ne olabileceğini hâlâ bilmiyordu. Ama bir süredir ona güldüğünü biliyordu. Kızın Tyndaris'ten onu kurtardığı geceyi düşündü. Acaba kız ona orada ne yaptığını sorduğunda Kel gerçek bir cevap vermiş olsa her şey farklı olur muydu diye düşünmeden edemiyordu.

Olur muydu? Birçok egzersizde kullanılmış eski püskü kılıcı tekrar salladı. Ve tekrar tekrar, kolu ağrıyana, saçları terden ıslanana kadar. *Öfkeni söndür*, dedi kendi kendine. *Kendini kayalara*

çarpan su gibi duvara fırlat. Kendini mercanlara oturmuş bir gemi gibi parçala. İçindekileri dök; işe yaramaz duygularından, anlamsız umutlarının yükünden kurtul.

"Ellerin kanıyor."

Anjelica.

Kel hızla döndü. Havada uçuşan tozdan ve gevşek samanlardan küçük bir hortum yaratmıştı. Anjelica'nın haklı olduğunu biraz şaşırarak fark etti, eklem yerleri kanlıydı. Nasıl o hâle geldiklerini bilmiyordu.

"Burada olabileceğini düşündüm," dedi kız. "Seni arıyordum."

Saçlarını örmüştü ve her zamankinden daha genç görünüyordu. Safran rengi ipeğinden, daha rahat bir ketene geçmişti.

"Neden?" diye sordu Kel nefes nefese.

"Özür dilemek istiyordum."

Kel kılıcı bir saman balyasına sapladı, balyaya saplı kalan kılıcın kabzası hafifçe titredi. Sonra kıza döndü ve alnını koluyla sildi. "Ne için özür dileyeceksin?"

Anjelica çenesini kaldırdı. "Prensesler sık sık özür dilemez."

"Tecrübelerime göre," dedi Kel, "prensler de."

"Yine de. Conor'a bağırdığım için pişman değilim ancak bunu senin önünde yapmamalıydım. Conor'ın seni göndermesi konusunda ısrar etmeliydim. Sen bir Kılıç Kapan'sın. Senin görevin Conor'ı silahlardan korumak, öfkeli sözlerden değil."

"İkisini de yapıyorum."

Kız buna hafifçe gülümsedi. "Yine de seni o duruma sokmamalıydım. Sen sıradan biri değilsin. Arkadaş bulmayı beklemediğim bir yerde bana iyi bir arkadaş oldun."

"Bunlar için henüz erken Prenses. Burada mevkine daha yakın arkadaşlar bulacaksın."

"Mevkim hakkında endişeli değilim." Düşünceli bir şekilde ona baktı. "Senden bir daha Prens'e benim adıma yalan söylemeni istemeyeceğim."

"Ona Laurent'ten bahsedecek misin?"

"Edeceğim. Sanırım bunu bir mektuba yazabilirim. Bu şekilde daha iyi olur." Ona ciddi gözlerle baktı. "Bana nazik davrandığını unutmayacağım."

"Ben en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi Kel. "Anjelica... Burada mutlu olabileceğini düşünüyorum. Conor'ın senin iyi olduğundan emin olmak için elinden geleni yapacağını düşünüyorum."

"Prens'e çok değer veriyorsun," dedi kız. "Şanslı çünkü onu sevsen de nefret de etsen görevini yerine getirirsin."

"Sanırım bahsettiğin şey," dedi Kel yavaşça, "senin kendi görevin."

"Belki de," dedi kız gülümseyerek ve ayrıldı.

Kızın artık ona ihtiyacı kalmadığına göre Kel, onunla bir daha konuşup konuşmayacağını merak etti. Laurent'ten kurtulma planında onu kullanmış ve artık işi bitmişti. Gizemlerini çözdüklerinde Kara Köşk'teki arkadaşlarıyla da böyle olup olmayacağını merak etmişti. Jerrod çoktan gitmişti; Andreyen, Ji-An, Merren... Bir anda hayatından silinip giderler miydi? Bunun içinde bir boşluk bırakacağını biliyordu, doldurulması zor bir boşluk ve bu boşluğun doldurulması, bu konuda kimseyle konuşamayacak olması gerçeğiyle daha da zorlaşacaktı.

Lin

Lin rüyasında her şeyin yandığını ve kömürleşmiş o toprağı yine görmüştü.

Toprak siyahtı; parlayan dereler, Mariam'ın elbiselerindeki altın işleme ipliği gibi parıldayan kırmızı ve bronz ateşten ipliklerle doluydu.

Lin duman bulutunun arasından siyah ve kırmızı giyinmiş, altın bir taç takmış bir figür gördü. Ona yaklaştığında o kişinin Kral Markus olduğunu anlamıştı. Daha önce hiç görmediği kadar genç görünüyordu, sanki tahtı yeni ele geçirmiş, saltanatına yeni başlamış gibiydi. Gözlerinde zekâ ve net bir farkındalık vardı.

Lin'in karşısında duruyordu. Aralarındaki zemini ikiye bölen bir ateş nehri onları ayırıyordu. Cam gibi siyah kayalar, kırmızı-turuncu alevlerde yüzüyordu.

"Yolu açtın," dedi Kral.

Lin başını iki yana salladı. Bunun bir rüya olduğunu biliyordu ama gerçek gibiydi. Acı havayı tadabiliyor, ciğerlerinin yandığını hissedebiliyordu. "Ne şekilde? Ne demek istiyorsun?"

"Çok az şey gördüğümü sanıyorsun," dedi Kral, "ama çok şey gördüm. Yakında karşılaşacağın sınavı biliyorum. Taşın güce susamış olduğunu biliyorum. Taşını güçle doldurmak için çabalıyorsun ama Söz olmadan bunu hiçbir kitapta bulamazsın."

"Yani bu imkânsız." Lin sözcükleri bir darbe gibi hissetmişti. "Asla gerçek büyü yapamam."

"Öyle değil. Kanımdaki güç Söz'ü içeriyor. Malgasi Sarayı'nda kazandığım güç, geri almayı çok istedikleri damarlarımdaki ateş." Gri gözleri parlıyor gibiydi. Conor gözlerini babasından almıştı. "Benim için çok şey yaptın. Karşılığında sana bir hediye vermek istiyorum."

Bir hediye. Lin hediyelere güvenmezdi. "Sana sadece herhangi bir hastaya davrandığım gibi davrandım. Karşılığında hiçbir şey istemiyorum."

Başını iki yana sallama sırası Kral'daydı. Sanki toprak yanıyormuş gibi tacından kıvılcımlar çıkıyordu. "Kuleme gel," dedi hırıltılı bir sesle. "Taşını doldurmak için kanımdan al."

Kral, sanki Lin'in elini tutacakmış gibi yanan nehrin karşısına uzandı ve Lin bunun imkânsız olduğunu düşünse de adamın parmakları bileğini kavradı. Elindeki acı alevlenmişti, sanki kemikleri boyunca ilerleyen bir şimşekmiş gibi koluna doğru yükseliyordu.

Lin çığlık atarak doğruldu, ağzını eliyle kapatıp sesini bastırdı. Hemen yataktan fırladı. Kolu ağrıyor ve yanıyordu. Geceliğinin kolunu yukarı iterek pencereye koştu, parlak mavi ay ışığında tenini inceledi.

Hiçbir iz yoktu. Lin kolunu çevirdi, hâlâ sızlayan bileğine ve avucuna baktı. Sadece soğuk havadan gelen tüyler ürpertici bir his dışında hiçbir şey yoktu.

Gümüş broş komodinin üzerindeydi. Ağır örgüsünü omzunun üzerinden sallayarak broşu almaya gitti ve eliyle onu kavradığında acının azalmaya başladığını gördü.

Broşu avucunda çevirdi. İşte oradaydı, taşın kalbinde yanan bir kıvılcım.

Kalbi iki kat hızlı atmaya başlamıştı. Sanki hâlâ rüyadaymış gibi yalın ayak mutfağa girdi. Burası da serindi, şöminedeki ateş çoktan sönmüştü. Şömineye, gri küllerle çevrili olan kararmış kütüklere baktı ve elini broşunun etrafına sıkıca kenetlemiş bir şekilde, "Yan," dedi.

Yumuşak bir yırtılma sesi duyuldu, yırtılan bir kumaşın sesi gibiydi. Yarı yanmış odunlardan, kırılan bir kolyeden fırlayan altın boncuklar gibi bir düzine altın renkli kıvılcım yükseldi. Lin bir an için bunun bu kadarlık birşey olacağından, broşundaki minik titrekliğin gücünün ancak bu kadarına yeteceğinden korktu ancak bir an sonra kırmızı ve turuncu renkli alevler altın kıvılcımlarla buluştu ve alevler bir ejderhanın dişleri gibi şömineden sivrilerek dışarı sıçradı. Lin, sıcaklığın tenine yayıldığını ve kalbinin uçtuğunu hissetti.

Elindeki taşa baktı. Titreme yok olmuştu, taş yine soğuk ve cansızdı. Avcunun içindeki taşı sıkıca kavradı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

KEL

Kel seslerle uyandı. Yavaşça doğruldu, vücudu bir gün önce samanlıkta yaptığı egzersizden dolayı ağrıyordu. İyi uyuyamamıştı ve Conor'ın da kötü uyandığını tahmin ediyordu ancak Conor çoktan kalkmış, tamamen giyinmiş, masasının arkasında oturuyordu; ayakları bir kâğıt yığınının üzerindeydi. Masanın kenarında Joss Falconet duruyordu, yüzünde canlı bir ifade ve parlak pembe bir ceket vardı. "Dün gece cesedi gördüler," diyordu. "Ancak Vigilantlar kanala vardıklarında gözden kaybolmuştu. Şimdi onu arıyorlar ancak ne bulacaklarını Tanrılar bilir."

Ceset. Kel, pencerelerden içeri vuran güneşe rağmen aniden tüm vücudunun üşüdüğünü hissetti. Aşağı baktı. Üstü çıplaktı ama odadaki sadece Falconet'ti. Boğazını temizledi.

"Neler oluyor?" dedi. "Kimin cesedinden bahsediyoruz?"

Conor ona baktı. Kel, bir önceki gece Conor'a söylediği son şeyi hatırlayamıyordu. Conor, şehirdeki "işinden" sonra sessizce ve içine kapanık bir hâlde geri dönmüş ve Kel onu yalnız bırakmıştı.

Conor'ın koyu gri gözlerinde alışılmadık bir ciddiyet vardı. "Şu anda sadece bir rapor," dedi, "ama Ciprian Cabrol'un Tapınak Bölgesi'nde ölü bulunduğu söyleniyor."

✦

Falconet'in yeni bir arabası vardı. Arabayı Caravel'den çok da uzak olmayan Şarkı Söyleyen Kadınlar Köprüsü'nün yakınında durdurmuştu. Bu mahalle genellikle kalabalık olmazdı çünkü Tapınak Bölgesi günün en yoğun saatlerinde daha az ziyaret edilirdi. Ancak yeşil kanalda bir ceset görüldüğüne dair haber dolanıyordu ve bunun bir soyluya ait olduğundan şüpheleniliyordu bu yüzden yoldan geçenlerin ilgisini çekmişti. Kıyı boyunca düzensiz kümeler hâlinde durup kendi aralarında gevezelik ediyorlardı.

Kırmızı üniformalarıyla kolayca tanınabilen Vigilantlar, ipten yapılmış ağlarla kanalı tarıyorlardı. Sıcak bir öğleden sonraydı; güneş ışığı, sanki yeşim bir aynadan yansıyormuş gibi sudan yansıyordu. Kel hafif bir mide bulantısı hissediyor, ışık sanki akşamdan kalmaymış gibi gözlerine saplanıyordu.

Ciprian. Ölmüş. Bu bir tesadüf olamazdı. Kel, dün Ciprian'ı komploya hangi ailelerin dâhil olduğunu bulması için görevlendirmişti ve şimdi Ciprian öldürülmüştü. *Onu ölüme gönderdik*, diye düşündü Kel. Adam masum değildi ama bunun bir önemi yoktu. Kel tehlikeyi tahmin etmeliydi.

"Herkes Ciprian olduğundan emin mi?" dedi Conor. "Dün gece cesedi kim görmüş?" Prens, gümüş ve altın işlemelerle kaplı, sarmaşık asma dalları şeklindeki saten koltuğa sırtını yaslamıştı. Falconet'in yeni arabası gülünç derecede süslüydü. Kancalardan bronz gaz lambaları sarkıyor ama yanmıyorlardı; arabanın duvarları altın çerçeveli aynalar ve elmas işlemeli ipek püsküllerle süslüydü, koltukların altında ise şarap şişelerinin ve kadehlerin olduğu yastıklı kutular vardı.

Merren görse çok kızardı, diye düşündü Kel. Bazen İmtiyaz Aileleri'nin gerçekte ne kadar zengin olduğunu unutuyordu, her biri kendi başına bir kraliyet ailesiydi ve kendi porselen, ipek, baharat ve şarap krallıklarını yönetiyorlardı. Malgasi'nin onları kontrol etmek için can atmasına şaşmamak gerekirdi.

"Bu sabah Caravel'de uyandım," dedi Falconet esnemesini eliyle örterek. "Dışarıda karmaşa vardı, her yer Vigilantlarla doluydu. Alys beni arkadan çıkardı, Silla'nın suda bir ceset gördüğünü söyledi. Cabrol olduğunu. Alys bundan hiç memnun değildi. Bölgede soyluların ölmesi işi için kötü olur."

"Eh, o kadar da uzun süredir soylu değildi," dedi Conor. Kel gibi pencereden dışarı bakıyordu ama dikkati dağılmış gibiydi. "Üç ay mı omuştu?"

Falconet kıkırdadı. "Birinin seni öldürecek kadar sinirlenmesi için uzun bir zaman değil, kabul ediyorum. Gündönümü Balosu'nda onunla konuşmadın mı, Con? Senden herhangi bir kraliyet iyiliği istedi mi... Kumar borçlarını ödemek, bir veya iki düşmanı ortadan kaldırmak gibi?"

Conor dalgın bir şekilde omuz silkti. "Sanırım onunla hiç konuşmadım. Esteve'yi Beatris'ten uzak tutmakla meşgul görünüyordu."

Kel gerildi. Conor böyle bir hata yapmazdı. *Ah, Ciprian'ın söyleyecek kayda değer bir şeyi yoktu,* diye cevap verirdi. Gittiği zamanı, Kel'in kendisi olduğu zamanı telafi etmesi gerektiğini bilerek.

Falconet omuz silkti. "Çok sarhoştum. Yanlış hatırlıyor olmalıyım."

"Özellikle endişeli görünmüyordu," dedi Kel, Falconet şarabını sevdiği için Aigon'a teşekkür ederek. "Gerçi artık bir önemi yok."

"Sanırım," dedi Conor, "bu sürgündeki Roverge Ailesi'nin işi. Sonuçta imtiyazları gasp edilmişti. İntikam almak istemiş olmalılar."

"İntikam almak için yeterince beklediler," dedi Kel dışarıdan bir bağırış yükseldiğinde. Birkaç Vigilant'ın ağlarına karanlık bir şey takılmış gibi görünüyordu.

"Belki imtiyazı Beatris devralır," dedi Falconet bir kolunu gergin dizinin üzerine koyarak. "Evli değil ancak kardeşi öldüğü için başka bir erkek varis yok. Bir istisna yapılabilir."

"Onunla evlenebilirsin, Falconet," dedi Conor. "O zaman şanslı bir arkadaşa bahşedeceğin bir imtiyazın olur."

"Yapabilirim." Bu Falconet'in hoşuna gitmiş gibiydi. "Evlilikten bahsetmişken, güzel Anjelica'nın filiyle senin müştemilatlarından birinin üzerinden geçtiği doğru mu? Duyduğuma göre onu toz hâline getirmiş."

"Bir müştemilat değildi," dedi Conor. "Kameriyeydi."

Vigilantların ağlarında buldukları şey Ciprian Cabrol'un cesedi değildi. Kel biraz rahatlamıştı ancak bu midesini daha da bulandırmaktan başka bir işe yaramadı. Vigilantlar aramalarına devam ederken Kel, Tapınak Bölgesi'nin tuzlu kanal suyu kokusunu içine çekerek arabanın camını bir santim araladı.

"Resmî açıklamaya göre bu bir kazaymış," dedi Falconet. "Ama Prenses'i kızdıracak bir şey yapıp yapmadığını merak ettim. Seni kaçamak yaparken mi yakaladı acaba?" diye sordu, kelimelerin acısını azaltmak için kullandığı o Falconet tebessümüyle.

"Kaçamak filan olmadı," dedi Conor garip bir şekilde düz bir sesle. Falconet ona biraz şaşkınlıkla baktı.

"Benim hatam, Con," dedi Falconet. "Ama... Bir gözlemde bulunabilir miyim?"

Conor *devam et* işareti yaptı. Pencerenin dışında, Vigilantlar tekrar kıyının kenarına bir ağ çekiyorlardı. Kel ağın içinde ne olduğunu göremedi.

"Bir kaçamak yaparken yakalanırsan ki yakalandığını söylemiyorum ama gelecekte neler olabileceğini kim bilebilir, sana babamın bir zamanlar benimle paylaştığı bilgece sözleri

hatırlatmak isterim. Bana şöyle demişti: 'Asla ön planla uğraşma hatasına düşme, Joss. Arka planla uğraşman gerekir.' Ve bu senin için daha da doğru, Con. Sen bir prenssin ama o da bir *prenses*. Senden ihtiyatlı olmanı bekler—"

Dışarıdan bir haykırış duyuldu. Falconet arabanın kapısını açtı ve üçü birden dışarı baktı. Vigilantlar ağlarını yaymışlardı. Ortasında, şişmeye başlayan Ciprian Cabrol'un cesedi yatıyordu. Bu mesafeden bile Kel, adamın koyu kızıl saçlarını tanımıştı; saçlarından su akıyordu. Giysileri nemli ve ıslaktı, vücuduna yapışmıştı.

Kel'in midesi bulandı. Kendisine Ciprian'ın Aurelianlara karşı ihanet planladığını söylemesinin bir faydası yoktu. Adamın suçu da kilitli kutuda, şimdilik unutabileceği derinliklere gitmesi gereken bir şeydi.

"Gri kapıdan engellenmeden geçsin," dedi Falconet sertçe. "Alys haklıymış—"

Bir bağırış daha yükseldi. Vigilantlardan biri suda olan başka bir şey, ağır ve karanlık bir şey bulmuştu. Diğerleri yardım etmek için etrafına toplandılar ve Kel tiksinti dolu soluk sesleri duydu. Havada taşınan hafif tuz kokusu şimdi başka bir şeyle renklenmişti. Çürük kokusuyla.

"Bir ceset daha," dedi Falconet arabadan atlayarak. Kanalın kenarında durdu, pembe ceketi önündeki sahneyle uyumsuzdu. Vigilantlar taşlara yeni bir ceset yatırabilmek için toparlanıyordu. Ciprian'ınkinden daha büyük bir ceset, şişkin eti boyunca uzanan çürümüş gri kumaş, bir yılan balığının ağzı gibi açılmış kesik bir boğaz.

"Tanrılar adına," dedi Conor arabadan dışarı doğru eğilerek. "Bu Gremont."

✦

"Bunun bizim hatamız olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum," diye sızlandı Merren. "Cabrol'a bize bilgi getirme görevini verdik ve o ertesi gün öldü."

"Bunun nasıl bizim hatamız olduğunu gerçekten anlamıyorum," dedi Ji-An. "En azından doğrudan değil."

Merren ona sert bir bakış attı. Hepsi Büyük Oda'daydılar, günün sıcağına rağmen şöminede ateş yanıyordu. Çok zayıf ve çok uzun bir korkuluğa benzeyen Andreyen, sandalyesinde oturmuş, asasını kemikli dizlerinin üzerine koymuştu. Keskin yeşil gözleri biraz uzaktaki bir noktaya sabitlenmiş gibiydi. Kel, Ciprian'ın öldürüldüğünü ve Gremont'un cesedinin bulunduğunu söylemek için geldiğinden beri konuşmamıştı.

"Bunun dışında," dedi Ji-An paltosuyla uyumlu bir yüksük otu menekşesi rengine boyanmış tırnaklarını incelerken. "Eğer ilk başta suça bulaşmaya ve tekneleri havaya uçurmaya karar vermeseydi, ona hiçbir şey olmazdı."

"*Sen de* suça bulaşmış birisin," diye belirtti Kel.

"Evet ama ben ne yaptığımı biliyorum. Bu iş amatörlere göre değil, öyle değil mi?"

"İki imtiyaz sahibinin ölümü, Tepe'de karmaşa yaratacak," dedi Andreyen sessizliğini bozarak. "Sadece mirasçıların seçilmesiyle kalmayacak aynı zamanda diğer imtiyaz üyeleri de kendilerini bilinmeyen bir düşman tarafından kanallarda yüzerken bulmamak için arkalarını kollayacaklar."

"Bunu kimin yaptığını bilmek isteyeceklerdir," dedi Merren. "Özellikle de Jolivet, Gremont'un ölümünü duymadığı için—"

"Cesetlerin bulunmasının ardından kanalda kaldım," dedi Kel, "Belmany'nin bu cesetlerin aynı yerde bulunmasını neden istediğini merak ettim çünkü bunu istediği belliydi. Gremont'un cesedini Tyndaris'in altına gömebilir ya da küle çevirebilirdi ama bu sahneyi yaratmak için sakladı."

"Hangi sahneyi?" dedi Ji-An.

"Kanalı tararken düello kılıçları buldular. Her iki ceset de kılıç yaraları almıştı ancak Gremont'un boğazı kesilerek öldürüldüğünü biliyoruz," dedi Kel. "Belmany, birbirlerini düelloda öldürdükleri izlenimini vermeye çalışıyor."

"Düellolar saniyeler içinde olur ve bir tanık gerektirir," dedi Ji-An. "Tanıkları aramayacaklar mı?"

"Kral Markus düelloyu yıllar önce yasa dışı ilan etti," dedi Kel. "Gerçek bir düello olsa bile, ki olmadığını biliyoruz, hiç kimse dâhil olduğunu itiraf etmek için öne çıkmaz."

"Ama bu insanları kandırır mı? İkisinin birbirlerinden hoşlanmadıkları bilinen bir şey miydi?" diye sordu Merren.

"Hiç kimse Gremont'tan hoşlanmazdı," dedi Kel. "Falconet, Gremont'un Ciprian'a her zaman tepeden baktığını, bir imtiyaza sahip olsun ya da olmasın onu aşağılık bir tüccarın oğlu olarak gördüğünü belirtti."

"Doğaçlama bir plan için akıllıca," dedi Andreyen hafif bir küçümsemeyle. "Doğru insanları kandırır. Geriye kalanlara gelince... İşte, korkutmak istediği kişiler de onlar."

"Gerçek sorunumuz Ciprian'ın ölümüyle ipucunu kaybetmemiz," dedi Kel.

"Leydi Alleyne'i yakalayıp işkence etmeyi deneyebiliriz," diye önerdi Ji-An.

"Hayır," dedi Andreyen. "Kadın Belmany'den korkuyor ve etrafı muhafızlarla çevrili olmadığı sürece hiçbir yere gitmiyor." Düşünceli görünüyordu. "Beatris, Cabrol'un kardeşinin ittifaklarından ne kadar haberi vardı sizce? Elbette ailesini tamamen habersiz bırakmamıştır."

"Olabilir," dedi Kel Beatris'i düşünerek, ona hiç yakından bakmamış olmasına rağmen ne bildiğini hiç merak etmemişti. "Keşke Belmany'nin saklandığı yeri bulabilseydik. Dışarıda konumlanıp kimin girip çıktığını görebilirdik."

"Jerrod onu bulabilirdi," dedi Merren. "Bir şeyleri bulmakta çok iyiydi."

"*Merren*," dedi Ji-An. "*O bizi terk etti.*"

"Sadece ona bağırdığım için," dedi Merren suratını asarak.

"Hayır," dedi Andreyen eliyle acı dolu yüzünü ovuşturarak. "Prosper Beck'in saflarına yeniden katılmak için ayrıldı, ona bağırsan da bağırmasan da bunu yapacaktı. En azından Beck'in silahlarla dolu deposunu bize karşı kullanmayacağına garanti verdi, bu da en azından bir konuda endişelenmeyeceğiz demektir."

"O zaman ne için endişelenmeliyiz?" dedi Ji-An.

"Elsabet Belmany için," dedi Andreyen. "Onu tanımıyorum ama onun gibi insanları tanırım. İki komplocusunu kaybetti ve köşeye sıkıştığını hissetmeye başlayacak. Bu pozisyonda, soyluların ağır ilerleyen ihanetine güvenmek yerine sorunlarını çözmek için daha hızlı ve şiddetli bir yola yönelecektir." Andreyen parmağındaki saksağan yüzüğüne baktı. "Conor'a sağ ihtiyacı olduğunu söyledi. Ve Kral'ın ölmesi gerektiğini. Korkarım ki nedenini tam olarak bilemesem de eğer bu şeylerden birini başarırsa bizim için çok kötü olacak."

"Sanırım haklısın." Bu Lin'di. Odaya yeni girmişti. Yumuşak mavi yünden bir pelerin giymiş, omzuna bir broş iliştirmişti. Broşa yerleştirilmiş taş, ateşin ışığında parlak bir şekilde göz kırpıyor gibiydi.

"Öyle mi?" dedi Andreyen uykulu yeşil gözlerinde meraklı bir ifadeyle.

"Evet," dedi Lin yavaşça. "Prens beni hasta olan babasını iyileştirmem için Saray'a getirdi. Bana bundan bahsetmemem için kraliyet emri verdi yoksa sana daha önce söylerdim. Ama kraliyet kanı hakkında çok şey öğrendim. Sanırım hatta neredeyse eminim. Malgasilerin Kral ve Prens Conor'ı ele geçirmesi bizler için ölümcül olacak."

Andreyen'ın bakışları Lin'in omzundaki broşa, sonra da yüzüne kaydı. "Ama," diye gözlemledi, "bize öğrendiklerini anlatmayacaksın?"

"Henüz değil. Marivent'e gitmem gerekiyor. Kral'ı görmeliyim. Ancak o zaman emin olabilirim." Kel'e döndü. "Beni tekrar Saray'a götürmeni istiyorum."

Kel şaşkın bir şekilde ona baktı. Saray'a daha önce kaç kez gelmişti? "Conor seni davet etmedi mi?"

"Bugün onun isteği üzerine gitmiyorum," dedi Lin. "Kral'a gidiyorum. Ama kapıdaki muhafızlar bunu bilmeyecek."

Kel yavaşça, "Kral mı?" dedi. "Seninle konuştu mu? Lin, adam aylardır kimseyle konuşmadı."

"Bana bir mesaj gönderdi," dedi Lin ve gözlerinden, Kel'in bunun gerçeğin tamamı olmadığından şüphelenmesine yol açan bir gölge geçti. "Bütün bunların Malgasi Sarayı'nda evlat edinilmesiyle ilgisi var. Orada korkunç bir şey oldu. Yanmayla, ateşle ilgili bir şey. Yapmaya ikna edildiği bir şey."

Onun hatası değildi. Sadece yapmaya ikna edildiği şeyi yaptı. Fausten'ın aylar önce Trick'te söylediği sözler Kel'in zihninde yankılandı. "*Atma az dóta*," diye mırıldandı. "Ateş ve gölge." Doğruldu. "Lin doğruyu söylüyor."

"*Yani*," dedi Lin gücenmiş gibi. "Sanki normalde yalan söylüyorum da."

"Kellian, onu şu anda Marivent'e götürmek güvenli mi?" diye sordu Andreyen. "Eğer Prens gelmesini talep etmediyse Lin'i orada gördüğünde şaşırabilir. Sorular soracak kadar şaşırabilir."

"Dikkatli olmamız gerekecek," dedi Kel. "Ancak tüm soylular Pazarlık Odası'nda olacak ve Gremont ve Cabrol'un ölümlerini tartışacaklar. Marivent'e gizlice girmek için kötü bir zaman değil."

"Ve eğer aradığın cevapları bulursan gelip bize söyler misin?" dedi Andreyen.

"Evet. Sınavım biter bitmez."

Kel ayağa kalktı. "Cabrol'u kaybettik. Hiçbir planımız yok. Ve eğer Belmany hakkında düşündüklerin doğruysa Conor şu anda tehlikede demektir. Gelecekte bir zamanda değil, şu an." Derin bir nefes aldı. "Onlara anlatacağım. Jolivet, Bensimon ve Conor'a. Öğrendiğimiz her şeyi bilmeleri gerekiyor."

"Jolivet'a belki," dedi Andreyen. "Conor bu kadar zamandır ona yalan söylediğin için seni affetmeyebilir."

"Olabilir ama hayatını kurtarmak için buna değer."

Lin'in rahat bir nefes aldığını duydu.

"Teşekkür ederim," dedi Lin alçak sesle. Mavi pelerininin bir parçasını parmaklarının arasında kıvırıyordu. Sonra bıraktı. "Çabuk gitmeliyiz," dedi. "Gün batımına kadar Sault'a geri dönmem gerekiyor."

Kimse konuşmadı. Kel, Kara Köşk'ün üç sakinine baktı. Andreyen her zamanki gibi kapalı bir kitaptı. Ji-An yere bakıyordu. Ve Merren'ın yüzü asıktı.

"O zaman bitti mi?" dedi Merren. "Başka araştırma yok mu? Köşke gelmen için bir sebep kalmadı mı?"

"Geri döneceğim, Merren," dedi Kel nazikçe. "Elbette döneceğim."

Ji-An'e baktı ama Ji-An hiçbir şey söylemedi. Lin'e katılmak için gitti ve onu odadan dışarı çıkarırken yavaş yavaş yürüdüğünü, arkadaşlarından birinin ona seslenmesini beklediğini fark etti. Onu geri çağırmalarını, ne zaman döneceğini sormalarını. Ona iyi şanslar dilemelerini.

Ama kimseden bir ses çıkmamıştı.

✦

"Seni nerede sanıyor?" dedi Lin.

Arabada onun karşısına oturuyordu. Perdeler açıktı ve sıcak güneş ışığı içeri giriyor, küçük alanı iyice havasızlaştırıyordu. Lin'in kucağında ilaç çantası vardı ve Kel, kıyafetlerine sinmiş gibi görünen hafif söğüt kabuğu ve şiddetli sabun kokusunu aldı.

Seni nerede sanıyor? Conor'dan bahsettiğini biliyordu ancak Conor'ın adını kullanmamıştı. Kel gibi, Lin de "o" derken sadece tek bir kişiyi kastediyordu.

"Nereye gittiğimi sormadı," dedi. "Şu anda dikkati oldukça dağılmış durumda."

"Ah." Gözleri onunkilerden uzaklaştı. Kel, araba Tepe'ye doğru yalpalarken öne eğildi.

"Ona âşık mısın?" diye sordu Kel. "Çünkü o kesinlikle sana âşık."

Lin öyle şiddetli bir şekilde irkildi ki çantası yere düştü ve içindeki ot kapsülleri döküldü. "Ben—" Eğildi, yüzünü gizledi, düşenleri topladı. Yardım teklifini elini sallayarak reddetti. "Yapma," dedi. "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Çünkü çok açık," dedi Kel, Lin ile Conor'ın Antonetta'nın nişan partisinde nasıl dans ettiğini anımsayarak. Conor'ın ziyafette Lin ile görüştükten sonraki gece nasıl göründüğünü. Lin'in adını söylediğinde sesinin nasıl değiştiğini. "En azından onu tanıyan herkes için çok açık ve ben bunu daha önce tahmin etmeliydim. Tam bir aptalım."

"Bu çok saçma," dedi Lin. "O bana âşık değil. Babasına yardım etmem için bana ihtiyacı vardı. Benden bunu rica etmek bile istemedi ama çaresizdi. Ve bunu yapmam için beni kraliyet emri altına aldı. Bu, sevdiğin birine yapacağın bir şeye benziyor mu?"

"Conor için öyle. Çünkü ona kendini kontrolden çıkmış gibi hissettiriyorsun. Bunun onun için ne kadar sıra dışı olduğunu biliyor musun? Conor'ın hayatındaki hemen hemen herkes ondan bir şeyler istiyor. Güç, para, taht için yakınlık istiyorlar. Ona

yakın olmak istiyorlar çünkü ona yakın olmak Tanrılara yakın olmak demek."

"Conor Tanrılara inanmıyor ki."

"Bu önemli değil," dedi Kel. "Ve özellikle senin için. Tanrılarımıza ihtiyacın yok. Sen kendi başına bir bütünsün. Ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyacın yok, hiç olmadı. *Ve o bunu anlayamıyor.* Onu bir bota koyup akıntıya bıraksan da olur. O kraliyet emrine sarıldı çünkü ona göre sen ellerinden akan su gibiydin. Seni tutmanın başka bir yolunu bilmiyordu ve..." dedi ve ekledi. "İyi bir şey yaptığını söylemiyorum ama bu doğru. O zamandan beri seni emirden muaf tuttuğunu tahmin ediyorum?"

Her şeyi çantasına geri tıkmayı başaran Lin ona dik dik baktı. "Evet," dedi. "Nereden bildin?"

"Çünkü Conor oyunları kazanmayı sever ama kazanmasına *izin verilmesinden* hoşlanmaz. Eğer sırf sana bu görev emredildiği için onu zorla göreceğini düşünseydi, buna dayanamazdı."

Lin'in dudakları titredi. "Beni serbest bıraktı ama yine de kendimi ona bağlıymış gibi hissettim. Şimdi bile ona bağlı hissediyorum. Sanki ikimizi birbirine bağlayan bir bağ varmış gibi. Ve o yokken bile bunu hissediyorum." Dağınık kızıl saçlarını yüzünden çekti. "Silver Caddesi'nde bir ev, metresi olarak bir yer ve bana her zaman bakacağına dair teklifte bulundu. Ama bu da bir tür hapis değil mi? Yaldızlı bir kafes de olsa, kafes yine de kafestir."

"Sana bütün bunları mı teklif etti? O zaman seni yanında tutmak için çaresizce çırpınıyor demektir. Bu kadar çaresiz olduğunu fark etmemiştim."

Lin ellerini iki yana açtı. "Eminim bu teklifi başkalarına da yapmıştır."

"Asla," dedi Kel. "Daha önce böyle bir teklifin aklına bile geldiğini sanmıyorum. O bir prens. Kalbinin aslında kendisine ait olmadığını her zaman biliyordu."

"Bana kalbini teklif etmedi. Bana bir ev teklif etti."

"Teklif edebileceği tek şey bu," dedi Kel kendisini bile şaşırtan bir güçle. Antonetta'yı ve ona sunabileceği ne kadar az şey olduğunu düşündü. "Sahip olduğu tek şey bu."

"Bunun imkânsız olduğunu her zaman biliyordum," dedi Lin. "O bir prens ve ben bir Ashkar'ım."

"Bunun umurunda olduğunu sanmıyorum," dedi Kel. "Geçtiğimiz aylarda, Parlayan Galeri'den beri geçmiş günahlarını nasıl telafi edebileceğinden başka hiçbir şey düşünmedi. Ve ilk kez bunu ciddiye aldı, prens ve lider olmanın ne anlama geldiğini. Tahta ve onu tahta çıkaran insanlara ne borçlu olduğunu. Babasının durumunu gördün. Hem prens hem de kral olmak zorunda kaldı. Sana sunabileceği tek şeyin bu olması Anjelica'ya olan sevgisinden değil. Castellane'e olan sevgisinden ve sadece Kutani ile olan bu ittifak sayesinde ülkesini güvende tutabilir."

Hepsi doğru, diye düşündü Kel, Conor Castellane'in karşı karşıya olduğu tehditleri tam olarak bilmese de. Ama bu gece öğrenecekti ve belki de Anjelica'yı tartışmaya dâhil edebilirlerdi. Kutani, Malgasi'nin getireceği her neyse onu savuşturmalarına yardım edecekti.

Lin çok solgundu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, Kel."

"Soruma cevap vermedin." Kel öne eğildi. Kuzey Kapısı'nın altından sarayın içine doğru ilerliyorlardı. "Onu seviyor musun?"

Lin hafifçe gülümsedi. "Kılıç Kapan," dedi. "Şu an onu mu koruyorsun? Ona zarar veremeyeceğimi biliyorsun."

"Bence sen ona şimdiye kadar hiç zarar görmediği kadar zarar verebilirsin," dedi Kel. "Ve bu darbeyi engellemek için önünde duramasam bile o buna katlanırken yanında durabilirim."

Lin gözlerini kapattı. Benaset'in kapının yanında nöbet tuttuğu Kuzey Kulesi'ne yaklaşıyorlardı. Kulenin gölgesi üzerlerine düştü ve arabanın içini kararttı. Lin gözlerini tekrar açtığında Kel kızın gözlerinin loş ışıkta parladığını gördü.

"Onu sevmek istemiyorum," dedi Lin. "Bu beni daha önce hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutuyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

Kel hiçbir şey söylemedi. Lin sabırsız bir hareketle kapıyı açtı ve arabadan aşağı atladı. Kel kızın Benaset'in yanından geçip kuleye doğru koşmasını, çantasının omzunda zıplamasını, kızıl saçlarının güneşte parlak bir flama gibi uçuşmasını izledi.

Elsabet

Mangaldaki ateş sönmüştü. Elsabet elini boğazına koymuş, tapınağın karanlığında oturuyordu.

Kaynak Taşı'nın her zaman olduğu gibi teninin altında attığını hissediyordu. Saray doktoru ilk taşı oraya on üç yaşındayken koymuştu ve Elsabet acıdan neredeyse bayılacak gibi olmuştu ama artık alışmıştı. Her taş gücü azaldıkça çıkarılmış ve yerine yenisi konmuştu. Üç kez ameliyat geçirmişti ve acıdan zevk almaya, hatta coşku duymaya başlamıştı. Çünkü taşlar gücünün kaynağıydı. Dannemore'da ailesi dışında hiç kimsenin dokunmayı ummadığı bir güçtü bu ve acı ile güç el ele gidiyordu.

Onu korumaya çalışmasına rağmen bu taştaki gücün yavaş yavaş öldüğünü biliyordu. Önceki gece taşın, sanki onu bir şey konusunda uyarıyormuş gibi titrediğini fark ederek uyanmıştı ancak şehirde Sault'tan her zaman gelen hafif büyünün donuk uğultusu dışında hiçbir şey hissetmemişti. Yakında bir yedek taşa erişmesi gerekecekti zira arızalı bir taş, hiç taş olmamasından daha kötüydü.

"Hanımefendi." Bagomer, saklanmayı sevdiği gölgelerden biri gibi odaya doğru süzüldü. "Her şey yerli yerinde."

Elsabet bakışlarını ona doğru çevirdi. "Cesetleri buldular mı?"

"Evet. Talimat verildiği gibi onları Caravel'in dışındaki kanalda bıraktık. Onları fahişelerden biri buldu." Bagomer sırıttı. "Ve daha iyi haberler de var. Az önce korsan Laurent Aden ile birlikteydim. Marivent'e girmesine izin verilmesi için hangi muhafızla görüşmesi gerektiğini söyledim. Kutani Prensesi'ni kurtaracak ve gemisine getirecek. O kız artık yolumuzu kesemeyecek."

"Oysa ben kızın inatçı davrandığını sanmıştım?" dedi Elsabet. "Artık nişanlısını bırakmak istemediğini?"

"Aden onu ikna edebileceğine inandığını söyledi. Ve eğer ikna edemezse..."

"O zaman onu deniz mağaralarında değil Marivent'te öldürürüz. Temiz bir iş olmayacak ama ölmeli. Laurent Aden da öyle. Sadece kraliyetle ilgilenmesi gülünç. Âşık erkekler çok aptal oluyor." Başını iki yana salladı. "Peki, ya Yedi?"

"Bu gece için toplantı planlandı. Bana tüm imkânlarından yararlanacağına dair güvence verdi."

Elsabet'in boğazındaki taş da memnun olmuşçasına bir nabız gibi attı. "Artık her şey Yedi'nin elinde," dedi Elsabet. "Başarırsa, yaşamasına izin verebilirim."

Sandalyesinde geriye yaslandı, kendini birkaç gündür ilk kez memnun hissediyordu. Annesinin gurur duyacağını düşündü. Dikkatinin dağılmasına yetecek kadar memnundu ve pelerinli Laurent Aden'ın saklandığı yerden süzülüp tapınaktan çıkarken gelen hafif ayak seslerini fark etmeyecek kadar da dikkati dağılmıştı.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

BÖLÜM YİRMİ İKİ

LİN

Altın gibi parlayan güneş ışığı öğleden sonra düzinelerce dar ve çıtalı pencereden Kuzey Kulesi'ne sızıyordu. Bir Saray muhafızı, Kral'ın odasının önündeki sahanlıkta bekliyordu ve Lin kapıdan girerken onu görmezden geldi, sanki kendisine böyle yapması söylenmiş gibiydi. Lin içeri girdiğinde kalbinin çöktüğünü hissetti. Dün Conor'a yeniden formüle edilmiş ilacı verdiğinden beri ne beklediğinden emin değildi ama hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Oda hâlâ dar, bunaltıcı ve tozluydu. Masanın üzerine saçılmış kâğıtlar sanki antikaya dönüşüyorlarmış gibi sararmış görünüyordu. Kral sandalyesinde gölgeli, hareketsiz bir silüetti. Lin odanın diğer tarafında oturan Kral'a doğru hareket ederken etekleri de eski kâğıtlar gibi hışırdıyordu. Lin zemine düşen öğle ışığının bir şekilde parçalanmış göründüğünü, vitraydan süzülen ışığa benzediğini tekrar fark etti. Sonra hatırlamıştı. Pencere camındaki çizikleri. Hızlandı. Kral'ın önünden geçti, Kral onu görmüyormuş ya da varlığına

tepki vermiyormuş gibi görünüyordu ve kurşunlu camla çevrili tek bir ağır kare olan pencereye ulaştı. Çantasını indirdi ve parmaklarını camın soğuk yüzeyinde gezdirdi, çıkıntılı çizikler parmak uçlarına sürtünüyordu.

Pencerenin dışında değil, iç tarafındaydılar.

Lin elini indirmeden Kral'a bakmak için döndü. Adamın gözleri ona sabitlenmişti. Gözlerde ve yüzünde hiçbir ifade yoktu ama *ona* bakıyordu. Lin bundan emindi.

"Bunu sen yaptın," dedi. "Sen yapmadın mı?"

Kral yavaşça, çok küçük bir şekilde hareket ederek vücudunu ona doğru çevirdi. Her zaman olduğu gibi elleri tamamen koyu renkli bir eldivenle kaplıydı ve Lin hareketlerindeki beceriksizlikten etkilendi. Sanki adamın kendi teni, üstüne oturmayan bir giysiydi.

Sonra kısık sesle konuşmaya başladı. Sesi tıpkı rüyasında olduğu gibi Lin'in zihninin içinde yankılandı. Buna şaşırmamıştı bile.

Eldivenlerimi al.

Lin gözlerini kırpıştırdı.

Çıkar onları şifacı. Ellerime bak.

Lin sanki hâlâ rüyadaymış gibi Kral Markus'a doğru gitti ve sandalyesinin önünde diz çöktü. Elleri kucağında hareketsiz duruyordu. Dikkatlice bir tanesini kaldırdı, ölü gibi ağırdı. Doktorluk eğitimi olmasa bunu başarabilir miydi diye merak etti; ürkütücü, korkunç bir şey olduğu hissi bir ağırlık gibi Lin'in üzerine çökmüştü. Daha önce kırılan kemikler, derin yaralar gibi dehşet verici şeyler görmemiş olsa çığlık atarak kaçar mıydı?

Eldivenleri kavradı. Eldivenlerin derisi sanki Kral'ın kendi teninin sıcaklığıymış gibi garip bir şekilde sıcak hissettiriyordu.

Birini çabucak çıkardı, sonra diğerini çıkardı ve diz çöktüğü yere bıraktı.

Kral çıplak ellerini uzattı ve Lin adamın ellerine baktı. Nefesi sıkışmıştı. Daha önce kabaran ve yarıklar oluşmasına neden olacak kadar kötü yanıklar görmüştü. Erimiş gibi görünen uzuvlar da.

Ama bu daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Kral'ın ellerinin derisi, ateşe düşmeden hemen önce yanan bir kütük gibi simsiyahtı ve çatlamıştı. Yine de küllü değildi ama *parıldayan* ve camsı siyah yüzeyin üzerinden görünen kızıl damarlar vardı. *Kanayan yaralar,* diye düşündü uyuşuk bir şekilde ama hayır. Daha yakından baktığında Kral'ın derisinin altında akan şeyin kan olmadığını gördü.

Bu ateşti.

Kral'ın ellerini hareket ettirip onları tam olarak görebilmek için çevirirken adamın derisi esnedi, çatlakları genişledi ve altlarında kırmızı közlerin parıltısı belirdi. Parmaklarına gelince... Lin'in tahmin ettiği gibi bir zamanlar oğlununkiler gibi uzun ve zariflerdi. Şimdi ise birbirlerine kaynaşmış, her elinde üç tane kavisli, öfkeli görünümlü pençeler gibi yeniden şekillendirilmişlerdi ve her birinin ucunda kötü, kancalı bir çivi vardı.

Pençeler.

"Ah," diye fısıldadı Lin. Sesi sessizlikte yankılanmıştı. Gözlerini Kral'ın ellerinden alamıyordu, tabii eğer buna el denebilirse. "Size *ne oldu*?"

Eller esnedi, döndü, Kral iki yumruk yaparken pençeler içe doğru kıvrıldı. Kral'ın sesi Lin'in zihninde bir şenlik ateşi gibi çıtırdadı.

Uzun zaman önce Malgasi Sarayı'nda evlat edinildiğimde geceleri fısıltılar duyardım.

Lin'in zihninde bir resim oluşmaya başladı. Zengin döşenmiş bir oda, yüksek ahşap bir yatakta dönüp duran genç bir adam. Etrafında, bilinmeyen bir dilde yalvaran bir ilahinin yankılanan sesi.

İşkence görmüş bir şeyin fısıltılarıydı bunlar. Mahvedilmiş. Yardımım için yalvarıyordu. Gözlerimi kapattığımda görmeye başladım. Karanlıkta sıkışmış, gölgeli bir yaratık.

Lin de görüyordu. Gölgelerin yoğunlaşması ve kalbinde, insan olamayacak kadar düz ve tek renkli iki kırmızı gözün parıltısı.

En sonunda dayanamadım. Gece yarısı, kim veya ne olduğunu bilmeden onu kurtarmaya gittim.

İri ve uzun boylu genç adam, elinde bir denizci feneriyle kıvrımlı taş merdivenlerden sessizce aşağı indi. Karanlıktı, duvarlar nemden parlıyordu. Lin onun yer altında olduğunu biliyordu. Lambanın ışığı bir kafesin üzerine düştüğünde yüzündeki dehşeti gördü. Bir insanı veya büyük bir canavarı barındırabilecek devasa altın bir kafesti bu ama ikisini de barındırmıyordu. Bunun yerine aslan büyüklüğünde yanan altın bir yaratık, kanatlarının çırpınışı, ona bakmak için döndüğünde uzun boynunun kıvrımını gördü...

"Bir anka kuşu," diye soludu Lin.

Malgasiler kadim bir gücü ele geçirip korumuşlardı. Nesiller boyunca onu taht odalarının altındaki devasa bir kafeste hapsetmişlerdi. Korkunç güçlerini bu kaynaktan alıyorlardı. Görüyor musun?

Lin görüyordu. Büyük kuşun altın rengi derisindeki yaraları, gözlerinden birinin kör olduğunu, kafesin zeminine defalarca akan kanın oluşturduğu benekli koyu lekeleri gördü. Belmanyler Kaynak Taşları'na güç vermek için bu muhteşem yaratığı kaç kez yaralamıştı? Nimetler ve başarı vadedene kadar onu nasıl kırbaçlamış ve kesmişlerdi? Lin yaratığın acısını kalbinde hissetti; paramparça eden bir acıma, böylesine nadir bir güzelliğin karşı karşıya kaldığı acıyı ve onun nasıl işkenceye maruz kaldığını görünce öfkelendi.

Malgasi hiçbir zaman başarılı bir şekilde işgal edilememişti. Belmany Ailesi, Dağılış'tan önce bile ülkeyi elinde tutuyordu. Onların toprak üzerindeki boğucu hâkimiyetlerini sürdürmelerini

sağlayan anka kuşunun gücüydü. O anda, binlerce yıl boyunca tüm güçlerinin bu yaratığa ettikleri işkencelerden kaynaklandığını fark ettim. Ve o anda benden acısına son vermemi talep ediyordu.

Bir şekilde elimde bir bıçak olduğunu fark ettim ve neredeyse irademe dışında, bıçağı anka kuşunun göğsüne derinlemesine sapladım. Üzerimi kan kapladı ve ateşinin kendi damarlarıma sızdığını hissettim.

Lin bıçağı ve kanı gördü. Anka kuşu ölürken rahatlamış gibi haykırdı, işkencesi sona ermişti. Kanı yanan yakutlar gibi akıyordu.

Panik içinde, Malgasi Sarayı'nda bana karşı nazik olan tek kişiye, öğretmenim Fausten'a koştum.

Lin, çok daha genç bir Fausten'ın masasından kalktığını gördü, ifadesi meraktan dehşete dönüşmüştü.

Bana anka kuşunu anlattığı için suçlanacağından korkuyordu ama anlatmamıştı. Fakat Saray'da bunu bilen birkaç kişiden biriydi ve anka kuşunun beni bizzat çağırdığına asla inanmazlardı. Bu yüzden Fausten ve ben o gece bir anlaşma yaparak şafak vakti benimle birlikte ülkeme kaçtı. Castellane'e.

Lin, artık kirli ve perişan hâlde olan genç adamın Marivent'in Güney Kapısı'na yaklaştığını gördü. Kapının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve yeri öptü. Buğday rengi saçları soluk sarımsı bir beyaza dönmüştü.

Doğum yerime döner dönmez Malgasi'lerin harekete geçeceğini bekliyordum. Bana karşı. Şehrime karşı. Yapmadılar. Kendimdeki değişiklikleri hissettiğimde nedenini anlamaya başladım. Fiziksel olarak daha güçlüydüm, yaralarım hızla iyileşiyordu ama zihnim sık sık yıldızlar, gökyüzü, ateş ve yangın rüyalarında geziniyordu. Bana gerçeği söyleyen Fausten'dı. Her anka kuşu ölür ve tekrar tekrar yeniden doğar. Belmanyler anka kuşlarının ölmesini ve geri dönmesini engellemiş, onu yeniden doğmadan hep hayatta tutmuş ve işkence etmişlerdi. Yaratık beni kafesinin cehenneminden tek

kaçış yolu olarak görmüştü, normalde olduğu gibi ölüp yeniden doğmayacaktı ama ölecek ve özünü kanıma geçirecekti. Yıllar boyunca benim aracılığımla, dönüşüm yoluyla bir yeniden doğuş gerçekleştirecekti. Belmany Ailesi anka kuşunun geri dönmesi şansını yakalamadan beni öldüremezdi.

Fausten'ın pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesinin vakti gelmişti. Ona Belmany Ailesi'nden uzakta, Castellane'de güvenlik sağlamıştım. Benim için dönüşümümü yavaşlatacak bir ilaç yaptı. Uzun yıllar insan kalacağıma söz verdi; evlenmek, beni takip edecek bir oğul yetiştirmek ve büyütmek için yeterli süre boyunca.

Ama Fausten sadık değildi. Malgasi'ye ne zaman geri döndüğünü veya bana ihanet etmek için ona ne vadettiklerini bilmiyorum. Artık ilacımın formülünü değiştirmeye başladığını biliyordum. Zihnim rüyalara, yıldızların müziğine, kanatların fısıltısına gömülmüştü. Onları uyanık ve uykuda duyuyordum. İçimde anka kuşunun kıpırdadığını hissetmeye başlamıştım ve onu serbest bırakmak için can atıyordum.

Bir keresinde, Denizle Evlilik ritüeli sırasında neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Suyun üzerindeydim ve anka kuşu bana dönüşmem, ölümlü bedenimden kurtulmam için seslendi. Jolivet olmasaydı, tam o anda alevler içinde yeniden doğardım. Ellerim değişmişti, o zamandan beri onları diğer insanlardan sakladım.

Ve sonra Malgasi geldi. Sis ve rüyalar içinde kaybolmuş yıllar geçirdikten sonra Fausten'ın bana yalan söylediğini fark ettim. O bana değil, Malgasi Sarayı'na sadıktı. Anka kuşunu onlara geri vereceğine söz vermişti. Anka kuşu, yani ben tekrar hapse atılacaktım. Tekrar işkence görecektim. Ve bu yüzden onu idam ettirdim.

"Evet," dedi Lin. "Ama sonra ilacınızı yapacak kimse kalmadı."

Ve onsuz, değişmeye başladım. Parlayan Galeri'deki katliamı gördüm. Malgasi'nin buna sebep olduğunu biliyordum ama bundan bahsedemedim. Neredeyse hiç konuşamıyorum. Şimdi anka

kuşunun bedeni ve ruhuyla yeniden kendisi olmaya hazırlandığı dönüşüm aşamasına girdim.

"Peki, istediğiniz bu mu?" diye fısıldadı Lin. Malgasi dilinde ona haykıran Kral'ı düşündü: *Beni olduğum kişi olmaktan alıkoymaya çalışıyorlar.*

Ben mi? Kral'ın iç sesi yumuşaktı. *Artık Markus yok. Bir daha asla Markus olabileceğimi sanmıyorum. Ama evet, bir parçam büyük, yıkıcı bir ateşin özlemini çekiyor. Uçma gücüne sahip olabileceğim açık gökyüzünü hayal ediyorum. Artık Castellane'i yönetmek için bana gerek yok. Oğlum tahta geçebilir. Özgür olabilirim.*

Sesindeki özlem acısı iç parçalayıcıydı. Ama Lin'in içini parçalayan başka bir şey daha vardı. "Ama Conor bana, çok genç ken Malgasi Prensesi ile evlenmeyi kabul ettiğinizi söylemişti. Neden? Neden çocuğunuza dokunmalarına izin verdiniz?" dedi Lin.

Çünkü yapmasaydım, yaşamasına izin vermezlerdi. Beni öldüremezler, ben anka kuşunun kendisiyim. Ama benim sayemde Conor da damarlarında onun kanını taşıyor. Hakkında hiçbir şey bilmediği ve Malgasi'nin her zaman kendilerine ait olduğuna inanacağı bir güç. Her zaman tehlikede olduğunu biliyordum. Bu yüzden Királar görevlendirdim. Bir Kılıç Kapan.

Lin keskin bir nefes verdi. "Ama Kel onu böyle bir güçten koruyamaz."

Bir Prens ile Kılıç Kapan arasındaki bağ sandığından daha fazladır. Senin bildiğinizden daha fazlası var. Malgasi bundan korkuyor. Ve bir gün Conor'a sahip olacaklarını düşündükleri sürece, Belmany soyu anka kuşunun kanının ona verdiği tüm gücü kaybetmeyecekti...

"Ama artık Conor'a sahip olamayacaklarını biliyorlar. Evlilik yoluyla değil."

Oğlum yarı yarıya fazla zeki biri. Kendi güvenliği için fazla zeki. Lin'in zihnindeki ses şimdi daha soğuktu. Conor'dan

bahsederken sesinde bir sahiplenme vardı ama sevginin sıcaklığından eser yoktu. Peki bu, Kral'ın oğlunu sahiplenmesi miydi yoksa anka kuşunun kendi kanını sahiplenmesi miydi?

Lin, Conor'ın yediği kırbaçlardan sonra nasıl iyileştiğini, vücudunda hiçbir yara izi kalmadığını düşündü. Bunun kendi gücü olduğunu sanmıştı. Ama belki de Conor'ın gücüydü.

Ve sonra oğlum seni bana getirdi, dedi Kral, ya da belki de şimdi konuşan anka kuşuydu. *Bir Ashkar hekimi. Malgasi'nin büyük korkusu, büyük güce sahip bir Ashkar kadını. Tanrıça olabilecek biri.*

Lin, Exilarch'ı düşündü. *Efsanelerin gücünü anlamalısın, Lin. Tanrıça, halkı ona inanıyorsa tanrıçadır.*

"Ama hâlâ büyüleri var," diye itiraz etti. "Elsabet Belmany elleriyle ateş kullanabiliyor—"

Kaynak Taşları'nı biliyorsun. Sende de bir tane var. Belmany'nin hazinelerinde sakladıkları birkaç tane daha var, hâlâ anka kuşunun gücüyle yüklüler ancak sonsuza kadar yaşayamazlar. Çok geçmeden yok olacaklar.

Kral ellerini açtı. Avuçları volkanik bir ülkenin haritası gibi,oniks siyahı taşla cam gibiydi, damarları kanlı ateşle doluydu.

Kızın zihnindeki sesi tıslayan bir fısıltı gibiydi.

Sorah'nın kızı, dedi. *Sen de benim gibi oluyorsun. Kaderinde olduğun şey olmanı istiyorum çünkü Malgasiler Castellane'i kazanırlarsa, anka kuşunu tekrar ele geçirirler. Sadece Dağılış'tan önce var olan başka bir güç ordularını parçalayabilir. Tanrıça'nın kehanetini biliyorlar. Bu yüzden eğer istedikleri olursa yeryüzündeki her Ashkar'ı sileceklerdir. Ama Tanrıça yeniden doğarsa onları sonsuza dek yok edebilir.*

Lin, Aron'ın Belmany Hanesi'nin oğlunun bir Ashkar kadına âşık olması ve Tanrıça efsanesini öğrenmesiyle ilgili anlattığı hikâyeyi hatırladı.

"Bu yüzden mi beni buraya o rüyayla çağırdın?" dedi Lin. "Bugün sınavım var diye mi? Söz veremem—"

Şşş. Ben senin için bir şey yapabilirim ve sen de benim için bir şey yapabilirsin.

Lin, Kral'ın ellerinden çölde yanan çubuklar gibi yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu. *Kanım sana dokunduğunda senin benim zihnimi gördüğüm gibi ben de senin zihnini gördüm. Karşı karşıya kalman gereken sınavı gördüm ve korkularını gördüm. Sana güç verebilirim, çocuk. Kanımdan gelen ve taşını Belmany hazinesindeki herhangi bir taştan daha parlak yapacak bir güç.*

Lin kafasını Kral'a doğru kaldırdı. "Ama karşılığında ben ne yapabilirim? Sizin için?"

Kral ellerini kaldırdı. Lin yüzünün iki yanında adamın pençelerini hissetti, ateşten ve dikenlerden oluşan asalar gibiydi. Pençeler tenini nazikçe sıyırdı. Lin'in yüreği yarı tiksinti, yarı arzuyla güm güm atıyordu. Kral için değil, dokunuşuyla vadedilen güç için.

Malgasiler gelecek. Büyük bir güç olmadan durdurulamazlar. Sen o güç olacaksın. Castellane'i koruyacaksın. Halkını koruyacaksın. Çünkü Tanrıça olmadan herkes mahvolur.

Ellerini indirdi, boş bakışlarını kızın yüzüne dikti. Ve Lin'le ilk kez zihninde değil, yüksek sesle konuştu. Sesi çatallıydı ama yine de bir kralın sesiydi.

"Malgasiler efsaneden korkar," dedi. "Gücünü sahiplen. Onlara korkacakları gerçek bir şey ver."

KEL

Kel parlak güneş ışığından fırlayıp Castel Mitat'ın basamaklarına doğru koştu, zihni hızla dönüyordu. Andreyen'a Conor'ın öfkesinden, ihanete uğramışlık hissinden korkmadığını ne kadar kesin bir şekilde söylemiş olsa da şimdi bu sözler ona boş geliyordu. O ve Conor çok nadiren kavga etmişlerdi ve Conor'ı gerçekten hayal kırıklığına uğrattığı bir ânı hatırlayamıyordu. Bunu düşünmek—

Kafasını kaldırıp Conor'ın merdivenlerden aşağı koştuğunu gördüğünde bu düşünceler hızla aklından silindi. Conor'ın acelesi olduğu belliydi, ifadesi dalgındı, kolunun altında bir deste kâğıt vardı.

Merdivenlerin yarısında birbirlerine ulaştılar. Conor, Kel'i görünce irkildi ve sonra ona dalgın bir şekilde gülümsedi. Sabahki hâline çok benziyordu ancak törensel durumlar için yapılmış, kollarına altın Aurelian gülleri işlenmiş koyu kırmızı bir pelerin giymişti. Alnını ağır bir altın taç sarıyordu.

"Pazarlık Odası'na mı gidiyorsun?" diye sordu Kel.

Conor başını iki yana salladı ve taşıdığı kâğıtları gösterdi. "Boya İmtiyazı için veraset belgeleri," dedi. "Ciprian'ın yerini Beatris alacak. Evrakı imzalayacak durumda olmasa da Yasa kedere yer vermiyor."

Kel, Beatris Cabrol'u düşündü, kardeşini her partide veya baloda bulmaya çalışmasını ve sanki onun korumasından zevk alıyormuş gibi yanında duruşunu. En azından Ciprian'ın gri topraklara fark edilmeden gitmeyeceğini düşündü.

"Sanırım haklısın. Çay İmtiyazı ne olacak?"

"Artal'ın küçük kardeşi Donan'a gidecek. Valderan'da evlat edinmeye gitmişti ancak onu geri getirmek için çoktan bir atlı gönderildi. *Sen* nerelerdeydin?" diye ekledi Conor Kel'e merakla bakarak. "Odada olduğunu düşünmüştüm."

"Lin'le konuşmaya gittim," dedi Kel sözlerine dikkat ederek. "Sınavı çok yakında. Ona iyi dileklerimi iletmek istedim."

Conor'ın kâğıtları kavrayan eli daha da sıkılaştı. "Lin nasıl?"

Kel tereddüt etti. *Sana Marivent'te olduğunu söyleyemem. Babanla, Kral'la birlikte olduğunu. Tıpkı senin de onun adını söylerken gözlerinin parlaması gibi ona senin adını söylediğimde gözlerinin nadir bir ışıkla dolduğunu.*

Kel, "Sinirli. Ama nasıldır bilirsin. Bunu belli etmez," dedi.

"Etmez." Conor'ın yüzü düştü. "Pek belli etmez." Kalenin kapılarını süzdü. "Gitmeliyim. Beni odada bekliyorlar. Ama Kel—"

"Evet?"

"Görünüşe göre uzun zamandır konuşmuyoruz." Conor'ın ses tonunda garip bir şekilde resmî bir şey vardı, Kel'in tam olarak anlayamadığı bir şey. "Toplantı bitince yanına geleyim mi?"

"Elbette. Benim de seninle konuşmam gereken şeyler var. Seni odada bekleyeceğim."

Kel, Conor'ın ona attığı bakışın tuhaf olduğunu düşünmeden edemedi. Belki de Kel'in ne gibi haberler getireceğini hayal edemiyordu. Ama, "Onları duymayı dört gözle bekliyorum," dedi sadece. Sonra gitti, merdivenlerden aşağı gürültüyle indi. Kuleye koşarken Lin'in saçlarının omuzlarından uçuştuğu gibi Conor'ın da kırmızı kadife pelerini etrafında uçuşuyordu.

LİN

Araba sokaklarda dolaşıp Sault'a yaklaşırken Rüzgâr Kulesi Saati altıyı gösteriyordu. Lin koltuğunun kenarlarını kavradı ve vardıkları anda dışarı atlamaya hazırlandı.

Nihayet Kuzey Kulesi'nden ayrıldığında Kral'la birlikte içerideyken hayal ettiğinden [illegible] daha fazla zaman geçtiğini fark

etmişti. Gökyüzü alacakaranlığa hazırlık olarak kararmaya başlamıştı ve sınavının gün batımında gerçekleşmesi gerekiyordu. Sault'a dönmek için çok az vakti vardı.

Broşundaki Kaynak Taşı'nı hissedebiliyordu, bir kalp gibi atıyordu. Kuleden ayrıldığında taş o kadar parlaktı ki şalının kenarlarını üzerine örtmek zorunda kalmıştı. Rengi daha önce hiç görmediği şekilde tamamen değişmiş ve parlak bir inciden, Kral'ın kanının rengi gibi sıcak ve yakıcı bir kırmızıya dönüşmüştü.

Neşterini kullanması gerektiğini düşünmüştü ancak Kral sağ elinin pençesini kullanarak kendi bileğini kesmişti. Kanı erimiş metale benziyordu, neredeyse içinden parlıyordu. Broşuna sıçrayıp Kaynak Taşı'nı tutuşturduğunda Lin, içindeki sıcaklığı hissetmiş ve böyle bir kanın damarlarında dolaşarak Kral'a nasıl acı çektirmediğini merak etmişti. Her damlasında taştan bir tıslama sesi duyulmuştu ve içindeki duman kan rengine dönüp yüzeyinin altında dönmeye başlamıştı.

Kral'ın yarasını sarmak zorunda kalacağını düşünmüştü ama adamın yarası neredeyse açtığı kadar çabuk kapanmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldamıştı ama adam yine kendi içine çekilmişti. Sadece çantasını alıp odadan dışarı çıkmasını izlemişti ve Lin merdivenlere ulaştığında koşmaya başlamıştı.

Kral'ı ne zaman tekrar göreceğini bilmiyordu. Kral, onun sınavdan geçip geçmediğini nasıl bilecekti? Geçtiğini ya da geçebildiğini ve adamın ondan beklediği şey olduğunu? *Malgasi'ye korkacak bir şey vereceksin,* demişti ama Lin artık kendi korkusunun ötesini göremiyor ve bunun gerçek olabileceğini hayal edemiyordu.

Araba sonunda Sault kapılarının görüş alanına girdi. Daha tam durmadan Lin açık kapıdan fırladı, az kalsın eteklerine takılıp düşecekti. Kapılardan hızla geçti.

Sault'ta son sürat koşarken tanıdık manzaranın parçaları sanki bir büyüteç altına yerleştirilmiş gibi daha yakın gözüküyordu. Vitray pencereleriyle Kadınlar Evi, kaldırıma gökkuşağı renklerini saçıyordu. Batı duvarındaki badem ağaçları, Mariam ile çocukken tırmandıkları yer. Solan güneşin altında yemyeşil duran şifalı bitki bahçesi. Ve son olarak, ilk kez Tanrıça olduğunu iddia ettiği Kathot. Döşeme taşları safran Hint gülü yaprağı kümeleriyle doluydu. Shulamat'ın kubbesi, batan güneşin bronz ve altın mozaiklerini kıvılcımlandırmasıyla parıldıyordu.

Meydanın kalabalık olmasını beklemişti ama boştu. Gerçekten de Shulamat, sanki gece için kapatılmış gibiydi, herkes uyuyordu ama daha çok erkendi.

Shulamat'a yaklaşırken basamaklarda tek başına duran bir silüet gördü. Bu Mayesh'ti. Üzerindeki *hesilon*la Lin onu neredeyse tanıyamayacaktı. Onu Danışman kıyafeti dışında herhangi bir şey giymiş olarak görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. *Şu an daha yaşlı görünüyor,* diye düşündü, *hem de daha ciddi.*

Mayesh merdivenlerin ortasında onu karşıladı, Lin geç kaldığı için azarlanmayı bekliyordu. Fakat Mayesh bunun yerine sadece ona baktı ve "Bir an için hiç gelmeyeceğini sandım. Hatta bunu umdum. Ama elbette buradasın," dedi.

"Geldim." Lin'in kalbi göğsünün içinde hızla çarpıyor, içinde bir heves uyandırıyordu. Kaynak Taşı'nın sıcaklığını göğsünde hissedebiliyordu. Garip, hatta vahşi görünüp görünmediğini merak ediyordu ama Mayesh şaşkın değildi. Sadece endişeliydi. "Bunu yapmam gerekiyor, *zai.*"

"Sınav," dedi ve tereddüt etti. "Beklediğin şey olmayabilir."

Lin ona sertçe baktı. Bu ne demekti? Mayesh'in ne kadar acımasız olabileceğini herkesten daha iyi biliyordu. "Yani ne olduğunu biliyorsun," dedi, "v[illegible] im yapamayacağımı düşünüyorsun."

Mayesh bir an için yalnızca yaşlı bir adam gibi göründü. "Sınavın ne olabileceğini söylememe izin verilmiyor, Lin. Bunu biliyorsun. Sadece... Kendini hazırla."

Lin sırtını dikleştirdi. Üstlerindeki çift kapılar açıktı, içeride sadece karanlık görünüyordu. Elini büyükbabasına uzattı. Mayesh kızın elini tuttu.

"Benimle gel," dedi Lin. "İçeriye birlikte gireceğiz."

Gelecekteki düğünü gibi pek olası olmayan bir durumda bile büyükbabasının yanında Shulamat'a gireceğini hiç hayal etmemişti. Ama şimdi birlikte içeri girmişlerdi, sanki Lin olduğundan çok daha küçükmüş gibi elleri kenetlenmişti. Mayesh'in yüzü sertti, Shulamat'ın içini aydınlatan yüzlerce mumun ışığına boyun eğmiyordu. Çatı kirişlerinde parlayan mumlar elmas camlı pencerelerin pervazlarını kaplıyor, odanın en uzak ucundaki Almenor'un yükseltilmiş platformunun yanına yerleştirilmiş şamdanlarda yanıyorlardı.

Koridorun her iki tarafına tanıklar dizilmişti. Aralarında Chana Dorin'in de olduğu on beş kadın sol taraftaydı. Ve sağ tarafta on dört erkek. Hepsi *hesilon* takmıştı, hepsinin yüzünde aynı ciddi ifade vardı. Almenor'un tepesinde üç kişi duruyordu: Asası tam önüne dikilmiş duran Maharam. Yanında koyu mavi giysili, geniş omuzlu, alnını gümüş bir taçla saran Aron Benjudah.

Ve tam aralarında, tahta bir sandalyede oturan Mariam.

Kendini hazırla, demişti Mayesh ama Lin şoktaydı, garip bir rüyadan uyanmış gibiydi. Birçok sınav hayal etmişti ama hiçbiri kendisinden başka kimseyi içermiyordu. Mariam burada ne yapıyordu? Mayesh'e baktı ama o dümdüz ileri bakıyordu, koyu gözleri Exilarch'a sabitlenmişti.

"Lin Caster," dedi Aron, sesi Shulamat'ın içinde yankılandı. "Almenor'a yaklaş. Mayesh Bensimon, lütfen gidip tanıkların arasında dur."

Lütfen. Ne kadar nazik bir şekilde ifade edilmiş olursa olsun bu bir emirdi. Mayesh, diğer adamlara katılmak için hareket etmeden önce Lin'in elini bir kez okşadı. Almenor'a bakan Lin, koridorda yavaşça ve dikkatle ilerledi. Yürürken üzerindeki bakışların ağırlığının farkındaydı, tanıdık yüzlerdeki meraklı gözlerin. Sault küçük bir yerdi, her birini tanıyordu. *Ne istiyorlar,* diye merak etti. *Onun başarılı olmasını mı, yoksa başarısız olmasını mı?*

Almenor'un yükseltilmiş platformunun hemen önünde mumlarla çevrili, temizlenmiş dairesel bir alan vardı. Ringin ortasında ilginç bir şekilde beyaz bir battaniyeyle örtülü alçak bir divan duruyordu.

"Lin." Mariam'ın ince ama güçlü sesi sessizliği böldü. "Lin bilmiyordum. Sınavın ne olacağını."

Lin, Exilarch ile Maharam arasında sert ahşap sandalyede büzülmüş olan arkadaşına baktı. Mariam'ın ince yüzündeki gözleri kocaman ve koyuydu. Omuzlarında pembe bir şal vardı. "Mari," dedi Lin, "Çok üzgünüm. Seni dâhil edeceklerini hiç düşünmemiştim—"

"Konseyin seçimiydi," dedi Aron. "Ve hepimiz bu seçime uymalıyız."

Lin ona öfkelenmek istiyor ama adamın gözlerinin ardındaki gerçek pişmanlığı görebiliyordu. Bunu Maharam'a ya da konseye göstermeyebilirdi ama bu Aron'ın seçtiği bir sınav olamazdı.

Conor'ı, Kel'in arabada söylediklerini düşünmeden edemedi. *Sana sunabileceği tek şeyin bu olması Anjelica'ya olan sevgisinden değil. Castellane'e olan sevgisinden.*

Conor'ın halkını kendi seçimlerinin önüne koyması gerektiği gibi Aron da öyle yapmıştı. Prens ve Exilarch o kadar da farklı değillerdi.

Onu izlerken Aron sesini yükseltti ve konuşmaya başladı. "Aram'ın çocukları bekleyenleriz ama her zaman

beklemedik. Bir zamanlar aramızda Tanrıça'mız vardı, bir zamanlar kendi topraklarımızda geliştik. Bir zamanlar kendimizi güvende tutmak için duvarların içinde yaşamıyorduk; bunun yerine kendi sokaklarımızda, kendi şehirlerimizde, ordularımız ve kulelerimiz, gemilerimiz, filolarımız, ibadet ve kutlama yerlerimiz arasında gururla yürüyorduk."

Tanıkların gözleri Aron'a dikilmişti. Lin ne kadar endişeli olsa da onun doğuştan gelen bir yeteneği olduğunu inkâr edemezdi. Sözler Lin'in içinde de bir şeye dokunmuştu. Derin ve asla kaybolmayan bir şeye, gerçek bir yuva hayaline.

"Şimdi sürgünde yaşıyoruz. Ama her zaman böyle olmayacak. Bir gün, Tanrıça'mız geri dönecek. Bir gün, Aram tekrar çiçek açacak. Tanrıça bize geri döneceği kabı seçiyor. Bu yüzden her yıl Tevath'ı düzenliyoruz, içinde Tanrıça'yı barındıranın ağzından konuşmaya davet ediyoruz." Bakışları Lin'in üzerindeydi. "Lin Caster bu iddiayı ortaya attı. Tanrıça'nın onun içinde yaşadığı iddiasını. Ve ona bu iddiayı kanıtlama şansı vermeliyiz."

Lin, Aron'ın gözlerine baktı. Mariam için ne kadar korkmuş olursa olsun bakışlarını kaçırmayacaktı. Burada toplananların önünde korkusunu, endişesini gösteremezdi.

"Tanrıça'ya bize kim olduğu gerçeğini gösterme şansı vermeliyiz," dedi Aron. Sesi dikenlerin üzerinden akan bal gibiydi. Lin dikenlerin kimin için olduğunu merak etmeden duramadı; kendisi için mi, yoksa bu özel sınavı seçen konseydekiler için mi?

"Tanrıça'nın bir dokunuşuyla iyileştirdiği söylenir. Senin sınavın Lin Caster, arkadaşın Mariam'ı iyileştirmek. Ellerini onun üzerine koy ve onu iyileştir."

Lin, şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yapıyordu. *Mariam'ı iyileştirmek mi?* Sanki Sault'taki herkes yıllardır yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu bilmiyormuş gibi. Bu bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı, sanki açıkça, *Bunu daha önce hiç yapamadın. Şimdi nasıl yapabilirsin ki?* diyorlardı.

Yine de ona bir şans veriyorlardı. Başka türlü asla sahip olamayacağı bir şans.

Aron, Mariam'ın sandalyesinden kalkmasına yardım etti. Onu platformdan ateş çemberine götürüp beyaz örtülü divana yerleştirirken dikkatli ve özenliydi. Lin'in duyamadığı bir şeyler mırıldandı ve Mariam divana uzandı. Elleri göğsünde çaprazlanmış, bakışları yukarı dönüktü.

Aron, Lin'e yaklaşması için işaret etti. Lin bunu yaparken aniden Eskici Kral'ı, sesinin istikrarlı tınısını düşündü.

Büyü kullanabilirsin, Lin. Bu sınavlarda sahtekârlık yapmaya ya da giderek kısaldığını düşündüğün vakte odaklanma. Sınavı geçmeye odaklan. Geçebileceğine inanıyorum.

Şu an Mariam'ın başında dikiliyordu. Mariam dindar bir şekilde tavana bakıyordu ama Lin ona bakarken başını biraz çevirdi ve arkadaşına göz kırptı. Ve Lin biraz rahatlamıştı. Mariam'ın ellerini tuttu ve onları iki yanına koydu. Kendi avuçlarını Mariam'ın göğsüne, tam kalbinin yanına yerleştirdi.

Kendi içine doğru uzandı. Annesinin kahkahasına, babasının sesine, en derin anılarının altına. Mayesh'in onu kaldırıp havaya fırlatmasına. Koyu turuncu bir kelebeğin elinin üstüne muazzam bir şekilde konmasına. Fırtınalı bir gününün ardından limana çarpan suyun dalgasına.

Kaynak Taşı göğsünde daha da ısındı ve Lin taşın içindeki enerjiyi hissetti, içine akıyordu. Kral'ın kanındaki yakıcı gücü, Dağılış'tan bile daha eski bir güç, dünyanın sabahında, mucizelerin tarla fareleri kadar yaygın olduğu bir zamanda doğmuş bir güç. Ona ve içine akıyor, onu çevreliyordu. Uzandı ve boşluktan kolayca bir kelime seçti: *bütünlük*. Bunu Mariam'ın üzerine çekti. Bulaşıcı hastalık yükseldi ve onu savuşturdu. Bilmediği ama onarım, şifa, sağlık ve güç ifade eden başka kelimeler de gelmeye başladı. Lin daha da ileriye uzandı [illegible] bir kelime kendini gösterdi,

en güçlü kelimelerden biriydi bu. Bilginin kelimelerin en yüksek küresine, cennetten daha yükseğe yerleştirdiği bir kelime.

Yaşam.

Kelimeyi yakaladı ve aşağı çekti. İçinde parlak, keskin bir his vardı. Ellerinin derisinin altından kendi kemiklerini görebildiğini düşündü, sanki meşaleler gibi parlıyorlardı.

Mariam nefesini tuttu ve Lin'in ellerinin altındaki sırtı kamburlaştı. Mariam'ın göğsünden koyu bir sıvı sızıyordu. Hayır, sızmıyordu ama bir atardamardan gelen kan gibi hızla atıyordu.

Lin ellerini Mariam'a yapışık bir hâlde tutarken siyah sıvı koyu yağmur damlaları gibi yere döküldü. Aron, Almenor'un kenarına doğru koşarken mumlar sanki bir rüzgâr esmiş gibi söndü.

Mariam doğruldu. Elini göğsüne koydu, ifadesi şaşkınlıkla doluydu. Çılgınca Lin'e baktı. Yüzü, Lin'in yıllardır görmediği kadar sağlıklı bir renkle al al olmuştu. Lin, yüreği ağzında Mariam'ın derin bir nefes alışını izledi. Kızın göğsü genişledi, ağzı şaşkınlıkla kocaman açıldı ve ciğerleri havayla doldu. "Acımıyor," dedi şaşkınlıkla. "Acımıyor—"

Maharam solgundu ve sadece bakıyordu. Lin her yerden yükselen seslerden oluşan bir mırıltı duydu, hayret ve dehşet fısıltıları. Sesler garip bir şekilde çok uzaktaydı, neredeyse boğuk geliyorlardı.

"Lin," dedi Maharam korkunç ve karanlık bir sesle. Shulamat'a geldiğinden beri ilk kez konuşuyordu. "*Sen ne yaptın?*"

Lin'in ellerine bakıyordu. Lin adamın bakışlarını takip etti ve gördüğü şey karşısında dehşete kapıldı. Deri ve kasların altından, parlak kırmızı bir ateşle yanan kemiklere kadar net bir şekilde her şeyi görebiliyordu.

Ellerini uzattı. Hâlâ bedeninde nabız gibi atan ezici, sanki her şeyden çok özgürleşmek istiyormuş gibi bilinçli benliğinin sınırlarına baskı yapan büyüyü hissedebiliyordu.

Artık Shulamat'ı göremiyor ya da etrafındaki sesleri duyamıyordu. Bunun yerine gölgede kaybolmuş, devasa, karanlık bir salon görüyordu. Etrafında kafatası benzeri yüzlere sahip sırıtan heykeller yükseliyordu. Ve önünde, tamamen siyahlar içinde, kırbaç kadar zayıf bir kadın duruyordu. Lin'e bakmak için döndü, soğuk yüzü acımasızdı. Lin onu daha önce hiç görmemişti ama hemen kim olduğunu anladı.

Elsabet Belmany.

Elsabet'in gözlerinin sanki bir şey tanıyormuş gibi kocaman açıldığını gördü. Dudakları "*Sen*" der gibi şekillenmişti. Sonra Elsabet ona doğru yürüdü ve Lin kadının boğazındaki Kaynak Taşı'nı gördü, oradaki derisinin altına gömülmüş, ikinci bir kalp gibi atıyordu. Kadının soluk yüzünden bir küçümseme ifadesi belirdi. *Elbette. Pis bir Ashkar olacaktın.*

Lin, Kral'ı ve kendisine söylediği son sözleri düşündü. Kurt muhafızlarını, kanlı darağaçlarını ve Belmany Kraliyet Ailesi'nin ektiği dehşeti. Sonra ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. *Kork benden*, diye düşündü ve derisinin altında hapsolmuş gibi görünen ateş serbest kaldı. Kırık bir barajdan akan su gibi içinden aktı, ta ki etrafındaki her şey parlaklık ve ısıya dönüşene kadar. Alevlerin çıtırtısını ve taşların parçalandığını duydu. Güç azalıyor, kayboluyordu ve karanlık körlük gibi üzerine çökerek tüm görüşünü kapladı.

Elsabet

Elsabet Belmany, Malgasi Prensesi, Phoenix tahtının varisi oturuyor ve tapınaktaki *sella*nın[12] karanlık köşelerine bakıyordu. Burası, dışarıdaki Labirent'ten gelen gürültüler ve Janos ile Bagomer'in üst katta yürürken çıkardıkları ayak sesleri dışında sessizdir.

Eğer nefret ettiği bir şey varsa ki aslında sayamayacağı kadar çok şeyden nefret ediyordu, o da beklemekti. Ve beklemenin acısı, hedefe yaklaştıkça daha da güçleniyordu.

Yakında Kılıç Kapan'a el koyacaklardı. Prens bile bu geceden sonra artık ona yardım edemeyecekti. Bu düşüncenin verdiği haz onu neşelendirmişti, tıpkı mangaldaki ateşin parıltısı gibi. Hafifçe ürperdi, odanın diğer ucundaki koltuğundan ateşe baktı. Ateş kim bilir ne kadar sıcaktı. Ne kadar görkemli... .

Sonra korkunç bir hata hissi onu ele geçirdi ve doğrulup oturdu. Ellerini karnına bastırdı, aniden mide bulantısı hissetmeye başlamıştı. *Yanlış olan neydi?*

Hayatı boyunca gücüyle tek başına uğraşmıştı, Kaynak Taşı karanlıkta yanan tek yıldızıydı. Ancak karanlık korkunç bir ışıkla dolmaya başladığında Elsabet korkuyordu. *Demek korku böyle bir şeymiş.* İçini kemiren bu soğuk dehşet, karnında çırpınarak ölmekte olan bir yılan gibiydi.

Ayağa kalktı ve neredeyse sunağın basamaklarından aşağı düşecek gibi oldu. Sarhoş gibi sellanın içinde dolaşırken omzu mangalın kenarına çarptı ve onu yere düşürdü. Sıcak kömürler zeminde yuvarlandı, kıvılcımlar çıkardı ve sunağın karşısındaki ahşap sıralara hızla yayıldı. Elsabet, alevlerin çıtırtısını belli belirsiz

---

[12] Antik Yunan ya da Antik Roma Dönemi'ne ait tapınaklarda ayinlerin yapıldığı orta kısımda yer alan bölüm. -ed.n.

duyuyordu ancak kulaklarında atan kendi nabzıyla sesler kaybolmuştu.

Elsabet net bir şekilde düşünebilseydi bile muhafızlarını uyarmak asla aklına gelmezdi. Bir dalgıcın yukarıdaki havaya ve ışığa doğru çırpınması gibi tapınağın kapısına doğru çırpınarak yürümeye çalıştı. Geceye doğru hızla çıkarken Labirent'in gürültüsü ve kokusu ona bir darbe gibi çarptı. *Bağırışlar ve çığlıklar, fahişelerin ve tefecilerin gürültülü bağırışları, içki ve ter kokusu. Ve yukarıda, gökyüzü alevlerle turuncuya dönmüştü.*

Elsabet, alevlerin kaynağını bulmaya çalışarak etrafında döndü. Anibal Tapınağı'nın yandığını biliyordu ama dışarıdan henüz hiç alev görünmüyordu. Ve bu yangın... Bu sıradan bir yangın değildi. Bu büyüydü. Ve tapınağın arkasında yükselen büyük duvarın diğer tarafından geliyordu. Sault'un içinden.

Elsabet artık Labirent'e bakmıyordu. Karanlık bir odadaydı ve karşısında parlak kızıl saçlı ve kararlı bir genç kadın vardı. Elsabet onu hemen tanımıştı: Saray kütüphanesinde Aurelian Prensi ile birlikte olan kız. Boynunda parlayan içi boş yuvarlak kolye bir *magaldı. Tabii ya,* diye düşündü Elsabet, *Sen pis bir Ashkar'sın.*

Genç kadının yüzü değişti, ifadesi sertleşti. Elbisesine tutturulmuş gümüş bir iğnede taşıdığı Kaynak Taşı, Elsabet'in görüşünü bulanıklaştırarak ışıkla parlıyor gibi görünüyordu. Şu an Labirent'e geri dönmüştü ve Sault'un duvarı yıkıldı, büyük taşlar ve doğaüstü bir ateşin toza çevirdiği kayalar parçalandı.

Ve açtıkları boşluktan Anibal Tapınağı'nı çevreleyen şiddetli bir ateş fışkırdı.

Elsabet, Janos ve Bagomer'in çığlıklarını duyduğundan emindi, çığlıkları ateşin sesine, taş yağmuruna dönüştü. Kaçmak için döndü ama ateş, öldürmek için sıçrayan aç bir hayvan gibi saniyeler içinde peşine düştü.

KEL

Kel, Conor ile paylaştığı odada, pahalı Hind halısının ortasında bir iz bırakarak volta atıyordu.

Karanlıktı, güneş batmıştı. Kel, bir süre önce gökyüzünde duman görmüş ve söndürülmesi gereken bir yangını haber veren şehir alarmlarının sesini duymuştu. Sıra dışı bir olay değildi ama Kel'in zaten gergin olan sinirlerine hiçbir faydası olmamıştı.

Marivent meşale ışığıyla aydınlansa da Kel, Kuzey Kulesi'nin karanlık olduğunu görebiliyordu. Lin, sınavı için Sault'a geri dönmüş olmalıydı. Pazarlık Odası pencerelerden görünmüyordu ama ara sıra hizmetçiler dışarıdaki patikalardan aceleyle geçip toplantının olduğu yere şarap ve yiyecek taşıyorlardı. Bunun bütün gece sürmesi kesinlikle mümkündü.

Kel, özellikle bir tanrıya olmasa da toplantının en kısa sürede bitmesi için sessizce dua etti, özellikle de sinirleri yavaş yavaş bozulmaya başladığı için. Conor'a yapacağı itirafı tekrar tekrar kafasında canlandırdı. *Na::l başlamalıyım? Hem şehirde*

hem de Tepe'de bir kral var ve iletişim kuruyorlar. Görüyorsun ya, Castellane ortak noktaları. Ya da şöyle mi? Parlayan Galeri katliamının olduğu gece, Jolivet yanıma geldi.

Jolivet'ı düşünmek onu durdurdu. Kel'in faaliyetlerini gizli tutması konusunda Jolivet ısrar etmişti. Kel gerçeği Conor'a ifşa ederse, Jolivet bunda payı olduğunu kabul eder miydi? Yoksa her şeyi inkâr edip suçu Kel'in üstlenmesine izin mi verirdi? Yoksa Conor'a gerçeği açıklamak Elçi'nin, hepsini tehlikeye sürükleyecek sert adımlar atmasına mı neden olurdu?

Odanın kuzey ucuna ulaştığında arkasını döndü ve ters yöne doğru tekrar yürümeye başladı. Antonetta'yı düşündü ve içinde keskin bir acı dalgası hissetti. Öfkesine rağmen umutsuzca yanında olmasını, sesini ve tavsiyelerini duymak istiyordu. Yönünü değiştirip gardırobuna gitti ve ağır kapağı açtı. Giysileri karıştırdı, Marivent'in dışına fark edilmeden çıkmak istediğinde giydiği sade kahverengi pelerini aradı. Antonetta'yı nerede bulacağını biliyordu—

Elini pelerine doğru uzatırken tereddüt etti. Kızın nerede olduğunu biliyor olabilirdi ama ona güvenemezdi. Bu düşüncenin bıraktığı his yakıcıydı, güvenemeyeceğin birini sevmek donducu soğukta korunmasız durmak gibiydi. Lin'i düşündü. *Onu sevmek istemiyorum,* demişti kız. *Bu beni daha önce hiçbir şeyin korktumadığı kadar çok korkutuyor.*

Kaşlarını çatarak elini indirdi. Her halükârda Saray'dan ayrılmayı düşünmesi saçmaydı, Conor'a burada bekleyeceğine dair söz vermişti. Ama gardırobunda tuhaf bir şeyler vardı. Kahverengi pelerini yoktu ve raflar da karmakarışıktı, sanki o ya da Conor aceleyle bir şeyler ararken karıştırmış gibi...

Şşş. Bir fısıltı sesi. Kel dönüp odanın kapısının altından beyaz bir şeyin itildiğini gördü. Hızla kapıyı açıp koridora bakmak için fırladı ama kimseyi göremedi.

Kâğıt ayaklarının dibinde bir kuşun kanadı gibi çırpınıyordu. Eğilip almak için baktığında kanını donduran bir mesaj gördü.

Anjelica Truval bu gece Saray'dan kaçıyor. Hemen git ve onu kalmaya ikna et. Eğer giderse Castellane için sonuçların ne kadar vahim olacağını söylememe gerek yok.

- Andreyen

✦

Castel Pichon'un kapısı kilitliydi.

Kel, Küçük Saray'ın boş yüzünün önünde ileri geri yürüdü, damarları buz gibiydi. Anjelica'nın geldiği zamandan beri kaleyi hiç terk edilmiş hâlde görmemişti. Genellikle kardeşlerinden ikisi dışarıda olur, sık sık kâğıt oynar veya çimenlerde dinlenirlerdi. Pichon şu an karanlıktı, kapılar kilitlenmişti ve mekân tamamen sessizdi.

Anjelica'nın adını seslenmeyi düşündü ancak bu Saray muhafızlarını getirmekten başka bir işe yaramazdı. Lilibet, Jolivet ve Mayesh'i çağırırlar, tüm Marivent ayağa kalkardı. Andreyen notunda Kel'den Anjelica'yı gitmemeye, Aurelianlar ve İmtiyaz Aileleri'nin ağırlığını üzerine çekmemeye *ikna etmesini* istemişti.

Kel o an, bulunduğu yerden yaklaşık üç metre uzaklıktaki Trick'in iğne gibi çatısına bakan pencereyi fark etti. Hafızası onu yanıltmıyorsa bu büyük ihtimalle Anjelica'nın süitindeki pencerelerden biriydi. Kel içinden küfür ederek Jerrod'la olan derslerini hatırlattı, parmaklarını esnetti ve duvara tutunmak için sıçradı.

Neyse ki Castel Pichon pürüzsüz taştan yapılmamıştı. Tuğlaları engebeliydi, kolayca ayak basacak ve tutunacak yerler bulunabiliyordu. Kel birkaç dakika içinde pencereye tırmandı ve kendini içeri attı.

Ahşap zemine beceriksizce indi, yuvarlandı ve ayağa kalktı. Anjelica'nın yalnızca ay ışığıyla aydınlanan yatak odasındaydı. Yatak sağındaydı. Duvarlara asılı olan renkli duvar halıları loş beyaz ışıkta renklerini kaybetmişti.

"Anjelica?" diye seslendi Kel yumuşak bir sesle. Oda kullanılmyormuş gibiydi, boş ve terk edilmiş gibi. Çoktan gitmiş olamazdı herhâlde? Marivent'ten onu bu kadar ani bir şekilde uzaklaştıran ne olabilirdi? Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Tam o sırada odanın en uzak ucunda, çift kanatlı kapıların küçük bir çalışma odasına açıldığı gölgelerde bir hareket gördü. *Perdeler,* diye düşündü, açık pencerelerden gelen rüzgârda savrulan ışıklar. Sarayın arkasındaki kullanılmayan bahçeye bakan pencereler...

Kel hançerini sessizce bilek askısından çıkardığında hançer karanlıkta gümüş gibi parladı. Bir adım öne çıktı ancak çalışma odasının daha karanlık köşelerinde bir gölge belirince olduğu yerde donup kaldı. Bir an için karanlıkta yalnızca bir kadının ana hatlarını gördü ve Elsabet Belmany'yi düşündü. Sonra elindeki lamba ışığıyla onu gördü.

Anjelica.

"Ah Kel," dedi kız üzgün bir şekilde.

Seyahat için giyinmişti. Önden tutturulmuş keten bir pelerin, yumuşak deri çizmeler, koyu renkli bir tunik. Bukleleri başının arkasında bir topuz hâlinde toplanmıştı. Bir elinde sadece lamba, diğer elinde ise Kel'in hançerine benzeyen kısa, düz bir bıçak vardı.

"Keşke gelmeseydin," dedi. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kel kızın yüzüne tek bir bakışla bu konuda ne kadar ciddi olduğunu anladı. Öfkeli olduğu için gitmiyordu, sinirli ya da incinmiş veya sıkıntılı da değildi. Sakin ve kararlıydı.

Neden diye soramadan pencerenin dışından bir ses geldi. Bir adamın temkinli ve biraz da endişeli sesi gecede yükseldi. "Anjelica?"

Kız başını çevirdi. "Bir dakika, Laurent. Kel geldi."

Kel korsanın küfür ettiğini duydu. Sesindeki bir şey tuhaf bir şekilde tanıdıktı, herhâlde Gündönümü Balosu'nda konuştuğunu duymuştu. "Kel orada mı?" diye seslendi. "O zaman ona Marivent'ten defolup gitmesini söyle. Sedai'ya yeterince yer var."

"Laurent Aden." Kel hançerini sabitledi. "Laurent Aden ile kaçıyorsun."

Kız karanlık bakışlarını Kel'e dikti. "Bunun seninle ilgisi yok, Kel. Ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi."

"Benimle ilgisi var. Çünkü Conor ile ilgisi var. Başından beri bize yalan söyledin, Anjelica."

Kız bakışlarını kaçırdı. Demek ki inkâr etmeye çalışmayacaktı. Anılar Kel'in zihnine doluyor ama şimdi her şey farklı görünüyordu, sanki daha önce gelişen olayları sadece çarpık bir camdan görüyormuş gibi. Ama şimdi hepsi netleşmişti.

"Laurent'in sana âşık olduğu ve senin onu reddettiğin bir yalandı," dedi Kel. "Onu seviyordun. Onu her zaman sevdin. Sizi baloda gördüm... Onun sana bakış şeklini gördüm. Kendime bunun önemli olmadığını söyledim ama aptallık etmişim, değil mi? Castellane'e indiğin anda seni almaya gelmesi gerekiyordu, seni limandan aldığımda bu kadar huzursuz olman bu yüzdendi. Aden'ı aramaya devam ettin. Öyle değil mi?" Kel, onu Kutani gemisinden aldığında yaşadığı gerginliği, limanı tekrar tekrar nasıl taradığını hatırladı. Laurent'i arıyordu ama Kel'in düşündüğü şekilde değil. Onu yi umuyordu, korkmuyordu.

Bir adım öne çıktı. Anjelica çok az hareket etmişti, kızın elindeki bıçak parlıyordu ama Kel'i durdurmaya yetmişti. Bıçağı tutuş biçiminden onu nasıl kullanacağını bildiğini görebiliyordu.

"Sen zeki birisin," dedi kız. "Gemi limana yanaştığında Laurent beni doğrudan oradan alacaktı. Gelmeyince öldürülmüş olabileceğini düşündüm."

"Seni alkışlamalıyım," dedi Kel, onu burada ne kadar tutabileceğini, ne kadar konuşturabileceğini merak ederek. "Sıkıntını hiç belli etmedin."

Kız başıyla onayladı. "Ben bir prensesim. Conor gibi hissettiklerimi göstermemeye alışkınım. Ve bir bakıma, o gün Conor'a karşı dürüsttüm. Ona aşk oyunu oynamasını istemediğimi ve kendim de bunu yapmayacağımı söylediğimde çok ciddiydim."

"Çünkü sen Aden'a âşıktın."

"Ve Conor da bir başkasına âşık," dedi Anjelica. "Bunu biliyor olmalısın." Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Çok fazla vaktimiz yok, *Királar*. Ama bilmen gerektiğini düşündüm. Conor hakkında bana birçok şey söylenmişti; bir canavar, bencil ve zalim biri olduğu. Ama öyle biri değil. Yıllarca süren siyasetin bile yıkamadığı nazik bir kalbi var. Ve bana sorsaydın, bunun senin sayende olduğunu söylerdim. Onu bunca zamandır insan tutan sendin. Belki de bu bir Kılıç Kapan'ın Yasal görevi değildir ama öyle olmalı."

Kel bunu duymazdan geldi. Şu an bu konuya giremezdi. "Şantaj hikâyesi. Hepsi yalandı. Beni Eskici Kral aracılığıyla Laurent ile temasa geçmek için kullandın."

Anjelica elinde hançeriyle sadece ona baktı, özür dilemedi.

"Neden balo gecesi Aden ile kaçmadın?" diye sordu Kel. "Neden şu âna kadar bekledin?"

Kız çenesini sıktı. "Laurent'in istediği buydu. Ve benim de istediğim buydu ama ona Conor'ı terk edemeyeceğimi söyledim. Castellane'e maliyetinin ne olacağını biliyordum."

"Peki, sonra... Kamerya fikrini mi değiştirdi?" Kel kızın o gün söylediklerini hatırladı.

"Laurent'e onunla gidemeyeceğimi söylemiştim," dedi Anjelica sessizce. "Conor'ı terk etmeyeceğimi çünkü bana onurlu davranıp saygı gösterdiğini. Ama öfkeliydim, Sedai'ın o aptal kameryayı mahvetmesine izin verecek kadar öfkeli."

"Ve bu yüzden mi gidiyorsun?"

"Elbette hayır," dedi Anjelica kızarak. "Yine de kalacaktım, öfkeliydim ama anlıyordum. Conor'ın sahip olamayacağı birine âşık olduğunu biliyordum. Ben de aynı durumun içinde olduğumu nasıl fark edememiştim?" Başını iki yana salladı. "Ah, Kel. İşlerin ne kadar kötüye gittiğinden haberin yok, değil mi? Malgasi temsilcileri Laurent'e beni kaçırmasına yardım edeceklerini söylemeye geldiler. Elsabet Belmany'yi benim yerime Conor ile evlendireceklerini, böylece onu skandaldan kurtaracaklarını söylediler. Ama teklifi reddettiğimde, caymadılar. Aden, Elsabet'e giden yolu açmak için beni öldürmeyi planladıklarını öğrendi."

Lanet olası Malgasi. Yine. Castellane'de olan her kötü şeyin üzerinde onların kanlı el izleri vardı. "Bize gelmeliydiniz. Sizi koruyabilirdik."

"Kendinizi bile koruyabileceğinizden emin değilim," dedi Anjelica sessizce. "Kaçarsam, sevgilisiyle kaçan bir prenses olurum. Suç benim olurdu. Toplantı Odası'ndaki soyluların beni bir fil üzerinde kaçarken görmesi herkes için çok daha iyi olurdu. O zaman ne yaptığım konusunda hiçbir soru kalmazdı."

"Korunma için Malgasi'ye mi kaçıyorsun? Onlara güvenemezsin Anjelica—"

"Aden aslında onlarla çalışmıyor. Bir araba alıp gemisine kaçtığımızı sanıyorlar. Ama Aden'ın kendilerine ihanet ettiğini anladıklarında onların ulaşamayacağı bir yerde olmayı planlıyoruz."

"Conor asla Elsabet Be' · . · ile evlenmez."

"Bunu biliyorum. Ama burada öldürülürsem, ölümümden sorumlu olsa bile, sence Kutani intikam almak istemez mi? Sence ikinci bir ölü prenses her şeyi daha da kötüleştirmez mi... Onun için, senin için?"

"Aden'la konuşmama izin ver," dedi Kel. "Malgasi'nin ona ne söylediğini bilmem gerek—"

Bir şey kalenin ön kapısına çarptı. Sessizlik öfkeli bir kükremeyle patladı ve ön pencerelerin dışında bir ışık parladı. Sert bir bağırış duyuldu. "*Açın! Kral adına açın!*"

Kel, Anjelica'ya bakmak için döndü. Anjelica çoktan arka bahçeye açılan penceredeydi. Bıçağını kemerine takarken ucu parladı. Kalenin ön kapıları dışarıdaki kalabalığın gücüyle çökerken omzunun üzerinden Kel'e baktı. Kapılar hızla açıldı ve Saray muhafızları odaya sel gibi akın etmeye başladı.

Gürültünün arasında Kel, Laurent'in Anjelica'yı çağırdığını duyabiliyordu ama kız yine de hâlâ odada, gözleri Kel'in üzerinde öylece duruyordu. Kel, *Her şey yolunda. Git*, der gibi başını ona doğru eğdi.

Kız kendisini pencereden attı. Bir an sonra Kel bir filin sesini ve toprağa basan ağır ayak seslerini duydu. Tanıdık bir ses kulaklarında yankılandı. Kel sanki bir rüyadaymış gibi döndü. Saray muhafızları odanın içinde dalgalanan kırmızı bir gelgit gibiydi. Bir bulanıklık. Ama aralarındaki iki figür açıkça göze çarpıyordu. Yeşil paltosu ve yanan sarı gülleriyle Conor. Ve yanında siyah-beyaz giysili, domino taşı gibi duran Falconet. Kel'e hafifçe sırıtarak baktı, tıpkı Kel'in fırlattığı elmayı yakaladığında Caravel'de baktığı gibi.

"O nerede?" dedi Conor, sesi duygusuzdu. "Prenses. Nereye gitti?"

Kel başını iki yana salladı. "Aden'la gitti. Onu durduramadım."

"Ah, onu durdurmaya çalıştın, öyle mi?" dedi Falconet alaycı bir şekilde ama Conor çoktan dönmüş, muhafızlara talimatlar veriyordu.

"Onun peşinden gidin, siz beşiniz!" Bir grup Saray muhafızını işaret etti. "Prenses kaçırıldı. Şu lanet olası file biniyorlar. Onları kapıda durdurun! Hadi! Hadi hemen!"

Saray muhafızları odadan hızla çıkarken Kel kapıda bir kargaşa gördü. Birkaç tanıdık figür odaya doğru ilerledi, yuvarlak yüzü alışılmadık derecede ciddi olan Cazalet. Kırmızı ipekler giymiş Leydi Alleyne. Ve ekşi suratlı, uzun bedenini alçak kapıdan geçerken eğen Sardou.

"Evet, onu durdurmaya çalıştım, Falconet," diye çıkıştı Kel. "Neyin var senin?"

Falconet ona cevap verme zahmetine bile girmedi. Bunun yerine, onu hevesle izleyen küçük bir grup Saray muhafızına döndü. Kel midesinin derinliklerinde sert bir burkulma hissetti. Bir şeyler çok yanlıştı.

"Anjuman'ı yakala, Benaset," dedi Joss ve sırıtışı çirkin bir zafer kazanmış gibi sesine yansıyordu. "Tut onu."

Kel, Conor'ın bir şeyler söylemesini bekledi. Joss'a çıkışmasını, Benaset'e uzaklaşmasını söylemesini. Ama Conor hiçbir şey söylemedi. Kel'e daha önce yüzünde hiç görmediği bir ifadeyle bakıyordu. Aklna buna benzer bir şey gelmemişti. Belki Kral'ın Conor'ı kırbaçlattığı ve kan sırtından aşağı asla durmayacakmış gibi aktığı an dışında. Belki o zaman...

Kel, Benaset'in kollarını yakaladığını, hançeri yere düşene kadar bileğini çevirdiğini fark etti. Aslında bu durumun canını daha çok sıkması gerekirdi ama aklında sadece Conor vardı.

Falconet, "Yani kaçabileceğini mi sandın? Conor senin Eskici Kral'la arkasından iş çevirdiğini öğrenmeden Prenses'le birlikte kaçabileceğini mi?" ded

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Sardou, Kel'in diğer imtiyaz sahipleriyle birlikte durduğu odanın ortasına yaklaşırken. "Anjuman her zaman son derece sadık olmuştur. Tıpkı bir köpek gibi."

Kel'in kulaklarında uzun zaman önce Roverge'ın söylediği bir şey yankılandı. *Köpek efendisinin adına havlıyor. Başka bir yerde havla küçük köpek.*

"Eskici..." diye boğuk bir sesle başladı Kel ve ardından Conor'a döndü. "Jolivet," dedi. "Jolivet açıklayabilir."

Conor'ın dudakları bembeyazdı. "Yani inkâr etmiyorsun," dedi.

"Joss bize çoktan anlattı. Castellane'in her yerinde ihanetinin tanıkları var," dedi boyalı dudakları yüzünde kırmızı bir çizgi hâline gelen Leydi Alleyne. "Kel'in Kara Köşk'e girip çıktığını görmüşler. Eskici Kral'ın arabasında gezdiğini."

"Sana söylüyorum," dedi Kel, "Jolivet—"

Conor gözlerini örtmek için ellerini kaldırdı. "Dur," dedi, neredeyse nefes nefese. "Sadece bana bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyle—"

"Bunu söyleyemez." Falconet'in sesi sertleşmişti. "Kuzeninin aptal olduğunu sandın herhâlde Anjuman. Kara Köşk'e kaç kez gizlice gittin, düzinelerce mi? Yüzlerce mi? Hiç fark edilmediğini mi sandın? Castellane'in her yerinde Tepe'nin gözleri var. Bunu herkes kadar sen de bilmeliydin."

Elbette biliyordum, diye düşündü Kel. Ama bu onu endişelendirmiyordu. İmtiyaz Aileleri'nin gözünde her zaman çok önemsiz olmuştu, neden onu takip edeceklerdi ki? Ayrıca Tepe'nin casusları Jolivet'a rapor veriyordu. Kel'in onu koruyacağını varsaydığı Jolivet'a. Peki, o neredeydi?

Ama Falconet hâlâ konuşuyordu. "Eskici Kral, Aurelianlar hakkında bilgi karşılığında sana ne vadetti?"

"Bence bu çok açık," dedi Leydi Alleyne soğuk bir şekilde. "Gremont'un ölümünü. Hepimiz Kellian'ın kızım hakkında ne hissettiğini biliyoruz. Geçtiğimiz hafta onu görmek için evime girmeye çalıştı. Antonetta çok korktu."

Bu delilik, diye düşündü Kel hararetle. Conor'ın bakışlarını yakalamaya çalıştı ama Conor ona bakmıyordu. Ona bakmayacaktı. Sanki bir mengenede sıkıştırılıyormuş gibi nefessiz kaldı. *Onları kovmuş,* diye düşündü, Lady Alleyne'e Joss'a, panik içindeki soylulara baktı. Malgasi tarafından şantaj yapılıyordu. Etrafına ördükleri ağı görmemişti.

Elsabet Belmany'nin o çatıda ona söylediklerini düşündü. *Sen işime yararsın.*

"Gremont'un ölümüyle hiçbir ilgim yok," dedi Kel olabildiğince kararlı bir şekilde. "Ve Ciprian'ın kötülüğünü istemek için de hiçbir nedenim yoktu—"

"Hayır, o işi Eskici Kral için yaptın değil mi?" dedi Joss. "Caravel'de Ciprian'la ve Eskici Kral'ın adamlarından birkaçıyla birlikte buluşurken görüldün. Ve bundan sonra Ciprian bir daha hiç görülmedi. En azından sağ olarak."

"Conor," dedi Kel. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Katil olmadığımı biliyorsun."

Ben bir Kılıç Kapan'ım. Seni koruyorum. Ben bir suikastçı değilim.

"Kel'in bu ölümlerden suçlu olduğunu öne süren herhangi bir tanık var mı?" dedi Conor.

"Caravel'den Kristof," dedi Joss ve Kel, Joss'a elma uzatan sarışın adamı hatırladı. "Ve Alys Asper'in -durumun ne kadar ciddi olduğunu görmesi sağlansa bile- Vigilantlar'a yalan söyleyeceğinden şüpheliyim—"

"Joss, seni lanet olası *piç*—" Kel, Falconet'e doğru hamle yaptı ancak Benaset onu daha sıkı tuttu. Falconet çevik bir adımla geri çekilip sırıttı. Kel c' etrafına baktı. "Görmüyor musun?"

dedi. "Bu bir numara. Sana yalan söylüyor. Bütün bunlardaki kendi rolünü örtbas etmeye çalışıyor—"

"Neydeki rolünü?" diye sordu Cazalet.

"Komplodaki," dedi Kel, ne kadar çaresiz göründüğünü bilerek. "Gremont, Cabrol... Castellane'e karşı çalışıyorlardı. Malgasi ile el ele."

"Ne kadar saçma," dedi Leydi Alleyne yüksek sesle.

"Başka birinin olduğunu biliyorduk," dedi Kel. "Tahta yakın biri, Conor için tehlikeli olan biri. Demek o sendin," dedi Joss'a. "Sen hainsin. Ve sen—" Liorada'ya baktı. Bir şekilde ona hain diyemedi. Kadına karşı nefret doluydu ama o Antonetta'nın annesiydi. "Sen de çok iyi değilsin."

"Yani Eskici Kral ile olan ilişkini reddetmiyorsun?" dedi Cazalet, sanki karmaşık bir vergi sorununu çözmeye çalışıyormuş gibi. "Sadece kimseyi öldürmediğini mi söylüyorsun?" Joss'a döndü. "Ama bunların hiçbiri vatana ihanet değil, biliyorsun. Onun vatana ihanet ettiğini söyledin."

"Kutani Prensesi'nin Marivent'ten kaçışını planlamasına yardım etmek vatana ihanettir," dedi Joss soğukkanlılıkla. "Prens'in arkasından iş çevirip kadını sevgilisini görmeye götürmek vatana ihanettir ve Anjuman'ın tam olarak bunu yaptığını söyleyecek bir düzine tanığımız var."

Conor, Kel'e döndü. Gözleri kocaman açılmış, şoktan kararmış, bir tür solgun gümüşe dönmüştü. "Anjelica'yı Eskici Kral ile görüşmeye mi götürdün? Anjelica'nın Aden'ı görmesini mi ayarladın?"

Kel bunu inkâr edemezdi, Conor'a doğrudan bakıp yalan söyleyemezdi. "Anlamalısın—"

"Elbette yaptı," diye alay etti Falconet. "Ve bu gece onlarla birlikte kaçmak üzereydi."

"Kaçmaya çalışmıyordum," dedi Kel dişlerinin arasından. "Anjelica'yı durdurmaya geldim—"

"Gerçekten mi?" dedi Falconet. Kemerli büyük yatağa gitti ve diz çöktü. Kel ne yaptığını merak etmeye vakit bile bulamadan Falconet ayağa kalktı ve iki askılı deri bir çanta çıkardı. Altın Yollar'daki tüccarların sırtlarında sıklıkla taşıdığı türden bir çantaydı bu. Kel donup kalmış bir şekilde dururken Falconet çantayı açtı ve içindekileri yere döktü.

"O zaman bu ne?"

Conor keskin bir nefes aldı. Kel sadece bakabildi. Yere dökülen kendi kıyafetleriydi, gardırobunda olmayanlar: ev yapımı pelerini, Marakandi yeşili giysileri, çizmeleri. Conor onları kendikileri kadar iyi tanıyordu.

Falconet eğildi ve Kel'in eşyalarından birini aldı. Ayağa kalktığında ve Kel parmaklarından sarkan şeyi gördüğünde, kalbi durdu. "*Bu* değerli görünüyor," diye övündü Falconet. "Şüphesiz Aurelian malı. Altın Yollar'da satmayı mı planlıyordun?"

Bu Kel'in muskasıydı. Joss bunu nasıl ele geçirmişti? Kel'in muskası konusunda çok dikkatli olduğu söylenemezdi... Neden birileri onu çalacaktı ki? Eğer ne işe yaradığını biliyorlarsa o zaman sadece Kel için işe yarayacağını biliyorlardı. Ve bilmiyorlarsa da büyük ihtimalle Kel ve Conor'ın dairelerindeki en değersiz mücevher parçasıydı.

Kel böyle bir şeyi hiç hayal etmemişti. Muska Falconet'in parmakları arasında yumuşakça parıldarken Kel kalbinin kırıldığını hissetti... Muskanın temsil ettiği her şey için, onu ruhen Conor'a bağlayan bağ olduğu için.

Falconet, Kel'e baktı, şu an Conor da yüzünü görüyordu ve ifadesi nazik bir hüzne bürünmüştü. "Gerçekten çok kötü," dedi. "Senden epey hoşlanmıştım, Kel. Ama sanırım beni kandırdın, tıpkı herkesi kandırdığın gibi."

Kel, eski kül rengine dönmüş olan Conor'la yüzleşmek için döndü. "Con. Bugün merdivenlerde sana anlatmam gereken bir şey olduğunu söylemiş[illegible]a *anlatacaktım.*" Olabildiğince

sakin bir şekilde konuştu. "Doğru, Eskici Kral'la çalışıyordum. Bunu benden Jolivet istedi. Parıldayan Galeri'deki cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu ortaya çıkarmaya çalışıyordum—"

Conor dudaklarını neredeyse kıpırdatmadan, "Joss bana bunu söyleyeceğini söylemişti. Hepsini."

"Çünkü bunun *doğru olduğunu biliyor*," diye soludu Kel, Benaset onu daha sıkı kavrarken. "Jolivet'ı buraya getir, ona sor—"

"Buradayım." Kel şaşırarak, Benaset'in parmaklarının gevşediğini hissetti. Jolivet bir ara odaya girmişti, o kadar sessizdi ki hiçbiri fark etmemişti. İlk defa, Joss'ın yüzünde bir endişe ifadesinin belirdiğini gördü. Leydi Alleyne'in yüzünde de aynısı vardı. Jolivet'ın dâhil olduğunu bilmiyorlar mıydı? Bu mümkün müydü?

"Jolivet," diye soludu Kel, Elçi yavaşça öne doğru gelirken. Kel ilk defa onun yaşlı göründüğünü düşündü. Yüzü gergindi, ağzının köşelerinde derin çizgiler vardı. Eski bir yara canını acıtıyormuş gibi kaskatı yürüyordu. "Jolivet anlat onlara. Bildiğimiz, benden araştırmamı istediğin şey—"

Conor, Saray muhafızlarının liderine doğru döndü. Kel onun yüz ifadesini göremiyordu ancak Conor konuştuğunda sesinde bir umut izi vardı. O kadar azdı ki başka birinin bunu fark edebileceğini sanmıyordu. "Aristide," dedi Conor. "Kel'in söyledikleri doğru mu? Ondan Morettus ile çalışmasını mı istedin?"

Jolivet'ın bakışları Kel'in üzerinde durdu. Tüm oda nefesini tutmuş gibiydi. Şimdiye kadar çok konuşan Joss bile sessizdi. Jolivet'ın ifadesinde pişmanlığa benzer bir şey vardı ve Kel *Bu onun için de zor*, diye düşündü. Planlarını Conor'dan neden sakladığını açıklamak zorunda kalacaktı. Ancak Conor anlayacaktı. Kel onu herkesten daha iyi tanıyordu. Sadece ona doğru şekilde açıklanması gerekiyordu.

"Korkarım Kel yalan söylüyor," dedi Jolivet. "Ona asla böyle bir talimat vermedim. Sanırım hepimize ihanet etmiş."

Kel'in kafasının arkasında bir şey patlıyormuş gibi oldu. Tüm gücünü kullanarak Benaset'in elinden kurtuldu ve bir an için Joss'ın yüzünde korkunun titreştiğini gördü. Falconet sendeleyerek geri çekilirken Kel Jolivet'ın sertçe bir emir verdiğini duydu. Kel'in kafatasını delen yıldırım gibi bir çatırtı duyuldu, ardından kavurucu bir acı geldi.

Sonra da karanlık.

Aron

Castellane Prensi Conor Aurelian'dan, Ashkar halkının lideri Aron Benjudah'a.

Bu mektup, Castellane Kraliyet Ailesi'nin yakın zamanda çıkan yangında Sault duvarlarında meydana gelen hasardan haberdar olduğunu bildirmek içindir. Duvarın yeniden inşası tamamlanana kadar sizi herhangi bir saldırıdan korumak için duvardaki boşluğa nöbetçiler yerleştireceğimizi bilin. Ayrıca daha önce harekete geçmediğim için sizden özür dilemek istiyorum ancak danışmanlarım tarafından yalnızca Labiren'te bir yangın çıktığı söylendi ve Sault'ta meydana gelen hasar hakkında bilgilendirilmedim.

Herhangi bir can kaybı olmadığını duydum, bu yüzden çok rahatladım. Ashkar'ların şehrimizin en değerli vatandaşları arasında olduğunu ve gelecekte sorun çıkarsa bir prens olarak siz de bana yani Prens'e şahsen başvurmaktan çekinmeyin.

C.A.

Aron mektubu bıraktı ve kaşlarını çattı. Conor Aurelian hakkında duyduğu tasvirler yüzünden ondan böyle cömert ve düşünceli bir mesajın hele ki bir Ashkar'a gelmesini beklemiyordu.

Aron, hem Lin'in hem de Mayesh'in Tepe'de epey vakit geçirdiğinin farkındaydı. Acaba Prens'in bir Ashkar'ı bizzat tanıyarak taşıyabileceği ön yargıları yıkmış olması mümkün müydü? Bu, tahtta bir Ashkar Danışman olması amacının bir parçasıydı elbette, ama...

"Exilarch sizinle konuşabilir miyim?"

Aron yukarı bakar. Kathot'un yakınındaki taş bir bankta oturuyordu. Mez Gorin'i ve uzaktaki yıkık duvarda çalışan diğer adamları görebiliyordu. Onların ötesindeki kırmızı ceketli Vigilantlar,

Sault ile Labirent arasında geçici bir duvar gibi duruyordu Tüm bunlar ne kadar tuhaf olsa da Aron onların varlığından memnundu. Sault'u çevreleyen duvarlar şehri Ashkarlardan korumak için inşa edilmiş olabilirdi ancak bir yandan Ashkarları da şehrin karmaşından ve tehlikesinden koruyordu.

Tekrar içinde bulunduğu âna geri döndü. Karşısında, iyi tanıdığı ama hiç doğrudan konuşmadığı biri duruyordu. Mariam Duhary. Kıza biraz bakmaktan kendini alamadı. İlk tanıştığında hakkında, *Bu kadının üzerinde Ölüm'ün eli var,* diye düşündüğü o zayıf, solgun genç kadın, artık tanınmaz hâldeydi. Hâlâ zayıf olmasına rağmen yüzü canlıydı, gözleri berraktı ve saçları omuzlarına sanki her bir teli sağlıklı ve canlıymış gibi gür bir şekilde dökülüyordu.

Ona başını salladı. "Elbette benimle konuşabilirsin."

"Güzel." Mariam kararlı bir adım attı. Boğazındaki altın *magal* parıldıyordu. "Sizinle Lin Caster hakkında konuşmak istiyorum. Ne söyleyeceğimi bildiğinizi düşünüyorum."

Aron sessizce küfretti. Lin. Konuşmak istediği son şeydi. Dün gece veya ondan önceki gece neredeyse hiç uyumamasının nedeniydi. En büyük meydan okuması ve en büyük ifşası, en büyük pişmanlığı olacak gibi görünüyordu. "Anlıyorum, Mariam," dedi olabildiğince nazik bir şekilde, "neden benimle konuşmak istediğini ve hatta Lin'in sürgününün adil olmadığı konusunda seninle aynı fikirdeyim ancak bunun Maharam'ın kararı olduğunu düşünüyorum. Ben karışamam."

Mariam başını iki yana salladı. Boğazındaki *magal* yine parıldadı ve Aron bunun ne anlama geldiğini geç de olsa anlamıştı. Bu Lin'indi. Ama Lin artık bir Ashkar değildi ve onu takamazdı, bu yüzden onun adına Mariam takmıştı. Asher'ın sürgününden sonra sersemlediği o dönemi, Asher'ın sahip olduğu şeylere nasıl tutunmak istediğini hatırladı; kitaplarına, kâğıtlarına, gözlerine uyan yeşil gömleğine.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum," dedi Mariam. "Lin beni iyileştirdiğinde ona nasıl baktığınızı gördüm. O anda Tanrıça'yı gördüğünüzü biliyorum."

Aron kıza baktı. Söylemesini beklediği şey bu değildi. Belki de Tanrıça'yı görmek ona çok özel ve kişisel bir şey gibi geldiği içindi. Belki de doğru olduğu için.

"Onu ben de gördüm." Mariam çenesini kaldırdı. "Uzun zamandır bekleyen bir halk olmamızdan dolayı, amacınızın bir siyasetçi gibi davranmak olmadığını unutmuş olabilirsiniz. Maharam'ı mutlu etmek ve halkımızı kayıtsız bırakmak değil. Sizin amacınız, Tanrıça geri döndüğünde onu koruyarak dünyayı onarmaya yardımcı olmak. Ve bu konuda başarısız olursanız, yalnızca kendi hayatınızı değil sizden sonra gelen her Exilarch'ın hayatını da amaçsız hâle getirirsiniz." Mariam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, ne yapacaksınız?"

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

KEL

Kel, Trick'te uyandı.

Nerede olduğunu hemen anlayamadı. Sert bir yüzeyde yattığını biliyordu. Başı ağrıyordu ve gölgeler garip açılarla kesişiyor gibiydi. Bir an için halüsinasyon gördü ve bunun, etrafında demir parmaklıklar olan bir kafese kilitlendiği bir rüya olduğunu hayal etti.

Yavaşça doğruldu. Midesi bulanıyordu, safra boğazına kadar yükseldi. Bayat havayı içine çekti, etrafına bakındı. Çıplak taş zemin. Saman ve kenelerden bir şilte ve yırtık bir battaniye. Ucuz bir kil sürahi. Etrafında üç taş duvar yükseliyordu, çok yukarıdan bir ışık süzülüyordu, ay ışığının girdiği parmaklıklı bir pencere vardı. Belli amaçlar için yerde seramik bir kap. Ve dördüncü bir taş duvar yerine, zeminden tavana kadar uzanan parmaklıklar. Donuk bir ışıkla parlıyor gibilerdi.

Kel dizlerinin üzerine yuvarlandı. Kusmadan ayağa kalkabileceğini sanmıyordu, bu yüzden parmaklıklara ulaşana kadar

yerde süründü. Sağ elini parmaklıklardan birine doladı, avucundan statik elektrik gibi geçen hafif titreşimi hissetti.

Sunderglass.

La Trecherie'deydi. Trick'te. İhanet Kulesi'nde. Çeşitli isimler, kanlı izler çizen araba tekerlekleri gibi zihninden geçti ve zar zor lazımlığa sürünmeyi başardı ve kusmaya başladı. Öksürdü ve tükürdü, geriye doğru sallandı, ağzı acıyla doldu.

Conor. Yaşadıkları şimdi parça parça aklına geliyordu. Anjelica'nın Castel Pichon'daki odası. Saray muhafızlarının içeri dalması. Falconet. Falconet kanıtlarını sunarken Conor'ın yüzündeki ifade. Kel'i bir katil, bir yalancı, bir hain olarak resmediyordu.

Kel keneli saman şilteye doğru süründü ve üzerine yuvarlanarak sürahiyi aldı. Tanrılara şükür su vardı ama içi tozla doluydu. Ne zaman tekrar doldurulacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmeden önce yarısını içti. Sürahiyi isteksizce bıraktı.

Önce yaralarının durumunu değerlendir, Jolivet her zaman böyle söylerdi. Bu yüzden pencerenin loş ışığında kendini incelemeye koyuldu. Kafasına aldığı darbe nedeniyle başının arkasında hâlâ kanla yapış yapış bir yumru vardı. Küçük Saray'a geldiği zamanki kıyafetlerini giyiyordu ama şimdi üzerlerinde gözyaşları vardı ve bazıları kanla kaplıydı. Baygın hâldeyken arazide sürüklendiğini hayal etti ve sonuç bu olmuştu.

Onun dışında yara almamıştı. Burada ne kadar süredir yattığını merak etti. Hâlâ aynı gece miydi, yoksa tam bir gündür baygın mıydı? Bu düşünce onu şaşkın hissettirdi, sanki zamanla bağını kaybetmiş gibiydi. Yine de bir tutuklu olduğuna göre saatin veya günün artık önemi yoktu. Gitmesi gereken randevuları yoktu, tüm kadın ve erkeklerin sona sakladığı o en sonuncu randevu hariç.

Sanki Karanlık Rehber'i ve önündeki gri kapıyı görebiliyordu. Kel gözlerini kapattı ama bu pek de iyi olmadı. Gözünün önüne Castel Pichon'daki Conor'ın yüzündeki ifade geldi.

Ölümcül bir yara almış birinin bakışı. Karanlıkta terk edilmiş bir çocuğun.

Dur, dedi kendi kendine. Burada oturup olan bitenlerin veya Falconet'in yaptıkları hakkında *hisler* beslemenin bir anlamı yoktu. Başındaki ağrı biraz azalmaya başlamıştı ve artık düşünebiliyordu.

Sorular sor, diye düşündü. *Eskici Kral'ın karşısında durduğunu, bir gizemin parçalarını bir araya getirdiğini, resimdeki boşluğa uyan yapbozun parçasını bulduğunu hayal et.*

İlk parça. O not. Onu Eskici Kral yazmamıştı. Anjelica'nın ayrıldığını bilen biri tarafından Kel'in Küçük Saray'a gitmesi için yazılmıştı. Anjelica gittiğinde orada olacaklarını planlayan biri tarafından.

Açık cevap Falconet'ti. Ayrıca birisi kıyafetlerini, muskasını almış ve Kel'in Castellane'den kaçıyormuş gibi görünmesi için Küçük Saray'a saklamıştı. Joss'n elinde parıldayan muskayı düşündü, Kel ve Conor için çok özel, çok kişisel bir şeydi ve böyle bir şey için kullanılmıştı.

Falconet iyi rol yapmıştı. Kel'in Kel Anjuman değil, Kılıç Kapan ya da Kel Saren olduğunu bilmiyormuş gibi davranmıştı. Kel ne zamandır bildiğini merak etti. Elsabet ona ne zaman söylemişti? Malgasi ile ne kadar zamandır iş birliği yapıyordu ve komplonun gerçeğini ortaya çıkaran, Falconet'in ismine giderek yaklaşan kişi olarak Kel'den ne zaman kurtulması gerektiğine karar vermişti?

Kanalların yanındaki arabadayken Joss'u düşündü. *Gündönümü Balosu'nda onunla konuşmadın mı, Con? Senden herhangi bir kraliyet iyiliği istedi mi? Kumar borçlarını ödemek, bir veya iki düşmanını ortadan kaldırmak?*

Ve Conor, *Sanırım onunla hiç konuşmadım*, diye cevap vermişti. *Esteve'yi Beatris'ten uzak tutmakla meşgul görünüyordu.*

Falconet bunu önemsemişti. *Eh, çok sarhoştum. Yanlış hatırlamış olmalıyım.*

Ama hiçbir şeyi yanlış hatırlamamıştı. Gündönümü Balosu'ndaki Conor'ın aslında Kel olduğunu doğruluyordu. Belki de Elsabet Belmany'nin ona söylediklerini doğruluyordu: *Kel Saren istediği zaman Conor olabilir. Muhtemelen sizi defalarca kez kandırmıştır.* Joss kibirli biriydi, bundan nefret etmiş olmalıydı. Ve Belmany'nin ona söylediği her şeyi kendisi bizzat test etmek istemişti. Conor'ın yaptığı bu çok küçük hatanın sonuçları çok büyük olmuştu.

Kel titreyen elini yüzünde gezdirdi. Daha fazlası vardı. Cabrol'un ölümünü onlara anlatan Falconet'ti.

Kel'in başı döndü. Ciprian baloda Kel'e yaklaşmış, komployla ilgili içini dökmek istemişti. Falconet, Cabrol'un konuştuğu kişinin Conor değil Kel olduğunu keşfetmişti. Ve suçu başkasına atmak isteyen Cabrol'un bir yük olduğunu fark etmişti. Belki de Kel'in Caravel'de Ciprian ile buluştuğunu öğrenmişti. Her iki durumda da hem Kel hem de Ciprian'ın komplo için tehdit oldukları ortaya çıkmıştı. Ve bir gün sonra Ciprian ölmüştü ve Kel de Trick'teydi.

Kel bu son derece düzgün oynanan oyuna neredeyse hayran kaldı. Öte yandan Falconet'i küçük parçalara ayırıp Labirent'e dağıtmaktan başka bir şey de istemiyordu. Saman şilteye geri çöktü ve karanlığa baktı. Her şeyi fark etmek için çok geç kaldığını düşündü kasvetli bir şekilde. Conor'ı uyaramazdı. Eskici Kral'a ulaşamazdı. *Arkadaşlarım nerede olduğumu veya başıma ne geldiğini bilmiyorlar. Tanrılar adına, ne yapacağım şimdi ben?*

Lin

Lin yatağının ayak ucundan süzülen gün ışığıyla uyandı. Hayır, yatağı değildi. Bir yataktı ama şekli ve hissi alışılmadıktı. Etse Kebeth'te miydi yoksa bir hastanın evinde mi?

Gözlerini kırpıştırdı ve doğruldu. Başının döndüğünü hissetti ve dünya etrafında dönerken dikkatli bir şekilde nefes almaya çalıştı. Havada toz vardı, yüksek pencerelerden gelen ışıkta dans eden parlak benekler. Her şey dönmeyi bırakınca garip bir odada olduğunu fark etti. Bir masa, yatağın ayak ucunda bir sandık ve yatağın kendisi dışında hiçbir şey yoktu.

Duvarlar pürüzsüz ve karanlıktı. *Kara Köşk*, diye düşündü. *Kara Köşk'teyim.* Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, başı zonkluyordu, gözlerinin arkasında yara gibi bir sızı vardı. Bir an yüzünü ellerinin arasına aldı, olan son şeyi hatırlamaya çalıştı. *Shulamat'ı* hatırladı. Görüntüler zihnine geri sızmaya başladı. Mariam, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde yatıyordu. Etrafını saran, konuşmadan bakan yaşlılar. Aron'ın yüzündeki ifade. Yüzü kasvetli Mayesh. Zihni kelimelerle, parlayan denklemlerle dönüyordu. İçinden bir nehir gibi taşan gücün hissini, onu kontrol etmek için yaptığı son çaresiz girişimini, onu rüyalarını rahatsız eden tehdit edici gölgeleri yakıp yok edebilecek bir silaha dönüştürdüğünü hatırladı.

Parlayarak akan altın bir ateş çemberi. Ve sonra sessizlik. Ve ışık veya sesle noktalanmayan karanlık. Taşındığı hissini hatırlayabildi. Görüntü patlamaları şeklinde rüya görmüştü: alev ve cam, bir tapınağın devrilen sütunları, tozlu parçalara ayrılan duvarlar.

Taşım, diye düşündü sarsılarak. Kaynak Taşı. Hızlıca kontrol edince taşın kıyafetlerine iğnelenmediğini anladı; temiz bir tunik ve pantolon giymişti, sınavda giydiği kıyafetlere ne olduğunu merak etti; taş belki de yatak çarşaflarının arasında bir yerdeydi.

Yataktan yere atladı. Bir an bacakları onu taşımayı reddetti ve dizlerinin üzerine düştü. Yerde sürünerek yatağının yanındaki sandığa gitti.

Açtığında menteşeler gıcırdadı. İçeride tanıdık nesneler vardı. Bazıları düzgünce katlanmış olan giysileri. Josit'in ona verdiği bir atkı. Altın Yollar'da kullandığı, babasına ait pusulası. Annesinden

kalma *magali*nin takılı olduğu ince altın zincir. Bir anatomi kitabı, Mariam'ın onun için diktiği bir çift eldiven. Düzgünce etiketlenmiş birkaç paket tohum. Karnında soğuk bir his büyürken eşyaları karıştırdı. Her biri Chana'nın el yazısıyla etiketlenmişti, her biri yalnızca Sault'ta yetişen bir tür tıbbi bitkiydi.

Bu sandığı onu iyi tanıyan biri hazırlamıştı. Görünüşe göre birkaç kişi. Bir daha asla geri dönemezse Lin'in Sault'tan ne alacağını bilen birileri.

Yükselen paniğini bastırmak ister gibi ellerini karnının üzerine koydu. Ayağa kalkması gerektiğini biliyordu, köşke çıkıp Andreyen'ı ve diğerlerini aramalıydı. Ama hareket edemiyordu. *Nefes al*, dedi kendi kendine, hastalarının çoğuna söylediği gibi. *Nefes al.*

Kapıya vurulduğunu duydu. Başını kaldırdı. "İçeri gir," demeye çalıştı ama ağzı kelimeleri tam olarak oluşturamadı. Kaşlarını çattı, tekrar denemeye çalıştı ama kapı çoktan ardına kadar açılmıştı.

Eskici Kral açık kapıda duruyordu. İnanılmaz derecede uzun ve zayıf görünüyordu, elindeki asa ile tam bir çöp adama benziyordu; beyaz, oval yüzü dışında tamamen siyahtı. Lin'i yerde, açık sandığın yanında görmek onu şaşırtmamış gibiydi. İçeri girdi ve yatağın kenarına oturdu.

Karakteristik bir hareketle, konuşmadan önce ellerini asasının üstünde birleştirdi. "Lin," dedi. "Ne zaman uyanacağını merak ediyordum. Üç gün oldu." Önündeki açık sandıkla yerde oturan Lin'e baktı. "Soruların olmalı."

Lin, *Ne oldu?* demeye çalıştı ama yine kelimeleri tam olarak ağzından çıkaramadı. Bunun yerine, "Mariam?" dedi.

Andreyen'ın yeşil gözleri keskindi. "Kısa bir süre konuşmakta zorluk çekebilirsin," dedi. "Uyguladığın *gematri* o kadar güçlüydü ki bir kısmı senden, Kaynak Taşı'ndan kurtuldu. Sanırım seni neredeyse öldürecekti—" Kızın yüzündeki ifadeyi görünce

sustu, sorusunu başını sallayarak onayladı. "Mariam Duhary iyi," diye ekledi. "Sanki hiç hasta olmamış gibi. Senin sayende uzun bir hayat yaşayacak."

"Ah." Lin gerginliğini attı. Bu, o kadar uzun zamandır taşıdığı bir gerginlikti ki ağırlığını neredeyse unutmuştu. "Onu görmek istiyorum—"

"Lin," dedi Andreyen. Asayı ellerinde çevirdi, bu onun karakteristik hareketiydi. "Güç senden kurtulduğunda bayıldın," dedi. "Tasmalı bir kaplan gibiydi, aniden serbest kalmıştı. Senden dışarı, dünyaya döküldü. Sault'un bir duvarı yandı ve Labirent'teki Anibal'a adanmış eski bir tapınak yıkıldı."

Lin o anı düşündü. Kan ve ateş. "Yaralanan oldu mu?"

"Ufak tefek şeyler. Birkaç küçük sıyrık ve yanık. Şanslıydın. Tapınak yıllardır kullanılmıyor ve Shomrim duvarlarda değildi. Ve Ashkarlar her zamanki titizlikle, şimdi onu yeniden inşa ediyor. Bu arada, duvarın çöktüğü yere Saray muhafızları yerleştirildi. Prens'in emriyle."

Gözleriyle Lin'in yüzünü inceledi. Ama Lin başka birini düşünüyordu. *Conor.* Ashkarların güvende olduğundan emin olmak isteyen Conor. Ama belki de onunla ilgisi yoktu. Belki de bunu yapmasını Mayesh istemişti.

"Büyükbabamı görmeliyim," dedi Lin. En azından konuşma yetisi geri geliyordu, sözcükler ağzından net ve sert çıkmıştı. Sanki Eskici Kral'a emir veriyormuş gibi. "Ve Mariam... Mariam'ı da görmem gerek."

Tık. Andreyen bastonunun başına parmak uçlarıyla vurdu. "Lin neden burada olduğunu anlıyor musun? Kara Köşk'te?"

Lin başını iki yana salladı. Tahmin edemediği için değil, bunu söylemeye dayanamadığı için. Acı boğazına takılıp kalmış bir kemik gibiydi, onu içeriden bıçaklayan ve boğan bir şey gibi.

"Sürgün edildin, Lin. Sen artık bir *galut*sun. Bir Ashkar değilsin."

Lin gözlerinin ardındaki sıcaklığı hissetti. Kendilerini göstermeyi reddeden gözyaşlarını ve öfkeyi. "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Güç görmek istediler. Onlara güç gösterdim. Bir Tanrıça istiyorlardı. *Tanrıça ateşi getirir.* Bu bizim bilgimizde, hikâyelerimizde var—"

"Onlar tanrıça fikrini istiyorlardı," dedi Andreyen. "Bir tanrıçanın geri dönmesini dilemek bir şey, kutsal ateşe bakmak başka bir şeydir. İnsanlar tanrılardan korkar, Lin ve Ashkarlar da bundan çok farklı değil. Tanrıça geçmiş ihtişamın ve gücün hikâyesidir. Ama o bu dünyada değil, dışarıdaki karanlığın içinde dolaşır ve bu da insanın tanrılarını güvenli bir mesafede tutma arzularını yerine getirir. Tanrılara çok yaklaşanlara ne olur? Sadece yıkım."

Lin hiçbir şey söylemedi.

"Eğer bir teselli olacaksa sanırım bu tartışmalı bir karar olmuş. Sault'ta destekçilerin var ancak karar sonuçta Maharam'a kalmış ve Tanrıça'nın böyle bir gücün kullanımına dayanabileceğini ve senin yaptığın gibi çökmeyeceğini söylemiş. Kullandığın güç kaynağı her ne ise bozuk ve kötü olmalı."

Lin sandıktaki nesnelere boş boş baktı. Tekrar sandığın içindekileri kimin hazırladığını merak etti. Mariam'ın nazik ellerinin kıyafetlerini katladığını, Chana'nın özenle bitki bahçesindeki bitkilerin isimlerini yazdığını hayal etti.

Bana bilgi verilmediğini söyleyemem, diye düşündü. *Aron beni defalarca uyarmaya çalıştı. Mayesh de öyle.* "Başka ne beklediğimi bilmiyorum," dedi. "Ne de olsa ben Tanrıça değilim. Sadece büyülü taşı olan bir kızım."

"Bu arada." Andreyen broşu yelek cebinden çıkardı ve hafifçe Lin'e fırlattı. Lin broşu elleriyle yakaladı, çevirdi ve içini bir rahatlama hissinin kapladığını hissetti. Rahatlama ve şaşkınlık. Çünkü taşta hâlâ ışık vardı. Yanan bir kalp, taşı karanlık bir parıltıyla dolduruyordu.

"Onu yok edeceklerini sanmıştım," dedi Lin.

"Yarısının bile bunun ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim," dedi Andreyen ve ses tonunda tuhaf bir burukluk vardı. "Seni buraya getiren Mayesh Bensimon'du."

"Büyükbabam mı? Ama seninle çalıştığımı bilmiyordu... Değil mi? Beni neden buraya getirsin ki?"

Eskici Kral kızın bakışlarından kaçındı. "Mayesh'i hafife alma. O her zaman düşündüğünden fazlasını bilir. Ve Lin, bak." Öne eğildi. "Taş hâlâ güçle yanıyor. Yaptığın her şeyden sonra, ölmedi. *Yaşıyor.*"

Lin elini taşın etrafına doladı. "Önemi yok. Bir daha kullanmayacağım."

Andreyen'ın yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Neden?"

"Tek istediğim Mariam'ı iyileştirmekti. Ve iyileşti. Ben olmadığım bir şeymiş gibi davrandım ve bu yüzden sürgüne gönderildim. Çok şey kaybettim." Gözlerini kapattı.

"Ama bir yandan da kazandın. Belki de Ashkar halkının tanrıçası olamazsın ama bir büyücü olabilirsin, Lin. Bir Büyücü-Kraliçe."

"Asla bir Büyücü-Kraliçe olmak istemedim. Bu güçle işim bitti."

"Yazık olur, Lin. Öğrendiğin ve yaptığın her şey boşa gider. Anlıyorum—"

"Bunu anlaman mümkün değil."

"Anlıyorum çünkü ben de gençliğimde sürgüne gönderildim. Ben de büyünün yollarını öğrenmek istedim ve bunun için cezalandırıldım. Elimdeki bütün büyü ve onu kontrol etme olasılığım da alındı. Ama sen, Lin. Senin hâlâ *gücün var.*"

Lin gözlerini açtı. Andreyen'ın yeşil gözleri bir şahininki gibi parlıyordu. "Demek ki umurunda olan tek şey büyüydü. Ben değil. Sadece büyünün gücü," dedi Lin.

"Ben Eskici Kral'ım," dedi Andreyen. "Ne ticareti yaptığımı sanıyorsun? Suç mu? Cinayet mi? Ben *güç* ticareti yapıyorum, Lin. Güç önemlidir. Tyndaris'te gördüğün Elsabet Belmany'ninki gibi bir güç. Ama Elsabet gücü kötüye kullanan biri. Sen iyiliğin gücü olabilirsin."

Elsabet Belmany. Lin, Shulamat'ta gördüklerini tekrar hatırladı: Anibal Tapınağı'nın basamaklarında duran koyu saçlı kadını gördü, alevler su gibi etrafından akıyordu. *Saklandığı yeri yok ettim,* diye düşündü. *Ama ölmedi, taşının gücünü hâlâ hissedebiliyorum, Castellane yakınlarında bir yerlerde. Hem onu nasıl yenebilirim ki zaten? Ben sadece Kral'ın gücünü kullanabilirim ama Belmany'nin kendi gücü var.*

"Dur," dedi Lin. Andreyen'ın sözleri anlamsızdı. Kemiklerine kadar hissettiği boşlukta yankılandılar. O artık sürgün edilmiş biriydi. Mayesh'i bir daha görmeyecekti, Mariam'ı da, Mez'i de, Chana'yı da, hiç kimseyi.

Ve Conor'ı kaybetmişti. Onunla bir evdense Sault'taki evini tercih etmişti ve şimdi Sault onu istemiyordu. Bir de Andreyen vardı. Ona baskı yapıyor, ondan daha fazlasını, yapamayacağı ya da veremeyeceği daha fazla şey istiyordu.

Kaynak Taşı'nı o kadar sıkı kavradı ki eli acımıştı. Broşun kenarları tenini kesti.

"Lütfen," dedi Lin. Kelimeyi söyleyecek enerjiyi zar zor bulabiliyordu. "Beni rahat bırak. Beni yalnız bırak."

KEL

Kel geçmişte Trick'e bakmış ve hücrelere gönderilenlerin korkunç kaderini düşünmüştü. Sun-derglass'ın arkasında sıkışmış,

yargılama olmayacağını bilerek sadece infaz ayarlanana kadar Majestelerinin zevkini beklemişlerdi. Ve sonra soğuk yeşil su, her yerlerini çimdikleyen ve ısıran dişler, ancak hayatları sona erdiğinde biten onursuz çığlıklar...

Bu kadar *sıkıcı* olacağını hiç hayal etmemişti. Ufacık bir güneş ışığının zeminde gezinmesini izlemenin. Ara sıra yiyecek ve su getiren muhafızların ziyaretini beklemenin. O da aç olduğu için değil, konuşmalarını gizlice dinlemek farklı bir etkinlik olduğu için. Onları dinlerken Anjelica ve korsanının Dar Geçit'ten kaçtığını ve Kurame, Kito ve Isam liderliğindeki bir atlı muhafız garnizonunun onlara katıldığını öğrenmişti. Saray muhafızları o noktada geri dönmüştü çünkü hiç biri artık kendi topraklarında değildi. En azından katil Malgasi'den uzakta ve güvende olduğunu bilmek Kel için biraz teselli edici olmuştu.

Hücresinin dışında ayak sesleri duyduğunda neredeyse rahatladı. Hızla doğruldu, giysilerindeki samanları silkeledi. Bir gardiyan olmadığını biliyordu, çizmeler taş zeminde kendine özgü bir ses çıkarıyordu. Kalbi göğsünde kükreyerek, "Conor?" dedi.

Hücresinin önünden bir gölge geçti. Parmaklıkların önünde durdu. Conor olamayacak kadar uzun, geniş bir gölgeydi bu. Gölgenin ışığı hücresini doldururken Kel hayal kırıklığına uğradı. Karşısında, Kel'in yıllar önce Orfelinat'ta ilk gördüğü o kırmızı üniforması içinde, elinde parlayan yüzüğüyle Elçi Aristide Jolivet duruyordu. Kaba bir sesle, "İnan ya da inanma ama bunun böyle bitmesini hiç istemedim," dedi.

Kel yana doğru yuvarlandı ve Jolivet'a dik dik baktı. Onu yoktan var edip Saray'a getiren, ona Conor için savaşmayı öğreten, Parlayan Galeri cinayetlerinden sorumlu olanları bulmasını emreden Jolivet'a. "Yüzüne tükürürdüm," dedi, "ama bana yeterince su vermediler."

"Bu kadar şaşırmış olamazsın," dedi Jolivet. "Bir gün Conor için öleceğini hep biliyordun."

"Ben Conor için ölmüyorum," dedi Kel. "Senin ve Falconet'in yalanları için ölüyorum."

"Aurelianlar için yalan söyledim," dedi Jolivet duygusuzca. "Bunu her zaman yapacağım. Bu benim ve senin görevin. O anda Küçük Saray'a çıkıp sana arka çıksaydım, İmtiyaz Aileleri'ni araştırırken emirlerim doğrultusunda hareket ettiğini söyleseydim, o zaman komploculara karşı sahip olduğumuz tek ufak avantajı da kaybetmiş olurduk. Onlar *bildiklerimizin* farkında değiller."

"Lütfen *biz* deme," diye hırladı Kel. "O zaman neden Conor'a söylemiyorsun? Anlat *ona*."

"Bunun ne anlamı var ki?" dedi Jolivet. "Sen bir Kılıç Kapan'sın Kellian ama eski hâline geri dönemezsin. Çok fazla tehlikeye atıldın. Conor'ın yanına geri gönderilip onun 'kuzeni' olarak dostları ve düşmanları arasında yaşayamazsın. Şu an olmaz." Kel'in bunu daha önce anlamış olmasına biraz şaşırmış gibiydi. "Eğer kalkan kırılmışsa artık ona tutunmamalı, savaşta onu atmalısın. Eğer sen farklı bir tür asker olsaydın Kel ve bu farklı bir tür savaş olsaydı, göğsüne bir madalya takılabilirdi. Ama ben bunun yerine, sana sadece onurlu bir ölüm sunabilirim."

"Saçmalık," dedi Kel. "Beni serbest bırakabilirsin. Beni sürgüne gönderebilirsin. Ama göndermeyeceksin. Aurelianlar hakkında, Tepe'nin işleyişi hakkında çok şey biliyorum. Saray'a bağlı değilsem, senin için tehlikeliyim. Sessizlik yemini etsem bile buna asla güvenmezsin."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bazen çok iyi bir eğitim vererek sana kötülük yapıp yapmadığımı merak ediyorum," dedi Jolivet.

"Bana yaptığın kötülük değil," dedi Kel.

"Orfelinat'taki o küçük çocuk olduğun zamanları hatırlıyorum," dedi Jolivet. "Saray'a geldiğin o ilk gece, hepsi ne kadar zeki olduğuna hayret etmişlerdi. Ben de, *Bu kadar zeki olmasa daha iyi olurdu,* diye düşünmüştüm. Bu çocuk şan ve şerefe

inanmayacak kadar çok şey biliyor olacak. Kaderinde ne olması gerektiğiyle barışık olamayacak kadar çok şey görecek."

"Şimdi ne gördüğümü söyleyeyim," dedi Kel. "Görüyorum ki komplo meselesini, Falconet'in, Alleyne'in ve kim bilir başka kimlerin ihanetini tek başına halledebileceğini düşünüyorsun. Conor'a anlatmadan. Ama Conor'a anlatmanın zamanı çoktan geldi."

"Senin Tyndaris'te öğrendiklerini bana anlattığın gibi mi?" dedi Jolivet. "Ve benim bunu öğrenemeyeceğimi mi sandın? Leydi Alleyne'in muhafızları arasında casuslarım olmadığını mı? Hepimiz ne anlatacağımıza kendimiz karar veririz, Kellian."

"O hâlde tehdidin ciddiyetini biliyorsun?" diye sordu Kel oturarak. "Tehlikenin ne olduğunu biliyorsun? Ve Conor'a söylemeyeceksin—"

"Conor'ın bildikleri seni ilgilendirmez, artık değil," dedi Jolivet. "Sen zaten ölü bir adamsın, Kellian. Ve Marivent Sarayı yaşayanlarla istişare eder."

Lin

Lin, Kara Köşk'teki yatağında elinde taşı tutarak ne kadar süre yattığını bilmiyordu. Battaniyesine yansıyan güneş ışığının alacakaranlığa dönüştüğünü, gölgelerin kendilerini yeni açılardan battaniyeye yansıttığını ve bazen bulutlarda görülebilen şekillere benzer şekiller oluşturduğunu biliyordu.

Bir noktada kapısında sesler duydu, Merren ve Ji-An olduklarından neredeyse emindi ama seslenmedi veya gürültü yapmadı ve sonunda sesler, kendilerine eşlik eden ayak sesleriyle birlikte kayboldu.

Lin duygularını tarif edemezdi. Kaybettiği şeyin muazzamlığı, bunu tam olarak hissetmesini engelliyordu. Yaşadığı şok, anne ve babası öldüğünde olduğu gibi darbeyi yumuşatmıştı. Kederini uyuşukluğuyla yok etti. Ara sıra kaybının belirli bir tarafı ona saldırıyordu, sonra bunu, tıpkı hastalarının tarif ettikleri morfea hastalığını delen o acı gibi hissediyordu. *Josit... Ah Tanrıça aşkına, Josit Sault'a döndüğünde ne olacak? Ona gittiğimi, onu bir daha asla göremeyeceğini kim söyleyecek? Altın Yollar'da ona yazamam; sürgün edilen biri, itibarını zedelemeden iyi durumda olan bir Ashkar'a yazamaz. Ah küçük kardeşim,* diye düşündü. *Seni çok özleyeceğim.*

Uzun bir süre sonra ayağa kalktı. Giysilerini çıkardı, soluk tenindeki morlukları fark etti ama önemsemedi. Sağ tarafındakiler daha kötüydü. Belki de o tarafının üzerine düşmüştü. Shulamat'taki düşüşünü hatırlamıyordu. Sadece şu an izi kalmayan, yanan ellerini hatırlıyordu.

Sandıkta onun için paketlenmiş birkaç giysi vardı, Mariam'ın yıllar içinde ona diktiği renkli elbiseler... Yeşil, kızıl, bronz. Mavi ya da gri hiçbir şey yoktu. *Ashkar* renklerinde hiçbir şey yoktu.

Çiçekli muslin bir elbise giydi, saçlarını taradı ve düzgünce ördü. Tam ayakkabılarını giymişti ki tanıdık bir ses kapının kalın ahşabını delip geçti.

Lin donup kalmıştı. Sözcükleri yakalayamamıştı ama ahengi, tınıyı biliyordu. Her zaman biliyordu, unutmaya çalıştığında da bile. Broşunu kolunun içine taktı ve koridora çıktı, Büyük Oda'dan gelen sesleri takip etti.

Pencereler açıktı, şehirden alışılmadık miktarda ışık ve gürültü içeri giriyordu. Araba tekerleklerinin takırtısı, Scarlet Meydanı'ndaki ağaçların dallarından esen rüzgâr, kuş cıvıltıları. Her ne olursa olsun Castellane'in hayatına devam ettiğinin birer hatırlatıcısı gibiydi.

Merren, Ji-An ve Eskici Kral odanın ortasında toplanmışlardı. Hiçbiri memnun görünmüyordu. Merren gerçekten üzgün görünüyor ve elleriyle endişeli bir şekilde işaret ediyordu.

Bunların hiçbiri Lin için şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan şey Mayesh'in onlarla birlikte odada olmasıydı, gri cübbesini giymişti, yüzü gerginlikten kırışmıştı. Onda farklı bir şey vardı ama ilk başta ne olduğunu anlayamadı.

"*Zai?*" Lin yavaşça odaya girdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Mayesh başını ona doğru salladı. "Lin. Uyanmışsın."

"Konu Kel." Merren, Lin'in ayağa kalktığını ve etrafta dolaştığını görünce memnun olmuştu ancak gerginliği de devam ediyordu. "Onu Trick'e atmışlar."

"Ne? Ama *neden*?" diye sordu Lin. Kalbi çok hızlı atmaya başlamıştı. Bu olamazdı... Kel'i, Lin için yaptığı şey yüzünden, yani onu Okçu Birliği'nin gözleri önünde gizlice Marivent'e, Kral'ın odasına sokması yüzünden atmış olamazlardı? Ama bunu kim bilebilirdi ki?

"Resmî açıklama," dedi Mayesh sert bir şekilde, "Artal Gremont ve Ciprian Cabrol'u öldürmekle suçlandığı yönünde. Fikrin saçma olduğunu biliyor olabiliriz ancak aleyhine konuşan birçok kişi var. Alleyne. Falconet. Sardou."

Mayesh, Lin'e baktı. "Arkadaşların bana komplodan bahsetti," diye ekledi. "Uzun zamandır Tepe'den birinin Parlayan Galeri katliamına karıştığından şüpheleniyordum ama çok fazla kişi olduklarından ya da Malgasi'nin desteğini aldıklarını bilmiyordum."

"Peki ya Elçi Jolivet?" dedi Ji-An. "Kel bunca zamandır onun emirlerine göre hareket ediyordu. Kel'e arka çıkamaz mı?"

"Çıkmadı," dedi Mayesh. "Olaya dâhil olduğunu reddetti. Bu da onun bu konudaki sadakatine güvenemeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Ya sen?" dedi Lin. "Sen Kel'e arka çıkamaz mısın?"

Mayesh uzun bir an tereddüt etti. "Artık Castellane tahtının danışmanı değilim," dedi. "Marivent'e dönemem, Prens'le konuşamam."

Lin, büyükbabasındaki farklılığın ne olduğunu ancak o zaman anladı. Gümüş madalyonu, makamını işaret eden madalyonu gitmişti.

"Ama bu mümkün değil," dedi. "Neden... Seni kim görevden aldı? Ve neden bunu yapsınlar ki? Sen tahtı otuz yıldan fazla süredir idare ettin."

"Bu, tahmin ettiğimden de kötü," diye mırıldandı Eskici Kral. "Kel olmadan, sen olmadan...Veliaht Prens tek başına kalacak."

"Conor seni Kel'e arka çıktığın için mi kovdu?" dedi Lin. "Bu yüzden mi?"

"Beni kovanlar Kraliçe ve Prens'ti," dedi Mayesh kuru bir şekilde. "Danışman olarak, Prens'e her zaman Kılıç Kapan'a güvenmesini tavsiye etmiştim. Görünüşe bakılırsa bu tavsiyenin kötü niyetle verilmiş olabileceğini düşünmüşler."

"Kötü niyetle mi?" diye tekrar etti Andreyen sessizce.

"Komplo göründüğünden daha fazla yayılmış sanırım," dedi Mayesh. "Kraliçe'nin kulağına hangi zehrin akıtıldığını kim bilebilir? Bana Sault'a dönmemi ve kendi prensim olan Exilarch'a hizmet etmemi söyledi."

"Ne kadar iğrenç," dedi Ji-An.

"Monarşiye güvenilmemesi gerektiğini biliyordum," diye mırıldandı Merren.

"Conor Kel'e asla zarar vermez. Asla. Kel onun dünyada önemsediği tek kişidir," dedi Lin.

"Bu yüzden ihanet fikri bu kadar yıkıcı oldu," dedi Mayesh. "Ve Conor'ın Kel'e zarar vermeyeceği konusunda hemfikirim. Ama Castellane Prensi bunu yapmak zorunda kalabilir. İki soylu öldü. Kutani ile ittifak bozuldu. Conor durumun kontrolünü

kaybetmiş gibi görünemez. Bedelini ödemek zorunda kalacak olan Kel."

"O zaman biz de onu kurtarırız," dedi Ji-An. "Herhangi birini her yerden çıkarabiliriz. Onu Trick'ten kurtaracağız. Bizi destekleyecek bir güce ihtiyacımız olacak—"

"Hayır," dedi Andreyen.

Mayesh hariç hepsi ona şaşkınlıkla baktı.

"Hayır," dedi Andreyen tekrar. "Biz Marivent'e giremeyiz. *Ben* Marivent'e giremem, benim talimatım veya emrim altındaki hiç kimse de giremez."

"Kel girdi," diye belirtti Merren. "Ama... Sanırım senin hizmetinde değildi, değil mi?"

"Değildi," dedi Andreyen. "Ve bizimle çalıştığı için büyük bir bedel ödedi."

"Tepe'deki Kral'ın da buraya gelmesi yasak," dedi Mayesh, "bu yüzden Kara Köşk korunuyor. Uzun zamandır böyle. Eskici Kral Marivent'ten, Marivent de Eskici Kral'dan uzak durmalı. Ben artık Saray'ı temsil etmediğim için buradayım."

"Bu saçmalık, Andreyen," dedi Merren. "Onlar Kel'i timsahlara yem ederken bizim burada oturmamızı mı bekliyorsun?"

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi Andreyen. "Ama benden sadece Tepe'deki Kral'ın yapabileceği bir şeyi yapmamı istiyorsun ve ben Şehirdeki Kral'ım."

"Ama bizim de *bildiklerimiz* var," dedi Ji-An. "Elbette bilgimizin Kel'in hayatına eşit bir bedeli vardır—"

"Dur." Lin'in sesi sert bir şekilde çınladı. "Saray'a ben gideceğim." Artık gece olmuştu ve Ashkarların karanlıkta şehirde seyahat etmemeleri gerekiyordu. Ama Lin artık bir Ashkar değildi. "Conor'a Kel'in asla onun aleyhine hareket etmediğini söyleyeceğim. Gerçek dostlarının kim olduğunu anlamasını sağlayacağım." Odaya baktı. Gözleri hafif bir gülümsemeyle

bakan Andreyen'a kaydı. "Eskici Kral'ın emirlerine göre hareket etmiyorum. Bu benim seçimim."

Mayesh şaşırmış görünmüyordu. Tek söylediği, "Sanırım Saray'a girecek bir yol buldun?" demek oldu.

"Kuzey Kapısı'ndaki muhafızlar beni tanıyor," dedi Lin. "Beni içeri alacaklardır." Büyükbabasına baktı. "Bana kapıya kadar eşlik eder misin? Benimle yürümenin bile yasak olduğunu biliyorum ama—"

"Bazı yasalar aptalcadır," dedi Mayesh sertçe ve dışarı çıkarken ona katıldı.

Kara Köşk'ün koridorlarında yürürken Lin, Mayesh'e gizlice bir bakış atmaktan kendini alamadı. Büyükbabasının şahin hatlı suratı oyulmuş gibiydi, hüzün çizgileri ağzının ve gözlerinin kenarlarında oluklar gibi derinleşmişti.

"Büyükbaba." Dürtüsel bir şekilde adamın elini tuttu. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Ne için?" dedi büyükbabası sertçe ama elini çekmedi. "Kendini sürgüne gönderdiğin için mi? Sanırım buna ben de sebep oldum. Maharam, onunla konuşma şeklimden hiç memnun kalmadı."

"Peki ya Aron?" diye sordu Lin. "Bana bunun bir hata olduğunu defalarca söyledi. Bu şekilde sonuçlanması onu memnun etmiş olmalı."

"Sanmıyorum," dedi Mayesh. "Kesinlikle olmadı."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" dedi Lin. "Artık danışman olmadığına göre? İyi olacak mısın?"

Büyükbabası uzun bir süre sonra ilk kez gülümsedi. "İyi olacağım," dedi. "Verandamda oturup pipomu içeceğim ve çiçeklerimi toplamaya çalışan çocuklara *sabra* meyveleri fırlatacağım. Aslında, belki de kovulmam daha iyi oldu." Gözleriyle Lin'in yüzünü inceledi. "Bu, Conor'a neden ismiyle hitap ettiğini ve

ünvanını kullanmadığını sormak zorunda olmadığım anlamına geliyor."

Lìn gerildi. "Ben—"

"Conor'ın bana birdenbire Ashkar hakkında tüm bu soruları sormasının nedeninin hayatımı merak ettiği için olmadığını biliyordum," dedi Mayesh. "Seni merak ettiğini tahmin etmeliydim." Tereddüt etti. "Gerçekten seni dinler mi?"

"Dinler," dedi Lin, "bazen."

Mayesh yavaşça başını salladı. "O zaman denemeye değer."

KEL

Kel uyanık yatıyor, tek penceresinden yükselen ayın ilerleyişini izliyordu. Koridorda ayak sesleri duyduğunda daha yeni uykuya dalmıştı.

Ve daha önce Jolivet'ı Conor ile nasıl karıştırabildiğini merak etti. Conor'ın yürüyüşü bile ona tanıdık geliyordu. Nerede olsa tanırdı. *Eğer ölmüş ve gömülmüş olsaydım ve o ayaklar mezarımın üzerinden geçseydi, yine de o ayak seslerini tanırdım.*

Kel sırtını duvara yasladı, yavaşça aşağı kaydı. Conor parmaklıkların önünde belirdiğinde Kel yerde oturuyordu. Kel'in onu net bir şekilde görebilmesi için yeterli ay ışığı yoktu ama önemli değildi.

Bu Conor'dı.

Conor sessizce ona baktı. Kel, Trick'te ne kadar zaman geçirdiğinden emin değildi, üç gün mü olmuştu? On beş yıl boyunca Conor Aurelian'ı görmeden geçirdiği en uzun süreydi bu. Elbette ki Conor'ın gerçek anlamda belirli bir şekilde değişmesi için yeterli süre değildi. Yine de onda farklı bir şeyler vardı;

ağız yapısı, gözleri. Kel onun daha önce hiç benzemediği kadar Lilibet'e benzediğini düşündü.

Kendisi gibi dış görünüşü de kusursuzdu. Yüksek siyah çizmeler, ipek bir tunik ve önünde gül tokası olan kadife bir pelerin. Koyu saçlarını tutan kanatlı gümüş tacı. Bir elinde umursamazca tuttuğu katlanmış bir çift güvercin rengi eldiven. Ama üzerinde yeni bir tedirginlik, bir gerginlik vardı. Daha önce Kel'in yanında hiç tedirgin olmamıştı.

"Geleceğini biliyordum," dedi Kel.

"Neden bu kadar emindin?" Conor'ın ses tonu hafif, duygusuzdu. *Ama bunun hiçbir anlamı yok,* dedi Kel kendi kendine. Conor yıllarca yüzünü ve sesini bir diplomasi aracı olarak kullanmak üzere eğitilmişti. Gösterilmesini istemediği hiçbir şeyi göstermemek için.

"Çünkü Falconet'e güvenebileceğini sanmıyorum. Çünkü senin için ördüğü yalanlar ağındaki delikleri görmen gerektiğini düşünüyorum. Çünkü *sen daha iyisini biliyorsun,* Con."

"Ah, ama bilmiyorum." Conor sırtını Kel'in karşısındaki hücrenin parmaklıklarına yasladı. "İçgüdülerime güvenmemeyi öğrendim. Genellikle yanılıyorlar çünkü."

Kel duvarı tekmelemek istiyordu. "Dürüst ol, para için seni aldattığımı düşünemezsin—"

"Elbette hayır." Sözcükler ağzından acı dolu bir tıslama gibi çıkmıştı. "İhanetin kendisi nedenden daha önemli, bunu görmüyor musun? Ve anlamıyor musun, buna inanmak istemiyorum? Ama gözlerinin önünde olanı görmezden gelen biri olamam."

"Gözlerinin önünde olan şey, Jolivet'ın yalan söylüyor olması. Falconet de öyle—"

"O zaman Castellane'deki *herkes* yalan mı söylüyor?" Conor hücrenin önünde aşağı yukarı yürümeye başladı. "Gremont ve Cabrol imtiyazlarını tartışmak için bir araya geldiğimiz Pazarlık

Odası'ndaki toplantıda, Falconet elinde ihanetin kanıtı olduğunu duyurarak hepimizi şaşırttı. *Senin* ihanetinin. Eskici Kral'la gizli ittifakın konusunda bizi uyardı. Castellane'e ihanet edip Kutani Prensesi'nin sevgilisiyle yeniden bir araya gelmesine yardım etme planların hakkında—"

"Conor—"

"*Düzinelerce* tanık getirdi." Conor'ın sesi yükseldi. "Benaset ayağa kalkıp sürekli Saray'dan gizlice çıkıp Kara Köşk'e gittiğini söyledi. Falconet'in seni Saray muhafızlarına takip ettirdiğini biliyorsun. Sonra Küçük Kutani'den bir meyhaneci geldi ve senin orada Eskici Kral'la buluştuğunu ve Anjelica'yı da beraberinde getirdiğini söyledi. Daha fazlası da vardı. Falconet'in bir düzine Castellane vatandaşını, seni Scarlet Meydanı'nda gördüklerine dair yalan iddiada bulunmaya ikna ettiğini mi söylüyorsun?"

Kel sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı, Falconet'in önünde birbiri ardına deliller sergilerken Conor'ın kendisini savunduğunu canlandırmayı denedi. Falconet zekiydi, gerçekleri ve yarı gerçekleri lanet olası yalanlara dönüştürecek kadar zekiydi ve bunu ne kadar zamandır planladığını kim bilebilirdi?

Ve sadece o da değildi. Tek başına hareket etmiyordu.

Kel, "Yani bu kırk kişiye inanıp benim ihanet ettiğimi mi düşündün?" dedi.

"Eski dostum Falconet'e, elli tanığa ve baş muhafızıma mı demek istiyorsun?" Conor'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yapma Kel. Bu konuda şaka yapma."

"Gerçekten yalan söylüyorlar, Con," dedi Kel, sesi alçaktı.

Conor'ın gri gözleri parladı. "Neredeyse ironik," dedi. "Daha iyi, daha iyi bir yönetici olmamı istedin ve ben de öyle olmaya karar verdim, kısmen de bunu sen çok istediğin için. Ve eskiden olduğum kişi seni affedecekti çünkü o asla bir lider olmakla ilgilenmezdi. Ama seni *ihanetten* dolayı affedemem, Kel."

"Sana asla ihanet etmedim," diye fısıldadı Kel. "Kılıç Kapan olarak yeminimi asla bozmam. Bunu sen de biliyorsun." Kel, karanlıkta Conor'ı gözleriyle karşılaştı. "Eskici Kral'la görüşüyordum. *Onunla* çalışıyordum ama onun *için* değil—"

Conor tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. "Bu doğru olsa bile sen Kel, benden çok şey sakladığını itiraf ediyorsun. Geçtiğimiz aylarda ağzından çıkan her kelime yalan mıydı? Ne zaman başladı?"

"Seni korumaya çalışıyordum," dedi Kel. "Eskici Kral'a gittim çünkü bunu Jolivet istedi—"

"Ama inkâr ediyor."

"Çünkü benim tehlikeye girdiğimi, artık senin için işe yaramaz olduğumu düşünüyor. Getireceği zararın önünü kesiyor ama Parlayan Galeri cinayetlerinin araştırılmasını istiyordu. Bunu istediğini biliyorsun. Ve Eskici Kral, Castellane'de olan her şeyi biliyor. Jolivet, bana onunla çalışırsam—"

"Yani sadece Kara Köşk'e gidip hizmet vermeyi mi teklif ettin?" dedi Conor alaycı bir şekilde. "Ve Eskici Kral, vatandaşlık görevi gereği Saray'a yardım etmek mi istedi? Ve karşılığında senden hiçbir şey istemedi mi?"

"Öyle bir şey," diye mırıldandı Kel. "Tepe'deki Kral ve Şehirdeki Kral hikâyesinde senin bildiğinden daha fazlası var."

"Ama sen onu da biliyorsun sanırım. Ve benden sakladın." Conor, Kel'e sanki bir yabancıymış gibi baktı. "Anlamıyor musun? Bana yalan söyledin, yalan söyledin, yalan söyledin ve bunu *inkâr* bile etmiyorsun. Bunu benim iyiliğim için yaptığını söylüyorsun ama *yaptın*. Ve Falconet bunu Tepe'ye, her aileye kanıtladı; seni affetmemi imkânsız hâle getirdi. Sana inansam bile seni affedemem."

"Nasıl görüneceğinden dolayı mı?" dedi Kel acı bir şekilde. "Sana karşı komplo kuran bu insanlara mı? Aurelian Hanesi'ni yıkmak için Malgasi ile çalışan insanlara mı?"

"Çünkü sana *inanma lüksüm yok, Kel.* Sana olan güvenimin bir zayıflık olduğunu biliyorum, her zaman istismar edilebilecek bir zayıflık olmuştu."

Kel ona baktı. Conor daha önce ona hiç böyle bir şey söylememişti. Ne zamandır böyle düşünüyordu? "Geçtiğimiz aylarda aramızda bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Gizliliğin, sessizliğin, yalanların... Ve bunların yalan olduğunu da biliyordum. Kendime senin şehirde kendine bir kız veya erkek bulduğunu söyledim, gizli tuttuğun birini. Gerçekle yüzleşmek istemedim. Şimdi de yüzleşmek istemiyorum. Ama bu benim görevim. Yalanlarını rahatlıkla karşılayamam."

Kel, Conor'ın yüzündeki ifadeye dayanamadı. Sanki içten içe kırılıyormuş gibiydi. "Beni istediğin kadar suçla," dedi sessizce. "Neyi riske attığımı biliyordum. Ama Falconet'e güvenilemez."

"Falconet'e güvenip güvenmemem önemli değil," dedi Conor. "Asıl *sana* güvenemem. Ve seni affedersem, İmtiyaz Aileleri -ister komplo kuruyor olsunlar ister olmasınlar- hepsi bana karşı harekete geçer. Yaralı bir hayvanın üzerindeki kan gibi her yerimde bir zayıflık görürler." Conor elini Sunderglass parmaklıklarına vurdu. Ses Trick'te gök gürültüsü gibi yankılandı. "*Bana gelseydin*," dedi gerçek bir acıyla, "bir şey belirler, bir anlaşmaya varırdık ama yaptığın şey... İhanet silinemez veya unutulamaz. Herkes senin suçunu biliyor. Herkes gördü. Olacakları durduramam. Yapamam—" Derin bir nefes aldı.

"Beni kurtaramazsın," dedi Kel düz bir sesle. "Demek istediğin bu."

"Hayır," diye fısıldadı Conor. "Senin kararların bizi buraya getirdi. Kendini benden uzaklaştırdın. Ve ben seni bunun için asla affedemem."

"Seni bırakmak istemiyorum," dedi Kel. Ellerini uzattı. Conor'ın parmaklıkların ardından ona dokunamayacağını biliyordu ama Conor'a uzanıp da karşılıksız kaldığı hiç olmamıştı.

Kendini durduramıyordu. "Ben senin Kılıç Kapan'ınım," dedi yumuşak bir sesle ve Conor'ın gözlerinin loş ışıkta parladığını gördü. "Ben sen kanama diye kanarım. Sen sonsuza dek yaşa diye ölürüm."

"Hiç kimse sonsuza dek yaşamaz, Kel," dedi Conor sakin bir şekilde ve uzaklaştı.

Lin

Araba Marivent'e yaklaşırken Lin, Kel'in ona çocukken Saray'ı gördüğünde söylediği şeyi hatırladı: *Şu duvarlara tırmanabilirim.*

Orfelinat'tan gelen o sert küçük oğlanı düşününce hafifçe gülümsedi. O zamanlar, yani anne babası ölmeden önce Lin de bir çocuktu. Sault'un duvarlarından Marivent'e doğru bakmıştı. Burası zihninde, her hikâye çarkçısının masalındaki saraydı. Bu kadar güzel beyaz bir şatosu, bu kadar muhteşem bir kraliyet ailesi olmayan diğer şehirler için üzülmüştü. O zamanlar Conor'ı sadece birkaç anlığına, halka açık yerlerde görmüştü. O da annesi gibi koyu kıvırcık saçlı, güzel ve asık suratlı bir çocuktu. Lin onun varlığını biliyordu ama onunla asla tanışamayacağını da biliyordu. Hayal ürünü bile olabilirdi.

Şimdi gerçek olmaktan da öteydi. Şimdi onu düşündüğünde içinde bir kaygı yükseliyor, onun için, güvenliği için endişe duyuyordu. Çünkü yılanlarla çevriliydi ve bunu göremiyordu. Bunu görmezdi.

Lin bu durumu değiştirmek zorundaydı.

Mayesh, onun Kara Köşk'ten Marivent'e giderken Saray arabasını almasına izin vermişti, bildiği kadarıyla bu büyükbabasının bindiği son arabaydı. Sürücünün onu taşımaya itirazı yok

gibiydi. *Mayesh'in danışman pozisyonunu kaybettiğini bile bilmiyor olabilir,* diye düşündü Lin. Tepeye tırmanırken büyükbabasının Sault'a geri dönüp Maharam'a ve yaşlılara görevden alındığını haber verdiğini düşündü. Onun yerine kimi seçeceklerini merak ediyordu. Peki, şimdi büyükbabası ne yapacaktı? Hikâye çarkçısının masalları, aniden sıra dışı hâle gelen sıradan hayatlar hakkındaydı ancak hayatları tersi yöne gittiğinde neler olduğu hakkında çok az şey söylenirdi.

Kuzey Kapısı'nın altından tuhaf bir şekilde sessiz hissettiren Saray'a doğru yürüdüler. Lin genellikle hizmetçilerin ve Saray muhafızlarının Marivent'te bir vücudun atardamarlarından akan kan gibi sürekli bir akış hâlinde oradan oraya koşturduğunu bilirdi. Şu an ise Castel Mitat'ın önündeki arabadan inerken ne bir ses ne de aceleci ayak sesleri vardı, sadece böceklerin vızıltısı ve kafesteki kuşların cıvıltısı duyuluyordu. Tepesindeki açık bir pencerenin kepengi rüzgârda ileri geri çarpıyordu.

Ay parlaktı ve Trick uzakta gökyüzünü delen siyah bir mızrak gibiydi. *Kel.* Omurgasından yukarı doğru bir ürperti hissetti. Ona yardım etmeye, Conor'a yardım etmeye odaklanması gerekiyordu. Şimdi önemli olan buydu. Merdivenlerden yukarı doğru kalenin içine ilerlerken burasının bile ıssız göründüğünü fark etti. Alt kattaki renkli odalarda kimse yoktu, üst kattaki uzun taş koridorda kimse yoktu. Prens'in odalarının önünde hiç muhafız yoktu. Kapıyı çaldı. Uzun bir süre hiçbir şey duymadı. Sonra bir hışırtı, şarap kadehlerinin birbirine çarpması gibi cam çınlaması geldi.

Tekrar kapıyı çaldı.

Conor'ın sesi, kapının kalın ahşabını delecek kadar yükselmişti.

"Jolivet," dedi Conor. "Eğer sen isen sana daha önce de söyledim hem de çok net bir şekilde. *Fol git.*"

Lin sessizce beşe kadar saydı ve kapıyı iterek açtı. Kapının kilitli olmasını beklemişti ama kapı ses çıkarmadan ardına kadar açıldı. Şok olmuş bir şekilde sessizce etrafına baktı, burayı ilk gördüğü zamanı hatırladı. *Her şey ne kadar da güzel,* diye düşünmüştü. Zengin yatak örtülerinden mermer masalara, mücevher gibi parlayan şişelere kadar her şey ne kadar görkemliydi.

Şimdi o örtüler yırtılmıştı. Şişeler içki dolabından çıkarılmıştı, duvarlara ve masa kenarlarına saçılmıştı. Oda alkol kokuyordu ve kırık camlar taş zeminde parlak yığınlar hâlinde duruyordu. Birisi çıplak ayakla kırık camların üzerinde yürümüş, camların keskin kenarları kurumuş kanla kabuk bağlamıştı. Masalar devrilmiş, üzerindekiler dökülmüştü. Kalemler, gümüş şamdanlar, çürük elmalar yerdeydi.

Lambalar yanmıyordu ama ay ışığı büyük kemerli pencerelerden içeri sızıyor, önlerinde duran figürü aydınlatıyordu. Sırtı ona dönük olan Conor'ı. Lin onu nerede olsa tanırdı; siyah saçlarının ensesine kıvrılma şeklinden, koyu pelerininin omuzlarından sarkma şeklinden. Elindeki açık şarap şişesini tutuş şeklinden.

Kuru dudaklarını yaladı.

"Conor," dedi.

Conor döndü. Onu gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu, tam olarak değil.

Bir şekilde ifadesinden ne hissettiğini anlayamamıştı. Odanın aksine zarif görünüyordu, sanki bir vesileyle giyinmiş gibiydi; siyah kadife tunik ve pantolon, boynunda gümüş bir toka, bukleleriinin arasında daha fazla gümüşi parıltı.

"Büyükbaban bana sınavdan sağ kurtulduğunu söyledi," dedi. "Doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim."

Gözlerinin altındaki gölgeler neredeyse siyahtı ve Lin şarap şişesini kavradığı yerdeki eklemlerinin beyazlığını görebiliyordu. Düz ve ifadesiz bir şekilde konuşsa da sesinin altında duyduğu

şey Lin'i yerinde tutan ipleri kopardı. Kendini tutamadı. Koştu ve kollarını Conor'ın boynuna doladı.

Conor'ın şaşkınlıkla hafifçe sallandığını hissetti. Sonra serbest kolu kızı sardı ve onu sertçe kendine bastırdı, parmakları elbisesinin kumaşına gömüldü. Yanağını göğsüne bastırdı, teni kadife yumuşaklığındaydı, hızlı ama istikrarlı kalp atışlarını dinledi.

Conor kızın saçlarına doğru sertçe konuştu. "Sault'un duvarının yıkıldığını biliyordum. Seni molozların arasında yatarken hayal ettim."

"Hayır. Öyle bir şey olmadı." Başını geriye yatırıp Conor'a baktı. *Bu hâlde olmak için çok genç,* diye düşündü. O yetişkin bir adamdı ama ağzının kıvrımında hâlâ çocuksu bir yumuşaklık vardı. "Senin için çok endişelendim."

Conor kaşlarını çattı. "Sen, benim için mi endişelendin? Neden?"

"Çünkü güvenebileceğin herkesi göndermişsin," dedi Lin. "Büyükbabamı. Kel'i—"

"Kel vatana ihanet etti. Bu benim görevim—"

"Senin görevin." Başını iki yana salladı. "*Kel* de kendi görevini yapıyordu. Seni koruyordu. Başka bir niyeti asla olmadı—"

"Kel için çok endişelisin." Sesinde tuhaf bir şey vardı, tehdit ya da kıskançlık değildi. Lin tam olarak ne olduğunu söyleyemezdi ama sanki omurgasına soğuk bir parmak değmiş gibi hissetti.

"Elbette endişeliyim. O benim arkadaşım."

"Ve sen Prens'inden bir iyilik istiyorsun, öyle mi?" Eli kızın sırtından yukarı kaydı ve ensesini kavradı. Lin ürperdiğini hissetti ama soğuk bir şey yüzünden değil. Conor'ın tenine değen parmak uçlarının nefesini kesmesi ve bacaklarının tüye dönüşmüş gibi hissetmesine yol açması gülünçtü. Bunu kontrol edemiyor olması gülünçtü. "Arkadaşının Tepe'den kurtulmasını istiyorsun, hain olsun ya da olmasın."

"Değil," dedi Lin. "Ve ona zarar verirsen, onu öldürürsen, bunun sana ne yapacağını görmüyor musun? Tully'deki darağacında sallanmasına izin verirsen ya da Fausten gibi uçurumdan aşağı atarsan? Bu seni mahveder Conor. Kaybettiklerini asla geri alamazsın."

Conor'ın içinden bir ürperti geçtiğini hissetti, bir an için onu duyduğunu düşündü. Gerçekten duymuştu. Conor kızın şakağına bir öpücük kondurdu, dudakları sıcaktı. "Beni bu kadar iyi tanıdığını düşünmene sebep olan şey ne?" diye fısıldadı.

"Seni seviyor olmam."

Conor'ın bedeninin demir gibi kaskatı kesildiğini hissetti. "Lin," dedi. "Beni istemedin—"

"Biliyorum. Buna dayanamazdım, sahip olabileceğim tek şey sadece senin küçücük bir parçan olacaktı. Başkasıyla evlenecektin ve çocukların başka birine ait olacaktı, sana karşı benim hissettiğim gibi hissetmeyen birine." *Ve Kel bunu görmemi sağladı*, diye düşündü. *Anlamamı sağladı.* "Bana olan hislerini kesip atabilmeyi dilediğini söyledin ve benim de aynısını hissetmediğimi mi sanıyorsun? Seni ne kadar sık düşündüğümü biliyor musun? Rüyalarımda, uyanıkken beni hiç bırakmıyorsun, Conor." Ellerini omuzlarına daha sıkı bastırdı. "Hiçbir şey mükemmel olamaz. Seni istiyorum, tamamını. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Titrek bir nefes aldı. "Ama sadece sahip olabileceği kadarını alacağım. Bu hiçbir şey değil. Ve bu kadarıyla dayanabileceğimi sanmıyorum."

Conor'ın gri gözleri kızın yüzünü taradı. Sonunda Lin onun ifadesindeki hayret ve şaşkınlığı fark etti. Ve yüzünde anlayamadığı bir acı vardı.

"Conor?" diye soludu.

"Teklifimi kabul mü ediyorsun? Bana metresim olacağını mı söylüyorsun? Çünkü sana başka hiçbir şey teklif edemem, Lin. Şimdi bile yani Anjelica gitmişken."

"Sana söylemiştim," dedi Lin. "Senden alabileceğim kadarını alacağım—"

Adını söylediğini duyduğunu sandı. Sonra Conor onu kendine doğru çekti, dudaklarını bir öpücükle onunkine bastırdı. Dudakları sıcak ve sertti ve onu daha önce hiç böyle öpmemişti, kameryada bile. Dudaklarındaki şarap ve kan tadını alacak kadar güçlü bir şekilde öpüşmemişlerdi. Onunla öpüşürken eli, kızın başının arkasını kavradı; dili dudaklarının arasında öyle bir hareket ediyordu ki Lin, vücuduna değen ellerine acıyla kıvranır gibi tepki veriyordu.

Sonra Conor geri çekildi, öpücüğü aniden kesti. Lin onun titrediğini hissedebiliyordu, vücudunu sarsan küçük titremelerdi ama konuştuğunda sesi sabitti. "İronik olan," dedi Conor, "senin her zaman mükemmel bir yalancı olduğunu biliyor olmam. Babamla ilgili sana güvendiğimde bile bunu biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Lin kendi sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordu. O Conor gibi değildi. Vücudu ona çaresizce istediği hatta ihtiyaç duyduğu bir şeyden mahrum bırakıldığını haykırırken sesini sabit tutamadı.

"Buraya gelip bana Kel'in hayatı için yalvarıyorsun," dedi. "Onun sadece beni koruduğunu söylüyorsun. Eskici Kral için çalıştığını bildiğini. Ve bunu inkâr etmeye zahmet etme. Morettus ile olan ilişkinin zaten farkındayım. Senin ve Kel'in ortak sırlarla dolu bir dünyanız varmış belli ki. İkinizin de benden sakladığı bir dünya. Ama en azından senin konumunda bu ihanet olmuyor. Sadece sıradan, sıkıcı yalanlar oluyor."

Conor sanki onu sarsmış ya da tokatlamış gibi hissediyordu. Lin boğulacak gibi oldu, "Ben de seni korumaya çalışıyordum. İstediğimiz tek şey Galeri'deki cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu, Aurelian Hanesi'ni kimin hedef aldığını bulmaktı. Kel'in tek düşündüğü şey sen ve Castellene'di—"

Conor'ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "*İstediğimiz* tek şey mi?" diye bağırdı. "Bir tür iyilik komplosu olduğunu varsayıyor gibisin. Bana iyi niyetlerle yalan söyleyen bir grup insan. Bana kötülük komplosu kuran ve kötü niyetlerle yalan söyleyen karşıt bir grup hakkında beni uyarıyorsun. Ama affet, ben ikisi arasında pek de bir fark görmüyorum."

"Ne diyorsun?" diye fısıldadı Lin. "Gerçekten ciddi olamazsın. Kel'i öldürmeyi planlıyor olamazsın—"

Lin'i kendinden uzağa savurdu. Kız şaşkınlıkla sendeledi, Conor elinde tuttuğu şişeyi karşı duvara fırlattı, şişe kırıldı ve gümüş bir cam yağmuru üzerlerine yağdı.

"Kel'e güvendiğim kadar asla başka birine güveneceğimi düşünmemiştim," dedi Conor ve daha önce Lin'in sesinde hissettiği o acı şey şimdi belirginleşmişti, her kelimeyi bir küfürmüş gibi söylüyordu. "Ve sonra sana güvendim. Benden gelecek hiçbir şeye ihtiyacın yokmuş gibiydin. Bunun yanında güvende olduğum anlamına geldiğini sanmıştım ama güvenlik diye bir şey yok, öyle değil mi? Ben zayıfken yok ve nihayet zayıflığımın kaynağını anladım. Benim zayıflığım sensin Lin... Ve Kel de öyle. Siz, zırhımı delebilecek çatlaklarsınız."

"Güven zayıflık değildir," dedi Lin. "Ve eğer bana güvenemiyorsan, en azından Kel'e güven. O sadece sana yardım etmeye çalıştı."

Conor'ın yüzünde bir şey parladı ve Lin bir an için sözlerindeki gerçeği duymuş olabileceğini düşündü.

Conor titreyen elini yüzüne doğru kaldırdı. "Castellane benim zayıf olmamı göze alamaz," dedi. "Artık kendi kalkanım olmak zorundayım. Ve kalkanım demirden olmalı."

"*Hayır.* Kendini taşa çevirmen seni güçlü yapmaz. Kel'i incitmek kanayan yaranı durdurmaz—"

"Kendine bir bak," dedi Conor, "onu öldürmeyi planladığımdan o kadar eminsin ki. Ve yine de beni sevdiğini söylüyorsun.

Neye inanmam gerekiyor? Çünkü bir katili sevdiğini hayal etmem söz konusu bile olamaz, Lin."

Conor çarşaf gibi bembeyaz olmuştu ama sesindeki alaycı ton Lin'in içini acıtmıştı.

"En azından büyükbabamın sana akıl vermesine izin ver," dedi. "Beni görmeye dayanamıyorsan bile en azından Saray'da güvenebileceğin biri olsun—"

"*Kes şunu!*" Lin bir adım geri çekildi. Conor daha önce ona hiç bağırmamıştı. "Anlamıyor musun? Sen benim için ölümcülsün, Lin. Zehir veya bıçak gibisin. Sana yaklaşamam."

"Ama ben—"

"*Bırak beni*," diye tısladı. "Bunu bir kraliyet emri olarak kabul et. Benden uzak dur. Saraydan uzak dur. *Git.*"

Kızı itmiş de olabilirdi. Lin geriye doğru sendeledi ve kapıya giden yolu buldu. Biriken yaşlarla gözlerinin yandığını hissediyordu. Uzandığı kapı kolu sanki havada süzülüyormuş gibiydi.

Kapı açıldı. Lin durakladı, sonra eşiği geçti. "Baban," dedi. "İstersen beni uzaklaştır ama o benim hastam ve senin bilmen gereken şeyler var—"

Conor odanın diğer ucundan ona baktı. Hareketsizdi, beyaz ay ışığı boynundaki gümüş tokadan kıvılcımlar çıkarıyordu. Karışık saçlarının arasında yarı saklı olan taçtan. Lin ilk başta tacının olmadığını sanmıştı. Ama tacının olup olmaması onun ve kim olduğu hakkında hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Kral artık seni ilgilendirmiyor," dedi. "Seni onun doktoru olma görevinden azlediyorum. Bunu bağlayıcı bir kraliyet emri olarak düşün, Lin. Saraydan uzak dur. Babamdan uzak dur. Ve benden uzak dur."

Lin derin bir nefes aldı. "O zaman, eğer mecbur kalırsan beni de Trick'e atabilirsin," dedi. "Ama gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var. Baban hakkında. Ve sadece onun hakkında değil, senin hakkında da."

Delfina

Delfina tuhaf ve düzensiz şekilli paketi Prens'in odasının kapısına bıraktı ve kapıyı çalmadan aceleyle uzaklaştı.

İstediği son şey paketin nereden geldiğiyle ilgili sorulardı. Ayrıca Saray personelinin tamamı Prens'in morali bozukken ondan uzak durmaları gerektiğini bilirdi ve şu anda Prens'in morali *çok* bozuktu. Delfina ayrıca bu kadar büyük ve çirkin bir kolyenin veya notun Prens'in moralini düzelteceğini mi yoksa daha mı beter edeceğini tahmin edemiyordu.

Delfina genç bir kadınken Detmarch'tan yeni gelen bir gemiden indiği andan beri Saray'da çalışıyordu. Ve neredeyse tüm bu süre boyunca her seferinde birkaç kron karşılığında şehirden Tepe'ye ve Tepe'den de şehre gizli mesajlar taşımıştı. Bir gün çok rahat bir birikimle emekli olacaktı.

Kendisine verilen mesajların içeriğine nadiren bakardı ancak bu sefer bakmıştı. Jerrod Belmerci paketi beş kronla birlikte ona uzatmış ancak her zamanki gibi Eskici Kral'dan olup olmadığını sorduğunda, ona sadece göz kırpmıştı.

Bu da Delfina'nın şüphelenmesine yetmişti. Mesaj taşımaktan mutluydu ancak paket şaşırtıcı derecede ağırdı. *Ya tehlikeli bir şeyse?* Paketin bağlandığı ipi dikkatlice çözmüş ve içine göz atmıştı. Bulduğu şey onu şaşırtmıştı. Bu çok büyük ve çirkin bir kolyeydi. Prens'in takmasının veya hayran kalmasının kesinlikle mümkün olmadığı bir şeydi.

Yanında küçük, elle yazılmış bir not vardı. Delfina, içeriğinin Prens'i üzme ihtimali varsa ona yarın veya belki de gelecek hafta verebileceğine karar vermek adına hiç tereddüt etmeden açıp okumuştu.

Ancak not sadece saçmalıktan ibaretti veya ona öyle gelmişti. Castel Mitat'ın merdivenlerinden aşağı inerken okuduklarını düşünmeden edemedi. İnsanlar neden bu günlerde açık sözlü olamıyorlardı? Gerçekten de insanlar sadece kastettikleri şeyi söyleseler, dünyadaki tüm çekişmeler önlenebilirdi.

Prens Conor Aurelian için,

Bu dünyada Kılıç Kapanlar olmadan önce farklı bir koruma türü sunan büyülü nesneler vardı. Böyle bir muska ile insan ölümcül bir zehirden veya kalbe saplanan bir bıçaktan sağ çıkabilirdi. Eğer böyle bir büyüye sahip olsaydınız Monsenyör, ne yapardınız?

Bir zamanlar böyle düşünmemiş olsam da şimdi doğru şeyi yapacağınıza inanıyorum.

—Prosper Beck

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Lin

Lin, Conor'ın odasından da Marivent'ten de ayrıldığını güçlükle hatırladı. Castel Mitat'tan uyuşmuş bir şekilde çıkmış ve Saray arazisinden geçmişti. Artık Ashkar kıyafeti giymediği için Kuzey Kapısı'ndan geçip şehre doğru yol aldığında bile kimse ona pek dikkat etmiyor gibiydi.

Düşünceleri beyaz bir gürültü gibi bulanıktı. Havadaki toz ve *garrigue*, lavanta, ada çayı ve deniz tuzu kokusunun farkındaydı. Nihayet önündeki toprak yolun sonuna gelmişti ve etrafında rahatlatıcı duvarlar ya da bir daha asla onu çevrelemeyecek olan Sault'un duvarları gibi yükselen evler göründü.

Bir süre sonra Scarlet Meydanı'nın sadece birkaç sokak ötesini görebildiğini fark etti. Nereye gittiğini düşünmeden Kara Köşk'e çıkan yolu bulmayı ne zaman öğrendiğini merak etti. Kara Köşk'ü görmenin onu ne zaman endişelenmekten çok minnettar hissettirdiğini, oranın ne zaman kendisi için olası bir sığınak hâline geldiğini merak etti.

Eskici Kral'a ve diğerlerine ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı. Conor'ı gerçeği görmeye ikna edebileceğinden çok emindi.

Köşkün önündeki gardiyan onu içeri almak için kenara çekildi.

"Domna Caster," dedi Lin'e onu şaşırtarak, zira genellikle sessiz kalırdı. "Morettus içeride sizi bekliyor. Büyük Oda'da."

"Teşekkür ederim." Lin aceleyle gardiyanın yanından geçti ve Büyük Oda önünde açılana kadar köşkün kıvrımlı koridorlarında ilerlerdi.

Sanki buradan hiç ayrılmamış gibiydi. Andreyen'ı sandalyesinde, asası elinde gördü. Ji-An ve Merren da onun yanında duruyor ama hiçbiri konuşmuyordu. Kendisini beklediklerini düşündü. Saraydan haber için.

Odaya adım attı. "Beni dinlemedi," dedi. "Kel hakkında da komplo hakkında da."

Andreyen sanki onun konuşmasını engellemek ister gibi elini kaldırdı. "Lin—"

"Başka bir yol bulmamız gerekecek," dedi Lin. "Malgasi'yi durdurmak için. Kel'e yardım etmek için—"

"*Lin.*" Andreyen gözlerini yana doğru çevirdi ve Lin odada başka birinin daha olduğunu fark etti. Andreyen'ın karşısındaki koltukta oturuyordu, Lin bu yüzden onu görmemişti. Oturan kişi ayağa kalktı ve Lin'e doğru döndü.

Şaşkın bir nefes veren Lin'in sesi tıslar gibi çıkmıştı. "Exilarch."

Aron Benjudah Büyük Oda'nın diğer ucundan Lin'e baktı. Rhadanlı bir gezgin gibi giyinmişti ve Lin'in onu ilk gördüğü anki gibi görünüyordu. Ancak o zaman Shulamat'taydı, kollarındaki siyah kayışların, kalçasındaki Akşam Kılıcı'nın, tenindeki koyu lekelerin beklendiği bir dünyada. Hiç buraya ait görnümüyordu, onu burada görmek sanki Fleshmarket Meydanı'nda efsanevi bir yaratıkla karşılaşmış gibi bir tür şok etkisi yaratıyordu.

Aron sertçe başını salladı. "Lin."

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" dedi Lin. Bakışları Andreyen'a, sonra Ji-An'e ve Merren'a kaydı. Merren omuzlarını silkti, sanki hiçbir fikri olmadığını ve diğerlerinin de olduğundan şüphe ettiğini söylemek ister gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Büyükbaban," dedi Aron. "Seninle konuşmamın önemli olduğunu anladı."

Lin içinde neredeyse acı veren bir umut dalgası hissetti. "Maharam sürgün edilmem konusunda fikrini mi değiştirdi?"

Aron'ın gözlerinde acımaya benzer bir parıltı belirdi ve Lin bu yüzden ondan nefret etti. "Maharam fikrini değiştirecek biri değil," dedi Aron ve yeşil gözleri parlayan Andreyen'a baktı. "Sürgünde kalmaya devam ediyorsun."

Lin'in sesindeki hayal kırıklığı, acıyla harmanlandı. "O zaman burada olmamalısın," dedi. "Sanırım sürgün edilen biriyle konuşmak Exilarch'a bile yasaktır."

"Maharam'dan ve hatta Yasa'dan daha önemli şeyler vardır," dedi Aron. Sesinde, Lin'in daha önce hiç duymadığı bir şey vardı. Huzursuzluk, tereddüt hatta çaresizliğe benzer bir şey. Exilarch'tan asla bekleyeceği bir şey değildi. Ona korkunç bir şey söylemesini bekliyordu. Mariam'a bir şey olduğunu, gerçekleştirdiği tedavinin kalıcı olmadığını, Mayesh'in yalan söylediğini ya da Sault'un duvarı çöktüğünde birinin yaralandığını, hatta öldüğünü söylemesini.

Aron bunun yerine ona doğru yürüdü. Lin adamın gözlerindeki yoğunluktan, üzerinden su gibi akıp giden duygulardan neredeyse ürperdi. Fakat adam Lin'i şaşırtarak başını eğdi ve ellerini ona doğru uzatarak avuç içleri yukarı bakacak şekilde önünde diz çöktü.

"Seni," dedi Aron, "vadedilen Tanrıça olarak kabul ediyorum. Ve kendimi senin koruyucun olarak sunuyorum çünkü atam

Judah Makabi, Aram'ın düşüşü sırasında Shekinah Adassa'yı korumuştu."

Lin uyuştuğunu hissetti. Aron'ın söylemesini bekleyeceği son şey buydu ve şimdi bunu söylediği için kendini nasıl hissedeceğini bilmiyordu. "Ne?" dedi, daha sakin ve Tanrıça benzeri bir tepki vermediği için kendini aptal gibi hissederek. "*Şimdi mi?*"

Aron dizlerinin üzerinde kaldı ama sanki Lin'i gördüğüne inanamıyormuş gibi yavaşça yukarı baktı. "Kördüm," dedi. "Kördüm çünkü kör olmak bana hizmet etti. Yıllarca Tanrıça olduğunu iddia edenleri test ettim ve her yeni iddia sahibiyle karşılaştığımda, bana vadedilen o tanınma duygusunu bulmayı umdum. Onu gördüğümde onu tanıyacağımı. O bilgiyi bekledim ve hiçbir şey hissetmedim. O hissizliğe alıştım ve seninle tanıştığımda, seni kalbimin değil, zihin gözlerimle gördüm. Şüphe etmeye kararlıydım ve bu yüzden şüphe ettim."

Lin hareketsiz kaldı, nefes almakta bile zorluk çekiyordu. Onun durmasını, ayağa kalkmasını, gülmesini ve sadece onunla alay edip Tanrıça'nın ışığından ne kadar uzak olduğunu bilmesini sağlamak için geldiğini söylemesini bekliyordu.

Ama adam bunların hiçbirini yapmadı. "Mariam'ı iyileştirdiğinde," dedi, "içinde bir ateş gördüm. Kulenin yandığını gördüm. Hem kendim hem de Makabi'ydim; kuleye bakıyor, Tanrıça'nın iş başında olduğunu görüyordum. Onun hissettiğini ben de hissettim. O bilgiyi hissettim. Mükemmel bir inanç, mükemmel bir doğruluk hissettim. Bu hissi önceden tarif edemezdim ama şimdi bildiğim için inkâr edilemez olduğunu söyleyebilirim. Sen Günlerin Eskisi'sin. Tarihin akışını değiştireceksin. Maharam bunu görmüyor ama o küçük ve önemsiz bir adam. Ben görüyorum. *Biliyorum.*"

"Emin değilim," diye fısıldadı Lin, "yani mükemmel bir inanca layık olduğumdan. Kendime bile mükemmel bir inancım yok."

"Bunun nedeni hazır olmaman," dedi Aron. "Sault'ta sebep olduğun yıkımın nedeni henüz tam ve gerçek gücüne bağlanmamış olmandı. Bu bir kontrol eksikliğiydi ve bundan sonra ustalaşman gereken şey de bu. Çile sana o kontrolü sağlayacak."

"Ne çilesi?" dedi Merren. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Lin, Ji-An'le ikisinin orada olduklarını neredeyse unutmuştu. İkisi de Aron'a temkinli gözlerle bakıyorlardı. Andreyen'ın Exilarch'a bakarkenki ifadesi ise bulanıktı.

"Acı Su Çilesi," dedi Aron. "Geri Dönen Tanrıça'yı Kaynak Taşı'na bağlayacak. Çileden geçtikten sonra ateş ve güçle yükselecek. Yenilmez olacak."

Ve Lin aniden okuduklarını hatırladı: *Büyücü ve taş daha sonra birlikte Sulemon mağaralarına gitmeli, buradaki Yontma Taş Koridorları'nı geçtikten sonra, mücevherin gücünü elinde tutacak olan Büyücü'ye bağlanmadan önce Acı Su Alanı'nda temizlenmeli.*

Ama bu bin yıl önce olmuştu; Lin o büyüde ustalaşmaya, Mariam'ı iyileştirmeye akıl almaz bir şekilde kararlıyken. Ve bunu başarmıştı. Mariam artık iyiydi. Aron ne derse desin, o bir büyücü değildi. Büyüyü çözmeye çalışmış ve neredeyse her şeyini kaybetmişti. Evini, en yakın arkadaşını, topluluğunu.

"Benden ne istiyorsun?" dedi neredeyse fısıldayarak. "Kimse benim Tanrıça olduğuma inanmıyor. Bu çile onlara bu inancı mı dayatacak? Belki de Shulamat'ta gördüğün tek şey Kaynak Taşı'mın gücüydü. Belki de Maharam haklıdır. Tanrıça böylesine zayıf bir kapta geri dönmezdi."

Exilarch yavaşça ayağa kalktı. Bakışlarını Lin'den ayırmadan, "Asher. Söyle ona," dedi.

Lin'in başı dönmeye başlamıştı. Maharam'ın oğlu Asher Benezar'ı mı kastediyordu? Uzun zaman önce sürgüne gönderilmiş birinin adını neden anıyordu? Eskici Kral iç çekti. "İkna edilebileceğinden emin değilim, Aron. Lin çok inatçıdır."

Lin ona baktı. "Asher mı?" diy[illegible] ldadı.

Andreyen elini dikenli asasının başına koydu.

"Tahe Asher Benezar," dedi Ashkar dilinde. "Sape zenevet altah wakhahe. Pekanwa kol qemzo zawahena."

Ben Asher Benezar'ım, babam tarafından sürgüne gönderildim. Sanırım hikâyemi biliyorsun.

Lin'in başı dönüyordu. Sanki bir hikâye çarkçısının masalını hatırlıyormuş gibi görüntüler gözlerinin önünde belirdi. Tam da bu odadaki rafta duran, üzerinde Ashkar yazısı olan gümüş büyü kâsesini gördü. BU KÂSE, BENJUDAH EVİNİN MÜHÜRLENMESİ İÇİN TASARLANMIŞTIR. Lin, Eskici Kral'ın bu kâseyi sadece koleksiyon için aldığını sanmıştı çünkü adam o kadar çok güzel şey toplamıştı ki. Ama şimdi bunun tam tersi olduğunu anlamıştı. Eskici Kral'ın büyüye olan saplantısı, Asher'ın sürgün edilmesine neden olan konu, istediği kitapların Shulamat'ta olduğunu bilmesi. Büyükbabasının, sınavdan sonra onu neden buraya getirdiğini merak etmişti: Bunun Andreyen ile çalıştığını bildiği için olmadığını fark etti. Aslında Andreyen'ın Asher olduğunu ve kendisini gibi sürgün edilen başka birine göz kulak olacağını bildiği içindi.

Asher Benezar. Hiçbir ipucu görmemiş, hiçbir tahminde bulunmamıştı. Lin'in dünyasında, Ashkarlar ve *malbushim*ler vardı ve biri diğeri olamazdı. Yine de...

"Baban biliyor mu? Eskici Kral olduğunu?" diye sordu Lin Andreyen'a. Ardından Aron'a dönerek, "*Sen* nereden bildin?" dedi.

"Gerçekten de Aron," dedi Andreyen tilki gibi bir sırıtarak. "Nereden bildin?"

Aron ellerini iki yana açtı ve Lin'e değil de Andreyen'a bakarak konuşmaya başladı. "Asher, olay olduğunda durdurmaya çalıştım. Sürgün edildiğinde babamla konuştum ve müdahale etmesi için yalvardım. Bana yapamayacağını, bunun Maharam'ın elinde olduğunu ve ne Yasa'nın ne de merhametin müdahaleyi haklı

çıkarmayacağını söyledi. Ama bunun olmasına izin veremezdim. Seni aradım, Altın Yollar'da seninle ilgili dedikodular duydum. Yeni bir Eskici Kral olduğunu ve yaptıklarını öğrendiğimde zekânı, zihninin lâbirent gibi yollarını hemen tanıdım. Biliyordum ki... Sen her zaman dirençliydin, Asher. Basitçe ortadan kaybolmayacağını biliyordum. Yolunu bulacağını biliyordum."

Andreyen uzun süre hiçbir şey söylemedi. Berrak yeşil gözleri donuktu, açık yeşim rengi gibiydi. Lin ne düşündüğünü tahmin edemiyordu.

Sonra Lin'i çok şaşırtan bir şey yaptı ve sevgili asasını dizinin üzerine koyup ikiye böldü.

Ji-An, bir top atılmış gibi sıçradı. Andreyen bastonun yarısını bırakıp diğerini kaldırdığında hepsi ona baktı. İçi bir kamış gibi boştu. Parmaklarını içine soktu ve içi boş daireye sarılmış, *magal* sembolü gibi uzun bir parşömeni dikkatlice çıkardı.

Lin'e uzattı. "Oku," dedi.

Lin parçalanma tehlikesi olan eski parşömene dikkat ederek kâğıdı açmaya başladı. Sonunda açtı, üzerinde dikkatli bir el yazısıyla Büyük Dua yazılıydı: *Duy, ey Aram, Tanrıça birdir, geri dönecek.*

"Bunu bana sen verdin," dedi Andreyen şaşkın bir ifadeyle kâğıda bakan Aron'a. "Ve ben onu bütün süre boyunca sakladım. Seni hiç suçlamadım, Aron. Sen bir çocuktun. Ve sürgün edildim diye artık bir Ashkar olmadığımı hiç kabul etmedim." Lin'e döndü. "Eğer Aron senin Tanrıça olduğuna inanıyorsa, o zaman sen Tanrıça'sın. Eğer *sen* inanıyorsan, o zaman Tanrıça'sın. Ben bir sapkın veya sürgün edilmiş biri olabilirim ama Tanrıça'nın ayağa kalkıp ismini ve onunla birlikte gelen her şeyi talep etme cesaretine sahip olan kişi olduğuna her zaman inandım."

"Ama ben sürgün edildim," dedi Lin. "Halkım tarafından kabul edilmezsem, böyle bir güçle ne yapabilirim?"

"O zaman onlara sen kabul ettir," dedi Ji-An. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Gerçeği görmelerini sen sağla."

"Benimle gel," dedi Aron, "Yontma Taş Koridorları'na. Çile alanına. Ve çileden döndüğünde, ellerinde yıldırımın gücüyle döneceksin. Görmekten başka çareleri kalmayacak, Lin."

Yontma Taş Koridorları. Lin başının döndüğünü hissetti. Castellane'den hiç çıkmamıştı ve Aron ondan bir zamanlar Aram olan yere kendisiyle gelmesini istiyordu. Dannemore'un kuzeydoğusundaki taşlı Jiqal çölüne.

"Malgasilerin büyüsü var," diye ekledi Aron. "Sadece büyü kullanan başka biri onlarla yüzleşebilir. Ama yakında karar vermelisin, Lin. Bizi Jiqal'a götürecek gemi Black Rose şafakta yelken açacak. Ve beklemeyecek."

Lin o an, içindeki anka kuşu ateşiyle yanan Kral'ın sesini duydu. *Malgasiler gelecek. Büyük bir güç olmadan engellenemezler. O güç sen olacaksın. Castellane'i koruyacaksın. Halkını koruyacaksın. Çünkü Tanrıça olmadan herkes mahvolmaya mahkûmdur.*

"Ama bana burada ihtiyaç var," dedi. "Kel ve Conor, ikisinin de yardıma ihtiyacı var. Komplo çok yakında Aurelian Hanesi'nin etrafını saracak. Malgasiler—"

"Castellane için endişelenmeyi bize bırak," dedi Andreyen ve başını sallayan Merren ve Ji-An'e baktı. "Kel için ve Prens için. Prens Conor'ın gerçeği görmesi gerekiyorsa biz bir yolunu buluruz."

Lin yavaşça ellerini yana indirdi. Kalbinin avuçlarında attığını hissedebiliyordu. Conor için endişelenme denmesinin bir anlamı olmadığını söylemedi çünkü asla Conor'ı düşünmeyi bırakamıyordu. Ve onun son bakışını, ayaklarının dibinde bir yığın cam kırıklarıyla odasında yalnız olduğunu unutmayacaktı. Kendisinin Çile'ye dayanma veya bir orduyu devirme gücüyle geri dönme yeteneğinden şüphe ettiğini de söylemedi.

Bunların hiçbirini söylemedi çünkü önemli değillerdi. Önemli olan başarı şansının küçük olması değil, Castellane'in başka bir şansının olmamasıydı. Ve Malgasi'den en çok tehlike altında olanların, onu kovmuş olsalar bile sevdiği herkes olması önemliydi. Onu istemeseler bile.

Tanrıça ünvanını talep etmeyi seçmiş ve bununla birlikte bir kaderi de talep etmişti. Aron gibi kendi içinde bir ateş görüp görmediğini bilmiyordu ama bunu onun gözlerinde ve Jiqal'a giden yolun, önünde bir işaret fişeği gibi uzandığını görebiliyordu. Tevath'ta halkına bir söz vermişti ve bu sözü tutacaktı. Bu onu arkadaşlarından, ailesinden, Conor'dan, sevdiği her şeyden uzaklaştırsa bile.

Çöl rengi gözleriyle onu izleyen Aron'a döndü. "Sana kalmış," dedi Aron. "Ben Tanrıça ne isterse onu yapacağım."

Lin arkadaşlarına baktı. Ji-An ve Merren, sanki bıraktığı her neyse ellerinde güvende olduğunu söylemek istercesine ona dikkatle bakıyorlardı. Ve Andreyen... Asher asasının kırık parçalarını tutmuş oturuyordu. Yıllardır bu asayı gittiği her yere yanında taşımıştı çünkü içinde bir dua vardı, bir yakarış ve yemin, bir inanç ve güven. Tanrıça'ya. Lin'e.

Aron'a döndü.

"Seçimimi yaptım," dedi. "Seninle gideceğim. Çile'yi seçiyorum."

KEL

Conor'ın ayak sesleri kaybolduktan saatler sonra bile Kel hiç hareket etmemişti. Oldu[illegible]ı yerde kaldı; sırtı duvara dönük, ay

ışığının zeminde hareket ederek sönüp kaybolmadan önce küçük bir leke hâline gelişini izledi.

Conor'a kızgın olmadığını fark etti. Olamazdı. Falconet ve diğerleri Kel'e karşı kanıtları, rakibine hiçbir çıkış yolu bırakmayan bir oyun ustası tarafından tahtaya dizilmiş Kaleler oyunun taşları gibi sıralamışlardı. Ve Kel, Conor'ın kim olması gerektiğini ve sorumluluklarının ne olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Malgasi ve müttefikleri, Conor'ın Kel'in suçluluğuna inanıp inanmamasının bir önemi olmamasını sağlamışlardı. Conor'ın eli kolu bağlıydı.

Ve Conor'ın, Kel'in masumiyetine ikna olmayışının başka, daha derin nedenleri olduğunu da biliyordu. Conor'ın odalarındaki penceresinin kenarında oturduğunu ve *Umut bir tehlikedir, biliyorsun* dediğini hatırladı. *Umut seni bir süre yukarı kaldırabilir ancak hayal kırıklığına uğradığında düşüşün daha da sert olur.*

Kel, Conor'ın o düşüşten, umutsuzluğun uçsuz bucaksız boşluğuna düşmekten korktuğunu biliyordu. Öfke, umutsuzluktan daha iyiydi, hatta sevdiğiniz birine karşı duyduğunuz öfke bile. Öfke ateşti ve umutsuzluk karanlıktı. Ve Conor yıllardır karanlıktan korkardı.

✦

Kel, Labirent'in yakınındaki o sokakta kan kaybettiği rüyalarla dolu huzursuz bir uykudan uyandı. Rüyasında yardım çağırıyor ve Falconet gelip, sırıtarak bıçağı daha da derine saplıyordu.

Ayağa kalktı, yaralı gözlerini ovuşturdu. Her yeri ağrıyordu, muhtemelen titremektendi. Trick'te hava soğuktu. Ay ışığının olduğu yeri işaretlemek için döndü, saatin kaç olduğunu merak ediyordu.

Ay ışığı hücresinin parmaklıklarına ve kapının önüne konan tahta tepsiye vuruyordu. Tepside genelde yulaf lapası veya bayat

ekmekten oluşan tatsız bir yemek olurdu. Ancak bu sefer tepside bir ışıltı fark etti.

Bir anahtar.

Kel'in düşünmek için çok az vakti vardı, saniyeler içinde ayağa kalktı ve parmaklıkların yanında diz çöktü. Elini parmaklıkların arasından kaydırdı, parmakları ağır gümüş anahtara değene kadar tepsiyi yokladı. Aanahtarı kilide taktığında, menteşeler yeni yağlanmış gibi sessizce ve gıcırdamadan döndü.

Kapı hızla açıldı. Bir saniye sonra Kel kapıdan geçti. *Bu bir tuzak*, diye düşündü. *Bu bir tuzak olmalı.* Ama yine de durmadı. Koridordan aşağı ilerliyor, ardı ardına gelen boş hücrelerin önünden geçiyordu. Sonunda dönen dik merdivenlerden aşağı inmeden hemen önce karanlık ve büzülmüş bir figürün Sunderglass parmaklıklarının arkasında çömeldiğini gördü. Ay ışığı ilerideki yolu aydınlatıyordu, Kel dolu hücrenin içini zar zor görebiliyordu, bir saç yumağının arkasından onu izleyen iki parlak koyu göz dışında hiçbir şey seçemiyordu.

Bir an duraksadı, sonra elinde tuttuğu anahtarı hücreye fırlattı. Eğer bu bir tuzaksa birileri onu yakalamadan önce olabildiğince çok karmaşa yaratmalıydı.

Aşağıdan sesler duyduğunda merdivenlerin tepesine yeni ulaşmıştı. Muhafızlar yukarı doğru yönelmişti. Etrafına baktı. Burada hiçbir şey yoktu. Eline alabileceği bir silah, yukarı çıkan bir merdiven yoktu. Sadece ay ışığının kan gibi süzüldüğü tek bir kanatlı pencere vardı.

Kel pencereyi hızla açtı. Vücudunu döndürerek çıplak ayaklarıyla dışarı çıktı. İlerlerken döndü, pervazı kavradı, başı tam da muhafızlar merdivenin tepesine ulaştığında pervazın altında kayboldu.

Kendini yavaşça aşağı indirirken bağırdıklarını duyabiliyordu, ayakları pürüzsüz duvarda tutunacak bir yer arıyordu. Ayrıca

biraz küfür ve darbe sesleri de duydu. Görünüşe göre az önce serbest bıraktığı mahkum mükemmel şekilde dikkat dağıtmıştı.

Kulenin içinde neler olduğunu düşünemezdi. Şu anda ne yaptığını da düşünemezdi. Ya da hiç kimsenin Trick'ten kaçamadığını, bunun asla yapılmamış olduğunu. *Ama eminim sürünmeyi bilen hiç kimse bunu denememiştir,* dedi kendi kendine.

Yüksekteydi, o kadar yüksekteydi ki rüzgâr onu parçalıyor, saçlarını ve giysilerini savuruyordu. Yıldızların arasında süzülüyor gibiydi ve bu korkutucu olmalıydı ama nedense öyle hissetmiyordu. Hücrede olmak korkutucuydu. Bu ise özgürlüktü ve kurtuluşu kendi ellerindeydi.

Tırmanmaya başladı, kulenin yan tarafına yaslandı, Jerrod'ın ona söylediklerini, düz bir yüzeyde süründüğünü hayal etmeyi hatırladı. Yer çekiminin var olmadığını, onu aşağı çekmeye çalışmadığını.

İşte. Hafif bir çıkıntı, kulenin mermer tarafında bir çukur. Ve işte, küçük ama dokulu bir çatlak. Ağırlığını el parmakları ve ayak parmaklarıyla taşıyarak çatlağa bastı. Aşağıya doğru ilerlerken muhafızların bağırışları ve çığlıkları azaldı.

Sürekli değişen aya baktı, şarap kırmızısı ışığı okyanusun yüzeyinde desenler örüyordu. Denizi gördü, ufka doğru uzanan siyah bir kalkan gibiydi. Goblenin bir parçasıydı, gecenin bir parçasıydı, aşağı ve daha da aşağı hareket ediyordu.

Kule şimdi üzerinde uçsuz bucaksız siyah bir sütun gibi yükseliyordu. Elleri ve ayakları ağrıyordu. Ayağını aşağı indirdi, başka bir tutunma noktası aradı ve bunun yerine sağlam bir yüzeye çarptı.

Zemine ulaşmıştı.

Kuleden indi, nabzı kulaklarında zafer naraları atıyordu. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı şeyi başarmıştı. Trick'ten kurtulmuştu. Şimdi kayalık zemindeydi, Saray'ın duvarları

uzakta yükseliyordu, kule ve uçurumlar sağında kıvrılıyordu. Çok aşağıda çarpan dalgaları duyabiliyor, havadaki tuzlu suyun tadını alabiliyordu.

Yaşıyordu.

Uzaktaki Marivent, denizin üzerindeki bir kalyon gibi yükseliyor, her penceresi parlıyordu. Gölgelere tutunarak kulenin yan tarafına doğru süründü, düzensiz çakıllar ayak tabanlarına batıyordu. Kalbi, şiddetli bir rüzgârda çarpan bir kapı gibi göğsünde çarpıyordu.

Saklanmıştı ama onu arıyor olacaklardı ve kaçacak hiçbir yer yoktu. Bir taraftaki muhafızlar ve diğer taraftaki denize uzanan dik uçurumun arasında sıkışmıştı. Serbest bıraktığı tutsağın en azından muhafızların bir kısmını başka bir yöne götüreceğini umabilirdi ama peşine düşecek daha çok kişi olurdu.

Uçurumun kenarından aşağı inebilir miyim? diye merak etti. Trick'ten aşağı inmişti, elleri ve ayakları için doğal bir kaya duvarı kesinlikle daha iyi bir koruma sağlardı. Ama dipte sadece yeşil ölümün şakırtısıyla dolu karanlık sular dışında hiçbir şey yoktu.

Daha fazla ses duydu. Köşeden baktı. Saray muhafızları kırmızı üniformalarıyla bir duvar gibi Marivent'ten yaklaşıyor, kılıçlarına meşalelerin ışığı yansıyordu. Kel geri çekildi, görüş alanından uzaklaştı ancak birinin kendini güçlü bir şekilde kavradığını hissetti.

Çabaladı ama onu kavrayan eller demir kadar sertti. Kuleden birkaç adım uzağa sürüklendikten sonra döndürüldü. Ona bakan yüz, aynadaki kendi yüzü kadar tanıdıktı. Neredeyse aynadaki kendi yüzüydü. Gri gözler, siyah saçlar, sert bir çene. Boynundaki altın zincirden gelen ay ışığı kıvılcımı.

"Conor," dedi Kel ifadesizce. "Neler oluyor—"

"Kapa çeneni," dedi Conor. "Muhafızların gelmesini istemiyorum."

Bu tuhaf açıklamayla Kel'i gömleğinin arkasından yakaladı ve onu da peşinden sürükleyip kuleden uzaklaştı.

Kel onunla gitti. Hayatında hiç Conor'la dövüşmemişti, şimdi de dövüşmeyecekti. Zihni uğulduyordu. Ona anahtarı *Conor* mı bırakmıştı? Kel'i kurtarmayı mı planlamıştı?

Uçurumun kenarına ulaştılar. Trick tam üstlerindeydi; aşağıda, uçurumun dibindeki kayaların üzerinden dökülen beyaz bir su vardı.

Conor, Kel'i kendisine doğru çevirdi. Conor'ın arkasında Marivent ve Tepe'nin ışıkları, pencerelerin parıltısı, beyaz taş duvarlardan gelen ışıltı vardı. Kel'in çocukluğunun geçtiği ve bir daha asla giremeyeceği tüm o yerler.

Bir grup Saray muhafızının Trick'e doğru ilerlediğini görebiliyordu. Onları tanıyabilmeleri için çok uzaktaydılar ama yakında varacaklardı.

Kel'in sırtı denize, aşağıdaki şelaleye dönüktü. Suyun şıpırtısını duyabiliyordu. Garip bir şekilde sakin hissederek Conor'a baktı. Yüzünü ezberleyebilmeyi diledi ama şimdi ne önemi vardı ki? "Böyle biteceğimizi düşünmemiştim," dedi. "Babanın Fausten'ı öldürdüğü gibi senin de beni de öldüreceğini."

Conor soluk soluğa güldü. "Beni iyi tanıyorsun, çok iyi," dedi. "Ben de bu gece Fausten'ı düşünüyordum."

"Fausten'ın nasıl hissettiğini bilmiyorum," dedi Kel, "ama ben hayatıma senin son vermeni, başkasının bunu yapmasına izin vermenden daha çok isterim. Hayatım her zaman senindi zaten."

Conor sadece bir anlığına gözlerini kapattı. Tekrar açtığında kocaman olmuş gözleri delici ve perişan bir şekilde bakıyordu. Conor, Kel'in yırtık ceketinin yakasını tuttu, o kadar sıkı tutmuştu ki parmakları beyazladı.

"Sen benim kırılmaz zırhımsın. Ve ölmeyeceksin," dedi.

Bir an Kel'i kendine doğru çekti. Kel, Conor'ın dudaklarının alnına değdiğini ve boynuna soğuk bir şeyin yerleştiğini hissetti. Conor yakasını bıraktı. Kel, şimdi çok da uzakta olmayan Saray muhafızlarının kocaman gözlerle ona baktığını görebiliyordu ve Conor'ın elleri Kel'in göğsüne çarptı, avuç içleriyle onu sertçe itti. Kel tökezledi, altındaki zeminin parçalandığını ve düşerken çöktüğünü hissetti, uçurumun kenarından aşağıdaki denize doğru baş aşağı devrildi.

Üç saniyeden az süren uzun ve nefessiz bir sonsuzluk boyunca düştü. Yıldızlar ayaklarının altındaydı, deniz ise buruşuk bir cam levha gibiydi.

Kel, camsı yüzeye sanki bir aynanın yüzeyine vuruyormuş gibi vurdu. Deniz sessizce etrafında parçalandı, beyaz köpükler ve yeşim rengi su tanecikleri fırlattı. Yıldızların başının üstünden uzaklaştığını gördü ve sonra her yerini uyuşturan bir soğuğa gömüldü.

Buz gibi siyah sıvı onu yutuyor gibiydi. Bir an için, tek istediği bu oldu. Sanki bir rüya içindeymiş gibi battı, gümüş baloncuklar başının üstünde bir yol çiziyordu.

Bir şey yanından geçti. Suda, daha büyük ve karanlık bir şekil kıvrımlı bir hareketle kayıp gitti.

Timsah.

Kel boğulacak gibi oldu, yukarı doğru ayaklarını çırptı. Bir solukla yüzeye çıktı, ağzından acı suları tükürdü. Yukarı baktığında, Trick'i çoktan geçtiğini görebiliyordu. Marivent'in ışıkları, ateşli incilerden oluşan bir dizi gibi uçurumların tepesinde parlıyordu.

Düşüşü bir patlama gibi suda gümüş-beyaz köpük izleri bırakmıştı. Birkaç adım ötede, bir şeyin yüzeyi kırdığını gördüğünü sandı. Pullardaki ay ışığının parıltısını.

Olabildiğince sert bir şekilde limana doğru yüzdü. Tanrılara şükürler olsun ki Jolivet ona yüzme öğretme konusunda ısrar

etmişti. Şimdi hayatı için yüzüyordu, kolları piston gibi çalışıyor, bacakları makas gibi hareket ediyor, bir ok gibi suyu yarıyordu. Gözleri yanıyordu, liman uzakta bulanık görünüyordu. Altındaki boşluktan, okyanusun derinliğinden ve içinde yüzen keskin dişli yaratıklardan başka bir şey düşünemiyordu.

Fausten'ı düşündü. Kanı, suya kızıl boya gibi yayılmıştı. Timsahlar onu anında yiyip bitirmişti. Kel'in hâlâ hayatta olması çılgınlıktı. Elbette timsahlardan daha hızlı yüzemezdi ama bunun bir önemi yoktu. Amaçsızca yüzerek yutulmayı bekleyemezdi.

Conor, diye düşündü ve ihanetin midesine vurmasını bekledi ama bunun için vakit yoktu. Sert ve sümüksü bir şey yan tarafına çarptı. Öfkeli bir dehşetle döndü, sadece çürüyen bir kütük gördü. Kütüğe tekme attı, itti, daha hızlı yüzdü. Şimdi bir ritim buluyor, suya vuran kolları sadece nefes almak için başını çevirdiğinde kesiliyordu. Tuzlu su boğazından aşağı doğru acı bir şekilde akıyordu.

Artık Anahtar'ı görebiliyordu. Ve müzik... Meyhanelerden sızan müziği duyabiliyordu. Şehrin ışığı üzerine düşen su, griye dönmeye başlamıştı. *Gri bir cehennem.* Kel'in bacakları ve kolları yanıyordu, her attığı kulaç bir ızdıraptı. Altındaki su döndü ve tekrar döndü. Dalga kırılma noktasına ulaşmıştı.

Gevşedi ve bir sonraki dalganın onu yakalayıp içeri taşımasına izin verdi. Dalga onu kayalık, çakıllı yamaçtan yukarı doğru iterek sahile attı. Karnının üstüne yuvarlandı, tuz kusuyordu.

Ve sonra onları gördü. Sudan yukarı doğru çıktılar. İki, hayır üç tane yeşil timsah yere yakın bir şekilde sürünerek Kel'e doğru geliyordu. Kel ayağa kalkmaya çalıştı ama faydası olmadı. Bacakları çalışmıyordu. Islak ip kadar işe yaramazlardı. Dirseklerinin üzerine kalkmayı başardı, soluk soluğaydı, ıslak saçları yüzüne geliyordu.

Timsahlar ayın kırmızı ışığında muazzam görünüyorlardı. İri, pullu, kocaman çeneleri açılmıştı, sıra sıra tırtıklı dişleri vardı. Böyle şeyler duymuştu, timsahların karaya doğru sürünerek hızla bir çocuğu kapıp annesinin çığlık atmasına fırsat vermeden onu denize geri çektiklerini.

Dizlerinin üzerine doğrulmaya çalıştı. Ama çok geçti, timsahlar üzerindeydi, tepesinde şahlanıyorlardı. Tuz, çürük ve okyanusun derinlikleri gibi kokuyorlardı. Gözleri ay ışığında kızıl bir renkte parlıyordu, hissiz ve duygusuz, bomboş kızıl mermerler gibiydi. Kel, sanki onları savuşturabilirmiş gibi elini yüzüne doğru kaldırdı.

Ve soğuk bir şey bileğine dokundu. Aşağı baktı ve şok içinde boynuna altın bir zincir dolandığını ve ucunda parıldayan bir madalyonun sallandığını fark etti. Conor'ın boynuna soğuk bir şey yerleştirdiğini hatırladı. Conor'ın ona söylediği sözleri. *Sen benim kırılmaz zırhımsın. Ve ölmeyeceksin.*

Artık Conor'ın ne demek istediğini anlıyordu. Madalyon büyük ve parlaktı, gösterişli bir şekilde tanıdıktı. Kel bunu en son Artal Gremont'un taktığını görmüştü. Merren'ı çok sinirlendiren muskaydı bu. Gremont'u her türlü zarardan koruyan muska. Conor ona muskayı vermiş ve sonra onu uçurumdan aşağı atmıştı, çünkü düşmesinin onu öldürmeyeceğini biliyordu. Timsahların ona zarar veremeyeceğini de.

Yaşayacağını biliyordu.

Kel elini yavaşça indirdi. Etrafındaki timsahlar hareketsizleşmişti. Hiç kıpırdamadan, ağızları açık bir şekilde üzerine çömelmişlerdi. Ona bakıyorlardı. Hayır, ona değil. Muskaya. Kel, kötü niyetli heykellerin bakışları altında sıkışmış gibi hissetti. Ama heykellerden su damlamazdı, heykeller sıcak ve pis bir nefesle solumazlardı, geri çekilip dönmezlerdi, kuyruklarını çırpmazlardı. Hayaletler gibi okyanusa geri kaymazlardı, kambur

karanlık şekiller gibi birbiri ardına dalgaların çalkantısında kaybolmazlardı.

Çakıllı sahil artık tamamen ıssız ve boştu. Kel, uzakta bir yerde akan suyu duyabiliyordu. Kulaklarında bir çınlama, görüş alanının kenarında bir karartı vardı. Hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

Elsabet

"Hanımefendi, başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Elsabet çadırının önünde dolaşan askeri tek kelimeyle savuşturdu. Asker yarı korkmuş yarı rahatlamış bir şekilde kaçmadan önce bir an tereddüt etti.

Elsabet sert zemine sırt üstü uzandı. Elbette bir tüy şilte ve bir kamp yatağı verilmişti ama uyumak istemiyordu. Zihninde dinlenemeyeceği kadar çok düşünce yanıyordu.

Çadırının kırılgan muhafazasının ötesinde, Malgasi askerlerinin Castellane'in dışındaki deniz mağaralarının derinliklerinde kamplarının etrafında hareket ettiğini duyabiliyordu. Gece kanlar içinde ve alçı tozuna bulanmış bir hâlde çıkıp tam da ortalarına yığıldığında adamları korkuttuğunu biliyordu.

Bu çok utanç vericiydi, bir Belmany olarak köylü askerlerin arasına yığılması iyi olmamıştı ama bacakları artık onu taşıyamamıştı. Muhafızların lideri Kalman, yanıklarına bakması için bir sağlık görevlisinin gelmesini emretmişti ama Elsabet onu savuşturmuştu. Acıyı, onu hissetmeyi istemişti. Bu, başarısızlığının acısıydı.

Bu başarısızlığın kapsamı sonraki günlerde onun için netleşmişti. Yedi yani Joss Falconet istediği her şeyi yapmıştı ama Kılıç Kapan Trick'ten kaçmış ve Prens tarafından idam edilmişti. Anibal Tapınağı yıkılmış ve Bagomer ile Janos öldürülmüştü. Elsabet'in taşı hayatını kurtarmıştı ancak çabası neredeyse tüm gücüne mal olmuştu. Teninin altındaki taş artık soğuktu, bir ölü kadar soğuk. Taşının gücünü tekrar kullanabilmek için Elsabet, Belmanylerin kalan birkaç Kaynak Taşı'ndan biriyle değiştirilmesi gerekecekti.

En kötüsü de Elsabet'in artık Castellane'de bir büyü kullanıcısı daha olduğunu bilmesiydi. Tüm bunlara neden olan kızıl saçlı kız. O hastalıklı haşere sınıfı olan pis Ashkarlardan biri, bir şekilde bir

Kaynak Taşı ele geçirmiş ve onu Elsabet'inkine rakip olabilecek bir gücü serbest bırakmak için kullanmıştı.

Ancak Elsabet henüz yenilmemişti. Mağaranın iç duvarlarına çarpan denizin sesini dinlerken içinde atan kendi öfkesinin yoğunluğunu hissediyorduve öfkesi her türlü büyüden daha güçlüydü. Muhafızlarını kaybetmişti ancak ordusu hâlâ vardır. Taşını tüketmişti ancak Marivent duvarlarının ardında hâlâ erişilecek bir güç vardı. Belmany anka kuşunun kanı, hem bu şehrin kralının hem de prensinin damarlarında akıyordu.

Doğuştan elde ettiği hakkını geri alacaktı. Castellane'i kendine alacaktı. Ve bunu yaptığında Kaynak Taşı olan kadını yok edecekti. Adını zaten biliyordu, ilk kez Marivent'teki kütüphanede gördüğü Ashkarlı kadının adını. Kadının adı, kendi taşının solan gücüyle ona gelmiş ve ölürken telaşla Elsabet'in kulağına fısıldamıştı.

Adı Lin. Lin Caster.

Kel

Kel bilincini yeniden kazandığında kızıl ay gökyüzündeki konumunu değiştirmişti. Şimdi daha alçaktaydı, görünmez bir zincire bağlı mercan bir kolye gibi ufka doğru alçalıyordu.

Dikkatlice oturma pozisyonu aldı. Uzuvları tekrar çalışıyor gibiydi ancak vücudu ağrıyordu. Burada ne kadar süredir baygın yattığını merak etti. Ayın konum değiştirmesi ve giysilerinin tuzdan sertleşip vücuduna değmesine yetecek kadar uzun bir süredir oradaydı.

Kel ayağa kalktı, Conor'ın boynuna taktığı ağır kolye göğsüne çarptı. Okyanusa ve kan kırmızısı ufka baktı. Okçu Birliği'nin onu arayacağını düşünmüştü ancak şimdi bunun pek olası olmadığını biliyordu. Yaklaşan Saray muhafızları, Conor'ın onu Marivent uçurumlarından okyanusa attığını görmüş olmalıydı ve bu bir ölüm cezasıydı. Muskanın büyüsü sayesinde hayatta kalmış olması tahmin edilebilecek bir şey değildi.

Kel şehre doğru döndü. Perişan hâlde ve kirliydi. Az önce Trick'ten kaçmıştı. Tahminine göre Kara Köşk'e gidebilir, Andreyen'ın merhametine sığınabilirdi ancak Jolivet veya Vigilantlar onu yüzeysel bir şekilde bile arayacak olsalar bakacakları ilk yer orası olurdu. Zaten bir de Scarlet Meydanı'nı gözetleyenler vardı.

Hesabına göre gidebileceği bir yer daha vardı. Tam olarak nerede olduğunu bilmese bile.

Kel Anahtar'a doğru yürümeye başladı. Çıplak ayaklarında plajdaki her çakıl taşını hissedebiliyordu ama her türlü acıdan daha yüksek olan Jolivet'ın sesi kulaklarındaydı: *Sen bir Kılıç Kapan'sın, Kellian. Hayatın Saray'a ait. Ama asla olduğun şeye geri dönemezsin.*

Kel garip bir şekilde sakin hissediyordu. Belki de bunun nedeni, son olayların kendisini tamamen ele geçirmesine izin verirse boğulacağını düşünmesiydi. Kendi hatalarını, Castellane için gelen tehlikeyi, Kara Köşk'teki arkadaşlarını hayal kırıklığına uğrattığını düşünmesi. Conor'ı ve yarın nerede uyanırsa uyansın on yıldan uzun bir süre sonra ilk kez Marivent dışında ve Conor'dan uzakta uyanmış olacağı gerçeğini düşünmesi.

Ama uyanacaktı. Ve uyandığında ilk kez rol yapmıyor olacaktı. O artık Kel Saren'dı ve dostlarının kim olduğunu biliyordu. Düşmanları maskelerini çıkarmışlardı, bu yüzden onları da tanıyordu. Bir kişi hariç herkesten ne beklemesi gerektiğinin farkındaydı ve o bir kişiyi görme ihtiyacı kalbinde çarpıyordu, Anahtar'daki kalabalığının arasından geçerken kendisine bakıp bakmadıklarını umursamadan, omuzlarını kaldırarak ilerledi. Ama neden bakacaklardı ki? Yıpranmış ve ıslak görünüyor olabilirdi ama bu alışılmadık bir şey değildi ve eğer kendini sahile çektiği yerde elleri kanamışsa da onları görünmeyecekleri şekilde aşağıda tutuyordu.

Arsenal Yolu'ndan aşağı doğru yönelerek Labirent'e döndü. Burası her gece olduğu gibi kalabalıktı. Yabancı denizcilerin, dilencilerin ve boyalı fahişelerin her zamanki gürültü karışımı yıkık evlerin balkonlarından yankılanıyordu. Ara sıra bir yerlerden yansıyan ışık hüzmeleri Kel'in gözlerini yakıyordu. Sonunda onu buldu: pencereleri boyayla karartılmış depo.

Ön kapı kilitli değildi ama sıkışmış gibiydi. Burada yani denize ve nemli havaya bu kadar yakınken ahşap sık sık bükülürdü. Kel kapıyı omuzlayarak açtı ve uzun koridora adım attı. Işık yoktu, içerisi sadece dışarıdaki sokak tarafından aydınlatılıyordu.

Büyük ana odaya doğru ilerledi. Boştu, cam fenerler işaretsiz tahta kutularla dolu tozlu zeminde ışıksız bir şekilde sallanıyordu.

Gözlerini kapattığında burayı ilk ziyaret ettiğinde nasıl bir yer olduğunu hayal edebiliyordu. O zamanlar burası, kumar oynayan haşhaş suyu bağımlıları ve maskeli fahişelerle eğlenen soyluların oğullarıyla doluydu. Daha önce müzik ve ışık saçan meşalelerin olduğu yerde şimdi derin bir sessizlik vardı. Tek ışık, çatlak pencerelerden içeri sızan soluk kırmızı ay ışığıydı.

"Kel."

Kel arkasını döndü. Girişte siyah pelerinli tanıdık biri duruyordu. Gümüş maskesi ve çizmeleri parlıyordu. Başlığı yukarıdaydı ve yüzünü kapamıştı. Kel, yüz ifadesini göremiyordu.

"Jerrod," dedi.

"İtiraf etmeliyim," dedi Jerrod, "işe yarayacağını düşünmemiştim. Trick'ten hiç kurtulan olmadı."

"Sanırım çok iyi öğretmişsin," dedi Kel. "Kulenin yanından aşağı sürünerek indim. Ama tutuklanmadan bununla övünemem. Ne talihsizlik ama."

Jerrod hiçbir şey söylemedi. Gözleri, maskesinden daha parlak bir şekilde parladı.

"Sadece bir sorum var," dedi Kel. "Conor, Gremont'un muskasını nasıl ele geçirdi? Ona Beck vermiş olmalı ama *bunu* hayal etmekte zorlanıyorum."

"Beck'in yaptığı şey için kendi nedenleri var—"

"Senden Beck hakkında bir şey duymak istemiyorum, Jerrod," dedi Kel. "Bana ne kadar zamandır yalan söylediğini düşündüğümde sadece—" Başını iki yana salladı. "Sadece Prosper Beck'i görmem gerek. *Gerçek* Prosper Beck'i," diye ekledi Kel, Jerrod sözünü kesmeden önce. "Giydirdiğin ve beni kandırmak için bir masanın arkasına oturttuğun bir haydutu değil."

Jerrod'ın hakkını vermesi gerekirdi zira yaptığı oyunu reddetmeye çalışmadı. "Beck senin için yeteri kadarını yaptı," dedi. "Muskayı sakla. Castellane'den defol. Başka bir şey isteme. Bunu sana bir arkadaşın olarak söylüyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Kel. "Kimin arkadaşı? Çünkü artık Beck'in kim olduğunu biliyorum. Gerçekte *bir kadın* olduğunu."

Jerrod hareket etmedi veya ses çıkarmadı, sadece ifadesi değişti. Kel, maskenin gölgesinde bile yüzünün sertleştiğini görebiliyordu. Bir an için yanlış stratejiyi seçip seçmediğini merak etti. Belki de gerçek Jerrod'ı sadece kızdırır, savunmaya geçirir ve Kel'i gerçek Prosper Beck'ten uzak tutmaya daha meyilli hâle getirirdi.

Ve sonra Jerrod gülümsedi. Tebessümünde neşeden çok alaycılık vardı. "Bir gün anlayıp anlamayacağını merak ediyordum. Sana karşı her zaman biraz dikkatsizdi." Kel'e el işareti yaparak kendisini takip etmesi gerektiğini belirtti. "O zaman benimle gel."

Labirent'in dar ve kıvrımlı sokaklarında yol alırlarken Jerrod sessizdi ama bu Kel'i rahatsız etmedi çünkü zihni uğulduyordu. Arsenal Yolu'ndan kıvrılan dar bir sokağa girdiklerinde Jerrod aniden, "Merren benden nefret ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kel. "Sana kızgın. Aynı şey değil. Geri dönebilirsin, biliyorsun. Ve onu görebilirsin. Andreyen seni durduracakmış gibi görünmüyor."

"Ama *beni* görmeye çalışmadı," dedi Jerrod öfkeyle.

"Nerede olduğunu bilmediğini belirtmek isterim," dedi Kel, "ama inatçılığa devam ettiğini görüyorum."

Jerrod, Kel'in iltifat olmadığını düşündüğü bir şeyler mırıldandı ve sonra hafifçe doğuya doğru eğimli, sanki temellerinden yıkılacakmış gibi görünen, harabe bir evin önünde durdu. Kırmızıya boyanmış ön kapının yanındaki çizik bir plaka, gemi yapımcılığının Arsenale'e taşınmasından ve Labirent'in şimdiki hâline gelmesinden önce burasının bir zamanlar liman başkanının evi olduğunu gösteriyordu.

"Burada bekle," dedi Jerrod soğuk bir şekilde ve kırmızı kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Sıcak bir geceydi ama Kel sokakta tek başına dururken titriyordu. Geç olmuştu, tahminine göre sabahın ikisiydi ve Saray'da neler olduğunu merak etmeden duramıyordu. Saray muhafızları Conor'ın onu uçurumdan aşağı ittiğini görmüş olmalıydı. Conor onlara Kel'in öldüğünü söylemiş olmalıydı. Ona inanmamak için hiçbir nedenleri yoktu.

Jolivet'ın ne düşüneceğini merak etti. Herhangi biri onun yasını tutar mıydı?

Kapı açıldı. Kapıda duran Jerrod, "Seni görecek," dedi bunu yapmamasını tavsiye eder gibi bir ses tonuyla. Kel ön basamakları çıktı, Jerrod'ın yanından geçti ve kendini alçak tavanlı ve ahşap zeminli, temiz, sıvalı duvarları olan bir evde buldu. Bir merdiven gölgede kayboluyordu. Duvarda çok az ışık saçan tek bir fener asılıydı.

"Bu taraftan," dedi Jerrod, kısa bir koridordaki kapalı bir kapıyı işaret ederek. Çerçevenin altında bir ışık çubuğu görünüyordu. "Ve Kel—"

Koridorun yarısında Kel ona döndü. "Evet?"

"Eğer ona zarar verirsen..."

Kel kollarını iki yana açtı. "Silahsızım."

"Öyle demek istemedim..." Jerrod tiksinmiş iğrenmiş bir şekilde başını sallayarak sözünü yarım bıraktı. "Sadece git."

Kel gitti. Dar koridordan aşağıya yöneldi, kapıdan geçip isten kararmış bir şöminenin içinde yanan ateşin aydınlattığı bir odaya girdi. Şöminenin etrafındaki yeşilimsi fayanslar çatlamış, duvarlar yeni beyaza boyanmıştı. Mobilyalar sanki bir soylu kadının evinden çalınmış gibi garip şekilde zarifti. Kel, gerçekten de çalınmış olduklarından şüphelendi.

Kadın ateşin yanında duran incecik yaldızlı bir sandalyeye oturmuştu, tabii eğer "oturmak" doğru kelimeyse. Daha çok sandalyeye yayılmıştı, bacakları sandalyenin kolundan geçirilmiş, diz hizasındaki deri çizmeler giyen ayakları kenardan sarkıyordu. Sehpanın üzerindeki kesme cam sürahiyi devirmek üzereydi. Yağmurluk gibi parlak dar pantolonunu çizmelerin içine sokmuş ve üzerine koyu mavi, sarı şeritli ve önden pirinç düğmeli bir amiral paltosu giymişti. Sarı bukleleri sırtından aşağı, omuzlarına dökülüyor ve kolalı yakasının sert erkeksiliğiyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Antonetta," dedi Kel. "Seni görmek ne güzel."

Kız ifadesiz bir şekilde ona baktı. "Sırılsıklamsın."

"Okyanusa düştüm," dedi Kel düz bir şekilde. "Trick'ten kaçtıktan sonra."

Kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ve timsahlar tarafından yenmiş gibi görünmüyorsun. Görünüşe bakılırsa o muska gerçekten işe yarıyor." Kel'in kalbi çarpıyordu ancak duygularını maskelemek, strese ve şoka karşı fiziksel tepkilerini saklamak konusunda yıllardır pratik yapmıştı. "Muskayı Conor'a sen verdin," dedi. "Onun muskayı bu şekilde kullanacağından ne kadar emindin?"

"Unutuyorsun ama onu ben de tanıyorum. Senin kadar iyi değil ama yeterince iyi. Hiçbir şeyi senden daha fazla önemsemedi." Ayağa kalktı, amiral paltosu bacaklarının etrafına dolandı. Palto ona uyacak şekilde kesilmiş olmalıydı. Kıvrımlarını dikkat dağıtacak şekilde kavrıyordu. Kel, ona Gündönümü Balosu'ndan beri öfkeli olduğunu hatırlattı kendine. "Çözdün," dedi kız ve sesinde tuhaf bir ton vardı, tam olarak tanımlayamadığı bir ton. "Acaba çözebilir misin diye merak ediyordum."

Çünkü beni aptal sanıyorsun. Çünkü bana yalan söyleyebileceğini ve bunun asla farkına varamayacağımı sanıyorsun.

Kel'e doğru yürüdü. Kel kıpırdamadan durdu; çıplak ayaklı, hâlâ denizden ıslak ve nemli saçlarının tuzdan kaskatı olduğunun bilincindeydi. Bunların hiçbiri kızı rahatsız etmiyor gibiydi. Ona yaklaştı, ellerini göğsüne koyabileceği kadar yakındı. Erkeksi kıyafetiyle ilgi çekici bir şekilde tezat oluşturan yumuşak ve çiçeksi parfümünün kokusunu alabileceği kadar yakın. "Artık biliyorsun," dedi. Gözlerini kocaman ve berrak bir şekilde kaldırdı, göz bebekleri çiçek damlalarıyla değişmemişti. "Artık biliyorsun. Benden nefret ediyor musun?"

"Senden asla nefret edemem, Antonetta," dedi Kel.

Kız, Kel'in yırtık gömleğinin yakasını tuttu. Ayak parmaklarının üzerinde doğrularak onu öptü ama nazik değildi ve Kel kendini tutamadı. O da kızı öptü. Dudaklarını onunkine doğru eğdi ve kalbi vücudunda davul gibi atmaya başlayana kadar onu öptü. Kontrolün hâlâ elinde olduğu son anda, ellerinin omuzlarını kavramak için kalktığını hissetti. Sanki bir rüyadaymış gibi öpücüğü böldü, kızı itti ve yere yatırdı, kızın saçları kızaran yüzünün etrafına döküldü.

"Antonetta," dedi. "*Hayır.*"

Kız bir an şok ve acı karışımıyla ona baktı. Yanakları yavaş yavaş koyu kırmızı bir renk aldı. "Ama dedin ki— Bana kızgın olmadığını sanıyordum?"

Jerrod'ın onu Antonetta'ya zarar vermemesi konusunda uyarmasını düşündü. Sanki Jerrod, acıya neden olma gücünün sadece Antonetta'da olduğunu anlamıyormuş gibi. Ona, Kel'in ona zarar verebileceğinden çok daha fazla zarar verebileceğini.

"Senden nefret etmediğimi söyledim. Ve etmiyorum. Senden nefret edemem. Ama bana yalan söyledin, Ana. Bana kim olduğun hakkında yalan söyledin, bildiklerin hakkında yalan söyledin—"

"Artık biliyorsun," dedi. "Tahmin ettin. Bu benim söylememden daha iyi değil mi?"

Kel'in içinden geçen öfke dalgası bir şeyler yapma, bir şeyler söyleme arzusuyla birleşti. Kızın anlamasını sağlayacak bir şey. "Değil," dedi sertçe, "*daha iyi* değil. Aramızda ne olursa olsun bana asla söyleyeceğini sanmıyorum, Ana. Üstelik bana sadece yalan söylemekle kalmadın. Beni manipüle de ettin. Senin için faydalıydı ve neden senin için faydalı olan bir şeyi yapmayı bırakacağını düşüneyim ki?"

"Sana söylerdim—"

"Hayır, söylemezdin. Çok eğleniyordun, Ana. Prosper Beck olmayı seviyorsun. Ve yıllar oldu, değil mi? Beck gibi bir ün kazanman... Labirent'teki gücünü artırman..."

"Yaptığım şey için beni utandıramazsın—"

"Kimsenin seni utandırabileceğini asla düşünmem, Antonetta," dedi Kel. "Seni tanımıyormuşum bile. Anladığım bu. Neden Beck olduğunu tahmin edemiyorum bile... Belki de sıkıldığın ve şımarık biri olduğun ve hayatının bir tür anlam ve amaca sahip olmasını istediğin içindir—"

Kız bir adım geri çekildi. Kel, kendisini saldırganlaştıran bu kör edici acıya rağmen kızın uzaklaştığını görünce canı yandı. "Kendimi koruma duygusuyla Prosper Beck oldum," dedi neredeyse her kelimeyi tükürerek. "Prosper Beck oldum çünkü hayatım çok küçüktü ve Tepe'de bana sunulan seçenekler

istediğim şeyler değildi. Beck oldum çünkü bir zamanlar gerçek bir Beck vardı, bana kılıç kullanmayı öğretmesi için tuttuğum bir adam. Çünkü şımarıktım ve sıkılmıştım ve nasıl dövüşüleceğini öğrenmek istiyordum ve o kalitesiz, önemsiz bir suçluydu. Öldüğünde ben de bu fırsatı kullandım ve onun yerini aldım."

"Gerçek bir Beck mi vardı?" Kel bunu beklemiyordu.

"Gerçek Beck *benim*," diye çıkıştı kız. "O hiçbir şeydi. Labirent'te kendini içkiye vermişti. Adını aldım ve onu bir efsane yaptım."

"Kendini bir şey sanıyorsun," dedi Kel, "bana sırrını yanlışlıkla açıklayacak kadar dikkatsiz birine göre hem de."

Antonetta'nın gözleri parladı. Kararmış bir şömine maşası aldı ve şöminedeki kütüklere vahşice vurdu, Kel'e bakmadı. "Tamam. Söyle. Nasıl tahmin ettiğini söyle. *Hatalarımı* söyle."

Kel dişlerini gıcırdattı. Kızın bu kadar sinirlenmesini beklemiyordu. Onunla sakin bir şekilde yüzleşmeyi, kim olduğunu nasıl tahmin ettiğini ve sonunda onu nasıl anladığını açıklayacağını hayal etmişti. Fakat Antonetta bunun yerine ona bir ateş bulutunun içinden bakıyormuş gibiydi.

"Bir tane değildi," dedi. "Birkaç taneydi. Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ilk başta deliriyor olabileceğimi sandım."

"Devam et," dedi Antonetta.

"Kim olduğunu görmeye gittiğimde... Prosper Beck'i oynayan adamın—"

"Bron," dedi yüzü düşen kız. "O benim kuryelerimden biriydi."

"Yeterince iyi rol yaptı," dedi Kel. "Ofisindeki şarap kutularıydı. *Şarkı Söyleyen Maymun.* Kolayca unutulabilecek bir isim değil. Daha sonra, Roverge'ın partisinde ana odaya geri dönerken bize yolumuzu bilerek [illegible]ttirdin."

Kız elindeki maşayı Kel'e doğru savurdu. "Öyle mi yaptım? Yoksa sadece aptalca mı davranıyordum? Belki de yön duygum yoktur. Belki de sadece dalgınımdır—"

"Sen bunların hiçbiri değilsin," dedi Kel öfkeyle. "Bu yıllar boyunca oynadığın bir rol, artık gerçek değil—"

"Peki, ya senin oynadığın rol?" Ateşten yansıyan ışık yanaklarında dans ederken Kel'e baktı. "Kılıç Kapan olarak?"

Kel, nabzının hızlanmasına rağmen tepki vermedi. Parlayan Galeri partisinde, Conor kılığına girmiş olmasına rağmen kız ona bakarken Kel gerçekte kim olduğunu görmesini istemişti. Görülmekten daha sarhoş edici bir şey yoktu. Bunu çok istemişti ama bu hayalden vazgeçmişti, bu tür hayallerin sonunda sadece acıya yol açtığını uzun zaman önce öğrenmişti.

Gündönümü Balosu'nda tekrar merak etmişti. Kızın sözleri çok sivriydi ve Kel'i incitmek için tasarlanmış gibiydi. Onun Prosper Beck olduğundan giderek daha da emin olsa da net bir karar verememişti. Kız aslında onunla konuştuğunu biliyor ve onu incitmek mi istiyordu? Yoksa Conor olduğunu düşünmüş ve ona ihanet etmek mi istemişti?

"Bundan daha gerçek değil," dedi. "Örneğin, Rovergeların evini kendi evin kadar iyi biliyorsun. Beni mahzene getirdin, böylece orada aynı şaraptan kutular olduğunu görebildim. Daha sonra Charlon'a şişeler hakkında soru sordum. Bunların bir hediye olduğunu söyledi. Ona inanacaktım. Tepe'de Prosper Beck'i kimin finanse ettiğini bulmaya çalıştığımı biliyordun ve şüpheyi Rovergelara çekmek istedin."

"Çok iyi," diye mırıldandı Antonetta. "Ama yeterli değil. Tahmin edemedin, en azından o zaman."

"Conor bana Alleyne Hanesi'nin altındaki tünellerden bahsetti," dedi. "Fark edilmeden girip çıkmanın yolu bu, öyle değil mi? Ve bir de muska var." Boğazındaki altın zinciri çekiştirdi. "Jerrod, Tyndaris'te Gremont'u bıçaklayarak öldürdü. Neden?

Gremont'un taktığı muskanın sahte olduğunu biliyordu. Alys Asper ile çalışıyordu. Ama Alys Asper *için* değil. Jerrod her zaman senin sağ kolun oldu. Beck'e sadıktı, yani sana sadıktı Antonetta. Ve sen Gremont ile evlenmeye kararlıydın. Jerrod, Merren'ı çok üzeceğini bildiği için sen onun ölmesini istemediğin sürece Gremont'a el sürmezdi. Fikrini ne değiştirdi?"

"Gremont'un Malgasilerle ilişkisini, Beck olduğumu bilmese de bir şekilde Beck'i *tanıdığımı* öğrendiği anlaşılana kadar bilmiyordum. Bir görüşme ayarlamamı istedi."

"Ona da Prosper Beck'le görüşeceğimi düşündüğümde beni karşılaması için gönderdiğin aynı dublörü mü gönderdin?"

"Evet," dedi Antonetta. Bu tek kelime, Kel'in boğazının arkasında acı bir tat bırakmıştı. Beck söz konusu olduğunda ona da Artal Gremont'a davrandığından farklı davranmadığının acı bilgisi. "Ama Gremont, Malgasi Prensesi'yle görüşmeye geldi. Jerrod da oradaydı. Gremont'un tamamen onun kontrolünde olduğu açıktı. İstediği her şeyi yapardı. Alleyne Hanesi'ndeki balo salonunda boğazımı kesmesini isteseydi, bunu da yapar ve sürgünden endişe etmezdi. Onunla evlenmek çok tehlikeliydi. O planı terk etmek zorunda kaldım."

"Anlıyorum. Ve sonra... Gündönümü Balosu oldu. Conor'a bana güvenmemesi gerektiğini söylediğin balo."

Kız dudağını ısırdı. "Kel—"

"Yapma," dedi Kel. "İlk başta, gerçekten Conor olduğuna inandığın biriyle konuştuğunu sandım. Ta ki sen Conor uğruna benim kendimi tehlikeye attığım tüm olayları saymaya başlayana kadar. Prosper Beck'e olan borçlarını benim ödemeye çalıştığımı söyledin. Ama bunu bilmenin bir yolu yoktu. Bunu kimse bilmiyordu... Beck hariç."

Kız gözlerini hafifçe kapattı. "Aptal," diye mırıldandı kız. "Çok aptalsın—"

Kel ona doğru bir adım attı. Antonetta kıpırdamadı. "Roverge partisindeki bodrumu hatırlıyor musun? Kesiğinin bandajlanmasına yardım ettiğim zamanı?" Kesiğin olduğu yere, kalçasının kıvrımına elini koydu. Pantolonunun kumaşından teninin sıcaklığını, elinin altındaki kıvrımını hissedebiliyordu. "Kılıç kullanmayı öğrenirken yaralandığını söylemiştin."

"Kimse birkaç kez yaralanmadan Prosper Beck olamaz," dedi Antonetta ama sesi biraz titrekti. Başını kaldırıp Kel'e baktı, ateşin ışığı gözlerini karartıyordu. "Peki ya madalyon?"

"Evet. Beni kendi madalyonunu çalmam için gönderdin," dedi Kel. "Açıp içindeki çimenden yüzüğü bulacağımı biliyordun. Bunun ne anlama geldiği konusunda kendime işkence edeceğimi biliyordun."

Parlayan gözlerini hafifçe kısan Antonetta Kel'e baktı. "Kendine işkence edeceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Seni asla incitmek istemedim—"

"Buna inanmıyorum," dedi Kel vahşice. "Bunun üzerine durmadan kafa yordum. Bana saldırmaya bu kadar kararlı olmanı sağlayacak ne yapmış olabilirdim... Madalyonla, Conor'a yaptıklarınla, Gündönümü Balosu'nda bana söylediklerinle? Bin yıl plan yapsan, beni daha fazla ezecek kelimeler bulamazdın—"

Antonetta bembeyaz kesilmişti. "*Kendine çeki düzen vermeni sağlamaya çalışıyordum*," dedi sesi ateşin çıtırtılarının üstünde yükselerek. "Aptal, aptal adam. Conor'a yalan söylediğini, Eskici Kral'la çalıştığını, Kutani Prensesi'ne iyilikler yaptığını ve asla yakalanmayacakmışsın gibi davrandığının farkındaydım. Gerçekten ne kadar tehlikede olduğunu açıkça söylersem kendini *öldürtmeden* önce durursun sandım. Ve söylediklerim için benden nefret edeceğini biliyordum ama bu senin sağ kalman anlamına gelecekti ve buna değeceğini düşündüm—"

Antonetta Kel'den uzaklaştı. Kel ona baktı. Kız öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Kel kızın ciddi olduğuna, sadece onun

güvenliğini düşündüğüne inanmak istiyordu. Ama ona durmadan yalan söylemişti ve şimdi kıza inanmak istemenin, herkesten çok ona inanmanın tehlikeli olduğunu hissediyordu.

Antonetta maşayı fırlattı ve maşa şömineye doğru uçtu. "Sana Rovergelerda İpek İmtiyazı'nı istediğimi söylemiştim," dedi. "Gremont'un İmtiyazını da istiyordum. Kendim için değil, onu elimde tutamazdım, bunu biliyordum. Ama birine verebilirdim."

"Onu... Satacak mıydın?" dedi Kel. "Ben—"

"Hayır, satmayacaktım," dedi kız öfkeyle. "Her şeyi çözdüğünü düşünerek buraya geldiğine inanamıyorum, Kel Saren. Hiçbir şey anlamıyorsun. Onu *senin* için istiyordum."

Kel, kızı arkasını dönmeye çalışırken bileğinden yakaladı. Antonetta, Kel'e dik dik bakıyordu. "*Neden?*" diye sordu Kel.

Antonetta derin bir nefes aldı. Gözlerini çaresizce Kel'in gözlerine dikti. Kel bir an için kızın gözlerinde onun gerçeğini görebildiğini düşündü. Yapmacıklığının, yalanlarının ve uzun zaman önce kendisinin de inşa etmesinde payı olduğu savunma duvarının ardını.

Söyle bana Ana, diye düşündü. *Bana gerçeği söyle. Bana ne hissettiğini söyle.*

Ama kızın bakışları Kel'den uzaklaştı. "Kılıç Kapan olmaktan kurtulabilmen için," dedi kız düz bir sesle ve gerçek sebebi ne olursa olsun Kel'e bunu ifşa etmeye niyeti olmadığını hissettirdi. "Görev ve beklenti tarafından tuzağa düşürülmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sanırım bir değişiklik olsun diye gücü doğru ellerde görmek istedim."

Kel'in kalbi kırılmıştı. Antonetta ona karşı asla dürüst olmayacaktı. Bu, Prosper Beck kimliğini gizlemekten daha fazlasıydı. Bununla yaşayabilirdi. Ama ona *hiçbir şey* hakkında gerçekten ne hissettiğini asla söyleyemeyeceğini bilmek—

"Yıllar önce," dedi Kel sertçe. "Beni dışladınız. Sadece annen de değil... Aigon bilir birçok şey için onu suçladım. Aynı sınıftan olmadığımızı söyleyen sendin. Gerçekliğe gözlerimizi kapatmanın bir anlamı olmadığını."

Antonetta bilinçsizce elini boynuna, madalyonunun genelde durduğu yere koydu. "Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Her kelimesini," dedi Kel. "Beni olmam gereken yere koydun. Benden nefret ettiğini sandım. Ve sonra bu son birkaç ayda oynadığın rolü fark ettim ve *Belki de gerçek benliğini sadece bana gösteriyordur*, diye düşündüm. Bu da senin gözünde farklı olabileceğimi sanmama neden oldu. Ama sen de herkes gibi bana yalan söyledin."

"O kadar öfkeliydim ki sana Prosper Beck olarak ikinci bir hayatım olduğunu hiç söylemedim. Oysa sen benimle birlikteyken sadece Kel Anjuman oldun ve ben sahte benliğimi gizlemiş olsam da sen de gerçek benliğini sakladın. Sen Kel Saren'sin, Kılıç Kapan'sın ve ben bu ismi başkalarından öğrenmek zorunda kaldım."

Kel nefesini tuttu. "Söyleyecek bir sırrım yoktu," dedi. "Conor'ı korumak için yemin ettim. Kılıç Kapan gibi bir şeyin varlığından bile kimseye bahsetmemeye yemin ettim."

Kız hüzünle gülümsedi. "Jerrod biliyor ama," dedi. "Ji-An. Merren. Asper. Eskici Kral. Lin Caster—"

Hiçbirine ben söylemedim. Zaten biliyorlardı ya da öğrenmişlerdi. Ama bunlar önemli miydi? Özellikle şimdi, Antonetta'dan dürüstlük talep ederken kendi gerçekliğini iliklerine kadar ona göstermesini isterken?

"Sanırım her zaman biliyordum, Ana," dedi, "benden kendinle ilgili bir gerçeği sakladığını. Bu yüzden sana gerçekte kim olduğumu söylemedim."

"Ve ben de," dedi kız bakışlarına düz bir şekilde karşılık vererek, "senin de benden kendinle ilgili bir gerçeği sakladığını her

zaman biliyordum ve bu yüzden sana gerçekte kim olduğumu söylemedim."

İkisi de bir an sessiz kaldılar, duyulan tek ses şöminedeki ateşin çıtırtısıydı. Sonunda Kel, "O zaman belki de birbirimize kendimizi tanıtmamızın vakti gelmiştir. Gerçekten kim olduğumuzu," dedi. Kız şaşkınlıkla onu izlerken Kel yırtık ceketinin altında atan kalbinin üzerine elini koydu ve eğildi. Doğrulduğunda, "Hanımefendi. Ben Kellian Saren'im, Castellane'de yetim olarak doğdum. Kan bağım yok ama ben bir Kılıç Kapan'ım, Castellane Prensi'nin koruyucusuyum ve Marivent'ten sürgün edilmiş olsam da her zaman öyle kalacağım."

Gözleri parıldayan Antonetta odada yürüdü, sandalyenin yanındaki masada duran sürahiyi aldı ve pratik bir hareketle iki bardağı da doldurdu. Kel'e dönüp birini ona uzattı. "Kel Saren," dedi. "Ben Antonetta Alleyne, İpek İmtiyazı'nın varisiyim ve ayrıca Labirent'in bir suçlusu olan Prosper Beck'im. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Kel bardağı alarak bir yudum içti, şarabının sert tadı boğazını yakmıştı.

"Pekâlâ," dedi Antonetta incecik yaldızlı sandalyeye geri yerleşirken. İçeceğinin üzerinden ona baktı. "Artık birbirimizi tanıyoruz. İlk defa. Bu da sana şunu sormam gerektiği anlamına geliyor: Neden buradasın? Trick'ten kaçtıktan sonra herhangi bir yere gidebilirdin. Şehirden kaçacağını düşünmüştüm. Neden bana geldin? Sadece öfkeli olduğun için mi?"

Kel, son yükselen soruda kızın sesinin hafifçe titrediğini düşündü, emin olamıyordu ve soramazdı. Şimdi değil. *Sen görmek istediğini görüyor, duymak istediğini duyuyorsan bu onun hatası değil. Bir şekilde tanımadığın birine, hâlâ sadece bir rüya veya hayal olabilecek birine âşık oldun. Onu yani bu yeni Antonetta'yı tanımalısın. Ama onun kalbini tanımadan önce kendi kalbini tanımalısın.*

"Buraya geldim çünkü Malgasi'ye karşı kullanabileceğimiz silahlarla dolu bir depon var," dedi, "ve benim de bir planım."

Kızın yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirse de Kel'in emin olamayacağı kadar hızlı gelip geçmişti. "Planının bir parçası olmak isteyeceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü Malgasi, Castellane'i kurutacak, Tepe'deki herkesi öldürecek. Ve onların çoğuna karşı hislerin ne olursa olsun senin de bunu istemediğini biliyorum. Çünkü ortak bir hedefimiz var, Antonetta ve senin benim tarafımda olmana ihtiyacım var."

Kız saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu, Kel'in söylediklerini düşündüğü anlamına gelen eski bir hareketti. Bu tanıdıklık Kel'e sivri dişler gibi batmıştı. Ve eğer Antonetta kabul ederse bunun böyle olacağını biliyordu. Ondan uzak durmanın acı vereceğini biliyordu ama yakın olmanın ne kadar acı vereceğini bilmiyordu. Onu hem tanıdığının hem de tanımadığının her zaman farkında olacaktı.

Fakat Conor'ın tek şansı buydu, Castelline'in tek şansı. Kızın zekâsına, aklına ihtiyacı vardı, o zalimlik ikisini çelik kapıların gücü gibi ayıran şeyin bir parçası olsa bile.

"Senin tarafın Kara Köşk mü?" dedi kız. "Andreyen ve diğerleri mi? Hepimizin birlikte çalışmamızı mı öneriyorsun?"

"Evet," dedi Kel. "Tam olarak bunu öneriyorum."

"Ama beni Beck olarak mı istiyorsun," dedi, "yoksa Antonetta olarak mı?"

Kendimi bile tanıdığımdan emin değilim, diye düşündü Kel. "İkisi olarak da. Önümüzdeki görev imkânsız derecede zor. Fakat başarılı olma şansımız olacaksa sana ihtiyacımız var. *Benim* sana ihtiyacım var. Tıpkı olduğun hâlinle."

Kızın gülümsemesi hafif ama gerçekti. Bardağına baktı. Ateşten gelen ışık, içindeki koyu sıvıyı yanan bir kehribara dönüştürüyordu. "Tamam, o zaman," dedi. "Dinliyorum."

Conor Kuzey Kulesi'nin basamaklarını tırmanırken uzun zaman önce kendisi ve Kel birer çocukken Fausten'dan burada astronomi dersleri aldıklarını hatırlamadan edemedi.

Kulenin tepesinde yıldız haritalarını, kürelerin hareketlerini ve her biri farklı kaprisli tanrı tarafından yönetilen gezegenlerin efsanelerini incelemişlerdi. Bir gün yıldızların farklı olduğu uzak güneyi ziyaret edeceklerine dair birbirlerine söz vermişlerdi.

Ancak o zamandan beri çok şey değişmişti. İkisinin arasında uzun zaman önce verilen bir sözü artık küçük ve önemsiz hissettiren türden, büyük ve kapsamlı değişiklikler. Onu kurtarmak için yaptığı her şeye rağmen acı çekmeden Kel'i düşünemiyordu. Kel'i yanında tutmanın bir yolu yoktu ve onu bir daha ne zaman görebileceğini bilmemek... Ki görebileceğinden bile emin değildi. Conor'ın aşağıdaki derin uçurumun üzerinde dar bir köprüde yürüdüğü, girintilerinin gölgede kaybolduğu hissine kapılmasına neden oluyordu.

Ve bir de Lin vardı. Kel gibi, Lin de ondan uzakta olduğu *için* güvende olacaktı. Buna inanmalıydı, yoksa ölürdü.

Zihnini Marivent'ten ayrılmadan hemen önce Lin'in kendisine söylediği şeye geri dönmeye zorladı. İlk başta bir hikâye çarkçısının masalı gibi görünen şeye. Yabancı bir sarayda genç bir prens. Uzun zamandır kaybolduğu düşünülen büyülü bir

yaratığın keşfi. Bıçak, kan ve ateş alışverişi. Ve deliriyor gibi görünen ama tamamen başka bir şeye dönüşen bir kral tarafından yıllarca saklanan bir sır.

Ve yine de bunun doğru olduğunu hissetti. Conor her zaman sadece birkaç şeye güvendiği bir dünyada yaşamıştı: Kel'e olan bağı ve daha sonra ortaya çıkan Lin'e olan hisleri. Aynı şekilde mantıktan çok içgüdüyle buna tutundu, hem de iliklerine kadar derin bir güvenle.

Conor, babasının odasının önünde hazır olda duran bir Saray muhafızının bulunduğu yere ulaştı. Conor başını sallayarak yanından geçti ve kule odasına girdiğinde kapıyı arkasından kilitledi.

Kral Markus her zamanki yerinde yani sandalyesine oturuyordu ancak şimdi pozisyonu farklıydı. Kral boş boş bakmak yerine sanki dışarıdaki dünyaya bakıyormuş gibi dar pencereye bakıyordu. Ve Conor yaklaştığınd, başka bir harekette bulunmasa da başını eğerek onu selamladı.

"Baba," dedi Conor. Kral'daki değişim gün ışığında çok belirgindi. Gözleri berrak ve odaklanmış ve tenine renk gelmişti. Daha önce onu ele geçirmiş gibi görünen öfke gitmişti ancak üzerinde hâlâ büyük bir olayın geleceğini beklemenin hissi vardı, sabırsızlıkla değil, beklentiyle.

Conor babasının sandalyesinin önünde diz çöktü. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Sanki kullanabileceği başka kelime yokmuş gibi tüm sözcükler açık ve basit bir şekilde dudaklarından dökülüyordu. "Baba," dedi tekrar, "Lin bana her şeyi anlattı. Ona Malgasi, anka kuşu ve sana olanlar hakkında anlattığın her şeyi, hepsini." Konuşurken Lin'in yüzünü, odasından çıkarken gözlerindeki yaşları gördü. Lin'in, onu sevdiğini söylediğini hatırladı ve bunun asla önemli olmayabileceğini, Lin'i bir daha asla göremeyebileceğini bilse de bu Conor'a güç verdi. "Onu uzağa gönderdim, buradan çok uzağa. Ona asla

geri dönmemesini söyledim. Ve bir tek onu da değil. Kel de gitti. *Királar*'ım. Saraydaki herkes onun öldüğünü sanıyor. Ve Mayesh'i de gönderdim. Bana her zaman güvenebileceğim kişinin o olduğunu, her Aurelian kralının her zaman Danışman'ına güvendiğini söylediğini biliyorum. Ama başka seçeneğim yoktu. Yalnız olduğumu düşünmeleri gerekiyor. Bunu anlayabiliyor musun? En zayıf hâlimde olduğuma, tamamen savunmasız olduğuma inanmalılar. Marivent'te beni korumak için elini kaldıracak kimsenin olmadığına. Bu öz güvenlerini aşırı yükseltecek ve saldırdıklarında bunu yalnız olduğumu düşündükleri için yapacaklar. Ama yalnız değilim, değil mi? Tamamen değil."

Artık babasının gözlerine bakmıyordu. Yere baktı. "Seni zayıf sanıyorlar, baba," dedi. "Ama yanıldıklarını düşünüyorum. Onları birlikte yenebileceğimize inanıyorum."

Babası hareket ederken bir hışırtı duydu ve bir an sonra Kral uzanıp pençeli elini Conor'ın saçlarında gezdirdiğinde keskin iğne uçları kafa derisine değdi.

"Evet," dedi Markus hırıltılı bir sesle. "Birlikte."

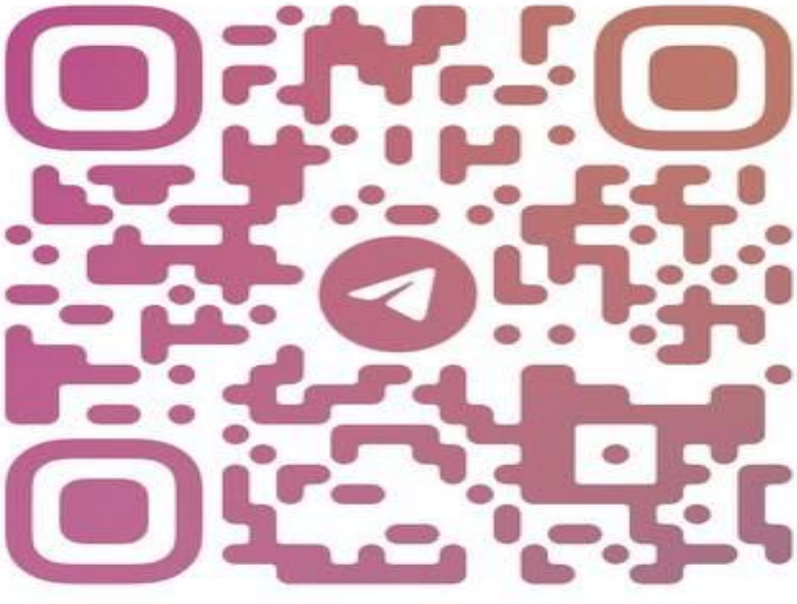

Bir kitap yaratmak için bir köy gerekir. Kocam Josh'a, annemle babama, Elka Cloke'ye, Jon, Melanie, Helen ve Meg'e teşekkür etmek istiyorum. Eleştiri ortaklarım Kelly Link ve Holly Black'e. Beni destekleyen Robin Wasserman, Marie Rutkoski, Leigh Bardugo ve Maureen Johnson'a. Asistanlarım Emily, Jed ve Daisy'ye. Temsilcilerim olan Suzie Townsend, Jo Volpe ve New Leaf'teki herkese. Döneminin efsanesi olan editörüm Anne Groell'e. Del Rey ve Pan Macmillan'daki tüm ekiplere. Heather Baror-Shapiro ve Danny Baror'a. Ashkar dili yaratımı için Matthew Abdul-Haqq Niemi'ye, Malgasi dili yaratımı için Nicolás Matias Campi'ye, Kutani dili yaratımı için Margaret Ransdell-Green'e teşekkür ederim. *Sensitivity reader*[13] olarak görev yapan Melissa Yoon'a, duyarlılığı ve araştırması için Clary Goodman'a da çok teşekkürler.

---

[13] Bir metni okuyup o metindeki kültürel, toplumsal, ırksal, cinsiyetle ilgili veya başka hassas konularda ön yargılı, dışlayıcı ya da bir grubu incitecek unsurlar olup olmadığını değerlendiren kişi. -ed.n.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP